

Giới thiệu Khổng Chế Thành Nghiện

Thể loại: Tình duyên đô thị, gương vỡ lại lành, chiến tranh tình yêu

Editor: Caro

Số chương: 74 chương

Nhân vật chính: Đường Y Y, Tần Chính

Tần Chính bị Đường Y Y phản bội, mang hết số vốn kiến cơ mật của công ty mà rời đi.

Tần Y Y giống như một hạt bụi biến mất trên đời giống như biến mất vào hư vô.

Một bên Tần Chính cố gắng giải quyết hậu quả một bên cho người đi tìm Tần Y Y khắp mọi nơi cho kỳ được. Sống phải thấy người chết phải thấy xác.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phản bội

Đường Y Y mất tích.

Mất tích sau khi trộm đi vốn kiến cơ mật của tập đoàn SLM, để lại một phía sau một mớ hỗn độn.

Tần Chính sút đầu mẻ trán giải quyết hậu quả, lại đem hết toàn lực tìm cô trên khắp thế giới, lại không tìm ra một dấu vết nào.

Phảng phất như Đường Y Y không hề tồn tại, như một hạt bụi im hơi lặng tiếng tan biến vào không gian.

Giữ tháng bảy, trời nắng chang chang.

Không khí trong tập đoàn lạnh như băng, lòng người thấp thỏm lo âu.

Trong tập đoàn toàn bộ lại là băng thiên tuyết địa, người người thấp thỏm lo âu.

Nhóm quản lý cấp cao khô không thể tả, mỗi lần đến phòng tổng tài báo cáo công tác có thể ví như đạo quý môn quan một vòng.

Thời điểm họp lại càng thảm thiết.

Người mở miệng hay không mở miệng đều kinh hồn táng đảm. Mọi việc có liên quan đến thư ký Đường đều là cấm kỵ, nhắc đến sợ kích thích Tổng Tài đại nhân.

Quả thực là một giây như một năm.

Tần Chính mặt không chút thay đổi, lấy anh làm trung tâm, không khí thấp thỏm xung quanh có thể đem mọi người đông cứng.

Nghe xong thuộc hạ hồi báo, Tần Chính vô ý thức đưa tay phải ra, bên cạnh không có một bóng người, không có người lĩnh ngộ ý nghĩa động tác của anh, đưa vốn kiến cơ mà anh muốn. Khi mắt anh đưa tới sẽ cơ trí phân tích, giải thích điều anh cần quan tâm.

Người đã từng vô số lần trong lúc anh huy động hàng ngàn vạn USD thời điểm, bày mưu tính kế cho anh, vào mấy ngày trước đem anh bán đứng, làm anh thiếu chút nữa ngồi xổm trong ngục.

Phòng họp yên tĩnh tới mức có thể nghe được âm thanh một cây kim rơi xuống trên nền gạch

Khuôn mặt lạnh lùng của Tần Chính mặt tuôn ra một tia ngoan lệ.

Anh đứng dậy rời đi.

Nhóm quản lý cấp cao thở dài một hơi, ra một thân mồ hôi lạnh giữa ngày hè.

“Chao ôi các người nói...” - Một cái quản lý cấp cao không kiềm chế được lên tiếng, rồi lập tức ý thức được mình nói gì, lập tức nói tiếp “Tôi chưa nói gì hết nhé.”

Những người khác mắt tròn trắng - Ông thực sự là cái gì cũng chưa nói sao?

Tập đoàn trên dưới, không ai không biết, tổng tài tức giận là thư ký Đường bỏ trốn.

Bọn họ nom nớp lo sợ, hận không thể tai điếc mắt mù, lại không dám nghị luận, chỉ nghe bên ngoài đồn đãi, nói là tổng tài bị người bên gối phản bội.

Suy nghĩ một chút, mọi người đều biết kia người bên gối chính là thư ký Đường.

Từ miệng nhóm nhân viên có thâm niên lâu lắm trong tập đoàn, thư ký của tổng tài chính là Đường Y Y, đã nhiều năm như vậy, vị trí kia vẫn không thay đổi.

Ngày dài, xem và nghe cũng nhiều hơn chút ít.

Kể cả chút chuyện xưa giữa tổng tài cùng thư ký Đường kia.

Bởi vì mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, cho rằng Đường Y Y là người có khả năng làm tổng tài phụ nhân nhất.

Ai ngờ sự việc lại ra thế này.

Bị chính người mình thân cận nhất cắn ngược lại một cái, đổi thành ai cũng là đã kích rất lớn.

Phòng làm việc tăng cao nhất.

“Tiên sinh, không có tin tức của Đường tiểu thư.” - Một thanh niên cao to mặc tây trang màu đen, khép mi rũ mắt, tư thái kính sợ hướng về người ngồi trên ghế salon như đế vương khom người nói.

Một đợt gió quét tới, đánh trúng bụng, lực đạo khủng bố. Người thanh niên thẳng tắp quỳ trên sàn, đem tiếng kêu đau đớn gắt gao cắn chặt ở trong cổ họng, không dám phát ra ngoài.

“Là thuộc hạ làm việc không tốt.”

“Vô dụng!”

Lòng ngực của Tần Chính kịch liệt đập phòng, kiểm chế bản thân - “Tiếp tục tìm.”

Người thanh niên đau đến ngũ quan vận vẹo, đáp tiếng nói - “Dạ.”

Thấy Tần Chính không có phản phó khác, liền đứng dậy cáo lui, sau khi rời khỏi phòng, toàn bộ sau lưng anh ta đều ướt đầm.

Nếu tiếp tục tìm không thấy người, anh ta sẽ rất thảm.

Dùng sức đá bàn làm việc khổng lồ một cái, Tần Chính đập nát những văn kiện chồng chất trên bàn, anh bước đến trước cửa sổ sát đất, tức giận kéo kéo cà vạt, đẩy mất một mảnh băng hàn.

“Đường Y Y...”

Từ đầu lười phun ra mấy âm tiết, giọng nói của Tần Chính trầm thấp ôn nhu, gần như là tiếng nỉ non của tình nhân, mà anh khuôn mặt lại nặng nề u ám và mĩa mai.

Anh muốn tìm cho bằng được con người không có tim không có phổi kia, không tiếc bất cứ giá nào.

Cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên.

Tần Chính khôi phục lại tâm tình như thường - “Vào đi.”

Tiết Ngũ xuất hiện ở cửa, tay cầm trong túi quần - “A Chính, xin lỗi, bên phía tớ không thu hoạch được gì.”

Tần Chính xoay người, đối mặt với Tiết Ngũ - “Không thu hoạch được gì?”

“Đúng vậy.” - Tiết Ngũ ngồi trên ghế sofa, cánh tay tùy ý tựa lên ghế, chắc chắn hai tiếng - “Tà thuật, khả năng của cô thư ký nhỏ nhà cậu đúng là không phải tầm thường, chúng tôi đã tìm khắp nơi đều không thấy, chẳng lẽ là mọc cánh bay lên trời?”

Miệng ngậm chặt một điều xi gà, Tần Chính rít một hơi.

Thư ký mới - Thạch Tiến- Bưng một ky cà phê, một ly trà vào - Trong lòng nom nớp lo sợ.

Tiết Ngũ quét mắt một vòng, dường phát hiện châu lục mới.

Thạch Tiến thấy da đầu tê dại.

Anh ta đi làm buổi sáng đầu tiên, đã nhận được vô số ánh mắt đồng tình cùng "Chúc cậu nhiều may mắn" của các đồng nghiệp trong công ty đồng thời cũng nghe được một số việc.

Ví dụ như, trước anh ta đã có vài thư ký nữ đều không vượt qua nửa ngày tồn tại tại SYM. Anh ta là người đàn ông duy nhất tồn tại quá 48 tiếng.

Tần Chính nâng chung trà lên, chỉ ngửi một cái, liền đem chén trà bỏ xuống bàn, lạnh mặt nói - "Ra ngoài."

Thạch Tiến rung mình một cái, thiếu chút gôi khụy xuống.

Pha một ly trà sao lại khó như vậy!

Anh ta không dám nâng đầu lên, bụng chén kia trà nhanh chóng rời đi.

Tiết Ngũ uống cà phê - "Thế giới lớn như vậy, nếu như một người muốn ẩn trốn, cố hết sức để lẫn trốn, thì muốn tìm ra dấu vết để lại cũng không dễ dàng."

"Theo như tớ nghĩ, A Chính, bỏ qua chuyện này đi."

"Bỏ?" Tần Chính vuốt ve ngón tay của chính mình, giọng nói bình thản - "Sao có thể bỏ?"

Tiết Ngũ nhìn bạn mình thành dạng này, anh đều có chút không hiểu - "Vậy cậu muốn như thế nào? Đường Y Y nói rõ chính là chỉ muốn thoát khỏi cậu, cậu có tìm được cô ấy, cho dù là trả thù, cũng không có ý nghĩa gì."

Tần Chính nhếch môi một cái, thú vị thật.

Anh muốn đích thân hỏi cô một chút, vì sao muốn chọc một đao sau lưng anh.

"Nhiều năm qua, tớ thấy cậu cũng đâu có quan tâm Đường Y Y quá nhiều, có lẽ cô ấy đã bị bức ép đến cùng đường mới ra hạ sách này." Tiết Ngũ nói - "Chuyện lần này, tớ sẽ hết sức giúp cậu ngăn chặn lại, vấn đề không to tát lắm."

"A Chính, cậu buông tha cho cô ấy đi."

Khóe môi Tần Chính nhếch lên, vạch ra một đường cong làm cho người ta rợn cả tóc gáy- "Trừ phi tớ chết!"

Tiết Ngũ không chịu nổi nói - "Nếu không thì sao?"

Tần Chính trầm mặc, nét mặt đã thể hiện đáp án.

Ban đầu, anh phần nộ nhất là Đường Y Y phản bội quyết liệt, nhanh chóng và gọn gàng, hiện tại có nhiều điều khiến anh phải suy nghĩ lại.

Hơn hai mươi năm chung đụng, Đường Y Y ở trong cuộc sống của anh lúc ẩn lúc hiện, chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Cho đến khi người mất tích, cái loại cảm giác này mới đột ngột ào ạt xông tới, bức bách ngũ tạng lục phủ, quấy phá làm anh cực kì chán ghét.

Anh chán ghét thói quen cứ giác nhớ tới Đường Y Y.

Giống như đã trúng độc chẳng biết từ lúc nào, lại lặng lẽ thành nghiện, tới thời điểm phát hiện thì nọc độc đã bao trùm lý trí cùng ý thức.

Nhất là thời điểm Đường Y Y tách ra khỏi tầm mắt của anh.

Chỉ có vô tận chiêm chọc.

Gặp Tần Chính không nói một lời, Tiết Ngũ bắt chéo hai chân lại - "Về phía tớ sẽ tiếp tục tìm, có tin tức sẽ lập tức thông báo cho cậu."

Tần Chính ngẩng đầu lên - "Được."

Tiết Ngũ nhìn tia máu vẫn lên trong ánh mắt của bạn tốt- "A Chính, đừng nói mấy ngày nay cậu không ngủ đấy nhé?"

Sau một khắc, anh từ biến hóa trên gương mặt của đôi phương bắt được đáp án.

"F*ck, không thể nào! Thực sự như vậy?"

Tần Chính vuốt vuốt bật lửa bằng kim loại đen trong tay, ban ngày còn đỡ, vừa đến ban đêm, anh vừa nhắm mắt lại, gương mặt của Đường Y Y liền xuất hiện, anh liền nghĩ muốn bóp chết cô.

“Nói thật cho cậu biết, từ lúc Đường Y Y vừa chạy trốn, tớ ngay cả một ly trà cũng chưa từng uống qua.”

Không phải là Đường Y Y, bất luận kẻ nào pha trà đều không hợp khẩu vị của anh, chỉ ngửi hương vị liền rõ ràng không phải là thứ anh muốn, ngay cả ý muốn nếm thử một ngụm cũng không có.

Tiết Ngũ lại mắng một tiếng, phát hiện sự tình đã nghiêm trọng hơn sự tưởng tượng của anh rất xa.

“Tớ về sẽ phái thêm nhiều người tản ra đi tìm, nhất là những vùng núi xa xôi hẻo lánh.”

Từ sâu trong đáy mắt, phát ra một tia sáng tối tăm, Tần Chính hồn nhiên chưa phát giác ra, thấp giọng lầm bầm - “Khu Tây Bắc.”

Tiết Ngũ không nghe rõ - “Cậu nói cái gì?”

Khóe môi của Tần Chính mở ra, đường cong sắc bén, giọng nói chắc chắn - “Đi tìm ở khu Tây Bắc.”

“Khu Tây Bắc?” Tiết Ngũ sờ sờ cái cằm - “Được rồi, tớ sẽ thông báo thủ hạ đi đến đó.”

Sau khi Tiết Ngũ rời đi, Tần Chính truyền đạt mệnh lệnh chỉ thị, triệu tập hai phần ba nhân thủ phân bố khu Tây Bắc, anh còn nhớ Đường Y Y chú ý khu vực này không chỉ một lần.

Về đến nhà, Tần Chính vô ý thức đứng ở cửa trước, chờ một đôi tay ngọc ngà vươn đến cổ áo của anh, giúp anh cởi bỏ cà vạt, sửa sang lại cổ áo, cời xuống áo khoác.

Chờ đến khi anh kịp phản ứng lại, sắc mặt đột nhiên âm trầm tới cực điểm, không khí chung quanh anh xoay tròn như gió lốc dòng nước xoáy.

Sau khi ăn xong, quản gia do dự trong chốc lát, khẽ nói - “Tiên sinh, Đường tiểu thư có lẽ là có nỗi khổ tâm.”

Tần Chính trào phúng - “Nỗi khổ tâm?”

“Khi nào thì ông bắt đầu viện cớ nói giúp người khác thế?”

Trái tim của quản gia thót lên một cái, thanh âm thấp xuống, sợ hãi nói - “Đường tiểu thư từ trước đến nay luôn kính trọng bảo vệ Tiên sinh...”

Tiếng chén trà vỡ tan tành nện trên mặt đất, thanh thủy vang lên cũng là lúc tiếng cười của Tần Chính lạnh lẽo dị thường cất lên- “Cô ấy muốn tôi thân bại danh liệt, cái này kêu là kính trọng, bảo vệ tôi?”

Em gái của anh, bạn của anh, thậm chí quản gia theo anh nhiều năm, người bên cạnh anh đều biện hộ, khuyên nhủ anh giữ cho người phụ nữ đó.

Anh thật đúng là không ngờ.

Tay chống đỡ huyết Thái dương, Tần Chính chậm rãi phun ra một ngụm khói, người phụ nữ đó ở trước mặt anh ngàn y trăm thuận, từ trước đến nay không dám nghịch bất cứ ý tứ nào của anh, từ đầu đến cuối vẫn luôn sắm vai một kẻ yếu, đã lừa gạt tất cả mọi người, kể cả anh.

“Ông đã lớn tuổi, đừng tốn tâm tư vào mấy chuyện này, đi ra ngoài đi.”

Quản gia phần lưng cứng đờ, mồ hôi lạnh che kín lòng bàn tay.

Ông mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nửa chữ không có nói.

Sáng sớm hôm sau

Tần Chính đang ngồi cứng ngắc ở đầu giường, nhắm nửa mắt hút thuốc, dưới mí mắt đầy quầng thâm xanh tím, dưới cằm râu ria lún phún, lại là một đêm không ngủ.

Ngoài cửa có một chuỗi tiếng bước chân, không phải là vững vàng bình thường, lần này bước chân nhanh chóng, mang theo một tia sợ hãi.

Tần Chính đem thuốc đựng nhẹ ở biên gạt tàn vài cái, đang chuẩn bị đứng lên.

“Tiên sinh, bên phía cảnh sát thông báo nói sáng nay có vớt được một cái xác nữ, kết quả đánh giá sơ bộ trùng hợp với đặc điểm nhận dạng của Đường tiểu thư.” Nửa câu sau là giọng nói đầy đau đớn của quản gia.

Trong căn phòng, nháy mắt yên lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chết

Cửa phòng phịch một tiếng mở ra, vì dùng sức quá mạnh, đem vách tường đùng chạm vang dội, bụi bặm rào rào rơi xuống.

Thân hình của Tần Chính cứng đờ ở cửa, đi chân không, đầu óc bê tắc, thật lâu sau, anh mới hỏi ra một câu đầy đủ, hơi thở phát ra nồng nặc mùi thuốc lá, còn có răng môi chạm vào một mùi tanh.

“Ông nói, bên phía cảnh sát vừa vớt lên một tử thi, là Đường Y Y, cho nên? Cô ấy đã chết?”

Quản gia nhìn quãng thâm xanh tím dưới mí mắt của anh, nghẹn ngào lên tiếng - “Đúng vậy Tiên Sinh...”

Mu bàn tay nổi lên gân xanh, Tần Chính ngửa đầu ra sau, hai tròng mắt tràn ngập tơ máu khép lại, lại mở ra, sải bước xuống lầu.

Quản gia rũ mắt sững sờ - “Tiên Sinh, ngài vẫn chưa mang...”

Tất – lời còn chưa kịp thốt ra, người phía trước đã xuống lầu, sắp chạy qua phòng khách.

Quản gia lau đi ánh lệ trong mắt, thở một hơi thật dài.

Một tiếng ầm nổ vang, tiếng sấm ầm đùng, giông bão sắp tới, nhánh cây điên cuồng đùng đưa, cây như muốn bật cả gốc rễ.

Bên ngoài mờ mịt một mảnh, lá khô cuốn rậm rạp chẳng chịu bụi bặm bay đầy trời, giống như một hời hợt tấu hòa âm, quấy phá tâm thần khó mà tập trung.

Mười lăm phút đồng hồ sau, bên ngoài phòng xác.

Nhận được thông báo chạy đến, Tiết Ngũ đứng bên trong vòng vây hộ vệ, lông mày nhíu chặt.

Một bên là bác sĩ pháp y ưu tú của trung tâm – Bạch Bản – Đang đánh giá thi thể được vớt lên. Một bên là đội trưởng cảnh sát hình sự - Trần đội trưởng và tất cả mọi người liên quan.

Một đầu hành lang đầu truyền đến tiếng bước chân, là tiếng giày da chạy tới, mọi người không hẹn mà cùng nghiêng đầu, nhìn sang.

Người đến thân hình cao to, trên sống mũi là gọng kính mạ vàng, phía sau tròng kính là đôi mắt đầy thâm trầm. Anh mặc áo sơ mi đen, vạt áo không bỏ vào quần tây đen anh mặc, lộ ra vẻ vội vàng cùng một mối.

Một thân trang phục đen, ngọt ngào, đè nén, phụ trợ cho khuôn mặt anh càng phát ra lạnh lùng, giống như là chạy vội về chịu tang.

Tiết Ngũ lướt qua hộ vệ, bước nhanh về phía trước - “A Chính.”

Tần Chính không ngừng bước chân, không kịp vén vài sợi tóc rơi xuống mặt, lưu lại một bóng mờ sắc bén.

Anh càng đến gần mọi người, không khí xung quanh trong nháy mắt thấp tới cực điểm, như một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, đè trên ngực mọi người, làm cho mọi người hít thở không thông.

Cục trưởng tươi cười rạng rỡ - “Tần Tiên Sinh.”

Tần Chính đi qua trước mặt ông ta, làm như không thấy.

Gương mặt già nua của cục trưởng cứng lại một cái, chớp mắt khôi phục lại như thường.

Trần đội trưởng bồn chồn trong lòng, vụ án này là ông tiếp nhận, ngay lúc biết được thân phận của người chết, ông nghĩ đến tất yếu sẽ dính dáng đến một đại tôn thần, đầu ông liền to như cái đầu, từ buổi sáng đến bây giờ, ông liền không có một phút an bình qua, đứng ngồi không yên.

Kết quả đánh giá đã có, loại trừ khả năng bị giết chính là chết đuối. Hi vọng đương sự hiểu rõ.

Trần đội trưởng nháy mắt với Bạch Bản.

Bạch Bản đem bảng đánh giá DNA trong tay đưa tới - “Tần Tiên Sinh, báo cáo DNA kiểm nghiệm thân phận của tử thi.”

Tần Chính nghiêng người nhìn Bạch Bản, chiều cao chênh lệch, anh từ trên cao nhìn xuống, mặt không chút thay đổi, mang theo khí tràng của người ở trên cao đầy uy nghiêm cùng dò xét.

Cảm giác sắc bén và áp bách đánh tới, Bạch Bản theo bản năng ngừng thở.

Bản báo cáo được nâng giữa không trung bị lấy đi, tầm lưng khảm trương của anh buông lỏng, tay rũ xuống, đầu ngón tay bởi vì nguyên nhân không gọi được tên mà phát run, anh dứt khoát bỏ tay vào trong túi quần.

Ánh mắt của Tần Chính chỉ xẹt qua vài lần, đồng tử co rút nhanh, sau đó không nhìn lại lần nào nữa, hô hấp càng thêm nặng nề, anh đem báo cáo siết chặt, ném cho quản gia, còn mình thì đi thẳng về hướng phòng xác.

Sau lưng truyền đến tiếng của Tiết Ngũ, anh giữ chặt Tần Chính - “A Chính, đừng đi vào.”

“Hình dạng của Đường Y Y đã...”

Anh không có nói tiếp, ý tứ rõ ràng, xác định tướng mạo của đại mỹ nhân trong trí nhớ đã là hai thái cực.

Cũng nói cho Tần Chính biết, anh đã xem qua.

Tần Chính đi lướt qua Tiết Ngũ.

Tiết Ngũ lại tiếp tục khuyên can, trầm giọng nói - “Một miếng thịt ở trong nước ngâm cả đêm đều có mùi, trắng bệch, hương chi cô ấy ngâm ở trong biển nhiều ngày như vậy, A Chính, đừng làm cho mình không thoải mái, báo cáo đánh giá không phải là rõ ràng sao, cô ấy chính là Đường Y Y.”

Anh nhìn thôi đã cảm thấy khó chịu, còn sinh tâm lý chán ghét, uống một ly sữa vài ngụm thôi cũng nôn ra sạch, nếu là Tần Chính nhìn, còn không biết sẽ như thế nào.

“Đủ rồi!” Tần Chính xanh mặt găm nhẹ - “Tôi phải tận mắt nhìn thấy cô ấy.”

Anh nhất định phải tự mình đi xác nhận.

Ai cũng không thể ngăn cản.

Anh vừa đi vào, không khí liền biến chất, một loại mùi khó ngửi dính đến chóp mũi, Tần Chính đứng im tại chỗ, hai tròng mắt sâu không thấy đáy của anh, nhìn chằm chằm cái giường đối diện, phẳng phất có thể xuyên thấu tầng vải trắng nhìn đến thi thể phía dưới.

Một hồi lâu sau, Tần Chính đem tay từ túi quần tây lấy ra, nhấc chân đến gần.

Mùi khó ngửi càng phát ra nồng nặc, ép thẳng tới yết hầu, ừ ừ hương trong ngũ tạng lục phủ di chuyển.

Vải trắng đột ngột được vén lên, lộ ra thi thể nằm ở phía dưới.

Giống như một tảng thịt heo lớn, trắng bệch, mùi hôi thối, sưng không còn hình dáng.

Tần Chính hít một hơi, không biết có phải do bị mùi hôi thối ảnh hưởng hay vì cái khác, anh khó chịu lui về phía sau vài bước, đầu dựa vào lạnh mặt tường gạch men sứ lạnh như băng, mặt không nổi nửa điểm gợn sóng.

Khi tay anh vừa rời đụng vào vải trắng lại giống như bị bò cạp có độc ẩn nấp chạm đến, khẽ run lên một cái.

Sau đó không ngừng run rẩy.

Tần Chính đem cái tay kia đề lên môi, dùng răng cắn chặt, máu đỏ, khiến anh dễ chịu hơn chút ít, nhưng một giây sau lại càng thêm khó chịu, nhắc nhở anh, đây không phải là mộng, Đường Y Y đã chết.

Anh không phải là hạng người lương thiện, trên tay dính qua máu, gặp quá nhiều lần tử vong, sớm đã chết lặng, lần này thì lại đúng là đại loạn.

Liên tiếp hít thở sâu mấy hơi, mỗi một đầu dây thần kinh trong nháy mắt đều không thể ức chế kéo căng thành trạng thái đáng sợ, sắp đến cực hạn, ở chỗ sâu trong đôi mắt của Tần Chính có gì đó cuộn cuộn, quện lại, rồi sôi trào, lại mạnh mẽ đông đặc, rút đi, rồi biến mất.

“Đường Y Y, tôi không cho phép, sao cô lại dám...”

Lời nói chậm rãi được rít ra từ cổ họng, giọng nói khàn đặc, bộc lộ tâm tình không xác định, hậu kết của Tần Chính không ngừng trượt lên trượt xuống, hơi thở của anh nặng nề không còn hình dáng, tức giận cùng bi thống ừ ừ kéo tới, điên cuồng xé rách trái tim.

Một giây sau, anh cất bước đứng trước giường, mắt từ trên cao bao quát nhìn xuống.

Người con gái này thẳng trước cùng anh vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vài ngày trước đem anh bán đứng, bạc tình bạc nghĩa, hôm nay lại nằm ở chỗ này, lạnh như băng, cứng ngắt, hoàn toàn thay đổi.

Ngay cả cơ hội chết vẫn cũng không cho anh.

Anh cúi đầu cười lạnh pha kèm mùi vị máu tanh - “Nếu đã tổn hết công hết sức để chạy trốn, thì nên núp ở trong một xó xỉnh nào đó lo lắng hãi hùng, trải qua cái mà em gọi là cuộc sống, tại sao lại phải chết? Hà?”

Tần Chính đột nhiên đem vải trắng kéo xuống dưới, trông thấy một nốt ruồi son bên trái xương quai xanh của xác nữ.

Đó là nơi mà anh thường xuyên lưu luyến nhất.

Hai vai rũ xuống, hai ngón tay thon dài chẳng biết xiết lại từ lúc nào, nắm chặt nắm tay, móng tay đâm vào đường vân trong lòng bàn tay, từng khớp xương nhô ra, trắng bệch, cho đến khi chọc thủng lớp da mỏng kia, máu tươi đầm đìa.

Thật lâu sau, Tần Chính nhắm mắt lại, anh buông mười ngón tay ra, xoay người ra ngoài.

Cửa sau lưng anh khép lại, ngăn cách tử khí cùng không khí âm lạnh bên trong.

Đầu hành lang yên tĩnh.

Mọi người ở đây cũng không ai ngẩng đầu nhìn anh đi thẳng ra ngoài.

Lông mi Bạch Băng phủ ở đáy mắt, tay trong túi quần lại run lên, giống như cuối cùng đã yên tâm điều gì đó.

Trong đáy mắt của quân gia tràn đầy đau xót - “Tiên Sinh, nén bi thương.”

Nhìn thấy bộ dáng quá mệt mỏi của bạn thân, Tiết Ngũ khẽ nhủ mảy, mặc kệ Đường Y Y là ai, là thư ký, người giúp việc, bạn giường, tình nhân hay là khả năng khác, thì bây giờ đã không còn quan trọng nữa rồi.

“A Chính, người đã chết, đừng suy nghĩ nữa.”

“Tôi thấy, hay cậu nên về nước, đến nhà em gái cậu ở một thời gian, nghỉ ngơi một chút.”

Anh không trả lời Tiết Ngũ một chữ một câu, Tần Chính sải bước đi lên phía trước, bước chân không ngừng, có chút hoảng loạn.

Nhìn anh như đang cất lực khắc chế bản thân, như bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ ầm ầm sụp đổ, tan nát thành mảnh nhỏ.

Đưa mắt nhìn bạn thân rời đi, Tiết Ngũ lười biếng phát tay - “Giải tán hết đi.”

Cục trưởng hất cằm, Trần đội trưởng dẫn mọi người rời đi.

“Tiết Thiếu, từ thi có cần xử lý hay không...”

Tiết Ngũ bực bội cắt lời - “Gấp cái gì?”

“Đợi anh ấy lên tiếng rồi tính, đến lúc đó còn phải xem đem tro cốt rải ngoài biển hay là làm một phần mộ ở công viên tưởng niệm.”

Bước chân của Bạch Băng ngừng nửa nhịp, sau đó lại lặng lẽ bước tiếp.

Bước đi như chạy rời khỏi cao ốc, ngồi vào bên trong xe, Tần Chính lấy gong kính mạ vàng ra khỏi sổ mũi, vuốt tay mò tìm bao thuốc lá, sờ soạng mấy lần mới sờ đến.

Anh kẹp một điếu thuốc, trên mặt không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì, hồn nhiên không biết chính mình đã quên châm lửa.

Cho đến khi quân gia nhắc nhở.

Lời nhắc nhở kia tựa như một tảng đá, nện vào mặt hồ phẳng lặng, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

Khuôn mặt Tần Chính cuối cùng xuất hiện vết nứt, anh dùng bàn tay chống đỡ cái trán, một nỗi ngọt ngào nghẹn lại trong lòng.

Quân gia ngồi phía trước âm thầm than thở trong lòng, đứa bé kia vì sao lại mất đi...

Tiên sinh cho dù là hận, cũng sẽ thương tâm, dù sao cũng đã bầu bạn mấy chục năm bên mình.

Mèo chó nuôi bên người nhiều năm cũng bị khó chịu, thì nói gì là người, không phải sao?

Huống hồ đây là người săn sóc chiếu cố, sớm chiều chung đụng, trải qua mưa gió cùng nhau tồn tại.

Quân gia vụng trộm nhìn qua kính chiếu hậu, phát hiện mặt của tiên sinh có chút tái nhợt không giống bình thường.

Sau khi Đường tiểu thư khi mất tích, tiên sinh giận dữ, phái người đi tìm bốn phương, hiện tại người đã tìm được rồi, nhưng không còn sống, đúng là tạo hóa trêu người.

Không biết tiên sinh có hối hận không?!

Mấy năm trước, khi Đường tiểu thư lần đầu tiên khăn khăn cầu ròi khỏi Tàn gia, tiên sinh nếu như nhớ đến tình cảm, đồng ý với cô ấy, không cường bức giữ cô ấy lại, thì những chuyện như thế này sẽ không xảy ra.

Bản thân ông cũng đáng trách, lúc trước nếu không đem Đường tiểu thư mang tới Tàn gia thì tốt rồi.

Nếu truy cứu theo hướng khác, sai ở đây không phải là ông, còn phải trách số mệnh của Đường Y Y không tốt, sinh ra đã bị ruồng bỏ, gia đình vì tiền đem cô đẩy ra ngoài gán nợ.

Thiên ý trêu người.

Cần gạt nước đông đưa qua lại, tài xế cố gắng đè nén áp lực và khí tràng trong xe đến mức thấp nhất, lo lắng đề phòng lái xe, hai tay nắm chặt tay lái, lòng bàn tay mồ hôi ướt một mảnh.

Tàn Chính mi mắt nửa khép, rít một hơi, rồi lại một hơi, từng sợi khói trắng nối tiếp nhau xông lung phủ lên khuôn mặt anh, đem tất cả đều bao trùm trở nên mơ hồ.

Những ngày qua, anh hàng đêm mất ngủ, chỉ có ngáp trời phần nộ cùng si nhục chống đỡ tinh thần của anh, đem cô ấy bắt trở lại, cầm tù, trừng phạt, hành hạ, để nhìn cô cầu xin tha thứ, sám hối, nịnh nọt, nói rằng cô đã sai, nói cô không nên có ý nghĩ hảo huyền, nói cô là vật sở hữu của anh, vĩnh viễn đều như vậy, không thay đổi.

Anh nghĩ đến vô số hình ảnh, chỉ không hề nghĩ tới là âm dương cách trở.

Thế cho nên cả người anh đều chết lặng.

Tàn Chính cắn đầu thuốc thật sâu, trong trí nhớ chợt hiện lên hình ảnh mấy chục năm qua, từng màn, từng màn một, anh nhớ tới lúc còn rất nhỏ, quân gia mang theo một cô gái xuất hiện ở trước mặt anh, cô gái nhỏ vừa gầy vừa đen, suy dinh dưỡng nghiêm trọng.

“Đây là thiếu gia, sau này sẽ chủ nhân của con, con đi theo cậu ấy đi.”

Tàn Chính lấy tay xoa thái dương, phát hiện mình lạc vào ký ức toàn là hình ảnh của cô gái ấy.

“Ngừng xe.”

Xe đột ngột dừng ngay khi tiếng nói vang lên.

Cửa sau xe mở ra, Tàn Chính xuống xe, đứng ở trong mưa, phần lưng rất thẳng, đầu vai mơ hồ rung động.

Lái xe không dám nhìn, quân gia chỉ nhìn một cái, liền không đành lòng nhìn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hai năm sau

Hai năm sau, thành phố C

Hơn bảy giờ tối, biển người đông đúc.

Nắng gắt cuối thu khiến cả thành phố nóng bức khó chịu.

Bên trong Phú Quý Viên, một cô gái mang theo mũ lưỡi trai đi qua từng cửa hàng trên tay cầm nửa xôi bánh mật, một tay cầm vài cái túi to, bước chân nhẹ nhàng, tùy ý.

Đi ngang qua một cửa hàng trà cụ, cô gái ăn hết phần còn lại của xôi bánh mật, cất bước đi vào.

Trong tiệm trang hoàng thoáng đãng, ông lão nhiệt tình chào đón – “Cô gái, cô muốn mua gì? Xem tự nhiên nhé.”

Từ dọc mũ nhìn xuống, cô gái có gương mặt gầy gò, ngũ quan tinh xảo, màu da trắng đến trong suốt.

Một đôi mắt có thần lại sáng ngời, lưu chuyển mang theo tinh nhuệ cùng nét hàm xúc. Chỉ có người trải qua năm tháng sóng gió tôi luyện, lắng đọng lại mới thoát ra loại khí chất thế này.

Trong tiệm không có khách nào khác, ông lão liền thắp từng theo cô gái, đợi cô hỏi thăm. Mà cô gái chẳng hề đếm xỉa tới, chẳng hề nóng lòng.

Ông lão cho rằng hôm nay gặp phải dạng khách đi một vòng, rồi im lặng không tiếng động rời khỏi, xem ra có lẽ không bán được món hàng nào.

Đang định ngồi trên ghế dựa uống một ngụm trà, ông lão bên tai vang lên một cái thanh âm, tinh tế ôn nhu, rất êm tai - “Ông ơi, giúp con đem bộ này gói lại.”

Ông lão khước mắt chất đầy nếp nhăn - “Chao ôi, xong ngay!”

Cô gái không nói nhiều, chọn lấy một bộ trà cụ, hỏi giá cả, trả tiền xong, bỏ vào hộp, nhắc chân rời đi.

Cả quá trình không đến năm phút.

Có lẽ ông lão lần đầu đụng phải loại khách hàng dứt khoát thế này, ông vuốt vuốt mấy sợi râu, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Con trai ông lão từ trong nhà đem theo thức ăn ra cho ông, hiếu kỳ hỏi - “Ba, ba đứng cửa nhìn cái gì vậy?”

Ông lão chấp tay sau lưng - “Vừa rồi bán một bộ Thủy vân ảnh.”

Người nam trung niên vừa nghe liền cao hứng - “Ba bán bao nhiêu tiền? Hàng còn nhiều hay không?”

Ông lão nói ra giá ông bán, ông vừa định nói không còn hàng, liền nghe con trai kêu lên.

“Ba, ba nhớ sai giá rồi!” Người nam trung niên nói - “Ba lấy khách hơn 200 đồng.”

Ông lão bỗng chốc liền bối rối, đẩy vai anh con trai - “Nhanh nhanh, nhanh đuổi theo đi, còn trả lại tiền cho cô gái kia.”

Người nam trung niên nhìn khắp bốn phía, đều là người - “Con lại không biết cô ấy trông ra sao, làm sao tìm được?”

Ông lão sững sờ, ông cũng không nhìn kỹ bộ dáng của cô ấy - “Cô gái kia gầy teo cao cao, đội mũ màu xám, mặc T-shirt áo trắng, quần dài, khoảng hơn hai mươi tuổi.”

Quần áo không có đặc điểm gì nổi bật, người nam trung niên đảo nhanh mắt tìm xem có ai đội mũ xám không, xanh trắng hồng có người đội, màu xám một cái cũng không có.

Bóng dáng cô gái sớm bị biển người nuốt mất.

“Không thấy người đâu.” Người nam trung niên nói - “Lần tới nhìn thấy cô ấy, đưa lại tiền cho cô ấy là được.”

“Chao ôi.” Ông lão không yên tâm, cảm quyển sổ nhỏ ghi vào, ông trong lòng bồn chồn, vô duyên vô cớ lấy thêm người ta hai trăm đồng tiền, cũng không biết lần sau là lúc nào.

“Không sao đâu ba, cô ấy một phen tiền cũng không mặc cả, có thể cho thấy cô ấy không để ý đến khoản tiền này.”

Ông lão mặt nghiêm - “Không thể nói như vậy.”

“Không được, con chạy đi tìm xem, nhanh đi!”

Người nam trung niên không có biện pháp với người cha cố chấp của mình, đem thức ăn để một bên, nhanh chân chạy vào trong đám đông.

Anh nhón chân nhìn bao quát xung quanh, lia mắt khắp nơi.

Nhìn vào trong tiệm gói quà, anh thấy cái hộp màu vàng kim, chói mắt.

Người nam trung niên phát hiện cái hộp trước, sau đó mới phát hiện mũ màu xám, quần áo đều giống như ba anh miêu tả, anh bước nhanh chạy lên trước, đem nguyên nhân kết quả nói cho cô gái.

Cô gái nhận lại hai trăm đồng anh gửi trả, lời trong miệng còn chưa kịp nói ra, sau lưng liền truyền đến một tiếng ngạc nhiên mừng rỡ.

“Y Y, sao cậu lại ở đây?”

Người nam trung niên nhìn thấy cô gái trước mặt ngẩng đầu, dọc theo mũ gương mặt lộ ra hơn phân nữa, anh nhìn đến ngay người, còn chưa thấy qua ai sinh ra đẹp như vậy.

Chỉ là quá gầy, nếu là vợ anh, anh sẽ nghĩ mọi cách nuôi cho mập lên.

Người nam trung niên xấu hổ da mặt đỏ lên, lùi về phía sau vài bước, lại lùi về phía sau vài bước, vội vàng bước đi.

Anh sợ lại không đi, hôn cũng có thể bị bay mất.

Tay Đường Y Y bị bạn cùng phòng dắt đi, cái hộp màu vàng kim lấp ló không ngừng - “Đình Vân, ta mua ít đồ.”

Xem cái hộp, Lưu Đình Vân hiểu kỳ cười hỏi - “Đây là cái gì?”

“Một bộ trà cụ.” Đường Y Y nói - “Quà sinh nhật cho đồng nghiệp.”

“Lại là trà cụ?” Lưu Đình Vân trừng to mắt - “Y Y, cậu đối với trà cụ đúng là si mê.”

“Lần trước sinh nhật tớ, cậu tặng tớ trà cụ, rồi một lần, cậu kêu tớ cùng cậu đi ra ngoài dạo phố, nói lãnh đạo đại thọ, cũng mua trà cụ, cộng thêm lần này, là ba lần.”

Đường Y Y ngẩn người, cô trong tiềm thức đem kia phần quái dị bỏ qua - “Mua trà cụ sẽ không ra cái gì sai sót, rất ổn.”

Lưu Đình Vân hừ hừ - “Tớ lại nghĩ là bạn trai cũ của cậu thích uống trà.”

Đường Y Y phớt cười ra tiếng - “Làm sao có thể, tớ ở đâu ra bạn trai cũ, trong mộng cũng không có.”

“Đi thôi, tớ mời cậu ăn trôi nước.”

Lưu Đình Vân cười tủm tỉm, kéo Đường Y Y cánh tay - “Được đó, đi thôi đi thôi, tớ cơm tối còn chưa ăn.”

Cô vóc dáng thấp, nên khi đứng cạnh Đường Y Y - 1m68- có chút cảm giác như chim nhỏ nép vào người.

Không biết vì sao, mặc kệ đối phương là nam hay nữ, Đường Y Y đều không chịu nổi thân thể tiếp xúc dù chỉ một chút xíu, khó chịu và chán ghét, hiện tại cánh tay đến một nửa thân thể của cô ấy đều cứng ngắc.

Đi một lát, đi động Lưu Đình Vân reo lên, cô vội nghe điện thoại, Đường Y Y nhân cơ hội rút tay ra.

Lưu Đình Vân tốt nghiệp học viên điện ảnh, dáng người xinh đẹp, ăn nói ngọt ngào, những năm gần đây luôn giữ khuôn phép, không đi cái gọi là đường tắt, liên tục ở từng cái kịch tổ phần đầu đi lên, đã nhận diễn một số vai phụ, kinh nghiệm, năng lực đều có, chỉ còn thiếu thần may mắn gõ cửa.

Loạn thất bát tao cùng bạn thời đại học tám một trận, cô cúp điện thoại, nói với Đường Y Y - “Ngày mai chúng ta hẹn đi nhảy Bungee, cậu cũng cùng tớ đi chứ, thả lỏng một chút.”

“Nhảy Bungee?” Trên mặt Đường Y Y thể hiện rõ không có hứng thú - “Tớ không đi, ngày mai tớ định làm văn thần ăn.”

Lưu Đình Vân không còn gì để nói, lắc đầu - “Đường Y Y, cậu so với tớ còn nhỏ một tuổi, cũng chưa tới ba mươi, thấy thế nào giống như ông bà cụ bảy, tám mươi tuổi, ngủ sớm dậy sớm, ngày ngày chạy bộ quanh cư xá, tan tầm trở về nấu cơm, đi tiêu thực, đúng tám giờ ba mươi liền đi ngủ, đối với các loại giải trí đều không có hứng thú, cậu còn chưa đi qua vũ trường.”

Đường Y Y mím môi, cô cảm thấy tâm hồn mình đã sớm già - Ở thời điểm cô không biết.

Đối diện bên ngoài Thịnh Thiên Hội, tụ tập các loại xe nổi tiếng, bên trong một chiếc xe có người đang có chuyện.

Bên trong xe, một người nam thân hình mập mạp vẻ mặt khổ không thể tả.

“Tiết Thiếu, chuyện này tôi đã cố gắng hết sức, hành động của Liễu Liên quả thực... Không có cách nào khác hình dung, người không nổi tiếng, có cá tính liền nổi tiếng, đoàn làm phim hiện tại đã có diễn viên lên tiếng, anh xem xem có thể đổi đoàn làm phim khác không?”

Tiết Ngũ lơ đãng - “Đạo diễn Trần diễn, một bộ phim rất nhiều phân vai, cho cô ấy thủ vai bình hoa di động là được.”

“Vấn đề không ở chỗ này.” Đạo diễn Trần lời nói đến bên miệng, lại nuốt xuống, ông chủ này anh không thể đắc tội.

Anh ta suy ngẫm lại như thế nào đem chuyện khó nuốt này xử lý, lại không ảnh hưởng bản thân.

Tiết Ngũ quay cửa kính xe xuống cho thoáng không khí, khóe mắt dư quang nhòm chán đảo qua, đầy mũi đều là bụi bặm, còn có mùi người cùng các loại mùi hương hỗn tạp đan xen.

Mấy ngày trước, anh ta lại đổi một người bạn gái, chính là Liễu Liên, làm người mẫu, người cũng như tên, mềm mại như nước, anh ta vừa chạm vào liền tan chảy.

Con gái không cần quá thông minh, chỉ cần quyến rũ là được.

Liễu Liên nói với anh muốn làm diễn viên, anh liền đầu tư một bộ phim.

Không ngờ, cô ta hận không thể mang cái loa phóng thanh trên miệng thông báo cho cả thế giới biết quan hệ của bọn họ.

Lòng hư vinh thì anh có thể lý giải, khoe khoang cũng là thói thường của con người, chỉ cần anh muốn, sủng ái hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng không nghĩ tới Liễu Liên lại không có chừng có mực gây ra phiền toái cho anh, suốt ngày oán giận với anh, kịch tố này không tốt kia không tốt, quay phim này một môi kia một môi.

Một lần hai lần, chưa hết chưa xong, kiên nhẫn của anh cũng dần tiêu hao hết.

Con gái đúng là không có một ai bớt lo.

Bực bội rít một hơi thuốc, ánh mắt của Tiết Ngũ trong giây lát dừng lại ở một chỗ, trông mắt tròn tròn, cơ thịt trên mặt giật giật, hiện ra trạng thái quý dị.

Anh ngậy người ra, điều thuốc ngậm trong miệng rớt xuống, sợi tổng hợp cao cấp bị đốt một ô nhỏ.

Đạo diễn Trần bên cạnh không có phát hiện dị thường, còn tiếp tục nói - “Tôi cảm thấy được Liễu Liên có thể tham gia dự thi Người Mẫu, cô ấy có điều kiện tốt, có một gương mặt tiêu chuẩn mỹ nhân, mặt hoa da phấn, dáng người cao, đối với sự nghiệp diễn xuất của cô ấy sau này sẽ có chỗ tốt.”

Ông ta nói xong, chậm chạp không nghe thấy tiếng đáp lại.

“Tiết Thiếu?”

Đạo diễn Trần thấy Tiết Ngũ đem cổ cổ gắng duỗi đến ngoài cửa sổ, nửa người đều tuột ra ngoài, không biết đang nhìn cái gì, ông cũng duỗi cổ nhìn theo, không có phát giác chuyện gì hay ho.

Miệng ông ta không không chế được bật ra câu hỏi - “Gặp quý?”

Tiết Ngũ lẩm bẩm tự nói - “Cũng không hẳn là gặp quý.”

Anh hít sâu một hơi, hoài nghi chính mình hoa mắt - “Ông nói xem, người đã chết đi còn có thể sống sờ sờ không?”

Đạo diễn Trần - “...”

Đề tài biến chuyển quá nhanh, đầu óc ông ta tạm thời cũng không xử lý được.

Con đau từ bắp đùi truyền đến, Tiết Ngũ dụi đầu thuốc lá, không quan tâm tới quần áo bị cháy.

“Người chết từ mấy năm trước, có thể đi dạo ở trên đường lớn hay không?”

“Không thể nào!” Đạo diễn Trần khòe miệng co giật, sau đó cẩn thận hỏi lại một câu - “Anh thấy thế nào?”

Tiết Ngũ tức tối gào lên, mắt tròn lên - “Mẹ kiếp, tôi cũng nghĩ như thế.”

Cho nên vừa rồi anh thấy cái gì hả?

Anh đột nhiên mở cửa xe, giấu đi tâm tình hoảng sợ đi qua đường cái, tay run run đưa vào túi, lấy ra điện thoại di động gọi điện thoại, đầu lưỡi đến cứng cả lại.

“Alo, alo, A Chính, tớ... Hình như tớ gặp quý... Không phải vậy... Tớ thấy cô ấy...”

Đầu bên kia điện thoại im lặng rất lâu, sau đó truyền đến âm thanh ghế ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ve sầu thoát xác

Sân bay thành phố C.

Di chuyển trong đám đông hối hả, người thanh niên dáng cao ngắt bước về phía trước, quần tây đen, mang vẻ đẹp lạnh lùng cao quý, thành thực chừng chạc mị lực, tác biệt hẳn với đám đông ồn ào náo động.

Anh không mang bất kỳ hành lý gì, lẻ loi một mình, phía trên sống mũi cao thẳng tắp là cặp mắt kính gọng vàng, che kín trông trông mắt sâu không thấy đáy, đôi môi mơn trành một đường thẳng bén nhọn, gương mặt hình dáng góc cạnh rõ ràng, một thân khiếp người cường đại khí tràng đưa tới nhiều ánh mắt tò mò.

Người thanh niên nâng cánh tay lên, lộ ra ống tay áo màu đen, phía dưới là đồng hồ, cũng ngay lúc này mới có thể thấy một tia vệt vàng khác thường ở anh.

Ở cửa vào sân bay, vài người mặc đồ đen đứng, nghiêm nghị chờ đợi.

Khi người nam thanh niên xuất hiện, bọn họ lập tức khom lưng, chỉnh tề hô lên – “Tiên Sinh”

Tần Chính nhẹ ngẩng đầu.

Vài người mặc đồ đen vanh quanh anh đi lên.

Cầm đầu là một thanh niên trên thái dương có một vết sẹo dữ tợn, hình thành do một loại vũ khí sắc bén, màu hồng thịt, một thân đồ đen, dáng người cao to, cơ bắp rắn chắc, anh khom người mở cửa xe, lui sang một bên.

Tần Chính cúi đầu ngồi vào bên trong xe.

Anh đúng là anh mới rời khỏi hội nghị, nét mặt hiện lên trên trán, hơn nữa là sự mừng rỡ ngạt nhiên đến vụn vụn.

Một làn khói trắng theo ngón tay thon dài của anh lan tỏa, Tần Chính hít một ngum khói, nhắm mắt dưỡng thần, trái tim kịch liệt nhảy lên, không còn cục diện đáng buồn như lúc trước, nó không gọn sóng. Mỗi một đầu dây thần kinh của anh đều sôi trào, kêu gào, điên cuồng kể từ khi anh nhận được điện thoại của Tiết Ngũ.

Hai năm.

Khi cô gái kia chết đi không bao lâu, anh từng nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng kết quả kiểm nghiệm giấy trắng mực đen rành rành, cuối cùng chỉ còn lại một hộp tro cốt, không thể nào tiếp tục kiểm nghiệm. Liếc mắt nhìn thôi anh cũng không dám, sợ gió thổi tan.

“Thì ra cô ấy còn sống...”

Môi Tần Chính chậm rãi rỉ ra vài chữ, hàm xúc ý nghĩa đen tối.

Anh lại tựa như mây mẩn, lại ní non một lần – “Cô ấy còn sống...”

Nhiệt độ điều hòa trong xe vừa phải, nhưng Tần Chính tựa như đặt mình trong biển lửa, hừng hực bùng cháy, thôn tín máu huyết cùng tứ chi bị đóng băng hai năm, từng lỗ chân lông của anh đều nóng lên.

Tốt lắm, Đường Y Y, em quả nhiên không làm tôi thất vọng.

Tiếp theo cô sẽ dùng cách thức nào chào đón tôi đây?!

Hai tròng mắt mở, khói thuốc từ môi Tần Chính phun ra, anh quay đầu quét qua cảnh đêm đang lùi rất nhanh phía sau, huyết Thái Dương pháp phòng, trưởng lên đầu đón đỡ.

Trong thoáng chốc, có đôi tay phủ lên, đặt tại hai bên, dùng lực không nặng không nhẹ. Bàn tay mềm mại, lòng ngón tay bóng loáng, hơi lạnh.

“Tần đại ca, em yêu anh”

Người thiếu nữ nói chuyện trên gương mặt còn mang vẻ non nớt, ngại ngùng, âm thanh nhỏ nhẹ, tầm mười bảy mười tám tuổi, độ tuổi ngây thơ trong sáng, có mơ mộng, mong ước tương lai.

“Yêu anh? Đường Y Y, em đừng quên thân phận của mình là gì!”

Huyết Thái Dương nhảy lên mãnh liệt, đầu đón ừn ừn kéo đến, Tần Chính nhắm mắt lại, điều xì gà từ hai ngón tay anh tiếp tục cháy, từ từ bùng cháy, đến hết hóa thành một lớp tro bụi.

Dưới bầu trời, bóng đêm ngày càng u ám.

Chiếc Maybach màu đen lướt qua thành phố C như gió cuốn, chạy đến Phú Quý Viên ở vùng ven thành phố.

Tần Chính đến Phú Quý Viên gặp Tiết Ngũ – “Người đâu?”

Tiết Ngũ sờ sờ mũi – “Chạy mất rồi.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, khí áp trong phạm vi rộng đều giảm xuống thấp.

“Nhưng tớ đã cho người đi điều tra A Chính, cậu cũng đừng gấp quá, thành phố C chỉ hơi lớn một chút, sẽ nhanh chóng tìm ra thôi.”

Mày kéo giãn ra, Tàn Chính thở ra một ngụm trọc khí, nặng giọng nói – “Chính xác cô ấy ư?”

Tiết Ngũ gật đầu – “Phải.”

Là cô ấy hay là người giống người, hai điểm này trong mắt người khác khác nhau rất nhỏ, khó có thể phân biệt. Nhưng với người cùng nhau trưởng thành thì nhìn qua là biết ngay.

Anh nhìn Đường Y Y từ nhỏ đến lớn. Không làm được.

“Lần này cũng phải cảm ơn Liễu Liên đã gây ra phiền toái, nếu tớ không đến phim trường thì cũng không gặp được Đường Y Y.”

Tiết Ngũ ngậm miệng lại, không nói nữa, về mặt đầy cổ quái.

Tất cả đáp án đều ở trên người Đường Y Y, trước hết phải tìm được cô ấy đã.

Tàn Chính hí hí mắt, gọi một cú điện thoại.

Không đến một tiếng đồng hồ, một tập hồ sơ lớn xuyên qua màn đêm yên tĩnh băng qua một nửa thành phố C rơi xuống tay Tàn Chính.

Anh bóp tập hồ sơ, lực tay ngày quá mạnh, giấy tờ không chịu nổi lực tay của anh gãy ra thành nhiều vết sọc sâu trên giấy, dường như lúc nào cũng có thể bị chia năm xẻ bảy.

Tiết Ngũ nhìn về mặt Tàn Chính như đóng băng, để sát mặt lại nhìn nhìn.

Đường Y Y, người thành phố C.

Lướt mắt thật nhanh nhìn xuống phía dưới, Tiết Ngũ giật mình, thật lâu sau, anh nuốt nước miếng.

Anh nhớ rõ, Đường Y Y là người thành phố A, không phải là cô nhi, có cha mẹ, có một em gái, cô bị đưa đến Tàn gia từ năm bốn tuổi, được dạy dỗ gia quy của Tàn gia, bồi dưỡng đào tạo cô thành một người ưu tú đi theo Tàn Chính, cho đến sự kiện hai năm trước diễn ra.

Nhưng thông tin trên tập hồ sơ, chi tiết căn kể của người trên sơ yếu lý lịch từ lúc con nhỏ cho đến lúc trưởng thành, cuộc sống, bạn bè đều khác với Đường Y Y.

Ngoại trừ gương mặt giống nhau như đúc.

Tiết Ngũ hít một ngụm khí lạnh.

F*ck!

Đường Y Y quả thật làm người ta mở rộng tầm mắt!

Đầu tiên là giả chết, đổi DNA, sau đó là thành công rời khỏi Manhattan, tạo cho mình một bộ hồ sơ khác, có được một cuộc sống hoàn toàn mới, lặng yên không một tiếng động.

Tiết Ngũ đối với lực lượng nhân mạch trong tay Đường Y Y cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Không biết rõ từ năm nào, cô ấy đã bắt đầu từ bị kẻ hoạch.

“A Chính, không phải cậu muốn trả thù cô ấy sao, cô ấy hiện tại làm ở một công ty quảng cáo, muốn làm cho cô ấy khó chịu có rất nhiều biện pháp, những thứ khác tớ khuyên cậu phải suy nghĩ cẩn thận.”

Tiết Ngũ miệng lưỡi có chút phát run, con người trấn định tự nhiên từ trước đến nay nhìn thấy ở anh đêm nay liên tiếp kinh hãi, có khi sợ hãi lại tăng gấp bội - “Cô ấy có thể ở ngay dưới mí mắt của cậu ve sầu thoát xác, đem chúng ta xoay vòng vòng, thì rất có thể lại làm một lần nữa.”

Tàn Chính không nói một lời, bàn tay mân mê khoe môi đột nhiên buông ra, đánh một cái đường cong đầy mỉa mai, phần nộ, khiến người khác không cân nhắc không ra thâm ý.

Tốt, Đường Y Y, những gì tôi dạy cho cô, cô đều học được, còn dùng đến trên người tôi.

Tàn Chính lấy mắt kính xuống, dùng sức bóp cánh mũi, nếu không phải cơ địa bị dị ứng đối với thuốc tê, thì cô ấy ngay cả da cũng phải lột xuống một tầng để thành người khác.

“Trả thù? Không gấp.”

Từ từ rồi sẽ tới, anh muốn nhìn một chút, người một tay anh dạy dỗ có thể làm nên trò trống gì.

Tiết Ngũ nhìn Tàn Chính, chẳng những không có thờ hờn hển mà còn cười, anh không khỏi rung mình một cái, da đầu tê dại.

Đường Y Y, cô tự cầu phúc cho mình nhiều một chút đi.

Nếu biết rõ cô ấy có khả năng chơi nhiều trò như vậy, anh cũng không đem chuyện này báo cho Tần Chính, ít nhất ở thời điểm hiện tại.

Cũng không biết sau này đến tột cùng là ai hại ai, Tiết Ngũ trầm nghĩ.

Hai năm nay anh trở mắt xem Tần chính thay đổi.

Thay đổi theo hướng anh không lý giải nổi.

“Nói thật lòng, tớ rất bội phục bản lĩnh của Đường Y Y, vì thoát khỏi cậu, cô ấy bày ra cái bẫy thật sự lớn, tớ thật sự hoài nghi hai người có thâm cừu đại hận, hoặc là cậu bức cô ấy tới đường cùng tới nỗi phát điên.”

Một bàn tay nổi gân xanh đem túi giấy từ trong tay Tiết Ngũ lấy đi, Tần Chính xoay bước rời đi.

Tiết Ngũ ở sau lưng anh gọi lại, giọng nói đầy quái dị: “A Chính, có chuyện quên nói cho cậu biết, tớ hoài nghi Đường Y Y thay đổi không chỉ là sợ yếu lý lịch và nhân sinh, mà còn nhiều cái khác.”

Tần Chính lập tức xoay người – “Ý cậu là sao?”

“Cô ấy bước tới từ trước mặt tớ, nhưng không nhận ra tớ.” Tiết Ngũ nhún nhún vai, chắc lưỡi một cái – “Nhìn không giống đóng kịch.”

Chính vì thế anh ta mới đứng ngẩn ra tại chỗ.

Chờ anh ta kịp phản ứng lại, thì người đã đi mất, xung quanh đều là gương mặt xa lạ, người với người giống nhau, trong lúc cấp bách anh lại tìm không ra người muốn tìm.

Hồ hấp của Tần Chính bỗng dừng chậm lại, đường cong bên khoe môi càng khiến người ta thêm hoảng sợ - “Vậy sao...”

Còn nhiều cái khác? Ngược lại chuẩn bị cho anh nhiều điều ngạc nhiên vui thú.

Anh muốn nhìn thấy cô ấy, hiện tại, ngay lập tức.

Ở một khu phố đang mưa, trong một tiểu khu, mỗi ngôi nhà hầu như đều sáng đèn.

Ở nơi có nhiều ánh sáng nhu hòa, có chỗ không nhìn rõ, như không nhìn thấy được điều gì đang ẩn núp.

Tòa nhà ba mươi hai tầng, lầu chín ánh đèn không sáng lên, cho thấy chủ nhân không ở nhà hoặc cả nhà đã đi ngủ.

Phòng ngủ yên tĩnh, Đường Y Y đã ngủ, cô đột nhiên mở mắt ra, trong bóng đêm cô sững sờ nhìn trần nhà, cô không hiểu tại sao mình lại tỉnh giấc.

Sờ sờ bóng đèn ở đầu giường, căn phòng chợt sáng lên.

Bên cửa sổ vài dây thường xuân rậm rạp xanh biếc, cành lá xum xuê sắp sửa phủ đến sàn nhà.

Cạnh gối cô nằm có một tia hơi thở nhẹ nhàng, Đường Y Y cuối đầu, vuốt vuốt bụng của nó – “Phú Quý, xin lỗi em, chị làm em thức rồi”

Chú mèo trắng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Đường Y Y như muốn hỏi điều gì, sau đó lạnh nhạt xoay người, chà xát lên gối đầu, tiếp tục nằm ngủ.

Đường Y Y ôn nhu mỉm cười, vén mền xuống giường, rót một chén nước sôi.

Hơi nước lượn lờ, tràn qua miệng chén phủ lên mặt cô.

Đường Y Y cầm ly đến bên miệng, thổi vài cái, nước còn nóng, cô mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách đen như mực, Đình Vân đã đi tham gia tiệc độc thân.

Tìm một hộp sữa trong tủ lạnh, Đường Y Y uống một hơi hơn nửa hộp, cô bước ra lan can, không khí mát lạnh vây quanh, ngược mắt nhìn sao trên trời.

Thời tiết ngày mai chỉ sợ không tốt.

Gió đêm thổi tới, cảm giác mát lạnh ủa vào ống tay áo, cổ áo.

Vén những sợi tóc lộn xộn trên trán, Đường Y Y bỗng dừng hướng mắt nhìn phía dưới lầu, cô cảm thấy tại góc hẻo lánh ánh đèn không rọi tới có một ánh mắt bán thẳng tới cô.

Cảm giác rất là quái dị, Đường Y Y theo bản năng lùi lại phòng khách, đem cửa kính kéo lên.

Không biết chuyện gì xảy ra, cô đột nhiên cảm thấy lạnh, tóc gáy toàn thân đều dựng đứng.

Tiếng đập cửa bất thình lình vang lên, Đường Y Y sợ hết hồn, cô trừng mắt nhìn cánh cửa.

“Đình Vân, là cậu hả?”

Cửa không có động tĩnh.

Đường Y Y chậm rãi đi tới, đem mắt dán vào mắt mèo...

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người kia

Manhattan

Bạch Bân bận bịu chỉnh sửa lại giấy tờ trên bàn - “Ông nói gì?”

“Cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.” Trần đội trưởng ôm cánh tay, đột nhiên nói - “Tất cả tài liệu của vụ án hai năm trước vừa bị cấp trên điều đi rồi.”

“Báo cáo lúc trước không phải có vấn đề gì chứ? Bạch Bân?!”

Bạch Bân sảy tay làm ngã ly cà phê, anh rút vài tờ khăn giấy đi lau, lại làm cho mặt bàn càng lúc càng dơ dáy bẩn thỉu

Sau một lúc, anh ta ném khăn giấy đi, khẽ dựa người về phía sau, mí mắt sụp xuống, cảm giác thất bại cùng lo lắng tuôn trào.

Anh làm sạch sẽ không chê vào đâu được, phần có khả năng lưu lại manh mối và dấu vết anh đều xử lý cẩn thận, giấu kín trong lòng, đét tốt cùng là sai sót ở đâu?

Nghĩ đến một khả năng, thân thể Bạch Bân căng lại, co quắp.

Cô ấy hiện giờ ra sao, có việc gì không...

Có người kêu anh - “Bạch Bân, cục trưởng gọi anh qua gấp.”

Bạch Bân đứng dậy, bình tĩnh gọi điện thoại cho gia đình, báo là anh phải đi công tác một chuyến, thời gian trở về chưa rõ.

Sau đó anh lại gọi điện thoại cho chị gái, nói cô chăm sóc gia đình.

Thành phố C

Trong hành lang mờ tối không có ánh sáng.

Ánh mắt Đường Y Y theo phản xạ có điều kiện chớp nháy, cô không có thấy người nào đứng ở ngoài cửa, nhẹ thở ra một hơi, cảm giác căng thẳng càng mãnh liệt.

Không có ai, vậy tiếng đập cửa ở đâu ra?

Một giọt mồ hôi lạnh từ thái dương chảy xuống.

Hồ hấp của Đường Y Y dồn dập, tim vọt lên cổ họng, phản ứng đầu tiên của cô là bị tên lừa đảo lừa gạt, hiện tại theo cửa.

Bất động tại chỗ mấy giây, Đường Y Y cảm lấy di động, ngoài cửa bỗng lại truyền tới tiếng đập cửa, lần này kèm theo tiếng gọi của Lưu Đình Vân.

“Y Y, mở cửa.”

Đường Y Y mừng như gặp được cứu tinh vội chạy đi mở cửa, Lưu Đình Vân cầm theo một túi ô mai to bước vào.

“Đèn cảm ứng ngoài hiên hình như bị hư, ngày mai mua bóng khác thay.”

Đường Y Y nhìn qua phía sau lưng Lưu Đình Vân, hành lang im ắng, chỉ có dấu chân của cô bước qua, càng toát lên vẻ ròn rợn như phim kinh dị.

Lưu Đình Vân kỳ quái hỏi - “Y Y, cậu nhìn cái gì vậy?”

Vội đóng cửa lại, Đường Y Y nuốt nước bọt - “Lúc cậu trở lại, tại đầu bậc thang lầu có đứng phải người nào không?”

Lưu Đình Vân lắc đầu - “Không có.”

Đường Y Y thần sắc không tốt hơn bao nhiêu, cô vuốt lại tóc mái, tay ướt nhẹp một mảnh mồ hôi lạnh.

“Trước lúc cậu gõ cửa, mình nghe được tiếng đập cửa, nhưng khi nhìn qua mắt mèo lại không thấy người.”

Lưu Đình Vân nhìn cô - “Có phải trẻ con nhà hàng xóm hay không?”

Đường Y Y cũng nhìn lại - “Nhà hàng xóm có trẻ con sao?”

Lưu Đình Vân ngừng lại động tác đổi giày - “Hình như không có.”

Hai cô mắt to trừng mắt nhỏ, đều không nói thêm gì.

“Meo meo”

Tiếng mèo kêu đột nhiên vang lên, bốn phía yên tĩnh.

Lưu Đình Vân mặt mày tái nhợt lập tức nhảy ra phía sau lưng Đường Y Y, vừa nhìn kẻ tới là con mèo trắng mập mạp, mắt cô tròn trắng - “Phú Quý, mềm bị mèo hù chết!”

Phú Quý chậm chạp bước đi, đến cạnh chân của Đường Y Y, quay qua Lưu Đình Vân kêu hai tiếng, giống như là chỉ trích cô.

“Phú Quý à Phú Quý, mèo được lắm nha!” Lưu Đình Vân chắc lưỡi - “Mày là kẻ bạc tình, mèo đã quên là ai thường xuyên cho mèo đồ ăn ngon? Còn đồ chơi nữa, ai mua cho mèo?!”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật, cảm giác khăn trương bết đi rất nhiều.

Ai ngờ Lưu Đình Vân lại nói ra một câu, tiếp theo câu chuyện vừa rồi - “Y Y, cậu nói vậy làm tớ cũng hơi sợ.”

“Cậu nhìn cậu xem, đáng người cậu đẹp đến tớ nhìn còn không chịu nổi, mỗi ngày đi làm lại đi một mình, có đôi khi lại làm thêm giờ, không bị người ta để ý mới là lạ.”

Đường Y Y không còn gì để nói - “Cậu so với tớ không khá hơn bao nhiêu đâu.”

Lưu Đình Vân xoa xoa hai cánh tay, lôi kéo cô lên mạng tìm mua một số đồ phòng thân.

“Mua trước khỏi lo họa, tớ tháng sau chuyển tổ công tác, cậu sẽ thường ở một mình, nhiều khi không an toàn, mau tìm bạn trai đi, tìm người cao to lực lưỡng để có thể dọa người khác.”

“Trong nhà có Phú Quý mà.” Đường Y Y nựng cằm Phú Quý - “Đừng không Phú Quý, em sẽ bảo vệ chị.”

Phú Quý nghiêng đầu, cọt cọt lên tay Đường Y Y, liếm một cái.

Lưu Đình Vân - “...”

Cuối cùng Đường Y Y mua được một cái còi báo động trên mạng, Lưu Đình Vân chọn được một cái chích điện cầm tay.

Hai người vô cùng hăng máu, lại đi đến phòng bếp lấy nước pha với hạt tiêu.

Tại một góc của cư xá, địa phương âm u, một người nam tóc húi quỳ rạp trên mặt đất, mặt mũi bầm dập, hắn ta ôm lấy đầu khóc lóc cầu xin tha thứ - “Đại ca, đừng đánh, tôi sai, tôi lần sau không dám nữa, thực sự không dám nữa... Tôi cái gì cũng nói... Thỉnh cầu các anh buông tha tôi...”

Mẹ nó, hắn đều không biết mình đắc tội ai.

Cô gái lần này, vừa trắng vừa mềm, da có thể nhéo ra nước, liếc mắt nhìn một cái anh đã cứng, đợi cũng không kịp đợi, tay chân ngứa ngáy, còn chưa kịp ra tay liền bị bắt tới đây lãnh một trận bạo hành.

Vài người đều mặc đồ đen, một nam nhân tóc húi cua nhắm trên bắp chân của hắn đá một cước, anh ta lôi cả người hắn kéo lên - “Nói”

Một lát sau, một thanh niên to con đi đến một chỗ, lưng hơi gập xuống, âm thanh cung kính nói - “Tiên Sinh, tên kia bình thường theo đuôi phụ nữ độc thân, cướp bóc là chính, có khi cũng cường hiếp, đã có một mạng người đã chết trên tay hắn, Đường tiểu thư là mục tiêu đêm nay.”

Trong bóng tối tràn ngập mùi thuốc lá, thanh niên to con hầu kết dao động, sau lưng bị mồ hôi thấm ướt.

Tàn thuốc lá bị giầy da nghiền nát, Tần Chính duỗi tay, người thanh niên đưa tới một đôi giầy tay.

Tất cả hắc y nhân lui sang hai bên.

Không khí bỗng chốc trở nên sắc bén, hắn thấy một đôi giầy da đen đang đi đến trước mặt mình.

Trong nháy mắt đó, hắn nghe thấy được mùi máu tanh.

Tiếng gọi từ địa ngục vang lên.

Hắn không dám ngẩng đầu, tiểu cả ra quần, hắn run rẩy liều mạng lui lại phía sau, trong cổ họng phát ra tiếng kêu như sắp chết, phí sức gọi - “Cứu... Cứu... Cứu mạng...”

Trước mắt hắn bóng tối bao phủ, con dao kịch liệt từ gò má trái truyền đến khiến tai hắn ù đi.

Tiếp đến bụng, ngực, xương cốt trong người co rúm lại.

Hắn co quắp người vài cái, phun ra búng máu lớn, vài chiếc răng trên hàm rớt xuống, hắn đau đến hôn mê bất tỉnh.

Tiết Ngũ ôm cánh tay chắc chắn hai tiếng, đập phải miệng núi lửa rồi.

Tần Chính cúi đôi bao tay vấy máu ra - “Lục Sơn.”

Người thanh niên tên Lục Sơn thông cục cảnh sát báo phụ cận.

Tần Chính bước từng bước một hướng về tòa nhà, xuyên qua cửa kính, anh bước vào thang máy.

Đường Y Y, tôi đã đến.

Cùng lúc đó, Đường Y Y đang ở phòng bếp cùng Lưu Đình Vân trêu ghẹo nhau bằng nước hạt tiêu đột nhiên hắt hơi một cái - “Cửa sổ đóng lại chưa?”

Lưu Đình Vân nhìn lại một chút - “Đóng.”

Đường Y Y còn là cảm thấy lạnh - “Ta đi mặc áo khoác.”

Lưu Đình Vân đầu đầy mồ hôi về mặt tin được.

“Y Y, cậu biết tổ tháng sau làm ở đoàn làm phim nào không? Là chỗ rất nổi tiếng lúc trước, Kịch đoàn Bộ Thần, đạo diễn là Trần Tề, từ lúc tổ đóng vai nữ phụ hay nữ tỷ, còn chưa được làm việc chung đâu.”

Đường Y Y mặc áo khoác dệt len màu xanh lam đi ra, cảm thấy mừng cho Lưu Đình Vân - “Thật hả? vậy chúng ta nên ăn mừng đi.”

“Khi nào phim đóng máy chúng ta ăn mừng.” Lưu Đình Vân vui vẻ nói - “Có một ngày tổ nổi tiếng, cậu làm người đại diện cho tổ nha?”

Đường Y Y cảm thấy như vậy cũng ổn - “Được thôi.”

“Chao ôi, tối nay nằm mơ rồi làm tiếp.” Lưu Đình Vân nói - “Cậu còn nhớ người lúc trước tổ nói với cậu không? Người lỗ mũi hướng lên trời, đi đường huênh hoang tên Liễu Liên ấy. Cô ấy chung đoàn làm phim với tổ. Ở trong đoàn làm phim, cô ta làm như mình là công chúa hoàng gia.”

Đường Y Y gật đầu, ở công ty có một đồng nghiệp coi cô ta như nữ thần, bàn làm việc bốn phía đều là hình của cô ta.

Lưu Đình Vân cầm cây kéo cắt ốt - “Cậu có biết bạn trai của cô ta là ai không?”

Trong một buổi tiệc tối cô nghe mọi người bàn tán cô mới biết được, khó trách người có tính cách như vậy có thể thuận buồn xuôi gió trong công việc, vừa bước vào giới văn nghệ sĩ đã có người nâng đỡ.

Đường Y Y tò mò hỏi - “Là ai?”

“Thái tử gia của Vinh Thị, Tiết Thiếu.” Lưu Đình Vân cầm đi động tìm ảnh cho bạn xem - “Nhìn nè, tổ chụp ở trên báo, đẹp trai không?”

Đường Y Y nhìn một cái, chụp không rõ lắm, chỉ thấy có mắt mũi miệng không khác gì người bình thường - “Đẹp sao?”

Lưu Đình Vân thở dài - “Đẹp không giống người.”

Đường Y Y nói - “Tớ nhìn anh ta không giống người tốt.”

Lưu Đình Văn cười ha ha - “Chỉ sợ cũng chỉ có một mình cậu nghĩ như thế, những người khác nằm mơ cũng muốn được anh ta nâng đỡ.”

Cô sờ sờ mặt - “Như tờ bây giờ, hoa tàn ít bướm, không dám mơ mộng hão huyền.”

“Còn có tấm ảnh đặc tả, cậu xem một chút.”

Đường Y Y tùy ý nhìn thoáng qua, một người có khí chất lồi lạc, mang theo vài phần vô lại xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô dừng lại tư thế nghiêng cổ, trong lòng xẹt qua một tia quái dị.

Bởi vì thất thân, Đường Y Y không có chú ý, nước hạt tiêu bắn tung tóe đến trong mắt cô.

Bóng rất làm cô khó chịu, nhắm mắt lại, cô lập tức bước đến vòi nước rửa mắt.

“Hạt tiêu văng vào mắt?” Lưu Đình Văn vội vàng tìm kiếm - “Trên web nói có thể dùng dấm chua, để tờ đi lấy cho cậu, chờ chút, lập tức sẽ không sao.”

Tiếng nói của Đường Y Y bị kẹt trong tiếng nước chảy - “Không có việc gì, dội lên tí nước là được.”

Dị vật làm cho mắt cô khó chịu, nước mắt cô chảy ra, hơi thở từ trong lỗ mũi phả ra đều nóng lên.

Lưu Đình Văn mơ hồ nghe được tiếng đập cửa, cô cầm lấy bình dấm chua đi lại xem mắt mèo.

Từ trong mắt mèo nhìn thấy một khuôn mặt, Lưu Đình Văn trừng to mắt, đại não ngừng hoạt động.

Đây không phải Tiết Thiếu bạn trai của Liễu Liên sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Tìm ai? Y Y? Hay là gõ sai cửa?

Đầu óc bên trong giống như gió đông nổi lên điên cuồng gào thét, lý trí cô bay mất, không suy nghĩ được thêm điều gì, Lưu Đình Văn vô ý thức vươn tay mở cửa.

Đường Y Y còn đang cọ rửa mắt ở phòng bếp - “Đình Văn?”

Không có tiếng đáp lại.

Bên tai bỗng dưng có luồng hơi thở nóng bỏng, Đường Y Y cho là Lưu Đình Văn, cô không chịu nổi nói - “Đình Văn, đừng thổi hơi vào tai tớ, ngứa chết được.”

Sau một phút, thân thể Đường Y Y cứng ngắc.

Có một bàn tay bóp chặt cổ cô, bàn tay kia khớp xương rất lớn, rõ ràng mạnh mẽ, mang theo lớp kén mỏng, là tay của nam giới.

Nước vẫn tiếp tục chảy, Đường Y Y hít sâu, đem vòi hoa sen tắt đi.

Phú Quý không có kêu, Đình Văn cũng không có trả lời, ngực cô tức đến tận cùng, chậm rãi quay đầu lại.

Một người nam xa lạ đứng ở sau lưng cô, mắt từ trên cao nhìn bao quát xuống, ánh mắt phức tạp, phẫn nộ, sung sướng, vui mừng, trào phúng..

Những cảm xúc ấy lẫn lộn đang xen, trào ra cảm giác mất rồi lại có được.

Cổ Đường Y Y bị nhắc theo, chân cô đã bắt đầu rời khỏi mặt đất, cảm giác hít thở không thông từng chút một tăng lên.

Từ khí chất đến ngoại hình của người nam nhân này đều nói lên anh không phải là người bình thường, một cái áo liền đủ mua hoặc thuê một căn phòng, không phải là vào nhà cướp của, vậy là cái gì, trả thù?

Ký ức của cô điên cuồng xoay chuyển, không có bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Giống như muốn dùng ánh mắt của mình khoét vài cái lỗ trên người cô gái, hơi thở của Tần chính nặng nề không còn hình dáng, hai tròng mắt anh bởi vì kích động mà đỏ lên.

Đúng là không sai, cảm giác nóng rực từ hai năm lại trở về.

Người kia tiến tới gần vài phân, Đường Y Y không khỏi sợ run, cảm giác choáng váng ập tới, không biết vì sao thế này, cô cảm thấy chán ghét.

Tần Chính thấp khàn giọng, nụ cười từ khóe môi tràn ra - “Nhìn thấy tôi, em cao hứng không?”

Đường Y Y vừa tìm biện pháp, một bên ứng phó tình huống nguy hiểm đột nhiên xuất hiện, cô nghe được lời nói bên tai, toàn thân đều nổi gai ốc.

“Tiên Sinh, anh nhận lầm người, tôi không quen biết anh.”

Anh gắt gao nhìn chăm chăm cô, cho đến phát giác không thấy một tia giả tạo, chỉ có xa lạ, đôi mắt Tần Chính ở chỗ sâu giận cùng băng hàn cuộn cuộn ập đến, không quen biết, tốt, không biết anh là ai.

Trước khi tới đây, anh còn ôm ảo tưởng.

Dù sao bọn họ còn có một đoạn thời gian dài ở bên nhau.

Khắc chế cảm giác muốn đem cô gái này sống sờ sờ bóp chết, anh đột nhiên kéo cô gần lại, nuốt mất hơi thở của cô.

Cảm giác đau đớn từ trên môi truyền đến, máu tươi đầm đìa, khoe miệng Đường Y Y rỉ ra một tia máu, máu chảy càng lúc càng nhiều, toàn bộ bị anh ta nuốt vào bụng.

Ánh mắt cô đỏ lên, khuôn mặt người đàn ông dữ tợn, giống như ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hương vị của anh

Ở đầu bậc thang, Lư Đình Vân ôm Phú Quý, tay cầm bình dấm, bị vài người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện áp bức đứng ở đó, xung quanh đều tỏa ra sát khí.

Từ đầu kẽ ngón chân đến ngọn tóc của cô đầu tỏa ra sự sợ hãi, đến chú mèo Phú Quý cô ôm trên tay cũng run nhè nhẹ.

Những người này tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện, nếu trong lúc này cô có hành động gì khiến họ phát hiện sẽ bị đánh hết sức thảm.

Hủy dung là chuyện nhỏ, chỉ sợ tàn phế mới là chuyện lớn.

Đây chính là trực giác của một cô gái ba mươi tuổi.

Trong đám có một người đàn ông bộ dáng cực kỳ tuấn tú đang chơi với một con dao nhỏ, gấp lại rồi mở ra, bóng dao xoẹt qua mắt của Lư Đình Vân, cô hơi hèn nhát rụt đầu lại, không dám thở mạnh.

Khoảng cách người đó với cô ngày một gần, gần đến nỗi có thể cắt vỡ cổ họng của cô khiến cho máu tươi phun tại chỗ.

Lư Đình Vân nghĩ trong bụng, thậm chí hận muốn chết. Tại sao phải mở cửa? Sao bị ủng hay sao? Ngay cả con nít đều biết khi có người lạ không nên mở cửa!

Y Y đâu? Những người này dường như chỉ khống chế một mình cô. Chuyện gì đang xảy ra? Chuyện có liên quan gì đến Y Y.

Lư Đình Vân không ý thức bóp Phú Quý một cái, Phú Quý đau quá cào cô.

Tiếng bước chân ngày càng gần, một người một mèo đều run rẩy.

Đứng ngoài cửa, Tiết Ngũ nhìn lại – “Đừng tự trách mình, cô mở cửa là quyết định chính xác” – Nếu không cửa kia lập tức sẽ bị phá hủy.

Lư Đình Vân trừng mắt nhìn Tiết Ngũ, trông mắt suýt chút rớt ra ngoài.

Cũng vì cô nhìn thấy con người này, cô mới hồ đồ đi mở cửa.

Tiết Ngũ cắn điều thuốc, nở nụ cười mỉm sâu xa, mang theo vài phần trêu chọc – “Người đẹp, em biết anh ư?”

Quay đầu chỗ khác, Lư Đình Vân cắn nát môi.

Tê dại!

Bây giờ là lúc nào cô không nói được gì, mất đi khả năng nói chuyện.

Cô suy nghĩ đến thân phận của Tiết Ngũ, đầu óc Lư Đình Vân như lướt qua Bá đạo Tổng tài hệ liệt, không phải, nếu Tiết thiếu là tới bắt Y Y, vậy không khả năng anh còn đứng ở chỗ này?!

Bọn họ khẳng định là yêu hận tình thù, yêu nhau đến đuối cùng giết tuyệt.

Không lẽ là vậy...

Cô sống trên đời 30 năm, còn không biết mình có phải là con gái riêng thất lạc của ai không? Cho nên lần này liên quan đến âm mưu gia tộc.

Đoán chừng cha mẹ cô nếu biết cô đang nghĩ gì, không chừng sẽ đập chết cô.

Khóe miệng Lưu Đình Vân co rút, bị khả năng suy luận siêu cường của mình thuyết phục.

Nếu ngày nào đó cô không còn làm diễn viên đi theo đoàn làm phim, cô có thể lên mạng sáng tác tiểu thuyết kiếm thêm phí sinh hoạt.

Tiết Ngũ cầm cái bật lửa, thỉnh thoảng thốt ra một câu – “Con mèo trắng này đúng là... mập... à nha...”

Phú Quý lập tức run lấy bầy, sợ hãi dùng sức chui vào trong lòng của Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân – “...”

Ở trong phòng bếp, tay Tần Chính đặt trên ót của Đường Y Y, đem đầu cô kéo về phía anh, hơi thở giao thoa, mùi máu tanh tràn ngập trên môi hai người họ.

Hương vị của cô vẫn như trước đây, chưa từng thay đổi.

“Em nhớ ra chưa? Hửm?”

Lưng Đường Y Y dựa vào bồn nước, phía sau nữa là tường, đẩy không ra, chuyển không đi.

Cô lại bị một người đàn ông xa lạ cắn miệng đầy máu.

“Lúc này tôi đã nói, tôi không biết anh!”

Đình Vân đang ở đâu? Môi Đường Y Y rách nát, máu không ngừng chảy ra, cô không nhìn được nữa, cuồng bạo chửi tục trong lòng.

Tay Tần Chính để trên đầu Đường Y Y, chân ép sát lên chân cô.

Thân thể của cô một mỗi một tác anh đều quen thuộc như lòng bàn tay mình, giờ phút này máu anh sôi cuồng cuộn, như nham thạch sôi ục ục trên miệng núi lửa sắp phun trào.

Bởi vì dục vọng đàn ông tỏa ra quá mãnh liệt, lan tràn trong không khí, mạnh mẽ chui vào mũi cô. Đường Y Y đột nhiên cảm thấy dạ dày bị mổ ra và nhét khí độc vào, đầu tiên là cô nôn khan, sau đó nghiêng đầu nôn mửa và bồn nước bên cạnh.

Tần Chính ngăn người.

Phần nộ khủng bố ập tới chậm nửa nhịp, đầu dây thần kinh của xoắn lại, đau lên từng đợt.

Cô đang kinh tởm anh đấy ư? Người ngoan ngoãn nói gì nghe nấy luôn ủng hộ anh đâu rồi? Bây giờ đang diễn kịch cho anh xem hay sao?

Lời thổ lộ yêu anh, chính miệng cô nói ra đâu rồi? Treu cọt anh ư?

Lòng ngực Tần Chính như bị giáng một đoàn mạnh, hai tròng mắt thoáng chói lạnh như băng.

Một loại cảm xúc không biết tên đột nhiên phát sinh, ầm ầm nổ tung, biến thành những sợi nhỏ hướng bên trong đầu óc anh lao tới.

Trong lúc điện lửa va chạm, Đường Y Y cầm lấy chén nước pha ớt loãng gần đó ném vào Tần Chính.

Chén nện vào gạch men sứ, trong nháy mắt vỡ tan tành, mảnh vụn vỡ ra khắp nơi như pháo hoa.

Nước tiêu nhỏ xuống gò má, quần áo anh đều dính mùi tiêu nồng nặc, ánh mắt Tần Chính mơ hồ, trên tròng kính đều là nước tiêu, hai mắt anh bị đốt cay xè – “!”

Đường Y Y vừa chạy vài bước, đầu tóc liền bị kéo lại.

Cô bị kéo ngửa ra sau, tiếng kêu trong cổ họng còn chưa kịp phát ra, quân tan lính rã.

Tần Chính xách cô như xách con mèo nhỏ, ném cô lên ghế sofa bằng một lực không nhẹ. Mắt Tần Chính đỏ hồng, trong hàm răng cắn chặt phun ra mấy chữ.

“Đường Y Y, em thật ác độc.”

Vì chạy khỏi anh, phải sạch quan hệ với anh mà cô không từ thủ đoạn nào, lần đầu tiên trong đời Tần Chính ném mùi đau khổ.

Đường Y Y ngã xuống, trước mặt bỗng nhiên tối sầm, trên đầu truyền đến âm thanh đầy hận ý, cô giãy giụa quay lại nhìn xem khuôn mặt đáng ghét của người đàn ông kia, cô nhất thời giật mình.

Hàm dưới anh cong lên lạnh lùng, Tần Chính đột ngột đưa tay ra.

Cơ hồ một trước một sau, Đường Y Y vô ý thức dùng cánh tay ngăn cản phía trước.

Động tác kia giống như đã làm nhiều lần, giống như là bản năng phòng vệ của người bị đánh.

Hồ hấp của Tần Chính cứng lại.

Tay giờ lên giữa không trung chậm chậm bỏ xuống, nắm thành quả đấm, anh chết lặng nhìn cô gái không coi anh vào đâu. Anh cười trào phúng, anh cho rằng cô đã đem mọi thứ quên đi sạch sẽ, nhưng không nghĩ tới cô còn để lại một vật.

Nhưng vì sao lại chỉ là sợ hãi?

Giữa họ không có gì đáng cho cô nhớ nhung hay sao?

Tần Chính vận dụng kiên nhẫn còn nhiều hơn ba mươi mấy năm cộng lại để khắc chế bản thân không ăn tươi nuốt sống cô gái này ngay tại chỗ.

Anh đột nhiên nắm tay Đường Y Y, viết vào lòng bàn tay cô hai chữ - “Tần Chính”

Đường Y Y sửng sò.

Khóe mắt hẹp dài của anh nổi lên ánh sáng lạnh - “Tên tôi.”

Thoát không khỏi kiềm kẹp của anh, Đường Y Y im lặng.

Thái độ Tần Chính cường thế, ần ần ngoan tuyệt bên trong - “Gọi lại một lần.”

Đường Y Y vẫn im lặng.

Tần Chính khẽ cúi đầu, giọng nói trầm nhẹ, lời nói lại giống như đến từ âm tào địa phủ - “Em muốn tôi dùng dao khắc chữ đó lên người em chăng?”

Mí mắt Đường Y Y giật giật - “Tần Chính.”

Tần Chính lại không buông tha, không cho cô cự tuyệt - “Gọi lại lần nữa”

Đường Y Y nuốt xuống một ngụm máu và nuốt bọt - “Tần Chính.”

Vuốt ve vân tay của cô, Tần Chính nhẹ nhàng liếc cô - “Nhớ rõ chưa?”

Đường Y Y cứng ngắc gật đầu.

Lúc này anh mới hài lòng cong khóe môi, Tần Chính xoa nhẹ khóe mắt, đau đớn không giảm trái lại còn tăng, bỗng dưng anh dí mặt sát vào cô.

Cảm giác sắc nước tiêu pha làm cô khó chịu, Đường Y Y lạnh cả sống lưng, cả người cương lên.

Anh áp cái trán nóng vào cô, cười lạnh - “Mai lại gặp.” Rồi anh bỏ đi.

Phòng khách chỉ còn lại mình cô, thân thể Đường Y Y mềm oặt xuống, chưa tỉnh hồn, cô nhìn ra phía cửa.

Nếu không phải mùi tanh từ răng môi truyền đến, cô sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Còn là mơ một con ác mộng đầy những hình phạt tàn bạo.

Đến bệnh viện xử lý mắt, Tần Chính cầm một cọng tóc dài đưa cho Lục Sơn cầm đi kiểm tra - “Nhanh đi.”

Lục Sơn lên tiếng - “Dạ”

Rất nhanh sau đó Tần Chính nhận được đáp án mình muốn, cọng tóc chính là DNA của Đường Y Y.

Tiết Ngũ chỉ vào tài liệu trước mắt, nói cho Tần Chính biết một sự thật.

“Hai năm nay không có một bệnh viện nào có tài liệu của Đường Y Y.”

Nếu là người bị chấn thương não dạng nặng dẫn đến mất trí nhớ, thì không phải chỉ đơn giản uống thuốc liền khỏi, càng không thể nào không để lại bất cứ dấu vết nào.

“Có phải là...” Tiết Ngũ do dự một lúc, phun ra hai chữ - “Thôi miên?”

Nếu ký ức chính là một gói dữ liệu, thì Đường Y Y đã có thể đem gói dữ liệu đó đóng gói lại rồi lấy ra khỏi đầu, sau đó bỏ vào vào một gói mới.

Tần Chính cảm chung trà lên, ngửi mùi vị, rồi lại vô vị bỏ xuống.

“Cậu muốn nói cô ấy lấy ra ung nhọt và độc được, đem tất cả ký ức có liên quan tới tớ đều thay đổi?”

“Cái này là cậu nói.” Tiết Ngũ ho khan một tiếng – “Tớ cũng không có nói.”

Ngón tay của Tần Chính nhấp trên mặt bàn, không đếm xỉa đến xung quanh, từng tiếng từng tiếng một gõ xuống.

Hai năm nay, anh đều nhìn rõ.

Rời khỏi anh, cô ấy sống tự do tự tại, sống theo ý thích của mình.

Còn anh, không có cô ấy, ngay cả một ngụm trà đều uống không trôi.

Loại nhận thức này khiến Tần Chính lập tức muốn dập tắt nó, suy nghĩ như lửa cháy lan đồng cỏ khô.

“Đường Y Y không phải còn cha còn mẹ sao? Còn có một người em gái nữa, hay đón họ đến?” Tiết Ngũ tự hỏi tự đáp – “Cô ấy không nhớ gì hết.”

Cho dù gia đình của Đường Y Y đến thì sao? Cô đối với người thân lạnh lùng xa cách, ở thời điểm cô còn u u mê mê không biết gì, gia đình cô vứt bỏ cô, đôi lấy lợi ích cho họ. Đã không còn tình thân.

“Lúc trước tớ đã nhắc nhở cậu rồi, con gái là phải yêu chiều.” Tiết Ngũ có chút đắc ý – “Cậu nhìn tớ đi, có cô gái nào ở cạnh tớ quá hai tháng không?! Khi các cô ấy gặp lại tớ, vẫn mỉm cười lấy lòng tớ”

Tần Chính mỉm cười không nói đúng hay sai.

“Với tính tình của cậu, Đường Y Y có thể chịu đựng được ngần ấy năm, đã đủ khiến cho mọi người giờ ngón tay cái lên tán thưởng, không phải là mình chỉ trích cậu, nhưng muốn con gái cam tâm tình nguyện, không phải kêu là đến, gọi là đi, phải nâng.”

Lời còn chưa nói hết, một anh mắt sắt lạnh quét sang, Tiết Ngũ nuốt luôn câu nói trong bụng.

Tiết Ngũ không đầu không đuôi hỏi – “ Bao lâu rồi cậu không chạm vào phụ nữa vậy? Vài ngày?”

Tần Chính lấy mắt kính xuống, khép mi lại.

“Một tháng? Hai tháng? Năm? Hay là...Cậu đừng nói với tớ là từ khi cô ấy chết cậu liền không có...” Càng nói, vẻ mặt Tiết Ngũ càng kỳ dị - “A Chính, cậu không bình thường.”

Hơi thở lạnh như băng vay quanh người, Tần Chính đứng dậy không nói một lời.

Cứ như vậy mà đi? Tiết Ngũ cũng đứng lên theo – “Bây giờ cậu tính sao?”

Bước chân Tần Chính không dừng lại – “Đi khách sạn ngủ.”

Hai năm qua anh không có một giấc ngủ ngon, không có ai biết rằng trong lòng anh quá nặng nề, ngọn nguồn đều do Đường Y Y phản bội anh.

Hiện tại người đã ở trong không chế của anh, chỉ có chạy đằng trời.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cho dù em chết

Đêm khuya.

Hai cô gái cùng một con mèo béo trắng ngồi ở phòng khách, trong không khí đầy mùi ớt cay nồng.

“Tớ tìm bạn tìm hiểu thông tin về Tiết Thiệu, không tìm được nhiều, nhưng có một số chuyện liên quan đến một người tên là Tần Chính...” Lư Đình Vân móc di động ra cho cô xem, cô liếc mắt nhìn thấy một bên mặt của người đàn ông kia, liền đứng người – “Tần Chính có một người thư ký.” Dừng lại một chút, Lư Đình Vân nhìn Đường Y Y – “Cô ấy cũng tên là Đường Y Y”

Đường Y Y nhú mồm, lập tức nói - “Tên của tớ bình thường mà, người trùng tên với tớ cũng là chuyện bình thường.”

“Cùng tên đúng là bình thường.” Lư Đình Vân thở dài một hơi, cảm điện thoại đưa qua trước mặt Đường Y Y - “Có bộ dạng giống nhau như đúc thì không bình thường.”

Đường Y Y sững sờ.

Trong màn hình là một cô gái mặc áo sơ mi trắng, tóc cô màu đen cột thành đuôi ngựa, toàn bộ tóc được buộc ra sau tai, lộ ra cái trán trơn bóng, mũi cao, môi vênh lên, khuôn mặt trẻ tuổi, như vẽ, giữa lông mày bao hàm khôn khéo trầm tĩnh.

Lư Đình Vân nhìn Đường Y Y một cách quái dị, bạn cô nói tấm ảnh kia là nhờ người khác tìm, tốn không ít công sức và trả một khoản thù lao không nhỏ.

Ý tứ rõ ràng, cô nợ người ta một món nợ ân tình.

“Nghe nói cô gái này mất tích hai năm trước, phản bội Tần Chính, hiện tại sống chết không rõ.” Trên mặt Lư Đình Vân tràn ngập lo lắng cùng khủng hoảng – “YY, người ta đồn đãi Tần Chính là người máu lạnh, tàn bạo, còn... còn...”

Miệng cô khó mở lời, lâu sau mới nghẹn ra lời muốn nói – “Còn là người bạo lực trên giường, đối với phương diện này nhu cầu hết sức khủng bố.”

“Lần này đuổi tới đây có thể là vì trả thù.”

Đường Y Y vuốt ve nhúm lông xù trên lưng của Phú Quý, đáy mắt rũ xuống, kết băng, có bộ dạng giống nhau thôi, trả thù cũng không tới phiên cô.

Biết rõ tình huống đêm nay, cô ngược lại bình tĩnh không ít.

“Đình Vân, tớ cùng cô gái kia không có quan hệ gì hết.”

Lư Đình Vân không lên tiếng, không biết như thế nào, nhưng cô cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tiết Thiệu, Tần Chính, hai người họ nhìn như thế nào đều là thiên chi kiêu tử, vốn dĩ cuộc sống của họ và hai cô có khoảng cách hết sức xa xôi, cũng không có cái gì liên quan, hiện tại bỗng chốc lại dính liểu tới nhau.

Không phải, cô thì không có, chỉ có Y Y.

Càng nghĩ Lư Đình Vân càng lo lắng cho bạn cùng phòng của mình – “Y Y, cậu có chị em sinh đôi không?”

Đường Y Y lắc đầu - “Không có.” Trong trí nhớ của mình, cô là cô nhi, bị cha mẹ bỏ rơi từ nhỏ, không có vương bận gì.

“Trời ơi!” Lư Đình Vân thống khổ hướng mặt lên trần nhà kêu rên một tiếng - “Y Y, tớ đã nói với cậu, từ lúc bắt đầu tới giờ mí mắt tớ liên tục nháy.”

“Cậu không biết đâu, tình hình lúc giống y phim hành động, chính là một con kiến bị một bầy báo đen tấn công” – Cô đưa ra một ngón tay chỉ chỉ Phú Quý - “Phú Quý sắp khóc.”

Phú Quý nằm ở trên đùi Đường Y Y vẫn không nhúc nhích, giống như bị dọa chết khiếp.

“Y Y, tớ cảm thấy Tần Chính sẽ không ngừng tay đơn giản vậy.” – Lư Đình Vân đột nhiên nghiêm túc, nói một cách nặng nề – “Anh cho dù phát hiện mình nhận lầm người, cũng sẽ đem cậu làm thể thân, cho đến khi chính chủ xuất hiện.”

“Thế thân?” Án đường của Đường Y Y nhấn lại, nửa đùa nửa thật – “Nghe từ này thôi đã thấy bị kịch.”

Lư Đình Vân không thể không đồng ý hơn nữa – “Ồ studio, thể thân cũng là bị kịch khi quay phim.”

Bất luận trường hợp nào, danh tiếng và hào quang luôn dành cho chính chủ mà không phải thể thân.

Thể thân luôn phải trả giá bằng mồ hôi và máu, vất óc tìm mưu kế, tiêu hao thể lực, nhưng chỉ cần khi chính chủ xuất hiện, thể thân nhất định phải chìm trong bóng tối.

Hai người đều im lặng.

Bầu không khí đột nhiên nặng nề.

Thế thân – cái từ này vừa xuất hiện thì dường như bão tuyết cũng kéo đến, thể lương thâm hại, không khí trong phòng khách đều đông cứng lại.

Đường Y Y nhếch khóe môi - “Đi một bước tính một bước, đừng tự dọa chính bản thân mình.”

Hai người đều không muốn tiếp tục đề tài này, Lưu Đình Vân đi tới gần trên chộc Phú Quý - “Đúng vậy, chúng ta ở chỗ này đoán mò cũng vô dụng.”

“Nói đi cũng phải nói lại, Tần Chính thật sự là người đàn ông tuyệt vời.” Cô chặc lưỡi - “Nếu như nói Tiết Thiếu là nam thần, Tần Chính còn cao hơn cả nam thần một bậc.”

Đường Y Y nhẹ xùy - “Nam thần kinh.”

Lưu Đình Vân phát ra một chuỗi tiếng ngỗng kêu cười ha ha ha, ngẩng trước ngẩng sau, thiếu chút nữa lạc giọng.

Phú Quý bị tiếng cười của làm cô hoảng sợ run rẩy, nhảy xuống chân Đường Y Y, trốn vào trong phòng.

Đường Y Y đỡ trán.

Người đàn ông kia đúng thật là bệnh thần kinh, bên ngoài đẹp đẽ bên trong âm u.

Cười tới ra nước mắt, Lưu Đình Vân vừa lau con mắt vừa nhìn miệng Đường Y Y, đã kết vảy, nhưng vẫn có thể nhìn ra hóm đỏ giao phong kịch liệt như thế nào.

“Thời điểm anh ta đối xử với cậu như vậy cậu có cảm giác gì không?”

Môi Đường Y Y theo phản xạ có điều kiện đau đớn, giống như lại ném đến mùi máu tanh- “Chán ghét.”

Nghe vậy, Lưu Đình Vân đại ra hồi lâu, không dám tin lắm bầm nói - “Y Y, cậu tuyệt đối là có vấn đề.”

Cô gái bình thường nhìn thấy đàn ông như Tần Chính, hai mắt cũng không chớp, không bước đi được, không thể nào cảm thấy chán ghét, con người luôn có bản năng tiếp cận cái đẹp.

Đường Y Y không muốn tiếp tục đề tài này - “Cậu đi ngủ đi, tớ đi dọn dẹp phòng bếp.”

Nhìn qua bóng lưng Đường Y Y, Lưu Đình Vân bất khả tư nghị nghĩ, trên đời này có người giống người như vậy sao?

Đến bản thân cô, lúc đầu nhìn thấy cũng nghĩ là cùng một người.

Kéo cửa kính lên, Đường Y Y đứng bên cạnh bồn nước, vặn mở vòi nước cọ rửa hạt tiêu còn vương lại, vị cay xộc thẳng vào mắt chạy tán loạn, cô nghiêng đầu, nhanh tay nhanh chân đem phòng bếp quét dọn mảnh vụn sạch sẽ, lại đi kéo cửa lại.

Đường Y Y đột nhiên nhớ ra, cô đã gặp qua Tiết Thiếu, lúc ở trên đường Phú Quý Viên, cô đã cùng đối phương gặp thoáng qua.

Khi đó Lưu Đình Vân đang chơi di động, không có chú ý.

Đường Y Y cầm giẻ lau, ngây ngẩn cả người, kỳ quái.

Nhưng lại không nói ra được là kỳ quái ở đâu.

Đường Y Y lắc đầu.

Không nghĩ nhiều, cô đem nước tiêu còn lại bỏ hết, rồi khỏi đi phòng bếp, Lưu Đình Vân nằm dựa ghế sofa, cầm di động nói chuyện với bạn trai, mặt mày vui vẻ, đáng vẻ thiếu nữ tràn đầy hạnh phúc.

Đường Y Y rửa một vài trái cà chua nhỏ, cô ăn hai trái, còn dư lại đều bỏ trên bàn trà trước mặt Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân vui vẻ lấy chân mình chà xát lên chân Đường Y Y, nhét trái cà chua nhỏ vào miệng, cùng bạn trai nói – “Tiểu Trương đồng chí à, em nói cho anh biết, không có anh thương em thì cũng có người thương.”

Đường Y Y nghe thấy tiếng hô vang, khóe mắt cô liếc qua.

Đến lúc đánh răng, bàn chải không cẩn thận đụng trúng môi, cứ mấy lần như vậy, Đường Y Y cảm thấy đau, phun bọt kem đánh răng ra đều mang theo vài sợi tơ máu.

Cô cầm bàn chải đánh răng ném vào trong cốc, nhướn mắt nhìn vào trong gương, cô gái trong gương mái tóc ẩm ướt lộn xộn, đôi môi ướm ắt, sắc mặt tái nhợt, cô khép mắt lại ghen một nỗi bức dọc trong bụng.

Ôm một bụng tức giận vào phòng, Đường Y Y vén mền lên, Phú Quý xê dịch lại gần cô, nằm úp sấp lên bụng cô.

Một người một mèo tiến vào mộng đẹp.

Đường Y Y bị bừng tỉnh, cô mơ thấy mình đi trên đường cái, đột nhiên có một con chó đen lớn nhào ra, đuổi theo cô, cắn cô.

Không có ai giúp đỡ cô, cô ngã vào trong vũng máu, con chó điên vẫn tiếp tục ở trên người cô gặm, cắn, cô thấy da thịt đang trong cơn hấp hối.

Lau mồ hôi lạnh trên mặt, ngồi bình tĩnh lại, Đường Y Y nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, thời gian vừa qua bảy giờ. Cô đề tay lên cổ, hình như cô bị sái cổ.

“Phú Quý, dậy thôi.”

Chú mèo trắng lẩn lộn, cong mình lại liếm liếm đệm thịt, linh hoạt nhảy lên cái giá kê bên trước khi Đường Y Y xếp mền lại.

Sau khi lấy thức ăn cho mèo, Đường Y Y bắt đầu rửa mặt, trang điểm, thay quần áo, lưu lại lời nhắn cho Lưu Đình Vân, hơn một tiếng đồng hồ sau cô ra khỏi nhà.

Trời đầy mây, gió Tây Bắc nổi lên, còn sớm, cảm giác mát mẻ càng đậm nét.

Đường Y Y đem tóc dài tung ra sau vai, đi vào cửa hàng hằng ngày mua sữa đậu nành và bánh bao, vừa đi vừa ăn.

Sau lưng cô, chiếc Maybach thông thả theo đuôi cô, tràn ngập ý vị sâu xa.

Đôi mắt Tần Chính híp lại, trong ấn tượng của anh, cô gái kia một năm bốn mùa đều mặc đồ công sở, đầu tóc chỉnh chu, lộ ra cái cổ thon dài, nút áo sơ mi lúc nào cũng đóng chặt.

Hết lần này tới lần khác đều trong trạng thái giới giang, nghiêm cẩn, không có một chút dễ thương hay một tia xinh đẹp, loại cảm giác đó đánh thẳng vào anh, làm anh ở trên người cô muốn ngừng mà ngừng không được.

Còn cô gái trước mắt lại là một đầu tóc dài xõa ra sau lưng, váy dài chấm gót chân, váy màu xanh tím, làn váy tung bay theo đôi giày cao gót cô mang.

Mọi thứ đều làm anh cảm thấy xa lạ.

Trừ những ánh mắt của những người đàn ông khác thỉnh thoảng liếc qua cô, điều này giống như trước đây, luôn làm anh nổi giận.

Tần Chính vuốt ve ngón tay, nhẹ giọng nói – “Mua cho tôi một phần giống cô ấy.”

Lục Sơn xuống xe, rất nhanh một phần sữa đậu nành bánh bao liền xuất hiện trên tay Tần Chính.

Tần Chính ăn một miếng bánh bao, lông mày anh lập tức nhíu một cái, anh lấy khăn giấy ra đem phần bánh bao ói ra.

Vị rau cần tây tràn ngập khoang miệng, đôi mắt Tần Chính lạnh lùng âm u, so với thời tiết bên ngoài càng muốn âm trầm.

Anh từ trước đến nay không có để ý đến cuộc sống của cô, cho đến tối hôm qua anh xem qua tài liệu đã được quản gia chỉnh sửa, mới biết được cô thích cái gì, không thích cái gì, một món trong đó chính là rau cần tây.

Nhưng bây giờ cô đã ăn thành thói quen.

Cô gái kia thực sự thay đổi, thay đổi long trời lở đất.

Thiết kế tỉ mỉ như vậy, một vòng tiếp một vòng, lừa dối tiếp lừa dối, liền như tránh xa rác rưởi hôi thối để tránh xa anh.

Tần Chính dựa đầu về phía sau, đáy mắt hiện lên cuộn cuộn vẻ vẩn vơ vui sướng, nhưng trên mặt lại hiện lên một tâm tình khác, là mất mát, thương cảm.

Đường Y Y, từ khi em bước vào cửa Tần Gia, em đã là người của Tần Chính.

Cho dù em chết, tro cốt em cũng là của tôi.

Đời này cũng đừng hòng thoát khỏi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hẳn ta lại đến

Di động run lên, tiếng chuông phá vỡ không gian yên tĩnh trong xe.

Lục Sơn ngồi phía trước cơ thể căng thẳng, như chỉ chờ chỉ thị là phát động, hai mắt anh nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng lỗi tai anh vẫn nghe thấy, giọng nói từ phía sau truyền đến không giống với ngày thường ẩn chứa đầy áp bức và sắc bén, làm cho không khí trong xe thoáng đi một ít.

Người gọi đến chắc là tiểu thư – Lục Sơn thầm nghĩ.

“Anh, em nghe Tiết Thiếu nói.” Tần Chính xoa thái dương, nghe giọng nói nghiêm túc của em gái từ trong điện thoại truyền tới – “Chị Y Y không gặp chuyện không may, còn sống, anh nhất định là người vui nhất, vậy thì anh đối xử với chị ấy tốt một chút, không cần làm tổn thương chị ấy.”

Tần Chính giống như nghe chuyện hài – “Anh đối với cô ấy còn chưa đủ tốt?”

Trương Tiểu Huy chuẩn bị đưa con tới nhà trẻ, vừa ngồi vào trong xe, cô cũng giống như nghe được chuyện hài – “Anh, anh đối xử với chị Y Y không tốt một chút nào hết.”

Sắc mặt Tần Chính trầm xuống, nhưng anh không nổi giận với cô.

“Anh còn nhớ có thời gian em ở trong nước, trước khi quay trở về Manhattan mừng lễ năm mới không? Khi đó em đến công ty tìm anh, chị Y Y ở đại sảnh tiếp em, em thấy chị ấy mà giật mình, mặt trắng bệch cứ như người sắp chết.”

Trương Tiểu Huy mặc kệ Quý Thời đeo dây đai an toàn cho cô - “Anh, đến Quý Thời còn nhìn ra chị ấy bị bệnh, còn anh thì sao?”

Khóe môi Tần Chính kéo thẳng ra, tạo thành một đường cong lạnh lùng.

Ngày hôm đó Quý Thời đưa Tiểu Huy rời khỏi, anh tức giận, là Đường Y Y kéo anh rời khỏi.

Tất cả lửa giận đều bị ngọn lửa dục vọng bao phủ, bản làm việc không lồ phát ra tiếng kêu vì không chịu nổi sức nặng khi anh hành hạ Đường Y Y, góc độ hung hiểm, động tác hung ác, lần qua lần lại nhiều lần.

Hết cả buổi trưa.

Sau đó, Đường Y Y nhắm mắt lại co rút trên ghế sofa bằng da, thân thể tái nhợt được phủ một lớp mồ hôi rịn ra trong lúc hoan ái, hơi thở đứt quãng, yếu ớt, động mạch trên cổ nháy lên một cái, run động lòng người.

Tần Chính mặc quần tây màu gỉ sét, áo sơ mi trắng, lồng ngực mở ra, mồ hôi lã lã rồi chảy xuống, hẳn đột nhiên lấy điều gì ghê trong miệng ra, lồng bàn tay chạm phải gò má Đường Y Y, trượt đến cầm cô, nâng mặt cô lên – “Bị bệnh?”

Lông mi Đường Y Y thấm ướt, ánh mắt dần dần trở nên thanh tỉnh – “Chỉ sốt thôi.”

Tần Chính sờ đến cổ cô, đến vị trí động mạch, thông qua nhiệt độ nóng hổi, cảm thụ được sinh mạng của cô – “Ngày mai không cần đến công ty.”

Khóe miệng Đường Y Y nhếch một cái – “Dạ”

Cô ngồi dậy từ từ, ngay trước mặt Tần Chính, bình tĩnh ăn mặc chỉnh tề, dường như những cảm xúc như xấu hổ, khó xử, mất tự nhiên đều không có, tâm tình chìm vào quên lãng, tan nát.

Sự thân mật của họ chỉ giới hạn ở thân thể.

Ở cùng một phòng, nếu không nói là cộng sự, không làm tình, hai người họ như hai người xa lạ, không có gì để nói với nhau.

Suy nghĩ của Tần Chính bỗng nhiên quay về, lại nghe thấy Trương Tiểu Huy nói tiếp.

“Anh, có một chuyện em vẫn muốn hỏi anh, anh đã làm gì chị Y Y?”

Đuôi lông mày của Tần Chính xoắn lại, Đường Y Y là thư ký đắc lực do anh tự tay đào tạo, là tình nhân phối hợp tốt nhất với anh, bất kể là trên giường hay là dưới giường đều nhu thuận, thông minh, tâm tư kính đáo, có thể thỏa mãn hết yêu cầu của anh.

Nhưng phản ứng lúc này của anh lại là ngẩn ra, im lặng.

Âm thanh bên đầu bên kia mang theo ý tứ - đúng như những gì cô đoán – “Anh, chính bản thân anh cũng không biết phải không?”

Chỉ có Trương Tiểu Huy mới dám cùng Tần Chính nói chuyện như thế, nhưng cũng không nhiều thời điểm như vậy.

Bởi vì cô cũng sợ anh trai của mình.

Trương Tiểu Huy thở dài, cô cảm thấy Đường Y Y cùng anh mình đang chơi một ván cờ, thận trọng, đến cuối cùng, đột phá vòng vây, lại mất hết tất cả.

Đợi đến một ngày trong tương lai khi Đường Y Y khôi phục lại trí nhớ, phát giác ra cuộc sống cô thiết kế tỉ mỉ bị mất đi, phục hồi nguyên trạng, không biết mọi chuyện sẽ như thế nào.

“Có thời gian chúng ta đến thành phố C thăm chị Y Y đi.” – Anh trai nàng tạm thời sẽ không quay về Manhattan.

Trước khi cúp máy, Trương Tiểu Huy lại nói thêm một câu – “Anh, chuyện quá khứ anh bỏ qua đi, chị Y Y hiện tại không nhớ gì hết.”

Ném đi động qua một bên, Tần Chính vắt chéo hai chân lại, về mặt âm u tối nghĩa.

Anh cho cô cuộc sống không lo cơm áo gạo tiền, nền tảng vật chất cao hơn so với người thường, cùng anh tham dự mỗi cuộc làm ăn, thậm chí lúc xử lý văn kiện cơ mật cũng không hết sức tránh né cô.

Vì thế đã tạo cho cô cơ hội phản bội.

Mặc dù vậy, anh cũng không muốn đem cô hủy diệt.

Sau bao nhiêu năm, mặc dù thay đổi bao nhiêu người, anh luôn giữ lại cô bên người.

Còn chưa đủ tốt?

Mí mắt Tần Chính đóng lại, khóe môi cong lên không rõ ý tứ.

Lúc này tại bộ phận sáng tạo công ty quảng cáo Lucky

Đường Y Y vừa bước đi vừa cùng với những đồng nghiệp quen thuộc chào hỏi – “Chào buổi sáng.”

Lý Mi đang nghe điện thoại, điện thoại kẹp trên vai, tay gõ bàn phím, cùng khách hàng trao đổi, vẻ mặt như đang bị tảo bón.

Cho đến khi Lý Mi nói chuyện điện thoại xong, Đường Y Y đặt bộ trà cụ lên bàn của cô ấy – “Chúc mừng sinh nhật.”

Lý Mi quay qua hôn gió Đường Y Y – “Cảm ơn tình yêu.”

Cô đột nhiên trừng to mắt – “Miệng cậu sao lại bị thương nặng thành như vậy?”

Đường Y Y đưa tay mở máy tính, thuận miệng nói – “Tối qua nằm mơ, mơ thấy ăn móng heo kho tàu, rồi cắn thành như vậy.”

Lý Mi “...”

Khóe môi cô giật giật, cất cao giọng – “Không thể nào, Đường Y Y – cậu thèm ăn móng heo kho tàu thèm đến như vậy?”

Tất cả mọi người trong văn phòng đều quay lại nhìn hai người họ.

Buổi trưa, trong phòng ăn, tổ trưởng Ngô Hưng bung lại cho Đường Y Y một phần móng heo kho tàu hương thơm ngào ngạt, màu sắc óng ánh.

“Anh thấy hôm nay móng heo kho tàu khá ngon, em ăn thử xem.”

Nhiều ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Đường Y Y, ai cũng biết tổ trưởng để ý cô.

Lý Mi quay qua nháy mắt với Đường Y Y, ý là: không phải tớ nói.

Phòng làm việc không có gì gọi là bí mật, cô không biết là khi tiếng nói cô bật thốt ra, các đồng nghiệp nam đều ghi nhớ trong lòng.

Thì ra Đường Y Y thích móng heo kho tàu.

Trên gương mặt anh tuấn của Ngô Hưng lộ ra vẻ quan tâm, giọng nói ôn hòa – “Như thế nào? Hợp khẩu vị của em không?”

Đường Y Y bỏ muỗng xuống, sắc mặt lạnh nhạt.

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

Lý Mi cất giọng trước – “Tổ trưởng, dạ dày Y Y hôm nay không thoải mái, lúc sáng còn bị nôn, làm sao cô ấy có thể ăn món ăn nhiều dầu mỡ này được, không bằng anh cho em ăn đi.”

Cô vừa nói vừa động đũa đưa qua kẹp một miếng thịt kho tàu, vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn – “Móng heo kho tàu này đúng là ngon thật, cảm ơn tổ

trường.”

Gương mặt Ngô Hưng hơi thất vọng, rồi đi không vui.

Anh ta vừa đi, gương mặt Lý Mi liền thay đổi – “Thịt này toàn mỡ, ngán chết.”

Đường Y Y đưa nước trà qua cho cô – “Uống chút đi.”

Lý Mi nhấp một ngụm trà, mùi thịt trong miệng tan đi rất nhiều, cô chắc chắn hai tiếng – “Đàn ông không có ngọc, chỉ có giả ngu thôi.”

“Tổ trưởng cũng rất cố chấp, cậu đã trực tiếp từ chối, anh ấy còn mặt dày mày dạn theo đuổi, đúng là giả ngu mà.”

Trong lòng Đường Y Y đầy phiền muộn – “Ăn cơm.”

Lý Mi qua ngồi cạnh Đường Y Y, cho cô xem phi thủy đeo trong cổ - “Cậu thấy sao?”

Đường Y Y ngẩn đầu lên, miếng ngọc phi thủy lớn bằng ngón tay, bóng loáng, nhẵn nhụi, cô cười – “Nhìn thật tốt.”

“Lão Điền mua cho tớ” – Lý Mi nháy mắt – “Tớ kết hôn cũng hơn ba năm, đây là đầu tiên chồng tớ tặng quà cho tớ.”

Ở bàn cách vách, một cô gái có mái tóc uốn tóc gọn sóng thành linh lên tiếng – “Mọi người không biết đó thôi, phi thủy cũng có năm bảy loại, có loại quý, có loại bình thường, bình thường thì giá tiền cũng thường thôi.”

Hai nữ đồng nghiệp ngồi cùng bàn cô ta tò mò – “Vậy sao? Sao cậu biết vậy Hoàng Vi?”

Hoàng Vi khẽ cười – “Cậu của tớ kinh doanh phi thủy.”

Cô ta cô tình hay cố ý nhìn qua Lý Mi, dừng lại trên người Đường Y Y – “Có một số mặt hàng, dù bề ngoài ra sao ra sao, cũng là hàng thường thôi.”

“Hoàng Vi” – Lý mi vỗ bàn – “Cô muốn nói gì?”

Hoàng Vi kinh ngạc khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng – “Muốn nói cái gì? Thì nói cái gì mình muốn nói, cô nghe không ra à?”

Mọi người buồn cười.

Lý Mi tức không chịu được, không nói hai lời liền xông tới.

Đường Y Y kịp thời giữ chặt cô lại.

Trao đổi qua ánh mắt, Lý Mi ngồi lại, tiếp tục ăn cơm, ví Hoàng Vi như mấy miếng dưa chuột, gặm nát, nuốt vào bụng.

Sắc mặt Hoàng Vi khó coi, vừa rồi cô muốn làm mất mặt Lý Mi, tốt nhất là liên lụy Đường Y Y, để mọi người thấy được cô ta là loại nữ thần nào.

Không nghĩ tới đối phương điềm nhiên như không.

Đến lượt Hoàng Vi lại tức anh ách trong lòng, ném đĩa, đứng dậy bỏ đi.

Đề lại hai đồng nghiệp nữ mắt to nhìn mắt nhỏ.

Lý Mi nhìn thấy thế, nhìn theo bóng lưng Hoàng Vi – “Hừ!”

“Tớ không hiểu tâm lý cô ấy ra sao, chẳng lẽ thấy ngực so với cô ấy lớn, eo so với cô ta nhỏ, làn da so với cô ta trắng, sinh ra so với cô ta đẹp hơn thì cô ta sinh lòng ghen ghét?!”

Đường Y Y lên tiếng – “Thì đúng là vậy.”

Lý Mi liền bật cười – “Tình yêu, tớ liền thích cậu như thế này.”

Đường Y Y khoa trương xoa xoa da gà mọc đầy hai cánh tay.

Sau khi tan sở, Lý Mi mời mọi người đi sinh nhật cô, đồng nghiệp có mối quan hệ tốt đều đi, mọi người đi Karaoke cả đêm, rồi ai về nhà nấy.

Một ngày sóng êm gió lặng, Đường Y Y tự động cho rằng đêm qua mình bị chó cắn một cái.

Ai ngờ ngày hôm sau, khi cô đến công ty liền phát giác không bình thường, còn nghĩ rằng công ty muốn giảm biên chế.

Ngay sau đó, toàn thể nhân viên công ty được thông báo một tin tức kinh người.

Công ty đã được SLM thu mua, đích thân tổng tài SLM sẽ tiếp nhận, sắp tuần tra từng phòng ban.

Trở thành nhân viên dưới trướng của SLM, tất cả phòng ban đều trong trạng thái kích động phát cuồng, nhất là nhân viên nữ.

Ngay lập tức, mùi nước hoa cũng mùi đồ trang điểm tràn ngập văn phòng.

Đường Y Y ngồi cứng ngắc trên ghế, có cảm giác ăn phải một con ruồi to.

“Y Y, cậu giúp tớ vẽ mắt đi, đường cuối cùng tớ vẽ không đẹp.” – Lý Mi vô cùng lo lắng, đưa bút kẻ qua cho Đường Y Y.

Đường Y Y vẽ cho cô nhưng không yên lòng, thủ pháp vẫn nhuần nhuyễn, xinh đẹp.

“Mọi người sao vậy...”

“Cậu không nghe đồn sao, Tần Chính còn độc thân, đẹp trai, lại phong lưu” – Lý Mi nằm sấp bên tai Đường Y Y, một đôi mắt chớp chớp, linh động, có thần – “Ai mà không muốn tranh thủ cơ hội.”

“Cậu nhìn Hoàng Vi đi, đùi đều lộ ra ngoài, cô ta cũng không lo váy của mình có che kín được hông không, còn người kia, hôm nay cổ áo thấp hơn hai phân.”

Mí mắt Đường Y Y bỗng dưng nhảy liên tục, cô dùng tay đè lại.

“Y Y, mỗi cậu nhột nhột quá, mau đi đánh chút son rồi xuất kích, Hoàng Vi là gì? Đều phải đứng sang một bên, thắng lợi nhất định thuộc về cậu.”

Đường Y Y không hợp tác, nhìn động tác của Lý Mi – “Cậu... không cần Lão Điền nữa hả?”

“Cần sao không, không cần là anh ta một khóc hai nháo ba thất cổ.” – Lý Mi đẩy Đường Y Y, nháy mắt ra hiệu – “Minh tham gia cùng mọi người thôi.”

Mười mấy phút sau, đoàn người tầng tầng lớp lớp đi vào bộ phận sáng tạo, Đường Y Y đứng cùng mọi người, bên cạnh Ngô Hưng, nhìn qua thấy toàn bộ quản lý cấp cao của công ty đều vây quanh một người đàn ông.

Mặt người dạ thú?

Cột chó hình người?

Đường Y Y âm thầm gật đầu, quá chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cô chán ghét anh

Một đoàn người cung kính vây quanh Tần Chính, anh mặc một thân tây trang màu xanh đậm, áo sơ mi không đeo càavat, hai nút áo phía trên mở ra, lộ ra xương quai xanh, nổi lên hầu kết gợi cảm vô cùng, nhìn có vài phần lười biếng và tùy ý.

Từ hơi thở trên người anh có thể thấy được tâm tình của anh không tệ, điều này dẫn đến mọi người hiểu lầm anh là một người nho nhã, cử chỉ cao quý.

Anh không hung tàn, lạnh lùng như trong lời đồn đãi.

Quét mắt một vòng, ánh nhìn của Tần Chính không dừng lại trên người Đường Y Y dù là nửa giây, dường như hai người họ không có mối liên hệ gì, chuyện đêm trước hầu như không phát sinh.

Nhưng thần kinh của Đường Y Y vẫn kéo căng như sợi dây đàn.

Tổng giám đốc Hách Tinh mở miệng, giọng nói so với bình thường nhẹ đi rất nhiều – “Tổng Tài, đây là Ngô Hưng – trưởng bộ phận sáng tạo”

Ngô Hưng không kiêu ngạo không siểm nịnh bước ra.

Tần Chính nhẹ nhàng liếc mắt, ngẩng đầu lên.

Bắt đầu từ phía tay phải của Ngô Hưng, mọi người lần lượt giới thiệu bản thân.

“Tổng tài, em tên là Hoàng Vi, Vi của hoa tử vi.” – Hoàng Vi cười đoan trang ưu nhã – “Công việc chính của em là phát thảo kế hoạch sơ bộ, thao khảo

những thiết kế có chất lượng và thực thi những ý tưởng khả thi.”

Mọi người đều tròn trắn mắt, là Vi của hoa tử vi, đúng là cái gì cũng có thể nói mà!

Mặc dù khinh bỉ, nhưng các cô lại vất hết óc suy nghĩ xem giới thiệu bản thân mình như thế nào để có thể lưu lại ấn tượng tốt với Tổng tài.

Mọi người lần lượt mở miệng, ngôn ngữ phong phú, biểu tình đa dạng, trong một thời gian ngắn ngủi đem tất cả ưu điểm của bản thân thể hiện vô cùng tinh tế.

Làm cho người ta sinh ra cảm giác giống như đang tuyên tú chốn hậu cung thời cổ đại.

Càng quý dị hơn là, các đồng nghiệp nam cũng bị loại không khí này ảnh hưởng, tới lúc nói chuyện thì ngại ngùng, căng thẳng, xấu hổ. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lý Mi nói xong, bước lại gần Đường Y Y đứng im lặng - người đang đi vào cõi thần tiên.

Cô dùng cùi chỏ huýt nhẹ Đường Y Y.

Đường Y Y hoàn hồn, nhướn mí mắt cất giọng, ngôn từ đơn giản tinh lược – “Tôi tên là Đường Y Y, nhân viên thiết kế.”

Tiếng giày da đi trên sàn nhà, âm thanh trầm ổn, mạnh mẽ.

Tất cả mọi người ngưng thở.

Nhìn người đàn ông bước đến hướng của mình, Hoàng Vi kích động gần như không kiềm chế được, tim cô đập loạn xạ, nỗi vui mừng tràn ra trên gương mặt cô.

Bước chân người đàn ông lướt qua Hoàng Vi, nụ cười trên mặt cô cứng ngắt. Mọi người nghiêng đầu nhìn theo.

Đường Y Y kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình.

Ngô Hưng nhú nhú mày, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt, anh nhìn qua Đường Y Y, lại nhìn qua Tổng tài, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Lý Mi cũng giật mình, mồm há to.

Chỉ có Đường Y Y là mặt không chút thay đổi, mây đen phủ đầy nội tâm.

Móng tay cô đâm vào lòng bàn tay, một mùi hương lạ len vào mũi cô, móng tay cô càng đâm mạnh vào lòng bàn tay. Đau đến thiếu chút nữa hôn cô bay mất.

Tần Chính nhìn từ trên cao xuống, hôm nay cô ấy đem tóc dài vén lên, lộ ra cái cổ mảnh khảnh, xinh đẹp như một con thiên nga trắng.

Anh lấy tay ra khỏi túi quần tây, đầu ngón tay xoẹt qua khuyên tai trái ngân bằng trân châu trắng trên tai cô, xoay cho những viên trân châu nhỏ kia đối xứng với nhau.

Rất có hương vị thiếu nữ - Tần Chính thưởng thức cô như một món trân bảo, một họa tác tuyệt vời.

Bị giam cầm dưới ánh mắt anh, toàn thân Đường Y Y nổi da gà, giống như có một con rết bò trên người cô, từ bên cổ bên trái bắt đầu bò đi bốn phía.

Mọi người rớt mất kính, há hốc mồm.

Tuồng gì đang diễn thế này?

Chẳng lẽ Tổng tài và Đường Y Y quen biết nhau từ trước? Và không chỉ đơn thuần quen biết?

Lại thêm một giây trôi qua, mọi người không không chế được mà phỏng đoán, hoài nghi đủ loại kịch bản.

Trong lúc mọi người đang suy đoán chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo, mặt Đường Y Y vẫn không chút thay đổi, như hành động kia không liên quan đến cô, Tần Chính im lặng xoay người ra ngoài, hơi thở quanh thân đè nén thêm vài lần.

Đoàn người lại tầng tầng lớp lớp rời khỏi.

Văn phòng nổ tung.

Không ngoài dự liệu, Đường Y Y trở thành đích ngắm của mọi người.

Mọi người vây quanh cô, bảy miệng tám lời cùng nhau hỏi cô, cô cứng rần nghiêm mặt đáp lời – “Không biết!”

Có vài người còn không chịu buông tha, Lý Mi trừng mắt – “Đủ rồi, đủ rồi, Y Y không phải đã nói rồi sao, còn chưa hài lòng phải không?”

Đám người hậm hực tản ra, tụ tập chỗ khác tám chuyện tiếp.

Bình thường luôn mang dáng vẻ thân trọng, cho đến khi háo sắc thì ai cũng không thua ai.

“Tổng tài có phải là con lai không? Nhìn giống lắm.”

“Không biết nữa, tớ chỉ biết là anh ấy đẹp trai quá đi mất.”

“Tớ nhìn cao to chân dài, dáng người quá chuẩn.”

“Kể từ hôm nay, Tổng tài là nam thần của tớ.”

“Mọi người nói xem, có phải Tổng tài có ý với Đường Y Y?”

“Không thể nào!” Hoàng Vi khoanh tay, âm dương quái khí nói – “Đàn ông như Tổng tài, loại con gái nào chưa thấy qua, chỉ là hứng thú nhất thời, mới mẻ thôi, tiêu khiển cho vui, rất nhanh sẽ quên mất.”

“Nói cũng đúng.”

“Dù vậy, nếu có thể là hàng mới, cũng rất tốt.”

Người nói lời này là một cô gái trẻ, vào công ty không lâu, vừa hơn hai mươi tuổi, trên gương mặt trẻ tuổi còn mang theo sức sống thanh xuân, dừng cảm, đi cùng với dừng cảm là những mơ tưởng hảo huyền.

Mọi người ngược lại đều ngại ngùng, nghĩ cô gái này đúng là không biết xấu hổ.

“Tuổi của Tổng Tài có khi hơn cô cả con giáp.”

“Lớn tuổi thì sao? Gu của tôi là những người chừng chạc từng trải!” Cô gái nhỏ đỏ mặt lên – “Đừng chỉ biết nói tôi, trong lòng các người không phải cũng nghĩ như vậy sao?!”

Hoàng Vi khinh miệt nhìn thiếu nữ đang mộng tưởng hảo huyền, ánh mắt cô liếc xéo qua người Đường Y Y, cắn cắn môi đầy đồ kị – “Không biết xấu hổ!”

Do ánh mắt Hoàng Vi dừng trên người Đường Y Y hơi lâu, cô phát giác ra, nhìn lại.

Hoàng Vi theo bản năng tránh đi ánh mắt cô, quay đi chỗ khác, lại lộ ra vẻ mặt khinh thường với Đường Y Y, hiển nhiên là muốn khiêu chiến.

Mặt trầm xuống, Đường Y Y chửi nhỏ - “Có bệnh.”

Cô không tiếp tục nhìn nữa, cô cầm lấy bình phun nước đi tưới cây, ngón tay không ngừng ấn ấn nút liên tục như phát tiết tâm tình của cô.

Lý Mi bước tới gần, nhỏ giọng hỏi – “Y Y, vì sao vừa rồi Tổng tài lại đối xử với cô như vậy?”

Đường Y Y trả lời – “Có lẽ đầu bị úng nước.”

Ly Mi – “...”

“Tớ cảm thấy anh ta nhất định có hứng thú đối với cậu.” – Lý Mi hưng phấn nói – “Sửa lại khuyên tai – động tác quá mờ ám, cậu không thấy đâu, ánh mắt anh ta nhìn cậu lúc đó rất kỳ quái...”

Nói một lúc lâu, Lý Mi phát hiện đối phương không có một chút phản ứng – “Y Y, sao cậu không có một chút sinh lực nào vậy? Sáng không ăn sáng hay sao?”

Đường Y Y bỏ bình nước xuống, lấy khăn giấy lau khô bình – “Ăn”. Một ruồi to.

Tinh thần cô không tập trung được, cô cảm thấy có đại sự sắp phát sinh.

Còn liên quan tới cô.

Ngay lúc nghĩ như thế, liền có người gọi cô – “Y Y, Tổng giám đốc gọi cậu lên phòng.”

Lý Mi thiếu chút nữa phun cà phê ra khỏi miệng, mặt con nhăn lại – “Bà cô xử nữ đó định hỏi cậu và Tổng tài có quan hệ thế nào.”

Đường Y Y ném khăn giấy đi, lạnh nhạt nói – “Không có gì, ai cũng có lòng hiếu kỳ.”

Bước qua một loạt ánh mắt có muôn vàn câu hỏi, Đường Y Y gõ cửa, nhấc chân đi vào.

“Tổng giám đốc, cô tìm tôi?”

Hách Tĩnh ngồi sau bàn làm việc quan sát Đường Y Y, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi có thể nhìn thấy nhiều điều mà người khác không nhìn thấy.

Hai năm trước khi cô phỏng vấn Đường Y Y, ấn tượng đối với cô ấy là bình tĩnh, cơ trí, đầu óc mạch lạc, tư duy logic. Phỏng vấn một lần liền chọn cô ấy.

Quả nhiên không để cho cô thất vọng, mặc dù ngoại hình xuất sắc, tác phong cũng đoan chính, sạch sẽ.

“Ngồi đi.”

Đường Y Y kéo ghế ra, ngồi xuống.

Cô đã âm thầm quan sát Hách Tĩnh, đúng như Ly Mi nói, hôm nay cô ấy mặc váy áo liền nhau, cổ áo thấp hơn ngày thường, tuy kiểu dáng đơn giản bảo thủ, nhưng đối với Hách Tĩnh thì đã là một bước đột phá lớn.

Ngoài dự đoán của cô là cô ấy không hỏi bất cứ câu hỏi nào liên quan đến mối quan hệ của cô và Tần Chính sau khi chứng kiến một màn vừa rồi, chỉ cùng Y Y nói chuyện tiến triển của sản phẩm thiết kế.

“Tô A bây giờ giao cho cô chịu trách nhiệm, có gì trực tiếp báo cáo với tôi”

Đường Y Y đột nhiên khựng lại.

Rất nhanh cô đã đoán ra, làm như vậy vừa có thể thăm dò mối quan hệ giữa cô và Tần Chính, vừa không đắc tội anh ta.

Ra khỏi phòng làm việc của Hách Tĩnh, ở lối rẽ Đường Y Y gặp Ngô Hưng đang đứng ở đó, giống như một pho tượng.

“Y Y, Tổng giám đốc không làm khó dễ em?”

Đường Y Y lắc đầu – “Không có.”

“Ngô Hưng nắm tay thành quả đầm – “Em quen với Tổng tài?”

Trong lòng Đường Y Y bức bối, ai cũng hỏi cùng một vấn đề, cô sinh ra phản ứng bài xích.

“Em không biết anh ta.”

“Vậy sao?” Nghe được đáp án nhưng mong muốn, tâm tình Ngô Hưng tốt lên nhưng không khống chế được bản thân, anh trào phúng, xi vả lên giọng – “Vậy vì sao Tổng tài đối xử với em đặc biệt như vậy?”

Sắc mặt Đường Y Y trầm xuống, giọng nói lạnh đi hai phần, sắc bén hơn – “anh Ngô Hưng, anh lấy thân phận gì hỏi em?”

Trong nháy mắt đó, áp suất không khí ngột lại, thần kinh của Ngô Hưng theo bản năng căng thẳng lên, anh thấy Đường Y Y như một người xa lạ.

Cho đến khi anh chớp mắt nhìn lại, thì vẫn là Đường Y Y quen thuộc.

“Xin lỗi.”

Bà vai Ngô Hưng thấp đi vài phân – “Anh chỉ lo lắng cho em.”

Đường Y Y lấy lại cảm xúc bình thường, lạnh nhạt nói – “Anh lo lắng vượt qua mức độ của một đồng nghiệp nên có.”

Ngô Hưng mỉm môi, cười chua xót – “Sau này anh sẽ lưu ý hơn.”

Cô bước đi, lướt qua anh, tiếng hạt trân châu trên tai cô chạm vào nhau thanh thúy vọng vào hành lang, dần dần chìm mất.

Tầng lầu hai mươi sáu, phòng làm việc ngập tràn mùi thuốc lá, không gian yên tĩnh.

Tần Chính ngồi trên ghế sofa bằng da rộng thùng thình, phun ra đùng đọt khói trắng, anh cầm điếu thuốc, ngón tay thon dài tùy ý đặt trên thành ghế dựa vào lan can.

Cũng như hai năm trước, Thạch Tiến trong lòng nôm nớp lo sợ bùng một ly trà vào.

Tần Chính liếc xéo anh một cái – “Không có một chút tiến bộ.”

Trong lòng Thạch Tiến bị đá kích không nhẹ, im lặng không phản bác lại.

Anh là một thanh niên tốt nghiệp thạc sĩ loại ưu, nếu không nói đầy bụng kinh luân, tối thiểu anh cũng có một lượng kiến thức nhất định, nhưng lại đại bại bởi một ly trà.

Rõ ràng anh đã tranh thủ thời gian rảnh rỗi theo một sư phụ về trà đạo học qua, sư phụ cũng nói tay nghề anh không tệ, nhưng đến Tổng tài thì luôn bị ghét bỏ, một ngụm cũng không uống.

Người ngồi trên ghế đứng lên, đi ra ngoài, Thạch Tiến cũng bước theo sau.

Tần Chính tìm được Đường Y Y ở phòng trà nước.

Bên trong có tiến cười nói, đang nói nói đến giữa chừng, anh điềm nhiên như không dừng lại nghe lén.

Anh tự động bỏ qua một giọng nói khác, chỉ nghe lọt được giọng của Đường Y Y.

“Đối tượng của tớ phải là người ôn nhu sẵn sọc, thích cười, cùng trang lứa với tớ, tớ không thích người lớn tuổi hơn mình, không có cảm giác.”

Thạch Tiến đứng đằng sau giương mắt lên, nhưng lại nhanh chóng rũ mắt xuống.

Mặt của Tổng Tài lúc này nhất định đen thui.

Trên mặt Tần Chính không thấy gì, nhưng trong lòng lại hơi khó chịu.

Tiếng cười ha ha của Đường Y Y vang lên – “Đàn ông đẹp trai cũng không thể thay cơm ăn.”

Tiếp theo sau là tiếng nói không đồng ý của Lý Mi – “Cậu đừng nói trước, đến khi cậu quen trai đẹp rồi thì nhìn cũng thấy no.”

“Y Y, mọi người đều nói cậu là người có triển vọng phát triển với Tổng tài nhất, Hoàng Vi tức đến mặt mũi vắn vẹo.”

“Anh ấy không phải gu của tớ.”

Ai nghe thấy những lời này cũng cảm nhận được trong giọng nói của Đường Y Y đầy phản cảm và chán ghét.

Ngoài phòng trà nước, không khí đóng băng như ở trong tủ lạnh, nhiệt độ thấp rõ rệt.

Thạch Tiến khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giả điếc như chính bản thân anh không nghe được gì từ căn phòng kia.

Tâm tình Tần Chính khó chịu cực điểm, đầu đầy mây đen và khói mù bước trở lại phòng làm việc, anh cởi áo khoác xuống, ném mạnh lên ghế sofa.

“Gọi cô ấy lên đây.”

Một ánh mắt lạnh đột ngột tập kích qua phía Thạch Tiến, anh lạnh cả sống lưng, buốt khắp người – “Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tiến quân thần tốc

Trong phòng trà nước, Đường Y Y cùng Lý Mi đứng tán gẫu.

Cô không thích cả phê hoặc đồ uống chua ngọt, chỉ thích uống trà.

Bỏ năm sáu viên Thiết Quan Âm vào trong nước sôi, một lát sau từng mảnh lá chậm rãi xòe ra, hương thơm thuần khiết tỏa ra bốn phía, thấm đượm.

Lý Mi dường như nhớ ra điều gì, ánh mắt cô sáng lên – “Y Y, anh họ của lão Điền nhà tớ hết sức phù hợp với yêu cầu người yêu lý tưởng của cậu. Du học nước ngoài về, từng nhập ngũ, độc thân, ôn nhu, sẵn sọc, tính tình cũng tốt, lúc không cười cũng cho người khác cảm giác vui vẻ. Nếu ở cổ đại có thể gọi là quân tử như ngọc.”

Lý Mi hóa thân thành bà mối, càng nói càng tron tru, thiếu điều ca tụng lên tới cung trăng không kéo xuống trái đất được – “Anh ta còn là bác sĩ khoa nhi, đặc biệt hơn là người khiêm tốn, nhã nhặn, biết cư xử, giống cậu ở điềm thích nuôi mèo, nghe lão Điền nói anh ta còn nuôi vài con, không phải một con. Đúng rồi, anh ta cao 1m8, đáng người cao to, chân dài không thua Tổng tài.”

Lý Mi lấy hơi – “Quan trọng là anh ta đồng trang lứa với cậu.”

Nghe qua đều phù hợp với yêu cầu của Đường Y Y, dường như người này sinh ra chỉ dành cho cô, nhưng bản thân Đường Y Y lại không cảm thấy hứng thú gì, dường như tình yêu đối với bản thân cô đã rời đi rất xa.

Nhấp một ngụm nước trà, Đường Y Y rõ ràng chưa yêu ai, chưa trải qua mối tình nào vì sao lại không thử...

“Tớ tạm thời không nghĩ tới những chuyện này...”

“Còn không nghĩ tới?” Tròng mắt Lý Mi trừng lên, cắt đứt lời cô – “Còn không tới nữa tháng nữa là cậu ba mươi tuổi rồi.”

Mỗi Đường Y Y nhẹ nhấp máy, lá trà sắp ở đầu lưỡi đảo qua lại, có vị chát chát.

Ba mươi tuổi như một nấc quan trọng của cuộc sống.

Là giai đoạn từ giữa tuổi trẻ, mặc dù nở rộ như hoa đang vào mùa, được đàn em hâm mộ vì sự chững chạc, khôn ngoan, tài trí và sức hấp dẫn đối với người khác phái, nhưng không còn một quãng dài tuổi thanh xuân phía trước để tận hưởng.

Vì thế, nên một mặt nào đó vẫn còn những do dự, mâu thuẫn, hoài nghi.

Tình yêu và sự nghiệp nhất định phải có hết cả hai, nếu không sẽ được cả thế giới chú ý đến, tâm hồn mong manh, sợ soi gương trang điểm sẽ nhìn thấy vết chân chim trên gương mặt.

Đối với tình yêu, Đường Y Y hốt hoảng khi nó không có trong kế hoạch tiếp theo của cuộc đời cô.

Điều này làm cô cảm thấy vô cùng quái dị, hoang mang.

“Tớ tính cho cậu nghe.” Lý Mi xòe tay ra đếm trên đầu ngón tay – “Thời buổi này, đàn ông mặc dù nhiều như lá mùa thu, nhưng để gặp được duyên phận của mình quả là không dễ dàng. Cho dù tam quan giống nhau, nhưng cũng cần thời gian để tìm hiểu, khảo nghiệm, quá trình này tiêu tốn rất nhiều thời gian và không lường được kết quả như thế nào...”

Âm thanh bên tai cô thao thao bất tuyệt, là người có tài ăn nói lại có khả năng thuyết phục rất mạnh.

Đường Y Y nghe mà chóng cả mặt – “Như cậu nói, là quen một người nào đó... hay nuôi một con mèo vậy?!”

Lý Mi đang còn lạc trong suy nghĩ của bản thân, gật đầu theo quán tính – “Đúng là nuôi cũng nhiều mèo. Là một người có tình thương đối với động vật.”

Tay Đường Y Y vãn về miệng tách trà, một lúc sau, cô nói – “Được rồi, mình sẽ gặp mặt anh ta xem sao.”

Thấy bạn mình cuối cùng cũng thông suốt, Lý Mi cười tủm tỉm nhích lại gần, nâng ly cà phê chạm cốc – “Chị dâu tương lai.”

Đường Y Y – “...”

Thạch Tiến chạy lại đây ngay thời điểm này, không may nghe thấy vài câu nói không nên nghe. Anh hết sức rối rắm – Nói cho Tổng tài hay không?

Nói cho Tổng Tài là Đường Y Y sắp đi xem mắt?

Thạch Tiến mãnh liệt lắc đầu, không tốt, nếu nói như vậy giống như mình đang xem kịch vui của Tổng tài.

Nhưng vừa nghĩ tới tấm hình kia, Thạch Tiến tươm mồ hôi lạnh theo phản xạ có điều kiện.

“Trợ lý...à, Đường Y Y, Tổng tài có chuyện cần tìm cô.”

Giọng nói ngoài cửa làm cho Đường Y Y và Lý Mi giật mình.

Hai cô nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Ly Mi: F*ck, Tổng tài tìm cậu, Y Y, cậu nhất định phải tìm được biện pháp toàn thân quay về.

Đường Y Y: Nếu như mười phút sau tớ không xuống cậu gọi điện thoại cho tớ.

Mở cửa bước ra ngoài, Đường Y Y nhìn Thạch Tiến “Trợ lý Thạch, cậu biết Tổng tài tìm tôi có chuyện gì không?”

Trên mặt không lộ bất kỳ biểu cảm nào, anh lắc đầu. Nội tâm Thạch Tiến đầy châm chọc, tôi biết rõ cũng phải tỏ ra không biết, chẳng lẽ muốn tôi nói, Tổng Tài nghe thấy cô nói mình không cảm thấy một chút hứng thú nào với anh ta, anh ta nổi điên sao?!

Đường Y Y chợt nghe tiếng thở dài từ người bên cạnh, khóe mắt liếc qua lại dò đi.

Bước ra khỏi thang máy, đường đến phòng làm việc ngày càng gần, bước chân Đường Y Y ngày càng chậm chạp, nặng nề.

Cô cảm thấy mình phảng phất ngửi thấy mùi máu tanh, vết thương sắp lành trên môi mơ hồ truyền tới cảm giác đau đớn.

Thạch Tiến liếc mắt về phía người phụ nữ đi bên cạnh chậm chạp không nói gì, anh phụ họa một tiếng – “Đến rồi.”

Sau đó, anh gõ cửa.

Bên trong truyền ra tiếng nói trầm thấp – “Vào.”

Khóe môi cứng ngắt của Đường Y Y khẽ động đậy, cô hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào.

Phòng làm việc to lớn sạch sẽ, lạnh lùng.

Người đàn ông mặc áo sơ mi cùng màu với ghế sofa bằng da thật, nghiêng người dựa vào ghế, chân bắt chéo, trên tay cầm một quyển sách, mắt kính gọng vàng hạ xuống, gò má có vài phần ôn tồn, tao nhã.

Hình tượng giả dối này vào mắt Đường Y Y cô không cảm thấy gì.

Cô chọn một chỗ đứng an toàn, không nói lời nào.

Lúc này đã gần đến buổi trưa, ngoài trời mây rất nhiều, ánh mặt trời nhấp nháy.

Cửa sổ trong suốt sát đất đóng chặt, không cảm thấy được một tia gió thoảng qua.

Trong phòng làm việc thênh thang chỉ có vài tiếng lật sách qua lại khẽ khàn.

Đường Y Y hồi hộp, tinh thần căng thẳng cao độ, đứng được một lúc, cô chậm rãi đem trọng tâm cơ thể chuyển từ chân trái qua chân phải.

Giày cao gót sáu phân, nặng như chì, ma sát vào chân, làm cô cảm thấy đau nhức.

Từ xa xa, khi người phụ nữ trong phòng đổi trọng tâm cơ thể lần thứ ba, mí mắt Tần Chính chớp chớp, ánh mắt nhìn thẳng tới.

Giày cao gót màu đỏ, váy đen dài, cặp chân mảnh mai cân xứng.

Ánh mắt anh từ từ dời lên từng tấc, rơi tại đường eo cong xinh đẹp, dời lên vài tấc là nơi một tay khó có thể nắm hết, trong mắt Tần Chính có vài tia tối tăm cuộn cuộn trào ra.

Không có ai rõ hơn anh người con gái này có bao nhiêu mềm mại, bao nhiêu thiêu đốt đàn ông.

Mỗi lần đều khiến anh buông vũ khí đầu hàng, một hiệp tiếp một hiệp. Cho đến khi vui sướng tươm ra đầm đìa từ từng lỗ chân lông.

Tần Chính vô cùng hoài niệm cảm giác chạm đến cực hạn đó, máu trong người anh kêu gào. Anh đổi tư thế ngồi, bất cứ lúc nào cũng muốn ôn lại chuyện cũ.

Xuyên qua con người, anh cảm từ ánh mắt của cô, Đường Y Y cảm thấy bản thân mình không mặc quần áo, không chỗ che thân.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Y Y giật bắn cả người.

Cho đến khi định thần lại mới biết tiếng chuông điện thoại từ trong túi, khóe mắt cô giật giật, nhớ tới cuộc trò chuyện ở phòng giải khát.

Sắc mặt Tần Chính đen nhánh.

Anh ngừng thưởng thức cô.

Dù đang bận rộn, anh vẫn ung dung khép sách lại, nhìn qua người con gái đang sử dụng mảnh khóe nhỏ với mình.

“Tổng tài, đồng nghiệp gọi tôi, bản thiết kế tôi phụ trách có chút vấn đề.”

Sau khi nói xong, về mặt Đường Y Y đầy lo lắng.

“A?” Tần Chính thân nhiên nói – “Nghe có vẻ nghiêm trọng.”

Đường Y Y nói – “Đúng vậy!”

Tần Chính không có một tia gọn sóng – “Vậy thì...”

Tần Chính chậm rãi phun ra hai chữ, ánh mắt của người con gái trước mặt buông lỏng, giải thoát ra như dự liệu, dường như anh chính là mãnh thú giương nanh múa vuốt.

Ở lâu thêm một phút cô cũng không muốn.

Đường Y Y nói – “Tôi phải đi ngay lập tức.”

Tay Đường Chính đặt tùy ý trên sô pha – “Tôi có nói cô có thể đi sao?”

Thân thể Đường Y Y cứng đờ, cô ngẩng đầu, ánh mắt rét run, vẻ mặt khó coi, hơi thở quanh thân cô lập tức thanh đới, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nghênh chiến.

Đôi mắt Tần Chính phía sau trông kính híp lại - đây chính là Đường Y Y trên bàn đàm phán.

Ở cạnh nhau nhiều năm, mưa dầm thấm đất, ký ức có thể thay đổi nhưng bản năng theo thói quen không cách nào thay đổi. Chính bản thân người trong cuộc cũng không biết điều này.

Trong lúc Đường Y Y đang suy nghĩ làm như thế nào để toàn thân lui ra, thì chợt nghe thấy tiếng nói – “Đi pha cho tôi một bình trà.”

Cô sững sờ, nhìn theo ánh mắt của Tần Chính, cô trong một bộ trà cụ.

Bất động trong giây lát, Đường Y Y bước đi qua.

Cô yêu trà, luôn muốn tiến tới đỉnh cao của trà đạo, nhìn thấy trà cụ thượng đẳng, tâm tình cũng bình tĩnh lại cảm xúc cũng lắng xuống.

Đường Y Y nâng trà cụ lên bắt đầu pha trà, ánh mắt Tần Chính liền bám trên người cô.

Bên môi anh hiện lên một đường cong ẩn hiện, có vui sướng, cũng có thương cảm.

Đường Y Y, có lẽ em cũng không lường trước được, vượt qua bao nhiêu chông gai, em cũng không thoát khỏi bàn tay tôi.

Mở ra hộp lá trà, cô phát hiện đó chính là loại cô thường uống – Thiết Quan Âm. Đường Y Y dừng lại một chút, đem lá trà bỏ vào bình, bỏ thêm nước sôi, trong cả quá trình cô luôn có vẻ mặt nghiêm túc, nhập tâm.

Khi Tần Chính nâng chung trà lên, có một mùi thơm quanh quần chớp mũi, anh hít nhẹ một ngụm.

Một giây sau, ngực Tần Chính tuôn ra một dòng cảm xúc không nói nên lời, thoáng chốc liền trôi mất.

Nhưng anh xác định được một điều, có một số việc, như là thói quen của anh không bất kỳ người nào có thể thay thế Đường Y Y.

Đường Y Y phát giác khí tràn quanh người đàn ông này thay đổi thành ôn hòa, hai mắt cô nhìn chăm chăm anh không tin được, đầu óc xoay chuyển mấy vòng, cô nhân cơ hội nói.

“Tần tiên sinh, tôi cùng ngài...”

Ngài? Tần Chính như đùa cắt đứt lời cô nói, giữa giọng nói còn lộ ra vẻ tức giận – “Tôi không có già như vậy.”

“Xin lỗi.” Đường Y Y mặt không đổi sắc “Tôi không biết rõ tôi với bạn của anh giống nhau như thế nào, nhưng tôi thật sự không quen biết anh, cũng phải là bạn của anh.”

Nói xong những lời này, cô mím môi, chờ đối phương đáp lại.

Mắt Tần Chính phủ kín một tầng băng, trong lời nói của anh không nghe ra tâm tình gì – “Hai người đúng là không giống.”

“Cô ấy ở trước mặt tôi, không bao nói một từ “không”.

Như vậy thì thật đáng thương – Đường Y Y nghĩ thầm, không hiểu vì sao, cô cảm thấy bị thương cho người con gái kia.

Là một con người nếu như trải qua cuộc sống như vậy, quả là không có ý nghĩa.

Cho dù là cam tâm tình nguyện, nhưng theo thời gian cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, dần dần không chịu đựng được.

Từ trong mắt Đường Y Y, Tần Chính thấy được một tia đồng tình.

Cô ấy đồng tình bản thân mình hay sao?

Tình huống như thế này khiến Tần Chính giật tím mặt, anh cười lạnh – “Cô mong đợi điều gì?”

“Tôi không hề muốn có bất cứ mối liên hệ nào với anh.” - Đường Y Y nói trắng ra – “Mong anh buông ta cho tôi.”

Cô hiểu rất rõ, từ chức không giải quyết được vấn đề, nguyên nhân hậu quả đều đến từ người đàn ông này.

Chỉ muốn người đàn ông này hiểu cô cùng người con gái kia không thể so sánh cùng một chỗ.

Tần Chính cười ha ha, nắm ngón tay nắm chặt chén trà.

Anh ngừng cười, đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn bao quát Đường Y Y, mí mắt dưới lộ ra vẻ sợ hãi – “Bỏ qua cho cô?”

Trước mắt Đường Y Y tối sầm lại.

Thạch Tiến đứng ngoài cửa nghe thấy một chút âm thanh từ bên trong truyền ra, mặt anh đỏ lên, rồi lại trắng bệch đứng lên.

Anh ta lập tức lùi về phía sau vài bước, tiếp theo lại lùi thêm vài bước nữa, cho đến khi cái gì cũng không nghe thấy.

Mặc kệ Đường Y Y bên trong cùng Đường Y Y lúc trước quan hệ ra sao, cho dù có quan hệ hay không anh nhất định không biết chuyện gì, anh liên quan đến anh, nếu không anh liền bị sa thải.

Trong phòng làm việc, Tần Chính đem Đường Y Y khống chế ở giữa lòng ngực của anh và sôpha, trong khi đó anh dùng sức bóp cằm cô, ép cô nâng cằm lên, hôn cô một cách mãnh liệt.

Ngựa quen đường cũ, lưỡi anh chạy khắp khoang miệng cô.

Anh nghiền nát hô hấp cô, hai cánh tay của Đường Y Y bị cả vạt cột chéo ra sau lưng, hai chân cô dùng hết sức chống đỡ thân mình.

Sức lực của anh quá mạnh mẽ, làm cho cô tuyệt vọng.

Bàn tay mang theo lớp kén mỏng lướt qua làn váy, mỗi nơi đi qua mỗi lỗ chân lông đều dựng thẳng lên, lúc này Đường Y Y không biết lấy đâu ra sức mạnh, cô đẩy Tần Chính ra, giờ tay lên tát anh.

Lần đầu tiên trong đời Tần Chính bị đánh, anh sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mở rộng tầm mắt

Chết tiệt.

Người con gái này lại dám đánh anh

Tia âm u làm người ta rợn tóc gáy từ trong đáy mắt Tần Chính khuấy động tán loạn, từng tia vừa sắc vừa lạnh như băng.

Anh siết cổ Đường Y Y nhắc lên không.

Đường sinh cơ bị tắt nghẽn, suy nghĩ hỗn loạn, Đường Y Y điên loạn run rẩy hất tay anh ra, không màng tới móng tay được giữ gìn cẩn thận cào từng vết lên người đối phương.

Cô thừa dịp anh mất tập trung vì đau dùng giày cao gót nghiền qua chân anh, quay người chạy đầu cũng không dám ngoảnh lại, dường như sau lưng có mãnh thú hồng thủy.

Đường Y Y chạy một mạch vào thang máy trước vẻ mặt kinh ngạc của Thạch Tiến.

Thạch Tiến còn chưa lấy lại tinh thần thì bỗng nghe tiếng vang ầm ầm bên trong phòng làm việc vọng ra.

Không biết cái gì bị nện trên sàn.

Tiếng trước chưa xong tiếng sau lại vọng lên.

Thạch Tiến sợ hết hồn hết vía, anh không ngừng nuốt nước bọt, có thể thấy được người bên trong hiện giờ không khác gì sư tử hổ báo trong khu rừng hoang dã, tức giận vì loài động vật nhỏ yếu kia dám làm trái ý, phản kháng chính mình.

Cảm thấy quyền uy bị khiêu khích dẫn đến mất khống chế.

Vuốt mặt, Thạch Tiến đi qua đi lại, anh hôm nay sẽ vui thân biển lửa.

Trong thang máy, tâm trạng Đường Y Y vô cùng tồi tệ, tay cô run run, nhấn nút tầng trệt hai lần.

Bắt đầu từ bắp đùi, eo, rồi lên phía trên... Mỗi chỗ người đàn ông kia chạm qua đều như bị rắn ba đuôi trườn qua, cô muốn kỳ cọ chà xát vài lần mới sạch được.

Nhìn bản thân đang phản chiếu trong thang máy, sắc mặt trắng bệch, môi sưng lên, khước mắt đỏ hồng, vài sợi tóc dính trên gò má, cổ và xương quai xanh có nhiều dấu vết nứt và găm cấn qua, váy nhăn nhúm và vài chỗ bị tưa.

Cô gái trước mắt giống như vừa trải qua một cuộc chiến tình hung ác, nhìn xa lạ như không phải bản thân cô.

Đường Y Y như bị đâm một nhát, mắt rũ xuống, suy nghĩ một lúc lâu – bộ dạng của mình không thích hợp xuất hiện trong phòng làm việc.

Thang máy mở cửa ra ba lượt, may mắn không có ai bước vào, Đường Y Y nép vào 1 góc, may mắn vì không ai thấy hiện trạng của cô.

Bước ra khỏi thang máy, Đường Y Y bước nhanh một đường vào toilet tầng một.

Cô biết rõ toilet tầng này vắng, khác hẳn với toilet tầng trên.

Đóng cửa lại, dây thần kinh căng thẳng của Đường Y Y mới được buông lỏng, cô cử động ngón tay, mở vòi nước cọ rửa, cảm thấy bên trong móng tay đều là thịt của người đàn ông kia.

Rửa sạch từng móng tay một, Đường Y Y dùng nước lạnh vỗ vỗ vào gò má, chỉnh trang lại bản thân.

Cô chống hai tay lên bồn rửa mặt, nhìn chính trong gương cho đến khi xác định toàn bộ những dấu vết kia đều được che lấp.

Chuông điện thoại vang lên.

Mí mắt Đường Y Y nháy dưng, cô vừa nghe thì giọng Lý Mi từ đầu bên kia lo âu hỏi thăm.

“Như thế nào? Cậu ở đâu? Ra hay chưa?”

“Uhm, tớ ra rồi.” - Tiếng nói Đường Y Y không khác gì ngày thường – “Tớ ở tầng một, đang muốn đi ăn một chút.”

Lý Mi thở phào ra một hơi – “Vậy thì tốt rồi, tớ còn tưởng cậu không thể toàn thân trở ra, tớ còn đang định xông vào.”

Cô liên tục đứng ngồi không yên, dứt khoát đừng chờ ở cửa thang máy, may là không có chuyện gì.

“Không biết con mụ nhiều chuyện nào thấy cậu đi cùng với trợ lý Thạch, cả công ty đều biết Tổng tài gọi riêng cậu.” - Lý Mi tức giận nói – “Hoàng Vi nhất định lại phun ra mấy lời kinh tởm”

Hoàng Vi trước mặt không dám nói gì, sau lưng lại đi nói lung tung, một đồng nghiệp vụn trộm nói lại cho Lý Mi nghe.

Lý Mi tức không chịu được, cảm thấy ức chế thay Đường Y Y.

“Tổ Trường gọi Hoàng Vi đi, răn dạy một hồi, lúc cô ta đi ra sắc mặt không tốt, đáng đời, cái loại suy bụng ta ra bụng người.”

Đường Y Y dựa vào vách tường – “Ngô Hung cũng biết?”

“Phòng làm việc có camera bí mật, gió thổi cây lay mọi người đều biết” - Lý Mi an ủi – “Những người kia chính là ghen tỵ nhưng giả vờ thanh cao, cậu đừng nghĩ nhiều, mặc kệ lúc nào tớ đều tin tưởng cậu, đứng về phía cậu.”

“Tớ biết.” - Đường Y Y cảm kích nói – “Cảm ơn cậu, Lý Mi.”

Lý Mi trêu chọc – “Nếu cậu thực sự muốn cảm ơn tớ, thì gặp mặt anh họ của lão Điền nhà tớ đi.”

Đường Y Y im lặng một lúc – “Được rồi, tớ sẽ đi.”

Hai người đứng tán gẫu trong chốc lát, Lý Mi nói Ngô Hung đang tìm cô – “Có lẽ là muốn hỏi chuyện của cậu, cậu an tâm, tớ cái gì cũng không biết!”

“Đúng rồi, Y Y, cậu mang lên cho mình một phần bánh crêpes xoài đi, đột nhiên lại thèm ăn.”

“Được rồi.”

Cúp máy, răng Đường Y Y chạm phải môi, trừ vẫn sưng đỏ, còn phát hiện một miệng vết thương do găm cấn.

Cô đúng là không toàn thân mà lui!

“Điên khùng!”

Cảm thấy chửi còn chưa đủ, Đường Y Y lạnh lùng chửi nhỏ thêm một câu – “Đồ biến thái!!!”

Cô bước đến tiệm bánh ngọt đối diện, ăn một nửa viên kem sầu riêng, chuông điện thoại lại vang lên.

Toàn bộ nhân viên và khách trong cửa hàng đều quay lại nhìn cô, vẻ mặt giống nhau, cổ quái, kinh ngạc.

Nguyên lai một người con gái xinh đẹp có khí chất trầm tĩnh lại có tiếng chuông điện thoại khùng khiếp như vậy.

Đường Y Y đỡ trán, âm thầm thề với bản thân, sau khi nghe xong cuộc điện thoại này cô sẽ đổi chuông ngay lập tức.

“Y Y, cậu biết tớ vừa thấy gì không?”

“Làm tình trong xe, xe chấn động!” Đầu bên kia Lưu Đình Vân phản kích nói – “Xe chấn động trong truyền thuyết!”

“...” Đường Y Y – “Chúc mừng!”

Cô có thể tưởng tượng nụ cười vừa bí ối vừa kích động của Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân gân giọng lên, cười nham hiểm – “Y Y, cậu biết hai người kia là ai không?”

“Liễu Liên cùng Tiết Thiệu!”

Đường Y Y có chút ngoài ý muốn dừng động tác khuấy sầu riêng, hỏi tiếp.

“Cậu đến Studio?”

“Đúng rồi.”- Lưu Đình Vân nói – “Tớ không phải đã nói tớ đã đổi tớ sao? Mấy ngày nay nằm ở nhà toàn thân nhức mỏi, chạy qua xem một chút, thuận tiện cùng mọi người trao đổi một chút.”

Đây là cơ hội hết sức tốt.

Mặc dù không thể nào so sánh với diễn viên chính, nhưng đây là nhân vật có nhiều bước chuyển, luôn cùng chủ nhân trải qua nhiều lần trắc trở, luôn bảo vệ chủ tử, là một người hầu luôn luôn biết vâng lời.

Nhưng sau cùng lại bò lên giường của nam chủ nhân, sau khi lén phéng lại chạy tới trước mặt nữ chủ nhân giả mù sa mưa nhận lỗi, thỉnh cầu tha thứ, muốn tìm đường chết, sau lưng chủ nhân lại phóng tung.

Loại kỹ nữ như vậy mới làm cho người xem hận không thể một đao kết liễu cho xong chuyện. Nhìn thôi đã thấy buồn nôn, chỉ sợ người xem không ghét mà thôi.

Nhưng không ngờ đi chuyển này lại thu hoạch bất ngờ.

Khi đó xe đột nhiên chấn động, tiếp theo lại không ngừng dao động. Cô nhìn muốn rớt con mắt ra ngoài.

Lúc đó chỉ biết sững người lại đứng xem.

Không đến năm phút sau, cửa xe mở ra, một cô gái ngực lớn eo nhỏ bước xuống xe, gió thổi qua đầu tóc rối bù của cô ta, cô ta gắt giọng với người ở trong xe – “Đều tại anh, làm lâu như vậy, một lát em còn có một cảnh quay cưỡi ngựa.”

Da đầu Lưu Đình Vân đều tê dại.

Sau một lúc, cô nhìn qua người đàn ông đàn dựa vào thành ghế, áo sơ mi mở rộng lộ ra lồng ngực nam giới trắng nõn.

“Ha ha ha ha ha hắc hắc Tiết Thiệu đàn độn chắc còn chưa biết bao cao su của anh ta dính vào đế giày của mình!”

Lưu Đình Vân cười to – “Cậu nói anh ta có hay không...”

Tiếng cười đột ngột cứng đờ, Lưu Đình Vân từ cửa kính đối diện nhìn thấy người đàn ông phía sau lưng mình.

Độ nét của cửa kính rõ ràng không cao, cô không nhìn thấy được vẻ mặt của người đàn ông phía sau, nhưng cô biết anh ta là ai.

“Alô, alô, alôoooooooooooo, kỳ lạ, điện thoại bị hư hay sao? Alô, alô! Cậu nghe mình nói gì không...”

Lưu Đình Vân nhanh chóng tắt máy. Chạy mất.

Tiết Ngũ đứng tại chỗ, nâng lên chân trái, rồi nâng lên chân phải, dưới giày quả nhiên có vật cô vừa nói, vừa vặn nhét vào ô vuông nhỏ dưới giày.

Anh cũng không biết khi nào thì giẫm phải!

Sắc mặt anh đen như mực, chưa bao giờ anh bị mất mặt như thế này!

Nghĩ đến phản ứng khôn lanh của cô gái trước mặt, Tiết Ngũ sờ sờ cằm, có chút ý tứ.

Lưu Đình Vân đã chạy đi xa không khỏi rung mình một cái, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi – “Thiếu chút nữa là bị hù chết, Tiết Thiếu đứng sau lưng tớ, tớ không biết anh ta đã nghe hết bao nhiêu.”

Đường Y Y nói - “... Có lẽ nghe không được bao nhiêu đâu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Lưu Đình Vân chợt nghe thấy tiếng còi xe, cô kỳ quái hỏi - “Y Y, cậu bây giờ không phải là làm việc ở công ty sao?”

Đường Y Y nói - “Không ở đó.”

Giọng nói của Lưu Đình Vân lại không còn hi hi ha ha – “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Đường Y Y không trả lời, cô thở dài – “Đình Vân, phim của cậu có cần diễn viên quần chúng không?”

Lưu Đình Vân lập tức biết chuyện gì xảy ra – “Tên họ Tần kia lại phá rối cậu?”

Đầu bên kia Lưu Đình Vân tức không chịu được, bình thường ở phim trường bị kinh bỉ, bị đạo diễn mắng, bị diễn viên chính bạt tai, bị mĩa mai, trào phúng cô đều không sao, nhưng tại biết Đường Y Y bị quấy rối cô lại tức đến nghiêng răn nghiêng lợi.

“Lần sau gặp lại hắn ta, cậu đá vào đũng quần hắn, một cước hết lực, làm cho anh ta không chết cũng bị đau đến nội thương!”

Lưu Đình Vân lại nói tiếp – “Cậu tìm bạn trai nhanh đi.”

“Loại người như Tần Chính, có thói quen cao cao tại thượng, khinh thường cùng người khác đoạt bạn gái, đến lúc đó anh ta liền cảm thấy cậu vô vị.”

Đường Y Y như có điều suy nghĩ.

Buổi trưa về công ty xin Ngô Hưng cho nghỉ, Đường Y Y lập tức bước đi, làm như không thấy ánh mắt của tất cả mọi người.

Về đến nhà, cô ôm con mèo béo trắng vào ngực vuốt ve.

“Phú Quý, tớ gặp phiền toái.”

Phú Quý gồi cầm lên cánh tay Đường Y Y, nghiêng đầu, giương đôi mắt tròn xoe xinh đẹp nhìn cô.

“Phú Quý à...”

Đường Y Y lộ ra sầu lo cùng bức bối với một con mèo.

Cô thở dài một tiếng, ngã người ra giường.

Phú Quý nằm vật xuống, muốn cô vuốt ve.

Đường Y Y ôm nó, vuốt lông nó theo chiều thuận, xoa xoa bụng nó, chốc lát sau ngủ mất.

Cô ngủ một giấc hết nửa ngày, khi tỉnh lại trời đã tối đen.

“Phú Quý, để tớ làm đồ ăn ngon cho cậu.”

Đường Y Y vừa ngáp vừa bước xuống giường, con mèo béo trắng cũng nhảy xuống, theo cô một bước không rời.

Trong màn đêm, âm u.

Trong một căn hộ cao cấp, Tần Chính vừa kết thúc hội nghị từ Manhattan, anh bỗng nhớ ra một chuyện, cầm điện thoại lên.

“Bác sĩ kia có tiến triển gì không?”

Tại nước Mỹ xa xôi, âm thanh Lục Sơn cung kính trả lời – “Tiên Sinh, chúng tôi đã tìm được một manh mối, sẽ truy lùng ra hành tung của anh ta nhanh thôi.”

Tần Chính gõ gõ mặt bàn – “Trong ba ngày nữa tôi muốn có kết quả.”

Lục Sơn lên tiếng – “Đạ.”

Vứt di động qua một bên, Tần Chính lấy kính trên sống mũi xuống, năm ngón tay xuyên qua mái tóc, vuốt từng sợi tóc ra phía sau, vết cào dữ tợn trên tay anh hiện lên dưới ánh đèn.

Nghĩ đến sự phản kháng của cô gái kia vào ban ngày, vừa đánh vừa cào, còn dùng giày cao gót nghiền chân anh, một ngọn lửa vặn vẹo không tên nhóm lên trong lòng Tần Chính, bành trướng, lan tràn.

Anh từng cái từng cái vuốt ve ngón tay mình, hai tròng mắt híp lại, lệ khí đậm đặc, muốn làm cái gì đó để phát tiết.

Chuyện trong quá khứ chỉ có anh nhớ, còn cô ấy lại quên không còn một mảnh.

Anh giống như kẻ bị vứt bỏ đáng thương.

Tần Chính lập tức gọi điện thoại cho Tiết Ngũ – “Đi uống một chén.”

Last edited: 29/10/16

Carol, 12/7/16

#72

1620thuy, moimoi, bornthisway011091 và 23 others thích bài này.

Carol

Carol

Well-Known Member

Bài viết:

201

Được thích:

1,481

Làm xong chương này mình nể anh Tiết Ngũ quá:yoyo48: ở đời mấy ai nhỏ hơn anh:yoyo44:

Carol, 12/7/16

#73

linhdiệp17, Hoa Bỉ Ngạn và Hoaithao thích bài này.

Carol

Carol

Well-Known Member

Bài viết:

201

Được thích:

1,481

☆y

Hội sở Hoàng Thế

Lúc Tần Chính đi qua, Tiết Ngũ đang ôm một cô gái, vuốt ve đùi cô ta.

Thấy sắc mặt của anh không tốt, Tiết Ngũ liền phát tay để cô gái ấy ra ngoài.

“Sao tới trễ vậy...” Mắt Tiết Ngũ vô tình liếc qua Tần Chính, trợn to lên – “A Chính, cậu bị mèo cào? Sao thành ra thế này?”

Tần Chính ngồi xuống điềm nhiên như không, bung rượu lên, đem ly Vodka uống sạch.

Chất lỏng trong suốt vòng quanh đầu lưỡi anh, hương vị tràn ngập trong khoang miệng, trượt vào cuống họng, thẳng chảy vào dạ dày, phủ vào mỗi ngõ ngách hẻo lánh.

Mùi vị cay nồng, xốc lên mũi.

Tiết Ngũ nhướn một bên lông mày – “Là Đường Y Y làm?!”

Thấy Tần Chính không nói gì, Tiết Ngũ nhìn chăm chăm anh hồi lâu, vẻ mặt quỷ dị, đột nhiên nói – “A Chính, không lẽ cậu thích Đường Y Y?”

Tần Chính háp háy mí mắt, giọng đầy giấu cột – “Làm sao có thể như vậy!”

Anh vẫn còn nhớ năm ấy, sau buổi trưa một ngày hè, Đường Y Y còn chưa hết đáng vẻ ngây thơ nói thích anh, khi đó tay cô siết lại, hết sức căng thẳng, côi lòng đầy mong đợi, thấp thỏm. Anh thì không một tia gọn sóng, còn cảm thấy buồn cười.

Những cô gái nhỏ luôn có ảo tưởng về tình yêu, đặc biệt là tình yêu đầu tiên, cô dường như quên mất lý do bản thân bước chân vào Tần gia, cũng quên mất quan hệ chủ tớ giữa hai người họ.

Cô chỉ cần phục tùng anh vô điều kiện.

Còn những điều khác, ngay cả quyền lợi nằm mơ cô cũng không có.

Cho nên anh nhắc cho Đường Y Y nhớ thân phận của mình.

Tần Chính hí hí mắt, ánh mắt chớp nhoáng không rõ anh đang nghĩ gì.

Từ đó về sau, tính tình Đường Y Y thay đổi rõ rệt, hi vọng ái ô đều giấu vào bên trong, luôn làm anh hài lòng dù là bất cứ điều gì, cũng không hề phạm sai lầm.

Và anh cũng không nghe được Đường Y Y lặp lại những từ kia – Em thích anh.

“Cũng đúng.” Tiết Ngũ cầm bình rượu lên rót – “Qua nhiều năm như vậy, tớ cũng chưa thấy cậu động tình với bất cứ cô gái nào.”

Trên mặt anh hiện lên nụ cười đầy hứng thú, vừa nói vừa quan sát bạn thân – “Vậy cậu không trở về Manhattan mà vẫn ở trong nước thu mua công ty quảng cáo làm gì?”

Còn hết lần này tới lần khác là chỗ làm việc của Đường Y Y.

Tần Chính bắt chéo hai chân lại, giống như không nghe thấy Tiết Ngũ nói gì, vẻ mặt chìm vào suy nghĩ.

Đề làm gì?

Trẻ nhỏ không biết trời cao đất rộng thì phải bị phạt.

“Người đã tìm được rồi, cậu lại không thả đi, nếu như hận cô ấy năm xưa phản bội cậu thì chặt một cánh tay, cắt một chân, bỏ rơi trên đảo hoang, tự sinh tự diệt không phải là được rồi sao?” Giọng Tiết Ngũ lười biếng – “Hoặc là có thể gài bẫy cho cô ấy chui vào, mang một món nợ không lồ, không chôn dung thân, đảm bảo nửa đời sau đều không thể trở mình...”

Nói liên tiếp mấy biện pháp, cái sau độc ác hơn cái trước lại bằng một giọng điệu lười biếng – “Hành hạ một người như thế nào, cậu so với tớ càng lành nghề, tớ múa miệng trước mặt cậu cứ như là trẻ con khoe mẽ thôi, có một câu nói để hình dung tình huống này...”

“Múa đao trước cửa nhà Quan Công”

Tần Chính lấy một điều xì gà, tia hắc ám trong mắt lóe lên, khóe môi anh khẽ nhếch – “Mấy việc đó không có ý nghĩa.”

Nếu anh muốn làm vậy thì đã làm từ hai ngày trước, thậm chí sớm hơn, khi cô gái kia gỡ mảnh khóe dưới mí mắt anh, anh liền ra tay.

Cô là tác phẩm ưng ý nhất của cuộc đời anh.

Khóe mắt liếc về vết cào trên mu bàn tay, răng Tần Chính cắn xì gà, tiếng cười nhẹ bật ra khó mà nghe thấy rõ.

Chưa từng có ai dám đề lại thương tích trên người anh, kể cả Đường Y Y.

Nhưng mà Đường Y Y của hiện tại đã làm như vậy.

Mọi chuyện đều quên, lá gan lại lớn lên.

“Vậy mà không có ý nghĩa?” Tiết Ngũ nhủ mày – “A Chính, cậu tính làm gì?”

Tần Chính rít một ngụm xì gà, khói lượn lờ, không nói một tiếng.

Không biết trong hồ lô lại bán thuốc gì.

“Nếu như, tớ nói nếu như” Tiết Ngũ đổi tư thế, thuận miệng hỏi – “Đường Y Y quen bạn trai, cậu tính sao?”

Tần Chính giật mình.

Cho đến bây giờ anh vẫn không nghĩ chuyện đó sẽ phát sinh.

Đường Y Y là của Tần Chính, là của riêng anh, từ rất nhiều năm về trước đã như vậy, sau này cũng như vậy.

Cô muốn có bạn trai?

Trừ phi anh chết!

Đây là phản ứng đầu tiên của Tần Chính.

Không có nguyên nhân, càng không biết suy nghĩ này có từ đâu, chỉ biết là phản ứng đầu tiên là như vậy. Giống như nó ần núp rất lâu từ một góc âm u hẻo lánh nào đó.

Phát hiện khí tức của người bạn mình thay đổi, Tiết Ngũ kinh hoàng.

Nhìn qua Tần Chính anh lập tức hạ mí mắt, lúc này là anh thăm dò, hiện tại anh đã cảm thấy chắc chắn, người này trong lòng có quỷ.

Hận vì phản bội, hay nói đơn giản hơn là không chấp nhận người con gái kia thoát ly không chế của bản thân.

Sao cũng được, chỉ cần không phải động tình.

Đường Y Y chính là một quả bom độc, một khi nổ tung nhất định là long trời lở đất, ai đứng gần cô đều bị thương tích đầy mình.

Đêm khuya, mưa như trút nước.

Phú Quý nóng lên, kiệt sức ngã xuống giường.

Đo nhiệt độ, là bốn mươi một độ rưỡi. Đường Y Y lập tức thay quần áo.

Ở phòng sát vách, Lưu Đình Vân không ngủ, nấu cháo điện thoại với bạn trai, là một loại khổ hình sung sướng.

Nghe tiếng động gấp gáp từ phòng bên, cô đứng dậy bước qua xem.

“Sao rồi?”

Một tay Đường Y Y ôm mèo trắng, một tay kéo ngăn tủ tìm cây dù – “Phú Quý nóng lên, tớ không yên tâm, muốn đem nó đi bệnh viện.”

“Phú Quý nóng lên?” Sắc mặt Lưu Đình Vân căng thẳng, lập tức xỏ dép lê, tay chạm vào lỗ tai và cái mũi nhọn của chú mèo trắng, không phải mát lạnh như bình thường – “Nóng đến như vậy! Y Y, tớ đi với cậu, cậu chờ một chút, tớ lập tức ...”

Cô vừa nói vừa bước nhanh về phòng thay đổi quần áo.

Lúc đi tới cửa, Lưu Đình Vân nhủ mày nói – “Mưa quá lớn, tớ xuống trước gọi xe, cậu chờ điện thoại của tớ.”

Đường Y Y không kịp mở miệng thì Lưu Đình Vân đã chạy.

“Phú Quý, sau này không được chọc giận Đình Vân, mày coi kìa, cô ấy đối xử với mày thật là tốt...”

Mèo trắng không đáp trả cô.

Nó bị bệnh, không muốn nhúc nhích.

Cho đến khi Đường Y Y cùng Lưu Đình Vân mang theo Phú Quý chạy đến một bệnh viện gần đó đã là 1 tiếng đồng hồ sau.

Lúc này Phú Quý rất hiền lành, khi bác sĩ kiểm tra thì vô cùng phối hợp.

Vén tóc ướt qua một bên, Lưu Đình Vân bắt đầu cập nhật blog, tiếp theo lúc trước cô làm gì thì sẽ làm cái đó, đây là thói quen xấu không đổi được, đi đến chỗ nào là cập nhật tin tức chỗ đó.

Bên cạnh hình ảnh của Phú Quý cô thêm một dòng chữ – “Phú Quý thật giỏi!”

Đường Y Y hắt hơi một cái, rùng mình – “Đình Vân, cậu có mang khăn giấy không?”

Lưu Đình Vân nhìn thấy mặt Đường Y Y xanh xao, môi trắng bệch thì hoảng hốt, cô thốt lên một tiếng – “Quên mang theo rồi, tớ đi hỏi xin mọi người.”

Dứt lời, cửa kính đẩy ra, bước vào là một người đàn ông, thân hình cao lớn thanh nhã, mặt mày cười mở.

Người đàn ông này tay ôm một con mèo đen, một tay khác nhấc theo cây dù, nước từng giọt từng giọt nện vào sàn gạch, anh mặc áo sơ mi trắng quần đen đơn giản, nhưng khí chất không hề giản đơn.

Con mèo đen nhảnh, người đàn ông anh tuấn, bỗng chốc bước vào làm cho không khí ướt át ngưng ngập thay đổi, xung quanh lặng yên không một tiếng động.

Lưu Đình Vân quay về phía Đường Y Y chớp mắt, nửa đêm, thời tiết quái quỷ, vậy mà còn có thể gặp được soái ca.

Đường Y Y cuối đầu mở di động, lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông.

Chính là người lúc trưa Lý Mi gửi ảnh cho cô.

Anh họ của lão Điền, Lục Khải Chi.

Đường Y Y cảm di động nhét vào túi chiếc áo xám có mũ dính liền, giả vờ cái gì cũng không biết.

Cô còn chưa đồng ý cho Lý Mi gửi cách thức liên lạc, đối phương sẽ không biết cô.

Lục Khải Chi giao chú mèo đen cho y tá, chú mèo đen nín ửng tay áo anh, trảo không chịu buông ra.

Một người một mèo bốn mắt nhìn nhau, chỉ có họ mới hiểu họ đang trao đổi gì.

Mười mấy giây sau, mèo đen buông móng vuốt ra, cao ngạo nhìn qua y tá, dường như mới tiến hành đàm phán xong với chủ nhân và đạt được thỏa thuận tốt.

Lục Khải Chi cất kỹ cây dù, gấp đôi chân dài, ngồi chờ trên ghế.

Lưu Đình Vân bước tới phía anh – “Tiên Sinh, xin hỏi anh có mang khăn giấy không?”

“Có.” - Giọng nói ôn hòa.

Lục Khải Chi lấy ra một bao khăn giấy từ túi quần đưa tới.

Lưu Đình Vân tươi cười – “Cảm ơn.”

Cô quay lại bên cạnh Đường Y Y, nháy mắt ra hiệu.

Người đàn ông kia lúc này tuy không có nhìn chăm chăm Đường Y Y, nhưng cô dám khẳng định anh có chú ý tới Đường Y Y, hơn nữa đến giờ vẫn còn chú ý.

Trên đời đa phần xem như là vô tình gặp gỡ, nhưng lại do sự sắp xếp cố ý của một người nào đó.

Lục Khải Chi chạm nhẹ màn hình di động, nhìn ảnh bên trong, gò má thoáng qua một nụ cười nhẹ.

Đêm mưa đi hơn một nửa thành phố C đến nơi này, nhìn thấy người muốn gặp, so với kế hoạch càng làm cho anh thoải mái, thu hoạch càng nhiều.

Đường Y Y hắt hơi một cái, đem khăn giấy đắp lên mũi, xoa xoa, ngày mai có lẽ bị cảm.

Y tá ôm con mèo đen đi ra – “Tiên Sinh, mèo của anh khỏe mạnh vô cùng.”

Lục Khải Chi thông dong lạnh nhạt – “Hôm nay khẩu vị của nó không tốt.”

Mặt y tá đỏ ửng – “Có thể do thời tiết, về cho nó uống nhiều nước.”

Lục Khải Chi ôm mèo đến cửa, không có rời khỏi, mà bước đến trước mặt Đường Y Y.

Một đôi giày màu nâu xuất hiện dưới mí mắt Đường Y Y, cô ngẩn người, sau đó nghe âm thanh từ trên đỉnh đầu phát ra.

“Ngại quá, cho hỏi cô có phải là Đường tiểu thư hay không?”

Sắc mặt Đường Y Y khẽ biến, Lý Mi có thể đem ảnh của Lục Khải Chi cho cô, thì nhất định sẽ đem ảnh của cô cho Lục Khải Chi.

Cô ngẩng đầu lên, khóe môi dao động – “Đúng vậy.”

Sau một lúc, Đường Y Y bắt gặp có cái gì đó vụt ra từ đôi mắt hoa đào của người đàn ông kia.

“Xin chào, tôi là Lục Khải Chi, có nghe Lý Mi nói sơ qua về cô.” Lục Khải Chi mỉm cười nói – “Cũng thấy qua hình của cô, vừa rồi bước vào không có chú ý...”

Người đàn ông khiêm tốn nhã nhặn lễ phép, giọng nói ôn nhu, êm tai.

Ánh mắt xinh đẹp của Đường Y Y giãn ra.

Nếu Tần Chính trong xương toát ra vẻ lạnh và tàn khốc thì Lục Khải Chi từ trong xương toát ra khí chất ôn nhu, ưu nhã.

Như ánh mặt trời ôn hòa ấm áp, hơi thở sạch sẽ, làm người khác sinh lòng hảo cảm, ít đề phòng anh.

Lưu Đình Vân đứng bên cạnh thành thật ngậm miệng không nói, tròn mắt đảo loạn, vẻ mặt như đang xem tuồng.

Đường Y Y câu được câu không trò chuyện cùng Lục Khải Chi.

Cô phát hiện người này hết sức hòa hợp, có tiếng nói chung, bầu không khí cũng không ngưng ngừng, xấu hổ.

Không bao lâu sau, Phú Quý cũng được ôm ra.

Đường Y Y tiếp nhận, sờ sờ đầu của nó – “Về nhà thôi.”

Lục Khải Chi dùng sức ấn chú mèo đen đàn tò nò nhìn Đường Y Y vào trong lòng ngực – “Tôi đưa hai người về.”

Liếc mắt qua Đường Y Y, Lưu Đình Vân giành nói trước – “Cảm ơn anh đẹp trai.”

“Lên xe sẽ nói địa chỉ cho anh biết, không xa lắm, đúng không Y Y.”

Khóe mắt Đường Y Y giật giật, nói với Lục Khải Chi – “Vậy thì làm phiền Lục Tiên Sinh.”

Lục Khải Chi khẽ cười – “Không phiền toái.”

Lưu Đình Vân tự bụng dù xông vào mưa – “Y Y, dù của Lục Tiên Sinh lớn hơn, cậu đi cùng anh ấy đi.”

Nhanh đến mức Đường Y Y cảm không kịp.

“...”

Ầm một tiếng, cây dù đen lớn được bật ra trên đầu Đường Y Y.

Đường Y Y lại nói một tiếng – phiền anh.

Ánh mắt Lục Khải Chi xẹt qua – “Đường tiểu thư nếu không đề ý có thể gọi tôi là Khải Chi.”

Bước chân chậm nữa nhịp, Đường Y Y mỉm môi, một lúc sau cô nói – “Vậy anh cũng gọi tên tôi đi.”

Mặt mày Lục Khải Chi đầy ý cười – “Được.”

Mưa hung tợn, điên cuồng, gió mạnh ập vào ào ạt.

Bước xuống mấy bậc thang, Đường Y Y đột ngột nhìn về phía bên trái, mắt cô khẽ mở.

Một chiếc Maybach ngừng trong mưa, màn mưa bao phủ, giống như U Linh.

Lục Khải Chi hỏi – “Sao vậy?”

Cây dù nghiêng về phía người bên cạnh, đảm bảo cô được che chở thật tốt, đầu vai Lục Khải Chi ẩm ướt.

Bên trái, nhiệt độ trong xe so với bên ngoài càng thêm rét lạnh, đông cứng lại.

Cửa xe phía sau mở ra.

Thạch Tiến bước ra trước khom lưng che dù cho Tần Chính bước ra.

Xuyên qua dù, Tần Chính nhìn theo hướng chiếc xe đã biến mất, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt phía sau trông kính kết thành một tầng băng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh yêu cô ấy

Hội sở Hoàng Thế

Lúc Tần Chính đi qua, Tiết Ngũ đang ôm một cô gái, vuốt ve đuôi cô ta.

Thấy sắc mặt của anh không tốt, Tiết Ngũ liền phát tay để cô gái ấy ra ngoài.

“Sao tôi trẻ vậy...” Mắt Tiết Ngũ vô tình liếc qua Tần Chính, trợn to lên – “A Chính, cậu bị mèo cào? Sao thành ra thế này?”

Tần Chính ngồi xuống điềm nhiên như không, bụng rượu lên, đem ly Vodka uống sạch.

Chất lỏng trong suốt vòng quanh đầu lưỡi anh, hương vị tràn ngập trong khoang miệng, trượt vào cuống họng, thẳng chảy vào dạ dày, phủ vào mỗi ngõ ngách hẻo lánh.

Mùi vị cay nồng, xộc lên mũi.

Tiết Ngũ nhướn một bên lông mày – “Là Đường Y Y làm?!”

Thấy Tần Chính không nói gì, Tiết Ngũ nhìn chằm chằm anh hồi lâu, vẻ mặt quỷ dị, đột nhiên nói – “A Chính, không lẽ cậu thích Đường Y Y?”

Tần Chính háp háy mí mắt, giọng đầy giấu cợt – “Làm sao có thể như vậy!”

Anh vẫn còn nhớ năm ấy, sau buổi trưa một ngày hè, Đường Y Y còn chưa hết đáng vẻ ngây thơ nói thích anh, khi đó tay cô siết lại, hết sức căng thẳng, côi lòng đầy mong đợi, thấp thỏm. Anh thì không một tia gọn sóng, còn cảm thấy buồn cười.

Những cô gái nhỏ luôn có ảo tưởng về tình yêu, đặc biệt là tình yêu đầu tiên, cô dường như quên mất lý do bản thân bước chân vào Tần gia, cũng quên mất quan hệ chủ tớ giữa hai người họ.

Cô chỉ cần phục tùng anh vô điều kiện.

Còn những điều khác, ngay cả quyền lợi nằm mơ cô cũng không có.

Cho nên anh nhắc cho Đường Y Y nhớ thân phận của mình.

Tần Chính hí hí mắt, ánh mắt chớp nhoáng không rõ anh đang nghĩ gì.

Từ đó về sau, tính tình Đường Y Y thay đổi rõ rệt, hi vọng ái ố đều giấu vào bên trong, luôn làm anh hài lòng dù là bất cứ điều gì, cũng không hề phạm sai lầm.

Và anh cũng không nghe được Đường Y Y lặp lại những từ kia – Em thích anh.

“Cũng đúng.” Tiết Ngũ cảm bình rượu lên rót – “Qua nhiều năm như vậy, tớ cũng chưa thấy cậu động tình với bất cứ cô gái nào.”

Trên mặt anh hiện lên nụ cười đầy hứng thú, vừa nói vừa quan sát bạn thân – “Vậy cậu không trở về Manhattan mà vẫn ở trong nước thu mua công ty quảng cáo làm gì?”

Còn hết lần này tới lần khác là chỗ làm việc của Đường Y Y.

Tần Chính bắt chéo hai chân lại, giống như không nghe thấy Tiết Ngũ nói gì, vẻ mặt chìm vào suy nghĩ.

Đề làm gì?

Trẻ nhỏ không biết trời cao đất rộng thì phải bị phạt.

“Người đã tìm được rồi, cậu lại không thả đi, nếu như hận cô ấy năm xưa phản bội cậu thì chặt một cánh tay, cắt một chân, bỏ rơi trên đảo hoang, tự sinh tự diệt không phải là được rồi sao?” Giọng Tiết Ngũ lười biếng – “Hoặc là có thể gài bẫy cho cô ấy chui vào, mang một món nợ không lồ, không chôn dung thân, đảm bảo nửa đời sau đều không thể trở mình...”

Nói liên tiếp mấy biện pháp, cái sau độc ác hơn cái trước lại bằng một giọng điệu lười biếng – “Hành hạ một người như thế nào, cậu so với tớ càng lạnh ghê, tớ mùa niêng trước mặt cậu cứ như là trẻ con khoe mẽ thôi, có một câu nói đề hình dung tình huống này...”

“Múa đao trước cửa nhà Quan Công”

Tần Chính lấy một điều xì gà, tia hắc ám trong mắt lóe lên, khoe môi anh khẽ nhếch – “Mấy việc đó không có ý nghĩa.”

Nếu anh muốn làm vậy thì đã làm từ hai ngày trước, thậm chí sớm hơn, khi cô gái kia gỡ mảnh khoe dưới mí mắt anh, anh liền ra tay.

Cô là tác phẩm ưng ý nhất của cuộc đời anh.

Khoe mắt liếc về vết cào trên mu bàn tay, răng Tần Chính cắn xì gà, tiếng cười nhẹ bật ra khó mà nghe thấy rõ.

Chưa từng có ai dám đề lại thương tích trên người anh, kể cả Đường Y Y.

Nhưng mà Đường Y Y của hiện tại đã làm như vậy.

Mọi chuyện đều quên, lá gan lại lớn lên.

“Vậy mà không có ý nghĩa?” Tiết Ngũ nhún mày – “A Chính, cậu tính làm gì?”

Tần Chính rít một ngụm xì gà, khói lượn lờ, không nói một tiếng.

Không biết trong hồ lô lại bán thuốc gì.

“Nếu như, tớ nói nếu như” Tiết Ngũ đổi tư thế, thuận miệng hỏi – “Đường Y Y quen bạn trai, cậu tính sao?”

Tần Chính giật mình.

Cho đến bây giờ anh vẫn không nghĩ chuyện đó sẽ phát sinh.

Đường Y Y là của Tần Chính, là của riêng anh, từ rất nhiều năm về trước đã như vậy, sau này cũng như vậy.

Cô muốn có bạn trai?

Trừ phi anh chết!

Đây là phản ứng đầu tiên của Tần Chính.

Không có nguyên nhân, càng không biết suy nghĩ này có từ đâu, chỉ biết là phản ứng đầu tiên là như vậy. Giống như nó ảm núp rất lâu từ một góc âm u hẻo lánh nào đó.

Phát hiện khí tức của người bạn mình thay đổi, Tiết Ngũ kinh hoàng.

Nhìn qua Tần Chính anh lập tức hạ mí mắt, lúc này là anh thăm dò, hiện tại anh đã cảm thấy chắc chắn, người này trong lòng có quỷ.

Hận vì phản bội, hay nói đơn giản hơn là không chấp nhận người con gái kia thoát ly khống chế của bản thân.

Sao cũng được, chỉ cần không phải động tình.

Đường Y Y chính là một quả bom độc, một khi nổ tung nhất định là long trời lở đất, ai đứng gần cô đều bị thương tích đầy mình.

Đêm khuya, mưa như trút nước.

Phú Quý nóng lên, kiệt sức ngã xuống giường.

Đo nhiệt độ, là bốn mươi một độ rưỡi. Đường Y Y lập tức thay quần áo.

Ở phòng sát vách, Lưu Đình Vân không ngủ, nấu cháo điện thoại với bạn trai, là một loại khổ hình sung sướng.

Nghe tiếng động gấp gáp từ phòng bên, cô đứng dậy bước qua xem.

“Sao rồi?”

Một tay Đường Y Y ôm mèo trắng, một tay kéo ngăn tủ tìm cây dù – “Phú Quý nóng lên, tớ không yên tâm, muốn đem nó đi bệnh viện.”

“Phú Quý nóng lên?” Sắc mặt Luru Đình Vân căng thẳng, lập tức xỏ dép lê, tay chạm vào lỗ tai và cái mũi nhọn của chú mèo trắng, không phải mát lạnh như bình thường – “Nóng đến như vậy! Y Y, tớ đi với cậu, cậu chờ một chút, tớ lập tức ...”

Cô vừa nói vừa bước nhanh về phòng thay đổi quần áo.

Lúc đi tới cửa, Luru Đình Vân nhủ thầm nói – “Mưa quá lớn, tớ xuống trước gọi xe, cậu chờ điện thoại của tớ.”

Đường Y Y không kịp mở miệng thì Luru Đình Vân đã chạy.

“Phú Quý, sau này không được chọc giận Đình Vân, mà coi kìa, cô ấy đối xử với mày thật là tốt...”

Mèo trắng không đáp trả cô.

Nó bị bệnh, không muốn nhúc nhích.

Cho đến khi Đường Y Y cùng Luru Đình Vân mang theo Phú Quý chạy đến một bệnh viện gần đó đã là 1 tiếng đồng hồ sau.

Lúc này Phú Quý rất hiền lành, khi bác sĩ kiểm tra thì vô cùng phối hợp.

Vén tóc ướt qua một bên, Luru Đình Vân bắt đầu cập nhật blog, tiếp theo lúc trước cô làm gì thì sẽ làm cái đó, đây là thói quen xấu không đổi được, đi đến chỗ nào là cập nhật tin tức chỗ đó.

Bên cạnh hình ảnh của Phú Quý cô thêm một dòng chữ – “Phú Quý thật giỏi!”

Đường Y Y hắt hoi một cái, rùng mình – “Đình Vân, cậu có mang khăn giấy không?”

Luru Đình Vân nhìn thấy mặt Đường Y Y xanh xao, môi trắng bệch thì hoảng hốt, cô thốt lên một tiếng – “Quên mang theo rồi, tớ đi hỏi xin mọi người.”

Dứt lời, cửa kính đẩy ra, bước vào là một người đàn ông, thân hình cao lớn thanh nhã, mặt mày cười mở.

Người đàn ông này tay ôm một con mèo đen, một tay khác nhắc theo cây dù, nước từng giọt từng giọt nện vào sàn gạch, anh mặc áo sơ mi trắng quần đen đơn giản, nhưng khí chất không hề giản đơn.

Con mèo đen nhảnh, người đàn ông anh tuấn, bỗng chốc bước vào làm cho không khí ướt át ngượng ngập thay đổi, xung quanh lặng yên không một tiếng động.

Luru Đình Vân quay về phía Đường Y Y chớp mắt, nửa đêm, thời tiết quái quỷ, vậy mà còn có thể gặp được soái ca.

Đường Y Y cuối đầu mở di động, lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông.

Chính là người lúc trưa Lý Mi gửi ảnh cho cô.

Anh họ của lão Điền, Lục Khải Chi.

Đường Y Y cầm di động nhét vào túi chiếc áo xám có mũ dính liền, giả vờ cái gì cũng không biết.

Cô còn chưa đồng ý cho Lý Mi gửi cách thức liên lạc, đối phương sẽ không biết cô.

Lục Khải Chi giao chú mèo đen cho y tá, chú mèo đen náu ở tay áo anh, trào không chịu buông ra.

Một người một mèo bốn mắt nhìn nhau, chỉ có họ mới hiểu họ đang trao đổi gì.

Mười mấy giây sau, mèo đen buông móng vuốt ra, cao ngạo nhìn qua y tá, dường như mới tiến hành đàm phán xong với chủ nhân và đạt được thỏa thuận tốt.

Lục Khải Chi cất kỹ cây dù, gấp đôi chân dài, ngồi chờ trên ghế.

Luru Đình Vân bước tới phía anh – “Tiên Sinh, xin hỏi anh có mang khăn giấy không?”

“Có.” - Giọng nói ôn hòa.

Lục Khải Chi lấy ra một bao khăn giấy từ túi quần đưa tới.

Lưu Đình Vân tươi cười – “Cảm ơn.”

Cô quay lại bên cạnh Đường Y Y, nháy mắt ra hiệu.

Người đàn ông kia lúc này tuy không có nhìn chăm chăm Đường Y Y, nhưng cô dám khẳng định anh có chú ý tới Đường Y Y, hơn nữa đến giờ vẫn còn chú ý.

Trên đời đa phần xem như là vô tình gặp gỡ, nhưng lại do sự sắp xếp cố ý của một người nào đó.

Lục Khải Chi chạm nhẹ màn hình di động, nhìn ảnh bên trong, gò má thoáng qua một nụ cười nhẹ.

Đêm mưa đi hơn một nửa thành phố C đến nơi này, nhìn thấy người muốn gặp, so với kế hoạch càng làm cho anh thoải mái, thu hoạch càng nhiều.

Đường Y Y hắt hơi một cái, đem khăn giấy đắp lên mũi, xoa xoa, ngày mai có lẽ bị cảm.

Y tá ôm con mèo đen đi ra – “Tiên Sinh, mèo của anh khỏe mạnh vô cùng.”

Lục Khải Chi thông dong lạnh nhạt – “Hôm nay khẩu vị của nó không tốt.”

Mặt y tá đỏ ửng – “Có thể do thời tiết, về cho nó uống nhiều nước.”

Lục Khải Chi ôm mèo đến cửa, không có rời khỏi, mà bước đến trước mặt Đường Y Y.

Một đôi giày màu nâu xuất hiện dưới mí mắt Đường Y Y, cô ngẩn người, sau đó nghe âm thanh từ trên đỉnh đầu phát ra.

“Ngại quá, cho hỏi cô có phải là Đường tiểu thư hay không?”

Sắc mặt Đường Y Y khẽ biến, Lý Mi có thể đem ảnh của Lục Khải Chi cho cô, thì nhất định sẽ đem ảnh của cô cho Lục Khải Chi.

Cô ngẩng đầu lên, khóe môi dao động – “Đúng vậy.”

Sau một lúc, Đường Y Y bất giác có cái gì đó vụt ra từ đôi mắt hoa đào của người đàn ông kia.

“Xin chào, tôi là Lục Khải Chi, có nghe Lý Mi nói sơ qua về cô.” Lục Khải Chi mỉm cười nói – “Cũng thấy qua hình của cô, vừa rồi bước vào không có chú ý...”

Người đàn ông khiêm tốn nhã nhặn lễ phép, giọng nói ôn nhu, êm tai.

Ánh mắt xinh đẹp của Đường Y Y giãn ra.

Nếu Tần Chính trong xương toát ra vẻ lạnh và tàn khốc thì Lục Khải Chi từ trong xương toát ra khí chất ôn nhu, ưu nhã.

Như ánh mặt trời ôn hòa ấm áp, hơi thở sạch sẽ, làm người khác sinh lòng hảo cảm, ít đề phòng anh.

Lưu Đình Vân đứng bên cạnh thành thật ngậm miệng không nói, tròn mắt đảo loạn, vẻ mặt như đang xem tuồng.

Đường Y Y câu được câu không trò chuyện cùng Lục Khải Chi.

Cô phát hiện người này hết sức hòa hợp, có tiếng nói chung, bầu không khí cũng không ngưng đọng, xấu hổ.

Không bao lâu sau, Phú Quý cũng được ôm ra.

Đường Y Y tiếp nhận, sờ sờ đầu của nó – “Về nhà thôi.”

Lục Khải Chi dùng sức ấn chú mèo đen đàn tò mò nhìn Đường Y Y vào trong lồng ngực – “Tôi đưa hai người về.”

Liếc mắt qua Đường Y Y, Lưu Đình Vân giành nói trước – “Cảm ơn anh đẹp trai.”

“Lên xe sẽ nói địa chỉ cho anh biết, không xa lắm, đừng không YY.”

Khóe mắt Đường Y Y giật giật, nói với Lục Khải Chi – “Vậy thì làm phiền Lục Tiên Sinh.”

Lục Khải Chi khẽ cười – “Không phiền toái.”

Lưu Đình Vân tự bụng dù xông vào mưa – “YY, dù của Lục Tiên Sinh lớn hơn, cậu đi cùng anh ấy đi.”

Nhanh đến mức Đường Y Y cản không kịp.

“...”

Ầm một tiếng, cây dù đen lớn được bật ra trên đầu Đường Y Y.

Đường Y Y lại nói một tiếng – phiền anh.

Ánh mắt Lục Khải Chi xẹt qua – “Đường tiểu thư nếu không để ý có thể gọi tôi là Khải Chi.”

Bước chân chậm nữa nhịp, Đường Y Y mím môi, một lúc sau cô nói – “Vậy anh cũng gọi tên tôi đi.”

Mặt mày Lục Khải Y đẩy ý cười – “Được.”

Mưa hung tợn, điên cuồng, gió mạnh ập vào ào ạt.

Bước xuống mấy bậc thang, Đường Y Y đột ngột nhìn về phía bên trái, mắt cô khẽ mở.

Một chiếc Maybach ngừng trong mưa, màn mưa bao phủ, giống như U Linh.

Lục Khải Chi hỏi – “Sao vậy?”

Cây dù nghiêng về phía người bên cạnh, đảm bảo cô được che chở thật tốt, đầu vai Lục Khải Chi ẩm ướt.

Bên trái, nhiệt độ trong xe so với bên ngoài càng thêm rét lạnh, đông cứng lại.

Cửa xe phía sau mở ra.

Thạch Tiến bước ra trước khom lưng che dù cho Tần Chính bước ra.

Xuyên qua dù, Tần Chính nhìn theo hướng chiếc xe đã biến mất, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt phía sau tròng kính kết thành một tầng băng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Quỷ dị

Xe vững vàng chạy băng băng qua đêm mưa như một thanh trường kiếm chém sắt như chém bùn, chia màn mưa ra làm hai.

Đường Y Y và Lưu Đình Vân ngồi ở ghế sau, Phú Quý nằm sấp trên đùi cô, con mèo đen thì nằm bên cạnh đầy sang chảnh và cao quý, đôi mắt màu vàng kim của nó nhìn về phía trước không để ý tới Phú Quý dù chỉ một chút.

“Đúng là đẹp trai và khí chất!”- Trong lòng Lưu Đình Vân thầm thần thốt, nhin không được lấy điện thoại ra chụp hình nó lại.

Chú mèo đen vô cùng kênh kiệu khép mắt lại.

Khóe miệng Lưu Đình Vân giật giật!

Ánh sáng không tốt, điện thoại của cô cũng là loại bình thường nên khi chụp xong chỉ thấy được một vật thể hình tròn đen thui lù.

Chụp thêm mấy tấm, mèo ta còn ra vẻ “Anh đây chỉ im lặng thôi cũng đùa bỡn được cô”

Cắt di động vào túi đầy tiếc nuối, khóe mắt Lưu Đình Vân liếc qua Đường Y Y.

Đường Y Y đang nhắm mắt dưỡng thần, tóc đen mun, mặt trắng tái, môi không một chút sắc hồng, nếu không phải dưới xương quai xanh xinh đẹp ngực cô đang phập phồng sẽ cho người khác cảm giác không còn sinh khí

Lưu Đình Vân nhủ thầm, có đôi khi cô có cảm giác mình không nhìn thấu Đường Y Y, cô ấy hết sức thần bí, nhưng không nói được là thần bí ở điểm nào.

Bầu không khí bên trong xe có chút khó chịu, chỉ có tiếng nói ngọt ngào phát ra từ bản chỉ dẫn nhắc nhở phía trước có bao nhiêu ngõ quẹo trái, quẹo phải.

Cần gạt nước đóng đưa qua lại, Lục Khải Chi cầm một cái khăn lông màu xanh lau kính, mở radio.

Một tình ca tiếng Anh dịu dàng được phát ra.

Một người đàn ông hát, giọng hát khàn khàn, thông thả, như là đang tâm tình tự truyện của anh ta với thính giả.

Khi xưa anh quen một người con gái, qua một đoạn thời gian, một phần tình yêu, một lời hứa hẹn.

Mười ngón tay đan xen, mãi mãi bên nhau.

“Meo meo ~”

Một tiếng kêu mềm mại của Phú Quý lẫn vào ca từ, làm cho bầu không khí ngọt ngào bị rách một ra khe hở nhỏ.

Mắt Đường Y Y mở ra, sờ sờ lưng Phú Quý – “Sao vậy?”

Phú Quý thoải mái hé mắt ra, sau đó quay qua phía mèo đen tiếp tục kêu, một đôi mắt tròn xoe nhìn qua, giống như đang muốn làm quen với mèo đen, muốn được vuốt ve.

Đường Y Y cố nén cười, cô hỏi Lục Khải Chi – “Mèo của anh là con gái hay con trai?”

Khóe mắt Lục Khải Chi lướt qua kính chiếu hậu, từ con mèo trắng lướt đến gương mặt Đường Y Y, cái liếc mắt kia thâm sâu khó lường, như có như không.

“Con gái.”

Đường Y Y kinh ngạc liếc mắt qua, đúng lúc mèo đen cũng xoay qua nhìn cô.

Thình lình chạm vào đồng tử màu vàng kim như hai đốm lửa, khóe môi Đường Y Y không tự giác cong cong lên.

Lưu Đình Vân nhún nhún bả vai – “Khó trách Phú Quý vừa thấy nó liền nhìn chăm chăm không dời mắt.”

Đường Y Y buồn cười, cô cũng thấy điều đó.

Từ lúc lên xe, đầu Phú Quý chưa từng xoay lại, vẫn nhìn qua mèo đen.

“Tên nó là gì?”

“Tiểu Bạch.” Lục Khải Chi thuận miệng nói tiếp – “Nó sợ người lạ, gặp thêm mấy lần là quen thuộc dần, sẽ tốt hơn nhiều.”

Điều này là dĩ nhiên.

Dù là người hay mèo gặp gỡ nhiều lần sẽ trở nên thân thuộc, khoảng cách sẽ gần lại.

Đi được một đoạn đường, ba người vừa cười vừa nói, câu chuyện xoay quanh hai con mèo, ngược lại không có cảm giác xa lạ như lúc ở bệnh viện.

Khi đến cư xá, trời còn đang mưa.

Đường Y Y nói với Phú Quý đang nằm sắp không động đậy – “Đi thôi Phú Quý.”

Mèo béo trắng nhìn qua mèo đen, mèo đen nhìn về phía cửa xe.

Cảnh này làm ba người đều bật cười.

Lưu Đình Vân cười ha ha – “Xong rồi xong rồi, Phú Quý biết yêu rồi.”

Lục Khải Chi ho một tiếng, cất tiếng nói – “Tiểu Bạch, đừng như vậy, rất hẹp hòi.”

Tiểu Bạch vẫn không nể mặt.

Đường Y Y cười đem Phú Quý ôm đi ra, hướng về Lục Khải Chi nói – “Tạm biệt.”

Đường cong bên môi cô còn chưa hạ xuống, đầu máy khóe mắt đều đầy ôn nhu, Lục Khải Chi ngẩn người, có chút thất thần.

Nhìn hai người bước vào hành lang, biết mất trong tầm nhìn, Lục Khải Chi khép dù lại, ôm mèo đen từ ghế sau lên ghế phụ, cho nó một món đồ chơi nhỏ.

“Tao biết mày thích cô ấy.”

Lục Khải Chi bắt cười, thấp giọng lẩm bẩm – “Tao cũng thích.”

Vừa vào cửa, Lưu Đình Vân liền bám lấy Đường Y Y, vừa kích động vừa ái muội hỏi cô có cảm giác với Lục Khải Chi hay không?

Đường Y Y đôi giày – “Mới gặp mặt một lần.”

“Một lần là đủ rồi.”- Lưu Đình Vân bĩu môi – “Tớ cùng bạn trai tớ chính là gặp một lần liền dính vào nhau.

Đường Y Y nghiêng đầu cười – “Hai người là nhất kiến chung tình.”

“Đúng vậy.”- Lưu Đình Vân hồi tưởng lại chuyện lúc trước, nhớ tới bạn trai của mình, trong ánh mắt đều là tình ý.

Thành công đổi chủ đề.

Mưa rơi cả đêm.

Hôm sau, Đường Y Y bị cảm, mũi bị nghẹt, cô vẫn đi làm bình thường.

Lý Mi bước tới gần hỏi – “Phú Quý hết sốt chưa?”

Đường Y Y kỳ quái nhìn cô – “Làm sao cậu biết?”

Lý Mi nói – “Tớ xem qua blog của Lưu Đình Vân.”

Giọng Đường Y Y khàn khàn, mang theo giọng mũi – “Cho nên cậu liền nói cho Lục Khải Chi?”

“Á?” Lý Mi kinh ngạc – “Hôm qua hai người gặp nhau?”

Cô chặc chặc hai tiếng – “Không phải tớ nói, là duyên phận, tục ngữ có câu là nguyệt lão se duyên, chính là nói cậu và Lục Khải Chi.”

“Ra sao rồi? Cậu nghĩ sao về Lục Khải Chi?”

Tiếng nói vừa phát ra từ miệng Đường Y Y bị tiếng xôn xao ngoài cửa chặn lại.

Trưởng phòng nhân sự đến đây, đích thân thông báo cho Đường Y Y mệnh mệnh thuyền chuyển chức vụ, yêu cầu cô lập tức lên trên.

Lý Mi há miệng lắp bắp – “Y Y, tớ...không có nghe lầm chứ?”

Thư ký tổng tài? Không liên quan gì đến chuyên môn thiết kế nha.

Sắc mặt Đường Y Y cực kỳ khó coi, tên già kia muốn cho cô biết cô ở trong lòng bàn tay hắn đây mà.

Cho dù cô ở bất cứ nơi nào, đều không có chốn ẩn nấp.

Đồng thời cũng cảnh cáo cô, hắn ta có thể làm cho cuộc sống của cô tan nát, chỉ cần hắn muốn.

Gương mặt Đường Y Y lạnh lùng, thu dọn đồ đạc rồi đi, đem tất cả những ánh mắt đầy khinh miệt, hâm mộ, trào phúng hoặc hoài nghi đều quăng sau lưng.

Từ thang máy bước ra, Đường Y Y giấu đi tất cả cảm xúc, bất lộ thanh sắc.

Thạch Tiến hướng dẫn cô đến phòng làm việc mới, một câu dư thừa đều không nói, nói nhiều sai nhiều.

Ngắm nhìn bốn phía, sạch sẽ, nghiêm nghị, lạnh như băng, cùng cách trang trí với phòng làm việc khổng lồ kia.

Đường Y Y mang theo một chậu cảnh bỏ lên bàn, quả là không hợp với thiết kế căn phòng.

Cô ngồi vào ghế dựa, không có một động thái nào khác.

Cho đến khi cảm giác được hô hấp không thông một cách mãnh liệt, cô mới hoàn hồn, khó chịu lấy thuốc cảm ra uống, bụng ỉa ra ngoài lấy nước.

Đường Y Y vừa uống hai hớp, Thạch Tiến liền bước lại, trong miệng nói ra một câu – “Tổng Tài cũng bị cảm.”

Người trong cuộc không chịu uống thuốc, cho anh thêm vài lá gan, anh cũng không dám đi khuyên, chỉ trông cậy vào cô gái trước mặt.

Đường Y Y nói – “Thuốc cảm và nước uống ở đó.”

Cơ thịt trên mặt Thạch Tiến run run – “Đây là việc của cô, cô pha thuốc rồi mang vào đi.”

Mặt Đường Y Y cũng giật giật

Lúc cô bước vào văn phòng, vài người quản lý cấp cao trùng hợp bước ra, Hách Tình ở lại, chạm mặt nhau.

Mọi người trào đổi ánh mắt, nhích thân thể ra một chút.

“Hách quản lý, không nghĩ tới cấp dưới của cô có người như vậy.”

Hách Tình cứng rắn hỏi – “Là ai?”

Người kia mặt biến thành màu gan heo, Hách Tình cứ như vậy mà kinh sợ bỏ đi.

Đường Y Y nhắc chân bước tới, người đàn ông ngồi phía sau bàn làm việc trong mắt đầy mạch máu, dường như một đêm không ngủ.

Cô đưa ly nước thuốc qua.

Một chuỗi hương vị khó ngửi bay tới, liếc mắt nhìn qua ly nước không biết là gì, Tần Chính nắm tay lại thành quyền ho khan, giọng nói khàn khàn – “Đây là gì?”

Mặt Đường Y Y không đổi sắc – “Thuốc cảm pha loãng.”

Tần Chính nhàu mày – “Bưng ra ngoài.”

Anh vừa hết lời, cô gái kia liền thực sự bưng ly đi, không nấn ná dù chỉ một giây.

“Quay lại!”

Nhấp thử một miếng, Tần Chính ném cái ly sang một bên, thiếu chút nữa bị bỏng chết.

Trong lòng nổi lên một ngọn lửa không tên, cô gái này lúc trước đều chò nước ấm vừa phải mới đưa cho anh, bây giờ căn bản là không quan tâm anh sống chết ra sao.

Tần Chính nhắm mắt lại – “Cút ra ngoài.”

Đường Y Y bước đi đầu cũng không ngoảnh lại một lần.

Ầm! tiếng ghế đẩy ra, Tần Chính xoay bước tới gần, bóp chặt Đường Y Y, răng cắn lỗ tai cô.

Anh đột ngột xoay người cô lại ấn lên tường, đè ột cô, hành động mang theo sự trừng phạt vụn vặt. Từ môi đến đầu lưỡi anh đều nóng hổi.

Mặt bị áp trên tường đến đau, lạnh buốt, lỗ tai giống như là bị xe rách, toàn thân Đường Y Y run rẩy, cô dùng hết sức bình sinh đập đầu về phía sau, cảm Tần Chính bị đau, một cái tiếp một cái, anh hơi dừng lại, cô gái trước ngực liền chạy mất.

Thái dương nổi gân xanh, trong miệng Tần Chính chữ nhỏ – “*!”

Cô gái này ngày càng muốn chết.

Cả ngày Đường Y Y đều rơi vào trạng thái quỷ dị.

Cho đến bây giờ cô không phát hiện mình có thể xử lý được loại công việc từ trên trời rơi xuống thế này, chẳng những không xuất hiện những tình huống như dự tính hoặc bản thân lo âu, bực bội, hỗn loạn mà còn thông dong, lạnh nhạt, thành thạo xử lý hết vấn đề.

Giống như cô chính là một người thư ký Tổng tài.

Trước khi tan sở, Đường Y Y nhận được một cuộc điện thoại nội bộ, cô vỗ vỗ mặt, đứng dậy bước qua tiếp điện thoại.

Tần Chính quăng một văn kiện lên bàn – “Ngày mai chúng ta gặp một đối tác bên Pháp, cô đi theo tôi, nhớ thay đổi trang phục loạn thất bát táo trên người.”

Anh ra lệnh – “Tám giờ sáng chờ tôi ở phía dưới cư xá.”

Đường Y Y kẻ nhếch môi, người ngồi trên ghế đã rời đi không cho cô một cơ hội nói chuyện.

Trang phục loạn thất bát táo! Đường Y Y cuối đầu nhìn một chút, hôm nay cô mặc váy áo liền thân, màu đen.

Tại quảng cáo Lucky, giới thời thượng, người người nổi bật, mỹ nữ như mây.

Ngoài mặt toàn công ty còn hòa hòa khí khí, bên trong thì thời thời khắc khắc sóng ngầm khởi động.

Đặt biệt là hôm nay, sau lệnh điều động đưa xuống.

Hoàng Vi cùng vài đồng nghiệp đi ra từ phòng làm việc, tiếp tục đề tài còn nói dở.

Có người nói – “Vừa rồi tớ nhìn thấy Đường Y Y, nhìn cô ấy hình như không vui.”

Lập tức liền có người khiêu khích, châm chọc – “Không vui? Ha ha, cổ ý như vậy thì có, trong lòng không chừng là vui quên trời đất.”

“Cũng không biết Tổng tài vừa ý Đường Y Y ở điểm nào, muốn nói điều kiện, Vi Vi mạnh hơn cô ta nhiều!”

“Đúng vậy!”

Hoàng Vi vuốt vuốt tóc cười – “Cô ấy so với tớ mạnh hơn, tớ cũng không thể không nói một câu, chính là khả năng mê hoặc đàn ông, bị ỏi thủ đoạn.”

“Mọi người không nghĩ thấy gì sao? trên người Đường Y Y có một loại mùi vị.”

Tất cả mọi người thật tò mò – “Là mùi gì?”

Hoàng Vi cười nói – “Mùi của kỹ nữ.”

“Ngoài mặt giả vờ băng thanh ngọc khiết, không biết đã ngủ cùng bao nhiêu người.”

“Thiệt hay giả, Vi Vi, cậu nói mau đi!”

“Đường Y Y cùng Ngô Hưng chắc chắn đã lên giường.” Hoàng Vi vừa đi vừa nói – “Cô ấy rất nhiều lần ở trong phòng làm việc của Ngô Hưng thật là lâu, hai người ở bên trong làm gì không phải rõ ràng ràng ra sao?”

Có người khiếp sợ, khinh bỉ, có người lộ ra vẻ mặt chán ghét, cũng có người không tin được.

“Không phải cô ấy từ chối Ngô Hưng từ rất sớm rồi sao?”

“Nếu cô ta không nói như vậy thì làm sao có thể giả bộ.” Từ trong mũi Hoàng Vi phát ra âm thanh khinh thường – “Cô ta thật sự nên tè một bãi rồi nhìn lại bộ mặt mình trong đó.”

Mọi người cười ha ha.

“Còn có Địa Trung Hải ở phòng thị trường, anh ta cùng Đường Y Y...”

“Mọi người nói xem nếu Tổng tài biết cô ta bản thủ như vậy có hay không ghê tởm tới mức buồn nôn...”

Hoàng Vi cùng các cô gái khác đi rồi, có hai người từ trong khúc quanh bước ra.

Người phía trước trên mặt tâm tình không ổn định, người phía sau thì toát mồ hôi lạnh, khiếp sợ kinh hoàng.

Tần Chính nhẹ giọng hỏi – “ Bao nhiêu câu?”

Thạch Tiến nhớ lại những gì mình nghe được, nhanh chóng tính toán trong đầu ra được kết quả – “Sáu câu.”

Tần Chính vuốt ve ngón tay – “Gấp mười lần.”

Thạch Tiến lên tiếng – “Dạ.”

Ở khu vực gần nhà, Hoàng Vi bị đánh sáu mươi bạt tai, không thiếu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lần thứ hai

Ngủ một giấc dậy, Đường Y Y bị cảm càng nặng thêm, chẳng những chảy nước mũi mà cổ họng còn bị đau.

Cô lấy nhiệt kế ra đo nhiệt độ cho mình, cô không bị sốt.

Uống hết nửa ly nước ấm, Đường Y Y thở ra một hơi, quay qua nói với Phú Quý đang chiếm một nửa gối của cô – “Phú Quý, đi lại ổ của mày ngủ, để tao trải lại giường.”

Phú Quý giống như đại gia, nâng móng vuốt vùn vùn về mặt, không tình nguyện chạy vòng vòng xung quanh.

Đường Y Y trải lại giường nhanh chóng, bỗng nhiên cảm thấy thèm ăn cháo trắng với trứng muối, nghĩ tới là nuốt nước miếng.

Canh chừng Phú Quý đi vệ sinh xong, Đường Y Y không đánh thức Lưu Đình Vân dậy, chỉ cần cô ấy không đi diễn thì sẽ ngủ đến tự nhiên tỉnh, cô rón rén đi ra ngoài.

Hơn mười phút sau, Đường Y Y ngồi ở một quầy cháo trên phố, vừa lòng thỏa mãn ăn cháo trắng trứng muối.

“Y Y?”

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nói, Đường Y Y nghiêng đầu, nhìn thấy người bước tới gần, cô thiếu chút nữa bị sặc.

Bắt gặp tia kinh ngạc từ trong mắt cô, nụ cười trên khóe môi Lục Khải Chi càng sâu – “Tôi vừa hết ca trực, lái xe đến đây định ăn chén cháo.”

Anh âm giọng nói – “Tôi có thể ngồi đây không?”

Đường Y Y gật đầu, lập tức nuốt miếng cháo trong miệng xuống, cảm thấy có chút quái dị, nhưng lại nghĩ đối phương không thể có ý đến đây vì cô.

Dù gì cũng mới gặp một lần, tiếp xúc cũng không nhiều.

Lục Khải Chi kéo ghế ra – “Cháo ăn ở đây ăn khá ngon.”

Đường Y Y vừa ăn vừa nói – “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Đuôi lông mày Lục Khải Chi nhướng nhẹ lên – “Y Y, có phải cổ họng em có vấn đề?”

Đường Y Y sưng sò, cô chỉ phát ra một âm tiết, đâu có rõ ràng vậy? Hay vì là bác sĩ nên đối với bệnh tật thì vô cùng nhạy cảm?

“Cổ họng đau một chút.”

Lục Khải Chi nhẹ bĩu môi, nhất thời không khắc chế toát ra sự quan tâm không phù hợp với mối quan hệ hiện tại của hai người – “Em uống thuốc chưa?”

Đường Y Y hơi mắt tự nhiên cười cười – “Uống rồi.”

Nhìn thấy cô không tự nhiên, anh không tiếp tục hỏi nữa.

Phục vụ bung cháo bí đỏ lại cùng với rất nhiều thức ăn và một xúng bánh bao nhân rau cần.

Lục Khải Chi giống như chẳng hề đói, ung dung thông thả ăn hai chén cháo, không đụng tới một cái bánh bao.

“Bụng anh hơi không thoải mái.” Lục Khải Chi thờ dãi – “Đoán chừng không ăn nổi bánh bao, Y Y, em ăn không?”

Lúc này Đường Y Y đã ngửi thấy mùi rau cần, cô nhú mày, lăm bằm nói – “Hết sức lảng phí.”

Từ cánh môi khép mở của cô, Lục Khải Chi đoán được những gì cô nói, tai anh đỏ ửng – “Lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Đường Y Y dường như không nghe thấy câu nói kia.

Lục Khải Chi cũng không nói lại lần thứ hai, anh sợ Đường Y Y cảm thấy áp lực.

Anh dựng tay tựa đầu vào, ở góc độ Đường Y Y không nhìn thấy được anh chuyên chú quan sát cô.

Hôm nay cô không xõa tóc ra, cột lên toàn bộ, lộ ra vành tai trắng nõn có đeo hoa tai. Cũng không mặc váy mà là một bộ đồ trắng, bên ngoài khoác áo khoác nhỏ, nhìn giới giang trường thành, hết sức phù hợp với cô.

Nói không nhiều, cũng không ồn ào, chỉ ở trong thế giới của mình, không cho phép người khác tiếp cận, quấy nhiễu, khó trách đàn ông chú ý đến cô.

Nhìn cô như vậy, một mối giữa hai đầu lông mày Lục Khải Chi bay đi rất nhiều.

Ra khỏi quán cháo, Đường Y Y nói – “Em còn có việc, đi trước.”

Lục Khải Chi đem tay nhét vào túi – “Ok em.”

Anh bước theo cô suốt cả quãng đường, luôn giữ khoảng cách không gần không xa, nhìn cô bước vào cư xá, định xoay người rời đi, trong nháy mắt toàn thân anh cứng đờ.

Thấy cô bước vào một chiếc Maybach, ánh mắt Lục Khải Chi trầm xuống.

Nhìn chiếc xe lướt qua tầm mắt, trong lòng anh bùng lên vài tia lửa táo bạo, giống như cô cách anh ngày càng xa, không thể chạm vào.

Xe hòa vào dòng lưu thông, trở thành một phần của dòng chảy đó.

Đường Y Y ngồi trên ghế phụ, bên cạnh là Thạch Tiến, Tần Chính ngồi phía sau, áp suất bên trong xe lấy anh làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh.

“Ăn cháo ngon không?”

Đường Y Y rùng mình, nguyên lai những điều cô cảm thấy đều là thật, người đàn ông này cho người giám sát cô, thả trên đầu một nhà tù vô hình.

Mọi chuyện phát sinh đều vì ngoại hình của cô giống cô gái kia.

“Nói chuyện.”

Giọng nói sau lưng bén nhọn, mặt Đường Y Y không đổi sắc – “Ngon.”

Lòng bàn tay Thạch Tiến đỏ mồ hôi, anh bội phục tố chất tâm lý của Đường Y Y.

Mí mắt Tần Chính nhếch lên – “Ngừng xe.”

Lời vừa kết thúc, âm thanh bánh xe ma sát trên đường kèm theo tiếng rít chói tai.

Tần Chính mở cửa xe bước ra ngoài, về mặt Thạch Tiến lực bất tòng tâm nhìn Đường Y Y đồng thời mở cửa xe phía cô ra.

Đường Y Y bị một bàn tay to lớn tóm rời khỏi ghế, nửa kéo nửa lôi vào chỗ ngồi phía sau, sau khi Tần Chính bước lên xe, cửa đóng ầm lại, đinh tai nhức óc.

Thạch Tiến lập tức bước xuống xe tìm một góc nhỏ chờ lệnh.

Trong không gian chật chội, mỗi một hạt bụi lúc này đều ô nhiễm một sự vẩn vọ mãnh liệt.

Cả hai người đều bị cảm, hơi thở khô nóng, ẩm ỉ như lửa.

Một chút chạm vào nhau đều có thể cảm thấy âm thanh hưng phấn của lửa cháy.

Hai người lấy tư thế nguyên thủy của nam và nữ đối mặt giao phong.

Hai chân Đường Y Y không ngừng đạp loạn, nhưng Tần Chính vẫn không nhúc nhích.

Sức lực cách nhau quá xa, như một tòa núi cùng một viên đá nhỏ, làm cho Đường Y Y cảm giác mình đang rơi vào hầm băng.

Tần Chính kiểm chế hai tay cô trên đỉnh đầu, sự chiếm hữu dâng lên cuộn cuộn trong con ngươi đen sau tròng kính.

“Em cử động thêm một lần nữa...” Tần Chính cuối người, môi anh cách Đường Y Y một tấc, bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đi hơi thở của cô “Anh liền làm em tại chỗ này!”

Giọng nói anh khàn khàn, mang theo vui sướng khi gặm nhắm từng thớ thịt của con mồi.

Đường Y Y tức giận đến môi phát run, sợi dây lý trí bỗng kéo căng, chấn động làm đầu cô đau muốn nứt ra, không chịu nổi cô chủ ằm lên.

“Con mẹ nó, anh điên rồi phải không Tần Chính? Tôi đã nói từ lúc mới gặp tôi không phải là cô gái kia, không phải người anh muốn tìm, anh không hiểu tiếng người hả?”

Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ nghe cô nói lời thô tục như vậy, cũng là lần đầu tiên cô gọi thẳng tên anh, Tần Chính nhất thời như chìm vào trong giấc mơ.

Lửa giận trong ngực tích tụ lại cùng một chỗ.

Cơ thịt trên mặt anh gật gật, sắc mặt phủ kín mây đen, dù bận rộn vẫn ung dung nhìn cô gái đang ở dưới người mình đang chủ ằm rửa khăn cả giọng, anh như thấy được một món đồ chơi mới mẻ.

Anh thật sự muốn nhớ kỹ thời khắc này, đến khi cô gái này nhớ hết mọi chuyện, khi đó cô nghĩ tới thời điểm này thì về mặt sẽ ra sao.

Đường Y Y mắng xong, ngực phập phồng kịch liệt, nhìn thấy người đàn ông kia đang dùng ánh mắt thương hại xem mình, còn cô thì giống như một tù nhân đang vùng vẫy gãy chết.

“Anh muốn như thế nào?”

“Nếu em lại không thành thật” Hơi thở Tần Chính ngày càng nóng rực, nặng nề – “Nếu thêm một lần nữa, Đường Y Y, anh bảo đảm với em, em sẽ không xuống giường được.”

Đường Y Y nhìn anh giống như nhìn người điên, thốt ra lời nói lạnh lẽo – “Tôi là người, không phải chó mèo, Tần Chính, tôi chính là người không có gì, cũng không có gì phải bán khoán, anh đừng ép tôi vào đường cùng.”

Dám uy hiếp anh! Đúng là so với quá khứ tiến bộ không ít, mắt Tần Chính nheo lại, như cười như không.

“Không có gì bán khoán?” Anh nâng lên một chân của Đường Y Y, tay bóp chặt, bỗng nhiên nhích tới gần – “Anh nghe nói em có hai người bạn là Lý Mi và Lưu Đình Vân.”

Khắp người Đường Y Y phát lạnh – “Tần Chính, nếu anh dám động vào bạn của tôi, tôi sẽ không tha cho anh!”

Khỏe môi Tần Chính vẽ thành một đường cong, nhàn nhạt nở nụ cười, thờ dài mang theo một tia thất vọng, giống như trước mặt anh là một đứa trẻ không thành thật – “Đây gọi là không có bán khoán gì đó hả?”

Môi Đường Y Y hơi nhếch lên, mặt xám như tro.

Tần Chính vươn bàn tay to lớn vào cổ áo Đường Y Y, vuốt ve mon trón chiếc cổ bóng loáng trắng nõn rồi dịch xuống xương quai xanh, dừng lại một chỗ, anh dùng lòng ngón tay mon trón chỗ đó – “Bên trong này có một nốt ruồi son rất đẹp, hôm nào chúng ta làm một lần.”

Lời anh tuy hơi hột nhưng từng chữ đều không cho phép cự tuyệt.

Đường Y Y ghê tởm đến nổi cả da gà, trong lòng cô đang chửi bới điên cuồng, tên điên!

“Tôi không có hứng thú làm thể thân của người khác.”

“Thể thân?” Tần Chính liếc cô một cái, như đang nghiền ngẫm từ này có nghĩa gì, rồi sau đó lên tiếng giễu cợt – “Em nghĩ quá nhiều.”

Anh ta có ý gì? Mí mắt Đường Y Y rũ xuống vô tình nhìn lướt qua một chỗ trên người Tần Chính, cô mất đi năng lực nói chuyện.

Tần Chính ngồi lui lại, điềm nhiên như không có gì tựa vào thành ghế.

Nếu mà anh không chau lại, đúng là nhìn không ra anh đang kiềm chế dục vọng bản thân mình.

Từ trước đến nay anh sẽ không phát tiết dục vọng của bản thân nếu như phải cưỡng cầu, làm như vậy nhằm chán không thú vị.

Câu nói lúc này không phải là không thật.

Thiếu chút nữa anh đã cời y phục cô ra.

Vuốt vài sợi tóc ra sau đầu, Tần Chính ném một phần văn kiện qua Đường Y Y, khẽ nói – “Nhớ kỹ.”

Đường Y Y đang dán người vào một bên cửa xe, đuôi tay lật nhanh sắp văn kiện, sát mặt thay đổi.

Thời gian hẹn với khách hàng là mười giờ sáng ngày mai, vậy tám giờ sáng hôm nay kêu cô đi làm gì?

Mắt cô lướt nhanh qua một lần, dữ liệu nhanh chóng được dung nạp vào não.

Sau đó cô gọi tin nhắn cho Lưu Đình Vân, nhờ cô ấy cho Phú Quý ăn.

Thạch Tiến vẫn ở bên ngoài, đến khi được chỉ thị mới trở về xe.

Anh có chút ít kinh ngạc khi không nghĩ thấy mùi vị như anh dự đoán, mắt nhìn thẳng tập trung lái xe, giống như không phát hiện không khí cương cứng trong xe.

Lúc ba người đến A thị đã là buổi trưa.

Đường Y Y cầm lấy thẻ khóa bước đi mở cửa phòng, vừa bỏ túi xách xuống liền bị Tần Chính gọi.

“Tôi đi tắm, lát nữa xoa bóp đầu cho tôi.”

Quăng ra một câu anh liền xoay bước vào phòng tắm.

Ánh mắt Đường Y Y vô tình xoẹt qua máy tính của Tần Chính, một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu và trong nháy mắt điên cuồng bành trướng.

Cô không kiểm soát được tay chân của mình, từng bước lại gần, mở máy.

Nếu như cô phát hiện tài sản dùng để rửa tiền của SYM chẳng khác nào cô cầm được quyền trượng, cô không muốn làm con rối, bị người khác kiểm soát, loại cảm giác như hàng ngàn con sâu nhỏ chui vào cơ thể cô, làm cô kinh tởm hận không thể lột xuống một lớp da, thoát thai hoá cốt.

Màn hình vi tính sáng lên, Đường Y Y nín thở, đăng nhập vào máy.

Mật khẩu là gì?

Điền lung tung vài cái vào cái nào cũng không được, lòng bàn tay Đường Y Y ẩm ướt, cô cẩn thận chú ý động tĩnh của phòng tắm, trong lòng lo lắng hoảng loạn.

Chính lúc cô muốn buông tay, trong não cô đột nhiên xuất hiện một chuỗi ký tự, cô nhập vào một cách vô ý thức, mật khẩu xác nhận, xác minh thành công.

Đường Y Y sững sờ.

Vì sao cô biết mật mã được Tần Chính thiết lập?

Chuỗi ký tự kia từ đâu ra? Đầu óc Đường Y Y hỗn loạn vô cùng, không nhớ được gì, cô cảm giác mình bước vào thời kỳ lão niên.

Mồ hôi trên trán rỉ ra, trượt xuống lông mi, mi mắt Đường Y Y rung động, bắt đầu tìm kiếm dữ liệu trên máy vi tính.

Cô bất chợt nhìn thấy một sắp văn kiện, một tia ý thức có vài con số nhảy vào mắt cô, đó không phải là ngày sinh nhật của cô sao?

Chuột vừa mới di dời lên, sau lưng Đường Y Y chợt lạnh.

Cô mãnh liệt quay đầu lại, không biết từ lúc nào Tần Chính đã ở sau lưng cô, thân thể cường tráng, chỉ mặc quần tây trên người, vẻ mặt khiến người khác kinh sợ.

Ánh mắt anh ngập tràn khiếp sợ, phẫn nộ, hận ý, trào phúng, so với mũi dao nhọn còn sắc bén hơn, ánh mắt kia như muốn lăng trì Đường Y Y từng tác một.

Lần thứ hai, Tần Chính vuốt ve gương mặt trắng bệch của Đường Y Y, động tác dịu dàng triển miên tình ý nhưng lời nói từ môi anh lại tràn ngập hương vị máu tanh – “Em muốn chết phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Van xin tôi !

Tần Chính bóp cổ Đường Y Y, hai chân cô cách xa mặt đất, nửa người nằm vắt vẻo ngoài cửa sổ.

Trời đất đảo lộn, gió lạnh gào thét quất vào mặt vào mắt cô. Đường Y Y liều mạng bắt lấy cánh tay của Tần Chính.

Hai cánh tay xuất hiện từng vết máu, Tần Chính giống như mất đi tri giác, trong mắt anh lúc này chỉ có người con gái lòng dạ độc ác này.

Cô đã phản bội anh một lần, lần này là lần thứ hai, tiếp theo sẽ có lần thứ ba?

Lời Tiết Ngũ nói ra giờ thành sấm!

Người con gái này cho dù đã quên hai năm trước thiếu chút nữa cô đẩy anh vào lao ngục, muốn anh thân bại danh liệt, nhưng lúc này lại vẫn như cũ, trong lúc anh lơ đãng cho anh thêm một dao.

Cô nghĩ là anh sẽ không làm gì? Không đem cô rút gân lột da hay đem cô bỏ vào địa ngục mãi mãi không thấy ánh sáng mặt trời? Đau đến muốn sống không được muốn chết không xong?

Lệ khí quanh thân anh tăng vọt, Tần Chính nhìn cô gái đã đem anh không để vào mắt mặt mày trắng xanh, anh đột nhiên cười nhẹ – “Em có biết rơi từ đây xuống hậu quả ra sao không?”

Nhìn sâu vào sự sợ hãi trong ánh mắt của Đường Y Y, anh không nhanh không chậm mở miệng.

“Thịt nát xương tan, mỗi một đốt xương đều bị bẻ nát, mạch máu toàn thân nổ bung ra, máu phun như suối, đầu vỡ toát, não phun ra, nếu như không may mắn trong khi rơi xuống gặp phải vật cản lúc đó sẽ...”

“Anh im đi, im đi...” Sắc mặt Đường Y Y tái nhợt, lắc đầu nguầy nguậy, tiếng cô hét lên lạnh lẽo trong không gian – “Anh im đi!”

“Buông tôi ra, anh buông tôi ra...”

Tần Chính mím môi, trong thân sắc âm u thêm một phần nghiền ngẫm – “Buông em ra?”

Anh nhẹ giọng nói – “Em chắc không?”

Đường Y Y bỗng dừng bình tĩnh lại, càng dùng thêm sức túm lấy tay Tần Chính, cô hận mình không bầu sâu vào xương cốt của anh, móng tay hóa thành lưỡi móc móc vào thịt anh, cho dù cô chết cô cũng muốn kéo anh chết chung.

Dường như chỉ cần làm như vậy cô mới không bị rớt xuống.

“Kéo tôi lên đi... Tần... Tần Chính...” Đường Y Y sắp hít thở không thông, trong con ngươi của cô sát ý trên mặt người đàn ông kia đã mơ hồ, bất cứ lúc nào bóng đêm ngoài kia cũng sẽ nuốt chửng cô.

Mí mắt cô chậm rãi khép lại, cô liều mạng mở mắt ra, cô không muốn chết, cổ họng Y Y phát ra vài âm thanh vỡ ra thành từng mảnh nhỏ trong gió – “Van anh, van xin anh...”

Ngay sau đó, gió xẹt qua bên tai cô, mái tóc dài bay múa trên không trung.

Chóp mũi và mặt cô dán vào lồng ngực cứng rắn của người đàn ông kia, va chạm quá mạnh khiến khoang mũi đau đớn, có một dòng máu ấm chảy xuống, Đường Y Y hồn nhiên không biết. Thân thể cô không ngừng run rẩy, người như nhũn ra, hai tay siết chặt cánh tay của Tần Chính, thậm chí có thể lấy ra máu thịt của anh từ trong móng tay của cô.

Khi người bị treo lơ lửng ngoài cửa sổ, sợ hãi từ đáy lòng cô phóng đại lan tràn.

Có lúc cô đã nghĩ người đàn ông này sẽ đẩy cô rơi xuống, giết cô.

Mùi tanh của máu bay vào mũi cô, Đường Y Y ngờ ngác nhìn xem thấy trên ngực Tần Chính có một mảng lớn vết máu, càng ngày càng nhiều, rơi lộp bộp trên cơ bụng của anh rồi rớt xuống sàn nhà.

“Ngựa đầu!”

Trên đỉnh đầu vang lên hai chữ, sau đó cảm Đường Y Y bị nắm chặt nâng lên, cô nhìn thấy trần nhà trắng bạch, đèn trần tinh xảo hoa mỹ, còn có... gương mặt hung dữ như ác ma của người đàn ông kia.

Khoang miệng Đường Y Y bắt đầu cảm nhận được hương vị ngai ngái, ngày càng nồng nặc.

Lúc này cô mới phát giác mình bị chảy máu mũi.

Tần Chính rút khăn giấy lau máu trên mũi, trên cằm Đường Y Y, sau đó dùng khăn lông lau, cuối cùng lại dứt khoát lấy tay lau.

Anh cố ý đặt máy tính trên bàn, thăm dò Đường Y Y, cô bị mắc câu, ý niệm liền rõ ràng, cho dù đã thay đổi toàn bộ ý ức nhưng mặt khẩu máy tính vẫn không đổi được.

Nhưng lại làm anh thất vọng cực độ.

Đường Y Y ngược đầu, màu da cô tái nhợt gần như trong suốt, vết hằn vòng quanh động mạch cổ xung quanh có vài giọt máu, màu sắc đối lập rõ ràng quá mãnh liệt, nhìn thấy mà giật mình.

Tay cô bị nắm chặt, Đường Y Y vừa bị lôi vừa bị kéo lao đảo vào phòng tắm đứng phía dưới vòi hoa sen.

Nước lạnh buốt, lạnh thấu xương, từ từ ấm dần rồi đến nóng hổi, rồi từ từ ấm xuống.

Lông mi ẩm ướt, trong tầm mắt là thân thể như tuyết tác, là mùi nam tính đặc thù, cứ như vậy đắm thẳng vào mắt cô không có bất kỳ chú ý nào.

Ngay lúc cô thờ dốc vì kinh ngạc ngửa đầu ra sau, ót đập vào vách tường gạch men sứ lạnh như băng, cô đầu văng mắt hoa.

Mí mắt Tần Chính rũ xuống, nhìn vết máu trước ngực của Đường Y Y bị nước giọt trôi đi, làm phô ra thân thể tuyệt mỹ phía dưới áo sơ mi, từng đường cong mềm mại xinh đẹp.

Cảm xúc như thế nào anh rất rõ.

Đã làm vô số lần, khi đó chúng nằm trong tay anh thay hình đổi dạng.

Tiếng nước chảy không ngừng, sương mù phủ đầy phòng tắm.

Hai người nóng ướt lên.

Tần Chính vuốt tóc ra sau đầu, nước ấm chảy qua cạnh mặt sắc bén, dọc mũi cao chảy xuống hàm dưới, chảy qua từng khối từng khối cơ rắn chắc.

Tay anh mon tron mái tóc ướt của Đường Y Y, vuốt xuống gò má cô như đôi tình nhân thân mật – “Vì sao?”

Giọng Đường Y Y khàn đặc – “Trong lòng anh hiểu rất rõ.”

Đáy mắt Tần Chính kết thành băng, giãi cho một câu trong lòng anh rõ ràng!

Anh đột nhiên vươn tay lên cầm một sợi tóc trên vai Đường Y Y, cầm để bên môi.

Đường Y Y cảnh giác dựa vào tường, hai tay buông lỏng nắm chặt lại, cô mặc áo sơ mi trắng, quần ướt sũng, thân thể cao gầy lung linh ẩn hiện, gọi cảm mỹ hoặc.

Nhìn thấy một màn như thế này bất cứ người đàn ông nào cũng huyết mạch sôi trào, bản năng chinh phục chiếm hữu điên cuồng đều sống lại.

Tần Chính thờ dài cười cười – “Em rất không ngoan ...”

Dứt lời, anh níu lấy cổ áo Đường Y Y tháo ra.

Mặt trời ngã về tây, ánh nắng chiều màu vàng kim tà tà tản ra bao phủ trộn thành phố A bằng thứ ánh sáng êm dịu.

Tại đại sảnh khách sạn, Thạch Tiến đi qua đi lại, tay chân anh lạnh buốt, cảm thấy người mình không có tí độ ấm.

Cả buổi trưa đều không thấy Tổng tài và Đường Y Y, anh còn tưởng rằng họ đi ra ngoài, nhưng hỏi lại mới biết họ vẫn ở trong phòng. Anh liền đứng hình.

Đường Y Y không giống những cô gái bình thường, cô đối với Tổng tài không có một chút thiện cảm, thậm chí là chán ghét.

Hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy không biết đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng anh chắc chắn một điều là không có bất kỳ hình ảnh ngọt ngào nào trong tình huống này, cũng có thể xuất hiện cảnh bạo lực đầy máu tanh.

Từ cửa bước vào một cô gái có gương mặt bằng bàn tay đeo kính đen tiến về phía anh.

Ngũ quan của cô thanh tú, đem kính cài lên tóc, cô mặc váy màu vàng, bắt đầu từ eo lán váy xòe ra hai bên, chiếc nhẫn trên tay theo động tác vuốt tóc của tòa ra hào quang lấp lánh.

Thấy người đến, mặt Thạch Tiến vui mừng anh bước nhanh qua – “Tiểu thư.”

Trương Tiểu Huy vừa bước đi vừa nói, giày cao gót giẫm trên nền đá hoa cương bằng một loại tiết tấu cực nhanh – “Anh tôi ở cùng với chị Y Y cũng chưa bước ra khỏi phòng?”

“Đúng vậy.” Tất cả hành trình đã được sắp xếp của Tổng tài đều bị hủy bỏ.

Anh lại không dám đi gõ cửa hay gọi điện thoại cho Tổng tài hỏi thăm tình hình ra sao, chỉ có thể cầu cứu một người duy nhất là tiểu thư đang ở tại thành phố A.

Đứng trước cửa phòng, Trương Tiểu Huy gõ cửa – “Anh, là em.”

Cửa mở ra từ bên trong, Tần Chính kẹp lấy một điều xì gà – “Sao em lại đây?”

Trương Tiểu Huy lách qua người Tần Chính bước vào, bĩu môi nói – “Nếu không phải trợ lý Thạch gọi cho em, em còn không biết anh đến thành phố A.”

Cô đảo nhanh mắt qua khắp phòng, dừng lại trên ghế sofa.

Nơi ấy có một cô gái mang giày cao gót màu đen đang ngồi, áo sơ mi trắng váy đầy máu.

Trương Tiểu Huy hít một ngụm khí lạnh – “Anh, sao lại có máu? anh làm gì chị Y Y?”

Thường cho trợ lý Thạch một cái liếc mắt lạnh ngắt, Tần Chính nói vọng vào từ cửa – “Là máu mũi.”

“Cô ấy không mất tay mất chân.” Anh nói thản nhiên – “Anh chỉ muốn cô ấy nhớ lâu một chút.”

Trương Tiểu Huy nheo mắt lại.

Nếu lời này từ người khác nói ra cô đã có thể đoán ra nông sâu thế nào, nhưng từ miệng anh cô thì cái gì cô cũng đoán không ra.

“Anh, anh biết rõ chị Y Y đã quên hết mọi chuyện vì sao anh không thể...”

Tần Chính nhướng mày, lời nói đến bên miệng Trương Tiểu Huy đều theo phản xạ nuốt hết về bụng.

Cô cảm chước một lát, nói – “Có phải chị Y Y đã làm gì không?”

Tần Chính phả ra một ngụm xì gà, sương khói lờn lờ – “Cô ấy sử dụng máy tính của anh, muốn làm những việc giống như hai năm trước đây.”

Cho dù vậy, khi anh đang trừng phạt cô đến bước cuối cùng, thấy cô khóc lóc tức tưởi, mặt mũi tèm lem đầy tuyệt vọng sợ hãi anh vẫn dừng lại.

“Làm chuyện không có ý nghĩa, Đường Y Y, em làm cho anh cảm thấy chán ngán.” - anh nói vậy.

Chỉ có trời mới biết khi đó anh dục hỏa đốt người, lại dùng không biết bao nhiêu nhẫn nại cưỡng chế bản thân đè xuống.

Chính bản thân anh cũng không thể nào tưởng được, không lý giải nổi.

Trương Tiểu Huy sững sờ, nói thầm trong vô ý thức – “Là anh nhất định muốn giam người ta bên cạnh anh, để cô ấy xa xa thì làm gì có chuyện như vậy.”

Lời vừa thốt ra, cô liền nhìn thăm dò người trước mặt, không thấy có một tia tâm tình không định.

Nhất định là không nghe được – Trương Tiểu Huy thảm nhủ.

“Anh, anh biết tại sao chị Y Y lại làm như vậy không?” Trương Tiểu Huy nói tiếp – “Đó là vì cô ấy sợ anh, cho dù cô ấy không nhớ rõ, vẫn không tháo xuống lớp phòng bị với anh.”

“Không chỉ là chị Y Y, trợ lý Thạch, Quản gia, nhân viên trong Công ty, tất cả mọi người đều sợ anh, ngay cả em” - Trương Tiểu Huy nhỏ giọng – “Em cũng sợ anh.”

Khóe môi Tần Chính khẽ nhếch – “Vậy sao? Sao anh không nhìn thấy.”

Trương Tiểu Huy hiểu rõ anh cô đang nói về chuyện năm đó cô khur khur cô chấp về nước.

Cô ho nhẹ, quay trở lại đề tài vừa rồi.

“Chị Y Y là một người có tự trọng rất mạnh, so với bất cứ người nào khác đều kiêu ngạo, anh, anh cần tôn trọng chị ấy, chỉ có như vậy, chị ấy mới có cảm giác mình là một con người, mà không phải là một con rối, không phải là sủng vật được anh nuôi.”

“Có đôi khi, chỉ cần anh hạ thấp bản thân mình một chút, cục diện sẽ thay đổi rất lớn.”

Đuôi lông mày nhếch lên vài phần, Tần Chính im lặng không nói gì.

Dường như anh đang nghiền ngẫm hai chữ “hạ thấp”, cuộc đời anh chưa bao giờ hạ mình trước ai.

Ánh mắt Trương Tiểu Huy hạ thấp xuống, nhìn thấy vết máu trên khủy tay anh mình, nhìn qua là biết là do móng tay cào mà thành.

Khóe mắt cô giật giật.

“Anh, nếu chị Y Y nhớ không ra thì làm sao bây giờ?”

Anh mắt Tần Chính híp híp, sâu không thấy đáy – “Không thể nào!”

Trương Tiểu Huy hỏi tiếp – “Nếu có như vậy thì sao?”

Tần Chính nhún xì gà vào gạt tàn thuốc, nói năng đầy khí phách – “Không có chuyện đó!”

Nghe anh nói vậy, Trương Tiểu Huy hé miệng, nếu một ngày nào đó chị Y Y nhớ ra, có lẽ tình huống càng tệ hại hơn.

Có lẽ khi đó người tỉnh táo như anh cô lại bị nhấn chìm vào trong đó, và Đường Y Y lại thoát ra ngoài.

Đó mới là bi kịch.

Đến lúc đó, không biết anh cô sẽ như thế nào.

“Chị Y Y đâu? Em muốn nói chuyện riêng với chị ấy một lát.”

Tần Chính hát đầu về phía phòng ngủ.

Trương Tiểu Huy để túi xách lên bàn, nhắc chân bước vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lên gối

Trong phòng ngủ rèm cửa sổ kéo kín, ánh sáng yếu ớt mờ tối, trên giường ngủ siêu lớn nhô lên một ụ giữa đồng mền gối trắng tinh. Người nằm phía dưới hoàn toàn bị phủ kín, không lộ ra dù là một sợi tóc.

Mùi i-ốt thoảng trong không khí, Trương Tiểu Huy đẩy gọng mắt kính trên sống mũi, mắt cô đảo qua giỏ rác bên giường thấy được bông gòn y tế và khăn giấy dính máu.

Hai thứ đồ này hết sức bình thường, ở gần nhau cũng không kỳ lạ quý hiếm nhưng khi xuất hiện trong căn phòng ngày khiến trong lòng Trương Tiểu Huy cả kinh.

Anh cô nói muốn Đường Y Y nhớ lâu một chút, nhớ đến lời anh ấy thốt ra da đầu cô liền run lên.

Khựng lại một chút, Trương Tiểu Huy mở công tắc đèn, bước gần lại giường – “Chị Y Y.”

Không có tiếng trả lời.

“Trong lòng anh của em, chị không giống những người khác, chị Y Y, thật ra anh của em đối với chị...”

Mền đột nhiên bị vén lên, gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Đường Y Y lộ ra dưới ánh đèn, cô lạnh giọng cắt đứt lời của Trương Tiểu Huy – “Đủ rồi!”

Trương Tiểu Huy kinh ngạc nhìn biểu tình phản cảm trên mặt Đường Y Y.

Cô nghe nói tình trạng của Đường Y Y, thay đổi toàn bộ nhân sinh quan, nhưng cô chưa biết cụ thể như thế nào, nhưng khi tận mắt nhìn thấy cô vô cùng kinh ngạc, không ngờ đối phương vô cùng bài xích anh trai mình.

Chán ghét cực độ.

Bầu không khí nhất thời lúng túng.

“Em là Trương Tiểu Huy, là em gái Tần Chính.”

Âm thanh truyền đến tai vô cùng ấm áp, Đường Y Y nhắc mí mắt lên nhìn người con gái xa lạ trước mặt.

Gương mặt khéo léo, cảm dịu dàng, mặt mày ôn nhu, cho người khác cảm giác thân thiết không lạnh lùng giống như Tần Chính.

Cảm xúc công kích trong lòng Đường Y Y giảm xuống, thần kinh căng thẳng cũng buông lỏng một chút, cô nhếch miệng, cười mỉa mai.

Cô gái này cũng như những người khác, nghĩ cô chính là người con gái kia.

“Tôi không phải cô ấy.”

Trương Tiểu Huy nhíu mày – “Vì sao chị nghĩ vậy?”

Đường Y Y nghiêm nghị nói – “Tôi có phải cô ấy hay không chẳng lẽ chính bản thân mình lại không biết?”

Trầm ngâm trong chớp mắt, Trương Tiểu Huy nói một cách sâu xa – “Đôi khi có những chuyện không giống như bề ngoài chúng ta nhìn thấy.”

Bầu không khí một lần nữa cứng ngắt.

Trương Tiểu Huy quan sát Đường Y Y, từ gương mặt cô không nhìn ra điều gì khác thường, không biết tình huống cô tốt xấu ra sao.

“Cô...có thể cho tôi biết một chút về người con gái kia không?”

Trương Tiểu Huy ngần người khi nghe câu hỏi thốt ra từ miệng Đường Y Y, cô trả lời lại càng làm Đường Y Y cảm thấy ngoài ý muốn – “Em cũng không biết gì nhiều.”

Năm cô được đón tới Manhattan thì Đường Y Y đã ở bên cạnh cô, còn những chuyện trước kia ra sao thì cô không rõ ràng.

Cô cũng tò mò chuyện xảy ra, nhưng không thăm dò được.

Trương Tiểu Huy bước ra ngoài, lúc bước vào cầm theo di động, trượt mở ra một tấm hình đưa cho Đường Y Y xem.

“Tấm này là chụp chung lúc em kết hôn.”

Trong hình, Tần Chính mặc một bộ vest đen, một cánh tay ôm một cô gái mặt mày trắng trẻo, anh hơi cúi đầu môi kề sát bên tai cô ấy, giống như đang nói điều gì vào tai cô, trên bàn tay của cô gái có một cánh hoa hồng đối lập hoàn toàn với hoàn cảnh xung quanh.

Chị Y Y không phải là người thích nói nhiều và tham gia vào những nơi náo nhiệt, chị ấy rất lợi hại, biết rất nhiều ngôn ngữ, có khả năng gặp qua là không quên, khả năng nấu nướng tương đương đầu bếp bậc thầy, là người chú trọng nguyên tắc, khả năng làm việc siêu cường, đầu óc tỉnh táo, em chưa khi nào gặp chị ấy hoảng loạn, trong cuộc sống của chị ấy...anh của em là trung tâm.”

“Sau hai giờ chiều, chị ấy thường pha cho anh của em một bình trà, rồi ngồi cạnh anh em xem tạp chí, khi anh của em cần ý kiến của chị ấy, chị ấy có câu tất ứng, phân tích thấu triệt...”

Nghe xong lời miêu tả của Trương Tiểu Huy, Đường Y Y cảm thấy may mắn, nụ cười thoáng lướt qua.

Cô và cô gái có tên Đường Y Y chính là hai người khác nhau.

May mắn là mặt nào cô cũng kém hơn cô ấy.

“Tôi nghe nói cô ấy phản bội Tần Chính.”

Trong lời Đường Y Y thốt ra đầy vẻ châm chọc, nếu sống bên nhau tốt đẹp, thì tại sao lại ra nông nổi như hôm nay.

Trương Tiểu Huy khẽ thở dài, không phản bác được gì.

Cô không có cách nào thay anh cô nói rõ chuyện này được, vì anh cô đối xử với chị Y Y không bình thường và anh ấy còn xem là đương nhiên.

“Không nói được gì?” Đường Y Y nhắm mắt lại – “Trung tiểu thư, qua lời cô kể tôi và cô ấy không có bất kỳ mối liên quan nào.”

Ấn đường Trương Tiểu Huy nhấn lại, bản thân Đường Y Y bài xích anh cô, nội tâm cô ấy cự tuyệt cùng anh cô có bất kỳ mối liên hệ nào, giống như...thời niên bản thân.

Trương Tiểu Huy có chút hiểu được suy nghĩ này của cô ấy, thí dụ như cô muốn rời bỏ một vật gì đó, không muốn tiếp xúc, dưới áp lực tâm lý bản thân cô sinh ra bản năng khi nghĩ tới vật kia liền chán ghét không chịu nổi.

Không biết việc này có liên quan đến việc chị Y Y mất trí nhớ không?!

“Cô đã cảm thấy một số chuyện quái dị không hiểu nổi?”

Đường Y Y không trả lời, sắc mặt hơi mất tự nhiên.

Quả thật Trương Tiểu Huy nói đúng, cô không hiểu sao chuỗi ký tự kia lại hiện lên trong não mình.

Giống như đó chính là bản năng.

Sau khi chuyện xảy ra liền biến mất không tìm thấy một chút dấu vết ký ức nào.

Còn cặp văn kiện có tên sinh nhật của cô cuối cùng là chứa gì bên trong...

Cảm giác căm hận lại trào lên trong lòng cô, tràn ra khắp lực phủ ngũ tạng quấy nhiễu suy nghĩ muốn đào sâu của Đường Y Y

“Trên đời tuyệt đối không có hai người hoàn toàn giống nhau, cho dù là sinh đôi, lớn lên lại giống nhau thì cũng không thể giống nhau như đúc.”

Nói xong, Trương Tiểu Huy lảng lảng nhìn Đường Y Y, cố gắng quan sát từng biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt cô nhưng không có thu hoạch gì.

Thật lâu sau, mặt Đường Y Y không chút thay đổi nói – “Cô có thấy là hết sức buồn cười không?”

Nghe như vậy, đuôi lông mày Trương Tiểu Huy nhẹ nhảy lên – “Em không biết.”

Động tác đó giống Tần Chính vô cùng, một chút hảo cảm Đường Y Y dành cho cô lập tức biến mất phân nửa.

“Cô ra ngoài đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Trương Tiểu Huy do dự – “Có cần em xem vết thương cho chị không?”

Thủ đoạn của anh cô hoàn toàn không giống vẻ nho nhã cao quý bên ngoài của anh ấy, cô đã sớm biết điều này.

Đặc biệt là khi anh ấy bị chọc giận.

Thân thể Đường Y Y cứng ngắc, lạnh đạm trả lời – “Không cần.”

Hai người không quen biết nhau.

Cô chán ghét Tần Chính và những người có liên quan với anh ta.

Chuyện phát sinh trong phòng tắm khám vào não cô bằng một tốc độ đáng sợ cho đến khi dung nạp vào ký ức của cô, khắp cơ thể của cô đều là kiệt tác của người đàn ông kia, vừa sâu vừa đậm còn thấm ra tơ máu.

Mỗi nơi người đàn ông kia chạm vào đều trở nên mẫn cảm, cảm giác đó thật xa lạ.

Đó là loại cảm giác không cách nào hình dung được, nó làm cô thống khổ, thống khổ đến không khống chế được bản thân.

Nhưng người đàn ông kia lại không nhanh không chậm, có vài phần không đếm xỉa đến, vẫn động chạm trên người cô để cảm giác đó ập đến cho đến khi cô chịu không nổi hôn mê bất tỉnh.

Trương Tiểu Huy nhìn chăm chăm vào người con gái trên giường, sau mấy giây cô thu lại ánh mắt, xoay người bước ra ngoài.

“Anh, tối nay cùng chị Y Y đến nhà em đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Tần Chính ngồi trên ghế salon xoa huyết thái dương – “Được rồi.”

Trương Tiểu Huy cầm lấy túi xách – “Vậy em về trước chuẩn bị.”

Khi bước tới cửa, suy nghĩ một chút cô nói – “Anh, chị Y Y đã bắt đầu hoài nghi bản thân, nhưng chị ấy không muốn đối mặt, anh đừng ép chị ấy, mọi chuyện cứ từ từ thôi.”

Lúc Tần Chính bước vào phòng ngủ, Đường Y Y vẫn ngồi ở tư thế cũ, ánh mắt ngơ ngác, từ cổ trở xuống đều quấn chặt trong mền.

Mùi thuốc lá nhẹ nhàng hòa quyện vào không khí, Đường Y Y bình tĩnh, trên mặt cô không lộ ra một chút biểu cảm vội vàng hay chưa kịp chuẩn bị gì, nhưng trong lòng lại giằng dỗi mây đen.

Tần Chính dường như không nhìn thấy sự đề phòng của cô, đem bao giấy màu vàng nhạt để trên giường, cất giọng thân thiện – “Quần áo của em không thể mặc được nữa, thay bộ này đi.”

Đường Y Y không hợp tác.

Một tay chống mép giường, một tay Tần Chính nắm lấy cằm Đường Y Y – “Tôi đang nói chuyện với em.”

Đường Y Y dùng sức đẩy tay anh ra, đôi mắt đỏ hồng xoay qua trừng anh.

Mu bàn tay Tần Chính đau rát, anh khẽ hí mắt.

Trong mắt anh, cô gái này dùng thời gian qua để thả lỏng bản thân, sống vui vẻ, nhắm nháp cảm giác mới mẻ, xóa sạch toàn bộ ký ức, giờ đối mặt với Đường Y Y ở trước mắt anh chỉ có bức bối cùng phần nộ vụn vụn, còn có một loại tâm tình không thể gọi tên cùng với dục vọng không chế cô.

Vòng tuần hoàn không có điểm kết.

“Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Đường Y Y dứt khoát nhắm mắt lại, hờ hững đầy quật cường.

Dùng ngón tay vuốt ve vài lần, ánh mắt Tần Chính lạnh xuống, cô rùng mình, anh đột nhiên lấy tay kéo toàn bộ mền trên người Đường Y Y xuống.

Khí lạnh tràn vào người cô, quanh người cô chỉ quần khăn tắm, thân thể cô lập tức run lên, sắc mặt Đường Y Y càng trắng hơn lúc này.

Môi cô run rẩy, đột ngột bỏ nhào qua đánh Tần Chính.

Tần Chính đè lại tay Đường Y Y, đem cô áp sát sao dưới người mình, hơi thở nóng bỏng phun ra, môi anh chạm môi cô, lạnh lạnh cảnh cáo – “Đường Y Y, có chừng có mực..”

Ngực Đường Y Y phập phồng liên tục, thân thể không che đậy nhìn thấy mà rung mình, cho thấy lúc này trong phòng tắm Tần Chính đã đãi ngộ cô ra sao.

Tần Chính cúi người gần hơn, thân thể cường tráng sát sao đụng vào vết thương trên người Đường Y Y, cô đau đến ứa mồ hôi lạnh.

“Tại sao em lại biến thành bộ dạng này?”

Giọng Tần Chính trầm trầm giống như đang hỏi Đường Y Y.

Từ lúc nào cô gái này bất cứ lúc nào cũng có thể chạm vào ranh giới của anh, giống như trong ký ức của cô đã thiết lập sẵn trình tự tác động lên tính cách, chuyên làm chuyện anh chán ghét, ghét bỏ rồi từ từ rời xa.

Tần Chính nhích lại gần thêm vài phân, môi cọ vào đầu vai Đường Y Y, chóp mũi chống đỡ trên người cô.

Hai người mặt dán mặt, tư thế thân mật giống như là sắp sửa điên cuồng với nhau, va chạm nhẹ nhàng, vui vẻ đầm đìa, nhưng gương mặt hai người đầy vẻ ghét bỏ.

Đột nhiên Đường Y Y không gãy giữa nữa, cô thả lỏng tay chân, khoe môi cong lên thành một nụ cười lan dần khắp khuôn mặt như hoa mẫu đơn nở rộ, đẹp đến rung động lòng người.

Tần Chính ngăn ra.

Ngay lúc đó, Đường Y Y cong đầu gối lên, nhắm thẳng vào hạ bộ của Tần Chính, lần này chất chứa đầy hận ý và tức giận, đánh vào hạ bộ của anh một cách hung hãn tàn nhẫn.

Chết tiệt! Tần Chính hít một ngụm khí, đau đến bộ mặt vặn vẹo.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Không thể nào

Màn đêm buông xuống, khí nóng ban ngày lùi đi, dần dần mát mẻ, thoải mái, cảm giác muốn hưởng thụ của con người ủa về, có người hẹn vài người bạn thân hay bạn bè tốt tụm năm tụm ba, hoặc có người hẹn người yêu, mọi người ủa ra đường.

Mỗi người mỗi cách thức, ít có người đi ngủ sớm, đa phần đều muốn hưởng thụ thời gian thư thả trong ngày.

Nghra xe như nước tạo thành từng vệt ánh sáng ngũ sắc trên đường phố, không khí náo nhiệt khuấy động bóng đêm, không khí tại thành phố phồn hoa càng thêm náo nhiệt kích thích từng hạt bụi hòa vào sân chơi về đêm.

Tần Chính lái xe, một kích của Đường Y Y khiến anh đau điếng một khoảng một thời gian ngắn mới trở lại bình thường.

Nếu như có thể bóp chết cô, anh đã ra tay!

Nếu như là người khác, anh đã nắm cổ quăng ra xa, bất tính nhân sự.

Gân xanh trên thái dương Tần Chính mơ hồ nhảy lên, nếu là người khác cũng không có gan làm như vậy.

Lòng ngực anh nghẹn một đóm lửa cháy hừng hực không có dấu hiệu nhỏ đi. Tần Chính lấy bao thuốc lá ra, lấy một điếu đốt lên.

Đường Y Y ngồi bên cạnh nhắm mắt lại, lúc này Tần Chính cong lưng lên, hô hấp nặng nề, sắc mặt trắng bệch, bóng lông mi phủ lên tia lệ khí bắn ra từ mắt anh ta, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, không bật ra một tiếng, mồ hôi nhỏ giọt trên mặt, trên môi cô.

Đầu óc cô trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông trên người cô thả lỏng thân thể, tay ghì chặt eo cô, lòng bàn tay nóng bỏng.

Đường Y Y mở mắt nhìn, cảnh đêm lướt qua tầm mắt cô, không ngờ Tần Chính không giống với người thường, thân thể anh ta đúc bằng sắt, lúc cọ vào người cô, chỗ đó còn cứng rắn.

Tiếng thở dài đột nhiên tràn ra từ mũi Đường Y Y.

Tần Chính rít một hơi thuốc, từ từ phun khói ra, lời anh nói ra không nghe ra cảm xúc gì – “Em thất vọng khi tôi không nửa sống nửa chết nhập viện?”

Một bên mặt Đường Y Y cứng ngắt, không thốt ra một lời.

Cửa sổ trước mặt cô mở ra, gió lạnh đâm vào mắt, tàn sát bừa bãi.

Cổ áo sơ mi bị gió thổi phồng lên, gió chui vào bên trong quần lên từng tắc da thịt của cô, Đường Y Y đóng chặt mắt, cơ thể quá lạnh khiến cô hắt hơi một cái.

Sương mù trước mặt còn chưa kịp tụ lại, thì đột gió lớn hơn ập đến thổi tan đi, Tần Chính làm như không thấy, cũng không đóng cửa sổ lại.

Anh giống như đang chờ điều gì đó.

Đơn giản chỉ cần Đường Y Y mở miệng ra nói với anh.

Hai người giằng co qua lại.

Lúc bước xuống xe, mặt Đường Y Y đông cứng lại, cô đi phía sau Tần Chính một đoạn, bước chậm, dường như lúc nào cũng có thể chạy trốn.

Tần Chính dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, thân hình người phía sau gầy guộc cao cao, dưới ánh đèn trong bóng đêm chiếc váy in hoa toát lên vẻ ôn nhu.

Đường Y Y bước đến gần, Tần Chính ngửi được mùi hương hoa, như là hoa dại bên đường đang nở rộ.

Anh cúi người, cánh mũi phập phồng ngửi ngửi, đầu ngón tay nâng một sợi tóc cô lên - mùi hương đó tản ra từ trên thân thể của cô ấy.

Đầu dây thần kinh của Đường Y Y căng lên, nguy hiểm ngập ngừng, bản năng phòng vệ của cô được bật lên.

Nhưng đối phương thu tay lại, nhắc chân bước lên phía trước.

Đường Y Y thở nhẹ một hơi, tiếp xúc mấy ngày qua, cô phát hiện các từ ngữ chỉ sự biến đổi đều có thể dùng trên người Tần Chính.

Một người đàn ông tâm tư biến dạng còn đáng sợ hơn một gương mặt biến dạng nhiều lần.

Khiến người khác không kịp chuẩn bị, đoán biến trước.

Đèn đuốc trong biệt thự sáng trưng, cửa lớn mở ra nghênh đón khách mời trong đêm.

Trong phòng khách, Quý Tiểu Ngôn mặc một bộ đồ thể thao màu đen, tóc vừa cắt xong, bé đang ngồi chơi đất sét cao su.

Khi thấy rõ người đến là ai, âm thanh dẻo quẹo ngọt ngào cất lên – “Cậu mới tới.”

Khi bé nhìn thấy Đường Y Y, cậu toét miệng cười với cô – “Con chào mẹ!”

Gặp bé trai đáng yêu, Đường Y Y cũng mở nụ cười tươi tắn, nhưng cảm giác trong lòng như ăn phải một con ruồi.

Cửa phòng bếp kéo ra, Quý Thời vô trang đầy đủ bước ra nói – “Còn một món nữa.”

Nhìn thấy cách ăn mặc của người đàn ông xinh đẹp vừa xuất hiện về mặt Đường Y Y ngạc nhiên.

Vào bếp thôi mà có cần trang bị chặt chẽ vậy không?!

Cô nhìn khắp bốn phía, thấy ở cửa trước vài bộ quần áo mặc một lần, nhìn phòng khách sạch sẽ hơn bình thường cô mới bình tĩnh.

Sau khi ngoan ngoãn chào mọi người, Quý Tiểu Ngôn tiếp tục nằm sấp trên bàn chơi đất sét cao su, bên trạng có vài thành phẩm nhìn giống như mèo máy – nhưng không rõ lắm.

Tần Chính ngồi trên ghế sofa, tiện tay lật tạp chí ra xem.

Đường Y Y không bước qua, cô ngồi cạnh Quý Tiểu Ngôn, ngón tay khéo léo một lúc sau liền nặn ra một con mèo máy sống động như thật.

Quý Tiểu Ngôn trừng to mắt, không chớp, hoan hô một tiếng không ngừng vỗ bàn tay nhỏ bé của mình – “Thật là lợi hại! Mẹ thật sự lợi hại, so với ba của con còn lợi hại hơn!”

Mặt Đường Y Y đen thui, cô nhỏ giọng nói – “Con phải gọi là dì.”

Miệng Quý Tiểu Ngôn phồng lên thành hình chữ O – “Vì sao? Là mẹ mà!”

Mặt Đường Y Y nghiêm túc – “Là dì!”

Quý Tiểu Ngôn đặc biệt kiên trì – “Không phải dì, là mẹ!”

Trên sách viết, ở cùng với cậu chính là mẹ.

Miệng Đường Y Y giật giật – “Dì!”

Quý Tiểu Ngôn phồng mũi – “Mẹ!”

Đường Y Y ra đòn sát thủ – “Dì không chỉ biết nặn mào máy còn biết nặn rất nhiều món khác, nếu như con không gọi là dì, dì không nói cho con biết.”

Lông mày Quý Tiểu Ngôn xoắn lại, nhìn Đường Y Y giống như một bạn nhỏ cố ý gây sự không hiểu chuyện.

“Được rồi.” – Bé thỏa hiệp.

“Nhưng dì không được nói cho cậu, nếu không cậu sẽ tức giận.”

Về mặt Đường Y Y “Con đang chọc tức dì sao?”.

Quý Tiểu Ngôn vụng trộm liếc qua người đang ngồi trên ghế sofa, lấy tay che miệng nói nhỏ với Đường Y Y – “Cậu rất đáng thương.”

Hắn ta đáng thương? Vậy thì cô chẳng phải là thê thảm, để cho Quý Tiểu Ngôn thỏa mãn, Đường Y Y giả bộ hiểu kỳ – “Vì sao?”

Quý Tiểu Ngôn làm ra vẻ như người lớn – thờ dài – “Con nói cho dì biết nha, cậu từ xưa đến giờ đều không cười, không vui vẻ.”

Đường Y Y xoa tóc Quý Tiểu Ngôn – “Người bạn nhỏ, chuyện của người lớn hết sức phức tạp.”

Quý Tiểu Ngôn ưỡng cao ngực – “Con! con không phải là người bạn nhỏ!”

Khóe miệng Đường Y Y nhếch lên, không kiềm chế được mà cười ra tiếng – “Vậy là người bạn lớn!”

Người ngồi trên ghế salon mở mí mắt ra, dòm tầm nhìn khỏi tạp chí dừng lại trên bàn bên cạnh.

Trong con ngươi của anh lóe qua một tia kinh ngạc.

Nhiều năm rồi trước mặt anh cô gái kia không còn cười như vậy.

Như hiện tại, chỉ cần anh khẽ dựa gần, đối phương liền xù lông lên, cảm lấy đao kiếm, đem bản thân phòng bị chặt chẽ, gương mặt múa vuốt với anh.

Bất chèo chân lại, Tần Chính dựa lưng vào sofa, khẽ nhip ngón tay, buông tha cô, cô có lẽ sẽ sống hết sức hạnh phúc, bên cạnh cô có lẽ sẽ có người đàn ông khác che mưa chắn gió cho cô, cùng cô gắn bó như môi với răng, vành tai tóc mai chạm vào nhau.

Cô sẽ có gia đình, sẽ làm vợ, làm mẹ.

Nhưng! Không thể nào!

Anh tuyệt đối không thể buông tha cô.

Cho nên, hai người họ vài thập niên qua luôn như vậy. Bây giờ anh chỉ có thể lấy hết khả năng của mình đem từng đoạn ký ức đã phát sinh trong cuộc sống đã trải qua nhét vào đầu Đường Y Y. Vật quý nguyên chủ.

Trong phòng bếp tràn ngập mùi thơm, xộc vào mũi, mê người.

Trương Tiểu Huy cùng Quý Thời đang bận rộn, người trước múc đồ ăn, người sau xắt hành, lột vỏ tỏi.

“Em nghe Ngôn Ngôn gọi Đường Y Y là gì không?”

“Gọi là gì?”

“Mẹ.”

“...”

“Lát nữa ăn cơm anh lựa lời một chút, đừng kích thích anh của em.” Trương Tiểu Huy nghiêm túc dặn dò – “Tâm tình anh ấy lúc này không tốt.”

Quý Thòi xuy một tiếng – “Em nói cứ làm như tâm trạng của anh ấy lúc bình thường tốt lắm vậy.”

Trương Tiểu Huy – “...”

“Sinh hoạt thường ngày, công việc, dục vọng của anh ấy đều là Đường Y Y xử lý, rồi khỏi cô, anh ấy giống như trẻ sơ sinh không có sữa uống.” Quý Thòi đem hành lá cắt xong bỏ vào trong chén – “Mặc dù có thể sống, nhưng nhất định suy dinh dưỡng.”

Anh cười lộ ra hàm răng trắng – “Nhìn tình hình trước mắt, không chỉ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể xác mà tinh thần còn suy kiệt.”

Nghe thấy vậy, mặt Trương Tiểu Huy đen thui – “Không có cái gì khác so sánh được hả?”

Quý Thòi nhướn mày – “Như vậy mới chính xác.”

Trương Tiểu Huy trợn trắng mắt.

Gỡ một cái bao tay ra, Quý Thòi tựa vào một bên mò vào bên trong quần áo Trương Tiểu Huy, thông thả hỏi – “Vợ à, lát nữa lên bàn, cần anh đóng vai nào? Có nhiệm vụ nào cho anh không?”

Trương Tiểu Huy liếc qua anh – “Anh giả câm là được.”

Khóc môi Quý Thòi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tê đại

Lúc ở khách sạn, Trương Tiểu Huy còn chưa bước ra đại sảnh liền nhận được điện thoại của anh cô, nói Đường Y Y còn chưa hết cảm, còn ho khan.

Cho nên cả bàn đồ ăn lấy tiêu chí thanh đạm là chính.

Bầu không khí có chút ngột ngạt.

Bạn nhỏ Quý Tiểu Ngôn vui đầu găm cánh gà, không tham gia vào thế giới người lớn.

Quý Thòi và Tần Chính cùng một loại người, đều là nông cuồng tự đại, từ trước đến nay đều không vừa mắt nhau, anh và Đường Y Y cũng không phải thân thiết bao nhiêu, nên lại càng không có khả năng thao thao bất tuyệt với cô.

Trung gian chỉ có Trương Tiểu Huy điều tiết không khí, bữa ăn trôi qua khá nặng nề.

Trẻ nhỏ ngồi không yên, Quý Tiểu Ngôn cũng vậy, bé trượt xuống ghế, đôi chân ngắn ngủn đạp đạp đạp chạy đi, rồi lại chạy về, giờ cao mèo máy cùng ông vàng không lò trong tay lên, mỗi tay cầm một món – “Mẹ, cho mẹ xem nè, mẹ cho con!”

Trương Tiểu Huy - “...”

Cô yên lặng nuốt hết thức ăn trong miệng, trong phòng bếp chỉ nói với một mình Quý Thòi, nên tình huống lúc này có chút lúng túng.

Cô không nhìn qua sắc mặt của Đường Y Y, liếc mắt nhìn qua anh mình, quả nhiên là cái bộ dạng không có chuyện gì xảy ra, không biết là cam chịu hay là lỗ tai điếc đột xuất.

“Thật là đẹp.”

Dưới ánh mắt chờ đợi của con trai, Trương Tiểu Huy mở miệng khen.

Quý Tiểu Ngôn lại bước tới khoe khoang với Quý Thòi, còn đem hai tượng đất để trên quần anh, mặt Quý Thòi giật giật, anh rất muốn đem con trai ném thẳng ra đường.

Nhưng nghĩ lại, nếu như thực sự ném đi, anh cũng sẽ bị Trương Tiểu Huy ném thẳng ra đường.

“Không ăn cơm?”

Quý Tiểu Ngôn nhìn ba mình giống như hóa thành người ngu ngốc – “Ăn, sao không ăn, con còn chưa ăn cơm, chỉ mới ăn cánh gà.”

Bé chỉ tạm nghỉ ngơi.

Đường YY im lặng không lên tiếng, cuối đầu nhấp nhấp một ngụm canh, trong lòng cô thầm than khả năng nấu canh của Trương Tiểu Huy quá lợi hại, và cũng hâm mộ... hôn nhân của cô ấy.

Tình yêu không bị lợi ích trói buộc, phong phú và hạnh phúc.

Chung đụng một khoản thời gian tuy ngắn nhưng Đường YY sâu sắc cảm nhận được Quý Thời và Trương Tiểu Huy là thực sự yêu nhau.

Phút thoáng qua, Đường YY sững sờ.

Bắt đầu từ lúc nào cô lại có loại tâm tình này?! – Hâm mộ hôn nhân của Trương Tiểu Huy.

Loại cảm xúc quen thuộc này đột ngột đến, khiến cô khó hiểu.

Trong khi Đường YY đang lạc vào suy nghĩ của bản thân, Trương Tiểu Huy quay qua cô cười hỏi:

“Món ăn hợp khẩu vị của chị không?”

Đường YY cũng cười một cái – “Rất tốt”.

Trương Tiểu Huy nhìn thật sâu Đường YY, có vài món ăn lúc trước cô thích ăn, nhưng lúc này không động đũa vào.

Không tưởng tượng được Đường YY đem quá khứ xóa triệt để như vậy.

“Anh, ngày mai anh đi phải không? Sao không ở lại thêm vài ngày?”

Trương Tiểu Huy nghiêng đầu, hỏi người cả đêm không thốt ra một lời.

Tần Chính thông thả ung dung lừa xương cá – “Lần sau.”

Anh bỏ thịt cá vào miệng, lông mày lập tức xoắn lại, có một cây xương ỏ sâu bên trong, không dễ phát hiện, thỉnh thoảng vướng vào cổ họng, làm anh không kịp chuẩn bị.

Trương Tiểu Huy phát giác dị thường – “Anh, mắc xương?”

Tần Chính thản nhiên nói – “Không sao.”

Mang vẻ rất có kinh nghiệm và ẩn ý hàm xúc cất lời – “Có đôi khi cảm thấy không sao cả, nhưng không chừng tới lúc lại đau gần chết.”

Dưới gầm bàn, Trương Tiểu Huy đá chân Quý Thời, kết quả lại đá nhầm chân Tần Chính, cô hồn nhiên không phát hiện.

Chỉ có Đường YY phát giác.

Trên đường về, hai người nhìn nhau cũng không nói gì.

Loại không khí này dù không có một chút mùi máu tanh, nhưng Đường YY vẫn không hề giảm bớt đề phòng trong lòng.

Cho đến khi bước vào phòng ở khách sạn, đóng cửa, khóa chốt lại cô mới thở nhẹ ra một hơi.

Tắm nhanh đi nghỉ, Tần Chính không đem việc trên bàn cơm để trong lòng, nhưng không ngờ đến nửa đêm anh đau đến tỉnh, không thể không lái xe đến bệnh viện một mình, cường chế đem cây gai kia nhổ ra, lúc nhổ được còn mang theo máu.

Đêm khuya yên tĩnh, Tần Chính đứng ở đầu đường, khói trắng lơ lửng bên môi lúc sáng lúc tối, có nhiều cảm xúc không gọi được tên nổi lên trong lòng anh. Càng lúc càng nhiều.

Anh không hiểu đó là gì.

Chẳng mấy chốc cảm xúc đó trôi qua, anh bình thường trở lại.

Mười lăm phút sau, Tần Chính đứng trước cửa phòng Đường YY, ấn đi động.

Đường YY ngủ say bên trong bị đánh thức, nhìn điện thoại, cô nhìn thấy hiển thị người gọi đến liền tắt máy, tháo pin ra.

Ngoài cửa, mắt Tần Chính hép lại, trượt điện thoại di động vào túi.

Ngay thời điểm cửa phòng mở ra, Đường Y Y bật dậy như bị dội phải một chậu nước lạnh vào người, cô lùi vào góc giường, mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

“Anh đang làm gì?”

“Ngủ.”

“Qua phòng anh mà ngủ!”

Đường Y Y cầm gối đập vào mặt Tần Chính.

Mặt anh lập tức xì khói, Tần Chính cời bỏ nút áo, kéo dây nịt, cời quần tây, nằm vào phía trong, tay vươn tới, đem cô gái xem anh như sài lang hồ báo ôm vào trong ngực, chân gác lên, hoàn toàn giam cô trong lòng mình.

Đường Y Y cực lực giãy giụa.

Hít sâu một hơi, Tần Chính mò tay qua eo cô, không nặng không nhẹ vuốt ve, giọng nói trầm thấp tối tăm – “Đừng châm lửa!”

Toàn thân Đường Y Y cứng ngắt.

Không biết qua bao lâu hơi thở trên đầu truyền đến đều đặn, Đường Y Y vẫn giữ nguyên tư thế kia, tay chân nhúc nhai.

Người bên cạnh cho dù có thiếp đi, sức kiềm chế cô vẫn không hề giảm bớt, cô đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

Như thế này làm sao thoát ra được...

Đường Y Y cực kỳ bức bối chìm vào giấc ngủ.

Mười giờ sáng, Tần Chính mang Đường Y Y đi gặp khách hàng từ Pháp, không có phiên dịch viên tiếng Pháp đi theo.

Tần Chính lờm Đường Y Y một cái.

Sắc mặt Đường Y Y khó coi, dùng mắt nói với anh – “Tôi không làm được.”

Tần Chính cong khóe môi, không cần bàn cãi.

Khi gặp khách hàng tiến hành làm hợp đồng, nêu ra nghi vấn, những từ ngữ kia trôi vào màng nhĩ, cơ thể Đường Y Y như có một bộ phận nào đó được mở chốt, cô không tự giác cất tiếng.

Một giây sau, cô thông dong ứng xử nhưng nội tâm sóng to gió lớn.

Cả quá trình đều hết sức thuận lợi, mọi người đều vui vẻ.

Đường Y Y dường như quên mất sự tồn tại của Tần Chính, một mình tự đảm đương, tỉnh táo bình tĩnh, mạch lạc rõ ràng. Tần Chính hí mắt nhìn nụ cười tự tin của cô gái bên cạnh, không biết anh nghĩ gì trong giờ phút này.

Từ hơi thở xung quanh người anh có thể thấy được tâm tình của anh không tệ, thậm chí có thể nói là sung sướng.

Tiến chân khách hàng, Đường Y Y bước vào toilet, sau lưng ướt đẫm.

Không phải vì mệt mỏi, mà vì kinh hãi một cách đáng sợ.

Cô không hiểu vì sao mình trở thành một người thông thạo tiếng Pháp?

Mọi việc dường như phát triển theo một hướng qui dị, và cô không kiểm soát được.

Tần Chính cố ý mang cô đến nơi này, an bài những việc đó cho cô mục đích chính là tâm trạng của cô bây giờ.

Anh đã thành công.

Đường Y Y quyết định tuần này có thời gian cô liền đi qua cô nhi viện một chuyến.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ hỗn loạn của cô, Đường Y Y giật mình.

Điện thoại reng một lúc lâu, đầu bên kia truyền đến âm thanh lo lắng mang theo tự trách của Lưu Đình Vân – “Y Y...Phú Quý mất tích...”

Khi Tần Chính phát hiện không thấy Đường Y Y, thì cô đã ngồi xe bus trở về thành phố C.

Khi gọi điện thoại cô thì như dự liệu, cô tắt máy!

Ngón tay vuốt ve vỏ điện thoại bằng kim loại, Tần Chính vung tay lên.

Àm! Điện thoại bị ném vào vách tường vỡ ra thành hai nửa.

Cả đám người và Thạch Tiến đều cả kinh, không dám thở mạnh.

Một người sững sờ sững mắt ngay dưới mí mắt họ.

Thời gian trôi qua từng phút, áp suất không khí trên hành lang tĩnh mịch khiến mọi người không rét mà run.

Tần Chính thở ra một hơi – “Lập tức quay về.”

Nghe thấy vậy, Thạch Tiến bật ra một câu nói sau đó hận muốn tát bản thân mình một cái – “Tổng tài, chương trình 10 phút sau bắt đầu diễn.”

Nói xong, sắc mặt anh trắng xanh, hai mắt nhắm lại. Tiêu rồi!

Những người khác cũng cuối đầu, mặc niệm.

Vốn dĩ cũng không nghĩ tới, nhưng lại bị thuộc hạ đâm vào chỗ đau, Tần Chính nhú mày, hất tay qua chính là một quyền.

Thạch Tiến lao đảo, may không có ngã quy xuống.

Môi rách, vài tia máu phun ra, trong lòng anh nguyên rửa mình, chưa ăn bậy đã nói bậy, chương trình kia đáng lý tới qua đã diễn rồi, nhưng vì Đường Y Y mà dời đến hôm nay.

Cuối cùng người lại chạy mất.

Xui xẻo mà, sao hết lần này tới lần khác đều là anh đứng mũi chịu sào.

Đường Y Y cũng kỳ lạ, không nói một tiếng lại chạy mất, mặt Thạch Tiến run rẩy, nói tiếng nào hay không mắc mớ gì đến anh.

Vừa về đến thành phố C, Đường Y Y liền mở di động – “Đình Vân, Phú Quý mất tích như thế nào? Hiện tại ra sao?”

“Không có gì nữa rồi.” Lưu Đình Vân cười nói “Tìm được rồi.”

Dừng bước, sắc mặt Đường Y Y từ căng thẳng lập tức buông lỏng – “Vậy là tốt rồi.”

Bên kia đầu dây Lưu Đình Vân hỏi – “Cậu đã về?”

Đường Y Y đứng chờ đèn xanh ở đầu đường – “Ừa, sắp tới nhà rồi.”

“Vậy cậu đến lầu ba mươi mốt, phòng 906.” Lưu Đình Vân nói – “Phú Quý đang ở chỗ này.”

Đường Y Y nhú mày – “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Đình Vân thần bí – “Cậu đến đây rồi biết.”

Cúp điện thoại, Đường Y Y dường như có điều suy nghĩ, sải nhanh bước chân đến chung cư.

Khi cô đến nơi cần đến, ở tầng ba mươi mốt, cô nhìn thấy một thân hình cao to liên sững sờ ngay tại chỗ.

“Phú Quý ở chỗ tôi, ở chung Tiêu Bạch.”

Giọng nói bên tai ôn hòa kích thích đầu dây thần kinh Đường Y Y, nén cảm xúc kỳ quái kia trong lòng, cô bước theo Lục Khải Chi lên lầu.

Vừa vào cửa, Đường Y Y liền nhìn thấy Phú Quý nằm bên cạnh mèo đen, với tư thế “trong mắt anh chỉ có em”.

Mặt mày Lục Khải Chi đầy ý cười – “Tôi nhìn thấy Phú Quý, mới biết được mọi người cũng ở khu này.”

Lưu Đình Vân nhìn Đường Y Y, Đường Y Y nhìn Phú Quý.

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

“YY, cô uống gì?” Lục Khải Chi xắn ống tay áo lên, phá vỡ bầu không khí tế nhị – “Tôi vừa chuyển đến, chỉ nước sôi và sữa.”

Đường YY – “Nước sôi đi.”

Lục Khải Chi mỉm cười – “Ok.”

Nhìn người đã bước vào phòng bếp, Lưu Đình Vân nhún vai, hạ thấp âm thanh – “Tớ ngày mai phải đến trường quay, nên chuẩn bị dọn dẹp trong nhà, làm vệ sinh một chút, không để ý Phú Quý liền chạy ra cửa.”

“Cũng không biết tại sao nó chạy xuống hết chín tầng lầu rồi chạy qua chung cư bên này.” Giọng nói Lưu Đình Vân cảm thấy may mắn – “Cậu nói coi có đúng lúc hay không? Lục Khải Chi lúc đó cũng mang mèo đen đi tản bộ, nên đụng phải.”

Nếu không còn không biết là mất bao lâu mới có thể tìm được Phú Quý.

Nghĩ đến khả năng này, Lưu Đình Vân liền hoảng sợ, nếu như cô thật sự làm lạc mất Phú Quý, thật sự không có mặt mũi gặp Đường YY.

Đường YY đem tóc vén ra sau tai – “Anh ấy gọi điện thoại cho cậu?”

Lưu Đình Vân lắc đầu – “Là Lý Mi.”

Cô ngồi trên ghế sofa, nháy mắt mấy cái – “YY, tớ nghĩ lần này tớ chưa quay xong phim thì đã nghe tin tức tốt của cậu và Lục Khải Chi.”

Đường YY không còn gì để nói – “Không phải là mua đồ ăn ngoài chợ, làm gì mau như vậy.”

Cô xoa bóp ngón tay, đi tìm nước rửa tay, bước ngang qua một căn phòng cô ngửi thấy mùi đàn hương, nhện không được bước vào vài bước.

Dừng chân ngoài cửa, Đường YY phát hiện đây là thư phòng, cô không tùy tiện bước vào, định xoay mặt đi thì nhìn thấy sách hai bên thì trong lòng toát ra vài phần quái dị, lại nhìn thêm lần nữa, xác nhận.

Một bác sĩ, kiến thức tiếp xúc đa phần không phải là y học hay sao? vì sao sách đều liên quan đến thôi miên?

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Muốn làm gì thì làm đi!

“Cậu nhìn gì vậy YY?”

Đường YY lùi về phía sau, mặt mày tỉnh rụi – “Không có gì.”

Cô ngồi cạnh Lưu Đình Vân, bên ngoài thần thái tự nhiên nhưng trong lòng đang sa vào trầm tư, khi Lục Khải Chi dựa lại gần cô cũng không phát giác.

“Nhìn Phú Quý xem thật là ngoan ngoãn, cò lẽ là đang nhớ em.”

Nghe thấy giọng nói như đang trấn an của Lục Khải Chi, Đường YY cầm ly nước lên, đồng thời nói – “Có lẽ là vậy, bình thường khi tan sở em luôn về nhà.”

“Cũng không phải vậy.” Lưu Đình Vân nhìn nhìn Phú Quý – “YY, lần này cậu đi công tác, lại còn ở lại thành phố A, Phú Quý có lẽ cho rằng cậu không cần nó nữa.”

Lục Khải Chi nhướn mắt lên, giọng ấm áp nói chuyện với Đường YY – “Sau này khi đi công tác em có thể đem Phú Quý gọi qua bên anh.”

Trong giọng nói đầy vẻ tự nhiên, có cảm giác như hai người họ quen biết lâu năm, động tác uống nước Đường YY khựng lại.

Cô nhện không được đưa mắt nhìn về phía Lục Khải Chi, nhìn thấy tia ảo não trên gương mặt chữ điền.

Ảo não cái gì...

Bầu không khí xung quanh ngày càng cổ quái.

Lưu Đình Vân cười ái muội – “Vậy thì tốt biết mấy YY nhỉ?!”

Tốt cái đầu cậu, Đường YY liếc cô.

“Phú Quý.”

Chú mèo béo trắng nghiêng đầu lệch qua, bỗng chốc nhảy lên đùi Đường Y Y, nằm vật xuống.

Bỏ ly nước xuống, Đường Y Y xoa bụng nó – “Lần sau không được phép chạy lung tung, biết không?!”

Cọ cọ tay Đường Y Y, Phú Quý thoải mái khẽ nheo cặp mắt tròn xoe lại.

“Cậu không biết đâu!” Lư Đình Vân nhếch miệng – “Đêm qua cậu không về nó liên tục nằm ở bên bệ cửa, giống như oán phụ vậy.”

“Tớ nhìn thấy nó đáng thương, có lòng tốt bước quá định ôm nó về phòng vuốt ve cho nó yên lòng, nhưng không ngờ nó lấy móng vuốt cào tớ, thiếu chút nữa rách da.”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật, không biết có chuyện gì giữa Lư Đình Vân và Phú Quý, Phú Quý thường xuyên nhe răng trợn mắt với Lư Đình Vân, không gần gũi cô ấy.

“Đồ mèo béo không có lương tâm!” Lư Đình Vân nhìn qua Lục Khải Chi, vẻ mặt tươi cười – “Lục Tiên Sinh, sau này chúng ta là hàng xóm rồi.”

Lục Khải Chi ngẩng đầu, khóe môi khẽ nhếch, gió thổi luồng qua mái tóc đen trên trán, trong đôi mắt đen như mực hình dáng mảnh mai như ẩn như hiện.

Anh không nói gì, nhìn chăm chú vào người kia, ánh mắt ôn nhu, nhập thần.

Đường Y Y không thể ngồi thêm nữa, cô ôm Phú Quý đứng lên – “Chúng tôi về trước.”

Lư Đình Vân phản ứng chậm nửa nhịp – “Hả? Sao? Về về.”

Lục Khải Chi rũ mắt xuống, xẹt qua mèo đen đang quỳ rạp trên đất, mèo đen nhìn anh, bước về phía chân Đường Y Y, lắc lắc cái đuôi.

Phú Quý liền kích động không thôi, hướng về mèo đen kêu meo meo.

Đường Y Y không còn lời gì để nói, bật thốt ra – “Không phải là không gặp nữa, sao lại giống như sinh ly tử biệt thế này.”

Lư Đình Vân kể bên phụ họa – “Đúng vậy, ở cùng một cái chung cư, nhất định sẽ thường xuyên gặp mặt.”

Lục Khải Chi gật đầu – “Đúng vậy.”

Anh lại nhìn qua Đường Y Y – “Nghe Lư tiểu thư nói em thường chạy bộ buổi sáng ở Hoa Viên, anh cũng có thói quen giống em, sau này chúng ta chạy cùng nhau được không?”

Vẻ mặt ôn nhuận, làm người khác khó lòng cự tuyệt.

Đường Y Y vụng trộm trừng mắt với Lư Đình Vân – “...Được.”

Không cần nói thêm gì, cô tăng nhanh bước chân, Lư Đình Vân cũng bước theo cô.

Khi cửa thang máy vừa đóng lại, Lư Đình Vân hạ thấp giọng – “Y Y, Lục Khải Chi có âm mưu quấy nhiễu cuộc sống độc thân của cậu.”

Đường Y Y mím môi - “Vậy mà cậu còn bán đứng tớ.”

“Thông cảm cho tớ.” Lư Đình Vân đỡ trán – “Tớ bị trúng mỹ nam kế.”

Đường Y Y – “...”

“Anh ta gọi tớ là Lư tiểu thư, nhưng gọi cậu là Y Y.” Lư Đình Vân chắc chắn hai tiếng – “Nếu không biết người ta còn tưởng là hai người quen nhau lâu lắm rồi.”

Đường Y Y sờ sờ sống lưng Phú Quý – “Đình Vân... tớ cảm thấy...” Ánh mắt Lục Khải Chi nhìn cô làm cho cô cảm thấy quái dị.

Giống như là...

Có lời khó nói.

“Sao?” Lư Đình Vân nói – “Cảm thấy gì?”

Cửa thang máy mở ra, Đường Y Y cất bước ra ngoài, đổi đề tài khác – “Lần này cậu ở phim trường bao nhiêu ngày?”

Vừa nhắc tới quay phim, thần thái Lư Đình Vân lập tức sáng láng – “Khoảng chừng hơn hai tháng.”

Cô xoa xoa cánh tay – “Có lẽ phải chung đụng sáng chiều với cô nương họ Liễu kia.”

Đường Y Y nghiêng đầu – “Liệu cô nương nào?”

Lưu Đình Vân chau ôi một tiếng – “Liệu Liên, tình nhân của Tiết Thiếu.”

Đường Y Y suy nghĩ thêm một chút mới nhớ lại Tiết Thiếu là ai, chỉ cần dính líu tới người đàn ông kia cô đều thấy phản cảm.

“Lần trước không phải cậu có nói cô nàng có hậu trường lớn sao? Nếu có thể dùng xung đột trực diện thì ráng tránh ra thôi.”

“Biết rồi.” Lưu Đình Vân không thêm đề ý nói – “Người ta có chỗ dựa, tớ không thể trêu vào, trốn không phải là được rồi sao?”

Đường Y Y nói – “Sáng mai đi hay là buổi tối đi liền?”

“Buổi tối, tớ phải tranh thủ, nếu mai là không kịp.” Lưu Đình Vân đuổi lưng một cái – “Lần này sau khi đóng máy, cầm một khoản tiền thù lao to to, tớ dẫn cậu đi Châu Âu chơi.”

Đường Y Y cười nói – “Khi nào cậu về tớ cho cậu một bao lì xì.”

“Cậu đúng là tốt với mình!”

Lưu Đình Vân dựa vào người Đường Y Y, than thở, bộ dạng trên đời này không có người đàn ông nào tốt hết – “Bạn trai của tớ, cái gì cũng không cho tớ, cũng không biết lì xì cho tớ, đúng là đầu đất.”

Đường Y Y bị cô dựa vào nghiêng qua một bên – “Thời buổi này, đàn ông chỉ cần tinh thần và thể xác khỏe mạnh, đầu óc không có bệnh là mừng lắm rồi.”

Lưu Đình Vân phát giác trong lời nói của Đường Y Y tràn ngập ý tứ rất hàm xúc, cô đứng thẳng người lại – “Chuyến công tác này Tần Chính động thủ động cước hay tàn phá tinh thần của cậu?”

Mặt Đường Y Y đỏ sẫm – “Cậu cảm thấy sao?”

Lưu Đình Vân hít sâu một hơi – “Tớ nghĩ là đời trước cậu đào mồ cuộc mà mấy đời nhà anh ta, nên đời này anh ta mới cần chặt cậu.”

Đường Y Y thiếu chút nữa ngã ngửa.

Cô bỗng nhiên nhớ ra, bản thân mình đột ngột đi mất, chỉ sợ là người đàn ông sẽ giận dữ lên mặt.

Nhưng khi suy nghĩ lại, tâm tình Đường Y Y bình thường trở lại, muốn làm gì thì làm đi, ai quan tâm anh ta sống chết ra sao.

Buổi tối trôi qua, mọi việc vẫn bình an vô sự.

Sau khi ăn xong cơm tối, bạn trai phương xa của Lưu Đình Vân gọi điện cho cô, khích lệ cô, bảo cô cố gắng lên, hai người quen nhau một năm qua một năm, nhưng vẫn chậm chạp chưa tính tới chuyện tương lai.

“Cúp máy nha, anh nhớ là phải nhớ tới em.”

Lưu Đình Vân lòng đầy phiền muộn cúp máy – “Y Y, cậu nói xem vì sao hai người muốn cùng chung một mái nhà lại khó như vậy?”

Đường Y Y đang ăn dưa hấu, hàm hồ nói – “Khó ra sao?”

“Khó!” Lưu Đình Vân đem điện thoại bỏ vào túi xách – “Trước tiên là phải có chỗ ở, tương lai có con không gian quá nhỏ thì không đủ, thời buổi hiện giờ giá nhà như ăn thịt người, còn nữa, tớ cùng anh ấy đều mồ côi cha, hai bên gia đình đều phải...”

Đường Y Y cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cô chỉ nghe thấy kết luận, tương lai rất khó khăn.

Lưu Đình Vân vừa đi, trong phòng chỉ còn lại Đường Y Y và Phú Quý.

Cô đóng cửa sổ lại chặt chẽ, ngồi xếp bằng trên giường xoa mặt nạ dưỡng da, nghe tin tức giải trí trên đài, cố gắng lấy một chút không khí vui tươi.

“Phú Quý, mày thực sự thích Tiểu Bạch hay sao?”

Mèo trắng nằm nghiêng, tư thế vô cùng xinh đẹp.

Tao không thích chủ của Tiểu Bạch cho lắm.

Đường Y Y tựa đầu vào gối – “Cứ cảm thấy là lạ, nhìn không thấu con người này...”

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai tao còn phải đi làm.”

Cô bực bội thở dài, chưa bao giờ có cảm giác như lúc này, cảm thấy đi làm rất nặng nề.

Lấy pin di động ra, ném qua một bên, hoàn toàn không có ý định lắp trở lại.

Một đêm đầy ác mộng.

Sáng sớm hôm sau Đường Y Y mang hai mắt đầy quầng thâm đến công ty, những đồng nghiệp khác đều giống như thường, cùng chào hỏi với cô – “Chào buổi sáng.”

Giống như những chuyện linh tinh lúc trước đều chưa phát sinh.

Đường Y Y đề xuống nghỉ hoặc trong lòng, đến văn phòng gọi điện thoại cho Lý Mi.

“Trước hết để tớ nói cho cậu nghe tin này.” Lý Mi cười ha ha – “Hoàng Vi bị người ta đánh thành đầu heo!”

Đường Y Y cầm điện thoại hỏi – “Cậu đang ở đâu?” Cười ra như vậy có lẽ không phải đang ở trong văn phòng?

Lý Mi vẫn tiếp tục cười – “Tớ đang trên đường, đang ở trong xe.”

“Lát nữa gặp nói tiếp, tớ sẽ miêu tả chi tiết cho cậu biết.”

Nghe âm thanh tút tút trong di động, Đường Y Y như đang nằm mộng.

Hoàng Vi bị đánh?

Chỉ hai ngày cô không đến công ty, sao có cảm giác phát sinh rất nhiều việc thế này?

Ngay khi Đường Y Y ngẩn người, cô không biết bản thân mình đang bị dòm ngó.

Tần Chính đứng bên trong cửa sổ, mọi việc phát sinh ở phòng làm việc đối diện đều không thoát khỏi mắt anh.

Ngày hôm qua nếu không phải bên Mỹ có tin tức chính xác, anh đã đem cô gái này về trói trên giường.

Cô luôn biến mất ngay lúc anh không ngờ đến!

Chẳng lẽ mọi chuyện đều thành thói quen?

Tiếng đập cửa vang lên, sau đó là giọng nói của Thạch Tiến – “Tổng tài, Tiết Thiếu đến.”

Tiết Ngũ vừa đến liền nói – “A Chính, lần này bị cậu nói trúng, Lục Khải Chi đúng là có vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đem người để dưới mí mắt

Tần Chính đứng im tại chỗ, ánh mắt vẫn còn chạy khắp người Đường Y Y, không đếm xỉa nói – “Thế nào?”

Tiết Ngũ bước đến bên cạnh anh, cúi cổ nhìn theo hướng Tần Chính nhìn, chắc lưỡi nói – “Đem người để dưới mí mắt, cảm giác rình coi như thế nào?”

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Không có gì đặc sắc.”

Tiết Ngũ xụ mặt xuống, vậy còn nhìn chăm chăm người ta làm gì?

Anh đem túi văn kiện trong tay đưa cho Tần Chính – “Tớ bảo đảm, cậu xem thông tin bên trong sẽ giật mình.”

Đuôi lông mày Tần Chính khẽ nâng lên, duỗi tay nhận cả tập tài liệu nặng trĩu.

Nội dung chi chít trên chồng giấy chui vào mắt anh, mặt anh thủy chung không biến sắc, đem tập tài liệu thả lại bàn, tay mân khóe môi, đường cong chậm rãi được vẽ ra, nụ cười đen tối không rõ nghĩa.

Tiết Ngũ trừng mắt – “Mẹ kiếp, cậu không khiếp sợ?”

Tần Chính vẫn giữ tư thái anh đây nắm tất cả trong tay – “Hắn ta tiếp cận cô ấy cũng không phải là trùng hợp.”

Tiết Ngũ mò một liều thuốc ngậm vào miệng, nở nụ cười du côn nói – “Cậu nếu không phải là anh em với tớ, nhìn cái mặt ngông cuồng của cậu tớ thật sự không ưa nổi.”

Tần Chính cười xùy – “Như nhau.”

“...” Tiết Ngũ rút mạnh một hơi thuốc, nuốt mây nhả khói – “Ai mà đoán được đại sư thôi miên Chương tiên sinh trước khi chết có đệ tử.”

Hai năm trước Lục Khải Chi về nước, làm việc ở một bệnh viện nhi, danh tiếng rất tốt, được mọi người kính trọng, nhưng không ai biết, anh ta còn am hiểu thuật thôi miên, hơn nữa là đệ tử của một đại tông sư.

Biết bao vinh quang.

Nếu như mọi người trong giới biết điều này, chính là một viên đá nhỏ khơi dậy ngàn tầng sóng, phong ba dư luận kịch liệt, có thể kéo dài từ cuối năm nay qua năm tới.

“Lúc này tớ chỉ điều tra được thời gian đó Chương lão tiên sinh ở cùng với Lục Khải Chi, chỉ là không biết người dụng thuật thôi miên cho Đường YY là anh ta hay là Chương lão tiên sinh.”

Tần Chính mở miệng – “Là Lục Khải Chi.”

Tiết Ngũ không đồng tình – “Nhưng tớ lại nghĩ là Chương lão tiên sinh?!”

“Có thể thành công treo đầu dê bán thịt chó, đem nhân sinh của một người đầu thay đổi, không thể nào là một người không đủ kinh nghiệm làm được?!”

Tần Chính không bình luận đúng sai.

Lục Khải Chi là Lục gia trưởng tử, có thể xem là thân thể hiển hạc, nhưng trong mắt anh không là gì cả.

Có thể không kiêng nể gì chuyển đến cư xá của Đường YY, lấy có mèo trắng mèo đen làm quen cô ấy thì nhất định trong tay có tiền vốn để đặt cược.

Trừ sự kiện hai năm trước thì không có khả năng khác.

“A Chính, cậu nói...” Tiết Ngũ thở dài một tiếng, anh sờ sờ cằm – “Hai năm trước Đường YY thiết kế cục diện tình vi bao nhiêu?”

Tần Chính lại nhìn qua phòng làm việc đối diện, cô gái ấy mệt mỏi, ngáp, dụi mắt, lại đuổi người, hooc môn nữ tính và mùi phấn đường cong lộ ra không sót một phần.

Khi Tiết Ngũ đuổi người nhìn sang, anh nâng tay lên đẩy bả vai Tiết Ngũ ra, không muốn người khác nhìn thấy cảnh này.

Bả vai đột ngột bị đẩy, lực còn đặc biệt mạnh, Tiết Ngũ lão đảo – “F*ck, cậu làm gì vậy?”

Tần Chính nhướn mày – “Mời cậu uống trà.”

Nói xong, anh ấn điện thoại nội bộ – “Bưng vào hai chén trà.”

Tiết Ngũ sửa sang lại quần áo, ngồi vào ghế dựa, nhịp nhịp điều thuốc còn phân nửa vào gạt tàn – “A Chính, cậu có phải đặc biệt kiêu ngạo không?”

Người chính tay mình bồi dưỡng, lại có mưu lược và can đảm như vậy, dù thế nào cũng có một chút cảm giác tự hào.

Mặt Tần Chính không chút thay đổi, đôi mắt xẹt qua cảm giác mất mát – “Cậu có thể thử xem cảm giác bị người thân cận phản bội ra sao.”

Tiết Ngũ buông tay – “Thôi, ngừng! Tớ chỉ sợ mình nhìn không cho người đó một nhát dao.”

Lời anh vừa nói xong, cửa vừa vặn mở ra từ bên ngoài, tiếng giày cao gót lộc cộc bước đến gần.

Lúc bưng trà vào Đường YY nghe được nửa câu sau, đặc biệt là khoảnh khắc Tiết Ngũ xoay người nhìn về phía cô, giống như là nói cho cô nghe.

Cô ôn hoà nói - “Tiết Thiếu.”

Từ mũi Tiết Ngũ phát ra một âm tiết đơn giản, bộ dạng bí hiểm.

Đường YY đặt chén trà xuống, trầm mặc thu tay lại, chuẩn bị bước ra ngoài.

“Tổng Tài, nếu không có việc gì, tôi ra ngoài có việc.”

Tần Chính lạnh nhạt hỏi – “Em bận việc gì?”

Bỗng chốc Đường Y Y không kịp phản ứng, sững sờ.

Tiết Ngũ thấy cô như vậy lập tức lấy tay che miệng, ngừng cười.

“Tôi hỏi em” - Ngón tay Tần Chính gõ nhịp trên mặt bàn, trong giọng nói mang theo vài phần trêu tức, không dễ dàng phát giác – “Em bận rộn cái gì?”

Khóe mắt Đường Y Y giật giật rất nhẹ, lông mi cô rũ xuống, quảng thâm màu xanh càng hiện lên rõ ràng, hôm qua cô gặp ác mộng, vừa rồi còn ngáp liên tục.

Lát nữa cô định cùng Lý Mi đến phòng giải khát ngồi một lát lấy lại tinh thần.

“Có liên quan đến hợp đồng ngày hôm qua, một số tài liệu cần chỉnh sửa lại một chút.”

Nhìn cô lạnh nhạt nói dối, Tần Chính bỗng đứng đứng dậy, xoay bước lại gần cô.

Sau lưng Đường Y Y căng thẳng, cả người cứng ngắt, hô hấp dồn dập.

Tiết Ngũ lập tức ngừng hút thuốc, bày ra tư thế xem kịch vui.

Thì đã thấy Tần Chính duỗi tay, mò đến cổ áo sơ mi đang cài một nút của Đường Y Y, anh lấy tay cài nút trên cùng lại che đi đoạn cổ trắng nõn của cô.

Tiết Ngũ tròn mắt há hốc mồm.

F*ck!

Có bệnh không?!

Hai câu trên là tiếng lòng của Tiết Ngũ và Đường Y Y.

Chỉ là, Tiết Ngũ biểu hiện ra mặt còn Đường Y Y thì không.

Làm xong động tác kia, bản thân Tần Chính cũng giật mình, gạt bỏ qua tâm tình quái dị vừa xuất hiện, mặt không chút gợn sóng.

“Ra ngoài đi.”

Đường Y Y lập tức ra ngoài, không dừng lại dù chỉ là một giây.

Tiết Ngũ lấy thuốc lá ra khỏi miệng, kinh hãi lắc đầu, miệng không ngừng nói – “Xong rồi, xong rồi, cậu xong rồi.”

Tần Chính không nghe rõ, xắn ống tay áo, nâng chung trà lên, nhấp một ngụm, hương trà vẫn vút ở đầu lưỡi, bung ra, lan tỏa cho đến khi khuếch tán toàn bộ trong dạ dày, anh thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng nhu hòa.

Trong phòng giải khát, Đường Y Y đụng phải Lý Mi.

“Chuyện Hoàng Vi là sao?”

“Không biết là bị ai đánh.” Lý Mi lấy ảnh chụp cho Đường Y Y xem – “Tớ nói cái gì đến sẽ đến, người bị ỉn tự nhiên có người khác xử lý.”

Đường Y Y liếc mắt nhìn qua dị động, mắt cô hơi mở lớn.

Người trong hình mặt mũi không còn hình dáng, nhìn không ra nét xinh đẹp lúc trước.

Đoán chừng qua một thời gian ngắn mới khỏi hẳn.

“Nhìn không tin được phải không?!” Lý Mi lại ném thêm một trái bom – “Hoàng Vi bị đuổi việc rồi.”

“Không chỉ cô ấy, còn có Vương Quân và Ngô Tiểu Tiểu.”

Đường Y Y im lặng không nói gì, Tô A bỗng chốc mất đi ba người, có thể lập khuyết hay không rất khó nói.

Tại sao công ty khai trừ mấy người đó vào lúc này?

Lý Mi nhỏ giọng – “Cậu không phát hiện mọi người đều đang hoảng một cách bất thường sao?”

Cô đưa một ngón tay chỉ chỉ lên trên.

Ngụ ý là cấp trên ra tay.

Sắc mặt Đường Y Y càng thay đổi, không biết đang nghĩ gì.

Lý Mi nhấp một ngụm cafe đậm đặc – “Cậu không phải là hai ngày không tới công ty sao, Ngô Hưng kêu tớ lên nói chuyện, ta một người phụ nữ có chồng, cùng ta có chuyện gì mà nói, nhưng tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn tớ.”

Đường Y Y nói – “Lần sau anh ta nói nữa, thì cậu nói rõ đi.”

“Không đề cập anh ta nữa, không có gì hấp dẫn.” Lý Mi ái muội cười – “Chúng ta nói về Lục Khai Chi đi, sao rồi?”

Đường Y Y lập tức đi lấy ly – “Tớ lên trước, nói chuyện sau.”

Nhìn chằm chằm bóng lưng cô, Lý Mi không thể tin lắm lắm – “Không vừa ý? Không thể nào...”

Điều kiện tốt như vậy, không thể nào!

Bữa tiệc tối, Đường Y Y và Thạch Tiến đều đi cùng Tần Chính.

Hai người, một người bên ngoài, một người bên trong.

Đường Y Y theo vào bên trong, đi bên cạnh Tần Chính.

Có một lão tổng đồ vài chén rượu, không lựa lời nói, hò hét muốn mời Đường Y Y một ly.

“Mỹ nữ, nể mặt một chút được hay không?”

Bầu không khí trên bàn đột ngột an tĩnh, pha lẫn rung mình, tất cả mọi người sợ hãi nhìn qua phía người đàn ông kia, muốn xem ý tứ anh ra sao.

Mỹ nữ như vậy, có thể không xem ra gì đúng là bị mù.

Cả đám người đều nghĩ như vậy, không ai dám động tâm tư.

Nhưng có người tiên phong mở đường, bọn họ cũng muốn thăm dò ý tứ người kia ra sao, nếu là tép riu râu ria, thì cũng biết đường mà xử lý.

Tần Chính không lên tiếng.

Anh cuối đầu dùng bữa, cử chỉ ưu nhã, thần sắc lạnh lùng, không thấy tâm tình phập phồng.

Giống như không phải việc liên quan đến mình.

Đường Y Y cảm lấy một chén rượu ngửa đầu uống một ngụm, khó chịu, cô lãnh đạm nói – “Triệu tổng, như vậy ông hài lòng không?”

Không khí trong phòng riêng lập tức thay đổi.

Người ngồi ở trên cùng một người, nhưng lại làm cho mọi người rung mình, đều không rét mà run.

Mọi người đều đem theo thư ký trợ lý, đôi bên đều ngầm hiểu lẫn nhau, bây giờ có thể thấy được, người kia đúng là bất đồng.

Có đề trong lòng hay không thì không biết rõ, nhưng nhất định là không phải không sao cả như vẻ bề ngoài.

Triệu tổng tỉnh rượu hơn phân nửa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nở nụ cười cứng ngắt – “Hài lòng hài lòng.”

Đề đưa xuống, hơi thở xung quanh Tần Chính đóng băng, cô gái này đem chén rượu của anh uống, còn hồn nhiên không phát hiện!

Rõ ràng bối rối, vì sao không mở miệng với anh?

Bữa tiệc vì việc kết thúc trong không khí nôm nóp lo sợ, khi Tần Chính tìm được người là lúc Đường Y Y nằm trên bồn cầu nôn thiên hôn địa ám.

Liếc qua bãi ô ứ, sắc mặt Tần Chính xanh mét, không chịu được nhú nhú mày.

“Đứng lên.”

Người nằm đó không chút động đậy.

Gọng nói Tần Chính lạnh như băng – “Đường Y Y, em đứng lên cho tôi.”

Đường Y Y vén tóc phủ trên gò má, chậm rãi đứng lên, ánh mắt dần dần thanh minh nhìn dần lên người đàn ông mặc bộ tây trang màu nhung xanh đen, đứng trên gương mặt lửa giận đang mọc lan tràn.

“Đây là nhà vệ sinh nữ.”

Ấn đường Tần Chính nhíu lại, lệ khí bắn ra tán loạn, anh túm Đường Y Y vào trong ngực, ép sát cô, hơi thở nóng bỏng phả vào Đường Y Y.

“Em lúc trước luôn ôn nhu thuận theo tôi, am hiểu nhất là quan sát nét mặt tôi, biết đúng mực, em bây giờ, làm gì cũng sai.” Quạt cường, cổ chấp như đá tảng.

Còn nói là... Đây mới thực sự là Đường Y Y?

“Đừng nói với tôi cái gì trước đây, trước đây tôi và anh không quen biết.”

Ngực Đường Y Y kịch liệt đập phồng, rồi chậm lại, cô lần đầu tiên tâm bình khí hòa nói chuyện với Tần Chính, thậm chí mang theo tia khẩn cầu.

“Cái gì cũng sai là sao? Xin anh buông tha tôi, chỉ cần anh gạt đầu, tôi bảo đảm, lập tức rời đi, đời này lại không xuất hiện trước mặt anh.”

Bóp chặt đầu vai cô, mười ngón tay bấu mạnh, như là muốn bóp nát xương cốt của cô, thái dương Tần Chính giật giật, giọng nói u ám thoát ra kẽ răng – “Em dám!”

Nỗi phẫn nộ nhào nặn trong lòng đến vô lực, dạ dày Đường Y Y quặn lên, ợ một tiếng ói ra.

Tay áo dính chất bẩn ô uế, mặt Tần Chính tức đến tái xanh, lấy tay vỗ một cái sau ót Đường Y Y làm cho cô ngất đi, ôm ngang người cô, sai bước rời đi.

Thạch Tiến đã chờ sẵn ngoài xe, bước lên khom người mở cửa.

Tần Chính đem người trong ngực ném trên ghế da, rồi chính mình ngồi vào, bực bội kéo cà vạt, hô hấp nặng nề.

Sau một lúc, anh lại kéo người lên đùi, ngửi ngửi trên cổ cô, cắn một cái, thấy máu.

Đường Y Y tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ, quần áo trên người đã được đổi, áo ngủ bằng lụa màu hồng, hành động đầu tiên của cô là chạy đi mở cửa, nhưng lại phát hiện cửa bị khóa từ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đến đây đi!

Tay dùng sức kéo tay nắm cửa, cửa vẫn không nhúc nhích, bên ngoài im ắng, không có nửa điểm động tĩnh, giống như bản thân đang ở trong lao tù, về mặt Đường Y Y âm u.

Cảm giác tơ lụa mon trơn làn da làm Đường Y Y biết được bên trong mình đang không mặc gì, trống trơn, từng sợi khí lạnh bao trùm lên da, quả thật là không mặc gì bên trong.

Cô chà xát tay mình, tâm tình vỡ vụn, khó mà khắc chế.

Vận động tại chỗ trong chốc lát, Đường Y Y bước đến bên cửa sổ, cô nhìn xuống, thấy trời tối đen như mực, cảnh đêm làm người ta sợ hãi.

Từ nơi này nhảy xuống chết không nghi ngờ.

Thời gian trôi qua từng chút một, suy nghĩ Đường Y Y thay đổi từ kích động chuyển sang bình tĩnh.

Cô nhìn khắp phòng ngủ, vô cùng rộng rãi, chỉ vền vện có hai màu sắc đơn điệu là trắng và đen, lạnh như băng, ngọt ngào.

Trên tủ đầu giường là đồng hồ dạng khối màu đen, ban ngày cô đã thấy người đàn ông kia đeo trên tay, mí mắt cô giật giật.

Một tủ quần áo màu trắng kê sát tường, Đường Y Y mở cửa tủ ra, đập vào mắt chính là một hàng tây trang sẫm màu, thẳng thớm, sạch sẽ, tản ra mùi hương cây mộc, mở cửa bên kia ra, nhìn quần áo bên trong sắt mặt cô càng thêm tái nhợt.

Váy, áo sơ mi, T-shirt, đồ bộ, áo gió...mỗi một món đều là đồ của cô.

Đường Y Y hoài nghi bản thân đang mơ thấy ác mộng.

Nếu không thì ai làm ơn nói cho cô biết tại sao quần áo của cô lại ở trong này?

Lòng bàn tay truyền đến từng đợt đau như kim châm, khuếch tán từ vân tay đến ngón tay, làm cho cô biết đây không phải là mộng.

Người đàn ông kia muốn làm gì?

Đường Y Y ngồi bệt trên ghế sofa, môi phát run.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa.

Thoáng chốc đầu dây thần kinh của Đường Y Y kéo căng hết mức, cô nghiêng đầu về phía cánh cửa.

Một đôi dép viền nâu đập trên sàn gỗ, người đàn ông mặc quần dài màu đen đi ngược hướng ánh sáng, về mặt âm u.

Đường Y Y bỗng nhiên đứng dậy, bước đi đau nhức, cô khó chịu thở dốc kinh ngạc, cảnh giác nhìn chằm chằm người đàn ông đứng ở cửa ra vào.

Tần Chính trở tay đóng cửa, bước từng bước một về hướng Đường Y Y, anh đứng trước mặt cô, trên cao nhìn xuống bao quát, quét qua từng tấc trên người cô, không buông tha dù là một milimét.

“Sau này em ở đây.”

Đường Y Y dùng ánh mắt như nhìn người điên nhìn qua Tần Chính – “Anh nói cái gì?”

Tần Chính không có ý định nói lần hai, anh nâng Đường Y Y lên, cường ngạnh áp vào người mình, cuối người xâm chiếm môi cô, ngang ngược mút vào.

Hai tay bị trói buộc, Đường Y Y tránh không thoát, cô tròn to mắt, trong con ngươi đều là ngũ quan của Tần Chính, thâm trầm, chiếm hữu có chút ít vận vẹo.

Tần Chính cạy hàm trắng của Đường Y Y, tiến quân nhanh, ngựa quen đường cũ quét qua mỗi góc nhỏ.

Nụ hôn của anh đầy tham vọng chiếm hữu, trước đó chưa từng như vậy.

Anh kiên nhẫn mười phần, có ý muốn cô chậm rãi tiếp nhận, từ từ thích nghi.

Ngay trong lúc hít thở không thông, thiếu dưỡng khí, Đường Y Y mơ hồ nghe được âm thanh của Phú Quý, cô cho rằng mình nghe nhầm, cho đến khi âm thanh đó xuất hiện lần thứ hai, thứ ba, sắc cô đại biến.

Không biết là do quá mức nhập tâm hay nhất thời sơ sẩy, Đường Y Y có cơ hội đẩy Tần Chính ra, lớn tiếng chất vấn anh.

“Anh mang mèo của tôi tới đây làm gì?”

Mí mắt Tần Chính mở lên, trong đó đầy sắc thái âm u – “Hiện tại em nên lo lắng cho bản thân mình.”

Lúc này đúng là âm thanh của Phú Quý, thăm dò đã được chứng thực, Đường Y Y há hốc mồm thở dốc, thân thể phát run – “Anh làm gì nó?”

Tần Chính mở miệng nói – “Nó rất tốt.”

Anh cười nhạt, giống như ma quỷ – “Trước mắt là như vậy.”

Hai mắt Đường Y Y đỏ ngầu, chửi bới thành tiếng – “Hèn hạ.”

Dưới đèn thủy tinh là gương mặt cô gái đầy vẻ chán ghét, đặc biệt bắt mắt, đâm vào mắt Tần Chính, khói mù cuộn cuộn bốc lên.

Một lúc lâu sau, môi anh chậm rãi câu lên, hiện lên đường cong làm người ta sợ hãi – “Không nhìn thấy bàn ghế trong phòng quen mắt sao?”

Theo phản xạ có điều kiện Đường Y Y nhìn quay bốn phía.

Tần Chính lạnh nhạt nhìn cô, quan sát từng biến hóa nhỏ nhất trên người cô.

Phòng ngủ này làm rập khuôn theo phòng ngủ ở Manhattan, kể cả chi tiết, ban đầu cô gái này chính mình xử lý, hai người vô số lần kích tình nơi này, từ cửa đến phòng tắm, mỗi một mét vuông đều có dấu vết của hai người.

Anh không tin trong ký ức của cô không lưu lại một dấu vết nào.

Nhưng, Tần Chính chỉ cảm thấy xa lạ.

Nỗi thất vọng lên men bành trướng trong lòng, anh nắm lấy tay Đường Y Y, kéo tới trước cửa tủ quần áo.

“Tủ này lúc trước em thương lượng với tổ thiết kế cho ra thành phẩm.”

Đường Y Y dùng sức giật khỏi tay Tần Chính – “Anh buông tay tôi ra.”

Bàn tay không lồ buông cổ tay cô ra, cô không kịp nhìn cổ tay bị đỏ, cô cô liền bị nắm lấy, thân thể bị kéo về phía trước.

Ở phía đối diện xéo xuất hiện một cánh cửa, Đường Y Y bị Tần Chính kiềm chế lùi vào.

Thư phòng không lồ đập vào tầm mắt cô.

“Nhìn thấy tủ sách đằng kia không?” Tần Chính xoay đầu Đường Y Y qua một bên, giọng nói lạnh như băng từ trong cuống họng phun ra – “Chỗ đó là của em.”

Bên cạnh cái bàn lớn đen nhánh, còn có một bàn gỗ lim hơi nhỏ một chút, Đường Y Y nhìn chăm chăm cái bàn kia, ánh mắt đầy vẻ bài xích quý dị.

Không khí nơi đây đều làm cho cô cảm thấy không thoải mái, giống như có một lưỡi dao vô hình gác trên cổ cô, ngay vị trí động mạch, bất cứ lúc nào cũng có thể cứa vào, cô sẽ lập tức mất mạng.

Tần Chính phát giác Đường Y Y giây giữa muốn chạy trốn, anh thế nhưng phản phát nở nụ cười khoái trá.

“Lại đây, em nhìn xem đây là gì?”

Tần Chính dứt lời, một hốc tối liền xuất hiện trước mặt Đường Y Y, bày ra trước mắt cô là hàng loạt vật phẩm tinh thú, đa dạng chủng loại.

Hồ hấp Đường Y Y cứng lại, đồng tử co rút, cả thân thể không hiểu vì sao đều phát run.

Trong lòng cô, mơ hồ có một cảm giác khác ập đến, bỗng chốc tan biến.

Mau đến mức cô không biết là gì.

Tần Chính giữ chặt mặt Đường Y Y để cô nhìn vào những thứ đó.

“Đến đây, chọn cái em thích đi.”

“Không cần, tôi không cần...” Đường Y Y không ngừng lắc đầu, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt – “Tôi không cần...”

Bàn tay cách tơ lụa trơn mượt, Tần Chính mò vào người Đường Y Y, ngón tay miêu tả tinh tế, môi ngậm, cắn vành tai cô – “Hay là chúng ta thử từng cái một, thử xem cái nào em thích, nha?”

Hoàng sợ dưới đáy lòng bùng nổ âm âm, quấy phá đến tim cô đau nhức kịch liệt, Đường Y Y nổi điên phản kháng.

Móc mu bàn tay Tần Chính, hồ hấp của cô ngày càng nặng nề, dồn dập, tay chân nhũn ra, tầm mắt bắt đầu mơ hồ không rõ.

Mấy giây sau, hai chân Đường Y Y đứng không vững, thân thể trượt ngã xuống sàn nhà, nhưng lại bị một bàn tay to lớn ghim chặt, cấu véo.

“Anh...anh làm...”

Tần Chính liếm mò hôi rịn ra trên trán cô vào bụng, dùng chất giọng đầy tình người nói với cô – “Ngày mai là cuối tuần, em có thể có một giấc mộng đẹp.”

Trong thoáng chốc, Đường Y Y nghe thấy tiếng nói đang áp sát vào tay cô tựa như tiếng vọng từ địa ngục – “Bé cưng, chào mừng em trở về.”

Cô cố gắng mở mắt, nhưng không đủ sức chống đỡ, mi mắt dần khép lại.

Ngày kế.

Tần Chính ngủ một giấc dài, mộng đẹp, cảm giác này đã lâu mới có được.

Đã mất đi hai năm, giờ lại trở về.

Anh tựa vào đầu giường, bàn tay lưu luyến trên đầu vai của cô gái nằm trong ngực, môi anh ngậm một điều xì gà, mi mắt khép phân nửa, miệng phun ra một làn sương trắng.

Cô thuộc về anh, cả đời này đều là của anh.

Ông trời cũng đừng mong quấy nhiễu.

Một lát sau, âm thanh dè dặt hết sức của Lục Sơn từ ngoài cửa truyền vào, lộ ra vẻ cẩn thận – “Tiên Sinh, đã mang bác sĩ Spud đến.”

Tần Chính quét mắt một vòng qua người con gái đang ngủ say trong ngực, tay xẹt qua mặt cô, vuốt ve món trón vài cái, anh mặc áo sơ mi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Mộng trong mơ

Một người Mỹ tóc vàng mắt xanh anh tuấn, anh mặc quần áo gió màu xám sẫm, giày da chế tác tinh tế, giờ phút này đang ngồi uống cafe, phong thái thoải mái tùy ý, chẳng hề câu thúc.

Tần Chính lười biếng ngồi xuống, hai chân bắt chéo, anh bung chén trà trên bàn đến bên môi, nhấp thử trà đã lạnh, anh liền buông xuống.

Người giúp việc đi theo anh nhiều năm luôn biết rõ thói quen sinh hoạt thường ngày của anh là do người con gái kia chịu trách nhiệm.

Khi cô không quản lý nữa, anh cũng không thích ứng được với người khác.

Lục Sơn đóng cửa lại, bước ra vài bước, dừng lại, đứng ở phía bên trong, người thẳng tắp như cây tùng, làm cảnh, luôn quan sát động tĩnh xung quanh, hết sức cẩn thận.

Trong phòng, bầu không khí im lặng.

Tần Chính ném một phần tài liệu qua.

Chân mày Spud nhướng lên vài phần, trầm mặc đứng dậy.

Anh có một thói quen, vừa đọc vừa suy nghĩ, dường như khi làm như vậy khiến anh càng tập trung, chữ nghĩa cũng sinh động, vẽ ra một bức tranh chân thật, từng cảnh từng cảnh một hiện lên trước mắt anh.

Động tác lật giấy dừng lại, Spud mở miệng, trực tiếp vào vấn đề chính.

“Tôi cần gấp đương sự.”

Tần Chính ngẩng đầu – “Năm chắc bao nhiêu phần?”

Spud trầm ngâm, anh đưa ra một bàn tay, thu lại ba ngón – “Hai phần.”

“Nếu như đương sự không phối hợp, tình huống rất xấu.”

Phối hợp? Lòng mi Tần Chính nhíu lại.

Một khi cô gái kia biết rõ ngọn ngành, cô ta tuyệt đối không phối hợp, hơn nữa nhất định sẽ tránh né, mâu thuẫn, thậm chí liều mạng, giãy giụa, nếu không cũng sẽ không dẫn đến những chuyện như hiện nay.

“Cô ấy sẽ không phối hợp.”

Spud kinh ngạc lên tiếng – “What?”

Anh hít sâu hai lần, buông lỏng tay – “Như vậy thì rất khó.”

Ngay lúc đó, hơi thở trên người Tần Chính biến đổi trong nháy mắt, âm trầm, băng hàn.

Không khí lưu động đột ngột đông cứng lại, nguội lạnh.

Tư thế ngồi của Spud không có gì thay đổi, đoan chính, câu nệ.

Đó là cảm giác bị áp lực áp chế, hầu hết anh chuyển động, tay anh vuốt vuốt mái tóc xoắn vàng ra sau, cuối cùng thỏa hiệp với tình huống hiện tại.

Khi vài người Châu Á tìm đến cửa, anh nhìn ra họ không giống với người thường, đầy sát khí, đó là loại người chạy trên lằn ranh sống chết hằng ngày mới nhiễm phải, anh biết chuyện không đơn giản.

Trên đường đến, Spud đã chuẩn bị tâm lý cho bản thân mình, nhưng khi tiếp xúc chính diện anh vẫn căng thẳng.

Đã nhiều năm rồi anh không có cảm giác này.

Chỉ sợ không xử lý tốt, lại càng phiền toái.

Anh có thể toàn thân lui ra hay không đều nằm trong tay người đàn ông Châu Á ngồi đối diện này.

Nhiều năm trong nghề cho anh sự nhạy cảm đặc biệt, đúc kết lại, bản thân đối phương có vấn đề, vấn đề nằm ở cô gái được đề cập trong tập tài liệu này.

Bất quá đây không phải là mục đích chính của chuyến đi này.

“Tôi nghĩ nếu có một sự kiện trong đời, khoảng thời gian đó đương sự cảm thấy sung sướng, vui vẻ, thì có thể thiết lập được mối liên hệ tốt.”

“A?” Tần Chính hí mắt – “Thực sự?”

Spud gật đầu, nghiêm túc nói – “Nghiên cứu đã chứng minh, trong vùng trí nhớ của con người sẽ có điểm không có thiết lập công kích, đó là thời gian tốt đẹp nhất trong đời họ.”

Anh nhún nhún vai – “Trong mỗi quá trình trị liệu, đương sự buông lỏng cảnh giác, có được sự tin nhiệm của họ là yếu tố chủ yếu quyết định thành công hay không.”

Mắt Tần Chính nhắm lại, ngón tay hơi cong, nhịp gõ lên mặt bàn.

Thời gian tốt đẹp...

Anh sống cùng cô gái kia vài chục năm, gần ấy thời gian, cùng nhau trải qua nhiều đêm dài đằng đẵng...

Đến tận cùng thời gian nào là thời gian đẹp nhất trong đời cô?

Có lẽ...

Căn bản không có khoảng thời gian đó...

Rất lâu sau, đôi mắt Tần Chính mở ra, như không đếm xỉa đến gì ve vuốt ngón tay, đôi môi mỏng mở ra, nhẹ nhàng kể một đoạn ký ức.

Cuối mùa thu năm ấy, tiết trời khô ráo, lạnh.

Mỗi ngày Tần Chính đều ở chuồng ngựa rất lâu, không làm gì khác, chỉ vòng quanh chuồng ngựa rồi chạy vài vòng, khi đó anh đang hưởng thụ cảm giác rong ruổi.

Có một lần, không biết vì sao ngựa nổi điên, thiếu chút nữa là hất anh xuống đất.

Trong lúc mọi người lo lắng phập phồng, Tần Chính mang khuôn mặt âm trầm đem ngựa kéo vào chuồng.

Chưa đầy hai mươi tuổi, anh đã có khí chất trầm ổn và kiên cường, hai loại khí chất này đan xen từ khóe mắt tới đuôi mày, anh đã vô cùng xuất chúng, lại càng làm cho người khác cảm thấy lạnh lùng khó tiếp cận.

“Thiếu gia, hai ngày nay Lê Phong sốt nhẹ.”

“Sốt nhẹ?” động tác trên tay Tần Chính hơi chậm lại, khi xem lại ngựa, trong lúc tình anh liếc về thân hình nhỏ bé đang ngồi xổm trong chuồng ngựa cọ rùa.

Mắt anh liếc qua thoáng chốc, nhận ra chính là cô bé lúc trước quản gia dẫn tới trước mặt anh, so với lúc trước càng gầy, người không biết còn tưởng là Tần gia ngược đãi trẻ em.

“Ngươi, lại đây.”

Đường YY ngậm ngậm quay đầu, nhìn người thiếu niên được mọi người vây quanh, giống như ánh trăng được tinh tú vây quanh, cao cao tại thượng.

Một đôi mắt trắng đen rõ ràng trong nháy mắt tròn to, sắc mặt sợ hãi trắng bệch.

Nhìn thấy cô vẫn không nhúc nhích, Tần Chính phật lòng, giọng nói cũng lạnh hơn, mang theo âm sắc không kiên nhẫn – “Lại đây.”

Lúc này không đợi Đường Y Y kịp phản ứng, những người xung quanh đã bước tới kéo cô lên phía trước, như kéo một món đồ, kéo đến trước mặt Tần Chính.

Đường Y Y lao đảo đứng vững, không ngã trên đất, cô cúi đầu, đôi môi trắng bệch khẽ nhếch, hai tay nhỏ bé rũ xuống nắm chặt lại.

Cổ áo đột nhiên bị kéo lên, chân Đường Y Y rời khỏi mặt đất, cô hoảng sợ ngửa đầu lên, nhìn thấy người thiếu niên mặt mũi lãnh khốc, không biết phải làm sao.

Tần Chính nhú mày, người trong tay nhẹ bẫng, giống như chim tước anh nuôi trong lồng, yếu ớt, nhỏ gầy, nhẹ nhàng bóp một cái liền mất mạng.

Xung quanh yên tĩnh lợi hại, tất cả mọi người nhìn một màn này đều cảm thấy khiếp sợ.

Không phải thiếu gia chướng mắt nha đầu này hay sao? Một thời gian đều không màn quan tâm.

Cô bé này là đầy tớ của Tần gia, không phải thiên kim tiểu thư, tuổi còn nhỏ, làm việc cần đến sức lực thì không thể, chỉ có thể làm việc vặt, cũng không thể nuôi một cách vô ích, ăn không ngồi rồi.

Tình huống bây giờ là sao?

Một luồng mùi thúi khó ngửi đập vào mặt Tần Chính, anh chán ghét ném người xuống.

Lập tức liền có người hầu đưa khăn lên cho anh.

Tần Chính cầm lấy khăn lau ngón tay, tròng mắt khóa lại trước thân thể nhỏ bé, anh đã quên sự tồn tại của cô nhóc này.

Không ngờ vẫn còn ở Tần gia, sống không bằng súc vật.

Kéo cổ áo Đường Y Y, Tần Chính nghiêm nghị hỏi – “Vết thương trên người ngươi do đâu mà có?”

Đỉnh đầu vang lên tiếng chát vắn lạnh như băng, thân thể Đường Y Y phát run, buông thông cái đầu nhỏ, không nói một lời.

Người thanh niên có gương mặt dữ tợn đứng phía sau run rẩy lợi hại, lưng toát mồ hôi lạnh.

Thiếu gia không phải định điều tra rõ chuyện này chứ?

Không thể nào, không thể nào...

Con nhóc này bất quá là mấy tuổi đầu, không quen không biết, người Tần gia từ xưa đến giờ không có cái gì gọi là thiện tâm.

Âm thanh Tần Chính phun ra càng thêm bén nhọn – “Trả lời tôi.”

Vô ý thức nhìn về hướng người đàn ông trung niên, Đường Y Y ngập ngừng nói – “Do...đầu óc ngu ngốc...”

Từ ánh mắt Đường Y Y, Tần Chính nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Trong lòng người đàn ông trung niên còn hi vọng một phần may mắn, anh khom lưng nói – “Thiếu gia, ngài không biết rõ, con nhỏ này lười biếng, còn mưu mẹo, tôi chỉ là...”

Roi ngựa vung lên giữa không trung, vạch ra đường cong sắc bén, hung mãnh quất vào người đàn ông trung niên.

Âm thanh xé gió vang lên, bốn phía tĩnh mịch.

Tất cả mọi người không rét mà run, một roi đó giống như trút lên người bọn họ, trầy da sứt thịt.

Lên tiếng trước chết trước.

Toàn thân người nam trung niên đau đớn run rẩy, anh ta cắn chặt miệng không dám thốt ra một tiếng rên.

Tần Chính cầm roi ngựa, từ trên cao liếc xuống người nam trung niên, mặt không biến sắc quét về những người còn lại.

“Người của tôi, ngoại trừ tôi, ai cũng không thể động vào.”

Thuần túy là một lời tuyên cáo cực đoan.

Giống như dục vọng chiến hữu của một đứa trẻ đối với đồ chơi của mình.

Giấy phúc này trong lòng mọi người kể cả người đàn ông trung niên kia đều hung hăng nhớ kỹ – “Dạ.”

Quản gia chạy tới cẩn thận hỏi thăm – “Thiếu gia, có cần sắp xếp huấn luyện cô bé đó?”

Tần Chính mở mí mắt ra – “Trước hết dưỡng thương cho tốt, ốm như vậy huấn luyện như thế nào? Không tới một ngày là chết rồi.”

Quản gia gật đầu lên tiếng, âm thầm kiểm tra cô bé, chính anh lúc trước cũng nghĩ là không lọt vào mắt thiếu gia, liền giao phó cho người hầu, không nhìn tới nữa.

Không suy nghĩ thêm, quản gia phát tay, kêu người mang cô bé đi rửa mặt thay đổi y phục và dặn dò nhắc nhở cô bé – “Sau này em đi theo thiếu gia.”

Buổi tối hôm đó, Đường Y Y thay quần áo mới, số nhỏ nhất, nhưng khi mặc vào người cô vẫn rộng thùng thình.

Tần Chính nghiêng người dựa vào ghế sofa đọc sách, không ngẩng đầu lên – “Gọt cho tôi một quả táo.”

Đường Y Y a một tiếng, phục hồi tinh thần, nhớ lại lời nói của quản gia, cô vội vã nói thêm một câu – “Dạ, thiếu gia.”

Trên ghế salon chỉ còn tiếng giấy lật qua lại vang lên rất nhỏ.

Tần Chính chờ thật lâu, dừng nói là táo, một bóng người cũng không thấy, anh bỏ sách xuống, đi phòng bếp tìm người.

Đường Y Y nửa đứng nửa ngồi, nghiêm túc gọt táo, đầu tay đứt mấy chỗ, nhưng trên gương mặt không có gì gọi là đau đớn khó chịu chỉ có nghiêm túc.

Nghe tiếng bước chân, Đường Y Y sợ run, vết thương trên tay lại thêm một vết, cô đem tay giấu ở sau lưng, vụng trộm dè dặt không cho máu chảy ra.

Tần Chính đứng khoanh tay – “Gọt rất tốt, táo tẩm máu?”

Mặt Đường Y Y trắng bệch – “Em không có, vừa rồi không nhìn rõ.”

Cô lại quên hai chữ - “Thiếu gia.”

Khỏe miệng Tần Chính gật gật không rõ ý tứ, tiếng xưng hô kia từ khi anh sinh ra liền theo anh, trở thành một phần trong cuộc sống, nhưng lần đầu tiên anh nghe thấy không được tự nhiên.

“Về sau gọi tôi là Tần đại ca.”

Đường Y Y ngu ngơ há to miệng – “... Tần đại ca?”

Cô lẩm bẩm vài lần, khuôn mặt tươi tắn ngược lên, vô cùng vui vẻ gọi – “Tần đại ca.”

Suy nghĩ quay về thời khắc đó trong chốc lát, Tần Chính duỗi tay gỡ gọng kính xuống, ngón tay vuốt vuốt ấn đường.

Chỉ có một thỉnh giả là Spud, vẻ mặt đầy khó hiểu.

“Tần tiên sinh, cái này ta không thể không nói, ký ức này quả thực không tốt đẹp, không tốt đẹp dù chỉ là một chút.”

Một ánh mắt lạnh bắn qua, Spud ngậm miệng lại.

Nhưng anh cần nói ra sự thật, nhắc nhở đối phương thay đổi phương hướng, nếu không khi áp dụng đề trị liệu sẽ thất bại.

Tần Chính châm thêm một điều xì gà, rít hai hơi, rồi dụi tắt.

Hai tay anh chống trán, mí mắt rũ xuống, tâm tình u ám khởi động trong mắt, từng tầng từng tầng, không ngừng chồng chất, bao phủ.

Một lúc lâu sau, anh mới cảm lấy giấy và bút, viết xuống vài hàng chữ.

Cô ở bên cạnh anh, đã qua mười một năm.

Hôm đó là sinh nhật Tần Chính, anh trở về rất khuya, chuẩn bị đến phòng tắm tắm thì nghe được tiếng hát từ sau lưng.

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ...”

Động tác gỡ nút áo dừng lại, Tần Chính xoay người, nhìn người thiếu nữ xinh đẹp động lòng người bụng một cái bánh ngọt nhỏ đi về phía anh, ánh nến ấm áp, trên gương mặt trẻ trung non nớt toàn bộ là thành ý.

“Bánh ngọt em làm?”

Đường Y Y nháy mắt – “Đúng vậy, anh thấy đẹp không?”

Tần Chính nhìn cô, ánh mắt chạm đến bộ y phục màu xanh vừa khít may riêng cho cô, miệng phun ra hai chữ – “Đẹp mắt.”

Thành quả của chính mình được công nhận, Đường Y Y vui vẻ cười đến khóe mắt cong cong, cô đột nhiên a một tiếng, lo lắng nói – “Tần đại ca, sắp đến 0 giờ rồi, mau ước nguyện đi.”

Tần Chính lơ đãng nhưng vẫn cuối đầu thổi tắt ngọn nến, thuận miệng hỏi một câu – “Tôi hình như chưa thấy em tổ chức sinh nhật bao giờ?”

Đường Y Y im lặng không nói, cho tới bây giờ cô cũng không có sinh nhật, bởi vì cô không nhớ rõ, ngày trên thẻ căn cước là Tần gia dựa vào ngày cô đến đây làm cho cô.

“Tần đại ca, về sau em có thể tổ chức sinh nhật chung ngày với anh không?”

Lời vừa bật thốt ra, mặt Đường Y Y trắng đi một phần, cô lúng túng hoảng hốt cắn môi dưới.

Ai ngờ Tần Chính lại trả lời như không sao cả – “Tùy em.”

Đường Y Y không dám tin, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc – “Tần đại ca, cảm ơn anh.”

Mũi nhọn của bút máy đột ngột hằn trên giấy một dấu vết, vừa đơn giản vừa sâu, lộ ra tâm tình lúc này của Tần Chính, áp suất quái dị phập phồng trong không khí.

Khi đó, trong thế giới u mê của Đường Y Y chỉ có anh, mong đợi được nói chuyện với anh, thân cận, muốn được anh khen ngợi, thích anh chạm vào.

Cô còn thích anh.

Chỉ có lúc đó.

Bởi vì ba năm sau, đích thân anh đánh nát giấc mộng của cô, nói cho cô biết, đó là si tâm vọng tưởng, chỉ bằng một câu nói đập cô tới tận cùng, đánh văng vào địa ngục.

Từ đó về sau, cô không làm anh thất vọng, bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, đều nhớ kỹ thân phận của mình, coi anh là chủ nhân, tâm tình không còn lộ ra bên ngoài.

Khi hai người thân mật kháng khí, cũng không nói một lời.

Thời gian đó, anh chỉ phát tiết, mặc kệ cô mệt mỏi ra sao, khi cô rời đi cô vẫn thu dọn sạch sẽ, giống như không có gì phát sinh.

Trong quá trình hoan ái khá dài, chỉ có tiếng thở dốc, cô không thể hiện vui buồn, giống như đó chỉ là công việc cần làm, hoàn thành là được, mà anh, chỉ để ý bản thân vui vẻ cực độ cùng cảm giác chinh phục thân thể cô.

Từ đầu đến cuối, hai người không trao đổi bất cứ điều gì.

Ngủ cùng một giường không nhiều, chỉ mấy lần, nhưng khi đó bầu không khí đều lúng túng đến cứng nhắc.

Thân thể Tần Chính ngửa ra sau, lòng ngực phập phồng, đơn giản điều tiết hơi thở nặng nề, giống như có cái gì nghẹn trong ngực, anh rũ mắt ném bút đi, đẩy tờ giấy về phía Spud.

Spud nhìn hai trang giấy đầy tiếng Anh, bút tích vô cùng dứt khoát, đoạn ký ức này khả năng thành công lớn hơn một chút.

“Khi nào tôi có thể thấy đương sự?”

Tần Chính đứng dậy – “Nhanh thôi.”

Anh cất bước rời đi, trở lại phòng ngủ.

Cô gái nằm trên giường vẫn ngủ như cũ, hô hấp kéo dài, khuôn mặt xinh đẹp an bình.

Đẩy ra vài sợi tóc trên gò má cô, Tần Chính sờ sờ cái cằm trắng nõn của cô, ánh mắt tối tăm, nóng rực, giống như đối đãi một vật sở hữu của riêng mình, tính toán đóng dấu ký hiệu riêng biệt của anh.

Đường Y Y là bị hôn đến tỉnh, cô khó chịu đẩy người đàn ông trên người ra, bắt lấy mái tóc lộn xộn của anh, móng tay cào mạnh vào da đầu anh.

“Cút...cút ngay...”

“Vẫn chưa cảm thấy quen sao?”

Chống nửa người lên trên, Tần Chính dùng ngón tay vuốt nhẹ đôi môi đã sưng hồng của Đường Y Y, không nặng không nhẹ xóa đi những vệt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt cô.

Thật lâu sau, anh mới lấy tay ra, khoe môi cong lên, cũng không nở một nụ cười.

“Vậy thì bắt đầu từ bây giờ tôi làm cho em quen.”

Da gà bắt đầu khuếch tán từ những chỗ bị anh chạm vào, Đường Y Y hung hăng chà xát mặt mày, thật sự hi vọng đây chỉ là ác mộng.

Nhất là từ khi nhìn thấy những vật trong ngăn tủ kia.

Người đàn ông này chính là điển hình mặt người dạ thú, phía bên dưới túi da khiến cho người khác mê mẩn chính là một kẻ máu lạnh hung tàn, không có ký ức gì.

Cô không biết đôi phương khi nào sẽ mất tỉnh táo nổi điên.

Trừ tự do, cô không muốn điều gì khác.

Đường Y Y níu lấy mền, ngồi dậy – “Phụ Quý đâu?”

Tần Chính không nhanh không chậm nói – “Bất quá chỉ là một con mèo, đáng giá cho cô quan tâm như vậy?”

Đường Y Y lạnh giọng – “Nó là người nhà của tôi, là bạn tôi.”

Tần Chính đột nhiên dựa lại gần, ót Đường Y Y đung vào tủ đầu giường.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng ướt phun ra, dung hợp, hô hấp hai người một người dồn dập, một người vững vàng.

Không khí vẩn vèo thay đổi, không phải là ái muội.

Đường Y Y ngưng thở, Tần Chính càng muốn cô cảm thụ hơi thở của anh.

Lại một hồi va chạm, vị ngọt tanh dờ tràn ngập đầu giường.

Tần Chính nhũ mày thành một cái rãnh – “Rời giường.”

Đường Y Y mân mân môi, cô vén mền lên, không cần kiểm tra trên người tăng thêm bao nhiêu vết tích, cố gắng bình tĩnh xuống giường.

Không còn mặc áo ngủ tơ lụa, mà là áo sơ mi rộng thùng thình, dài tới gối, Đường Y Y hô hấp bắt đầu loạn nhịp, người đàn ông này hình như thích thay quần áo cho cô, đúng là biến thái.

Đầu ngón tay Đường Y Y run rẩy, không chút nghĩ ngợi, tay phải liền đánh qua.

Tay cô bị kiềm chế, lần này bị huyệt.

Tần Chính kiềm chặt bắp vai Đường Y Y, vuốt ve mái tóc dài của cô.

Giọng điệu ôn nhu, lời nói lại làm cho người ta rợn tóc gáy – “Em lại buống bình như vậy, tôi sẽ cho nửa đời sau của em ở trong này.”

Anh hôn vành tai mềm mại của cô một chút, đôi môi ma sát, từng chữ từng chữ nói – “Sống hay chết, em nửa bước đều khó rời khỏi nơi này.”

Đường Y Y rùng mình.

Nếu như không thoát khỏi được, cô sẽ chết trong tay Tần Chính.

Loại cảm giác này tự dung bộc phát, không khống chế được, phảng phất như xông tới từ trong sâu thẳm linh hồn của cô.

Loại đáng sợ cực độ không thể không chế, làm cho cô không thể hô hấp.

Tất cả điều này là vì cô có gương mặt giống cô gái kia.

Nếu không thì trong cuộc sống của cô sẽ không xuất hiện loại người như Tần Chính.

Đường Y Y cảm thấy bị phản.

Làm thế nào cô có thể trốn đi?

“Đừng cố gắng chạy trốn, không cần phải như vậy...”

Bên tai là giọng nói trầm thấp của người đàn ông, chỉ nói nửa câu đầu nhưng làm người ta khiếp sợ không thôi.

Hàm răng Đường Y Y run lên, bật máu.

Động tác của Tần Chính đầy thân mật sờ vành tai Đường Y Y – “Đi rửa mặt, sau khi com nước xong tôi dẫn em đi gặp một người.”

Bước vào toilet, Đường Y Y nhìn cô gái trong gương, bộ mặt cứng ngắc, khó coi.

Cô nâng tay vốc nước lạnh vào mặt, liên tục nhiều lần, nước chảy vào mắt, vào mũi, chua xót vô cùng.

Trong cổ họng tràn ngập mùi thuốc lá, mùi của người đàn ông kia, Đường Y Y cuối đầu nôn khan vài lần, trong đầu suy nghĩ phải nhanh chóng đánh răng vài lần.

Ở trong toilet rất lâu, đến khi Đường Y Y bước ra ngoài, phòng ngủ đã không có một bóng người.

Đến chỗ ngoặt hành lang, cô nghe được hai loại âm thanh, là âm thanh của Tần Chính còn lại là thông qua điện thoại, nhắc đến trị liệu, thầy thuốc và... tên của cô.

Cơ hồ theo bản năng, Đường Y Y xong tới – “Tôi không tiếp nhận trị liệu.”

Nhấn phím tắt cuộc trò chuyện, thần thái Tần Chính tự nhiên, cầm di động, lãnh đạm xem cô gái mất không chế trước mặt.

“Tôi nghe thấy hết!” Đường Y Y châm biếm – “Tôi không có bệnh, Tần Chính, tôi lập lại lần nữa, tôi sẽ không tiếp nhận bất cứ trị liệu nào.”

Tần Chính châm chọc – “Ai nói em bệnh?”

Đường Y Y trừng anh – “Rõ ràng vừa rồi anh...”

“Em nghe lầm” Tần Chính nhún mày cắt đứt lời cô – “Là một người bạn cũ của tôi.”

“Vì sao anh nhắc đến tên tôi?”

“Vậy thì sao? không thể nhắc?” Tần Chính hỏi ngược lại, câu nói “Đừng quên thân phận của em là gì.” chực chờ ở đầu lưỡi chờ nhay ra, nhưng anh lại nuốt vào bụng.

Không hiểu vì sao, anh không thể thốt ra khỏi miệng.

Đường Y Y tức giận đến mặt cứng lại.

Cô nhìn chăm chăm Tần Chính, không phát giác điểm nào dị thường.

Không khí lúng túng.

Tần Chính bước lên phía trước – “Xuống lầu ăn điểm tâm với tôi.”

Một khắc trước khi đi, anh nhìn qua đánh giá Đường Y Y một chút, bộ đồ thể dục màu phấn hồng cùng làn da trắng nõn của cô kích thích đầu dây thần kinh của anh, khiến anh xúc động, nếu không phải còn có việc cần làm, anh đã đem người ném vào thư phòng.

Bữa sáng là com Tây, từ vật dụng đến thức ăn không chỗ nào không lộ ra vẻ tinh xảo đẹp đẽ.

Đường Y Y ăn vài miếng, ánh mắt nhìn qua người giúp việc bên cạnh, dừng lại trên người một ông lão năm sáu mươi tuổi.

Ông lão có khuôn mặt thân thiết, nhìn Đường Y Y tươi cười, bao hàm ôn hòa.

Đường Y Y không tự giác cười lại một cái.

Bầu không khí trên bàn đột nhiên khê thay đổi.

Quản gia lập tức thu lại nụ cười, khôi phục bộ dạng nghiêm túc.

Tần Chính nhìn thấy thức ăn trong mâm của Đường cơ hồ không được động qua, anh ra lệnh – “Ăn hết trứng gà.”

Đường Y Y không hợp tác – “Không có khẩu vị.”

Quản gia đứng tại chỗ trong lòng kinh ngạc vạn phần, toàn bộ đều hiện ra trên mặt, lại nhanh chóng che giấu, đứa nhỏ này quả thật tính tình đại biến.

Trước kia khi chưa thay đổi, cô luôn nhu thuận, nghe lời.

Dàng vẻ vừa rồi, không ngờ lại phản kháng.

Quản gia âm thầm nhìn qua Tiên sinh, phát hiện Tiên sinh cũng thay đổi, không hề nổi giận.

Không biết đây là dấu hiệu xấu hay tốt...

Tần Chính cũng không bức bách, anh cầm khăn lau miệng – “Đi ra vườn hoa với tôi.”

Đường Y Y kéo ghế ra, đi phía sau Tần Chính, lúc đi qua quản gia cô lại liếc nhìn thêm một lần.

Cảm giác quái dị lại đến, cô lại không có biện pháp bỏ qua cảm xúc này.

Đối với một người chưa gặp bao giờ, trong lòng không phải nên cảm thấy xa lạ hay sao? Vì sao lại có cảm giác khác?

Suy nghĩ xuất thần, Đường Y Y không phát hiện Tần Chính thả chậm bước chân, cô đứng vào, mặt mũi đụng mạnh vào lưng anh, đau điếng.

“Rất đau sao?” Tần Chính đơn giản đem tay nhét vào túi, lạnh nhạt mở miệng – “Vậy thì nhìn đường, đừng nghĩ những thứ không nên nghĩ cho tôi.”

Đường Y Y hít một hơi bình tĩnh lại, không chỉ vì đau, mà còn vì sự chiếm hữu vận vẹo của người đàn ông này.

Chẳng những muốn kiểm soát hành động của cô mà còn muốn kiểm soát tư duy của cô.

Đứng trong vườn hoa, cô giấu đi tâm tình loạn thất bát tao của mình, Đường Y Y nhìn thấy một người đàn ông quốc tịch Mỹ, đôi phương đang tắm ánh mặt trời, về mặt đây hưởng thụ.

“Chào tiểu thư xinh đẹp, buổi sáng tốt lành.”

“Cho phép tôi giới thiệu bản thân mình một chút.” Spud đầy phong độ – “Tôi tên Spud, đến từ Los Angeles, Mỹ, rất hân hạnh được biết tiểu thư.”

Đường Y Y không cảm nhận được bất cứ tia nguy hiểm nào trên người đàn ông Mỹ này, thậm chí không hiểu sao buông lỏng bản thân – “Xin chào.”

Người giúp việc bưng lại trà cụ và nước, Đường Y Y ngồi trong đình pha trà.

Tần Chính cùng Spud mỗi người ngồi một bên, ở giữa bày một bộ cờ tướng.

Nhìn người Mỹ tay cầm quân cờ, có hình có dáng, Đường Y Y nhìn nhiều thêm vài lần, nhưng đối với Tần Chính đang ngồi bên cạnh, cô không nhìn dù chỉ một lần.

Mặt của tôn đại phật Tần Chính không chút thay đổi.

“Lần đầu tiên tôi đến Trung Quốc, liền bị sơn thủy, mỹ thực của Trung Quốc hấp dẫn.”

Spud bắt đầu kể chuyện anh đã trải qua, khôi hài, hóm hỉnh, khiến sự chú ý của Đường Y Y bị phân tán, người trầm tĩnh lại, làm một kẻ lắng nghe.

“Lần trước đi đến một ngọn núi, tôi gặp được một cô gái xinh đẹp như Đường tiểu thư, cô ấy hết sức thiện lương, biết nấu món ăn ngon, còn dạy tôi tiếng Trung...”

Ánh mặt trời sáng lạn, gió nhẹ thổi từ từ, thời tiết tốt, khiến tâm tình người ta thoải mái.

Giống như có một lực lượng vô hình dẫn dắt Đường Y Y, cô liên tục nghe người đàn ông Mỹ nói chuyện, động tác trên tay chậm lại như cô không hề phát giác ra.

Bên tai trộn vào tiếng vang, hòa theo gió, như có như không.

Đường Y Y nghe thấy nhìn lại, phát hiện trong tay Spud có thêm một khối đồng hồ quả quýt nạm vàng, hình dáng cổ xưa.

Đồng hồ quả quýt có nắp, lúc đóng lúc mở, nhiều lần không dừng lại.

Âm thanh đó không lớn, nhưng lại áp đảo giọng nói người đàn ông Mỹ, xuyên qua tất cả tạp âm, từng tiếng từng tiếng chảy vào màng nhĩ.

Đường Y Y vô thức nhìn qua đồng hồ quả quýt, lông mi dài khẽ chớp theo tiếng rung động khép mở của đồng hồ quả quýt, âm trà trong tay rồi đi miệng chén, nước trà rơi tung tóe trên mặt bàn, mí mắt cô ngày càng nặng...

Đường Y Y nằm một giấc mộng, rất dài...

Trong mộng, cô cảm thấy sợ hãi, bất an, bất lực, vui vẻ, hạnh phúc, những cảm giác đó trước sau tuôn ra cùng với một loạt hình ảnh.

Khi cô tỉnh lại, gió vẫn thổi nhẹ, ánh mặt trời ấm áp.

Cô vẫn ngồi như cũ trên ghế, Đường Y Y không nhúc nhích, cả người lọt vào trạng thái gần như mê mang, giống như vẫn ở trong mộng, chưa hề tỉnh lại.

Spud đã đi, trong đình chỉ còn lại một mình Tần Chính đang đợi cô, anh đang phẩm một bình trà, từ nóng đã chuyển sang lạnh.

Khi Spud tiến hành thôi miên với Đường Y Y, anh không lạnh mặt mà vẫn ngồi đó, anh nghe được tất cả, kể cả sự chán ghét của Đường Y Y dành cho anh.

Spud nói Đường Y Y là người có suy nghĩ vô cùng kiên định, cô ngăn tường rào bốn bề xung quanh mình, ngăn cách với thế giới của Tần Chính, tự nguyện khép kín bản thân.

Muốn phá vỡ tường rào đồng thời một lúc là không có khả năng, chỉ có thể đục trước một lỗ, rồi chậm rãi khoi rộng vết nứt, cho đến khi cô thật sự không còn chỗ ẩn nấp, không thể không xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Bởi vì ban đầu Đường Y Y tự yêu cầu thay đổi ký ức, nên hiện tại trừ phi cô cũng yêu cầu làm như vậy, nếu không không thể đổi về toàn bộ được.

Khi ở trong đình, dưới cái nhìn chăm chú của Tần Chính, Spud đem đoạn ký ức Tần Chính cung cấp đưa vào đầu óc Đường Y Y, làm rối loạn kho ký ức hiện có của cô.

Sắp tới đây, những mảnh vụn ký ức được cấy ghép vào sẽ khiến não bộ cô hoài nghi ký ức của mình, cuối cùng có thể nhớ lại toàn bộ hay quên hết đều do bản thân cô quyết định, không ai có thể can thiệp.

Ánh mắt Tần Chính vẫn dán chặt trên người Đường Y Y, nhìn chăm chăm nội tâm cô, chờ khi ánh mặt trời chiếu tới toàn bộ tường thành sẽ rữa nát, cô không còn chỗ trốn tránh.

Nhưng chùm ánh sáng kia là do ảo ảnh của cô trải ra, lại biến mất, anh hiện tại muốn xé nát nó.

Tiếng loảng xoảng vang lên, chén rớt xuống đất, Đường Y Y bùng tỉnh, cô bỗng nhiên đứng lên, bước ra ngoài, bước chân loạn choạng.

Tần Chính híp đôi mắt lại, thấy Đường Y Y bước qua cây cầu nhỏ, lướt qua ao nước, hình dáng hoảng loạn, anh nâng nâng tay.

Lục Sơn đứng bên cạnh hòn non bộ nhận được chỉ thị của anh.

Hơn một giờ sau, Đường Y Y xuất hiện tại một cô nhi viện, cô tìm viện trưởng, đi thẳng vào vấn đề.

Bác viện trưởng vuốt ve kính lão – “Thư viện đã từng bị hỏa hoạn, rất nhiều hồ sơ trong phòng làm việc bị cháy không còn.”

“Không còn?” Đường Y Y hấp tấp hỏi – “Vậy của con thì sao?”

Bác viện trưởng lắc đầu.

Đường Y Y ngây người.

Cô nhi viện Bình Khánh dời chỗ mấy lần, cô nhi viện Nguyên Sơn mười mấy năm trước động đất sụp đổ, cô nhi viện Hường Hi sáu năm trước bị hỏa hoạn..

Trong não Đường Y Y đột ngột xuất hiện một đoạn ký ức, cô bầu chặt góc bàn, sắc mặt trắng xanh.

Bác viện trưởng lo lắng hỏi – “Cháu gái, con không sao chứ?”

Đường Y Y cố hết sức lộ ra vẻ mặt tươi cười – “Không có gì.”

Cô chậm rãi đứng dậy – “Viện trưởng, con đi trước.”

Bác viện trưởng nhìn qua nhìn lại, tự nói – “Già, đầu óc kém, mình vì sao lại không có ấn tượng về cô ấy...”

Rời khỏi cô nhi viện, Đường Y Y đứng ở đầu đường, không biết nên đi theo phương hướng nào.

Đầu óc cô rất loạn, có điều gì đó đâm vào đầu cô, cường bức bản thân cô không thể nào giữ tỉnh táo.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đường Y Y mân mân khóe môi, có phải liên quan đến tên đàn ông người Mỹ gọi là Spud kia? Khi đó rõ ràng cô đang pha trà, cũng không buồn ngủ, vì sao lại ngủ mất...

Là âm thanh của đồng hồ quả quýt!

Bỗng dưng nghĩ đến một khả năng, về mặt Đường Y Y thay đổi liên tục.

Một lúc sau, lắng đọng lại trong lòng cô là hoảng sợ hoang mang, bởi vì không thể đuổi giấc mộng kia ra khỏi đầu, từng màn từng màn một rõ ràng, giống

như vừa xảy ra ngày hôm qua.

Lục Sơn cách chỗ cô đứng không xa, mở điện thoại báo cáo tình huống – “Tiên Sinh, Đường tiểu thư đứng ở đầu đường”

Đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát – “Theo dõi cô ấy cẩn thận.”

Tắt di động, Lục Sơn tiếp tục bám theo Đường Y Y.

Đường Y Y trở về nhà trọ, cô giam mình trong phòng, từ giữa trưa đến chạng vạng, toàn bộ buổi trưa đều không bước ra.

“Mình có phải điên hay không...”

Ôm hai chân ngồi trên giường, Đường Y Y lẩm bẩm nói, nếu không vì sao bản thân lại không không chế được hoài nghi thân sinh của mình là ai?

Khi Đường Y Y bước xuống lầu trời đã tối, ở bức tượng con kiến của chung cư cô đụng phải Lục Khải Chi, hai người gặp mặt.

Lục Khải Chi lên tiếng trước hỏi cô – “Sao em ăn mặc ít như vậy ra đường?”

Lúc này Đường Y Y mới cảm thấy lạnh, cô mặc một bộ đồ vận động, gió đêm tập kích chịu không được.

Đầu vai cô bỗng dưng trầm xuống, một luồng không khí mang mùi hương sạch sẽ chui vào mũi cô, Đường Y Y lập tức đỡ áo khoác nam vừa phủ lên vai cô xuống – “Không cần, tôi lập tức...”

“Khoác đi.” Lục Khải Chi nhẹ nhõu mày – “Buổi tối gió lớn.”

Trong bóng đêm âm thanh của anh đặc biệt ôn nhu, khiến người không nỡ cự tuyệt anh, làm anh thất vọng.

Đường Y Y nhìn chằm chằm Lục Khải Chi, trước ngày hôm nay, cô không để ý qua, hiện tại cô phát giác, âm thanh của Lục Khải Chi cùng người đàn ông Mỹ – Spud có điểm giống nhau.

Giống như có một nguồn năng lượng vô hình, có thể điều khiển tâm tình của người khác.

“Anh biết gì về thôi miên không?”

Im lặng một lúc lâu, Đường Y Y bỗng dưng hỏi một câu.

Mặt Lục Khải Chi không đổi sắc – “Có nghe qua.”

Mặt Đường Y Y cũng không đổi sắc, giống như thuận miệng hỏi – “Nói tôi nghe một chút.”

“Ở nơi này?” Lục Khải Chi nhẹ nhàng bật ra tiếng cười – “Tìm một chỗ ngồi xuống uống gì đó đi.”

Hai tay Đường Y Y bỏ vào bộ đồ thể dục – “Đi thôi.”

Cô xoay người bước đi, bỏ lỡ tia ngưng trọng, cùng với...âm trầm trong ánh mắt Lục Khải Chi.

Hai người đến một quán cà phê gần đó, ở một khu hẻo lánh, yên lặng.

Lục Khải Chi nhấp một ngụm cà phê, đắng vô cùng – “Y Y, sao em lại có hứng thú với thôi miên?”

Đường Y Y nói – “Có xem một bộ phim nói về thôi miên, cảm thấy rất thần kỳ.”

Khóe mắt giãn ra, Lục Khải Chi bật cười nói – “Phim thường làm quá những gì trong thực tế lên thôi.”

Đường Y Y nhìn Lục Khải Chi, vứt bỏ ý nghĩ anh chú ý mình một cách không lý giải được, anh là một người đàn ông có nụ cười ôn nhu.

Thường nói tương tự tâm sinh, anh ấy có lẽ là một người lương thiện.

“Tôi đọc một quyển sách mới biết đến.” Lục Khải Chi nói – “Hiếu kỳ, thần bí, càng tiếp xúc nhiều, càng thấy kỳ diệu.”

Mắt Đường Y Y chợt lóe lên, giờ cô đã hiểu vì sao trên giá sách của anh có nhiều sách thôi miên như vậy.

“Thôi miên có nhiều loại, dưới nhiều trạng thái, ký ức, tri giác đều có thể nhận thấy ám hiệu.”

“Nếu có người ra ám hiệu với cô, cô sẽ sinh ra phản ứng.” Giọng điệu Lục Khải Chi luôn bảo trì một tần suất, không nhanh, không chậm, giống như đem nội dung quyển sách đọc cho Đường Y Y nghe, không hơn – “Đó là một quá trình dụ dỗ, ở trong điều kiện đối phương tự nguyện, hoàn toàn phối hợp, có thể thông qua sự kích thích thay đổi biến hóa trong lòng...”

Nghe anh giải thích xong, Đường Y Y dừng một chút, dùng giọng điệu tùy ý nói – “Thực sự là thời niên có thể thay đổi nhân sinh quan cả đời một con người?”

Lục Khải Chi bùng ly cà phê lên, sững người, một hồi lâu sau, anh mới bùng đến bên môi, mẩn mẩn khóe môi.

Ngưng mắt nhìn Đường Y Y, một lúc lâu sau, Lục Khải Chi lại lắc đầu.

Không biết rõ? Hay là không có khả năng? Đường Y Y vừa định hỏi rõ hơn, quét mắt qua cửa kính nhìn thấy người đàn ông bên ngoài.

Về mặt Đường Y Y giống như gặp quý.

Lục Khải Chi nghiêng đầu, nơi phở xá huyền não, anh còn chưa kịp nghĩ hoặc liền bị tiếng xôn xao trong quán cà phê đánh tan suy nghĩ.

Người đàn ông thân hình cao lớn từ cửa bước vào, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất lạnh lùng, là loại người sống trên đỉnh cao, nắm giữ quyền lực uy nghiêm khiến người khác không dám đến gần.

Tất cả mọi người nhìn thấy người đàn ông dừng tại bàn ở góc hẻo lánh, trong lòng mọi người không hèn mà cùng nghĩ – tình tay ba.

Đường Y Y nuốt nước miếng, cô chỉ cùng Lục Khải Chi uống một ly cà phê, tán gẫu vài câu, không có làm gì khác, vì sao người đàn ông này tức giận như vậy?

Đôi mắt Tần Chính nhú lại, đen tối không rõ, liếc qua Lục Khải Chi.

Mặt anh không chút thay đổi như ai cũng biết anh đang nổi giận.

Dường như lúc nào anh cũng có thể đem quán cà phê đập nát.

Nhân viên phục vụ cùng quản lý quán đứng im tại một bên, quản lý nom nớp lo sợ, anh nhận ra thân phận người đến là ai, do một lần cơ duyên xảo hợp, hiện tại nhìn cảnh tượng này, thấy thế nào cũng khiến anh không thể không tỉnh táo.

Ngón tay nắm chặt, véo vào lòng bàn tay, Đường Y Y bước thật nhanh ra ngoài, cô không muốn bị mọi người chỉ trích, khiến bản thân ở trong hoàn cảnh khó xử.

Dưới khí tràng áp bức cường đại, Lục Khải Chi vẫn lạnh nhạt ngồi đó, cho đến khi Đường Y Y rời khỏi bàn, đi ra ngoài quán cà phê, ngồi vào chiếc xe ven đường, về bình tĩnh của anh dường như tan rã, những gì giấu phía dưới đáy lòng dường như bị lật lên.

Không bao lâu nữa, cô ấy sẽ nhớ hết mọi chuyện...

Dùng sức ném một cái ly ra ngoài, lồng ngực Lục Khải Chi phập phồng mà anh không biết, anh dùng tay dây dây huyết thái dương, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí.

“Tôi tin tưởng anh.”

Khi cô nói vậy, anh đã đem hết khả năng của mình ra.

Bây giờ nhìn lại, chỉ cách thất bại trong gang tấc.

Nhìn vào bên trong xe, Tần Chính còi xuống tây trang đắp lên đầu vai Đường Y Y.

Đường Y Y dùng tay lấy xuống.

Khuôn mặt Tần Chính lạnh như băng – “Người đàn ông khác thì có thể hả?”

Hiểu ra vấn đề, Đường Y Y dùng ánh mắt xem người bệnh thần kinh xem Tần Chính – “Bên trong xe mở điều hòa, tôi lại không lạnh, anh khoác áo cho tôi làm gì?”

Lục Sơn phía trước nghiêm túc lái xe, nhưng cơ thịt trên mặt giật giật một cái, khó mà phát giác.

Tần Chính cong người khấn trương, anh nhắm mắt lại – “Bạch Bân đến thành phố C.”

Bạch Bân là ai?

Trong lòng Đường Y Y tuôn ra cảm giác quái dị, ngón tay bị một bàn tay khác ghim chặt, cách một tầng kén mỏng ma sát tay cô, khớp xương đau đớn.

Trở lại biệt thự, một viên cầu màu trắng liền nhảy vào người Đường Y Y.

Đường Y Y mừng rỡ reo lên – “Phú Quý.”

Phú Quý ý vào lòng cô, cọ cọ tay cô, kêu lên một tiếng rõ to.

Tần Chính gọi bỏ khuy áo – “Đem con mèo kia đi chỗ khác.”

Quản gia còn chưa kịp duỗi tay, thân mình béo núc của Phú Quý liền run rẩy, núp cái đầu nhỏ trong lòng Đường Y Y, móng vuốt cụp vào.

Đường Y Y ôm mèo, sắc mặt khó coi.

Quản gia khó xử, ông nhìn về phía Tần Chính – “Tiên sinh, Phú Quý một ngày đêm không gặp Đường tiểu thư.”

Nhìn qua Phú Quý đang chôn trong ngực Đường Y Y, đôi mắt Tần Chính tóe ra hàn quang, anh đẩy Phú Quý ra, Phú Quý nhanh nhẹn đứng vững, hướng về phía anh nhe răng trợn mắt.

Khi Tần Chính nhìn nó chăm chú, Phú Quý lại kinh sợ, buông thõng đầu xuống chạy tán loạn vào phía dưới ghế sofa.

Khi Tần Chính cuối đầu, Đường Y Y không tự chủ được đưa tay về phía trước cà vạt của anh, ngay thời khắc đó, tay cô dừng lại, thả tay xuống, lộ ra vẻ mặt khó chịu, cảm giác như mình đang trúng tà.

Quản gia ở một bên thở dài, lầm bầm lầm bầm nói một câu đầy cổ quái – “Người còn giả bộ ngủ...”

Sau khi ăn xong, Tần Chính nhìn Đường Y Y mang con mèo trắng vào phòng ngủ, anh xanh mặt – “Đường Y Y, em muốn đem con mèo kia vào phòng ngủ?”

Bước chân Đường Y Y không ngừng lại – “Phú Quý luôn ngủ cùng tôi.”

Tần Chính nhìn con mèo – “Nó dám?”

Lông toàn thân của Phú Quý rũ xuống, nó nhìn nhìn chủ nhân của mình, lại nhìn qua con người hết sức đáng sợ ngồi đằng kia, một bộ không muốn nhưng vẫn rời khỏi chủ nhân của mình.

Quản gia mang nó đến phòng ngủ nhỏ.

Không có vật gây trở ngại, khí tức trên người Tần Chính hơi hoãn lại – “Đi chuẩn bị một chút, tôi muốn tắm.”

Đường Y Y nghe như gió thoảng bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mạng chỉ có một

“Em còn ở đó làm gì?”

Nhìn người con gái hoàn toàn không coi lời nói của anh ra gì, Tần Chính nổi con giận dữ – “Tôi nói tôi muốn đi tắm.”

“Anh có tay có chân.” – Đường Y Y nhìn như thế nào cũng cao 1m68, không phải dạng tướng tá nhỏ nhắn xinh xắn, đứng gào lên, tư thế cũng không phải dạng vừa – “Anh không biết mở nước à?”

Tần Chính sững sốt.

Sau một khắc, ánh mắt anh trầm xuống – “Em muốn chết phải hay không?”

Hồ hấp của Đường Y Y dòn đập, tròng mắt nhìn anh.

Hai người không một tiếng động giằng co lẫn nhau.

Một lúc lâu sau, Tần Chính nhẹ nhàng nở nụ cười, anh cúi người tới gần, nắm lấy một tay Đường Y Y đặt lên ngực mình, môi cắn nhẹ vành tai Đường Y Y.

“Nhìn em như thế này, so với trong quá khứ càng có ý tứ, đúng không?”

Đường Y Y rợn cả tóc gáy.

Phòng tắm rộng rãi xa hoa, tràn ngập hơi nước, bóng dáng hai người lay động cạnh bức tường trắng, lẫn vào nhau, rồi lại tách ra.

Tần Chính dựa người vào bồn tắm, cánh tay rắn chắc tùy ý đặt hai bên, lộ ra mảng ngực màu đồng.

Đường Y Y nhìn anh lạnh lùng.

Tiếng cười nhẹ của Tần Chính vang lên, tràn ngập nguy hiểm – “Đường Y Y, em đối nghịch với tôi khắp nơi, tôi sẽ có rất nhiều biện pháp nhổ từng cây gai trên người em, lúc đó bản thân em thương tích đầy mình, không tin thì em cứ thử xem”

Sắc mặt Đường Y Y âm trầm, đáy mắt cô bỗng lóe qua một tia sáng, mân mân khóe môi vênh lên – “Muốn tôi massage đầu cho anh?”

Vừa nói, Đường Y Y vừa vén tay áo, ngồi xổm xuống bên cạnh Tần Chính, mười ngón tay nhỏ xinh luồn vào mái tóc ướt của anh.

Tay màu trắng, tóc màu đen, đan xen vào nhau, đặc biệt bắt mắt.

Da đầu truyền đến cơn đau như kim châm, sắc mặt Tần Chính xanh mét, chết tiệt, cô gái này muốn chọc đầu anh thành tổ ong vò vẽ hay sao?

“Cút ra ngoài!”

Đường Y Y thu tay lại, trong lòng châm biếm, ánh mắt lơ đãng bước qua cái gương lớn để trước bồn rửa tay, vừa rộng vừa lớn, chớp mắt cả người cô như bị định trụ.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói, khàn khàn trầm thấp, chứa đầy dục vọng kinh khủng cùng với sự ngang ngược không cho phép người khác cự tuyệt – “Ngồi lên.”

“Nhìn một chút, em thật đẹp.”

Vì sao trong đầu lại toát ra câu nói như vậy? Là lời thoại trong phim? Hay là xem qua trên sách?

Lời nói gọi cảm như vậy, khiến người ta nghe thấy sẽ suy nghĩ viển vông.

Mặt Đường Y Y không còn một chút hồng hào, tái nhợt đến trong suốt.

Cô mấp máy đôi môi, run rẩy, nhưng một chữ đều không thốt thành lời.

Tần Chính phát giác nơi Đường Y Y đang nhìn, ánh mắt bỗng dừng sầm lại, không đếm xỉa mở miệng, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn.

“Muốn ngồi lên hả?”

Mấy chữ này giống như một hồi búa tạ tầng tầng đập vào đầu Đường Y Y, cô lập tức choáng, đầu vầng mắt hoa, lão đảo chạy đi, dựa lưng vào vách tường, thở từng ngậm từng ngậm.

Chốc lát sau, mồ hôi lạnh ướt cả lưng cô, cô lau mặt, lấy điện thoại ra từ trong giỏ.

Tinh thần phân liệt, hai nhân cách...

Ký tự nhấp vào lại xóa bỏ, Đường Y Y đọc kỹ từng dòng chữ, nhưng cũng không thu hoạch được gì, chỉ làm đầu óc sắp nổ tung.

Cuối cùng là tại sao?

Đường Y Y dựa người vào ghế sofa, dùng sức nắm tóc, kể từ buổi sáng đã có nhiều chuyện không giải thích được, ngủ quên trong đình, nằm mơ một hồi, trong đầu cô liên bắt đầu những mảnh vụn ký ức lẻ tẻ, có lúc có âm thanh, cũng có cảnh tượng, đều hết sức xa lạ với cô.

Dường như có người cầm cưa xẻ não cô ra nhét vào mớ ký ức đó, nó hoàn toàn không tương hợp với ký ức sẵn có của cô.

Đặc biệt là những ký ức đó không một tiếng động mọc rễ rồi cắm sâu vào não cô.

Nếu như cô gái có cùng diện mạo, trùng tên trùng họ với cô xuất hiện thì cuộc sống của cô có thể trở lại quỹ đạo vốn có của nó rồi.

Đường Y Y nhận không được thăm mong ngày đó mau đến.

Trừ phi người đó đã chết, nếu không với thủ đoạn cùng với thể lực của Tần Chính chuyện tìm được người chỉ là sớm hay muộn.

Đến khi đó thì cô có thể rời khỏi.

Nhưng mà...

Đường Y Y vui mặt vào lòng bàn tay, cô là cô nhi, không cha không mẹ, càng không có anh chị em, cho nên tuyệt đối không có cái gì gọi là ràng buộc

huyết thống, dựa trên căn cứ khoa học lại càng không giải thích được.

Đến tận cùng mọi chuyện là như thế nào...

Sau khi Tần Chính ngâm người xong từ trong phòng tắm bước ra, nhìn cô gái ngồi trên ghế cắt móng tay, cũng không thấy cô bước qua phía anh, cầm lấy khăn lông lau tóc cho anh, cũng không chuẩn bị áo ngủ cho và một chén trà cho anh, coi anh như không khí.

Không hiểu sao, Tần Chính cảm thấy không thích như vậy, loại cảm giác không thích này không thuần túy, mà hỗn tạp vụn vặt cùng hậm hực.

Trong không khí mang theo hương thơm mát lạnh, Đường Y Y cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ngồi giữa giữa móng tay.

Cô cuối cùng cũng nghĩ thông, hiện nay cô không có chỗ để trốn, dứt khoát liền sống như vậy, cùng lắm thì thí mạng.

Giống như bị chó điên rượt cắn, đau thì kiên nhẫn một chút, một thời gian sẽ qua đi.

Đồ cắt móng tay màu cam bị lấy đi, ném trên ghế sofa, Đường Y Y cũng bị ném qua, thiếu chút nữa là ngã ngửa trên mặt đất.

Một giọt nước tụ trên mũi Tần Chính, run run rẩy rẩy, nện pằng vào mặt Đường Y Y.

Từ góc độ của Đường Y Y, có thể nhìn thấy cảm xúc sôi trào trong mắt người đàn ông đối diện.

Cô cứng người không động đậy – “Tần Chính, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Ánh mắt Tần Chính chạy khắp thân thể cô – “Nói.”

Ngữ điệu của Đường Y Y có chút ít thương lượng – “Trước tiên anh tránh ra một chút, như thế này làm sao nói chuyện được.”

Lời cô nói xong, người đàn ông phía trên dù bận vẫn ung dung nhìn cô, thái độ không hợp tác.

Ngay trong lúc Đường Y Y không ôm hy vọng gì nữa, thì lực giam cầm trên người cô bỗng nhẹ đi.

Tần Chính dựa người vào ghế sofa, chân bắt chéo, duỗi tay lấy bao thuốc lá.

Đường Y Y suy nghĩ cẩn thận lại một lần những điều muốn nói, cô tỉnh táo cất giọng – “Tôi biết rõ tôi với thư ký tiền nhiệm của anh rất giống nhau, nhưng tôi thật sự không phải cô ấy, nếu như anh coi tôi thành cô ấy...”

Ầm! Tiếng bật lửa bị ném lên bàn vang lên rất lớn.

Đường Y Y nhú mày, cô không hiểu vì sao câu nói của mình chọc giận người đàn ông này.

Rít sâu một hơi thuốc, hơi thở Tần Chính gấp gáp nặng nề – “Em có phải muốn nói cho tôi biết, cả ngày hôm nay em đã làm gì?”

Đường Y Y cứng cả người.

Cả ngày hôm nay đầu óc cô lộn xộn, giống như là chốt cửa bị phá, giống như một xe lửa chạy mãi không tới bến, không yên tĩnh dù là một phút.

Tần Chính khồng chế càm Đường Y Y – “Nói chuyện!”

Đường Y Y bị ép buộc ngẩng đầu, tâm tình trên mặt không nơi che giấu – “Không phải anh cho người đi theo tôi sao? Xảy ra chuyện gì không phải anh rõ ràng sao?”

Anh hiện tại không muốn thoát ra dù chỉ một chữ, sợ bản thân mình không kiềm chế được mà đem cô gái này bóp chết. Tần Chính nhú mắt lại, đầu gối chống giữa hai chân Đường Y Y...

Dưới lầu, Quản gia dẫn người giúp việc đứng một bên, âm thanh trên lầu truyền vào lỗ tai, tiếng chửi rủa, trộn lẫn tiếng ngã đập của vật dụng, về mặt bọn họ đầy kinh ngạc.

Sau đó, đều im lặng.

Bầu không khí quý dị lan tràn trong đại sảnh.

Bọn họ đều không tưởng tượng được bộ dạng đau khổ của Tiên sinh ra sao.

Thật lâu sau, tiếng động trên lầu biến mất.

Quản gia phát tay – “Mọi người nghỉ ngơi đi.”

Người giúp việc lên tiếng, trở về phòng.

Quần gia nhìn qua hướng bậc thang một chút, thở dài một hơi, hai đứa nhỏ đến được với nhau phải trải qua một đoạn đường dài quanh co.

Hi vọng Tiên sinh tỉnh ngộ sớm một chút.

Tiếng huyền não vang lên trong phòng ngủ, bức tường đối diện giường ngủ là tivi, xưa nay chưa từng có, giảm bớt không khí cứng ngắt trong phòng.

Thân thể Đường Y Y quấn chặt trong mền, chỉ lộ ra một cái đầu, trên môi còn đọng lại một vệt máu, khóe mắt ửng hồng, sợi tóc hỗn độn, trờ chuyên động trong mắt, một đầu ngón tay cô cũng không muốn động đây, lười biếng thu dọn.

Tần Chính nằm bên cạnh, trên lồng ngực, hàm dưới, sau tai, hõm vai đều có vết cào, vô cùng thâm.

Anh gỡ mắt kính xuống, dùng hai ngón tay nheo nheo sống mũi, giống như đang ắn nhãn điều gì.

“Nằm bên cạnh tôi.”

Đường Y Y càng quấn chặt mền – “Không cần, bên này còn chỗ.”

Giọng nói Tần Chính càng thêm cứng rắn – “Tôi bôi thuốc cho em.”

Hô hấp dừng lại, khóe mắt Đường Y Y liếc qua, đầy cảnh giác lãnh đạm nói – “Anh tự lo cho bản thân mình đi.”

Tần Chính không nói thêm một lời.

Vừa rồi là lần đầu tiên anh cúi đầu, tuyệt đối không có lần thứ hai!

Tivi to lớn trên tường đang phát lại tiết mục trong ngày, không có gì đặc sắc.

Đường Y Y nhắm mắt lại, cố gắng tìm giấc ngủ.

Tối hôm qua dưới tác dụng của thuốc làm cô ngủ mê man, ngủ đến hừng đông.

Hôm nay không giống vậy, cô tỉnh táo, bên cạnh lại một tên đàn ông, còn không biết khi nào phát bệnh biến thái, mỗi một giây trôi qua đều gian nan.

Mền vén lên, Tần Chính đứng dậy, cất bước ra khỏi phòng.

Đường Y Y thở phào một hơi.

Ngay khi cô đang chuẩn bị bước xuống giường khóa cửa, cửa lại được mở ra từ bên ngoài, người ra ngoài giờ trở về.

Tần Chính liếc qua Đường Y Y, không bỏ qua ánh mắt thất vọng khi cô nhìn bản thân mình bước vào, ngực anh tràn ngập phẫn nộ, cười nhạo nói – “Yên tâm, buổi tối tôi ngủ ở đây, chỗ nào cũng không đi.”

Xụ môi xuống, Đường Y Y quay người trở lại giường.

Trở tay đóng cửa, Tần Chính kéo cái ghế, mở máy tính bắt đầu xử lý công việc.

Cầm điều khiển từ xa đối tất cả các đài, làm lại lần hai, Đường Y Y lại mở di động ra, cô nhận được một ảnh chụp của Lưu Đình Vân gửi qua, cô ấy mặc một bộ trang phục cổ trang nha hoàn màu xanh nhạt, tay còn giờ lên ký hiệu Victoria.

Thời điểm này, Lưu Đình Vân còn ở phim trường, mệt còn hơn chó.

Cô ngồi trên ghế gọi tin nhắn cho Đường Y Y, hôm nay cô ở phim trường thì xác định ngày mai thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Đạo diễn muốn đạt được hiệu quả cao nên một cảnh chụp nhiều lần, cô còn có thể tiếp thụ được, dù sao cũng là làm điều mình yêu thích, cũng hưởng thụ quá trình đáp nện nhân vật, như trong tổ có tiểu yêu tinh làm cho người khác sống không bằng chết.

Liễu Liên dựa vào mối quan hệ là bạn gái của Tiết Ngũ, lỗ mũi hướng lên trời không coi ai ra gì, hết lần này đến lần khác diễn không ra gì, mỗi lần tới cảnh của cô ta, cả tổ kịch đều lên bờ xuống ruộng.

Bí kịch nhất là, Lưu Đình Vân năm nay có khả năng va chạm tiểu nhân, trong phim cô cùng Liễu Liên là đối thủ, không phải là cô bị Liễu Liên đánh thì bị chửi, hơn nữa đối phương ra tay rất mạnh, một tát vào mặt là sưng lên không ít.

Cô chỉ có thể tự an ủi bản thân mình, có lẽ chờ đạo diễn cũng không chịu nổi, hoặc là Tiết Ngũ chơi chán cô ta, thì không thể gây ra sóng gió gì nữa. Lưu Đình Vân chỉ muốn quay tốt bộ phim này, về sau có thể càng có nhiều cơ hội tới với cô.

Nhìn thấy tin nhắn của Đường Y Y gửi tới, cô nói đang ở chung Tần Chính, Lưu Đình Vân khiếp sợ thiếu chút nữa ngã từ ghế xuống.

Ở chung?!

Lưu Đình Vân lập tức gọi lại, mạng đầu bên kia bị nghẽn, trong chốc lát tín hiệu mới đi.

“Y Y, tình huống của cậu lúc này ra sao? Có phải anh ta bắt Phú Quý đi không?”

Đường Y Y ngồi trên sân thượng, gió thổi mát, hai mắt cách thủy nhìn chằm chằm vào trong phòng, nhỏ giọng nói – “Đúng vậy, Phú Quý ở chỗ này, tớ vẫn tốt.”

“Vẫn tốt?” Lưu Đình Vân không tin, người đàn ông kia phí hết tâm tư đem người không chế, không thể nào không làm gì mà chỉ ngồi nhìn.

Đường Y Y nói – “Không phải đến trình độ sống không nổi.”

Lưu Đình Vân – “...”

So với cô thì còn biết tìm niềm vui trong chốn đau khổ.

“Trải qua khổ đau, con người ta càng mạnh mẽ, tớ nói lời này với cậu, cậu thấy phù hợp với mình không?”

Đường Y Y không còn gì để nói – “Cậu giữ cho mình đi.”

Lưu Đình Vân cười ha ha, lại lo lắng nói - “Y Y, cậu đừng cương với Tần Chính, an toàn bản thân là trên hết, lúc cần thiết thì yếu đuối với anh ta một chút cũng không sao.”

“Căn cứ kinh nghiệm của tớ, nước mắt của con gái cùng tình thương của mẹ có cùng một công thức, ví dụ như sờ sờ đầu, ôm một cái, đối với đàn ông có sức ảnh hưởng không nhỏ, cậu thử xem sao.”

Gương mặt Đường Y Y run rẩy, cô không làm được.

Ở trước mặt người khác, cô còn có thể nói nói cười cười, tình táo thông dong, nhưng vừa đụng tới người đàn ông kia, đầu dây thần kinh của cô ngay lập tức liền căng thẳng, không khống chế được tâm tình của bản thân, như thay đổi thành một người khác.

Đúng là ứng với câu nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, cùng ở chung một chỗ với anh ta, cô cũng không bình thường.

“Đình Vân, cậu để ý một chút, tớ nghe lén điện thoại của Tần Chính, Tiết Ngũ hình như để ý tới cậu.”

“Không thể nào, phong cách của tớ và Liễu Liên hoàn toàn trái ngược.” Lưu Đình Vân nói đùa – “Cô ta xinh đẹp bên ngoài, tớ xinh đẹp bên trong, không cùng một loại.”

Đường Y Y nói – “Tiết Ngũ rất biết hưởng lạc, anh ta thay phụ nữ liên tục, nghe nói không cô gái nào ở bên cạnh anh ta cũng không quá hai tháng, đó chính là cảm giác mới mẻ.”

Lưu Đình Vân trầm mặt mấy giây – “Thật sự là tra nam”

Nếu nói như vậy, Liễu Liên nhanh chóng sẽ mất kim chủ.

Đang nghĩ ngợi, bả vai cô bị người khác đẩy một cái, Lưu Đình Vân ngẩng đầu lên, thấy trợ lý của Liễu Liên, cô cảm di động, ánh mắt như hỏi cần gì.

Trợ lý nói – “Cô đứng lên một chút, Liễu Liên muốn sử dụng bộ ghế này.”

Lưu Đình Vân liếc mắt nhìn qua Liễu Liên đang được hầu hạ không xa – “Cô ta không phải đang ngồi trên ghế đó sao?”

Trợ lý nhìn cũng không thèm nhìn, cầm ghế bước đi.

Lưu Đình Vân nhìn theo cho đến khi thấy ghế đặt trên mặt đất, Liễu Liên gác chân lên, cô điên tiết mắng, giỏi lắm!

Đường Y Y cũng nghe thấy lời nói của trợ lý – “Đình Vân, cậu có sao không?”

Lưu Đình Vân cười cười – “Chuyện này thì có đáng gì.”

Cô không phải ngày đầu tiên bước vào giới này, chỗ đứng so với người khác thấp thì sẽ bị giẫm đạp, là hiện tượng phổ biến.

Có thể làm chính là từng bước một bước lên phía trên, cho đến khi đứng trên chỗ cao nhìn xuống người phía dưới, thì người khác không thể giẫm đạp cô.

Loa phát thanh vang lên, thúc giục mọi người chuẩn bị chụp cảnh mới.

Lưu Đình Vân nói – “Y Y, tớ phải làm việc rồi, cậu đi ngủ sớm đi.”

“Không cần suy nghĩ vào đường cùng, tình huống có lẽ không xấu như cậu nghĩ đâu.”

Kéo cửa kính bước vào, Đường Y Y vút đi động qua một bên, chui về ổ của mình, chống mí mắt xem tivi, chớp mũi vẫn hít mùi hương, mùi hương thật dễ chịu.

Đường Y Y nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên tường là một lọ hương nhỏ đen nhánh, mùi hương tản mát ra từ nơi đó

Hình như lúc trước không có, Đường Y Y nhìn thêm mấy lần thôi không nhìn nữa, đem ánh mắt chuyển về phía tivi, một lát sau, cơn buồn ngủ kéo đến, càng ngày càng đậm, bao trùm ý chí, cô từ từ thiếp đi.

Tần Chính đóng máy tính lại, néo néo ấn đường, anh nằm dài trên giường, ôm cô gái đang đưa lưng về phía anh vào lòng.

Ngửi mùi sữa tắm chuyên dụng dành cho mình trên cơ thể cô, Tần Chính chạm vào điểm mẫn cảm trên người Đường Y Y, nhìn thấy hơi thở cô rối loạn dưới tay anh.

“Đường Y Y, thân thể của em không quên được tôi...”

Ngày hôm sau, Đường Y Y phơi nắng trong vườn hoa cùng với Phú Quý, Tần Chính không lác lác trước mặt cô, ánh mặt trời đều rực rỡ hơn bình thường.

Khi Thạch Tiến bước tới, liền nhìn thấy một màn này, cô gái xinh đẹp ngồi trên ghế gỗ dài đọc sách, một con mèo trắng nằm sấp bên cạnh, lẳng lẳng bảo vệ cô, hình ảnh thật tốt đẹp.

Tiếng bước chân kinh động Đường Y Y, cô giương mắt lên – “Trợ lý Thạch.”

Thạch Tiến hai tay mang hai túi xách to, anh theo phân phó của Tổng tài chạy đến Tứ Vị Lâu mua thức ăn mang đến đây.

Phòng khách tràn ngập mùi đồ ăn, Đường Y Y ngồi trước bàn, cô thích ăn đồ ăn của Tứ Vị Lâu, cho nên nhìn thức ăn bày trên bàn khẩu vị đột nhiên tốt hẳn.

Là ý tứ của Tần Chính, Đường Y Y biết rõ điều này.

Quản gia bưng lên một ly nước chanh mới pha, còn mang cho Phú Quý thức ăn dành cho mèo.

“Đường tiểu thư, có chuyện gì nói với tôi một tiếng.”

Đường Y Y cười nói – “Cảm ơn.”

Đối với ông lão này cô không hiểu sao lại có cảm giác thân thiết.

Thạch Tiến ngồi bên cạnh uống nước sôi, âm thầm quan sát, có một ngày Đường Y Y biết rõ người kia chính là bản thân cô không biết bị kích thích như thế nào.

Đường Y Y vừa ăn vừa hỏi - “Trợ lý Thạch, anh làm việc ở SLM từ khi nào?”

Trong lòng giật thót một cái, mặt trợ lý Thạch không biến sắc – “Hai năm trước bắt đầu làm ở SLM.”

Đường Y Y ồ một tiếng, hai năm trước, đó là thời điểm sau khi người đó rời đi.

“Cậu gặp qua cô ấy chưa?”

Biết rõ “cô ấy” trong miệng Đường Y Y là ai, về mặt Thạch Tiến quái dị – “Chưa gặp.”

Đường Y Y ăn hai miếng cá hồi, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng với Thạch Tiến, khóe mắt nhìn qua người quản gia.

Quản gia khoanh tay lắng nghe, gương mặt thủy chung không biến hóa.

Rời khỏi biệt thự, Thạch Tiến cầm di động báo cáo tình huống cận kề cho Tần Chính, chính xác đến từng câu từng chữ đối thoại.

“Tổng tài, tôi không có nói gì cả.”

Câu trả lời của Tần Chính làm người ta giật mình – “Về sau cô ấy hỏi gì, thì cậu cứ căn cứ tình hình thực tế mà nói.”

Thạch Tiến ngẩn người - “Dạ.”

Cúp điện thoại, Tần Chính khép nửa đôi mắt, hút một hơi xì gà, nếu như anh không tiếc thủ đoạn đem Đường Y Y bức đến đường cùng làm cho cô đối mặt với thực tế, làm cho bản thân cô không thể trốn tránh. Cô ấy sẽ trốn không thoát.

“Lão Chung mới gọi cho tớ, có hai em mới tới.” Tiết Ngũ nghiêng chân – “Tớ không cần, đều dành cho cậu.”

Tần Chính phun ra làn khói lượn lờ – “Không có hứng thú.”

Nhỏ hơn hai mươi tuổi trong mắt anh chính là con nít, anh không có sở thích luyến đồng, đối với con gái vừa trở mã không có cảm giác, dù là Đường Y Y, anh cũng đợi cô lớn lên, lột xác, anh mới muốn cô.

Tiết Ngũ giật giật khoe miệng – “Thật sự không nhìn thử một chút?”

Tần Chính kẹp điều xì gà, mặt lạnh liếc qua, Tiết Ngũ buông tay – “Vây thôi đi.”

“Không phải là tớ có thành kiến với Đường Y Y, nhưng cô ấy để móng tay có phải chỉ để cào cậu không?”

Khoe mắt Tần Chính nhú lại rất nhẹ, vết cào trên người ần ần đau.

Trên mặt anh vẫn ra vẻ không sao cả – “Cào hai cái thì cào đi.”

Hai cái? Tiết Ngũ chắc lưỡi – “Cậu ra khỏi nhà không soi gương hả? Khắp người cậu như mèo cào.”

Mặt Tần Chính không thay đổi.

Nghe thấy hai chữ mèo cào, anh liền sinh ra cảm giác hậm hực, con mèo ú ở nhà đúng là được voi đòi tiên, còn khiêu khích với anh, bám sát vào người Đường Y Y.

Đối với Đường Y Y lúc này, anh so ra thua một cộng lông mèo.

Ngửa đầu uống một ngụm lớn Vodka, Tần Chính vuốt vuốt tóc, trong ngực không khỏi đau buồn.

Hôm nay anh ra ngoài lâu như vậy, cô gái kia ở nhà chắc là vui quên trời đất.

“Hai ngày trước tớ có nói với cậu cái kia...”

Tiết Ngũ sờ sờ môi, tia hứng thú hiện lên trong mắt – “Bạn cùng phòng của Đường Y Y, Lưu Đình Vân, tớ điều tra được chuyện vui.”

“Lưu Đình Vân có một người bạn trai, làm việc tại thành phố Y, hai người yêu xa sáu bảy năm, cô ấy còn không biết rõ giữa hai người còn một người con gái khác, đã lên giường với tên kia từ rất lâu rồi.”

“Chắc chắn, cậu nói xem, nếu tớ đem chuyện tên kia ngoại tình nói cho cô ấy, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

Nghĩ thôi đã thấy cao hứng, về mặt Tiết Ngũ tính toán lên kế hoạch.

Tần Chính nhẹ nhàng cảnh cáo – “Cậu đùa cũng được, nhưng đừng liên lụy tới Đường Y Y.”

Về mặt Tiết Ngũ đầy khoa trương – “Tớ làm sao dám.”

Đường Y Y là người con gái anh không dám đụng vào, bề ngoài mê hoặc, bên trong lại nhìn không thấu, không biết khi nào thì cắn anh một cái.

“Đường Y Y sắp nhớ lại mọi thứ?”

Tần Chính mở miệng – “Sẽ không quá lâu.”

Tiết Ngũ trầm nghĩ, nhớ ra chưa chắc là chuyện tốt, trong công việc Đường Y Y không chỗ nào chê được, nhưng trong cuộc sống thường ngày quá tỉnh mịch.

Cô gái này đối với đàn ông có tâm hay không có tâm, không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt có thể nhìn ra được.

Đường Y Y dĩ nhiên là không có.

“Danh tiếng của Spud lớn như vậy cũng không thể làm Đường Y Y khôi phục trong một lần” - Trên mặt Tiết Ngũ lộ ra vài phần ác độc – “Có muốn mang Lục Khải Chi lại đây không? Để anh ta chữa trị cho Đường Y Y.”

Tần Chính lắc đầu – “Tạm thời không động tới.”

Lĩnh vực kia anh chưa nghiên cứu qua, nếu Lục Khải Chi có tâm địa mờ ám, thì tình huống càng thêm phiền toái.

Sau khi tách ra với Tiết Ngũ, Tần Chính dạo một vòng trong thành phố mới trở về.

Vào phòng không thấy người, vườn hoa cũng không thấy, lệ khí giữa lông mày anh trong nháy mắt bùng lên – “Người đâu?”

Quản gia báo lại – “Tiên sinh, Đường tiểu thư đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” sắc mặt Tần Chính đóng băng - “Ai cho phép?”

Sau lưng chợt lạnh, quản gia như muốn nói lại thôi - “Tiên Sinh, nếu như quản thúc quá nghiêm, Đường tiểu thư sẽ...”

Tần Chính lạnh lùng nói - “Ông lo hơi nhiều.”

Quản gia im lặng không lên tiếng.

Tần Chính nhắm mắt lại, thái dương nổi gân xanh, anh khắc chế tâm tình của chính mình, có Lục Sơn đi theo, cô gái kia chạy không thoát.

Hon tám giờ tối, Đường Y Y đi dạo một vòng trở về, cả biệt thự đen như mực, một điểm sáng cũng không có, suy nghĩ đầu tiên của cô là mất điện, nhưng nghĩ ngược lại, thì cảm thấy không thể nào.

“Lục Sơn, tất cả mọi người đều đi ngủ?”

Lục Sơn theo sau một bước cúi đầu, khuôn mặt lạnh lùng, đầu lưỡi anh quét qua vách miệng, giống như còn vương lại mùi đậu phụ ăn lúc chiều.

Anh nhắm nháp mùi vị đó lần đầu, xua không tan, quá nhiều tâm tư anh, thúc đẩy anh làm trái mệnh lệnh, nói nhiều một câu – “Tiên sinh đang đợi cô.”

Lúc này, tay Đường Y Y đã đẩy cửa chính phòng khách ra, sặc sụa mùi thuốc lá bên trong, nhìn thấy người đàn ông trên ghế sofa.

“Về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Không sao cả

Bóng đêm làm cho các giác quan càng thêm nhạy cảm, dù tiếng động rất nhỏ thì âm thanh cũng phóng to lên, xuyên qua không khí, lúc chui vào màng nhĩ thì âm vang thêm mấy lần.

Cảm giác rung mình càng thêm chân thực, giống như từng cây băng nhọn đâm về phía Đường Y Y, định trụ cô lại một chỗ, xuyên qua xương cốt, đóng băng cô lại.

Hít sâu một hơi, Đường Y Y bỏ xuống bao thức ăn cho mèo, mở ra đèn pin di động, tìm được công tắc điều khiển từ xa của đèn phòng.

Phòng khách nháy mắt thoát khỏi bóng đen.

Một người đàn ông dựa vào ghế sofa, trên môi ngậm một điếu thuốc, một bộ vest đen mặc trên người được mở rộng ra, phô ra góc cạnh bén nhọn của cơ thể cùng với hơi thở thô bạo.

Hàng ngũ quản gia cùng người giúp việc đứng ở hai bên cũng hiện ra dưới ánh đèn, mặt mũi người nào cũng đầy bất an.

Đường Y Y vô ý liếc qua cái gạt tàn trên bàn, đầy tàn thuốc nhồi vào, có vài cái rớt tán loạn bên cạnh. Da đầu cô tê dại.

Sụp mí mắt, giọng nói Tần Chính khàn khàn – “Đi đâu?”

Đường Y Y mím môi – “Phụ Quý Viên.”

Tần Chính phun ra một làn khói – “Mua gì?”

Đường Y Y nói – “Thức ăn cho mèo.”

Không ngờ cô lại thành thật, ngày trước thì rất bình thường, nhưng bây giờ thì vô cùng quý hiếm, cuối cùng Tần Chính cũng mở mí mắt ra, con người đen rét lạnh, như rắn độc nhìn thẳng vào người con gái đứng dưới ánh đèn.

Ở bên ngoài diên khùng cả buổi chiều, ông tay áo màu trắng bám vài vết bẩn, trước ngực dính một vài vết dầu, nhìn là biết đi ăn hàng, còn đi một cách vui vẻ.

Biết đi mua đồ ăn cho con mèo mập kia, nhưng sao một chút cũng không nghĩ đến anh?

Ý niệm đột nhiên toát ra từ trong đầu, oán khí rõ ràng, không phải phần nộ đơn thuần, Tần Chính giật mình, suy nghĩ khựng tại chỗ, không nói nên lời.

Đường YY nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa không có động tĩnh, cô cởi giày cao gót mang trên chân, thay dép, đi rót nước uống.

Uống hơn phân nửa chén nước đun sôi để nguội, đối phương vẫn không có phản ứng gì, hình như là...ngần người?

Ý thức được điều này, Đường YY cũng sờ liếc qua, chính bản thân cô sẽ không tự đi tìm phiền phức, cô cầm lấy bao thức ăn cho Phú Quý bước vào phòng nó.

Phòng khách lại trở về trạng thái tĩnh mịch.

Quản gia cân nhắc trong lòng, cuối cùng ông vẫn quyết định im lặng không nói gì, để tránh cho tình huống hiện tại chuyển biến xấu.

Tiên Sinh vừa trở về nhà, biết Đường tiểu thư ra ngoài thì lập tức đá văng cái bàn, đập nát vài món trên phẩm vô giá, sau đó một mình ngồi trên ghế sofa hút thuốc, nhìn giống nhưng bức tượng hình người.

Người có mắt đều nhìn ra Tiên Sinh đang chờ điện thoại của Đường tiểu thư, chờ đến khi trời tối, di động cũng không vang lên một tiếng.

Không trách được Tiên Sinh tức giận. Bị lạnh nhạt!

Chỉ sợ Tiên Sinh chưa từng bị như vậy bao giờ.

Bị như vậy cũng tốt.

Bị nhiều lần sẽ quen dần.

Cũng giống như vết cào trên mặt.

Lục Sơn đứng ngoài cửa bóng lưng thẳng tắp, chờ nghe câu hỏi.

Buổi chiều anh đi theo Đường YY, từ Phú Quý Viên đến phố Ngự Long, không ngừng len lỏi qua từng con hẻm, Đường YY không có hẹn với ai hết, chỉ đi ăn dạo qua nhiều quán nhỏ.

Cô cũng mua cho anh một phần tàu hũ nóng, lúc đầu anh còn từ chối, như về sau thấy từ chối không được nên nhận lấy.

Khớp xương ngón tay anh giật giật, Lục Sơn rũ mi mắt, Đường YY đúng là hoàn toàn không giống với lúc trước, thời điểm này cô đang dần nhớ lại từ từ.

Có thể là vài ngày nữa, hay mười ngày, hoặc là mấy tháng, cũng có khi quay mặt đi cô lập tức nhớ lại quá khứ.

Ai cũng không biết trước được điều gì sẽ xảy ra.

Tần Chính ngồi yên rất lâu, phát hiện người con gái trước mặt không thấy đâu, anh đứng bật dậy, định bước chân lên lầu.

Quản gia cất tiếng nói – “Đường tiểu thư ở trong phòng Phú Quý.”

Thân hình cao lớn dừng bước, Tần Chính thay đổi phương hướng, bước thẳng qua bên trái.

Phú Quý đang hưởng thụ hương vị đồ ăn mới, thỉnh thoảng cảm nhận được sát khí từ phía sau lưng đến gần, chân nó đạp một cái, lập tức nhảy vào lòng Đường YY.

Đường YY vội vàng ôm lấy nó, nghe thấy tiếng bước chân, không quay đầu lại cô cũng biết rõ là ai.

“Lại đây.”

Tiếng nói lạnh liệt truyền đến từ phía sau, giọng điệu ẩn chứa cường thế không cho phép người khác làm trái ý, Đường YY nhủ mảy, đặt Phú Quý vào trong ô.

Thực giác của động vật rất nhạy cảm với mối nguy hiểm, Phú Quý run lấy bầy, cấu lấy tay áo của Đường YY không buông.

Đường YY sờ Phú Quý – “Không có gì.”

Cô đứng người lên, nhìn Tần Chính đứng ở cửa – “Phú Quý rất nhát gan.”

Hí mắt ra nhìn cô, Tần Chính thản nhiên nói – “Ngược lại chủ nhân của nó gan rất lớn.”

Mặt Đường Y Y xụ xuống.

Trước mắt bỗng xuất hiện một bóng người, nồng nặc mùi thuốc lá đập vào mũi cô.

Tần Chính áp Đường Y Y trên tường, tay bóp chặt vòng eo tinh tế của cô – “Sau này khi ra ngoài, gọi điện cho tôi.”

Giọng nói cứng nhắc đầy vụn vụn

Đường Y Y hoài nghi bản thân mình nghe nhầm, cô cảm thấy buồn cười, nghĩ trong lòng, tại sao lại phải gọi điện cho anh ta?

Tần Chính mỉm cười khoe môi, đường cong sắc bén – “Trả lời tôi.”

Lời nói đã đến bên miệng, Đường Y Y lại nghĩ đến lời Lưu Đình Văn nói với cô, cô do dự một chút mới nói – “Biết rồi rồi.”

Người con gái trong ngực chẳng những không lộ ra vẻ mặt chán ghét mà còn không phản kháng, ánh mắt sắc bén của Tần Chính lướt qua gương mặt trắng nõn của cô, dừng lại vài giây, trong lòng đầy nghi hoặc.

Chết tiệt! Cô ấy đột nhiên ôn hòa nhu thuận khiến anh sinh ra cảm giác hoài nghi.

Đường Y Y bị nhìn cảm thấy hết sức không thoải mái, cô chui ra từ khuỷu tay Tần Chính, vừa mới bước hai bước, người liền bị nhấn bồng lên từ phía sau.

“Không cần chuẩn bị cơm tối.”

Quảng ra một câu nói, Tần Chính ôm Đường Y Y, kiểm chế không cho cô gãy gập, xoay bước lên lầu, để lại mọi người đầy lo lắng đề phòng, không đến hai phút sau, trên lầu truyền xuống tiếng động kịch liệt.

Đến đêm khuya, Đường Y Y mới được buông tha, bắp chân run rẩy, cô bước thật chậm ra ngoài rót ly nước uống thuốc, phải hết sức cẩn thận.

Nước ấm trượt vào dạ dày, ấm bụng trong, Đường Y Y sắc ho khan, cô chậm rãi dựa vào ghế sofa, ngồi vào, trên mặt không còn giọt máu.

Không hiểu sao, người đàn ông này cũng gần bốn mươi tuổi sao lại có tinh lực đáng sợ như vậy, làm không biết bao nhiêu lần, như vậy còn không nói tiết tấu mỗi lần cứ như đóng cọc, cô cứ cho là mình sắp không sống nổi.

Hết lần này đến lần khác khi cô mở mắt ra, phát hiện bản thân còn sống thì người đàn ông đó lại tiếp tục, càng mãnh liệt, hung tàn, giống như ma quỷ khát máu.

Điều khiến Đường Y Y khủng hoảng nhất là, cô sống đến từng tuổi này, chung từng trải qua một đoạn tình cảm nào, cũng không có yêu ai, thậm chí bài xích dục chạm thân thể.

Nhưng khi cô ở gần Tần Chính, bị anh áp dưới thân, trong một hoàn cảnh xa lạ, cảm giác ngột ngạt càng mãnh liệt.

Không biết vì sao, cảm giác đó cực độ khủng bố.

Vì cô cảm giác được Tần Chính hiểu rõ thân thể cô, mỗi một tác, một gang, anh ta hiểu còn hơn bản thân cô.

Đó là cảm giác qui dị và sợ hãi tột độ.

Đường Y Y nhắm mắt lại, không biết đời trước cô có đào mồ cuốc mả mộ tổ tiền Tần Chính hay không, nhưng cô biết rõ, đời này cô bị Tần Chính hại, bám như đĩa, hút máu cô, không hề có tính người ở đây.

Đây chính là một loại khống chế, giống như quá trình đi đến cái chết, nhưng không có biện pháp phá giải.

Chén nước trên tay bị lấy đi, ngay thời khắc Tần Chính cúi sát người về phía cô, cô sợ hãi thụt lùi ra sau.

Cả người Tần Chính trần trụi tinh trắng, chỉ mặc một cái quần tây đen dài, lộ ra cơ bụng săn chắc, đường cong cơ thể hấp dẫn, giống như cung đã lên tên, lúc nào cũng có thể công kích.

Anh ngậm thuốc trong miệng, chân đá thùng rác bên cạnh, mấy hộp thuốc lăn ra ngoài, lộ ra nhãn hiệu, anh không để vào mắt.

Uống đã hơn một hộp, không biết cô bắt đầu sử dụng từ khi nào.

“Đường Y Y, em ngược lại cẩn thận.”

“Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.” Đường Y Y khép lại áo ngủ trên người – “Tôi không muốn ngày nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nghe trong giọng nói của cô đầy châm chọc và căm hận, trong người Tần Chính phụt lên một ngọn lửa lớn, anh đột nhiên nở nụ cười – “Chẳng lẽ em nghĩ tôi muốn có con với em?”

Đường Y Y bật cười ra tiếng – “Vậy thì tốt rồi.”

Trong nháy mắt đó, nhìn thấy cô gái này thở nhẹ một hơi. Suốt ngày cô ấy chỉ nghĩ việc hận bản thân mình không thể mọc ra một đôi cánh, tự do lên trời xuống biển. Tần Chính vuốt ve vài ngón tay, im lặng không nói.

Hô hấp của anh nặng nề, tròng mắt lạnh lẽo, không có một tia nhiệt độ.

Một lát, Tần Chính nắm chặt mắt cá trắng nõn của Đường Y Y, dùng lực cực lớn kéo cô đến người rồi khiêng cô trở về phòng.

Qua ngày hôm sau, hai chân Đường Y Y đều có vết thương nho nhỏ, đau nhức vô cùng.

Nguyên do vì duy trì một tư thế quá lâu.

Cô uống sữa, mắt nghiêng nhìn về phía điện thoại di động, không biết có gì mới lạ không, xem tin tức, chỉ có như vậy, cô mới biết thế giới lớn vô cùng, rất nhiều người khổ sở, cô chỉ là một trong số đó.

Nói trắng ra, cô muốn tìm kiếm sự an ủi.

Nếu không thì từ ngày đầu tiên, cô đã hậm hực rồi tuyệt vọng.

“Đường tiểu thư, Tiên Sinh dặn dò, cô phải uống hết ly sữa.”

Đúng lúc quản gia đang bước lại.

Đường Y Y không khẩu vị bữa môi, lấy nửa ly sữa còn lại uống hết.

Người đàn ông kia ra khỏi nhà từ sớm, khi cô còn nằm mơ, tỉnh lại bên cạnh giường đã lạnh.

“Tôi uống xong rồi.” Thấy quản gia không rời khỏi, Đường Y Y bưng cái ly không, lật úp xuống cho ông xem, không thừa một giọt, được chưa.

Quản gia vẫn giữ thái độ bình thản, không có bị tác động vì lời nói đùa cợt của Đường Y Y, ý bảo cô nhìn vào trứng gà để trong mâm.

Bầu không khí đột nhiên cứng ngắt.

Ấn đường Đường Y Y đen thui lùi, mặt vô cùng khó coi lấy trứng gà ăn, đứng dậy bước đi.

Cô nổi giận cùng với quản gia thì có ý nghĩa gì? Người đàn ông kia làm chủ, quản gia chỉ làm việc theo lệnh.

Quản gia phát tay để người giúp việc thu dọn bàn ăn, ông thở dài.

Ở trong phòng, Đường Y Y mở tủ quần áo lấy một cái áo vest mặc vào, khỏe mắt vô tình nhìn qua một mặt tường, cô nhớ ở đó có một cánh cửa, mở cửa ra chính là thư phòng.

Đóng tủ quần áo lại, Đường Y Y bước tới, ánh mắt tìm kiếm bốn phía bức tường trước mặt, không thấy một nút công tắc nào, giống như những bức tường bình thường khác.

Kỳ quái, hôm trước Tần Chính làm sao mở ra được...

Đường Y Y đột nhiên tìm quanh bốn góc tường, lại nhìn nhanh một vòng xung quanh, trong phòng có ẩn giấu camera không?

Sắc mặt cô ngày càng thay đổi, cảm giác hít thở không thông ập đến, làm cô không thể hô hấp được.

Cơ hồ chạy trời chết, Đường Y Y lao ra ngoài.

Lục Sơn đã sớm nhận được lệnh, chờ bên cạnh xe, vừa thấy người bước ra, liền khom người mở cửa sau xe ra.

Đường Y Y liếc một cái, khuôn mặt đối phương thanh lãnh nghiêm túc, mặc đồ Tây đen, cũng không che lấp được cơ bắp pháp phồng, có khả năng chấn nhiếp người khác.

Nhìn cô vẫn đứng đó, mí mắt rũ xuống của Lục Sơn giờ lên – “Đường tiểu thư.”

Đường Y Y ngồi vào trong, cửa đóng ầm lại.

Lục Sơn vẫn duy trì tư thế như cũ, qua mấy giây sau, anh đứng thẳng người, bước qua phía bên kia, mở cửa lên xe.

Bên trong xe im lặng.

Đường YY nhìn ngoài cửa sổ, vừa rồi cô nghĩ thấy mùi máu tanh trên cơ thể Lục Sơn, lẫn với mùi thuốc, có lẽ bị phạt lúc sáng sớm.

Tình tình Lục Sơn như vậy, tuyệt đối sẽ không giấu giếm Tần Chính.

Anh ấy không dám, cũng không thể.

Đường YY rũ mắt xuống, chiều hôm qua cô không nói cùng Lục Sơn bất cứ điều gì, khả năng duy nhất làm cho Tần Chính tức giận chính là chén tàu hũ.

Người đàn ông đó đối với bất cứ điều gì liên quan tới cô đều có dự vọng chiếm hữu.

Đến công ty, Đường YY vẫn giống như bình thường ngồi trước máy vi tính dành cho mình, bỏ hết suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, tập trung làm việc.

Cô không nghe điện thoại nội bộ, cũng không bước vào văn phòng, cho đến lúc đi họp, mới nhìn thấy Tần Chính, hơi thở quanh thân anh đặc biệt âm trầm, có thể thấy được thời tiết hôm nay mây đen giăng đầy, phối hợp cùng vết cào dưới cằm càng khiến người khác nhìn vào thấy anh thêm dữ tợn, không rét mà cảm thấy run.

Nhóm quản lý cấp cao về mặt ai nấy đều quái dị, lại không dám nhìn nhiều, chỉ vụng trộm trao đổi ánh mắt với nhau, rồi nhìn thẳng phía trước.

Áp suất phòng họp rất thấp, vài người quản lý cấp cao báo cáo công tác, khi ngồi xuống thì lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Tần Chính vô ý thức duỗi tay ra, Đường YY không hợp tác, không giống như trước đây đưa văn kiện anh muốn cho anh, chớ nói chi tới việc cung cấp ý kiến có giá trị chuyên môn cho anh.

Ai cũng không biết trong lòng Đường YY đang nghĩ gì.

Ngay trước thời khắc cơ thể cô phản xạ trước hành động của Tần Chính, cô cưỡng chế ý thức bản thân mình không được làm vậy.

Lúc này tâm tình cô không tốt, hỗn loạn vô cùng, đến ánh mắt lạnh như băng của Tần Chính quay về phía cô, cô cũng không phát giác ra.

Bầu không khí trong phòng họp đột ngột đông cứng lại.

Mỗi người đều hít một hơi thật dài, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Tần Chính ném bản trừ hoạch trong tay ra, bóng đen giữa lòng mây càng sâu thêm, tối tăm âm trầm – “Trước buổi trưa, làm làm bản khác nộp lên cho tôi.”

Người phụ trách phòng kế hoạch mặt tái xám – “Dạ.”

Rời khỏi phòng họp, Tần Chính đột ngột xoay người, Đường YY bước theo phía sau ổn định thân thể, ngẩng đầu nhìn anh.

Cô gái trước mặt anh hôm nay ăn mặc đơn giản, áo sơ mi trắng, vest đen thoải mái, tóc dài cột lại phía sau, trang điểm không đậm không nhạt, vừa đúng màu son cũng vậy.

Từ đầu đến chân đều cảnh đẹp ý vui.

Vẻ đẹp phía dưới bộ vest kia, là của riêng anh.

Tần Chính sờ sờ vành tai Đường YY, vân vê khuyên tai màu trắng ấm áp, sau đó mò xuống cổ cô, dọc theo mạch máu màu xanh.

Cảm xúc thô nhám bò khắp cổ cô, Đường YY không chịu được nổi da gà khắp người.

Một lúc lâu sau, mặt Tần Chính không chút biểu cảm phun ra một câu – “Bưng vào trong một ly trà.”

Đường YY như trút được gánh nặng.

Buổi trưa khi tan việc, cô ra ngoài ăn cơm với Lý Mi, lúc này Đường YY mới có thể buông lỏng một chút.

“Nghe nói Tổng tài nổi giận ở phòng họp.” Mặt mày Lý Mi bà tám vô cùng – “YY, lúc đó cậu cũng có mặt, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đường YY ăn món của mình – “Có lẽ là phương án của phòng kế hoạch không khả quan.”

Lý Mi thất vọng a một tiếng – “Chỉ vậy thôi hả?! Tớ còn tưởng có chuyện gì không tầm thường.”

Cô ghé sát vài phân vào Đường YY, kéo dài âm thanh – “YY à...”

“Đừng hát...” - Về mặt Đường YY đen thui lù “Nói đi.”

“Vây tớ thật sự nói nha.”- Lý Mi háng giọng – “Vết hôn trên cổ của cậu...”

Cô không nói tiếp nữa, cảm thấy hơi ngại ngùng.

Đường Y Y thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Lý Mi lầm bầm – “Y Y, cậu khi nào thì bắt đầu, không cần lừa gạt tớ, tớ cũng không biết gì.”

Đường Y Y cảm thấy cô không còn khẩu vị gì hết.

“Người đàn ông của cậu đúng là quá mãnh liệt, làm cho cô cậu thành như vậy.” Lý Mi còn tiếp tục nói – “Khó trách cậu không tiếp tục phát triển với Lục Khải Chi.”

“Chao ôi, người đó là ai? Nói với tớ một chút...”

Về bình tĩnh trên mặt Đường Y Y xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, cô kéo ghế ra – “Tớ đi toilet.”

Cho đến khi cô đi rồi, vẫn không biết một ánh mắt luôn dõi nhìn theo mình, có đến khi bóng cô mất ở cửa ra.

“Bạch Bân, nhìn cái gì mà nhập tâm vậy?”

Bạch Bân không dấu vết thu lại ánh mắt mình – “Tượng điêu khắc bên kia rất tinh xảo.”

Cô gái trẻ nghe vậy cũng nhìn qua, thấy một tượng ngựa vằn điêu khắc gần cửa, mắt cô sáng lên – “Tớ không phát hiện ra.”

“Tớ cũng không nhìn ra.” Một người đang ông khác đang gầy gầy com – “Không ngờ nhà hàng này ăn cũng được, lần sau tớ dẫn theo bạn gái tới đây ăn thử.”

“Mã Uy, sao cậu lúc nào cũng bạn gái bạn gái?” Cô gái trẻ nói đùa – “Ngày ngày ở trước mặt tớ đóng phim tình cảm, không cần mang theo.”

“Cậu như vậy chính là hãm mộ hai đứa mình.” Mã Uy tùy tiện nói – “Tôn Quân, cậu nhanh chóng tìm bạn trai đi, bảo đảm ánh mặt trời sáng lạn, mưa thuận gió hòa.”

“...” Tôn Quân hử ý vô tình liếc qua Bạch Bân vài lần – “Tớ cũng định vậy.”

Bạch Bân rũ lông mi xuống, trong lòng sóng to gió lớn, lo lắng trùng trùng.

Anh nhìn thấy cô, cô sống không tốt.

Cầm lấy khăn giấy lau miệng, Bạch Bân bức bối nhắm mắt lại.

“Bạch Bân, nghe nói cậu làm việc ở nước ngoài, vì sao lại đến phòng pháp y nhỏ nhỏ của tụi tớ?”

Bạch Bân khẽ khàn nói – “Ở đây rất tốt.”

“Có cái gì tốt?” Tôn Quân tròn trĩnh mắt, không dám tin thốt ra – “Người khác vừa nghe thấy tớ làm ở phòng pháp y liền hắt hủi giống như là xú uế.”

Mã Uy cũng có cùng cảm xúc – “Cho nên tình cảm của bạn gái của tớ đối với tớ là tình yêu đích thực!”

Nghề nghiệp này của họ dễ khiến người khác cảm thấy phản cảm, bài xích. Người có thể tiếp nhận, hơn nữa là tôn trọng thì không nhiều lắm.

Bạch Bân cười cười, không nói gì.

Trở về thôi đã rất tốt - đây mới chính là điều anh muốn nói.

Lúc trước anh bị bắt đi, thậm chí, những ngày đó anh bị áp lực trầm trọng.

Nhưng may mắn anh còn giữ được lời hứa, không lộ ra một chữ.

Đường Y Y bước ra từ toilet, đột nhiên dừng bước chân, ánh nhìn kỳ quái dẫn qua một chỗ, ánh mắt dừng lại trên một người thiếu niên anh tuấn.

Cô nhìn thêm hai lần, tìm không thấy ký ức về đối phương, xác định bản thân không biết người này.

Ngay khi ánh mắt Đường Y Y chuẩn bị rời đi, người thanh niên ngẩng đầu, một đôi mắt đen nhánh nhìn về phía cô, khi cô nhìn lại thì đối phương đã cúi đầu.

Trực giác của Tôn Quân nói cho cô biết, người con gái xa lạ kia có một đoạn ký ức với Bạch Bân, cô dừng một chút – “Bạch Bân, cậu biết cô ấy không?”

Câu trả lời của Bạch Bân càng làm cho Tôn Quân không ngờ được – “Không quen.”

“À.” Nụ cười liền xuất hiện trên mặt Tôn Quân – “Tớ nhìn thấy cô ấy nhìn về phía cậu, nên mới nghĩ hai người là bạn.”

Mã Uy đang lướt di động - “Ồ đâu?”

Tôn Quân bĩu môi – “Đằng kia kia.”

Bạch Bân đứng lên – “Tớ đi trước.”

Vừa dứt lời anh cũng bước đi, Tôn Quân không kịp mở miệng nói thêm điều gì.

“Mã Uy, cậu thấy người con gái kia ra sao?” Tôn Quân mở miệng hỏi – “Người đàn ông bình thường thấy cô ấy sẽ không quay lại nhìn phải không?”

Mã Uy vẫn đang nhìn qua – “Ừm... không phải.”

Nghĩ nghĩ cần phải tỏ thái độ, anh đột ngột bổ sung thêm một câu – “Trừ tớ.”

Tôn Quân nhẹ xùy ra một tiếng, cô càng thêm chắc chắn phản ứng vừa rồi của Bạch Bân là không bình thường.

Đối tượng thâm yêu?

Bạn gái cũ?

Đây là những điều Tôn Quân có thể nghĩ ra, trừ những điều đó, cô không nghĩ ra khả năng khác.

Đường Y Y nhìn thấy bóng lưng người thanh niên rời khỏi, vô ý thức nhú mày.

Dường như đã gặp ở đâu, nhưng cô thật sự không nghĩ ra.

Tâm tình mâu thuẫn tán loạn trong não Đường Y Y cả một ngày, quấy phá tinh thần khiến cô không tập trung được.

Nửa đêm, Tần Chính thức giấc, dựa vào đầu giường.

Đường Y Y nằm bên cạnh tỉnh, không mở mắt ra, định bụng tiếp tục ngủ.

Bên tai truyền đến tiếng thở dốc dè dặt, Đường Y Y nằm yên không động, cho đến khi bã vai bị nắm đến đau nhức.

Cô đau đến mở mắt, vô cùng tức giận cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Tần Chính, thì đến lượt cô cảm thấy cổ quái.

Lông mi Tần Chính đen đặc, môi mím lại, lộ ra vẻ nhẫn nại chịu đựng, anh nhìn người con gái không chút nào để ý tình trạng chính mình, ngược lại có chút hồ hững, có một loại đau đớn còn hơn đau đớn thể xác đang giày vò anh lan khắp lục phủ ngũ tạng.

Điều đó khiến anh giận dữ, gằn nhẹ – “Em ước gì tôi chết đi phải không?”

Đường Y Y đã quen với việc anh phát giận bất chấp thời gian, đêm hôm khuya khoắt, cô không muốn động thủ động cước với anh – “Không thoải mái? Tôi đi gọi quản gia.”

Tần Chính gạt mình, đột nhiên duỗi tay ghì chặt Đường Y Y – “Em thật sự lo lắng cho tôi?”

Không đợi nghe được câu trả lời, bàn tay anh dùng sức nhấn người vào lòng ngực, từ hàm răng nghiến chặt phun ra một chữ, không cho cự tuyệt – “Nói.”

Mặt Đường Y Y đau không còn chút máu, thân thể phát run – “Phải, tôi lo lắng cho anh.”

Sức lực cầu véo bên hông buông lỏng, cô bước xuống giường đi gọi quản gia, rất nhanh, thầy thuốc gia đình chạy đến, nói Tần Chính có thể bị viêm ruột thừa cấp tính, cần đến bệnh viện ngay lập tức.

Sau khi làm phẫu thuật xong, câu đầu tiên Tần Chính nói khi tỉnh lại là – “Cô ấy đâu?”

Quản gia cuối đầu – “Ngoài hành lang.”

Thật ra Đường Y Y đang ngủ ở nhà, căn bản không muốn đến đây.

Ông không dám nói thật.

Mặt Tần Chính không chút biểu tình, đôi mắt sâu thêm mấy phần – “Cô ấy liên tục chò ở đây hay sao?”

Quản gia nói – “Đúng vậy.”

Khóe môi Tần Chính cong lên, đường cong khiến người khác nhìn không ra, giống như sung sướng, lại giống như một loại tâm tình khác – “Gọi cô ấy vào.”

Quản gia – “...”

“Bác sĩ nói Tiên Sinh cần...”

“Tôi muốn gặp cô ấy.” Tần Chính lạnh giọng cắt đứt lời ông – “Ngay lập tức.”

Anh nhất định phải đem cô ấy để ngay dưới mí mắt mình mới có thể yên tâm.

Lão quản gia gieo gió gặt bão, đi qua đi lại trên hành lang, ông cũng không thể hô biến ra một người.

Suy nghĩ một lúc lâu, quản gia lập tức gọi điện thoại, điện thoại vừa thông ông liền trực tiếp nói – “Đường tiểu thư, Tiên Sinh đã tỉnh.”

Đầu dây bên kia là tiếng ngáp – “Ủm”

Quản gia trầm giọng – “Tiên sinh muốn gặp cô.”

“Ngay lúc này?” Đường Y Y lại ngáp thêm một cái, giọng nói tùy ý – “Ngày mai rồi nói tiếp.”

Nghe âm thanh ngắt máy bíp bíp, bộ mặt quản gia run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nằm mơ

Đường Y Y biết Đường Chính chỉ làm tiểu phẫu, vừa không bị liệt nửa người, vừa không bị nửa chết nửa sống. Cô đến bệnh viện chỉ làm bản thân thêm ngột ngạt, ngoài ra không có tác dụng nào khác, nên dứt khoát tiếp tục ngủ.

Khi lâu dưới truyền đến tiếng động, cô nửa tỉnh nửa mê. Khi tiếng động dừng ở cửa phòng, cô tỉnh triệt để.

“Đường tiểu thư, Tiên Sinh muốn gặp cô.”

Lục Sơn đứng ngoài cửa, giọng nói nguội lạnh, vẻ mặt cũng tương tự.

Đường Y Y nằm trên giường thêm một lát, xoay người đứng dậy, cô ngồi yên, cho đến khi giọng nói Lục Sơn vang lên một lần nữa, giống như sắp sửa phá cửa vào, đánh cô bất tỉnh, bỏ vào bao tải, rồi khiêng cô đến bệnh viện.

Cô thay đổi cái quần tây dài màu đen, trước khi bước ra khỏi cửa, Đường Y Y nhìn vào trong gương, người con gái trong gương không lộ ra tâm tình gì, mặt trắng bệch, cô cảm giác mình giống như sắp đi chịu tang.

Nhưng cô không có tang để chạy.

Vừa bước vào phòng bệnh, Đường Y Y liền biết vậy.

Tần Chính nửa nằm nửa ngồi, hình người cốt chóc, ngoài sắc mặt anh kém một tí, thì hơi thở quanh thân anh quá kinh khủng.

“Đêm hôm khuya khoắt, em chạy ra ngoài mua đồ ăn làm gì?”

Đường Y Y sững sờ, lập tức lấy lại phong thái thông dong nói – “Đi ra ngoài dạo một chút.”

Quản gia nói cô đi mua đồ ăn, cô cũng không phản bác, chỉ là... trong biệt thự nhiều camera như vậy, điều tra lập tức sẽ biết cô ở nhà ngủ, quản gia cũng không thoát tội được. Tần Chính nổi giận không dễ nguôi.

Nhưng đó là chuyện chưa tới, ít nhất hiện tại bình yên vô sự.

Mắt Tần Chính giật giật – “Lại đây.”

Đường Y Y nhắc chân bước tới gần, hai tay bỏ trong túi áo khoác ngoài, nghiêng nhiên là bộ dạng đầy xa cách.

Ánh mắt Tần Chính trói chặt trên người cô, đen tối nhấp nháy không rõ đang nghĩ gì.

Đầu ngón tay trong túi áo cào vào lòng bàn tay, Đường Y Y tùy ý nhìn qua ánh mắt không có chút nhiệt độ của anh.

Mấy giây sau, Đường Y Y đột nhiên lấy tay ra, che miệng giấu đi cái ngáp đột nhiên đến.

Thời điểm này, không buồn ngủ mới là lạ.

Tần Chính nhìn thấy một màn này, sắc mặt anh trầm xuống, cô gái này hoàn toàn không coi anh ra gì.

Đường Y Y lại tiếp tục lấy tay che thêm một cái ngáp, nước mắt trào ra từ khóe mắt, buồn ngủ không chịu được.

Tần Chính không nói một lời nhìn chăm chăm Đường Y Y, cái ngáp này nối tiếp cái ngáp kia, nước mắt lưng tròng

Anh đột nhiên ném qua một vật, nói – “Đọc cho tôi nghe.”

Ánh mắt cô rơi xuống màu da đen bên ngoài, lông mi Đường Y Y run run, lúc lâu sau, cô cầm lấy Kinh Thánh.

Bên tai vang lên giọng nói ôn nhu tinh tế của phái nữ, Tần Chính rũ mắt xuống, trong khoảng thời gian ngắn, từ nhịp điệu không lưu loát đến thuần thực.

Đọc hơn hai tiếng đồng hồ, giọng Đường Y Y khàn đi, Tần Chính nhắm mắt, hô hấp đều đều, giống như đang ngủ thiếp đi.

Đường Y Y khép lại thánh kinh, mỗi một trang đều có dấu vết đã đọc qua, chẳng những vậy mà còn đọc qua nhiều lần.

Trên mặt cô xẹt qua một tia trào phúng.

Loại người như anh ta mà cũng xem Kinh Thánh, buồn cười!

Phòng bệnh im ắng, mùi tiêu độc nhàn nhạt trong không khí, khó ngủ.

Đường Y Y bước ra khỏi cửa, cô còn chưa bước ra ngoài, sau lưng truyền đến âm thanh của Tần Chính – “Em muốn đi đâu?”

Bước chân dừng lại, Đường Y Y xoay người, chạm vào ánh mắt bén nhọn của anh, dường như anh không hề ngủ.

Tần Chính gỡ xuống gọng kính vàng trên sống mũi, lạnh nhạt nói – “Lên đây ngủ với tôi.”

Nhìn cô đứng sững ở đó, không động đậy, từ trong mũi anh phát ra một âm tiết, lười biếng trầm thấp – “Sao?”

Giấu tất cả suy nghĩ trong lòng, Đường Y Y cởi giày nằm lên.

Đưa lưng về phía Tần Chính, Đường Y Y im lặng lướt đi động, tìm kiếm những nội dung liên quan đến giải phẫu ruột thừa, khi biết được bản thân có thể yên ổn một thời gian, khóe môi không tự chủ được cong lên.

Bả vai đột ngột bị một lực mạnh kéo cô quay người lại, mặt Đường Y Y bị ép buộc đối mặt với Tần Chính, cô lập tức thoát khỏi website, ném đi động lên bàn.

Bàn tay vuốt ve sống lưng cô, không nặng không nhẹ, lại vuốt ve vành tai, sau gáy, Đường Y Y không thoải mái, thân thể cứng đờ.

Vành tai truyền đến cảm xúc ấm áp khô ráo, kèm theo tiếng thở dốc của người đàn ông, Đường Y Y nhìn cửa sổ đối diện, chờ trời sáng.

Tần Chính ngủ được mùi vị quen thuộc, lòng bàn tay vuốt qua từng tác da thịt trơn bóng quen thuộc, bao bọc bởi nhiệt độ cơ thể ấm áp, anh dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không bao lâu sau, Đường Y Y cảm thấy hô hấp khó khăn, cô đột ngột mở mắt ra, người đàn ông bên cạnh từ trên cao nhìn chăm chăm xuống cô, bàn tay bóp ở cổ cô, về mặt âm trầm khủng bố.

“Anh buông ra, buông ra...” Đường Y Y thống khổ dùng hết sức lực vịn cổ tay anh, trong cổ họng phát ra từng đoạn hơi thở đứt quãng – “Tần, Tần Chính...”

Bàn tay kia giống như một cái kìm, bóp nghẹt đường sống của Đường Y Y

Dần dần, đồng tử cô mở lớn, sức lực gãy giữa dần yếu đi, biên độ dao động của cánh tay càng lúc càng nhỏ lại.

Một giây sau, sức kiểm chế rời khỏi, dưỡng khí theo cổ chảy vào người, Đường Y Y thở từng ngụm từng ngụm một, động mạch trên cổ nhảy kịch liệt, dường như muốn bật khỏi tầng da mỏng manh của cô, máu tươi đầm đìa.

“Anh...anh điên hả?!”

Đường Y Y hoảng sợ trừng mắt nhìn Tần Chính, toàn thân tươm mồ hôi lạnh, gió thổi qua nổi lên lớp lớp da gà, cô rùng mình một cái, chưa tỉnh hồn.

Hai tròng mắt Tần Chính đỏ lên, trong đó cuồng cuồng phẫn nộ, vụn vụn, trong thời gian chớp mắt ngắn ngủi, anh nằm mơ.

Trong giấc mơ cô ấy lại trốn đi một lần nữa, mà lần này rất nhiều năm về sau mới bắt được cô về, cô bước cùng một người đàn ông khác trên đường, trong tay còn dắt theo một đứa bé.

Mặt mũi cô tràn đầy hạnh phúc, nhìn đứa bé đầy yêu thương, khi nhìn qua người đàn ông kia thì ôn nhu, từ khóe mắt đuôi mày đều là tình yêu.

Anh bừng tỉnh, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân.

Khi cô phản bội, anh hoàn toàn đánh mất lý trí, anh ghét cảm giác này, cảm giác sắp không khống chế được, nếu như điều gì đó anh không thể khống chế được, anh muốn vứt bỏ!

Khi nhìn thấy Đường Y Y toát ra hơi thở tử vong, ngực anh giống như bị người nào đó khoét một lỗ thủng, cũng giống như cô, không thể thở nổi.

Anh chưa từng chùng tay trước điều gì, cả đời này không biết cái gì gọi là do dự, vừa rồi anh đã biết được.

Chua chát! Vô vị!

Tần Chính nhắm mắt lại, trên mặt không một gợn sóng, không đếm xỉa nói – “Đường Y Y, em sợ chết không?”

Giọng nói bên tai khàn khàn, bao bọc con dao giết người, hô hấp Đường Y Y dồn dập, cả thân thể đều không ngừng phập phồng.

Tần Chính quát - “Trả lời tôi!”

Đường Y Y vén sợi tóc lòa xòa trên mặt, hít sâu một hơi – “Sợ.”

Khóe miệng cong lên đường cong sung sướng hài lòng, Tần Chính vén một sợi tóc vuốt mồ hôi trên cổ Đường Y Y ra sau tai, không chế cầm cô, nhẹ nhàng ve vuốt.

Cử chỉ thân mật giữa hai người yêu nhau, nhưng trong mắt anh lại bắn ra từng tia lạnh băng.

“Đường Y Y, em đã không còn đường lui.”

Hiểu ý anh đang nói gì, môi Đường Y Y phát run, đột ngột kéo tay Tần Chính ra, cắn mạnh.

Mùi tanh của máu trong nháy mắt tràn ngập khoang miệng, trôi theo nước miếng tràn vào bụng, hàm răng khảm sâu vào da thịt Tần Chính. Hòa lẫn cùng máu thịt của anh, khiến Đường Y Y chán ghét nôn khan.

Tần Chính thông thả ung dung dùng khăn giấy lau vết thương, máu tươi tuông ra thấm thấu ướt nhẹp khăn, có thể thấy Đường Y Y cắn sâu bao nhiêu.

Hai người đều không ai lên tiếng.

Bình minh ló dạng, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Đường Y Y nằm bất động, giống như thi thể.

Tần Chính mò vào tóc Đường Y Y, mi mắt rũ xuống rợp bóng, không nhìn thấy trong mắt anh đang nghĩ gì.

Cho đến khi hô hấp của cô gái bên cạnh đều đều, anh mới dời mắt qua.

“Khi em ngủ thiếp đi mới đáng yêu.”

Tần Chính thở dài một hơi, tâm tình trộn lẫn trong đó không rõ là gì.

Con người ta khi bệnh, tinh thần thường yếu ớt, đa sầu đa cảm, cảm nhận sinh mệnh vô thường.

Ngoài trừ Tần Chính.

Tâm tình của anh không thể so sánh cùng với người thường. Lúc thì bình an vô sự, quay mặt đi liền tức giận, không giải thích được ngọn nguồn.

Buổi sáng quán gia mang theo cháo vào, Tần Chính nhìn thoáng qua, anh nhíu mày, nói với cô gái ngồi trên ghế salon – “Em về nhà nấu cháo mang lên.”

Đường Y Y đang ăn lẹ, nghe vậy, cô không ngẩng đầu lên – “Tôi không biết nấu.”

Tần Chính cũng không lập lại lần nữa.

Áp suất trong phòng bệnh chìm đến đáy cốc.

Quản gia ở bên khoanh tay nhìn qua, trong lòng suy nghĩ làm sao bây giờ.

Tiên Sinh vừa giải phẫu xong, tức giận sẽ bắt lợi với việc khôi phục lại.

Nhưng đứa nhỏ Đường Y Y xương cốt cứng rắn, nếu như mềm xuống một chút, không đối nghịch với Tiên sinh, giống như trong quá khứ, giả cũng giả đến mức người khác nhìn không ra khuyết điểm, không chê vào đâu được.

Ông cũng sẽ không lo lắng đề phòng mỗi ngày.

Vừa rồi khi ông bước vào, nhìn thấy mu bàn tay của Tiên sinh, trên đời này, chỉ có Đường Y Y của hiện tại mới dám làm vậy.

Đường Y Y ăn xong nửa trái lựu, đứng dậy bước ra ngoài, quản gia thở nhẹ một hơi.

Trở về nhà vo gạo, thêm nước, tìm nắp vun đầy lên, nấu cháo theo đúng trình tự, một loạt động tác đơn giản, thô bạo.

Đường Y Y cầm khăn lau sạch nước trên tay, xoay người bước đi.

Quản gia chỉ tay – “Đường tiểu thư, còn chưa cắm điện.”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật.

Không tới một giờ, Tần Chính nhìn thấy cháo của Đường Y Y nấu, nước lỏng bỏng, nhão nhoẹt, gạo còn từng hạt từng hạt, trước kia cũng là cháo nhưng có thể nấu rất nhiều kiểu, hiện giờ...

Tần Chính cảm muốn quấy vài cái, ném muốn văng ra xa.

“Đây là cháo?”

“Có gạo có nước.” Đường Y Y nói – “Không phải là cháo sao?”

Tần Chính nhũn mắt lại, hàn quang bắn ra tán loạn, phút chốc trôi qua.

Cũng phải, người con gái này bây giờ hội tụ đủ mọi thứ khiến anh chán ghét.

Cô cố ý.

Cuối cùng số mệnh của chén cháo kia nằm trong thùng rác.

Trong trí nhớ của Đường Y Y, lần đầu tiên nấu cháo như vậy là bình thường.

Ở bệnh viện vài ngày, khi Tần Chính sinh hoạt, Đường Y Y ở bên cạnh, khi anh nằm trên giường nghỉ ngơi, Đường Y Y vẫn ở bên cạnh, trừ khi đi toilet, chỉ còn thiếu buộc thêm sợi dây xích vào.

Người khác nhìn thấy vậy đều hâm mộ Đường Y Y, ghen tỵ với vận may của cô, Đường Y Y lại chán ghét cùng cực.

Nhưng cô vẫn không lộ suy nghĩ này ra ngoài, nếu không mọi người sẽ nói cô già mồm, có một người đàn ông quyền thế ngập trời muốn cô, cô còn không biết đủ, trong phúc mà không biết phúc.

Tiết Ngủ cũng cảm thấy như vậy, khi anh đến bệnh viện thăm Tần Chính, lúc về ngăn Đường Y Y ở hành lang.

“Đường Y Y, đừng có được voi đòi tiên, A Chính đối với cô rất tốt.”

A Chính chưa bao giờ có bộ dáng như vậy, vết cào, vết cắn, bản thân anh nhìn thấy khiếp sợ không thôi.

Con gái là dễ yêu thương, nhưng không thể không có giới hạn, nếu không sẽ héch mui lên trời. Quá đề cao chính mình.

“Tốt ư?” Đường Y Y châm biếm – “Tôi còn không giống một con người.”

Trong mắt Tần Chính cô là một món đồ, một tượng gỗ, không có máu không có thịt.

Tần Chính nắm cô trong lòng bàn tay, dùng thái độ bất bình đẳng giám sát, không chê cô.

Anh ta không bao giờ tôn trọng mong muốn của cô.

Nghe thấy lời cô nói, Tiết Ngũ giống như nghe được chuyện cười – “Chuyện đó rất quan trọng sao?”

Những người con gái từng ở cạnh anh không có một ai muốn làm người, muốn cái gì, anh nói ok, theo nhu cầu, tất cả đều vui vẻ.

Ngày nào đó anh không tìm thấy ở đối phương điều anh muốn, anh sẽ cho một cái hôn chia tay, rồi đường ai nấy đi.

Chính là một cuộc giao dịch, cái gì gọi là tôn trọng, không có ý nghĩa!

Đường Y Y siết chặt tay, chậm rãi buông ra, cô lạnh lùng nói – “Vật hợp theo loài, anh với Tần Chính đều như nhau.” Điều con mẹ anh không phải thứ gì hết, cần bả.

Tiết Ngũ du côn cười, giọng nói chắc chắn – “Đang chờ chúng tôi đứng không?”

Một tay anh bỏ vào túi, giữa lông mày toát lên vẻ cương quyết và hoang mang – “Đường Y Y, tôi thật sự không hiểu được, tại sao cô và A Chính không thể ở cùng nhau được?”

Cất bước rời khỏi, Đường Y Y không muốn nói nhiều thêm dù một câu với Tiết Ngũ.

Cô sợ nếu mình không đi thì sẽ tức miệng rồi chửi ầm lên.

So với Tiết Ngũ, thì Tần Chính còn giống con người hơn một chút. Đúng là nực cười.

Tiết Ngũ đứng tại chỗ, sờ sờ cằm, lầm bầm lầu bầu – “A Chính, sau này có khả năng cậu thành thụ.”

Đường Y Y trở lại phòng bệnh, mang theo con tức với Tiết Ngũ vào.

Cô tiện tay lấy một quyển tạp chí, dùng sức mở ra, tờ giấy mỏng manh không chịu nổi trọng lực, phát ra tiếng vang run run rẩy rẩy.

Tần Chính đưa ra một ngón tay, đẩy mắt kính – “Có chuyện gì sao?”

Ngữ điệu của Đường Y Y hậm hực – “Không có chuyện gì.”

Tần Chính dường như nghiền ngẫm một lúc – “Có phải Tiết Ngũ nói gì với em không?”

Anh quan sát biến hóa trong nháy mắt của Đường Y Y, kết luận suy đoán của mình đã được minh chứng.

Với tính tình của Tiết Ngũ, lời nói ra sẽ không dễ nghe.

Tần Chính mở miệng – “Đưa điện thoại cho tôi.”

Cầm lấy di động của anh, Đường Y Y trực tiếp ném lên giường.

Tần Chính bấm số Tiết Ngũ – “Hạng mục tình khoáng không có phần của cậu.”

Không đếm xỉa tiếng gầm gừ đầu bên kia, Tần Chính cúp máy tiếp tục xem văn kiện.

Đường Y Y sững sờ không kịp phản ứng, cô lật tạp chí đến trang đầu, rồi lật ngược lại.

Đối diện độ nhiên vang lên tiếng của Tần Chính – “Khóc?”

Đường Y Y ngửa mặt lên, sờ sờ, không có một giọt lệ.

Khóc cái gì, với lại, khóc có lợi ích gì.

Lưu Đình Vân từng nói nước mắt và mẫu tính rất có sức ảnh hưởng với đàn ông, nhưng cũng phải tùy người.

Tần Chính rũ mắt, cũng không truy hỏi thêm điều gì, múa bút ký tên trên văn kiện – “Gọt táo cho tôi.”

Đường Y Y đi lấy dao và táo.

Từ trước đến giờ cô ăn táo không bao giờ gọt vỏ, vì nghĩ phiền toái, đây giống như là lần đầu cô gọt táo.

Vậy mà vỏ táo không đứt một lần, dọc theo lưỡi dao, từng vòng vòng quanh.

Đường Y Y cảm thấy không tin được, chẳng lẽ cô có thiên phú trong việc này?

“Vỏ trái cây đứt mấy lần, hôm nay chúng ta sẽ làm bấy nhiêu lần.”

“Ba lần, nếu như lại đứt thêm một lần nữa, ngày mai em đừng mong xuống giường.”

Đoạn hội thoại này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, Đường Y Y sững sốt, mũi dao bị lệch, cắt qua trái táo, đứt tới đầu ngón tay.

Huyết một tiếng, Đường Y Y lập tức bỏ ngón tay vào miệng, nút nơi chảy máu.

Tần Chính nhướng mắt nhìn Đường Y Y – “Gọt táo cũng không biết?”

Anh quét mắt qua trái táo trong tay cô, một giọt máu rơi trên thịt táo, đặc biệt rõ ràng – “Đường Y Y, em định làm táo tẩm máu hả?”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô khê trắng bệch, Đường Y Y không nhúc nhích.

Tần Chính hí mắt nhìn cô, ánh mắt mơ hồ mong đợi điều gì xảy ra.

Thời gian trôi qua mấy phút, phòng bệnh yên tĩnh không một tiếng động.

Chuông báo động đột ngột vang lên, phá vỡ bầu không khí tét nị vô tung vô ảnh.

Tiếng ồn phát ra từ túi xách của Đường Y Y, cô cũng đang thất thần, nửa ngày sau mới nhớ tới.

Lúc trước cô mua vật này trên mạng cùng với Lưu Đình Vân, không nghĩ đến giờ vẫn còn sử dụng được.

Sắc mặt Tần Chính xanh mét.

“Ném!”

Đường Y Y không hợp tác.

“Tôi nói ném!”

Đường Y Y nói – “Ném làm gì? Tôi mua để phòng thân.”

“Phòng thân?” Tần Chính nói – “Để phòng tôi ư?”

Đường Y Y trợn trắng mắt, thứ đồ chơi trẻ con này nếu có thể để phòng anh, cô sẵn sàng bầu chọn 5 sao khen ngợi, mua thêm một thùng nữa.

Cuối cùng, cái còi báo động kia vẫn bị Tần Chính tắt.

Có anh ở đây, ai có thể tiếp cận cô?

Hai ngày sau, Đường Y Y đi thành phố Y công tác, theo sau Lục Sơn là ba người đàn ông áo đen, có thể nói là bảo vệ cô, cũng có thể nói là giám sát cô.

Lần này là hạng mục của tổ A, Đường Y Y tham gia giai đoạn tiền thiết kế, không hơn, nhưng Tần Chính lại muốn toàn quyền phụ trách.

Đối mặt với tình huống đột nhiên xuất hiện, Đường Y Y vốn dĩ nên kinh ngạc, luống cuống, thế nhưng cô không có, giống như cô đã xử lý qua nhiều lần.

Đem quyền lực lớn như vậy giao cho một người thiết kế, điều động mấy ngàn vạn, quyết định này khiến người phụ trách hạng mục cùng toàn bộ quản lý của các bộ phận không lý giải được, và khinh miệt cô.

“Chỉ là tiểu phẫu ruột thừa, Tổng tài đã sớm hồi phục, sao anh ấy không tự mình làm?”

“Trong trường hợp Tổng tài không làm, thì cũng có thể cử quản lý Trần đến phát ngôn, muốn một nhân viên thiết kế ra mặt, đây chính là không tôn trọng đối với công ty hương liệu bên kia hay sao?”

“Quản lý Hách, Đường Y Y là nhân viên cô cử ra, cô không nói gì sao?”

Ở dưới cái nhìn soi mói của mọi người, người trầm mặc từ đầu – Hách Tinh mở miệng – “Nếu đây là quyết định của Tổng tài, thì đã nói lên Đường Y Y có khả năng đảm nhiệm.”

“Dưới trường tôi còn có vài người nữa, thời gian trước bị sa thải mọi người không nghe nói qua hả?”

Sắc mặt mọi người đại biến, không dám nói thêm điều gì nữa.

Đường Y Y không biết rõ vở kịch nhỏ này, cô đang trò chuyện cùng Ngô Hưng trong phòng nghỉ nhỏ từ chi tiết đến tổng quan của dự án, đảm bảo luôn ở vị trí chủ động, phải hết sức cẩn thận.

Ngô Hưng không yên lòng – “Một thời gian không gặp em, em làm việc với Tổng tài có gì khó khăn không?”

Đường Y Y nói – “Vẫn tốt.”

Ngô Hưng nhìn người con gái trước mặt, tham luyến, si mê, ánh mắt bỗng dưng chậm lại.

Ngay lập tức, tay Đường Y Y đột nhiên bị bắt lấy.

Cô giãy giụa không thoát, lập tức không vui, nói – “Tổ trưởng Ngô, anh bỏ tay ra.”

Ngô Hưng cười mỉa – “Xin lỗi.”

Lời tuy nói vậy, nhưng anh vẫn như cũ cầm chặt cổ tay Đường Y Y, nhịn không được dùng ngón cái chà xát.

“Có phải chỉ cần có quyền thế, là em liền theo?”

Đường Y Y dùng sức thoát ra – “Anh có ý gì?”

“Lúc trước tôi tỏ tình với em, em có nhớ mình nói gì với tôi không? Ngô Hưng nhẹ giọng mở miệng – “Em nói em muốn sống một mình.”

Giọng anh đầy chất vấn, giống như bản thân anh bị cô lừa gạt – “Vậy bây giờ thì vì sao?”

Thần sắc Đường Y Y cứng đờ, lúc đó cô chỉ tùy tiện tìm một lý do thoát khỏi Ngô Hưng.

“Vì sao Tổng tài đem một dự án quan trọng như vậy giao cho em?” Ngô Hưng cắn răng – “Y Y, em cùng với Tổng tài, hai người...”

Cửa ầm mở ra, Lục Sơn xuất hiện ở cửa, thân hình to con chắn hết lối đi, hung thần ác sát, trong lòng Ngô Hưng run rẩy, mặt mày khó coi bước ra ngoài.

Đường Y Y giữ cổ áo, nghiêng đầu hỏi với Lục Sơn – “Gáy tôi có dấu vết gì phải không?”

Mắt Lục Sơn nhìn thẳng – “Không biết.”

Đường Y Y đứng là hét nói nổi – “Vậy thì nhìn một cái không phải là biết sao?”

Lục Sơn liếc nhanh qua, rũ mắt xuống – “Phải.”

Có một vết hôn rất đậm.

Quả nhiên! Đường Y Y lôi cổ áo lên, Ngô Hưng đột nhiên phản ứng như vậy có lẽ vì thấy được.

Cô đóng máy tính lại, trên mặt không thể hiện gì nhưng nội tâm chửi bới liên hoàn.

Thời điểm họp, khi đối tác vừa nhìn thấy Đường Y Y, cũng không lộ ra vẻ mảy may kinh ngạc, càng không khinh thường, tức giận, thái độ bọn họ rất tốt.

Hách Tĩnh, Ngô Hưng ngồi trên ghế, trong lòng dậy lên sóng to gió lớn, cho tới bây giờ chưa thấy một mặt Đường Y Y thế này.

Lão luyện, sắc bén, trầm ổn, tự tin, phần quyết đoán của cô không phải một thiết kế nho nhỏ có thể có được, thậm chí là một thư ký mới nhậm chức nửa tháng cũng không có khả năng có.

Những người khác đồng thời trợn mắt há hốc mồm.

Có phải Tổng tài nhìn ra tiềm lực của Đường Y Y nên đề bạt cô ấy? Trách nhiệm có nặng nề quá không?

Khi đàm phán chuẩn bị kết thúc, Đường Y Y nhìn về phía cô gái đoan trang quyền lực đối diện, nhìn không được hỏi – “Viên tổng, chúng ta đã gặp nhau rồi ư?”

Nếu không thì vì sao cô ấy lại dùng ánh mắt “Đã lâu không gặp” nhìn cô?

Viên tổng cười cười, ý tứ sâu xa – “Thư ký Đường cảm thấy như thế nào?”

Khóc mắt Đường Y Y giật giật.

Nếu như nói lời này là một người đàn ông, cảm giác rất ái muội, nhưng đối phương là Tổng tài một công ty đã đưa ra thị trường lâu năm, lại là một cô gái rất có thanh danh, vậy thì hoàn toàn bất đồng.

Bầu không khí từ nghiêm túc trở nên ý vị sâu xa, về mặt mọi người đều quá dị.

Ngay tại lúc này, Viên tổng đột nhiên sáng khoái ký tên, vươn tay về phía Đường YY – “Hợp tác vui vẻ.”

Đường YY thu liễm thần sắc, cười bắt tay cùng cô ấy – “Hợp tác vui vẻ.”

Lần trước cùng Tần Chính gặp đối tác bên Pháp, Tần Chính buông tay, ngồi một bên khoanh tay nhìn, để cho cô một mình đàm đương.

Lần này cũng vậy, giao cho cô xử lý toàn bộ.

Không có chuyện gì là vô duyên vô cớ, sở dĩ Tần Chính làm vậy, đến tột cùng anh muốn cho cô biết điều gì...

Loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt, Tần Chính đang lái cô qua một hướng đi khác với nhân sinh quan của mình.

Mặc kệ là cô có nguyện ý hay không, đều không dừng lại được.

Bước ra khỏi cao ốc, Đường YY tâm sự nặng nề, Lục Sơn cầm theo máy tính đi ở phía sau, anh đưa tay ra, một người đàn ông mặc áo đen bước lên mở cửa xe.

Đường YY ngồi vào xe lướt đi động trong phút chốc bỗng dừng lại, cô tháo kính râm xuống, nhìn về phía phố đối diện.

Người đàn ông tướng mạo đoan chính một tay cầm túi lớn túi nhỏ, một tay ôm một người con gái nhỏ nhắn xinh xắn, tư thế thân mật.

Cô gái mặc váy áo rộng thùng thình, tay đặt trên bụng, đang cùng người đàn ông nói gì đó, dáng vẻ tươi cười ngọt ngào.

Đó không phải là bạn trai của Đinh Vân sao?

Hít sâu một hơi, Đường YY lấy đi động ra, chụp mấy tấm ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thất tình

Thành phố Y, chung cư Hoa Sen.

Tôn Viễn bước lên lầu năm, vừa định lấy chìa khóa mở thì thấy một người đứng gần cửa, anh ngăn người.

“Đinh Vân? Sao em lại đến đây?”

Lưu Đình Vân không trả lời.

Đèn cảm ứng bỗng dừng tắt, cô nhìn Tôn Viễn chằm chằm, giống quý.

Tôn Viễn giậm mạnh chân, ánh sáng yếu ớt len vào không thấy được bao nhiêu, anh bước lại bên cạnh mở cửa – “Em ăn cơm chưa?”

Cửa mở ra, người vẫn đứng đó, Tôn Viễn mơ hồ cảm thấy bất ổn, nhưng chủ quan xem nhẹ, anh kéo Lưu Đình Vân vào bên trong, giống như trước kia, xoa xoa tóc cô, ôm cô bước vào phòng ngủ.

Cho đến khi môi Tôn Viễn áp đến, Lưu Đình Vân né anh, cô quay đi, sắc mặt vặn vẹo, giống như đang ngửi phải một mùi vị kinh tởm.

Tôn Viễn chống người đứng dậy – “Ồ phim trường có ai khinh bỉ em phải không?”

Lưu Đình Vân bỗng dừng dang hai tay ra ôm lấy Tôn Viễn từ sau lưng.

Thấy cô như vậy, Tôn Viễn nghĩ suy đoán của mình đã đúng, khe rãnh giữa chân mày càng sâu thêm – “Trước kia anh đã nói với em, rất nhiều người muốn làm diễn viên, nhưng người có thể nổi tiếng rất ít, em đã kiên trì nhiều năm như vậy, nếu cảm thấy không được thì buông tay đi.”

“Là con gái, em có thể mở cửa hàng, kinh doanh trang phục, đồ trang sức đeo tay, hoặc là thực phẩm, bản thân mình tự làm chủ so với việc ngụp lặn trong giới kia tốt hơn nhiều, không bị ai coi thường.”

Gương mặt Lưu Đình Vân chôn trong ngực Tôn Viễn – “Anh cũng biết, đó là ước mơ của em.”

“Phải.” Tôn Viễn nói – “Có thể theo đuổi giấc mơ, nhưng cũng không nên vì vậy mà làm cuộc sống của mình trở nên rối loạn. Em đã nghĩ chưa? Bởi vì em đi quay phim, hai chúng ta gặp nhau thì ít mà xa thì nhiều.”

Giọng nói Luru Đình Vân cất lên, không nghe ra tâm tình không ổn định – “Khi anh quen em, em cũng đi quay phim, nếu không thể tiếp nhận cuộc sống của em, sao lại đeo đuổi em?”

Sắc mặt Tôn Viễn đen xuống – “Em đến đây là để gây gổ với anh phải không?”

“Vì sao mỗi lần nói chuyện em đều cương quyết như vậy? Anh nói đi nói lại nhiều lần, có lần nào em nghe chưa?!”

Phát hiện giọng nói của mình có chút lớn, Tôn Viễn không lên giọng nữa – “Em suy nghĩ cẩn thận lại đi, anh đi nấu mì cho em.”

Anh đánh mặt bước vào trong, Luru Đình Vân vẫn giữ thư thế cũ, không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Luru Đình Vân ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn người duy nhất có một đoạn tình cảm với cô trong suốt quãng đời của mình đến thời điểm hiện tại, anh mang đến cho cô nhiều cái đầu tiên trong đời, nói muốn cùng cô nắm tay đến già.

“Tôn Viễn, chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

Tôn Viễn khựng lại một chút – “Mấy năm rồi.”

Luru Đình Vân vẫn nhìn anh – “Sáu năm lẻ tám tháng.”

Tôn Viễn cười ra tiếng, dùng giọng điệu hâm mộ nói với cô – “Trí nhớ của em tốt hơn anh.”

Luru Đình Vân ngồi dậy, một phát bắt được tay Tôn Viễn – “Sao anh không đeo nhẫn trên tay?”

Đáy mắt chợt lóe, Tôn Viễn đưa ra lý do đầy đủ – “Anh muốn vẽ, đeo nhẫn áp vào tranh không tiện, nên gỡ ra bỏ trong ngăn kéo.”

Luru Đình Vân hỏi anh – “Bỏ trong ngăn kéo nào?”

“Khuya như vậy.” Tôn Viễn nói – “Ngày mai lại tìm, ở trong nhà thôi, cũng không mất được.”

Luru Đình Vân lại kiên quyết – “Em hiện tại phải tìm cho ra.”

Tôn Viễn nhíu mày có thể kẹp chết một con ruồi – “Đừng cố tình gây sự không được sao? Mì nếu em không ăn liền sẽ nở trương lên.”

Luru Đình Vân bắt đầu lục lọi từng ngăn kéo.

Tôn Viễn nheo mắt, dùng sức đẩy cô ra.

Không kịp chuẩn bị, thân thể Luru Đình Vân lao đảo hai cái, thiếu chút nữa đầu va vào giá áo bằng gỗ.

Tôn Viễn nhếch môi – “Em ăn mì đi, anh tìm cho.”

Luru Đình Vân nhìn anh lục tung mọi thứ lên.

Tìm thật lâu, Tôn Viễn mới tìm được nhẫn. Luru Đình Vân cảm nhận trước mắt, nhìn thấy một lớp bụi, không biết chiếc nhẫn này bị vứt vào xó đã bao lâu rồi.

Cô lại mò chiếc nhẫn đang đeo trên tay mình, lúc trước Tôn Viễn không có tiền, mua một đôi nhẫn trơn.

Hai người đeo nhẫn cho nhau ở lối mòn trong rừng, ôm nhau hôn môi, giống như một nghi thức thần thánh.

Ngay thời điểm đó, họ sẽ làm bạn bên nhau cả đời.

Luru Đình Vân cảm thấy chiếc nhẫn lạnh buốt đang giam cầm ngón tay mình.

Cảm giác lạnh lẽo khuếch tán toàn thân, cho đến khi đóng băng trái tim cô.

Cô chậm rãi hỏi – “Đeo nhẫn không tiện, vậy đồng hồ thì sao?”

Mặt Tôn Viễn không đổi sắc – “Có đôi khi anh vẫn đeo để nhìn giờ.”

Anh vĩnh viễn đều như vậy, đều bày ra cái dạng này, làm gì cũng có lý do thỏa đáng, khiến người khác không tìm ra điểm hoài nghi.

Luru Đình Vân siết chặt nhẫn – “Tôn Viễn, anh có yêu em không?”

Tôn Viễn nhìn Luru Đình Vân, câu trả lời vẫn không thay đổi, ánh mắt cũng như xưa, ôn nhu thâm tình – “Anh yêu em.”

Thật lâu sau, Luru Đình Vân giống như cười lên, đáy mắt lại không có một tia vui vẻ – “Còn cô ấy thì sao?”

Về mặt Tôn Viễn thoáng chốc cứng ngắc.

Dáng vẻ Luru Đình Vân giống như sắp khóc.

Bầu không khí trong phòng tràn ngập cảm giác đè nén.

Yên lặng trong chốc lát, Tôn Viễn gầy gầy tóc, vẻ mặt phức tạp, nhưng không phải bối rối – “Em biết hết rồi?”

Luru Đình Vân phát tay, tát vào mặt Tôn Viễn, lại tát thêm một cái.

Cô giận đến ngón tay run lên, người cô đã run bần bật.

Nếu không phải nhận được ảnh chụp nặc danh, cô sẽ tiếp tục không biết gì hết, bị Tôn Viễn coi như con ngốc mà đùa bỡn.

Tôn Viễn và cô gái kia đã có con, cô còn mơ mộng.

Dù biết là con người có ngày sẽ đổi thay, nhưng đến ngày nghĩ đến những ký ức đã qua đều thấy nhảm chán, Luru Đình Vân bật khóc nức nở, chạt vật không chịu được.

“Vì sao?”

Tinh thần cô không bình tĩnh, vừa rồi chỉ là ngụy trang tỉnh táo, nhưng giờ phút này tan rã không còn một mảnh, không ngừng đánh Tôn Viễn.

“Anh nói đi! Em có chỗ nào đối xử với anh không tốt, vì sao anh làm vậy với em?”

Tôn Viễn vẫn để cho cô đánh, anh lảm bảm tự nói – “Vì sao?”

Sau một khắc, anh kiềm chế cổ tay Luru Đình Vân – “Anh thừa nhận, anh có lỗi với em, nhưng em nhìn lại mình đi, em không có lỗi với anh hay sao?”

“Những năm qua, mỗi thời điểm anh cần em, em đều ở phim trường, là cô ấy ở bên cạnh anh, quan tâm anh, săn sóc anh.”

“Phải, anh rất yêu em, trong lòng anh chỉ có em, nhưng...” Tôn Viễn nói – “Đình Vân, người không phải cỏ cây.”

Lời Tôn Viễn thốt ra tron tru thoải mái, giống như đã chuẩn bị từ trước.

Anh phản bội tình yêu của hai người, đều do Luru Đình Vân bức anh làm vậy.

Hay cho một câu – người không phải cỏ cây. Luru Đình Vân lớn tiếng chất vấn – “Nếu anh ở bên cô gái kia, vì sao không nói cho em biết? Còn muốn lừa gạt em? Hả?”

Ngay vừa rồi thôi, cô hỏi anh cái gì?! Anh đều bày ra tư thái của một người đang yêu, thủy chung không lộ ra chút sơ hở.

So với cô anh còn thích hợp làm diễn viên hơn.

Tôn Viễn lại im lặng, bản năng tham lam của phần “con” trong anh bùng lên.

Bây giờ anh không muốn buông Luru Đình Vân ra, anh làm không được, anh không muốn quên đi đoạn ký ức hai người trải qua.

Cho dù bản thân anh là người có lỗi.

Thái dương Tôn Viễn nổi gân xanh, anh vốn dĩ cho là bản thân mình có thể ứng phó được tình huống này, nhưng không lường được Luru Đình Vân biết rõ mọi việc.

Đây là điều anh không ngờ tới.

Nhưng anh nghĩ không ra, tại sao Luru Đình Vân biết?

Trong lúc Tôn Viễn hoang mang, một chồng ảnh chụp nện vào người anh, anh cúi đầu xem, đồng tử co rút lại.

“Luru Đình Vân, em phải người theo dõi anh!”

Luru Đình Vân không giải thích, cô khóc không kiềm chế được – “Tôn Viễn, hai chúng ta kết thúc.”

Tôn Viễn siết chặt quả đấm, mặc kệ ảnh chụp là gì, với tính tình của Luru Đình Vân, hai người sau này làm bạn cũng không được.

Một đoạn tình cảm đi tới bước này, hai người đều không thể nhìn mặt nhau.

Tôn Viễn nhìn Lưu Đình Vân khóc, bên trong màng nhĩ đều là tiếng khóc khổ sở của cô.

Trông mắt anh đỏ hoe, trong lòng trống rỗng, thời gian xa nhau còn đáng sợ hơn những gì anh tưởng tượng, có thể phá hủy hết kiên nhẫn của anh, tình yêu, chung thủy, phát nát hết tính kiên trì, cuối cùng mọi thứ đều sụp đổ.

“Đình Vân, nếu như em từ bỏ ước mơ làm diễn viên, quay trở lại bên anh, anh có thể...” Tôn Viễn phun ra một ngụm trọc khí, anh chậm rãi nói, giống như hạ một quyết định đầy cố gắng đối với tình yêu của hai người – “Anh có thể đoạn tuyệt liên lạc với cô gái kia, chúng ta bắt đầu lại.”

Lưu Đình không dám tin những gì mình nghe thấy, quay qua nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt xa lạ.

Cô cười ha ha, hóa ra cuộc sống bình thường cũng giống như kịch bản trên phim.

Nghe thấy tiếng cười châm chọc của cô, mặt Tôn Viễn âm trầm.

“Anh đã nói đến như vậy, em còn muốn gì nữa?”

Gạt nước mắt trên mặt, Lưu Đình Vân nâng cằm cười cười, từng chữ từng chữ nói – “Tôn Viễn, từ nay về sau, trong lòng tôi, anh không còn là gì hết.”

Tôn Viễn ngẩn người, anh vô ý thức duỗi tay chạm vào Lưu Đình Vân.

“Cút ngay!” Lưu Đình Vân dùng sức đẩy anh ra, chán ghét nằng – “Đừng dùng bàn tay đã chạm vào con tiện nhân kia chạm vào tôi.”

Từ hàm răng cô chen ra mấy chữ, vô cùng thê thương nhưng đầy thù hận – “Tôn Viễn, tôi chúc phúc hai người.”

Tôn Viễn trở mặt nhìn Lưu Đình Vân tháo nhẫn ra, cảm cùng với chiếc nhẫn của anh vứt bỏ như là vứt rác bẩn.

Cửa đóng lại một tiếng ầm.

Tôn Viễn mò vào túi, lấy một điếu thuốc ra hút, chậm rãi phun ra một làn khói trắng, cố gắng hít sâu nicotin để áp chế nỗi đau trong ngực.

Kết quả hai người hôm nay, anh cũng không muốn như vậy.

Vì anh sinh ra chỉ là một kẻ phàm phu tục tử thôi.

Chạy ra khỏi chung cư, Lưu Đình Vân hồn bay phách lạc đi trên đường, cô không chỉ mất đi một đoạn tình cảm mà còn mất đi ký ức.

Sau này cô không thể dùng tâm tình hạnh phúc nhớ lại những gì đã trải qua.

Đi ngang một quán rượu, Lưu Đình Vân bước vào.

Lớp trang điểm trên mặt cô đều trôi hết, tóc tai bù xù, áo khoác rộng thùng thình che đi dáng người tuyệt hảo, nhìn cô hết sức bình thường, không có người nào tới làm phiền cô.

Một ly tiếp một ly rót vào bụng, Lưu Đình Vân nằm dài trên quầy bar, cô không ngừng lau nước mắt, vừa khóc vừa cười như người điên.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Lưu Đình Vân nằm trên giường lớn trắng tinh, cảm giác đệm chăn mềm mại ve vuốt tứ chi, bên cạnh là một người đàn ông nằm dựa lưng về phía cô.

Một tia ý thức đầy những hình ảnh hỗn loạn tràn vào đầu cô, sắc mặt Lưu Đình Vân thay đổi liên tục.

Gặp phải tiết Ngũ ra sao, hai người lên giường như thế nào, từng màn từng màn một chạy qua.

Ngồi yên trên đầu giường, Lưu Đình Vân dùng sức gãi gãi mái tóc rối tung, một tay cào đau da đầu, toàn thân đều là dấu tích Tiết Ngũ lưu lại, nhất thời lột xuống không được.

Cô phải nhanh chóng đi tắm rửa, trở lại phim trường, hôm nay rất nhiều việc, còn mấy cảnh cần quay.

Lưu Đình Vân nhắm mắt lại, tỉnh táo lại một chút, cô lấy quần áo mặc vào, bước nhanh tới cửa.

Sau lưng truyền đến tiếng nói khàn khàn của người đàn ông sau khi đi qua hoan ái – “Sao? Định lợi dụng tôi xong rồi bỏ đi?”

Thân thể chấn động, Lưu Đình Vân không xoay người – “Tiết Thiếu, tối hôm qua tôi uống quá nhiều.”

Một tay Tiết Ngũ chóng đầu, đôi mắt đào hoa mang theo tia trêu tức – “Cho nên?”

Lưu Đình Vân vẫn không xoay người, cô xiết chặt túi xách, khắc chế tâm tình – “Coi như mọi chuyện đều không phát sinh, tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi, tạm biệt.”

Vén chặn lên, Tiết Ngũ ra lệnh – “Đứng lại.”

Cả người Lư Đình Vân cương tại chỗ.

Sải bước bước qua, Tiết Ngũ ấn ba vai Lư Đình Vân, xoay mặt cô quay về phía mình – “Từ trước đến giờ tôi không chiếm tiện nghi của con gái, tôi hôm qua cô làm tôi hết sức thoải mái, ra giá đi.”

Mặt mũi Lư Đình Vân sung huyết, răng cắn chặt môi, miệng đầy mùi máu.

Cô lộ ra vẻ cười cười – “Nếu Tiết Thiếu đã hào phóng như vậy, tôi cũng không cự tuyệt.”

“Tiết Thiếu thường xuyên trải qua những chuyện như thế này, giá cả anh đều biết hết, cứ dựa theo giá thông thường trả cho tôi là được.”

Lần đầu tiên Tiết Ngũ gặp một cô gái cư xử như thế này, anh giận quá hóa cười, cầm chi phiếu nhét vào cổ áo Lư Đình Vân, thuận tay sờ soạn thêm một cái.

“Lư tiểu thư, nếu như tôi không mất trí nhớ, tối hôm qua cô cũng rất thoải mái, có phải cũng nên trả tôi một cái gì đó?”

Người đàn ông trước mặt không mặc gì, mỗi một tác da thịt đều đâm vào giác quan người đối diện, Lư Đình Vân nghiêng ánh mắt, hít sâu một hơi, cô mở giỏ ra, lấy mười đồng tiền, không chút suy nghĩ liền ném cho Tiết Ngũ, lập tức mở cửa bước ra ngoài.

Trùng mắt nhìn mười đồng bay đến bên chân, sắc mặt Tiết Ngũ cực kỳ đáng sợ, nở nụ cười đầy ý tứ hàm xúc.

Thì ra anh làm việc cả đêm, được trả bao nhiêu đó!

Nhớ tới cảm giác kích tình tối qua, Tiết Ngũ liếm liếm môi, Lư Đình Vân, chúng ta còn chưa xong đâu!

Trở lại phim trường, Lư Đình Vân đi tắm rửa, đổi quần áo, nhìn không ra điểm nào khác thường.

Đây chính là điểm tốt của người làm diễn viên, chỉ cần bản thân muốn, có thể khống chế tâm tình của bản thân, nếu không những cuộc hôn nhân bí mật, hay quan hệ yêu đương không thể công khai trước công chúng làm sao có thể che mắt được thiên hạ.

“Đình Vân, cô đi hóa trang đi!” Vương Kỳ vội vàng vàng chạy đến nói với Lư Đình Vân – “Lúc này đạo diễn nổi giận, giờ vẫn còn, tất cả mọi người đều hồi hộp, lát nữa cô cẩn thận đừng để bị họa lây.”

Lư Đình Vân bỏ túi xách xuống – “Có chuyện gì?”

Vương Kỳ nói nhỏ với Lư Đình Vân – “Còn không phải vì cô nàng Liễu Liên kia, sáng sớm có một cảnh quay của cô ấy, nhưng đến phút chót mới xuất hiện, cả một ekip đều chờ cô ấy, còn cô nàng công chúa đó thì không có một câu xin lỗi với mọi người, còn bày ra tư thái chảnh chọe cho mọi người nhìn, làm cho đạo diễn tức muốn xui.”

“Đúng rồi Đình Vân, cô xem tin tức hôm nay chưa? Ảnh hậu Tạ Nghiên cùng một người đàn ông xa lạ ra vào khách sạn, còn bị chụp cảnh đang ôm hôn người ta, chắc chắn, trên web đang thảo luận sôi sục.”

Vương Kỳ vừa nói vừa cầm di động mở ra, lướt đến ảnh chụp cho Lư Đình Vân xem.

Mắt Lư Đình Vân quét qua, cho dù ảnh chụp mờ mờ, cô nhìn liền biết người đàn ông kia là ai, dù sao thì cô vừa nằm trên giường với người ta.

Cho nên vẻ khác thường của Liễu Liên có thể tha thứ được.

Người không có hậu trường vững chắc, sẽ có cảm giác không an toàn, khi bị đánh về nguyên hình, cũng không thể một lần nữa tái sinh khỏi thủy mà khoe khoang.

Lư Đình Vân và Vương Kỳ đi qua phòng nghỉ số một, cô theo bản năng nhìn vào bên trong, đúng lúc nghe được giọng nói của Liễu Liên, hình như đang gọi điện thoại, giọng nói đầy ác ý.

“Có vài người đứng là bị ối, tuổi một xấp, vừa già vừa xấu, còn khắp nơi đi thông đồng với đàn ông, da mặt đều không cần.”

Lư Đình Vân biết Liễu Liên đang nói Tạ Nghiên, không liên quan gì với cô.

Bởi vì cô không nổi tiếng, không có tòa soạn báo nào lãng phí thời gian trên người cô.

Cất bước đi xa, vào tận cùng bên trong phòng nghỉ nhỏ, Lư Đình Vân hỏi Vương Kỳ – “Tạ Nghiên bao nhiêu tuổi?”

“Đề tởm xem một chút.” Vương Kỳ cầm di động tìm kiếm, bật thốt ra – “Chao ôi! Đình Vân, Tạ Nghiên bằng tuổi với cậu.”

Lư Đình Vân vô tình vô nghĩa bĩu môi, Tạ Nghiên là ảnh hậu có lượng fan kinh người, cô là một diễn viên nhỏ không có tiếng tăm gì.

Scandal chính là con dao hai lưỡi, Tạ Nghiên từ trước đến giờ không thiếu những chuyện như thế này, cô ấy vĩnh viễn đều là nữ vương.

“Ba mươi tuổi chính là một xấp tuổi?”

Người con gái Tôn Viễn trẻ tuổi hơn so với cô, có thể nhỏ hơn đến mười tuổi.

Mỗi người rồi sẽ đến độ tuổi của cô hiện giờ, năm tháng qua đi, lại bốn mươi, dần dần già đi, không có ngoại lệ.

“Ai nói.” Vương Kỳ nói – “Ba mươi tuổi là độ tuổi chính mùi nhất của con gái.”

Lưu Đình Vân cười – “Tớ cũng cảm thấy vậy.”

Cô không còn tình yêu, ít nhất còn lại giấc mơ của mình, không thể buông tha được, nếu không cô sẽ hoàn toàn không còn gì.

Thời điểm quay phim buổi sáng, Liễu Liên không tập trung, không phải quên lời thoại thì vẻ mặt cứng đơ, Tiết Ngũ đã vài ngày không liên lạc với cô, hôm nay lại xuất hiện bài báo kia, đã nói rõ cô không là gì với anh.

Cô không cam lòng!

Thời gian qua ở cùng Tiết Ngũ, cô biết anh thích gặp dịp thì chơi, trong khoảng thời gian đó cô muốn gì được nấy, tự cho rằng bản thân không giống như những người con gái khác. Cô đặc biệt hơn.

Có lẽ Tiết Ngũ và Tạ Nghiên chỉ gặp dịp thì chơi, anh sẽ chán nhanh thôi, rồi sẽ đi tìm cô – Liễu Liên tự an ủi bản thân.

Nghe thư ký trường quay thông báo cô chuẩn bị quay cảnh tiếp theo, Liễu Liên lập tức lướt qua trợ lý, nổi giận dửng dưng bước trước mặt người đàn ông đứng bên cạnh – “Đạo diễn, không phải đã nói rồi hay sao? Cảnh quay té xuống nước sẽ sử dụng thế thân?”

Đạo diễn Trần đang xem lại vài cảnh quay, trao đổi cùng vài diễn viên khác, nhìn thấy Liễu Liên đột nhiên chạy qua, tư thế hùng hổ.

Mặt ông đánh lại, đa số mọi người nhìn không ra nam chính trong tờ báo buổi sáng là ai, nhưng cũng có một số ít người biết rõ, trong đó có ông.

Từ đầu ông nhìn cô gái này không vừa mắt, ngoại trừ gương mặt và dáng người có thể nhìn chút đỉnh, thì cốt cách không có, phẩm hạnh ác liệt, yêu chuộng hư vinh, làm cho hảo cảm mang lại từ ngoại hình triệt để xuống dốc không phanh.

Đạo diễn Trần khoanh tay, không có Tiết Ngũ làm hậu thuẫn, ông bây giờ cũng không có kỹ, hận không thể làm cho cô ta cút đi xa nhanh nhanh.

“Thế thân tạm thời bạn, nên cô chỉ còn cách tự diễn thôi.”

Liễu Liên mặt lạnh – “Tôi không diễn.”

Nước bản muốn chết, còn có côn trùng kinh tởm bay qua bay lại, nghĩ gì mà muốn cô xuống dưới?

Đạo diễn Trần cứng giọng nói – “Người khác có thể làm, cô vì sao không thể?”

Ông lạnh lùng nói tiếp – “Nếu cô không diễn lập tức thay người!”

Bị mọi người nhìn như trò cười, mặt Liễu Liên đỏ lên, cô tức tối chạy ra khỏi trường quay, trợ lý sững sờ mất một lúc mới đuổi theo.

Đạo diễn Trần không kiên nhẫn phát phát tay – “Nhìn cái gì? Tan ra tan ra, đi chuẩn bị nhanh đi!”

Bởi vì có Tiết Ngũ chống lưng, nên Liễu Liên mới được đưa vào, biên kịch tạm thời viết cho cô một diễn một số phân đoạn, vai diễn là một phi tử có nhan sắc, ở trước mặt hoàng đế đóng vai thiện lương thuần khiết, khác biệt trong hậu cung, phần diễn nhìn vào thì tưởng quan trọng, thật ra có cũng được mà không có cũng không sao.

Lúc này bỏ đi càng tốt, trực tiếp loại nhân vật này ra khỏi.

Lưu Đình Vân hững hờ nhìn chăm chú, đừng bao giờ đem vận mệnh của bản thân đặt vào bàn tay một người đàn ông.

Một khi bị đá, chính là địa ngục!

Nhận điện thoại, Đường Y Y biết Lưu Đình Vân thất tình, cô rõ ràng không có mang ảnh chụp gởi qua, vậy thì ai làm việc này?

“Tớ đã ngủ với Tiết Ngũ.”

Nghe được câu nói kia của Lưu Đình Vân, suy nghĩ của Đường Y Y lập tức được khơi thông. Chính là Tiết Ngũ.

Mất thấy có cơ hội có thể lợi dụng, tại sao không làm.

Nói chuyện vài ba câu, Lưu Đình Vân nói – “Tớ hiện tại đặc biệt hối hận khi đưa anh ta mười đồng, anh ta chỉ đáng một xu.”

Nhìn Tiết Ngũ quen thói cao cao tại thượng, Đường Y Y có thể tưởng tượng về mặt khi đó của anh ta, nhất định đặc sắc vô cùng – “Đình Vân, cậu hiện tại ổn không?”

“Ăn được uống được, mỗi ngày quay phim tới khi trời sáng, sau đó làm một giấc đến hừng đông, không có thời gian để khổ sở.” Đầu dây bên kia Lưu Đình Vân thở dài – “Y Y, tớ phát hiện khi chia tay một người, thật sự có thể sống thật tốt.”

Trầm mặc một lát, Đường Y Y hỏi cô – “Sau đó Tiết Ngũ không có đi tìm cậu?”

Lưu Đình Vân nói – “Không có, chuyện đêm đó là ngoài ý muốn.”

“Yên tâm đi, Tiết Ngũ đang qua lại với Tạ Nghiên, sẽ không tìm đến mình.”

Trong lòng Đường Y Y lại cảm thấy không đơn giản như vậy, loại người như Tiết Ngũ hành động không giống người bình thường – “Đình Vân, cậu gần đây có thời gian nghỉ ngơi không? Đi ăn một bữa cơm với tớ.”

“Sau buổi trưa mai tớ không có diễn.” Lưu Đình Vân cười nói – “Đi Phú Quý viên đi, tớ muốn ăn cơm gà quay.”

Đường Y Y nói – “Ok, quyết định vậy đi.”

Cúp điện thoại, Đường Y Y ngồi trước máy tính một lát, đột nhiên đứng dậy bước tới phòng làm việc đối diện.

Tần Chính đang ngồi lật văn kiện, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trong không khí, mùi hương có thể khiến máu anh sôi sục.

Mùi hương này chỉ có trên người Đường Y Y, anh đã ngửi từ lâu, một là do thói quen, hai là làm cho bản thân anh thả lỏng.

Đây là lần đầu tiên anh không lên tiếng gọi mà cô bước lại đây.

Mắt Tần Chính dừng trên văn kiện, chờ cô mở miệng.

Đường Y Y đứng dựa cửa, trong lòng quái dị, vì sao bản thân lại chạy đến nơi này?

Coi như là vì chuyện của Lưu Đình Vân, thì người đàn ông này cũng không phải là đối tượng có thể lắng nghe.

Cô làm như không có việc gì, quay đầu rời đi.

Tần Chính quăng văn kiện xuống bàn – “Trở lại.”

Đường Y Y dừng bước – “Có chuyện gì?”

Mặt Tần Chính dù bận vẫn ung dung – “Câu này là tôi nên hỏi em.”

Khóe mắt Đường Y Y liếc về một chỗ, lập tức nói – “Thiết Quan Âm trong hộp sắp hết rồi.”

Mặt Tần Chính không chút thay đổi – “Rồi sao?”

Đường Y Y nói – “Có thể pha thêm hai hoặc ba lần nữa.”

Nhìn chằm chằm đôi môi đóng mở của cô, ánh mắt Tần Chính thâm trầm – “Vậy thôi sao?”

Đường Y Y nói – “Phải.”

Dời ghế ghê đi chỗ khác, Tần Chính cầm lấy áo khoác tây trang mặc vào người – “Đi dạo ra ngoài đình uống trà với tôi.»

Nhìn người con gái vẫn còn đậm chiều, anh sửa lại ống tay áo, thản nhiên nói – “Như thế nào? không biết đi?”

Mặt Đường Y Y giật giật, hối hận muốn đánh mình một cái.

Một cánh tay từ phía trước xẹt qua đầu vai vai cô xuống eo – “Vài ngày không làm rồi, buổi tối chúng ta làm một lần cho tận hứng.”

Hai chân Đường Y Y phát run theo phản xạ có điều kiện.

Tần Chính nghiêng đầu, ánh mắt nhìn bao quát, nhìn người con gái hồn vía bay đi đâu, ánh mắt hoảng hốt.

Anh hít một hơi, nghiền ép môi cô, trước khi cô kịp phản kháng anh khổng chế cầm cô, bản thân tùy ý quét qua mỗi góc ngách hẻo lánh.

“Đường Y Y, ở nơi này, em tốt nhất đừng nghĩ ngợi lung tung cho tôi.”

Trong miệng Đường Y Y đều là hương vị của anh, nghe được lời của anh, đầu đầu từng trận – “Sao anh không dứt khoát bỏ đầu tôi lấy não ra?”

“Em nghĩ rằng tôi không muốn làm vậy?” Tần Chính vuốt ve cổ áo cô, mây trôi nước chảy nói – “Từ hai năm trước khi hũ tro cốt để vào trong ngăn kéo, món nợ này tôi còn chưa có tính xong.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Âm ảnh khống chế vận vẹo

Xe chạy được nửa đường, dừng lại ở một góc khuất không người, Thạch Tiến và Lục Sơn mở cửa xe bước xuống, đi ra xa xa.

Hai người một đứng một ngồi bên cạnh.

Thạch Tiến lấy bao thuốc lá ra, ánh mắt như muốn hỏi Lục Sơn, nhưng người kia không có phản ứng, anh rút một hơi thuốc, giọng điệu chắc chắn – “Ít nhất cũng phải hết hai liều thuốc.”

Người trên xe không biết thời gian qua như thế nào, nhưng người ngồi trên đường biết rõ thời gian bao lâu.

Lục Sơn im lặng.

Thạch Tiến nhìn trời phun ra một làn khói trắng – “Tôi nay có thể mưa lớn.”

Lục Sơn vẫn im lặng.

Thạch Tiến đột nhiên nở một nụ cười tươi tắn, không rõ nghĩa, giống như đang kiêng kỵ một điều gì đó – “Cậu đoán xem Đường Y Y có thể nhớ lại mọi chuyện trước kia không?”

Lục Sơn chăm chú nhìn những chú kiến đang lật một tảng đá trên đường – “Tôi đoán có.”

Anh rũ mi xuống, mắt chỉ mở ra vài phân không dễ nhìn được anh đang nghĩ gì.

Mây đen giăng đầy chân trời, tầng tầng lớp lớp, âm thanh Thạch Tiến trầm thấp – “Cậu đoán thêm một chút nữa, Tổng tài có khả năng ôm được người đẹp về không?”

Lục Sơn vẫn im lặng như trước.

Lần này đến lượt Thạch Tiến cũng không nói thêm lời nào.

Sau khi hết ba liều rượu thuốc, Thạch Tiến nhận được điện thoại, anh đứng lên, chân tê rần.

“Tổng tài nói tôi đi qua trung tâm thương mại một chuyến.”

Dứt lời, Thạch Tiến đem thuốc lá nghiền dưới chân, nhìn Lục Sơn nghiêm túc không nói một lời đứng đối diện – “Nói chuyện với cậu chán chết được!”

Khi anh vừa vào SLM, cảm thấy thật tò mò về Lục Sơn, cảm đầu một đám người, đều có sức mạnh và thân thủ hơn người, cùng là đàn ông, anh cũng muốn mình như vậy.

Cho đến một lần, Thạch Tiến tận mắt nhìn thấy Lục Sơn xử lý một mạng sống sờ sờ như thế nào – thủ đoạn tàn nhẫn, vẻ mặt hờ hững.

Sau này khi gặp lại Lục Sơn, theo phản xạ có điều kiện anh ngửi được mùi máu tanh, sợ hãi đến mức tay chân lạnh cóng.

Sau một thời gian dài tiếp xúc số lần càng nhiều, anh phát hiện ra nếu không có lệnh của người đàn ông kia, thì Lục Sơn cũng là một người bình thường, chỉ là hơi ít nói, giống như một tảng đá vừa khô vừa cứng.

Tránh ra vài bước, Thạch Tiến lùi về phía sau, ở cạnh tai Lục Sơn nói một câu, hải lòng chứng kiến con người không có biểu cảm gì đôi sắc mặt.

Thạch Tiến nói: Đừng nên có suy nghĩ không nên nghĩ, cẩn thận mất mạng!

Lái đến trung tâm thương mại gần đó, Thạch Tiến quen thuộc báo ra kích cỡ.

Đường Y Y đến khi nào có thể phối hợp một chút đây?! Cứ theo cái đà này, Tổng tài quan tâm, anh cũng quan tâm không kém.

Khi đó cũng không đến nỗi mỗi lần đều xé hư y phục.

Anh cảm thấy mình cũng không cần phải làm công việc chuyên môn của mình nữa.

Nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu những mẫu váy mới, Thạch Tiến khoát khoát tay – “Lấy quần.”

Dáng người của Đường Y Y như vậy, mang mảnh vải rách trên người đều khiến đàn ông chịu đựng không nổi, nếu như mặc váy ngắn, lộ ra cặp chân dài, Tổng tài làm gì Đường Y Y anh có thể tưởng tượng tới được, và có thể xử lý anh như thế nào anh cũng có thể tự mình hiểu được.

“Quần dài.” Thạch Tiến bổ sung thêm một câu – “Chọn loại vải vóc tốt một chút, khó xé!”

Bởi vì Thạch Tiến dùng giọng điệu nghiêm túc để nói, không có chút ý tứ đùa giỡn nào nên vẻ mặt của nhân viên phục vụ chuyển biến từ giống như lọt vào mê cung đến nghiêm túc giúp anh lựa chọn.

Mang quần áo trở về, Thạch Tiến bước lại gần Lục Sơn, đứng gác cạnh chỗ Lục Sơn.

Bên trong xe, Đường Y Y thay đổi trang phục, cuối đầu cài nút áo, hai chân cô cuộn lại, đầu ngón chân và lưng bàn chân bị bàn tay to lớn bao lấy.

Mắt Tần Chính khép phân nửa, lòng ngón tay vô thức vuốt nhẹ, cảnh này vào mắt Đường Y Y, anh giống như một con sư tử mạnh mẽ được ăn uống no đủ, đang tiến vào trạng thái liêm diêm.

“Hoa tai bị rớt?”

Đường Y Y đang lò dò tìm xung quanh ghế ngồi – “Uhm.”

Tần Chính nói – “Vây thì bỏ đi.”

Đường Y Y vâng vâng hoa tai trong tay, bỏ vào túi xách, cầm y phục cũng bỏ vào luôn, dựa người vào thành ghế, hô hấp nhỏ nhẹ.

Tần Chính đột nhiên hỏi – “Vừa rồi khi chúng ta làm, em suy nghĩ gì?”

Gương mặt Đường Y Y hốc hác, khóe mắt ương uớt – “Tôi còn có thể nghĩ gì?”

Cô bị người đàn ông này hành hạ đến dạ dày quặn lên, tinh bì lực tẫn, mềm xiu mấy lần, chỉ mong mau kết thúc, làm gì có thời gian nghĩ cái khác.

Mò lên xương quai xanh xinh đẹp của cô, Tần Chính gương mặt, ánh nhìn sắc bén am hiểu chăm chú lướt qua – “Em không thoải mái?”

Đường Y Y mím môi.

Tần Chính nhíu mi lại – “Trả lời tôi.”

Đường Y Y nói – “Phải.”

Sắc mặt Tần Chính âm trầm đáng sợ, lệ khí lan tràn.

Trùng trùng nhìn anh, Đường Y Y từng chữ một nói – “Là anh không nên ép tôi nói ra sự thật.”

Một người đàn ông cùng một người con gái làm chuyện như vậy nhưng không có bất cứ tia tình cảm nào, làm sao có thể thoải mái?

Một quả đấm hướng qua cửa xe, vang lên một tiếng ầm rất lớn.

Theo bản năng Đường Y Y nhắm mắt lại.

Một quyền kia lướt qua mặt cô, mang theo tiếng gió rít và sức mạnh, cô nắm chặt hai tay, môi run rẩy.

Không khí lơ lửng đều bị đóng băng.

Khớp xương trắng bệch, Tần Chính mở cửa xe bước ra ngoài.

Đường Y Y thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay ướt đầm.

Trong người cô giống như nhô ra một khối xương, vô cùng bén nhọn, chờ khi Tần Chính dựa sát vào sẽ tự động đâm vào anh, không không chế được.

Vùi mặt vào tay, Đường Y Y hít sâu, cô khó chịu cắn chặt môi dưới.

Những ngày tháng như thế này đến khi nào mới qua...

Thạch Tiến và Lục Sơn cùng đội phía đằng kia, Thạch Tiến tiếp tục nói còn Lục Sơn tiếp tục mắt điếc tai ngơ.

“Buổi tối hai chúng ta có thể hoạt động tự do.”

“Lục Sơn, anh đoán xem lần này Tổng tài có bị thương không?”

Thoáng nhìn qua bóng dáng một người, sắc mặt Thạch Tiến đột nhiên trắng bệch, tàn thuốc trên môi anh rớt xuống, lấp ba lấp bắp – “Tổng... tổng... tài.”

Tần Chính tung ra một cước.

Thân người lão đạo, Thạch Tiến không chịu nổi quỳ trên đất, bật ra tiếng kêu đau đớn, lại đón thêm mấy cước nữa, cái sau so với cái trước lực càng mạnh, càng ngoan tuyệt.

Thạch Tiến phun ra một búng máu, trong lòng chửi rủa, anh đưa lưng lại, nên không kịp thời nhìn thấy Tổng tài, Lục Sơn đứng đối diện, thấy từ sớm nhưng không cho anh biết.”

Chờ đó, lần tới anh sẽ cho biết tay.

Người đi theo Tần Chính đều biết rõ, lúc bị phạt không thể toát ra một chút âm thanh thống khổ, nếu không sẽ hối hận không kịp.

Điểm này Thạch Tiến cũng biết, nhưng cơ thể anh chịu không nổi.

Đi lướt qua Thạch Tiến, Lục Sơn đảo mắt, từ trong miệng anh bật ra hai chữ – “Đáng đời.”

Thạch Tiến – “...”

Trà Quán ở trung tâm thành phố C, nơi tụ tập tất cả những ồn ào náo động và phồn thịnh.

Đường Y Y, Thạch Tiến, Lục Sơn đều đi ở phía sau, im lặng không nói tiếng nào.

Quản lý Trà Quán cung kính mời Tần Chính vào phòng riêng xa hoa – “Tần Tiên Sinh, những gì ngài muốn đều ở chỗ này.”

Ánh mắt Tần Chính lướt tới Đường Y Y.

Đường Y Y nói - “Sao cũng được.” Dù sao cũng không phải cô uống.

Ngón tay Tần Chính hơi cong, gõ gõ mặt bàn, tiết tấu không nhanh không chậm, lại làm cho tim mọi người trong phòng đều thót lại.

Ngoại trừ Thạch Tiến và Lục Sơn, vài người trong Trà Quán đều vụn trộm nhìn qua, bắt đầu đánh giá cẩn thận.

Cấp trên đột ngột thông báo hôm nay sẽ có một vị khách thân phận tôn quý đến, ra lệnh mọi người phải cẩn thận chiêu đãi, không được để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Tần Chính đặt ly trà trên bàn, mọi người đều giật mình, vội vàng cúi đầu.

“Nói!”

“Số 3 và số 6.” Đường Y Y đưa ngón tay chỉ chỉ – “Hai loại đó.”

Tần Chính ngẩng đầu.

Quản lý không dám thất lễ, lập tức nói nhân viên đóng gói lại cẩn thận.

“Tần Tiên sinh, có cần lấy thêm loại khác không? Bích loa xuân, đại hồng bào, phổ nhị...”

Quản lý đọc liên tiếp một chuỗi tên lá trà – “Mỗi loại vừa kê, Trà Quán đều có hàng chất lượng cao.”

Ông vô thức nhìn người con gái bên cạnh, vừa rồi khi đối phương mở miệng, những lá trà kia đều được lấy, tuy không được giải thích nhưng ông cũng biết rõ, đối phương có quyền quyết định.

Trong phòng yên tĩnh, hương trà lừng lợ trong không khí.

Đường Y Y nói – “Hai hộp hồng trà.”

Hồng, hồng trà? Chính đồn lại vẻ mặt, quản lý lên tiếng – “Dạ được.”

Từ Trà Quán bước ra, Tần Chính lập tức mang Đường Y Y đến một căn phòng ngay giữa sườn núi.

Ngay trong nháy mắt bước ra khỏi cáp treo, da đầu Đường Y Y liền tê dại.

Quá yên tĩnh, gần như là tĩnh mịch.

Núi rừng tĩnh mịch, rậm rạp, cành lá vắt ngang, quấn quýt nhau, khi nhìn lên trên cảm giác như có quái vật hung tợn mai phục, bất cứ lúc nào cũng có thể mở miệng to như chậu máu xé nát những vật sống xung quanh.

Đường Y Y càng bước vào sâu bên trong, đầu dây thần kinh càng căng thẳng, giật giật.

Vọng vào màng nhĩ là tiếng giầy da đập trên lá khô, một đường bước tới, đập vào trong lòng.

Cô nghiêng người nhìn người đàn ông bên cạnh, có cảm giác như bị mãnh thú tha vào ổ.

Nếu người đàn ông này bóp chết cô, bầm thây, ném vào trong núi, bị mục nát hoặc là bị gặm cắn sạch sẽ cũng không ai phát hiện ra.

Vài cảnh tượng xẹt qua não, Đường Y Y rùng mình một cái.

Thời gian này cô xem tin tức hơi nhiều, đa phần là nói về những vụ án kinh hoàng.

Càng bước về phía trước, cảm giác kinh hoàng càng mãnh liệt, càng kích thích Đường Y Y.

Hai tay Tần Chính bỏ vào túi – “Bước nhanh theo tôi.”

Anh lạnh nhạt nói – “Nơi này khi trời tối sẽ có vài thứ xuất hiện.”

Đường Y Y nuốt nước miếng.

Trong tay cô cầm túi trà, bước chân xải nhanh, phát ra tiếng bịch bịch.

Khỏe môi Tần Chính cong lên, dám ở dưới mắt anh bày mưu tính kế, lúc này lại biết sợ.

Cửa sắt kéo ra âm thanh ken két, mùi rỉ sắt ập vào người, Đường Y Y nín thở theo bản năng, đứng im một chỗ.

Một cơn gió phát qua, một đám hoa nhỏ bên góc tường lay động, Tần Chính xoay bước về phía trước, hình dáng cao ngất, không chút do dự.

Sau lưng yên tĩnh không một tiếng động, cơn gió không biết từ hướng nào đến, rồi thổi đi hướng nào, trong núi phiêu phiêu đờ đờ. Đường Y Y đẩy sợi tóc trước mắt ra, hít sâu một hơi, nhắc chân bước theo.

Lúc này trời đã hoàng hôn, mặt trời sắp xuống núi.

Một đại sảnh phong cách Châu Âu hiện ra trước mắt Đường Y Y, vài cánh cửa sổ nửa khép nửa mở, trên bàn bày ra nhiệt kế thời tiết, một bình hoa tươi đẹp, trang trí thanh thoát, sạch sẽ, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát, tựa như nơi này không có một hạt bụi.

Đối lập với mùi ẩm ướt, nấm mốc, âm u, lạnh lẽo toát ra từ trong não Đường Y Y rất lớn.

Cô nhìn thấy trong phòng bếp có một bóng người, thoáng chốc an tâm rất nhiều.

Tần Chính cởi áo khoác ra, ném qua Đường Y Y – “Nơi này đều là phòng trống, buổi tối chúng ta có thể thử từng gian từng gian.”

Đường Y Y không nói tiếng nào, sắc mặt kém vô cùng.

Quản gia bước đến gần – “Tiên sinh, nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị xong.”

Tần Chính phát tay.

Quản gia lên tiếng – “Vậy tôi xin phép về trước.”

Vì sao lại về trước? Đường Y Y trở mắt nhìn quản gia đi về, nội tâm vỡ thành từng mảnh.

Một căn nhà lớn như vậy, chỉ có hai người là cô và Tần Chính, buổi tối nếu xảy ra chuyện gì, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Tần Chính bắt chéo chân, ngón tay xoa ấn đường, anh mở máy tính – “Em đi chuẩn bị bữa tối.”

Đường Y Y bước vào bếp, mở cửa sổ thủy tinh ra.

Bóng cây bên cửa sổ chập chờn, chìm trong núi rừng chỉ có ánh sáng le lói, quỷ dị như ma trôi.

Âm thanh trong phòng bếp loảng xoảng thật lâu mới im lại. Đường Y Y bung bữa tối ra ngoài.

Mùi thơm quanh quẩn, Tần Chính tháo kính xuống, nhéo nhéo cánh mũi – “Ăn được rồi?”

Đường Y Y tìm khăn giấy lau mặt và tay – “Ăn được rồi.”

Đứng dậy bước đến trước bàn, sắc mặt Tần Chính lập tức đen thui – “Trong mâm là món gì thế này?”

Từng tảng từng tảng, cô gái này định thuốc chết anh hay sao?

Đường Y Y nhìn về phía bên trái – “Đó là sườn xào chua ngọt.”

Cô lần lượt giới thiệu – “Đậu hũ dồn thịt, cá sốt cà, khoai tây xắt sợi chua cay, tôm hấp muối...”

Lông mày Tần Chính xoắn lại, tên những món ăn này anh đều biết, nhưng hình dạng thế này anh chưa thấy qua bao giờ.

“Buổi tối em định cho tôi ăn những món này?”

“Trình độ của tôi chỉ có thể làm tới đây.”

“Làm lại.”

Đường Y Y nhìn Tần Chính như người bị bệnh thần kinh – Làm lại? Nói nhẹ nhàng dễ dàng. Cô làm được như thế này đã muốn điên rồi.

Sau một phút, Đường Y Y đột nhiên ngẩng đầu, khắp người phát lạnh.

Mỗi một loại nguyên liệu đều có nhiều phần! Nguyên lai anh ta đã sớm dự trù tất cả.

Người đàn ông này mỗi một chuyện đều tính toán, nắm trong tay.

Có lẽ ngoại lệ trong đời anh ta chính là người con gái thất lạc kia.

Giọng nói Tần Chính trầm thấp lãnh liệt – “Đường Y Y, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Đường Y Y đen mặt xoay người lại.

Ngắm nhìn bóng lưng mảnh mai cao gầy của cô, Tần Chính khẽ hí mắt.

Cô càng muốn quên đi những gì cô am hiểu, anh càng muốn cô nhớ lại.

Một tiếng nổ ầm vang, tia sấm chớp bổ ngang bầu trời đêm, mưa như trút nước.

Trong phòng bếp tràn ngập mùi khói dầu, bồn nước bên cạnh loạn thất bát tao, xung quanh thùng đựng rác cũng vậy, Đường Y Y chết lặng khoáy khoáy cái muôi, vẻ mặt như sắp chết tới nơi.

Cô căn bản không biết nấu ăn, không biết xào rau, làm đúng theo trình tự trên website cũng không làm được.

Người đàn ông kia chính xác là muốn hành hạ cô.

Mùi cháy bay vào mũi, chứng tỏ món sườn xào chua ngọt của cô một lần nữa lại chết oan uổng, không khả năng vãn hồi, Đường Y Y đen nôi vút vào bồn nước.

“Hôm nay học gì với sư phụ Chương?”

“Sườn xào chua ngọt.”

“Làm được không?”

“Được.”

“Tiên sinh muốn không phải là “biết”, mà là tinh thông.”

“Dạ, con sẽ cố gắng.”

“Con nhớ kỹ, muốn được Tiên sinh công nhận, nhất định phải đứng hạng nhất.”

Đường Y Y dùng tay đánh vào đầu, đáy mắt hiện lên tia hốt hoảng, trong chốc lát biến mất.

Cô liếc nhìn phòng bếp hỗn loạn là kiệt tác chính mình, nuốt một ngụm nước miếng, mở cửa bước ra ngoài, giày dẫm lên cái gì đó cứng cứng, nhìn lại, Đường Y Y lập tức biến sắc.

Nhặt lên mảnh vỡ di động, Đường Y Y tức giận lên giọng hỏi – “Tần Chính, tại sao anh đập bể di động của tôi?”

Người đàn ông ngồi hút xì gà trên sofa, mây đen giăng đầy nét mặt.

Trong lòng Đường Y Y giật thót một cái, đầu óc trăm chuyện ngàn hồi.

Cô liền nghĩ ra, có lẽ là Lục Khải Chi gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho cô.

Cho dù như vậy, nội dung sẽ không có một chút ái muội nào mới đúng.

Mối quan hệ giữa cô với người đàn ông cũng chưa tới mức cần phải trung thành, chung thủy, cần gì phải bày ra bộ dáng khởi binh vắn tội?

Nhưng – cô lại trầm tư – Vì sao Lục Khải Chi tìm cô?

“Lại suy nghĩ đến ai?”

Giọng nói đột ngột vang lên bên tai, trầm thấp, lạnh như băng, khỏe mắt Đường Y Y giật giật.

“Y Y, gọi thật là thân thiết!”

Siết chặt di động trong tay, Đường Y Y càng xác chính, đúng là Lục Khải Chi tìm cô, hết lần này tới lần khác không tìm, ngay lúc di động không bên người cô thì bị tên bệnh thần kinh này thấy được.

“Tần Chính nghiêm nghị hét lớn – “Câm?”

Đường Y Y nhú mày – “Tại sao anh nhìn vào di động của tôi?”

Tần Chính giống như nghe được chuyện cười – “Tại sao tôi không thể nhìn?”

Thân người anh ngả ra sau, lười biếng nhưng đầy nguy hiểm – “Đường Y Y, em đừng quên, tất cả những gì của em đều thuộc về Tần Chính.”

Đường Y Y tức đến thân thể phát run, đen di động đập lên ghế sofa.

Tình tình thay đổi, hoang dã, khó thuần, nhìn bộ dáng của cô, Tần Chính để chân xuống – “Nói tôi nghe chuyện của em và Lục Khải Chi.”

Đường Y Y lạnh lùng – “Tôi và anh ta còn chưa tính là bạn bè.”

Mặt Tần Chính không chút thay đổi, anh đương nhiên biết giữa hai người họ không có vấn đề gì, nhưng anh vừa nghe Lục Khải Chi kêu hai chữ “Y Y”, một ngọn lửa vô danh liền phụt lên.

“Nếu đã không phải là bạn bè, cũng không cần thiết phải liên lạc.”

Hô hấp Đường Y Y dồn dập – “Tần Chính, anh đừng quá đáng!”

“Sao? Tức giận?” Tần Chính giễu cợt – “Không phải em vừa nói không phải là bạn bè hay sao?”

Hơi thở Đường Y Y rối loạn, cô tức giận không phải vì Lục Khải Chi, mà vì sự khồng chế đến vận vẹo của Tần Chính.

Điều này làm cô không thể hít thở, cô sẽ chết!

“Anh muốn bức tử tôi phải không?”

Câu nói vừa ra như một thanh đao, đâm thủng thời gian, đâm sâu vào một ngày hai năm trước, ở phòng chứa xác tản ra mùi hôi thối, lạnh như băng, không khí cứng ngắc, hoán thi đổi xác, nhắc Tần Chính nhớ, người con gái này đã dùng cái chết để rời khỏi anh.

Tại thời điểm khủng hoảng sắp chọc thủng lý trí, miệng vết thương một lần nữa xát muối, không thể khống chế được bản thân, Tần Chính một tay ôm lấy Đường Y Y nhấn vào trong ngực.

Đường Y Y không kịp chuẩn bị trước hành động bất ngờ của Tần Chính mũi miệng tràn ngập mùi thuốc lá.

“Em vì sao muốn chọc giận tôi?”

Đỉnh đầu truyền đến giọng khò khàn không rõ, Đường Y Y căn bản không nhìn thấy vẻ mặt của Tần Chính, không đoán được ý tứ của anh.

Muốn nói lý lẽ cùng với bệnh thần kinh, cô cũng bệnh không nhẹ.

Một lát sau, hai người ăn mì, Tần Chính nấu.

Đường Y Y không nghĩ ăn loại hương vị này lần thứ hai, khó ăn đến không từ ngữ nào miêu tả nổi.

Cô đoán là đêm nay Tần Chính sẽ đem cô lần qua lần lại cho đến khi chỉ còn một hơi thở mới bỏ qua cô, nhưng không đoán được Tần Chính chỉ đề lên người cô chốc lát rồi xoay người ôm cô ngủ.

Đột nhiên bình thường vậy, giống như một đôi vợ chồng già, trong lòng Đường Y Y càng thêm bất an.

Cô không đoán được khi nào Tần Chính sẽ phát bệnh.

Tần Chính lần mò cô gái trong ngực mình – “Tắt đèn.”

Đường Y Y duỗi tay cảm ấn điều khiển từ xa.

Căn phòng chìm vào bóng tối, nghe tiếng hít thở bên tai, trong đầu Đường Y Y nghĩ ngợi lung tung, đến khi chìm vào giấc ngủ thì toàn là ác mộng.

Hôm sau trời còn mưa, mưa lớn biến thành mưa nhỏ, tí tách, quây rầy giấc ngủ của người khác.

Tần Chính dẫn Đường Y Y đi tham dự tiệc rượu của một nhãn hiệu nào đó, cô giống như là mang theo một món châu báu lấp lánh trên người.

Chỉ cần món châu báu này mang họ Tần thì không ai dám lấy làm của riêng.

Đường Y Y cầm ly rượu, đứng một bên, nhìn thấy những người có tên tuổi, mặt mũi tụ họp lại xung quanh Tần Chính bất chuyên, thái độ tôn kính, mà Tần Chính vẫn một bộ lạnh lùng cao quý, trầm ổn, lỗi lạc, so với con người tàn sát bừa bãi trên người cô như ma quỷ khác nhau đến một trời một vực.

Cô nhấp một ngụm rượu đỏ, nhàm chán nhìn quanh bốn phía, đảo mắt tùy ý, ánh nhìn dừng lại trên người một cô gái người Mỹ.

Cho đến khi cô gái kia đẩy ra mọi người xung quanh, bước đến trước mặt Tần Chính đầy kích động.

“Tần, có thể nhìn thấy anh ở cổ hương anh em vui không diễn tả được.”

Tần Chính tránh né người con gái đang nhào vào ngực mình, lạnh lùng liếc qua.

Anh bỏ tay vào túi, nhúng nhúng vai – “Một thời gian dài không gặp, em vẫn như xưa.”

Cô gái kia nói tiếng Trung, giọng lơ lớ khiến người nghe rất khó hiểu.

“Lúc trước thiếu chút nữa là chúng ta thành vợ chồng, lần này em đến Trung Quốc, anh có phải nên mời em một ly?”

Mắt Tần Chính không một gợn sóng – “Da đầu không đau?”

Da đầu cô ta truyền đến đau nhức theo phản xạ có điều kiện, nhớ lại hồi ức không tốt trong quá khứ, trong lòng thầm mắng một câu ***!

Một màn này đột nhiên xuất hiện làm mọi người xôn xao, có người hô lên thân phận tôn quý của người con gái kia cùng gia thế của cô ta, càng nói, mọi người càng kích kỷ.

Nhân cơ hội Đường Y Y bước tới một góc hẻo lánh, rời xa trung tâm buổi tiệc.

“Y Y.”

Giọng nói ôn hòa truyền tới từ sau lưng, Đường Y Y sững sờ, nghiêng đầu nhìn Lục Khải Chi, tây trang trắng thớm, so với những lần trước gặp hoàn toàn không giống.

Hai người ngồi tại một chỗ khá an tĩnh, nhìn bóng đêm xa hoa.

Lục Khải Chi mở miệng trước – “Có người đưa em tới đây?”

Đường Y Y gật đầu – “Đúng vậy.”

Lục Khải Chi ngưng mắt nhìn cô – “Em đi cùng với người kia?”

Đường Y Y nói – “Đúng vậy.”

Ngưng thần nhìn người con gái trước mặt, cô là người thích hợp với màu đỏ nhất mà anh từng gặp, cao quý hoa lệ, không phải dạng xinh đẹp dễ thương. Lục Khải Chi cười khô, anh không thể không đem mề ra làm có nói chuyện, một lần tìm kiếm đề tài.

“Phú Quý hiện giờ ra sao?”

“Rất tốt, lại mập lên.”

Mèo là chủ đề rất tốt để nói chuyện, bầu không khí không còn ngột ngạt, hai người ngồi chuyện trò.

Một lát sau, ngữ điệu Đường Y Y buông lỏng, khoe mắt đuôi mày ngẫu nhiên nhiễm ý cười, trong tay Lục Khải Chi nhiều thêm một vật màu đen, ngón tay anh vừa di động, vật kia liền xoay vòng xoay vòng.

Đường Y Y không tự chủ được nhìn sang.

Khi vật nhỏ kia liên tục chuyển động, ánh mắt cô có chút tan rã.

Môi Lục Khải Chi cong lên, đường cong kia chưa kịp biến mất thì người con gái này thanh tỉnh lại.

Cầm lấy ví da, Đường Y Y đứng lên – “Tôi đi trước.”

Lục Khải Chi mỉm cười gật đầu – “Tạm biệt.”

Đường Y Y đi rồi, nụ cười trên mặt Lục Khải Chi biến mất không còn hình dáng, thay vào đó là thất vọng và tức giận.

Chỉ còn kém một chút nữa!

Anh dùng tay đỡ trán, chỉ còn kém một chút.

Người đàn ông kia đem Đường Y Y mang đi, không chế nghiêm mật, anh căn bản không có cơ hội đến gần, lần này thật vất vả trà trộn vào bữa tiệc nhét vào người con gái phương Tây kia làm phân tán sự chú ý, ai ngờ vẫn không ra tay được.

Tiệc rượu kết thúc, Tàn Chính gọi người đưa Đường Y Y trở về, anh tựa vào thành ghế, chậm rãi phun ra ngụm trọc khí, đôi mắt xẹt qua tia sáng băng lãnh – “Mang Lục Khải Chi tới.”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trở lại địa ngục

Trên đường xe cộ tơi lui nổi liền không dứt, biển người trong thành phố bắt đầu khởi động, lớp lớp khác nhau tụ tập về một hướng hay tản ra hướng khác.

Bên trong xe chật chội, hai người đàn ông trưởng thành chạm trán nhau. Vì một người con gái.

Một người sắp ba mươi tuổi, một người sắp bốn mươi. Trong thời điểm này không phải so sánh nhau hơn kém mười cái xuân thu, mà còn so sánh trải nghiệm nhân sinh, sâu hơn nữa là khí phách đàn ông.

Lục Khải Chi không nói một lời.

Từ khi nhìn thấy những người này đi về phía mình, tuy là nhìn bề ngoài như mọi người nhưng thật sự là mang tư thái cuồng bức nói với anh có người muốn gặp anh. Anh lập tức đoán được đó là mệnh lệnh của ai.

Cả thành phố này, người có thể không để Lục gia vào mắt chỉ có Tàn Chính.

Từng mảng từng mảng sương mù trắng dựng đứng, Tàn Chính dựa người vào ghế da, sống lưng ngửa ra sau, toàn thân có xu hướng tản ra khí chất đế vương.

“Nghe thuộc hạ của tôi nói, bác sĩ Lục không vui vẻ lắm khi đến đây.”

Đầu lưỡi Lục Khải Chi quét quanh thành miệng, trong miệng mùi rỉ sắt còn rất đậm.

Người ra tay với anh là Lục Sơn, bất quá chính là vì Tàn Chính nhìn anh không vừa mắt, bất kể vì cuộc điện thoại tối hôm qua hay là việc anh tiếp xúc với Đường Y Y.

Mẹ nó! Lục Khải Chi rất ít khi nói tục cũng có lúc bạo phát.

Mí mắt Tần Chính nửa khép, gương mặt kia góc cạnh rõ ràng lập lòe trong sương khói nhìn không rõ.

“Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, phân biệt không rõ quyền sở hữu, nhưng người lớn còn phạm sai lầm loại này, thì không hợp lý, anh nói có đúng không? bác sĩ Lục?”

Thái dương giật nhẹ, Lục Khải Chi cười lạnh trong lòng.

“Quyền sở hữu?”

Giọng điệu anh ôn hòa, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng – “Đó là từ để hình dung đồ vật, không phải dùng cho một con người.”

Đường Y Y ở cạnh người đàn ông này, cho đến bây giờ cô chưa từng được sống như một con người, được sự tôn trọng xứng đáng và tự do đáng có.

Cho nên cô mới trốn chạy.

Điểm này không chỉ là Lục Khải Chi, mà bất kỳ người nào quan sát đều thấy được.

Bầu không khí trong xe bỗng dưng sắc bén, hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, mặt đối mặt, gương cung bạt kiếm.

Thần kinh Lục Khải Chi căng thẳng, anh thừa nhận – Tần Chính là người khó giải quyết nhất anh từng gặp.

Kẻ đáng sợ nhất là kẻ điên.

Đôi mắt đen âm u lạnh lẽ của Tần Chính khẽ híp lại, anh chẳng những không tức giận, ngược lại còn nở nụ cười – “Lục lão Tiên sinh khỏe không?”

“Tôi về nước không bao lâu, thì Lục lão Tiên sinh có mời tôi một bữa đặc sản Phúc Thành.”

Lục Khải Chi nheo mắt lại.

Chuyện này cha anh chưa từng nói với anh bao giờ.

Anh nhìn kỹ Tần Chính để xác định câu nói kia là thật hay giả, một lát sau, anh nhận được kết quả.

Vẻ khinh thường hiện lên trên mặt đối phương.

Tần Chính đột nhiên lấy ra một túi giấy, tiện tay ném qua.

Lục Khải Chi duỗi tay đón lấy, mở ra xem xét bên trong, ánh mắt anh nhanh chóng co rút lại, đồng tử sâu thẳm.

Sớm đoán biết Tần Chính có chuẩn bị mà đến, nhưng anh đánh giá thấp năng lực và sự ngoan tuyệt của đối phương.

Chỉ riêng những gì anh vừa trông thấy, cũng có thể làm cho Lục gia long trời lở đất.

Tần Chính thương cảm thở dài – “Viện kiểm sát nếu nhận được vật này, cha anh nửa đời sau sẽ nghỉ dưỡng trong tù.”

Sắc mặt Lục Khải Chi âm trầm.

Tác phong làm việc của cha anh từ trước đến anh đều đoan chính, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện hồ đồ, nhưng chứng cứ bày ra trước mắt vô cùng xác thực, chiều thức vụ hãm của Tần Chính một giọt nước còn không lọt.

Anh nhắm mắt lại – “Điều kiện.”

Tần Chính phun khói ra từng ngụm, thản nhiên nói – “Tôi muốn một Đường Y Y hoàn chỉnh.”

Những chuyện qua đi, rồi chuyện hiện tại diễn ra đầy đủ trước mắt anh mà không phải từng mảnh từng mảnh.

Anh chán ghét, hậm hực trong lòng khi Đường Y Y dùng ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh nhìn anh, cô chối bỏ những chuyện đã xảy ra vài chục năm trong đời, đem mình co lại trong vỏ ốc hiện tại, hận bản thân không thể như vậy mà già đi.

Từ trong mũi Tần Chính phát ra tiếng hừ nhẹ, mỗi lần như vậy anh đều muốn bóp chết cô.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục như thế, anh không thể đảm bảo một trăm phần trăm, sẽ có rất nhiều lần anh không thể khống chế bản thân mà làm tổn thương cô.

“Tôi không hiểu ý Tần tiên sinh cho lắm.” Lục Khải Chi bóp bóp ngón tay, đậm mặt mở miệng – “Tôi chỉ là một bác sĩ nhi khoa, chỉ sợ anh đã tìm nhầm người.”

Tần Chính lại quăng qua một túi giấy, lần này toàn bộ là ảnh chụp.

“Hai năm trước, nước Anh, bác sĩ Lục, anh không nhớ gì sao?”

Lục Khải Chi không nghe thấy Tần Chính nói gì, ánh mắt anh dán chặt vào những tấm ảnh kia, suy nghĩ bắt đầu điên cuồng lùi về thời gian trước.

Một buổi trưa hai năm trước.

Mang theo vài cuốn sách, Lục Khải Chi đi đến nhà thầy, bên tai còn nghe tiếng vang cách cách, từ tiếng động có thể đoán được người đến chẳng hề vui vẻ mà còn có chút hậm hực.

Mắt anh sụp xuống, trong tầm mắt của anh xuất hiện một đôi giày cao gót màu trắng, đối với một người có chút ít thích sự sạch sẽ thì đôi giày trắng vô cùng sạch sẽ kia khiến anh sinh ra một chút hảo cảm đối với người mang.

Ánh mắt anh di động lên, nhìn thấy mắt cá trắng nõn, đôi chân dài có những đường cong mềm mại, rất đẹp, không có một vết sẹo hay tỳ vết gì, nhìn vào đã thấy cảnh đẹp ý vui.

Là một người đàn ông bình thường, Lục Khải Chi đối với cảnh đẹp trước mắt cũng cảm thấy thoải mái, vì thế lúc này anh ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay thời khắc đó, hô hấp của Lục Khải Chi chậm nửa nhịp.

Cho đến thời điểm gặp được cô gái trước mặt, anh không biết có một người đẹp có thể bước ra từ trong tranh, hiện diện giữa đời thực.

Cô vô cùng bi thương và mê mang, trên gương mặt cô, một phần trên gương mặt cô khiến người khác cảm thấy những điều bất thường.

Đời này Lục Khải Chi lần đầu tiên nhìn một cô gái nhìn đến ngây người.

Cô gái này nhất định có rất nhiều thâm trầm trong cuộc sống của mình – Lục Khải Chi nghĩ.

Khi anh gặp thoáng qua cô, một mảng tóc đen bị gió thổi bay lên, nhẹ nhàng xẹt qua không khí, Lục Khải Chi vô ý thức duỗi tay chạm vào, cảm giác nhẹ nhàng ngứa ngáy rời khỏi đầu ngón tay anh, lưu lại mùi hương hoa ly nở rộ, anh nghe thấy tiếng tim mình đập, tim anh run động vì cái nhìn kia.

Cơ hồ là dùng hết sức chạy đến nhà thầy mình, Lục Khải Chi mở cửa ra, ngực anh đập phồng liên tục.

“Thầy, người con gái vừa rồi là...”

“Tiểu Lục, con tới đúng lúc.” Âm thanh già nua của Giáo sư Chương mang theo sự thận trọng – “Thầy có chuyện muốn con làm cho thầy.”

Lục Khải Chi mơ hồ cảm giác chuyện thầy sắp giao cho mình có liên quan đến người con gái kia, trong lòng bàn tay rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Chuyện gì vậy Thầy?”

Chương lão tiên sinh tháo kính viền thị trên sống mũi xuống, cào cào vài cái lên mái tóc bạc lưa thưa trên đầu.

“Thầy cả đời coi như sống như ý, thoải mái, không có gì muốn mà không được hay tiếc nuối.”

“Con cũng biết rõ, Thầy mỗi ngày chỉ trồng hoa, nói chuyện với con, từ lâu đã không tiếp bất kỳ người khách nào.”

Lục Khải Chi dần hiểu rõ, thầy sống ở một thị trấn nhỏ heo lánh, mai danh ẩn tích, từ lâu cự tuyệt tiếp xúc với thế giới bên ngoài cũng như những lời mời mọc hay viếng thăm.

Bản thân anh cũng nhờ một lần cơ duyên xảo hợp may mắn được thầy nhận, trở thành đệ tử duy nhất.

Nhưng, vì sao thầy đột nhiên nhắc tới chuyện này?

Chẳng lẽ người con gái kia muốn...

Lục Khải Chi chỉ là suy đoán trong đầu, liền nghe thấy tiếng nói của thầy anh.

“Nhưng...” Chương lão tiên sinh nháy một ngụm trà lạnh – “Thầy từng thiếu người ta một cái ân tình, hiện tại đứa nhỏ kia tới cửa yêu cầu, thầy không thể không nhận.”

Cuối cùng Lục Khải Chi cũng có kết luận trong lòng – “Thầy, ý thầy là?”

Chương lão tiên sinh nghiêm túc nói – “Con trước hết hứa với thầy, sau này tuyệt đối không đem nội dung cuộc nói chuyện hôm nay lộ ra ngoài một chữ.”

Lục Khải Chi hé miệng – “Dạ.”

Lúc này Chương lão tiên sinh mới giao cho anh một phần tài liệu.

Anh nhanh chóng xem hết toàn bộ thông tin, tìm Lục Khải Chi đập có chút nhanh.

Nguyên lai tên cô ấy là Đường Y Y.

Cô muốn quên đi tất cả quá khứ, muốn sống một cuộc đời mới.

“Thầy đã nói với đứa nhỏ kia, cô ấy cũng đồng ý.” Chương lão tiên sinh nói – “Con phụ trách ca này.”

Lục Khải Chi ngạc nhiên – “Thầy, vì sao thầy không chính mình làm . . .”

Phát tay cắt đứt lời anh nói, Chương lão tiên sinh thở dài – “Thầy đã già.”

Lông mày Lục Khải Chi nhướng lên - “Thầy, đây không phải là một quá trình thoải mái vui vẻ.”

Muốn thay thế toàn bộ ký ức, cần phải làm hai hoặc ba lần, thậm chí cần phải làm công tác hướng dẫn cẩn thận tỉ mỉ, đảm bảo không có một điểm nào đồng nhất.

Nếu không, hậu quả là tinh thần của đối phương có thể bị phá vỡ.

Anh chưa làm bao giờ!

Chương lão tiên sinh lại hết sức yên tâm – “Thầy biết rõ năng lực của con, con có thể đảm nhiệm việc này.

Vài ngày sau, Lục Khải Chi lại gặp người con gái kia, cô đến một mình, thân hình còn gầy gò hơn so với lần trước, sắc mặt càng thêm trắng, trắng đến trong suốt, giống như bất cứ lúc nào cô cũng có thể tan biến theo gió.

“Đường tiểu thư, tôi là đệ tử của Chương lão tiên sinh – Lục Khải Chi.”

“Chào anh, Lục tiên sinh, tôi là Đường Y Y.”

Giọng cô mảnh mai nhu hòa, len theo gió, Lục Khải Chi nắm lấy bàn tay hơi lạnh của cô, sau đó liền buông lỏng ra, anh bước cùng cô dọc bờ biển, từ đầu này đến đầu kia, in lại từng vết dấu chân.

Đây là lần thứ hai gặp mặt, hai người vẫn chưa quen thuộc nhau.

Lục Khải Chi nghiêng đầu, gió thổi áo sơ mi trắng phấp phất, tóc anh hơi rối, con ngươi anh đen bóng, ánh mắt nhìn cô ôn nhu – “Đường tiểu thư, cô thích nghe âm thanh của biển?”

Đường Y Y nhìn biển rộng trước mắt – “Không ghét.”

Không ghét và thích là hai phạm trù khác nhau, nếu đã không thích tại sao lại đến bờ biển? Lục Khải Chi nhướn mày, mang theo vài phần kinh ngạc trên nét mặt.

Giống như hiểu vì sao anh hoang mang, Đường Y Y nói – “Đây sẽ là lần cuối cùng tôi ngắm biển.”

Cô muốn nhìn lại một chút, một thời gian sau, biển – chính là một nơi cô ghét!

Lục Khải Chi không nói thêm điều gì, ánh mắt anh di chuyển từ trên người cô gái dời qua hướng biển, nhìn theo phương hướng của cô.

Hai người ở bên bờ biển thật lâu, cho đến khi hoàng hôn.

Trở về căn nhà gỗ nhỏ, Đường Y Y lấy trong túi ra một quyển sổ nhỏ có bìa màu lam, cô mở ra một trang, đẩy tới trước mặt Lục Khải Chi.

Mặt Lục Khải Chi không biến sắc xem từ đầu tới cuối, không thiếu một chữ.

Anh đem đoạn nhân sinh trong tương lai của cô gái đọc hết, trong lòng rung động không thôi.

Nếu như không phải cùng đường tuyệt lộ, không ai muốn chó cùng rứt gậu, phải sạch ký ức mình đã trải qua.

Thần thái Đường Y Y bình tĩnh – “Lục tiên sinh, tôi đã chuẩn bị xong, bắt đầu đi.”

Lục Khải Chi hít sâu một hơi, anh nghiêm túc nhìn thẳng cô – “Đường tiểu thư, đây là lần đầu tiên tôi làm.”

Chính bản thân thầy của anh cũng không thể tự tin trong trường hợp này, với anh mà nói lại càng phải cẩn thận thêm một phần, tiêu hao một lượng tinh thần lực khổng lồ.

Nghe thấy vậy, khóe môi Đường Y Y cong lên – “Tôi cũng là lần đầu tiên.”

Cô thu hồi nụ cười ngẩn ngui gần như không tồn tại của bản thân – “Lục tiên sinh, tôi tin tưởng anh.”

Cô thật sự mang tâm thái được ăn cả ngã về không, không còn lựa chọn nào khác.

Bản thân anh cũng hiểu. Lục Khải Chi nhìn thật sâu người con gái trước mặt, ánh mắt anh phức tạp, có ngưng trọng, có nghiêm túc, có thương tiếc...

Một lúc lâu sau, Lục Khải Chi đứng lên, âm thanh êm ái từ trong cổ họng phát ra.

“Cô nghe không? âm thanh của biển.”

“Nghe thấy.”

“Cô đi dọc theo bờ biển, bước mãi về phía trước, đi đến nơi cô muốn đến...”

Suy nghĩ bỗng ngưng đọng lại, mắt Lục Khải Chi khô khốc, anh dùng sức ấn vào mắt mình.

“Xin lỗi, tôi làm không được.”

“Vậy sao?” Hai chân Tần Chính bắt chéo, anh nghiền nát điều thuốc trên tay – “Bác sĩ Lục, về nhà ăn thật ngon một bữa cơm cùng với cha của anh đi.”

Cửa xe mở ra, Lục Khải Chi bước ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, toàn thân anh lạnh như băng.

Lục lão tiên sinh ở trong phòng khách dùng bút lông viết chữ, nghe thấy tiếng bước chân, không ngẩng đầu lên cũng biết là con trai trở về.

Nhưng hôm nay con trai chưa chào hỏi ông, bước đi cũng không trầm ổn mạnh mẽ giống như bình thường.

Lục lão tiên sinh đặt bút lên nghiêng mực – “Khải Chi, có chuyện gì không hài lòng trong bữa tiệc hay sao?”

Lục Khải Chi cuối đầu cúi gằm – “Không có việc gì.”

Vậy tại sao mặt lại đầy tâm sự?!

Nghe thấy điểm mâu thuẫn, thời điểm Lục lão tiên sinh ngẩng đầu lên, trừng mắt, ông bị thương tích trên mặt con trai hù giật mình.

“Tại sao bị như vậy?”

Lục Khải Chi hỏi hốt – “Đụng phải mấy tên côn đồ.”

Anh vẫn bước tiếp không ngừng.

Lục lão tiên sinh tức giận nói – “Đứng lại!”

Bước chân Lục Khải Chi dừng lại tại bậc thang.

Đi đến trước mặt con trai, Lục lão tiên sinh nhìn chăm chăm vào mắt anh, ông chấp tay đi qua đi lại – “Nói rõ cho ba đã xảy ra chuyện gì?”

Con trai ông là người gặp chuyện xảy ra luôn tỉnh táo, đối nhân xử thế đúng mực, không có khả năng đắc tội người khác, còn về phần côn đồ, lại càng không thể.

Lục lão tiên sinh không tin, một người đã trải qua quân huấn chính qui nghiêm chỉnh lại không đánh lại du côn.

Lục Khải Chi vâng vâng thái dương – “Ba, con biết là mình có chút quyền cước, nhưng có câu nhệ quyền khó định lại bốn tay, bọn họ nhiều người.”

Lục lão tiên sinh suy nghĩ cẩn thận, ông nghiêm mặt lại – “Vậy cũng không thể để cho người ta đánh ra hình dạng thể này mà không làm gì!”

Lục Khải Chi thuận thế dạ một tiếng – “Lần sau gặp đám người kia con nhất định sẽ báo cảnh sát.”

Trong lòng Lục lão tiên sinh phỏng đoán, bản thân ông làm cái chức thị trưởng một thời gian dài, trong tối ngoài sáng hiềm khích không ít người, con trai ông có phải là dính líu đến...

Chờ ông hoàn hồn, người đã sớm đi mất.

Lầu trên, Lục Khải Chi nằm dài trên giường, chú mèo đen lập tức nhảy chồm chồm lên người anh, cuộc thành từng đoàn, chơi vui sướng.

“Tiểu Bạch, phiền toái thật sự rồi.”

Chú mèo trên người anh đã phát ra tiếng ngáy.

Trong bóng đêm, Lục Khải Chi vuốt ve sống lưng của chú mèo, sắc mặt anh trầm trọng.

Nếu không làm cho Đường YY khôi phục hoàn toàn, Tần Chính sẽ không dừng tay lại.

Ngay từ lúc bắt đầu đã sai! Lục Khải Chi cắn chặt khớp hàm dưới, ngày hôm đó nếu như anh loại bỏ đoạn tương lai Đường YY chính mình vẽ ra, thay vào một viễn cảnh khác...

Như vậy Đường YY sẽ không xuất hiện ở thành phố, có lẽ khi đó cô cũng không gặp lại Tần Chính.

Lục Khải Chi cười khổ, không thể nào, nếu như thực sự làm như vậy, anh đâu còn mặt mũi nào đi gặp Thầy.

Tối đó, Lục Khải Chi trắng đêm không ngủ.

Nội tâm anh không một phút nào không bị dày vò, cuối cùng anh vẫn quyết định sự lựa chọn của mình.

Trên một khu phố, tại một gian phòng xinh đẹp, Đường YY và Lưu Đình Vân ngồi trên bàn tiêu diệt com gà quay.

Âm thanh Lưu Đình Vân hàm hồ – “YY, tớ phải đi bệnh viện làm xét nghiệm”

Về mặt Đường YY đầy thắc mắc nhìn Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân nuốt thức ăn trong miệng xuống, hạ thấp giọng nói – “Đêm đó Tiết Ngũ không sử dụng biện pháp an toàn.”

Chỉ cần nghĩ đến điều này, trong lòng cô đầy bất an.

Đường YY – “Không phải hên như vậy chứ...”

“Tớ không phải sợ trúng thưởng.” Về mặt Lưu Đình Vân ghét bỏ – “Tớ chỉ cảm thấy anh ta rất bẩn.”

Trong vòng một năm qua, Tiết Ngũ không biết lên giường cùng bao người con gái khác nhau, lại không biết bao nhiêu lần lâm trận không mang mũ.

Đối với Lưu Đình Vân mà nói, phát sinh quan hệ với Tiết Ngũ giống như không cần thận trọng phải kê nước cống, cho dù rửa sạch, mùi hôi vẫn còn, trong lòng xuất hiện bóng ma là điều không cần bàn cãi.

Đường YY cười sặc sụa.

Nếu Tiết Ngũ mà nghe được lời này, có thể tức đến lỗ mũi phun khói.

Con gái dám ghét bỏ anh quả thật không nhiều.

Suy nghĩ một chút, Đường YY cảm thấy bản thân may mắn, mỗi lần cô lên giường cùng Tần Chính đều sử dụng biện pháp an toàn.

Lưu Đình Vân gặm gà quay – “YY, cậu và Tần Chính hiện giờ ra sao?”

Đường YY trả lời đơn giản – “Vẫn như cũ.”

Không giống bạn tình, cũng không giống bạn bè, càng không giống lãnh đạo và nhân viên...

Thời điểm hai người nằm chung một giường, bầu không khí lúc nào cũng quái lạ.

Lưu Đình Vân thờ dãi, lo lắng hỏi tiếp – “Anh ta có đánh cậu hay không?”

Đường YY lắc đầu – “Không có.” Có rất nhiều thời điểm, người đàn ông kia làm cho cô thấy một khuôn mặt đáng ghét, giống như muốn giết chết cô tới nơi.

Mặc dù vậy, hiện tại cô vẫn có thể đi có thể chạy, nhưng cũng chỉ là hiện tại.

Lưu Đình Vân xúi xoa một tiếng – “Cậu nói xem chúng ta có phải xúi quẩy không?”

Đường YY nói – “Xúi quẩy.”

Lưu Đình Vân thôn thức – “Khi nào cậu có thời gian rảnh, chúng ta đi cúng chùa đi, nhất định có thể tống khứ bớt xúi quẩy.”

Đường YY cười rộ lên – “Ok.”

Cô cảm thấy mình cũng nên đi cúng viếng, nếu so sánh, thì năm trước quả là quá hạnh phúc.

Lưu Đình Vân nhỏ giọng nói – “Có muốn mua một thanh dao nhỏ phòng thân không?”

Đường Y Y giật giật khoe miệng – “Muốn, nhưng đến thời điểm cần dùng, dao quả thật không có tác dụng.”

Hơn nữa còn có thể phát sinh thêm nhiều vấn đề lan man, trong lúc giã giũa, cô còn có khi ngộ thương chính mình.

Lưu Đình Vân đề đũa xuống, bưng ly nước uống một ít – “Y Y, cậu nhất định phải nhớ, bản thân mình là quan trọng nhất.”

Đường Y Y ừ một tiếng – “Tớ biết.”

“Nếu tạm thời không thể thoát được, vậy không cần chiến đấu với Tần Chính.” Lưu Đình Vân an ủi – “Anh ta lớn hơn mi, lớn hơn đến chín tuổi!”

Đường Y Y – “... Vậy thì chịu đựng thôi.”

“Hôm qua thằng khỉ Tôn Viễn còn gọi cho tớ mười mấy cú điện thoại, nhắn tin, gửi mail.” Lưu Đình Vân móc móng tay – “Tìm đủ mọi cách nói với tớ là bản thân anh ta không muốn hai người đi đến bước đường như thế này.”

“Không biết từ khi nào anh ta gian díu với cô gái kia, đến nỗi có con, không ngờ là, anh ta coi tớ như con ngốc, lúc này lại quay đầu lại bày ra vẻ mặt muốn ối với tớ, cậu nói có bí ối không?”

Đường Y Y nói – “Rất bí ối.”

“Ngày hôm đó tớ nhận được ảnh chụp nặc danh, sau đó tận mắt nhìn thấy Tôn Viễn đi cùng người kia tới bệnh viện làm kiểm tra.”

Ngực Lưu Đình Vân bắt đầu thấy đau, cô không ngờ mình có thể nhịn xuống, không có nỗi điên ở bệnh viện.

Nếu trẻ đi mấy tuổi, cô sợ chính mình không nhịn được.

“Cậu nghĩ thử xem, những tấm ảnh đó ai chụp? Gọi cho tớ có mục đích gì?”

“...” Đường Y Y quyết định không đem hiểu lầm này tháo ra, với tình tình của Lưu Đình Vân, nếu như biết tác giả là Tiết Ngũ cô nhất định sẽ đi hỏi rõ ràng.

Cơm nước xong, hai người bắt đầu đi dạo dọc theo Phú Quý viên - mua sắm quần áo.

Lưu Đình Vân nhìn nhìn phía sau, chặc lưỡi nói – “Tần Chính đúng là không phải người bình thường, cậu ra khỏi nhà thôi mà anh ta còn phái người theo.”

Đường Y Y uống nước có ga - “Anh ta xem tớ như mèo con chó con.”

“Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua.” Lưu Đình Vân an ủi nói – “Y Y, rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp.”

Cười nói với Lưu Đình Vân, trong lòng Đường Y Y tự nhủ với mình – Rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Kết quả – Lục Sơn bước lại phía cô.

“Tiên sinh muốn gặp cô.”

Nụ cười trên mặt Đường Y Y lập tức biến mất.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Đường Y Y xuất hiện tại một ngôi nhà ven biển.

Trong lòng cô tràn đầy cảm giác kỳ quái, đứng sững sờ tại chỗ. Cô không thấy Tần Chính, mà lại gặp Lục Khải Chi.

Đường Y Y nghe Lục Khải Chi nói một câu đầy khó hiểu – “Y Y, xin lỗi em.”

Trong lòng Đường Y Y mơ hồ bất an – “Vì sao anh nói vậy?”

Lục Khải Chi không trả lời cô mà hỏi ngược lại – “Em thích nghe tiếng sóng biển không?”

Tiếng nói của anh hòa vào tiếng sóng, mơ hồ.

Đường Y Y nhú mày – “Không thích.”

Trên mặt Lục Khải Chi không lộ ra một tia ngoài ý muốn, trả lời vấn đề cô vừa hỏi – “Là Tần tiên sinh mời tôi tới đây.”

Hai mắt Đường YY hơi mở.

Lục Khải Chi nói – “Bố tôi cũng ở đây.”

Nghे anh nói vậy, Đường YY nghĩ là chuyện kinh doanh, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bước theo Lục Khải Chi vào trong vườn, một chuỗi mùi hương ập vào mặt Đường YY, tâm tình của cô nhiên ổn định lại.

Lục Khải Chi ngồi xuống phía ghế mây – “Tần tiên sinh đánh cờ cùng với bố tôi, tôi tới sau.”

Không hoài nghi điều gì, Đường YY ngồi xuống phía ghế tre đối diện, ghế nhẹ nhàng đung đưa, phát ra tiếng vang nhàn tản.

Gió nhẹ từ bốn phía, trong vườn vô cùng an bình.

Khóe mắt Lục Khải Chi nhìn đồng hồ, lại nhìn ra cửa sân, giống như xuất thần nhìn về phía biển rộng.

Cuối cùng ánh mắt của anh nhìn về cô gái ngồi cạnh mình, dừng lại thật lâu.

“YY, nghe thấy không? âm thanh của biển.”

Khóe môi của Đường YY nhấp nhẹ, cô nghe thấy.

Âm thanh của biển gần kề bên tai.

Cô không thích âm thanh này, nhưng không biết nguyên nhân tại sao.

Lòng từ từ yên tĩnh lại, mang theo tất cả bối rối, suy nghĩ càng ngày càng mơ hồ, giống như có một nguồn sức mạnh nào đó lôi kéo, Đường YY vô ý thức nhắm mắt lại.

Nhìn qua gương mặt nhợt nhạt của cô, Lục Khải Chi giật mình, như đang ngẩng người, anh lau mặt, chậm rãi mở miệng ...

Giống như hai trước, anh dẫn dắt cô.

Lần trước anh mang cô tới một phương trời mới, lần này anh dắt cô quay về địa ngục.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa phía sau mở ra hai bên, thân hình Tần Chính đứng sau cánh cửa lộ ra, anh xoay bước tới gần, mắt nhìn xuống người con gái nằm trên ghế mây.

“Cô ấy sẽ ngủ bao lâu?”

Lục Khải Chi giống như là một sắp chết, âm thanh khàn khàn – “Không biết được.”

“Phải còn xem cô ấy muốn ngủ bao lâu.”

Tần Chính ngẩng đầu – “Đưa vật đó cho tôi.”

Hồ hấp của Lục Khải Chi dồn dập, mặt anh không đổi sắc – “Vật gì?”

Tần Chính lạnh giọng ra lệnh – “Vật hai năm trước cô ấy đưa cho cậu.”

Lục Khải Chi không hợp tác.

Giọng nói Tần Chính càng thêm lạnh – “Lục Khải Chi, đây không phải là vật anh nên có.”

Ngón tay Lục Khải Chi siết chặt, thật lâu sau, anh đem quyền sở hữu bìa màu lam lấy ra.

Sau khi trở về, Tần Chính ở trong thư phòng hút thuốc, khi anh đem điều thuốc cuối cùng nhồi vào gạt tàn xong, sau cùng anh cũng mở quyền sở hữu màu lam để bên cạnh ra.

Sau khi đọc hết nội dung, mặt Tần Chính không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt tâm tình kịch liệt cuộn cuộn dâng lên.

Giấy trắng mực đen, rõ ràng trước mắt.

Tôi tên Đường YY, từ nhỏ đến lớn ở cô nhi viện, không cha không mẹ, không anh chị em, sống tại thành phố, ghét nấu ăn, ghét nhất là gọt táo...

Nhìn từng chữ từng chữ trong quyền sở hữu, trong đầu Tần Chính phát họa ra một khung cảnh, càng lúc càng chân thật, giống như đang diễn ra trước mắt anh.

Đường Y Y đang ngồi dưới đèn viết.

Trang giấy trắng trải trên mặt bàn bằng phẳng, mỗi một nét mực của cô vẽ lên, vẽ mặt đầy nghiêm túc lại vô cùng chờ mong viết ra cuộc đời mới của mình.

Tiếng giấy bị xé rách vang lên, Tần Chính đem quyển sổ nhỏ nện lên mặt sàn, anh cầm lấy tờ giấy vừa xé xuống, khuôn mặt lãnh lẽo khủng bố.

Cô thực sự loại anh ra khỏi cuộc đời cô không còn một mảnh.

Một ngọn lửa bật ra từ quẹt lửa, xẹt qua trang giấy trắng yếu ớt.

Tần Chính nhìn lửa lan tràn nhanh chóng trên trang giấy, ngực anh đột nhiên tuôn ra một cảm giác mãnh liệt, chờ khi anh phản ứng kịp, lòng bàn tay của anh đã bao ngọn lửa lại, dập tắt, bị phồng.

Lấy tờ giấy xếp lại, kẹp vào quyển thánh kinh, khép lại, bỏ vào ngăn kéo thấp nhất, Tần Chính đứng dậy đi thăm Đường Y Y.

Anh muốn hỏi cô, vì sao!

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tỉnh mộng

Người con gái nằm trên giường khép hai chân lại, tay để hai bên hông, chìm vào giấc ngủ an tường.

Một tay chống cạnh giường, Tần Chính cúi người, chớp mũi hai người chạm nhau, hít lấy hơi thở ấm áp của nàng.

“Em muốn ngủ tới lúc nào?”

Tần Chính tự hỏi tự trả lời – “Có phải em cảm thấy, chỉ cần em ngủ như thế này tôi sẽ không làm gì em?”

Anh nắm cầm Đường Y Y, vuốt ve – “Phải không?”

Lực tay đột ngột tăng mạnh, chiếc gối trắng nõn của Đường Y Y phịch hồng.

“Em biết không? Hiện tại tôi rất muốn lột hết quần áo trên người em, ấn cả người em bên cạnh bồn rửa tay, nắn tóc em, chen vào giữa hai chân em. . .”

Lời nói cầu thả tuông ra từ miệng Tần Chính, anh cuối đầu giọng nói khàn khàn, nhếch môi cười nói – “Đường Y Y, em nhìn cho kỹ, xem anh và em dính liền chặt chẽ không rời.”

Người con gái ngủ say không có phản ứng gì đáp lại anh.

Không biết vì sao, anh có cảm giác mình chính là chú chó vẫy đuôi mừng chủ, Tần Chính bị ý niệm hoang đường trong đầu làm cho bản thân bật cười ra tiếng.

Anh kẻ sát người vào, hung hăng áp lên đôi môi gần trong gang tấc, ma sát liên tục, cọ, gặm, cắn, chiếm hữu môi cô.

Người trên giường như một bức tượng gỗ mặc anh làm gì thì làm.

Một lúc sau Tần Chính cảm thấy hỗn độn vô vị, hơn nữa là cảm giác phần nộ phùng lên trong lòng anh, ngọn lửa giận khuếch tán trong cơ thể bắn tán loạn ra bốn phía liên tục.

Anh bắt đầu cười từng nút từng nút trên áo Đường Y Y, cho đến khi bản thân mất kiên nhẫn, nắm ngón tay anh nắm chặt, một tay túm lấy vải dẹt xé nát vụn.

Cho đến khi trên cơ thể cô không còn một chút vật cản chướng mắt.

Sắc mặt anh đen tối không rõ cảm xúc, Tần Chính đứng trên cao nhìn xuống, biên độ phập phồng trên lồng ngực giảm dần, trong con ngươi anh chột lóe qua một tia bất ổn, đứng dậy bước lại từ quần áo lấy một bộ áo ngủ màu đỏ mặc cho Đường Y Y.

Ngón tay thon dài linh hoạt của anh cột hai dây lại, tùy ý thắt lại, lòng bàn tay Tần Chính mò mẫm phủ lên gò má Đường Y Y, vuốt xuống cổ cô, chạy lên vành tai, sau gáy, mò xuống sống lưng rồi tiếp tục chạy khắp đường cong cơ thể cô.

“Vi sao em không muốn tỉnh lại?”

Anh thì thầm bên tai cô – “Tốt lắm, Đường Y Y, anh muốn xem xem em có thể giả bộ ngủ đến khi nào?”

Phú Quý nằm ở cạnh cửa, móng vuốt không ngừng cào.

Tần Chính vừa mở cửa ra, Phú Quý liền vọt vào, anh xanh mặt gầm nhẹ - “Đem con mèo chết tiệt này ném đi!”

Quản gia vội vã chạy tới ôm Phú Quý vào lòng, cái đầu nhỏ của Phú Quý rướng lệch qua một bên nhìn người nằm trên giường, một đôi mắt tròn xoe tha thiết mong chờ.

“Tiên Sinh, nếu Đường tiểu thư tỉnh lại không nhìn thấy Phú Quý, cô ấy sẽ...”

Ánh mắt sắc bén của Tần Chính liếc qua, Quản gia thót tim.

Anh còn chưa ra tay, Phú Quý đã bắt đầu nổi điên lên vọt tới vọt lui, tiếng thét thê thảm chói tai, giống như biết rõ bản thân đại họa lâm đầu, muốn tìm tới chủ nhân của mình.

Ánh mắt Tần Chính lạnh nhạt xẹt qua người con gái nằm trên giường, cô không phải coi con mèo mập này là người nhà sao? Bây giờ chỉ biết ngủ, giống như mọi việc không liên quan đến mình.

Anh cười lạnh một tiếng, xoay bước xuống lầu.

Quản gia thở nhẹ một hơi, xác định tiếng bước chân rời khỏi phòng khách, mới nói với chú mèo trắng đang mất khống chế – “Phú Quý, Đường tiểu thư cần nghỉ ngơi, chúng ta không nên làm ồn cô ấy.”

Giọng nói của ông nhẹ nhàng, mang theo ý tứ dụ dỗ, giống như đối xử với mấy đứa cháu chuyên gây sự của mình.

Phú Quý đề phòng nhìn chằm chằm về người đàn ông đang đưa tay về phía mình, giống như xác định vòng tay của ông có an toàn hay không.

Quản gia vẫy vẫy tay, mặt mũi đầy nếp nhăn nở nụ cười hiền lành – “Đến đây.”

Một cục bông tròn vo nhảy lên người ông.

Quản gia sờ sờ Phú Quý – “Yên tâm, không có gì.”

Nếu thực sự có chuyện, không chỉ là an ủi Phú Quý, chính bản thân ông cũng không thể không quan tâm đến nó.

Chiều xuống, ánh sách mờ nhạt, Tần Chính vui sàu cả người vào ghế sofa uống rượu.

Một cô gái trẻ tuổi thanh thuần sạch sẽ ngồi xổm trước mặt anh, quỳ trên mặt đất, tư thái thành kính.

Quản lý nói với cô, người khách này thân phận không tầm thường, quyền thế ngập trời, nếu như có thể làm anh ta hài lòng, thu lưu cô bên người thì nhân sinh của cô sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhưng quản lý cũng ẩn ý với cô rằng, người khách ở phương diện nọ khá háo sắc, dù vậy, vẫn có rất nhiều người muốn tranh đoạt cơ hội này.

Cuối cùng bản thân cô được nữ thần may mắn mỉm cười.

Khi cô vừa bước vào phòng, nhìn người đàn ông trên sofa, tim đập như là hươu con đi loạn trong lồng.

Vốn nghĩ là một lão già bỉ ổi, không nghĩ rằng là một người đàn ông lóa mắt như vậy.

Cảm nhận được được hơi thở ngập tràn hormone giới tính, cô nàng khẽ cắn môi mọng, có chút ý loạn tình mê.

Cho dù chỉ là một đêm, cô cũng thỏa mãn.

Tần Chính đưa một chân ra, mũi chân nâng cảm người con gái trước mặt lên.

Người con gái bị bắt buộc ngược đầu lên, lộ ra cổ mảnh khảnh, ánh mắt ướt nhẹp nhìn lên, đầm đìa đáng yêu.

Tần Chính nhẹ giọng nói – “Cam tâm tình nguyện?”

Hai gò má cô ửng đỏ, cô nhẹ giọng nói – “Phải, tôi tự nguyện.”

Đáp án này anh nắm trong lòng bàn tay, từ bất kỳ người con gái nào trong miệng anh cũng có thể nghe được, Tần Chính không may mắn cảm thấy một chút kỳ quái, chỉ có Đường Y Y chưa từng nói với anh, cô tự nguyện.

Trong phương diện tình cảm, Tần Chính từ trước đến giờ anh không muốn làm người khác khó chịu, nhưng đối với Đường Y Y, mỗi lần anh đều làm cô khó chịu.

Anh cưỡng bức cô, hết lần này đến lần khác.

Tần Chính uống một hơi cạn sạch Vodka trong ly, gương mặt nguội lạnh, hơi thở quanh thân băng hàn đáng sợ.

Người con gái trước mặt nhìn mình một cái, thân thể cô không ngừng phát run.

Cảm giác kích động và mừng rỡ lúc này biến mất.

Chỉ còn lại sợ hãi.

Không để ý đến người con gái nom nớp lo sợ bên cạnh, Tần Chính chán ghét rút vạt tờ khăn giấy lau mũi đôi giày da, đột ngột đứng dậy bước đi.

Phụ nữ mà anh muốn, loại nào không có.

Nếu Đường Y Y không được.

Thì thay đổi người khác.

Người này không được thì người khác.

Nếu đổi nhiều lần không được, thì không làm.

Tần Chính đứng trên đường, Đường Y Y, nếu như em làm vậy vì muốn cho tôi thấy sự khác biệt giữa em với người khác. Vậy thì em đã thành công.

Hơn hai tiếng đồng hồ sau.

Thành phố A.

Lâm viên.

Trương Tiểu Huy ôm Quý Tiểu Ngôn vào trong lều ngủ, cô rón rén bước ra.

“Anh, uống nước không?”

Tần Chính nói – “Không uống.”

Trương Tiểu Huy chà xát giày trên thảm cỏ, ánh nhìn rơi trên người Quý Thôi đang câu cá đằng xa, trong lòng tuôn ra tình yêu khó tả.

Cô bước lại gần anh mình, anh ấy đột nhiên đến làm bọn họ trở tay không kịp.

Không khó để đoán ra nguyên nhân, có thể làm cho thái độ của anh cô không bình thường chỉ có Đường Y Y.

“Còn một bộ cần câu khác, để em lấy cho anh.”

Quý Thôi lười nhác ngồi trên ghế, trên môi ngậm một điếu thuốc, đốm lửa lúc sáng lúc tối, ngay cả khóe mắt anh cũng không liếc qua Tần Chính.

Lại càng không có chuyện Tần Chính thông dong tâm tình với Quý Thôi.

Hai đại lão gia ngồi một hàng, bên chân mỗi người một cái thùng, trước mắt thì cả hai thùng một con cá cũng không có.

“Lúc trước làm sao cậu theo đuổi được Tiểu Huy?”

Âm thanh thanh lĩnh xuất hiện, Quý Thôi sẵn giọng trêu chọc – “Là cô ấy theo đuổi tôi.”

Tần Chính nhìn về hướng của Trương Tiểu Huy – “Thật vậy sao?”

Giống như anh sẽ lập tức gọi người đến thẩm tra đối chiếu.

Mặt Quý Thôi xanh mét.

Anh phun ra một ngụm khói trắng – “Ở trong địa bàn của tôi Tiểu Huy hưởng đãi ngộ đặc thù.”

“Đặc thù đến không một cô gái nào khác có thể thay thế.”

Khóe mắt nhìn qua vợ mình, mặt Quý Thôi chớp chớp – “Anh có thể suy luận như thế này, bản thân tôi không thể chấp nhận ai ở gần mình, nhưng Tiểu

Huy có thể, cô ấy ở gần, tôi không bài xích.”

“Cho dù cô ấy chạm qua vật gì rồi mới tiếp cận tôi, tôi đều thấy sạch sẽ, không cần tiêu độc.”

Tia tôi tắm hiện lên mặt Tần Chính – “Cho nên?”

“Vậy nếu không phải là yêu...” Quý Thòi trêu tức nói – “Chẳng lẽ là anh em ruột thất lạc nhiều năm?”

Giọng nói Tần Chính không nhiệt độ bật thốt ra – “Hoang đường.”

Quý Thòi xùy một tiếng – “Anh vợ, chuyện nam nữ, đơn giản vô cùng.”

Xem bản thân mình như thế, nếu nói bản thân mình không hiểu mình nghĩ gì, chính là bịa đặt.

Tần Chính hí mắt – “Nói một chút xem.”

Quý thòi – “...”

Anh rít một hơi thuốc, hoàn toàn không có ý tiếp tục mở miệng.

Tần Chính đột nhiên thu cần, một con cá trích cỡ lòng bàn tay tung tăng vui vẻ giữa khoảng không.

Quý Thòi nhướn mày, đem điều thuốc vứt đi, nhìn chăm chăm bóng cá trên mặt hồ.

Trương Tiểu Huy chuyển băng ghế ngồi lại gần, vừa vặn chai nước suối trong tay vừa nói – “Anh vừa ngồi câu không bao lâu cá liền cắn câu.”

“Còn anh ấy ngồi bên hồ lâu ời là lâu, một con cá con cũng không thấy được là sao?”

Sắc mặt Quý Thòi lập tức đen thui lù.

Trương Tiểu Huy đẩy đẩy gọng mắt kính, nghiêm túc suy nghĩ – “Quý Thòi, nếu không anh đổi vị trí thử xem?”

Quý Thòi cắn răng nói – “Em đừng làm ồn.”

Khóc miệng Trương Tiểu Huy giật giật.

Cô cầm chai nước đến trước mặt Quý Thòi, anh nghiêng đầu uống một ngụm.

“Có phải Đường YY khôi phục trí nhớ rồi không?”

“Có khả năng.”

“Em biết anh của em vừa hỏi anh gì không?”

“Hỏi gì?”

“Anh ấy hỏi lúc trước làm sao đeo đuổi em.”

“Em đoán là, anh nói là em đeo đuổi anh.”

“...”

Hai vợ chồng rỉ tay nhau vài câu, rồi không nói thêm gì, vai kề vai, ánh mắt ngẫu nhiên trao đổi qua lại.

Một người ở bên cạnh anh nhiều năm, nếu là của anh, sẽ là của anh.

Bọt nước văng lên tung tóe, một con cá đuôi hồng quẫy kịch liệt ở đầu cần câu nhảy lên.

Trương Tiểu Huy ngẩng đầu nhìn lên, mắt tròn xoe – “Đó là cá chép đó Quý Thòi.”

Quý Thòi im lặng không nói một tiếng.

Anh im lặng ngồi cả buổi, hút cả bao thuốc.

Thùng nước bên Tần Chính hoạt động liên tục, trong khi thùng của anh im ắng.

Cá đều là họ Tần!

Đến khi thu câu, Quý Thời gấp dây câu luôn trôi về phía trước, vội vã quăng bỏ thuốc lá, cầm cần tre giật lại.

Trương Tiểu Huy nhìn thấy con cá trích bằng ngón tay cái – “Thả đi, cũng không đủ nhét kẽ răng.”

“...”

Quý Thời đem chú cá nhỏ gỡ ra, ném vào trong hồ, chú cá bơi trong chớp mắt.

Toi cả một buổi trưa lẳng xăng.

“Được rồi, dù sao anh vì làm hài lòng con trai mới ngồi câu, cũng không trông cậy anh câu được cá.” Trương Tiểu Huy bước lại thùng của người ngồi đằng kia – “Anh, làm sao anh câu được nhiều cá vậy? Có kỹ xảo gì không?”

Cá tùm tùm lại một chỗ, lớn nhỏ không đồng đều.

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Câu cá cũng cần kỹ xảo?”

Khỏe mắt anh liếc về phía Quý Thời, sắc mặt anh không tốt lắm, Trương Tiểu Huy ho húng hắng.

“Cho dù bao nhiêu thì cũng gọi là kỹ xảo, đúng không? Như là khi nào thì nên giật cần câu lên cá không bị vuột mất?”

Tần Chính phun ra hai chữ – “Trực giác.”

Mắt Trương Tiểu Huy tròn trắng.

Quý Tiểu Ngôn từ trong lều ngủ lăm lăm chạy đến, bé mở thùng ra, hưng phấn gào lên – “Cá nhiều quá, cậu thật lợi hại.”

Bé lại hỏi tiếng cá của ba ba đâu?

Quý Thời thông thả ung dung thu dọn dụng cụ câu – “Ba ba thả cả về nhà.”

Miệng Quý Tiểu Ngôn mở ra thành hình chữ o – “Vì sao?”

Quý Thời nhủ mày, nghiêm nghị nói – “Quý Tiểu Ngôn, làm người cần phải có lòng nhân ái.”

Quý Tiểu Ngôn hồ đồ lơ mơ vô ý thức gật đầu – “Đúng vậy, nhưng ba ba, hôm qua ba còn đem một con cá phanh thay thành...”

Bé nghiêm túc khoa tay múa chân – “Còn một cọng xương dài thế này.”

Mặt Quý Thời xụ xuống, con mình đúng là tò, tuyệt đối không giống anh.

Quý Tiểu Ngôn nhìn ba ba một chút, lại nhìn thùng, bé lắc đầu thờ dài, bé biết rõ người lớn nghĩ gì.

Phần lớn cá đều được Trương Tiểu Huy nuôi trong hồ, cá trích hầm thang cách thủy, làm cả bàn món ăn, nhưng bản thân cô lại không có khẩu vị.

Đề cho Quý Thời trông chừng Quý Tiểu Ngôn ăn cơm, Trương Tiểu Huy tranh thủ nói chuyện với anh mình – “Chị Y Y nhớ lại rồi hả anh?”

Tần Chính ngồi trong vườn hoa, thân hình cao lớn, lạnh lùng, trộn lẫn nhiều sắc thái khác.

Trương Tiểu Huy có thể nhìn ra từ trên người anh cô cảm giác tịch mịch.

“Anh, chuyện gì đã xảy ra?”

Tần Chính đóng mắt lại – “Tiểu Huy, đến thành phố C với anh.”

Trương Tiểu Huy sững sờ, cái gì cũng không hỏi – “Được.”

Biết rõ Trương Tiểu Huy sắp đi với Tần Chính, Quý Thời ôm cô trong lòng thật lâu, còn làm thêm một lần.

Trương Tiểu Huy chịu không nổi anh dính mình như vậy – “Sáng mai em sẽ trở lại.”

Quý Thời dựa vào tường, nhìn người con gái trước mặt mình đang mặc quần áo – “Đi hết đường cao tốc gọi điện thoại cho anh.”

“Biết rồi.” Trương Tiểu Huy xoay người, Quý Thời khẽ khom người, cô hôn trên môi anh một cái.

Trước khi cô Quý Thời ôm con lại – “Quý Tiểu Ngôn, tạm biệt mẹ.”

Quý Tiểu Ngôn quơ quơ tay, âm thanh trong miệng ngọt ngào – “Tạm biệt mami.”

Cho đến khi Trương Tiểu Huy lên xe, Quý Tiểu Ngôn mới cảm giác được tối nay sẽ không có mẹ, bé chép miệng, quăng đĩa đi, nhanh chân chạy đến cửa lớn, ôm lấy đùi mami cọ.

Quần Trương Tiểu Huy bị con trai cọ cho đến khi mòn vài chỗ mới cho đi.

Ngồi trên xe, Tần Chính nhìn thấy một màn này, ánh mắt anh thất thần mấy giây, mơ hồ xuất hiện điều gì, nhưng lại giống như không có gì phát sinh.

Thành phố C.

Ánh đèn vừa lên rực rỡ.

Vừa đến biệt thự, Trương Tiểu Huy lập tức đổi dép bước lên lầu, thẳng đến phòng của anh cô.

Lúc trước Đường Y Y có nhà trọ của mình, sẽ không ở lại qua đêm, hai năm qua cô giả chết, đem điểm tự do cuối cùng của mình hủy luôn.

Trương Tiểu Huy bước đến trước giường, có chút ít cứng họng.

Cho dù trên đường đã nghe được đại khái câu chuyện, cô quả thật không biết làm một thuyết khách như thế nào trong trường hợp này.

Dù sao Đường Y Y không giống với người bình thường, quan hệ giữa hai người không đến mức gọi là thân thiết.

“Đường Y Y, chị có nghĩ đến một trường hợp có khả năng xảy ra không?”

“Anh của em không thả chị ra, bởi vì...”

“Anh ấy yêu chị.”

Trương Tiểu Huy dừng một chút, từ ngữ bên trong đầu óc cô đang được tổ chức lại.

“Nghe nói chị đã chuẩn bị tốt cho quãng đời còn lại của mình, sẽ gặp ai, trải qua điều gì.”

“Giống như em và Quý Thời, từ khi mới bắt đầu đi nhà trẻ, đến trung học đều cùng chung một phân ban, hai người bọn em đều rất phiền chán, căm hận, thế cả đời không qua lại với nhau.”

“Nhưng ai có thể ngờ được, qua nhiều năm sau, bọn em có thể không khác khẩu nhau, thậm chí thành vợ thành chồng với nhau, xây dựng gia đình.”

Trương Tiểu Huy nói – “Chưa đi đến bước cuối cùng, không ai có thể ngờ trước kết cục ra sao.”

Cô ngồi bên giường, nhìn cây văn trúc thanh tú mở rộng tán.

“Chị có thể cho anh em một cơ hội chậm rãi thay đổi không?”

“Kỳ thật anh của em chỉ có đối với chị là cư xử như vậy, người khác trong mắt anh ấy chỉ là thùng rỗng kêu to.”

Trong lòng Trương Tiểu Huy thở dài, thay đổi vị trí mà suy nghĩ, nếu như bản thân cô là Đường Y Y, có một người đàn ông thao túng nhân sinh của cô, hạn chế tự do của cô, cô cũng sẽ trốn.

Máu chột của tất cả vấn đề nằm ở trên người anh cô.

Mân mân đôi môi mím lại, Trương Tiểu Huy nhoen miệng cười, giọng điệu thông thả ôn hòa – “Đường Y Y, em cảm thấy cuối cùng thì...”

“Chúng ta sẽ thành người một nhà.”

Ở trong phòng một thời gian dài, Trương Tiểu Huy có một cuộc trò chuyện lớn với Đường Y Y, lúc đi ra thì giọng cô khàn đi.

Trong đời cô chưa bao giờ dong dài như vậy, nói ra mọi chuyện, cuối cùng Đường Y Y vẫn ngủ, không có một chút dấu hiệu thức tỉnh nào.

“Anh, đêm nay xem lại một lần coi sao.”

Nhận ly nước chanh từ tay quản gia, Trương Tiểu Huy nói – “Người thôi miên cho chị ấy nói như thế nào?”

Tần Chính mở miệng, trong giọng nói không đoán được tâm tình của anh lúc này – “Tùy thuộc vào bản thân cô ấy.”

Trương Tiểu Huy nhấp một hớp nước chanh, chua đến ê răng.

“Anh, tạm thời anh đừng bước vào phòng.”

Không cảm nhận được hơi thở của anh cô, biết đâu tinh thần Đường Y Y buông lỏng.

Khẩu khí Tần Chính kiên quyết – “Không được.”

Trương Tiểu Huy ghen lời.

“Anh, anh yêu Đường Y Y, anh biết không?”

Tần Chính giống như vừa nghe được chuyện cười – “Anh không yêu bất cứ ai.”

Sắc thái trên gương mặt anh không chắc chắn như giọng nói của anh.

Đến cùng ai mới là người mãi ngủ mê không chịu thức tỉnh đây hả?...Trương Tiểu Huy vỗ vỗ trán.

Đêm khuya, Tần Chính dựa vào đầu giường đọc Kinh Thánh, người nằm bên cạnh trờ hô hấp, cũng không có động tác khác.

Anh tháo mắt kính xuống, dùng lòng bàn tay vuốt vuốt ấn đường, ôm Đường Y Y vào ngực, vuốt nhẹ vòng eo thon thả của cô – “Tiểu Huy nói tôi yêu em.”

Một lúc sau, Tần Chính cười nhẹ – “Làm sao có thể...”

Giống như là nói với Đường Y Y, lại giống như là đang nói với chính bản thân mình.

“Đường Y Y, em không phải muốn biết cha, mẹ, em gái em hiện tại như thế nào, ở thành phố nào, sống tốt hay không sao?”

“Bạch Bân, Đồng Phương, Phục Minh Lỗi, Lục Khải Chi, Lục gia, Lưu Đình Vân, Lý Mi, Hách Tinh...”

Tần Chính nói một cách không đếm xỉa – “Em dự định tiếp tục đối kháng với tôi như vậy, tôi bảo đảm với em, những người kia cũng sống không khác hơn em bao nhiêu đâu.”

Qua ngày hôm sau, Lục Khải Chi bị mang tới biệt thự, nhận thấy áp suất trên người Tần Chính vô cùng thấp.

“Vì sao đến giờ cô ấy còn chưa tỉnh?”

Sắc mặt Lục Khải Chi lạnh nhạt – “Tôi đã nói rồi, khi nào tỉnh là do ý nguyện của bản thân cô ấy.”

Ngón tay Tần Chính gõ nhịp trên mặt bàn, lạnh lùng nhìn anh – “Lục Khải Chi, đừng nói nhảm với tôi.”

Trong ánh mắt Lục Khải Chi đầy tơ máu đỏ ạch, trên cằm nhàn nhạt màu xanh.

Nhìn anh giống như một đêm không ngủ, khí sắc không tốt.

Tần Chính một thân quần áo sạch sẽ, thẩm thớm, khuôn mặt sạch sẽ, cao quý, nhưng quảng thâm trên mặt so với Lục Khải Chi còn muốn đậm hơn.

“Lục Khải Chi, cô ấy không tỉnh, thì Lục Gia sẽ được xóa sổ khỏi thành phố C.”

Gặp phải uy hiếp và cảnh cáo của Tần Chính, thái dương của Lục Khải Chi nhúc nhích.

Đường Y Y đáng lý phải tỉnh rồi.

Cô còn ngủ như hiện tại, quả thật anh không dự liệu được.

Khóe mắt Lục Khải Chi cụp xuống, rơi xuống người con gái nằm trên giường – “Cô ấy quan tâm điều gì?”

Tần Chính ngắt đầu – “Ôm con mèo mập lại đây.”

Lục Sơn lên tiếng bước ra ngoài, khi trở về trong lòng có thêm Phú Quý.

Tần Chính liếc một cái, Phú Quý run rẩy.

Lục Khải Chi mỉm cười – “Phú Quý.”

Phú Quý nhìn thấy người quen, vui vẻ nhào qua, tìm kiếm mùi của tiểu Bạch trên người anh.

Lục Khải Chi ôm Phú Quý bước lại giường, Phú Quý ngửa quen đường cũ oa cả thân mình lên bụng của chủ nhân nó nằm vật xuống, móng vuốt mở ra hai bên, vui vẻ nheo mắt lại.

Sắc mặt Tần Chính thoáng chốc âm trầm.

“Một con mèo có thể gọi cô ấy tỉnh dậy?”

Lục Khải Chi nói – “Không thể.”

Anh chậm rãi nói với Đường Y Y – “Lư Đình Vân gọi điện thoại cho em không được, hết sức lo lắng cho em, Lý Mi cũng vậy, hỏi thăm tình huống với tôi.”

Sau đó, Lục Khải Chi nhìn về phía Tần Chính, ý bảo anh ra ngoài.

Mặt Tần Chính không chút biến hóa, nhưng anh mắt lạnh lẽo.

Bầu không khí cứng ngắc.

Trên mặt Lục Khải Chi chợt lóe qua vẻ tức giận, anh nhắm mắt lại, bước lại gần người con gái đang ngủ say, Y Y, trốn tránh không được, hai năm trước cô đã thử qua, không phải đã thấy kết quả rồi sao?

Chuyện gì cũng có cách giải quyết.

Con đường cô đi không thông, vậy thì đổi hướng khác, nhất định sẽ có lối để bước ra ngoài.

“Y Y, em nghe được tiếng mèo kêu không? Là Phú Quý gọi em, em đừng dừng tại chỗ, chạy về phía trước, Phú Quý ngay tại phía trước.” Âm thanh Lục Khải Chi rất nhẹ, phảng phất như xuyên qua màng nhĩ của Đường Y Y, đến với thê giới nội tâm của cô, cạy ra một kẽ hở trên bức tường cứng rắn.

“Nhìn thấy cánh cửa phía trước không? Cánh cửa sắt sơn hồng, em thử sờ soạng một chút, tay dính đầy rỉ sắt.”

“Em tìm đồ để lau tay, sau đó tìm thấy trong túi quần khăn tay màu trắng, em lau tay hết sức khô ráo, sạch sẽ, nhìn qua hai bên một chút, bốn phía không có người, vì thế em hiếu kỳ bước lên vài bước, phát hiện cửa cũng không có khóa, em liền đẩy cửa mở ra...”

Lục Khải Chi dứt lời, Đường Y Y bỗng dưng mở mắt ra.

Trong nháy mắt đó, đầu óc cô trống rỗng, nhưng điên cuồng nhồi nhét vào rất nhiều thức, nhiều đến nỗi đầu cô đau muốn nứt ra.

“Về sau con đi theo thiếu gia.”

“Tần đại ca, em thích anh.”

“Phải, tôi vĩnh viễn sẽ không quên thân phận của mình là gì.”

“Y Y, ba có lỗi với con, năm đó ba cùng đường, em gái con từ nhỏ thể chất yếu đuối nhiều bệnh, ba cũng không có biện pháp mới đưa con đi.”

“Cũng may Tần gia đối với con không tệ, con đi theo Tần Chính, ra vào xã hội thượng lưu, chính bản thân con sống tốt, vậy thì giúp em con một chút, con bé muốn mở công ty, con cho con bé một ít tiền, đều là người một nhà, ba tin tưởng con là một đứa nhỏ hiểu chuyện.”

“Quản lý Cầu, vợ anh sắp sinh, nếu cô ấy biết rõ anh dối gạt cô ấy làm chuyện gì bên ngoài, cha vợ của anh không mặc kệ ngồi nhìn đâu.”

“Chủ nhiệm Đồng, bộ trà cụ đó dùng thuận tay không?”

...

“Bạch Bân, cậu có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Tôi đã chuẩn bị xong, bắt đầu đi, Lục tiên sinh.”

Giống như phong ấn bắt đầu được mở khóa, tất cả những sự kiện diễn ra trong hai mươi mấy năm qua từng chuỗi từng chuỗi hiện lên trong đầu cô, phóng đại, rõ ràng, sau đó thu nhỏ vào từng góc hẻo lánh, chồng chất lên nhau.

Cô nhớ hết.

Về mặt Đường Y Y đại ra, máu toàn thân đông lại, không có hô hấp, không khác gì người chết.

Không có cái gì gọi là thể thân, không có cái gì gọi là cô gái chờ giải cứu, là cô, là chính bản thân cô.

Chính bản thân cô hiện giờ chính là những gì cô sáng tác trong mộng.

Giả.

Tất cả đều là giả.

Cô chui vào ngõ cụt, không thoát ra được.

Ngăn chặn tâm tình không ổn định, Tần Chính phát tay, trong phòng chỉ còn anh và Đường Y Y.

“Tình mộng cảm giác em ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tiên sinh để ý cô

Âm thanh Tần Chính vang lên, kèm theo tiếng thở dài thương cảm – “Có phải em cảm thấy khổ sở, bi thống, tuyệt vọng?”

Cô gái nằm trên giường nhắm mắt lại.

Nhịp độ phập phồng trên cơ thể cô hết sức nhỏ, hô hấp nhẹ đến mức không nghe thấy được, sức sống yếu ớt hơi thở mỏng manh.

Thật đáng buồn, thật vô vọng.

Ánh mắt Tần Chính như khóa trên gương mặt tái nhợt của Đường Y Y, anh cực độ chán ghét bộ dạng của cô như vậy, giống như cô không để cái gì vào mắt, không muốn suy nghĩ bất cứ điều gì.

“Điếc?”

Đường Y Y không hợp tác trả lời, giống như người mất đi tri giác.

Đầu vai cô bị một nguồn sức lực lớn kiềm chế, bức bách cô rời khỏi giường, cưỡng chế cô nửa nằm nửa ngồi, sức lực ấy cũng không biến mất, ngược lại càng mạnh thêm khiến thân thể cô đau run rẩy.

Nhìn thấy đôi môi Đường Y Y run rẩy, khóe môi Tần Chính ngoéo lên một cái, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô – “Tôi còn tưởng rằng em quên mất cảm giác đau là gì rồi.”

Lúc này cô còn không chịu nhìn anh, một bộ dáng bi quan chán đời, ngực Tần Chính giống như bị lửa đốt, anh quát lên ra lệnh – “Đường Y Y, mở mắt ra cho tôi!”

Giống như anh mong muốn, Đường Y Y mở hai mắt ra, nhìn sâu đôi mắt hình vòng cung xinh đẹp của cô không có một tia gọn sóng cảm xúc, không buồn không vui.

Cô rất khó chịu, nhưng không lộ ra một chút cảm xúc bị thương, cũng không rơi một giọt nước mắt.

Ông trời cũng không đứng về phía cô.

Cô trăm phương ngàn kế, hao hết tâm tư, mưu tính cho bản thân một con đường sống trong cõi chết, hai năm sau lại quay về điểm ban đầu.

Cô căn bản không có đường sống.

Hàm răng Đường Y Y cắn sâu vào thịt trong khóe môi, cô không thoát được người đàn ông này.

“Hai năm trước...” - Tần Chính tóm chặt cằm của Đường Y Y, lồng ngực anh chấn động, vài tiếng cười lạnh bật ra từ cổ họng - “Tại sao em làm như vậy?”

Mí mắt Đường Y Y nhấp nháy một cái.

Vì sao?

Cô chưa từ bỏ ý định.

Vốn cảm thấy một đời này nát be bét, cô liền sống như vậy, chậm rãi già đi, rồi chết đi.

Cho đến khi trong một dịp công tác tình cờ, Đường Y Y gặp một đàn ông trung niên xa lạ, tự xưng là cha cô.

“Y Y, nhiều năm qua ba đến Tần gia rất nhiều lần thăm con, nhưng bọn họ không cho ba thấy mặt con, cũng không cho ba biết cuộc sống hiện tại của

con ra sao.” - ba Đường hết sức kích động, hốc mắt ướt át, nghẹn ngào nói – “Ba còn tưởng là con...”

“Còn tốt, may có ông trời phù hộ.”

Đường Y Y hờ hững nhìn người đàn ông trước mắt mình không kìm chế được, luôn miệng nói dối – vứt bỏ cảm giác áy náy trong lòng mình.

Một màn như thế này, năm mười mấy tuổi cô còn ảo tưởng, nhưng chỉ thời điểm đó thôi.

Lúc còn ngây thơ sáng lạn.

“Ông nói ông đi tìm tôi?”

“Có đi, ba có đi.” Ông vuốt tay lau mắt – “Năm đó nếu không phải lâm vào đường cùng, bị ép đến cùng cực, ba cũng sẽ không...”

Ông nghẹn ngào, hơn hai mươi năm câu nói kia mới trong cổ họng bị mài mòn thốt ra không rõ, suýt chút bị cơn gió buốt lạnh nuốt mất – “Ba có lỗi với con.”

“Mẹ con và em con đều rất nhớ con, cũng thường nhắc tới con, không biết con sốt tốt không.”

Đường Y Y bỏ hai tay vào túi áo khoác, đối mặt với người đàn ông xa lạ nhưng có mối quan hệ máu mủ đột ngột xuất hiện này không làm cho cô cảm thấy một chút vui vẻ.

“Vì sao lại là tôi?”

Câu hỏi ở sâu trong nội tâm cô lộn qua lộn lại nhiều năm cuối cùng cũng được hỏi thành lời.

Nếu như câu trả lời là “Con là con lớn, nên gánh trách nhiệm đó.” thì chính là mất đạo đức, đối với đứa trẻ chỉ mới bốn tuổi, là trẻ nhỏ tư duy ý thức đều chưa hoàn chỉnh thì thật là không công bằng và vô cùng tàn nhẫn.

Người đàn ông đứng trầm mặc một lát - “Em gái con từ khi sinh ra đã yếu đuối nhiều bệnh.”

Trong hai chọn một mãi mãi là điều tàn khốc.

Do cô thân thể khỏe mạnh, đáng đời!

Nhếch miệng cười, đường cong khoe môi đầy châm chọc, âm thanh của Đường Y Y thật nhẹ, giống như đàn khắc chế – “Tôi còn có việc.”

Người đàn ông vội vàng muốn kéo Đường Y Y đi, nhưng lại bị cô lạnh nhạt tránh đi.

Người đàn ông đứng đó đâm ra lúng túng – “Y Y, vậy con cho ba số điện thoại liên lạc đi.”

Lưng người đàn ông cong xuống, giọng nói đã có chút ít ý tứ khẩn cầu.

Mi mắt Đường Y Y mở ra, trong nháy mắt có ý niệm hiện trong não, bành trướng nhanh chóng trong lòng, trong phút chốc bao trùm lý trí và ý thức, ảnh hưởng đến quyết định về cuộc đời của cô.

Cho đến khi cô kịp phản ứng, đã không kịp hối hận, chỉ có thể kiên trì ôm lấy một tia hi vọng – ông thật sự quan tâm cô.

Mà thực tế chứng minh cho cô, có nhiều thứ cho dù cô khát vọng thế nào, cũng không thể được như ước nguyện.

Thậm chí còn làm cho bản thân bạn thất vọng càng lớn.

Sau lần gặp đó cũng không lâu lắm, ba cô lại xuất hiện.

“Y Y, có thời gian không? Người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm đi.

Đường Y Y đang bị cảm mạo, cổ họng đau nhức, âm thanh ám ách, tâm trạng không bị lay động – “Có chuyện gì?”

Chà xát hai tay vào nhau, ba cô châm chước nói – “Có chuyện như thế này, em con muốn mở công ty, nhưng không đủ tài chính, con xem...”

“Có thể chi ra một khoản trước không?”

Ba cô vội vàng giải thích – “Y Y, ba không phải vì tiền mới đến thăm con, người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không phải vì điều này.”

Ông dừng một chút, thở dài – “Hoàn cảnh trong gia đình không giống như trước kia, ba không có bản lĩnh gì, nên chỉ có thể nhờ con giúp cho em con một chút.”

“Con làm việc ở Tàn gia, luôn luôn đi theo Tàn chính, ba có nghe qua, anh ta hết sức coi trọng con.”

“Chuyện này đối với con chỉ là chuyện nhỏ, không là gì cả, nhưng đối với em con sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau.”

Đáy mắt Đường Y Y lạnh buốt, hóa ra đây chính là nguyên nhân tìm đến cô.

Cô cảm thấy buồn cười, buồn cười bản thân tin vào lời nói kia, giờ thì cô ngay không sợ chết đúng muốn cô giúp đỡ.

Tại thời điểm cô bị đối xử như là súc sinh, ai sẽ nghĩ đến sống chết của cô?

Hạnh phúc nửa đời sau? Đường Y Y nín chặt môi, bản thân cô còn không biết đó là gì!

Chờ một lúc lâu không nghe được câu trả lời như mong muốn, trên mặt người đàn ông đầy thất vọng, lại cố gắng che dấu đi – “Y Y, nếu như con thấy khó xử cũng không sao, ba có thể tìm cách khác, người một nhà chúng ta ăn một bữa cơm đi, mẹ con nhớ con, còn có em con, cả hai đều chưa từng gặp nhau...”

“Tôi không có thời gian, còn nữa.” Đường Y Y mở miệng cắt đứt lời của ông, âm thanh lạnh lùng bên trong chứa đựng cảm hận – “Về sau không cần tìm tôi nữa.”

Người đàn ông ngơ ngác nhìn cô bước đi.

Ông dường như không hiểu, còn có cái gì quan trọng hơn người trong nhà.

Sau mấy chục năm, đều không có chuyện gì, vì sao không thể ngồi ăn cơm cùng bọn họ, bên bàn ăn ấm áp bàn chuyện gia đình.

Tết Nguyên Đán năm đó, phá lệ thanh lãnh yên tĩnh hơn bình thường.

Qua ba ngày đầu năm, Đường Y Y đến thành phố D lấy một bộ trà cụ do Tàn Chính đặt trước, chính bản thân cô đi một chuyến.

Có một số chuyện khéo như là định mệnh.

Đường Y Y cầm bộ trà cụ đi ra, vô tình đảo mắt vào cửa hàng ngọc bên cạnh.

Ba cô đang ngắm ngọc, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên dịu dàng, còn có một cô gái trẻ xinh đẹp, từ hình dáng điệu bộ có vài phần giống nhau, có thể thấy họ chính là người một nhà.

Chỉ vào một vòng ngọc bên tay trái, người phụ nữ hỏi – “Tiểu Hi, con thích cái này không?”

Đường Hi lắc đầu – “Mẹ không cần phải như vậy, chỉ là sinh nhật mà thôi, năm nào mà không như vậy, mua một cái bánh ngọt là được rồi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng ánh mắt cô không rời vòng ngọc kia.

Mặt mũi người đàn ông tràn đầy từ ái – “Cái nào cũng được, con chọn một cái đi.”

Người phụ nữ vỗ vỗ mu bàn tay Đường Hi – “Đúng vậy, nghe lời ba con đi.”

Đường Hi gãi gãi mái tóc xoắn – “Vì sao phải nhất định phải tiêu món tiền này.”

Sau khi ba người rời khỏi cửa hàng, trong tay người đàn ông là một cái hộp, Đường Hi đeo vòng ngọc trên cổ tay, theo động tác xoắn lại mái tóc xoắn, chiếc vòng càng hiện lên rõ ràng.

Người phụ nữ đột ngột nói một câu – “Sinh nhật Y Y cũng chính là hôm nay.” - Rồi thở dài – “Bao nhiêu năm qua chúng ta cũng không cho nó một bữa tiệc sinh nhật.”

Người đàn ông trầm giọng nói – “Nó ở Tàn gia, chưa từng trải qua những ngày khổ cực với chúng ta, ăn không lo, mặc không nghĩ, lại qua lại với giới thượng lưu, quen biết nhiều người, không thiếu cái gì.”

Người phụ nữ lại thở dài – “Cũng phải, cuộc sống của nó rất tốt.”

Đường Hi gầy gầy vòng tay – “Chị ấy gặp mặt chúng ta còn không muốn, nói đến chị ấy làm gì?”

“Thôi thôi, cũng là ba sai.” - Người đàn ông nói – “Nó còn oán chúng ta.”

Ba người không nói tiếp nữa, sóng vai nhau băng qua đường, không nhìn thấy bóng người khuất trong góc.

Đường Y Y đứng vậy không nhúc nhích, nhìn bọn họ vừa đi vừa nói vừa cười ngồi lên taxi, mặt cô không chút biểu cảm.

Nỗi bi thương đè trong ngực Đường Y Y, đè ép nghẹn ngào, khiến cô không thở được, suýt chút ngất đi.

Nguyên lai ngày hôm nay là sinh nhật mỗi năm của cô – chưa từng có ai nói cho cô biết điều này.

“Con gái, qua năm mới sao con đứng khóc ở đây?”

Nghe giọng nói kề bên tai, Đường Y Y giật mình, mặt mũi cô tem lem nước mắt, cô dùng tay che kín mặt, dè nén bi phẫn trong lòng.

“Ông ơi, hôm nay là sinh nhật con.”

Không biết vì sao Y Y lại nói lời này với một ông lão xa lạ.

Chính bản thân cô còn ngỡ ngác khi nghe mình nói.

Ông lão lấy từ trong túi của mình ra một que kẹo, bàn tay ông teo tóp xơ xác, nở nụ cười hiền lành – “Bé con, sinh nhật vui vẻ.”

Nhìn cây kẹo đến ngu ngơ, mắt Đường Y Y đỏ lên, cô đưa tay đón que kẹo, đầu ngón tay dùng sức nắm chặt – “Con cảm ơn.”

Ông lão giấu tay vào túi áo bông, từ ái nói – “Sinh nhật nên vui vẻ, vì sao con khóc thương tâm như vậy?”

Đường Y Y nói – “Bởi vì không có chuyện gì vui vẻ.”

Nghe người con gái trẻ tuổi cháu gái mình bị quan trả lời, ông lắc đầu – “Con mới bao nhiêu tuổi đâu, đời còn dài.”

Đường Y Y ngẩn người, đứng vậy, đời còn dài.

Cô còn có tương lai dài đằng đẵng đều phải ở cạnh Tần Chính, một tương lai vĩnh viễn không có ánh mặt trời.

“Nhưng... nhiều năm qua con đều không vui.”

“Nếu con đã cảm thấy không vui...” Trên mặt ông lão đầy nếp nhăn là dấu vết của năm tháng đi qua – “Vậy thì quên đi.”

Quên đi? Đường Y Y nhìn pho xá người qua lại không dứt, cô cũng muốn quên đi tất cả.

Nhưng cô không mất trí nhớ.

Làm sao có thể quên đi tất những con người và những việc đáng ghét đã trải qua?

Tìm Đường Y Y ngừng đập nửa nhịp, sau đó điên cuồng nhảy loạn lên.

Một kế hoạch nảy sinh trong não cô, lặng yên không một tiếng động.

Nhìn lại hướng cả nhà họ Đường vừa rời khỏi, Đường Y Y hít sâu một hơi, ánh mắt cô khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bọn họ có thể sống tự do, tùy ý, người một nhà vui vẻ, vì sao muốn cô phải hi sinh đời mình?

Có một loại cảm giác lên men trong lòng Đường Y Y, lây lan khắp lục phủ ngũ tạng, không biết là oán hận hay là hâm mộ.

Đường Y Y cũng muốn có cuộc sống của bản thân mình, thuộc về bản thân cô, cô tự quyết định, làm chủ, không có ai khống chế, không có ai quấy nhiễu.

Kể cả quỹ đạo nhân sinh đó thông thuận hay phức tạp, đều thuộc về bản thân cô.

Ngày hôm đó sau khi trở về, Đường Y Y bắt đầu vụng trộm thiết kế bố cục.

So với bất cứ ai cô càng hiểu rõ, chỉ cần cô còn sống một ngày, cô chính là một phần tử của Tần gia, là người của Tần Chính.

Anh ta tùy ý làm loạn trong sinh mệnh của cô.

Cho nên cô nghĩ đến cái chết.

Cô chết, Tần Chính mới đem cô loại bỏ khỏi Tần gia.

Nhưng cô không thể thực sự chết đi, nếu như vậy, cô không cam lòng.

Có rất nhiều chuyện cô chưa được trải qua, ví như nuôi mèo, có thời gian rảnh rỗi sẽ mang nó đi phơi nắng.

Trong thời gian gần một năm, Đường Y Y liên tục chuẩn bị, cẩn thận từng chút, từng bước từng bước một đi hết ván cờ, cô đi rất cẩn thận.

Vì đề phòng Tần Chính, một kích phải trúng đích, Đường Y Y ở sau lưng anh đâm một dao, trong kế hoạch của cô, nhát dao kia không cần phải lấy

mạng Tàn Chính, cũng khiến anh ngã quy hết sức thảm, cần một thời gian dài để khôi phục.

Ai ngờ được quyền lực của Tàn Chính so với những gì cô hiểu biết còn đáng sợ hơn, cô liều được ăn cả ngã về không, cũng chỉ lưu lại một vết sẹo trên người anh.

Suy nghĩ đột ngột bị cảm giác đau đớn kéo quay về, Đường Y Y nếm được mùi máu tanh, người đàn ông không coi cô ra gì tàn sát trên môi cô, giống như nhiều lần trước kia.

Cô hít vào phổi một hơi, đều là mùi của đàn ông, Đường Y Y cưỡng chế cự tuyệt luồng hơi thở kia tràn vào buồng phổi.

Tàn Chính phát giác Đường Y Y không có hô hấp, lập tức lui ra, dùng sức nắm lấy mặt cô, bức bách cô hé miệng – “Em muốn chết phải không?”

Đường Y Y hấp khí từng ngụm từng ngụm, hô hấp luồng không khí không nhiễm mùi Tàn Chính.

Nhìn người con gái này không hết thất thần trước mặt anh, Tàn Chính nhai kỹ cảm giác mới mẻ này, vẻ mặt vận vẹo.

“Anh không phải muốn biết tại sao hay sao?” Ngực Đường Y Y phập phồng kịch liệt – “Tôi nói cho anh biết.”

Cô dùng loại ánh mắt đã chịu đựng đủ nhìn qua Tàn Chính.

“Tôi muốn thay đổi nhân sinh của bản thân, Tàn Chính, tôi ghét cuộc sống như là cái xác không hồn.”

Mặt Tàn Chính không chút thay đổi, ánh mắt băng hàn.

Dù biết rõ đáp án, nhưng khi chính tai nghe cô nói, anh phát hiện bản thân mình khó mà không chế được tâm tình của bản thân.

Tàn Chính phát tay, chén trà rót xuống sàn nhà, kèm theo là tiếng rống giận dữ của anh.

“Vì như vậy?”

“Phải.” - Đường Y Y hít một hơi – “Chính là như vậy.”

“Tôi nói cho em biết, em..” - Hô hấp Tàn Chính dần dần nặng nề, triệt để hỗn loạn, anh níu lấy Đường Y Y, kéo đến trước mắt, gân xanh trên cổ nhảy lên, gương mặt dữ tợn đặt biệt kinh người.

“Không có tôi, em không là gì hết.”

“Có phải tôi nên nói tiếng cảm ơn anh?”

“Đừng đem bộ mặt này nói chuyện với tôi, Đường Y Y, em đang ép tôi động tay chân với em phải không?”

Đường Y Y nhìn Tàn Chính một cái, không rõ ý tứ.

Cái nhìn kia khiến lửa giận trong lòng Tàn Chính tạm dừng.

“Ai cũng có thể bán đứng tôi, nhưng em – Đường Y Y, em không có tư cách!” Anh túm chặt Đường Y Y, khớp xương trắng bệch, cật lực áp chế bản thân – “Em tự hỏi bản thân mình chưa? Từ nhỏ đến lớn, em ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, tôi đối xử với em không tốt?”

“Nếu không có tôi, em sẽ tiếp tục ở chuồng ngựa làm súc sinh, không chừng em đã sớm chết, em lấy đâu ra cơ hội mà bày mưu đặt kế với tôi?”

Câu nói cuối cùng cơ hồ rống lên, hai tròng mắt anh tràn ngập khói mù.

“Đường Y Y, làm người phải biết đủ, biết hàm ơn, hiểu không?”

“Làm người?” Đường Y Y châm biếm – “Tôi trừ có thể thở, có nhịp tim, còn có cái gì giống con người hay sao?”

Sắc mặt Tàn Chính khủng bố – “Đừng làm cho tôi phải nhắc cho em nhớ!”

Anh cười lạnh – “Em đừng quên, là cha mẹ ruột của em từ bỏ em, mà không phải tôi.”

Đường Y Y nắm hai tay lại, đây chính là miệng vết thương ở đáy lòng cô không thể chạm vào, chỉ nhẹ nhàng huyết một cái thôi đã làm cô đau tê tim liệt phổi.

“Anh thả tôi đi, tôi vô cùng cảm kích.”

Tàn Chính giận quá hóa cười – “Nằm mơ.”

Giọng nói anh lãnh khốc – “Tôi quên, em đã nằm mơ, vừa tỉnh.”

Lời nói bên tai đầy ngây thơ, ác ý, căn bản không giống như Tần Chính trong suy nghĩ của cô sẽ nói, Đường Y Y phảng phất giống như không nhận ra người đàn ông đứng trước mặt mình là ai.

Cô không hiểu, nếu Tần Chính đã biết cô bán đứng anh, nếu hiện tại đã tìm thấy cô thì có thể tùy tiện vứt ở nơi hoang vu nào đó không người ở, để cô tự sinh tự diệt.

Hoặc là làm cho cô hoàn toàn không có gì hết, để cô trải qua cuộc sống dơ bẩn đê tiện nhất, rồi ngắm nhìn cô trong tình trạng sống không bằng chết.

Bất kể là loại kết quả nào, cũng không có khả năng là cục diện giống như hiện tại.

Chán ghét lẫn nhau là như thế nào?

Giống như đoán ra tâm tư của Đường Y Y, Tần Chính đột ngột nở nụ cười – “Đừng nghĩ vội, không có em, cuộc sống mất đi rất nhiều niềm vui thú.”

“Sau sự kiện của hai năm trước, có phải em nên làm chút gì đó? Đường Y Y, gia quy của Tần gia không phải em đã quên rồi chứ?”

“Anh muốn tôi làm gì?” Sắc mặt Đường Y Y bình tĩnh – “Muốn tôi khóc lóc nức nở, quỳ trên mặt đất lạy anh, nói tôi sai rồi, cam tâm tình nguyện chịu phạt, hơn nữa bảo đảm tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời, vĩnh viễn thuận theo bất cứ điều gì anh ra lệnh, phải không?”

Cô chủ tâm nói những lời kia khiến anh chán ghét, từ giữa răng môi Tần Chính phun ra một câu – “Em cứ thử xem.”

“Có lẽ khi tâm tình tôi không tệ, có thể thưởng cho em hai ngày, em hầu hạ tôi sáng khoái, nói không chừng tôi sẽ quên đi chuyện kia.”

Đường Y Y cười ra tiếng – “Chuyện như vậy cũng tính sao?”

Hai chân Tần Chính bắt chéo, anh nở nụ cười, khuôn mặt tuấn mỹ, mắt sắc khiến người khác nhìn không rét mà run – “Có ý tứ.”

Bên môi Đường Y Y không có độ cong, lạnh lùng nhìn thẳng mặt Tần Chính.

Anh một tay day dỗ cô, bắt luận thủ đoạn hay mưu lược, cô còn chưa đủ độ lửa, nhưng hai người ở phương diện khác thì giống nhau, lạnh lùng, ngoan tuyệt.

“Tôi mệt mỏi, anh bỏ qua cho tôi đi.”

“Bỏ qua cho em?” Tần Chính giống như nghe được chuyện cười – “Tôi nuôi dưỡng em hơn hai mươi năm, em báo đáp tôi như vậy?”

Hàm răng Đường Y Y thâm máu.

“Nói thực cho em biết, nếu như không có chuyện của hai năm trước, một ngày nào đó khi tôi thấy em mệt mỏi, tôi cũng sẽ để cho em rời đi.” Tần Chính câu môi – “Nhưng bây giờ, cho dù em khiến tôi nhàm chán, em cũng đừng hy vọng em có cuộc sống của chính mình.”

Thân thể Đường Y Y phát run.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở em.” Tần Chính vuốt ve môi cô – “Nếu như em muốn dùng cái chết giải quyết tất cả mọi chuyện.”

“Đường Y Y, tôi bảo đảm, em sẽ hối hận.”

Im lặng nhìn Tần Chính, nắm bắt mỗi một tia tâm tình biến hóa của anh, xấu xí đến không chịu nổi, Đường Y Y khẽ cười – “Anh quả thật làm cho tôi chán ghét.”

Tần Chính nắm cổ cô – “Em có tư cách gì chán ghét tôi?”

Đường Y Y đột nhiên không buồn nói chuyện.

Cô đột nhiên phát giác, Tần Chính hiện tại chính là người điên, rất dễ dàng mất khống chế, thay đổi liên tục không đoán được.

Tần Chính thấp giọng ra lệnh – “Nói chuyện.”

Đường Y Y ngẩng đầu – “Tôi không có gì để nói với anh.”

“Vậy có thể nói với ai?” Tần Chính cười lạnh, hồn nhiên chưa phát giác ra giọng nói của anh có điểm không đúng – “Với Lục Khải Chi phải không?”

“Hay là Bạch Bân?”

Đường Y Y rũ mắt xuống, Bạch Bân giúp cô, là vì báo ân.

Cô đi theo Tần Chính làm việc, trên tay vấy bẩn, không phải là người lương thiện gì, duy nhất chỉ một lần làm việc thiện chính là Bạch Bân.

Lần đó đơn thuần chỉ có một cái ý niệm rồi cô đưa ra quyết định, cho Bạch Bân một khoản tiền, giúp gia đình vượt qua giai đoạn khó khăn, giúp anh thuận lợi tốt nghiệp.

Lại một lần nữa cô thất thần trước mặt anh, không biết cô đang nghĩ gì, đến người nào, Tần Chính sợ bản thân mình sẽ thật sự động thủ với cô, tại thời khắc lý trí chưa hoàn toàn sụp đổ anh xoay người bước ra ngoài.

Qua nhiều ngày sau ngày hôm đó, Đường Y Y còn chưa bước ra khỏi phòng, cửa phòng không khóa lại, nhưng ngoài cửa có mấy người canh gác, một ngày ba bữa cơm đều có người giúp việc mang đến.

Đường Y Y bị cầm tù.

Di động, máy tính đều bị mang đi, cô mất khả năng liên lạc cùng thế giới bên ngoài, sống trong lồng sắt rộng rãi xa hoa.

Cũng may còn có Phú Quý mỗi ngày đều ở bên cạnh cô, làm cho cô vui vẻ.

Nhưng lại có thêm một điều làm cho cô thoải mái, chính là việc Tần Chính không xuất hiện trước mặt cô, giống như chẳng quan tâm đến cô, đã quên còn một người như thế này tồn tại, muốn cô chết già trong phòng, rửa nát.

Thu đi đông lại.

Rõ ràng mới hơn hai tháng, đã chuyển mùa, cho đến khi Đường Y Y nhìn thấy quần gia, cô đang đọc truyện cho Phú Quý nghe.

Quần gia xuất hiện phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Ông có cảm giác sâu sắc có lỗi với Đường Y Y - “Đường tiểu thư, Tiên Sinh bảo là tuyết rơi, muốn cô xuống lầu ngắm tuyết.”

Bàn tay cầm sách khựng lại, Đường Y Y thiếu chút nữa cảm thấy bản thân mình sinh ra ảo giác, vì sao nhiều ngày yên ắng, cô còn nghĩ rằng Tần Chính đã chết.

Hóa ra anh ta không chết.

Chỉ đang suy nghĩ biện pháp mới hành hạ cô thôi.

Ngoài trời bão tuyết bay tán loạn, hết sức đẹp, người ngắm tâm tình nhẹ nhàng phiêu lãng.

Tần Chính ngồi trên ghế, anh mặt áo len màu sẫm cao cổ, dáng người cao quý nho nhã – “Như thế nào? tôi không chết không bệnh, em thất vọng?”

Đường Y Y nhìn bông tuyết tung bay – “Có tuổi, những tật xấu như vậy cũng sẽ đến thôi, chỉ là sớm hay muộn.”

Sắc mặt Tần Chính bỗng xanh mét, cô đang trù yểu anh.

“Những gì em nói từ trước đến giờ đều đã quên không còn một mảnh?”

Thình lình nghe anh nhắc tới quá khứ, Đường Y Y nhất thời không biết anh nhắc đến điều gì – “Ai mà không có tuổi trẻ, trẻ người thì non dạ.”

Hơi thở cả người Tần Chính ngưng trụ lại, hay cho một câu “trẻ người non dạ”.

Cô không phải cố ý nói vậy, thật ra đối với chuyện trải qua năm đó bản thân cô không còn một tia hoài niệm.

Hơi thở quanh người lạnh băng như tuyết rơi bên ngoài, Tần Chính đứng dậy rời đi.

Đường Y Y vuốt ve lông dọc sống lưng Phú Quý – “Không biết hiện giờ Đình Vân quay xong chưa, chúng ta hẹn với cô ấy rồi đi lạy chùa.”

“Tao không đến công ty đi làm, mọi người có lẽ nghĩ tao đã từ chức, Lý Mi đoán chừng đã tìm Lục Khải Chi nghe ngóng.”

“Phú Quý, em nói xem khi nào tuyết sẽ ngừng rơi?”

“Nếu như bão tuyết rơi liên tục, khi đập gãy lên, đầu chân sẽ bị che đi rất nhanh? Phú Quý?”

Đường Y Y cuối đầu, cú mèo trên đùi đã ngủ thiếp đi.

“Mập như cái lu, chỉ có thể là mày.”

Quần gia bước lại nói – “Đường tiểu thư, Tiên Sinh thời gian này liên tục say rượu, nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với thân thể không tốt, cô khuyên Tiên Sinh một chút đi.”

Về mặt Đường Y Y trào phúng – “Ông quá coi trọng tôi, tôi làm gì có khả năng đó.”

Sắc mặt hơi sượng, quần gia muốn nói lại thôi – “Đường tiểu thư, Tiên Sinh để ý đến cô.”

Đường Y Y lạnh lùng nói – “Đừng làm tôi buồn nôn.”

Đứng tại đầu bậc thang, đôi mắt Tần Chính âm u không tia sáng, anh xoay bước xuống lầu, dùng sức túm lấy Đường Y Y lôi lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mềm nắn rắn buông

Bão tuyết xóa đi mọi dấu vết, im hơi lặng tiếng phủ cả thành phố thanh một màu trắng bạc.

Tần Chính lái xe rất nhanh, loại tốc độ mà bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tai nạn khiến cho mọi thứ văng ra ngoài, người chết xe hỏng.

Phối hợp cùng gương mặt đen tối không rõ tâm tình, không khí trầm lắng trong xe giống như đây là chuyến xe đi đến địa ngục.

Cơ thể Đường Y Y vì tốc độ của xe xảy ra trạng thái khẩn trương, cô nhắm mắt lại, trên mặt không còn một giọt máu, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, anh muốn làm cho cô kinh hoàng khiếp sợ.

Không biết qua bao lâu, tiếng thắng xe chói tai vang lên theo sau là giọng nói không có nhiệt độ của Tần Chính – “Xuống đi.”

Đường Y Y mở cửa xe, nghênh ngang rời đi.

Lấy lại tinh thần, cô phát hiện chỗ mình đang đứng là một bệnh viện.

Tần Chính có ý gì?

Suy nghĩ Đường Y Y bắt đầu chuyển động, cô quan sát người ở bốn phía, cười tự giễu, dùng tay khép khép lại áo len lông cừu đang mặc trên người, cất bước đi vào bệnh viện.

Trong hành lang, Bạch Bân đang nói chuyện với vài người đồng nghiệp, nhìn thấy hình dáng mảnh mai xuất hiện trong tầm mắt, anh sững sốt, trong nháy mắt anh không biết làm sao.

Tôn Quân lấy làm kỳ lạ hỏi – “Như thế nào...”

Giọng nói của cô đi theo ánh mắt Bạch Bân nhìn thấy người con gái đó, đột ngột im bật đi.

Người con gái này lần trước cô nhìn thấy ở nhà hàng, cô vẫn còn nhớ.

Mã Uy cũng nhận ra cô gái kia.

Người con gái kia rất khó quên.

Không hiểu sao những người khác cũng nhìn về một hướng, vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Tay bỏ trong túi, Đường Y Y ngẩng đầu về phía Bạch Bân.

Không còn xa lạ như ở trong nhà hàng, giống như là lâu ngày không gặp rồi chào hỏi.

Cô đã nhớ hết tiền căn hậu quả.

Mặt Bạch Bân biến sắc, anh lập tức bỏ lại đồng nghiệp, bước nhanh tới gần.

Anh lộ ra vẻ kích động và căng thẳng, lời trong miệng còn chưa thốt ra, âm thanh Tôn Quân liền theo từ phía sau lưng truyền đến – “Bạch Bân, sao không giới thiệu một tiếng với chúng tôi?”

Tôn Quân bước lại gần quan sát Đường Y Y, mang theo địch ý, lần trước anh nói là không biết.

Giữa hai người họ có chuyện gì không muốn làm cho người khác biết? tại sao phải làm bộ không quen? Giờ xảy ra chuyện gì?

Ánh mình rõ trong mắt Bạch Bân lui xuống, về mặt anh không vui, anh tựa như không muốn người khác quá chú ý đến người con gái trước mặt.

Mã Uy và vài đồng nghiệp bên trong bước tới gần, lễ phép tiết ra hơi thở hormone nam tính.

Đường Y Y – “Tôi là chị cậu ta.”

Ở trong lòng cô, từ lúc người thanh niên này còn là thiếu niên, chưa trút khỏi vẻ trẻ trung và ngây thơ, cô đã coi anh là em trai, mặc dù hai người không có quan hệ máu mủ.

Loại tình cảm ràng buộc cùng với máu mủ, từ trước đến giờ cô chưa hề nhận được.

Có cũng như không.

Thân thể chấn động, tai Bạch Bân khẽ ửng hồng, không có phủ nhận lời cô nói.

Về mặt Tôn Quân kinh ngạc, sau đó cười rộ lên – “Hóa ra là chị của cậu.”

Vậy lần trước thì giải thích thế nào? Hai chị em mâu thuẫn?

Không giống vậy?! Ánh mắt Tôn Quân đảo qua người Bạch Bân và Đường Y Y.

Nói đơn giản vài câu, Bạch Bân mang Đường Y Y rời khỏi.

Một lát sau, hai người ngồi trong phòng làm việc nhỏ.

Đề xuống khiếp sợ trong lòng, Bạch Bân đi rót nước cho cô, lấy vài miếng lá trà từ trong hộp bỏ vào ly, bung đến bàn cho cô.

Hơi nóng quanh quần thành ly, Đường Y Y giống như có điều suy nghĩ.

Tần Chính mang cô đến bệnh viện Bạch Bân làm việc, anh muốn cô nhìn thấy điều gì?

Anh ta từ trước đến giờ không làm chuyện dư thừa.

Trông mặt Đường Y Y hơi híp, Tần Chính chính là muốn nói cho cô biết, người bên cạnh cô đều trong sự khống chế của anh, anh không đặt vào mắt, không chỗ ẩn náu.

Mắt nhìn người thanh niên đối diện, Đường Y Y ôn nhu nói – “Cậu sống tốt không?”

Bạch Bân nói - “Rất tốt.”

Người thanh niên này ở trong trường học luôn ưu tú xuất sắc, trong công việc nghiêm cẩn nội liêm, mà ở trước mặt Đường Y Y anh lại lộ ra tư thái xấu hổ, khiêm tốn, giống như một đứa trẻ to xác.

Đường Y Y nhún mày – “Là tôi liên lụy cậu.”

“Chỉ là đổi địa điểm thôi.” Lời nói Bạch Bân mang theo tia an ủi cô, muốn cô không buồn lo – “Công việc hiện tại giống như trước đây, cũng làm việc cùng với thi thể người.”

Đường Y Y thở dài, cậu ấy vốn dĩ có công việc ưu việt, đãi ngộ tốt, tiền đồ vô hạn, nhưng bây giờ lại ở một cái bệnh viện nhỏ làm việc tại phòng khám nghiệm tử thi.

Bạch Bân cúi đầu, gương mặt anh tuần đầy áy náy – “Tôi đã cố gắng hết sức.”

Đường Y Y cười, gương mặt toát ra vẻ khen ngợi – “Cậu làm rất tốt.”

Ít nhất là hai năm qua cô sống rất thích thú vui vẻ, vô tư vô lự.

Người tính không bằng trời tính, cô tạo ra một bức tranh tranh không lồ, loại trừ rồi lại loại trừ, cuối cùng chọn thành phố C, nhưng ai có thể đoán được Tiết Ngủ sẽ vì một cô gái, lại xuất hiện ở thành phố này, lại trùng hợp gặp được cô.

Hơn hai tháng qua, cô đã hồi phục tâm tình.

Đối mặt với cục diện xấu trước mặt, về sau không thể để nó xấu hơn được nữa.

Im lặng không nói chuyện trong chốc lát, Bạch Bân nhìn Đường Y Y – “Vậy tiếp theo cô định làm gì?”

Đường Y Y nhìn bông tuyết bay lá tả ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Bạch Bân mỉm cười – “Nếu như có điều gì cần dùng đến tôi...”

Đường YY lắc đầu, nếu như Tần Chính đã an bày cho Bạch Bân đến thành phố C, thì đã giải thích anh đã hoàn toàn không chế được, cô không thể tiếp tục dùng Bạch Bân.

Không chỉ là Bạch Bân, còn có Lục Khải Chi cũng không được.

Anh ta là người con có hiếu, sẽ không đặt Lục gia trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Huống chi, hai người họ chỉ là bình thủy tương phù.

Đường YY vuốt nhẹ cái ly trong tay, không biết cô đang tính toán điều gì.

Bạch Bân uống một ngụm ngược, trên người cô gái này có hơi thở làm người khác cảm thấy an bình.

Trên đời không tìm ra một người thứ hai như vậy.

Anh còn chưa thấy được người con gái nào cho anh cảm giác tương tự vậy.

Đối mặt với thi thê quái trạng mỗi ngày, anh đều có thói quen quan sát tâm tình của họ trải qua lúc chết, anh sớm có thói quen xem nhẹ chuyện tử vong.

Mệnh này so với giấy còn mỏng hơn.

Anh không tránh khỏi ngăn người trong chốc lát.

Nhưng anh mong ông trời có thể đối xử với Đường YY tốt một chút, anh mong cô sống bình an, vui vẻ.

Lúc đi khỏi, Bạch Bân đưa cho Đường YY một túi hạt giống, nói là nếu gieo xuống mùa xuân năm sau có thể nảy mầm. Anh mong cô có cái gì đó để hi vọng.

Trên mặt Đường YY thoáng qua nét tươi cười – “Cảm ơn.”

Lúc bước tới cửa nộ cười cô vẫn còn nở, nhìn tuyệt vời không ngừng bên ngoài cửa xe, cô thu lại nụ cười.

Ngồi vào bên trong xe, Đường YY buộc dây an toàn, cũng không hỏi qua Tần Chính định đi đâu.

Xe rời khỏi bệnh viện, Tần Chính chuyển tay lái – “Muốn ăn gì?”

Đường YY nói – “Gì cũng được.”

Giọng nói Tần Chính trầm thấp – “Tôi hỏi em muốn ăn cái gì?”

“Tôi nói.” Đường YY ngừng lại một chút – “Gì cũng được.”

Mí mắt Tần Chính đóng lại vài phân, lệ khí xẹt qua, đối với người khác thì vừa nói vừa cười, ngồi trước mặt anh thì gương mặt lập tức lạnh lùng.

Cuốn quanh người anh là một luồng khí tức áp suất thấp khiến người ta sợ hãi.

Xe đến khách sạn.

Tần Chính bước thẳng về phía trước, Đường YY theo sau, bị anh bỏ xa một đoạn đường.

Người phục vụ cong lưng chờ gọi món, đến khi nhận được tên món ăn là “Gì cũng được.” thì bản năng nghề nghiệp luôn làm hài lòng khách hàng khiến anh ta không lộ ra vết nứt trên khuôn mặt, mà thay vào đó là khó xử nói – “Tiên sinh, nhà hàng chúng tôi không có món ăn này.”

Tần Chính thản nhiên nói – “Vậy thì đi làm.”

Người phục vụ khom lưng bước xuống.

Sau khi quản lý nghe nhân viên phục vụ nói lại, hỏi lại một lần – “Anh nói rõ với khách chưa?”

Nhân viên phục vụ nói – “Nói rõ.”

“Chị Mai, vị khách đó thân phận không tầm thường.”

“Như thế nào? Không tầm thường như thế nào?” Sắc mặt thong dong lạnh nhạt của quản lý thay đổi khi nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế sa lon.

Cô ta lập tức bày ra dáng vẻ chuyên nghiệp vì công việc, bước lại phía trước cười nói – “Tần Tiên Sinh, món ngài muốn ăn chúng tôi sẽ lập tức chuẩn

bị.”

Bàn tay đặt trên bàn của Tần Chính khẽ nâng lên một cái.

Quản lý nhận được dấu hiệu, vội vã chạy xuống nhà bếp truyền đạt mệnh lệnh chỉ thị.

“Quản lý, ‘Gì cũng được’ làm ra sao?”

“Anh là đầu bếp hay tôi là đầu bếp?”

“...”

Bếp trưởng suy nghĩ rồi nói – “Chúng ta cần thảo luận món ăn mới thật nhanh, ổn không?”

Quản lý trầm ngâm – “Chỉ có thể như vậy thôi.”

“Món ngọt đưa lên cần phải chuẩn bị kỹ hơn.”

Đa phần con gái đều sinh ra hảo cảm đối với màu sắc tươi đẹp, những món đồ vật tinh xảo.

Khi thành phẩm được bung lên trước mặt Đường Y Y, ánh mắt cô nhìn nhiều thêm mấy giây.

Màu sắc phối hợp hết sức thoải mái, trình bày thỏa đáng, mặn nhạt vừa vặn, nhất là món ngọt, khiến Đường Y Y cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Quản lý đứng cách đó không xa thở phào một hơi.

Bản thân Tần Chính chỉ ăn hai ngụm, anh cầm khăn lau khóe môi, sống lưng dựa vào ghế sofa, không đếm xỉa lướt đi động.

Đường Y Y ăn hết một nửa món ngọt, nhận được rất nhiều ánh mắt không bình thường về phía mình, hoặc là hâm mộ, hoặc là hiếu kỳ, nhận đầy ánh quang vinh dành cho túi da mỹ nữ.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Tần Chính mang Đường Y Y đến phim trường.

Giống như khi đến bệnh viện, anh đưa cô đến, rồi lại lái xe rời khỏi.

Lưu Đình Vân đang diễn cảnh cuối cùng, chết thê thảm, khiến cho lòng người hả hê.

Khi Đường Y Y bước tới, cô đang quỳ rạp học máu trên đất, một ngụm máu lớn phun ra từ miệng cô, ướt cả tà áo, tóc cũng dính phải, nhìn hết sức thê thảm.

Đôi môi đỏ tươi ngọ nguậy, Lưu Đình Vân đưa ra đôi tay dính máu bê bết, thân người run rẩy vài lần, không cam lòng nghĩ lại, giãy giụa hai cái, đầu không còn tí sức lực nghiêng vẹo qua một bên.

Đường Y Y đứng đối diện Lưu Đình Vân, nhìn gương mặt cô chết không nhắm mắt, cho dù chỉ là cảnh quay, nhưng vẫn tác động đến đầu dây thần kinh.

“Tốt! Cắt!”

Sau tiếng la của đạo diễn, người một phút trước vừa chết là Lưu Đình Vân đột ngột đứng lên, tinh thần vô cùng phấn chấn chạy qua phía Đường Y Y.

Đường Y Y duỗi tay đè chặt bả vai cô ấy – “Cậu trước tiên là đi thay quần áo đi.”

“Có thể ăn được.” Lưu Đình Vân liếm liếm khóe miệng – “Không phải máu thật đâu.”

Cô cầm khăn giấy ướt bên cạnh lau lau – “Như thế nào? Thấy tởm diễn được không?”

Đường Y Y dựng thẳng ngón tay cái, ý tứ khen cô.

Lưu Đình Vân liếc mắt về phía đạo diễn Trần đang nháy mắt với cô, phản ứng đầu tiên của cô chính là – cảnh quay có vấn đề - “Tởm quá đó một chút.”

Bước lại mới biết là chuyện khác.

Đạo diễn lấy nón xuống, sờ sờ ót – “Đình Vân, cô hỏi bạn cô một chút, có đồng ý thử vai hay không?”

Khi bước trở lại Lưu Đình Vân đem ý tứ của đạo diễn Trần nói cho Đường Y Y nghe – “Nếu như cậu cảm thấy miễn cưỡng, tớ sẽ nói với đạo diễn Trần là không được.”

Chính nhờ đạo diễn Trần cô mới có cơ hội thử vai lần này, dạy cô rất nhiều thứ, trong lòng cô cảm kích, cho nên không tiện từ chối trực tiếp.

Nhưng cô cũng không muốn Đường Y Y khó xử.

Đường Y Y nheo mắt đánh giá cung điện trước mặt – “Chỉ cần đi thôi là được?”

Lưu Đình Vân gật đầu – “Đúng vậy.”

“Sẽ có mười diễn viên đi cùng, cậu chính là một trong số đó, cảnh cuối cùng đường ống kính sẽ đẩy đến trên người cậu.”

Đó là cảnh cuối cùng của bộ phim truyền hình này, nghe đạo diễn Trần nói, nữ diễn viên ban đầu định diễn cảnh này độ nhiên gặp biến cố, thời gian quá gấp, bọn họ còn chưa tìm được người thích hợp, thấy được Đường Y Y, ai cũng có cảm giác cô chính là người họ muốn tìm.

“Vây cũng được.”

Nghe tiếng nói vọng đến bên tai, Lưu Đình Vân kích động thiếu chút nhảy dựng lên, cô không ngờ được mình và Đường Y Y sẽ xuất hiện cùng nhau trong một bộ phim truyền hình.

Sau khi Đường Y Y thay trang phục bước ra, phim trường thoáng chốc yên tĩnh trong vài giây.

Cô mặc một bộ gấm vóc màu hồng phấn, váy dài, tay áo khảm tơ bạc, kiểu tóc còn vài sợi tóc mai, gò má nõn nà như bạch ngọc, cổ thon dài, trang phục ung dung quý phái, thần thái thanh nhã lãnh đạm.

Hai loại khí chất xung đột trên người cô, dẫn dắt sự chú ý của tất cả mọi người.

Sau vài phút im lặng trôi qua, đạo diễn Trần phát tay – “Tất cả bộ phận chuẩn bị...”

“?”

Có rất ít người sinh ra đã thu hút ống kính, đặt biệt là ngũ quan.

Đường Y Y đi cùng nhóm người, thân hình cô đoan trang, bước bước sinh hoa, cô rõ ràng không có lộ ra tâm tình của bản thân, nhưng trong ánh mắt đầy nhu tình mật ý, nhưng khi nhìn kỹ lại, chính là một mảnh thanh minh, trầm tĩnh.

Giang sơn xuất hiện mỹ nhân thế này, hậu cung viễn viễn không có một ngày bình yên.

Xuất hiện trong cảnh quay cuối cùng của bộ phim, Đường Y Y lưu lại cho phần sắp tới đầy kinh diễm.

Chưa từng qua lại nhiều ở phim trường, cũng không nói chuyện nhiều với tổ kịch, Đường Y Y coi bỏ trang phục, tẩy trang, đổi quần áo thường, đi cùng Lưu Đình Vân đến khách sạn, tới phòng cô ấy đang ở.

“Đạo diễn Trần muốn tờ biểu đạt sự cảm ơn tới cậu.”

“Tờ làm vậy chính là muốn giúp cậu.”

“Ừ, tớ biết điều đó.”

Lưu Đình Vân tìm lược chải tóc – “Nếu không phải Tiết Ngũ nói với tớ là cậu không có việc gì, tớ đã chạy đến cảnh sát báo án.”

Đường Y Y chạm vào máy tính của Lưu Đình Vân, đơn giản nói – “Chuyện phát sinh đột ngột.”

Làm gì có chuyện đột ngột như vậy? Người thì không liên lạc được, Lưu Đình Vân ngồi cạnh cô, hỏi thăm dò – “Khoảng thời gian này có phải cậu bị Tần Chính giam lại?”

Từ trong mũi Đường Y Y phát ra một âm tiết nhỏ – “Đúng vậy.”

Ngư ngợ chớp mắt một cái, Lưu Đình Vân tức giận bạo phát, nói tục – “Tên chết tiệt kia!”

“Y Y, anh ta... có phải đã...”

Trong nháy mắt, trong não Lưu Đình Vân diễn ra nhiều cảnh tượng chỉ có trong sách và tivi, chính là loại tình tiết nữ chính sống không bằng chết, hóc mắt cô hồng hồng.

Đường Y Y nói – “Anh ta không có chạm vào tớ.”

“Thực sự?” Lưu Đình Vân vẫn không dám tin, cô nhìn chăm chăm vào Đường Y Y, lục soát trên dưới – “Cậu không bị thương gì hả?”

Đường Y Y lắc đầu – “Không có.”

Cô cười với Lưu Đình Vân – “Tớ mập lên 1,5 ký.”

Trên mặt Lưu Đình Vân vẫn là vẻ lo lắng, trợn mắt há hốc mồm hồi lâu – “...Chúc mừng.”

Đường Y Y gầy một sợi tóc bên tai, cô gầy lợi hại, gần một tháng này lại liên tục tăng lên 1,5 ký.

Chỉ cần không nhìn thấy Tần Chính, trời cũng xanh hơn, cái gì nhìn cũng thuận mắt, cô cũng sống tốt hơn.

Tán gẫu một lúc, Lưu Đình Vân đột ngột trợn to mắt – “Cậu chính là Đường Y Y?”

Đường Y Y khẽ nhủ lòng mày – “Nếu không thì sao?”

Lưu Đình Vân lấy tay bóp mặt cô, cô vội vã lấy ra – “Đừng bóp, là mặt thật.”

“Tại sao tớ có cảm giác cậu không giống trước đây?”

“Giống!”

“Thực sự?”

“Thực.”

“Cậu thề đi!”

“Tớ thề!”

Hai người giao lưu một đoạn hội thoại ngây thơ và không có dinh dưỡng, người hỏi người đáp.

Lưu Đình Vân chắc lưỡi – “Hơn hai tháng không gặp, khí chất của cậu cũng thay đổi.”

Tay cầm chuột của Đường Y Y khẽ nhúc nhích, mặt không đổi sắc – “Thay đổi ra sao?”

Lưu Đình Vân sờ sờ chiếc cằm trắng nõn – “Nếu hai chúng ta không phải quen biết nhau lâu, nhìn cậu bây giờ, chắc chắn, tớ còn nghĩ là không có khả năng kết bạn với cậu.”

Đường Y Y cảm thấy kỳ lạ – “Vì sao?”

Lưu Đình Vân nói – “Cảm giác có khoảng cách.”

Cô khoa tay múa chân nửa ngày – “Tóm lại chính là ý tứ như vậy, cậu hiểu!”

Đường Y Y không còn gì để nói, tiện tay cầm lấy nửa bao khoai tây chiên trên bàn ăn, âm thanh mơ mơ màng màng nói – “Cái gì cảm giác có khoảng cách, trừ chiều cao, tớ không nhìn ra được hai chúng ta có khoảng cách gì.”

Khóe miệng Lưu Đình Vân giật giật, đây chính là Đường Y Y cô quen biết.

“Cậu chờ một chút.”

Cô vút lược, đứng dậy mở chiếc gương bằng da ra – “Y Y, tuần trước tớ nhận được một tuýp sữa rửa mặt đang quảng cáo.” Tìm thấy túi trang điểm to đùng, Lưu Đình Vân nói – “Cậu đem về sử dụng đi.”

Đường Y Y mở ra nhìn một chút – “Vậy tớ không khách khí.”

Lưu Đình Vân ngồi xếp bằng, tinh thần sáng khoái – “Thạch hoa quả ăn ngon không? Hôm tớ nhận được quảng cáo này, mang về một túi.”

“...” Đường Y Y – “Cậu chỉ cần nhận quảng cáo cũng có thể mở thêm một tiệm tạp hóa.”

“Ha ha ha, tớ cũng cảm thấy vậy.” Lưu Đình Vân sờ sờ mặt, thờ dài – “Tớ còn muốn cố gắng, trước khi nhan sắc lão hóa cần phải tìm được một vai chính suất sắc, tiền bạc sau khi kiếm được sẽ đi Tây Ninh mở một nhà hàng ẩm thực.”

Nhan sinh chỉ cần như vậy cô đã cảm thấy viên mãn.

“Tây Ninh?” Đường Y Y hơi hốt ném ra một cơ hội làm ăn – “Nếu như muốn mở nhà hàng ẩm thực, cậu đến Bắc Lạc cơ hội sẽ tốt hơn.”

Ánh mắt Lưu Đình Vân sáng lên – “Đúng vậy, tớ nên đi Bắc Lạc!”

“Y Y, cậu so với tớ còn có đầu óc làm ăn, tương lai tớ chỉ tiền, cậu tới làm quản lý, cậu nghĩ sao?”

Đường Y Y nói giỡn – “Lương của tớ rất cao.”

“Yên tâm, yên tâm, cổ phần của nhà hàng ẩm thực cho cậu một nửa cũng không thành vấn đề.” Lưu Đình Vân khoát tay không sao cả – “Chao ôi Y Y, lần trước còn không phải là nói đi chùa lạy hay sao?”

“Đầu năm mừng một không được, cậu còn ở cạnh...”

Đường Y Y nói – “Vậy thì sau mừng một đi.”

“Tớ không hiểu cuối cùng Tần Chính muốn làm gì?” Lòng mày Lưu Đình Vân nhú lại, tìm băng tóc cài lên đầu – “Anh ta thực sự xem cậu là thể thân của cô gái kia?”

Sắc mặt Đường Y Y lóe qua tia khác thường – “Không phải vậy.”

“Vậy là gì?” Từ trong miệng Lưu Đình Vân bật thốt ra một câu – “Anh ta không phải là thật lòng với cậu đó chứ?”

Chẳng lẽ phát hiện thấy điểm bất đồng giữa Y Y và cô gái kia? Nên bị hấp dẫn?

Bất quá...

Cường bức người khác đến trình độ như vậy, nếu như là thật lòng, thì càng hết sức đáng sợ.

Làm sao có thể như vậy?! Tần Chính là người không có tim, cô so với ai càng hiểu rõ điều này, trong mắt Đường Y Y tuôn ra vài phản phiến chán – “Đừng nhắc đến anh ta nữa, không có ý nghĩa.”

“Vậy không nói nữa.” Lưu Đình ngồi một lát lại đi mang giày – “Đi, tớ mời cậu uống cafe.”

Hai người đến Starbucks gần đó, mới vừa ngồi xuống lập tức có khách không mời mà đến.

Chẳng những vậy mà còn là hai người.

Tần Chính và Tiết Ngũ phân ra ngồi bên cạnh Đường Y Y và Lưu Đình Vân.

Chỗ ngồi bỗng chốc chật chội, không khí thoải mái sung sướng ban đầu thay đổi thành cứng nhắc.

Đường Y Y cho rằng Tần Chính gọi Tiết Ngũ tới, sắc mặt càng khó coi.

Lại không biết rằng Tiết Ngũ đến một chút cũng không liên quan tới Tần Chính.

Tiết Ngũ biết rõ hôm nay Lưu Đình Vân kết thúc quay ở phim trường, nên cố ý lại đây ra mặt.

Anh gần đây hầu như không có thời gian tìm một cô gái nào hết, phát tiết cũng phải dùng tay qua loa cho xong.

Hôm qua mới có thời gian rảnh rỗi, không có chuyện gì làm, bỗng dưng nhớ đến Lưu Đình Vân, nghĩ thời điểm cô động tình vừa thờ đốc vừa khóc nức nở, trong lòng Tiết Ngũ như có mèo cào, ngứa ngáy.

Anh ở ngoài phim trường nhìn thấy xe Tần Chính, khi đó đi qua cổng cửa sổ, mới có một màn như thế này.

“Cảnh quay xong hết rồi?”

Lưu Đình Vân mất diếc tai ngơ, cầm muỗng khuấy cafe, ném vào nửa muỗng đường.

Tiết Ngũ bị không để ý tới, quay qua nhìn Đường Y Y – “Đã lâu không gặp nha.”

Câu nói của anh đầy ý tứ sâu xa.

Việc Đường Y Y khôi phục ký ức anh không nghe A Chính đề cập tới, nhưng anh vừa nhìn liền biết.

Có nhiều thứ chỉ ở trên người Đường Y Y mới có, thí dụ như hơi thở âm u giống như đúc vôi Tần Chính.

Nhấp một hộp cafe, Đường Y Y giả vờ như không nghe thấy.

Lại thêm một người không đếm xỉa tới mình, gương mặt tuấn tú của Tiết Ngũ đen như mực, anh nhìn về phía Tần Chính.

Bị đối xử giống như nhau, nhưng Tần Chính trấn định tự nhiên, chân bắt chéo ngồi lướt di động.

Thái dương Tiết Ngũ giật giật.

Thì ra anh chính là con hát diễn tuồng.

Không có ý định đi chỗ khác, Tiết Ngũ gọi hai ly cafe, bây giờ mới là buổi chiều, trời chưa tối, có chuyện hay để xem.

Anh cũng không muốn lãng phí một chuyến đi không công tới nơi này.

Một lát sau, Đường YY và Lưu Đình Vân bước vào toilet.

“Có cửa sau không?”

“Hình như không.”

“Tớ vừa nhìn thấy Tiết Ngũ, lập tức muốn nôn hết cơm tối hôm qua ăn tối giờ.” Lưu Đình Vân lắc đầu thở dài – “Y Y, mỗi lần tớ gặp Tần Chính đều cảm thấy tổ tông con người vĩ đại biết bao nhiêu, cụm từ “mặt người dạ thú” được tạo ra chính là dành cho hắn ta.”

Một người đẹp như thần, chân dài, trung niên, vậy mà lại tàn bạo, biến thái.

Đường YY biết rõ Lưu Đình Vân đang nghĩ gì, Tần Chính có vẻ bề ngoài và khí chất có thể lừa gạt bất cứ cô gái nào.

Có kết luận như vậy, cũng vì cô chứng kiến tận mắt vô số lần, thấy ánh mắt dính trên người Tần Chính của những cô gái kia.

Khi hai người đối mặt, tâm tình tốt bị phá vỡ không còn một mảnh.

Đường YY cúi đầu rửa tay, trước khi cô chưa nhớ lại, lo lắng Lưu Đình Vân sẽ bị Tiết Ngũ dây dưa vui đùa, hiện tại cô không lo chuyện như vậy, bởi vì cô biết có người có thể làm cho Tiết Ngũ thành thành thật thật.

Ở chỗ ngồi, Tiết Ngũ và Tần chính đang nói chuyện.

“Khi Đường YY nhớ lại toàn bộ, hai người nói chuyện ra sao?”

Tần Chính vuốt nhẹ ngón tay – “Tớ cùng cô ấy không nói chuyện được.”

Cô ấy chỉ cần hai ba câu có thể làm anh phát hỏa.

Mỗi lần hai người chung đụng, hai bên đều dùng khuôn mặt đáng ghét cho xong việc, tiếp tục nữa, sẽ xảy ra chuyện máu tươi đầm đìa.

Tiết Ngũ chắc chắn hai tiếng – “Cậu cảm thấy tình cảm của Đường YY dành cho cậu là gì? Mềm nắn rắn buông?”

Tần Chính im lặng không nói, tựa như là cam chịu.

Mặt Tiết Ngũ như là bị tát một cái.

Ở đâu ra một người anh em tự tin như thế này! Đường YY nếu có tình cảm với cậu, tớ liền độn thổ khỏi nơi này mà không phải đi ra

Dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng Tiết Ngũ vẫn không nói gì, anh vuốt vuốt mái tóc – “Có muốn biết trong lòng Đường YY có cậu hay không không?”

Tần Chính nghiêng người, đôi mắt híp lại.

Tiết Ngũ vỗ vỗ vai anh – “Chuyện này cứ giao cho tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thất bại

Đường YY và Lưu Đình Vân bước ra từ toilet, chỗ ngồi trống không, không có người.

“Đi rồi?”

Mặt mày Lưu Đình Vân hớn hở, Đường YY lại cảm giác có một tia không tầm thường trong chuyện này.

“Đừng để ý.” Lưu Đình Vân lập tức vui vẻ như lúc ban đầu – “Chúng ta đi dạo phố.”

Đường YY bị cô dắt ra ngoài.

Ánh sáng mặt trời ngày mùa đông ngắn, chẳng bao lâu sau màn đêm dần phủ xuống, khiến người ta trở tay không kịp.

Đường YY và Lưu Đình Vân ăn uống no say, cơ thể mệt mỏi co quắp ngồi trên ghế dài cạnh cầu, lúc này Tần Chính lại xuất hiện.

Anh mang Đường YY ra ngoài dạo một vòng, rồi lại mang về, bỏ vào lồng, nhốt kỹ.

Không khác gì nuôi chó mèo.

Nhìn thấy Tần Chính, toàn bộ vui vẻ của Đường YY đều tắt lụi, khi anh bước tới gần cô ngửi thấy mùi nước hoa ngọt ngào quanh thân thể anh.

Xe dừng tại quảng trường, Đường YY đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì nghe thấy âm thanh vang lên cạnh tai – “Em lên phía trước ngồi.”

Mất cô mở ra, Đường YY không nhìn qua Tần Chính, cũng không hỏi thêm gì, cô bình tĩnh cầm lấy túi xách ngồi vào vị trí cạnh tài xế, đối với sự khác thường của Tần Chính không có một tia thắc mắc.

Một lúc sau, có một cô gái bước lại, Lục Sơn bước xuống xe, khom người mở cửa sau xe, cô gái cười nói cảm ơn, lập tức ngồi vào vị trí Đường YY vừa ngồi qua.

Không khí bên trong lập tức bị vẩn đục, mùi thơm xộc thẳng vào mũi.

Cô gái lấy lọn tóc quăn trước ngực bỏ ra sau tai, trên vành tai trắng nõn là khuyên tai đính kèm bảo thạch màu lam hết sức hàm súc, có ý tứ.

Tay Tần Chính phủ lên bàn tay mềm mại của cô gái mò mẫm, mi mắt anh khép lại, không ai nhìn thấy cảm xúc bên trong là gì.

Đường YY đối với một màn phía sau xe giả vờ không thấy, buổi chiều cô đi dạo qua mấy con phố cùng Lưu Đình Vân, giày cao gót ma sát gót chân, cảm giác đau nhức ừ ừ kéo đến, lan tràn, khuếch tán từ bắp chân, lan qua từng thớ thịt.

Sau đó là cảm giác mệt mỏi ụp đến.

Che đi một cái ngáp, Đường YY lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, ngón tay thon mềm kẹp lấy một điếu thuốc, thỉnh thoảng cọ qua đôi môi đỏ mọng, động tác thành thạo, gợi cảm mê người.

Chìm trong hương vị nicotin, tinh thần của đảng nâng cao, suy nghĩ xem đêm nay mình sẽ ngủ ở phòng nào.

Hay là nghe theo lệnh đứng canh ở cửa, lỡ tai bị tra tấn, nghe tiếng gào khóc thảm thiết cả đêm.

Tần Chính là vậy.

Có rất nhiều biện pháp.

Bên trong xe, mùi thuốc lá hòa quyện cùng mùi nước hoa, hỗn hợp mùi hương khiến người khác không thể làm lơ, trong nháy mắt bao trùm không khí.

Cô gái dùng tay che mũi, nhẹ giọng ho khan.

Tần Chính mở miệng, giọng nói lạnh như băng – “Dụi thuốc đi.”

Đầu ngón tay Đường YY dứng tí sức, đóm lửa liền tắt đi.

Cô vừa định tìm nước uống một ngụm, lại nghe thấy âm thanh của Tần Chính – “Xuống xe, khi nào hết mùi thuốc rồi bước lên.”

Cửa xe phịch một tiếng. Đóng kín lại.

Lục Sơn ngồi ở ghế lái, khuôn mặt không có tí cảm xúc, nghiêm nghị, khỏe mắt quét cực nhanh ra bên ngoài xe, một vóc dáng chìm giữa bão tuyết, mắt anh lại rũ xuống.

Không khí phía sau xe từ khi Đường YY bước xuống đột ngột thay đổi, âm lạnh, đông cứng.

Tần Chính vẫn mò mẫm bàn tay cô gái như cũ, như là người tình, nhẹ nhàng ve vuốt, anh đột ngột dùng sức.

Sức lực đầy hung tàn bạo ngược khác hoàn toàn với dáng vẻ biếng nhác của anh.

Cô gái bị đau tiếng rên tràn ra khỏi miệng, sắc mặt cô trắng bệch, lại không dám rên thêm một tiếng nữa.

Bão tuyết giống như lông ngỗng từ trời rơi xuống, áo len lông cừu màu xám tro khoác phía ngoài phủ thành một lớp màu trắng, càng ngày càng nhiều, đầu tóc cô cũng dần dần hóa trắng cô cũng không phải tuyết xuống.

Mùi thuốc lá trên người cô khi nào tàn đi không phải do cô quyết định, hay không phải do gió rét mà mau hết. Do Tần Chính quyết định.

Huống chi, mùi thuốc lá chỉ là cái cớ, Tần Chính thuần túy muốn trút giận lên người cô.

Cô không phải biết Tần Chính ngày đầu tiên, anh không phải là người để ý đến tâm tình một cô gái nào.

Lần này ngược lại hết sức mới mẻ.

Tần Chính thậm chí còn không nhìn mặt cô gái kia, cô ta có lẽ trong ngàn người chọn một.

Nhìn thấy Tần Chính bóp mạnh tay cô gái đau đớn, Đường Y Y hà hơi, trong mắt toát ra vài phần thoải mái, như cô vậy mà có vài phần thư thả.

Nơi này là ngoại ô, hoang vu, ít người sinh sống, xe cô qua lại cũng vô cùng thưa thớt, không có người chú ý đến người tuyết đông cứng trên đường.

Lục Sơn sau khi được người ngồi phía sau lên tiếng, anh cơ hồ bật ra khỏi xe, bước nhanh ra ngoài, dấu chân in đậm trên nền tuyết.

“Tiên Sinh cho cô lên xe.”

Chân tay Đường Y Y cứng ngắc, cô lau mặt, hạt tuyết bay ra lả tả từng kẽ tay cô.

Nhìn thấy cô bước đi khó khăn, Lục Sơn vô ý thức đuổi tay kéo cô đi.

Không dễ dàng phát giác cánh tay anh nâng lên, rồi rút lại, Đường Y Y liếc anh một cái.

Cái nhìn của cô vừa nhanh lại vừa thâm sâu, bao hàm cảnh cáo và nhắc nhở. Trong lòng Lục Sơn lộp bộp giật thót, anh lui về phía sau một bước, không dám vượt qua khoảng cách kia.

Đường Y Y bị gọi ngồi vào phía sau, một bên là cô gái kia, một bên là cửa xe.

Chênh lệch nhiệt độ ngoài và trong xe quá lớn, cô không ngăn được bản thân run rẩy.

Tay Tần Chính chụp qua, nửa người cô gái kia ngã vào lòng anh – “Còn khó chịu không?”

Mặt cô gái chôn vào ngực Tần Chính, che kín đi vẻ mặt sợ hãi – “Không... Không khó chịu.”

Bên tai là tiếng cô gái thờ dục, Đường Y Y làm như việc không liên quan đến mình, cô cúi thấp đầu, lông mi ướt nhẹp do tuyết tan, cô dựa vào thành ghế, cánh mũi hồ hập nhẹ nhàng.

Tần Chính siết chặt eo cô gái kia, nhìn tưởng như ái muội, động tình, chỉ có người con gái kia biết rõ giây phút này bản thân bị dày vò ra sau, cô đau đến mức trán rỉ ra một tầng mồ hôi tinh mịn.

Không biết người đàn ông này đang tức giận việc gì, nhưng cô biết rõ, lửa giận của đối phương không có dấu hiệu dập tắt, mà càng ngày càng cao.

Khỏe môi Tần Chính câu ra một đường cong khiến người khác sợ hãi, Đường Y Y đang ngủ thiếp đi.

Cô đứng bên ngoài quan sát anh thân cận cùng người con gái khác, từ đầu đến cuối chẳng quan tâm dù chỉ một chút.

Rất tốt!

Đường Y Y, để tôi xem em già bộ đến khi nào.

Dẫn người đến phòng khách sạn, Tần Chính cởi tây trang bên ngoài, khoác lên người cô gái kia.

“Tôi có cho em đi sao?”

Đường Y Y dừng lại.

Giọng nói Tần Chính trầm thấp – “Đứng đó cho tôi.”

Đường Y Y lập tức đứng bên cạnh giương.

Ấn đường cô giật giật. Tần Chính chết tiệt, muốn cô ở lại xem, muốn nhìn thấy điều gì khi bảo cô đứng trong hoàn cảnh này?

Không đến mức muốn thấy cô thương tâm khổ sở???

Đường Y Y lập tức bỏ qua ý nghĩ này.

Càng nghĩ càng sai, Tần Chính sẽ không làm ra loại chuyện ngây thơ thế này.

Tiếng quần áo xé rách vang lên trong phòng, đặc biệt rõ ràng, hô hấp của người đàn ông nặng nề, hòa vào tiếng thở dốc rối loạn của người con gái.

Đường Y Y xem như không có việc gì, cô ngấm bức tranh đối diện đến ngẩn người.

“Cút...”

Đường Y Y đột nhiên hoàn hồn, nhấc chân bước đi, lập tức bị một luồng sức mạnh níu lấy, quăng cô lên tường, ót đập mạnh vào vách tường, từ chỗ va đập trước mắt cô bỗng dung tối sầm, trời đất quay cuồng.

Cô gái trên giường bị tình cảnh đột ngột diễn ra hù không nhẹ, ngây ngốc không động đậy.

Cho đến khi một tiếng thét giận ngập trời làm nổ tung màn nhĩ – “Tôi kêu cô cút, cô không nghe sao?”

Toàn thân cô gái sợ run lên, tay chân luống cuống, đầu óc trống rỗng.

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Lỗi tại không dùng được, vậy không cần thiết phải có.”

Cô gái không chịu đựng được nữa, đầu tóc bù xù thét chói tai chạy ra ngoài, đến nỗi quần áo cũng không cần sửa sang lại.

Trong phòng vang lên vài tiếng nổ, đồ sứ và trà cụ bày trong phòng chia năm xẻ bảy, chất đồng bừa bộn.

Vạt áo dưới mở rộng, lồng ngực phập phồng, hai tròng mắt Tần Chính đỏ ngầu, trong con giận dữ anh như điên cuồng, anh điên mới phối hợp diễn tuồng với Tiết Ngũ.

Con mẹ nó! Kết quả thành thế này!

“*!”

Tần Chính chửi bới, sắc mặt băng hàn, trong lòng Đường Y Y không có anh, một mảnh nhỏ cũng không có.

Không phải xạo.

Trái tim anh như bị siết chặt, hít thở không thông, trạng thái kích động lưu thông trong máu, cảm giác không được đếm xỉa đến khiến anh mất lý trí trong nháy mắt.

Lần đầu tiên trong đời anh nhận thức được điều này, cảm thấy xa lạ khó mà tiêu hóa được, lại đánh thẳng vào ý thức của anh.

Tần Chính vuốt vài sợi tóc hỗn loạn ra sau đầu, lộ ra gương mặt lan tràn lệ khí.

“Đứng lên!”

Cô gái nằm đó không có động tĩnh.

Tần Chính bước lại gần, anh cuối người ngồi xổm xuống – “Đường Y Y?”

Hô hấp cô dồn dập, Đường Y Y muốn đẩy Tần Chính ra, nhưng không thành công, cô khẽ nhếch đôi môi không còn tí máu.

“Nói cho tôi biết.” - Hàm dưới Tần Chính buộc chặt, sờ mặt cô, mồ hôi ướt đầm – “Đau ở đâu?”

Vịn vào vách tường, cô chậm rãi đứng lên, Đường Y Y ngấm miệng không đáp một tiếng.

Tần Chính đưa tay chùi phía sau đầu cô, tay anh ướt đầm dung dịch ấm nóng, anh đưa tay ra trước mặt, trên tay toàn là máu.

Đồng tử anh co lại, Tần Chính níu mặt Đường Y Y – “Đường Y Y, nói chuyện.”

Cô gái trong ngực không đáp một tiếng, giống như chết.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, Tần Chính hét lên – “Nói chuyện!”

Đường Y Y nhếch môi, nhưng không phát ra một âm tiết.

Giống như một khối đá cứng rắn, cạy không ra một khe hở, thái dương Tần Chính gật gật, vẻ mặt âm trầm đến kinh người.

Anh ôm ngang Đường Y Y lên, bước nhanh ra ngoài, bước chân trù trước đến giờ luôn trầm ổn mạnh mẽ có chút loạn choạn.

Tiết Ngũ biết chuyện chạy qua hỏi thăm

Đón anh chính là một cái gạt tàn thuốc.

Anh nhanh nhẹn nhảy qua một bên, cái tàn thuốc vỡ vụn trước mặt anh.

Nếu không phải anh né nhanh, đầu anh có lẽ đã bị nát.

Ngay sau đó, một quả đấm vung mạnh đến mặt, Tiết Ngũ chậm mảy giây tránh không thoát, lãnh trọn một cú đấm rắn chắc.

Anh đau đến hút khí, đôi gien đùng đùng nói – “F*ck! Cậu làm gì vậy? Cũng không phải tở làm Đường Y Y trở thành như vậy!”

Khẩu khí Tần Chính lạnh lẽo – “Không phải cậu?”

Khóc mất Tiết Ngũ run rẩy.

Anh chỉ phụ trách đưa ra ý tưởng thăm dò Đường Y Y, còn đặc biệt tìm người chuyên nghiệp đến diễn, muốn A Chính mình bạch tình hình thực tế.

Quý thần nào biết diễn quá sâu, diễn đến nằm bệnh viện.

“Đổi phó với con gái, biện pháp càng ngây thơ càng có tác dụng.

Một kích mắt lạnh bắn qua.

Tiết Ngũ xoa xoa xương gò má – “Đường Y Y bị thương có nặng lắm không?”

Tần Chính dựa vào góc bàn, ngón tay buông ra cổ áo – “Chảy máu không ít.”

Tiết Ngũ lập tức bao sân – “Một tháng gan heo tở bao hết.”

Sắc mặt Tần Chính cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Tiết Ngũ ho khan một tiếng – “Chuyện này cũng tại tở, tở không tính được Đường Y Y cứng mềm đều không ăn, vậy đi.”

Sắc mặt Tần Chính vẫn lạnh lùng như cũ.

Tiết Ngũ lấy điều thuốc ra khỏi miệng, phun ra một làn sương mù, cười du côn – “Như thế nào? Kết quả ra sao?”

Tần Chính liếc anh một cái, nụ cười trên miệng anh ngừng không được, cười tiếp cũng không xong.

Không khí yên lặng quái dị kéo dài một hồi lâu.

Cho đến khi Tiết Ngũ mở miệng không được tự nhiên như bình thường – “Trong lòng Đường Y Y không có cậu?”

Cho dù là dùng giọng điệu hỏi thăm, nhưng về mặt của anh chính là chắc chắn.

Lần này quá mất mặt đi, đả kích lớn nhất từ trước tới giờ.

Cái gì mềm nắn rắn buông, người ta căn bản không để mình vào mắt, chớ nói gì để trong lòng.

Về mặt biến hóa liên tục của Tiết Ngũ không coi ai ra gì thay đổi trước mặt Tần Chính.

Một bụng lửa không có chỗ xả, anh đời này chưa từng thất bại như vậy.

Nhìn bộ dáng Tiết Ngũ lúc này, giống như cả thiên hạ ai cũng biết Đường Y Y không coi anh ra gì, chỉ có anh đàn độn.

Một luồng sát khí ập tới, sau lưng Tiết Ngũ lạnh lẽo, anh cười khan lui về phía sau – “Tở đột nhiên nhớ ra, tở còn có việc...”

Làm gì có chuyện Tần Chính buông tha anh.

Từ hội quán Phương Hoàng bước ra, mặt mũi Tiết Ngũ bầm dập.

“Tở thật không hiểu, dù sao Đường Y Y cũng không có ý nghĩa gì đối với cậu, vậy cậu cần gì để ý trong lòng cô ấy có cậu hay không?”

Tần Chính sửa sang lại cổ áo vest đen, giọng điệu không đếm xỉ – “Tở nói tở để ý?”

Tiết Ngũ tròn trắng mắt – “Cậu chưa nói.”

Không để ý? Vậy tôi qua cậu vừa làm hành động gì?

“Nếu trong lòng Đường Y Y có người đàn ông khác, cậu có thể không quan tâm không?”

Tần Chính không lên tiếng, chỉ có hơi thở âm u xung quanh tiết lộ tâm tình của anh.

Anh sẽ tìm và giết người đàn ông kia.

Trong miệng thì không thêm đề ý, trong lòng lại không cho phép, mâu thuẫn.

Thời khắc này, trong nội tâm Tần Chính dường như toát ra điều gì, lập tức biến mất.

Tiết Ngũ vuốt mớ tóc lộn xộn trên đầu, hai tay nhét vào túi, vẻ mặt nghiêm túc – “A Chính, nghe tớ khuyên, con gái được làm từ nước không phải giả, nhưng Đường Y Y thì không phải, cậu vứt cô ấy xa thật xa đi, tránh cho làm hại người hại mình.”

Tuyết rơi trên đầu vai, Tần Chính im lặng.

Tiết Ngũ phun ra một ngụm trọc khí – “Lúc cậu thân mật cùng người con gái khác, Đường Y Y có bộc lộ dù chỉ là một chút tức giận? hay là để ý?”

Trong lòng Tần Chính cười lạnh, cô ấy một anh mắt cũng không nháy.

Thậm chí là không biết chuyện gì đang diễn ra.

Nhận thức này mơ hồ khiến anh nổi điên không kiềm chế được.

Nhận được đáp án từ trên mặt Tần Chính, như trong dự liệu, Tiết Ngũ ngửa mặt lên trời đầy bông tuyết – thương tuyết.

“Tin tớ đi, người đã từng ngã vào vụn bụi hoa như tớ thấy được, Đường Y Y quả thật không có tình cảm với cậu.”

Tần Chính lạnh lùng nói – “Tớ cần cậu nhắc?”

Tiết Ngũ - “...”

Hai người đàn ông đứng trong tuyết, nhất thời không ai nói gì.

“Tiểu Huy nói tớ yêu cô ấy.”

Âm thanh Tần Chính xuyên qua từng mảnh bông tuyết truyền vào tai Tiết Ngũ, anh ngây người ra như phỗng.

Qua một lúc lâu sau, từ trong miệng anh lại buông ra một câu, tràn đầy khinh thường – “Yêu là gì?”

Lông mi Tần Chính khóa lại, vấn đề này làm khó anh.

Yêu là cái gì? Anh quả thật là chưa nghiên cứu bao giờ.

Đối với Đường Y Y, anh chỉ nghĩ mình chiếm hữu toàn bộ, tuyết đối không chừa trong lòng bàn tay.

Đường Y Y chính là thành quả vừa ý nhất trong đời Tần Chính, anh giúp cho cô phá kén thành bướm, chỉ có thể trong phạm vi của anh mà nhảy múa, nhảy múa vì anh, vì một mình anh.

Thấy Tần Chính liếc mắt qua, Tiết Ngũ giật giật khóe môi – “Đừng hỏi tớ, tớ còn không biết nó ra sao.”

Không cần phải nghĩ nó gì! râu ria! Đại gia ta đi chơi – “Anh em à, tớ đi chơi đây.”

Xe chạy hướng về phía nhà trọ Lưu Đình Vân, một cuộc điện thoại gọi tới, vẻ mặt Tiết Ngũ bức bối nhưng khi nhìn thấy số điện thoại gọi đến thì lập tức chuyển biến 180 độ – “Bà nội.”

Anh vừa lái vừa nhìn đường xá lướt qua nở nụ cười, không có bất kỳ một tia dối trá hay tính kế – “Băng thiên tuyết địa, trẻ như thế này rồi, con còn có thể lêu lổng ở đâu? Còn còn không phải làm việc với A Chính sao, thật sự, con không nói dối, dạ, được, con lập tức trở về nhà.”

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Tiết Ngũ tắt ngúm, hai mắt híp híp.

Bà nội ở nhà tự dung lại gọi điện thoại cho anh...

Còn nói với anh cái gì vị hôn thê không nên hư hỏng.

Tốt nhất đừng để anh biết ai tính kế sau lưng anh.

Trong phòng, Đường Y Y để điện thoại trên đầu giường, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng gõ cửa vang lên hai cái, cửa khẽ mở ra, bác sĩ Lưu bước nhanh tới đo nhiệt độ cho Đường Y Y, làm xong kiểm tra cho cô, xoay người bước ra ngoài, báo cáo với người đàn ông đang đứng.

“Tần tiên sinh, nhiệt độ cơ thể Đường tiểu thư bình thường.”

Tần Chính ngẩng đầu.

Bác sĩ Lưu nói tiếp – “Ban đêm sẽ xảy ra hiện tượng sốt.”

Tần Chính phát tay – “Đi xuống đi.”

Bác sĩ Lưu lên tiếng – “Dạ.”

Đứng ngoài cửa một lúc lâu, Tần Chính bước vào thư phòng.

Trên máy theo dõi, người con gái nằm trên giường đầu quần vải xô, khuôn mặt tái nhợt, tiểu tiện, cô nhú đuôi lông mày, không yên ổn.

Tần Chính châm một điếu xì gà, đôi mắt thâm thúy nhìn qua máy theo dõi, một lát sau, hình ảnh quần gia xuất hiện bên trong.

“Đường tiểu thư, ăn chút cháo đi.”

“Tôi không có khẩu vị.”

Quần gia bưng cháo rời đi.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Đường Y Y đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía một góc nhỏ, chỗ đó có đặt một tủ quần áo.

Cô hướng về phía đó, khóe môi khẽ cong, giống như cười như không.

Trong thư phòng, Tần Chính đang nuốt mây nhả khói, cách màn hình máy theo dõi, cũng nở nụ cười.

Đích thân anh nuôi lớn một con sói hoang, vốn trông cậy có thể trở thành cánh tay trái đắc lực của anh, cùng anh rong ruổi sa trường.

Nhưng không lường được, qua nhiều năm như vậy, đã tính khó trừ, không thuần dưỡng được, thậm chí còn bị cắn ngược một cái.

Nếu như không có được lòng trung thành, dứt khoát nhổ hết răng, chém hết móng nhọn của nó.

Đến nửa đêm, Đường Y Y bắt đầu sốt cao.

Tần Chính ngồi ở đầu giường, dưới ánh đèn nhu hòa, nhìn xuống mặt cô.

Đầu tựa vào gối, tay đang truyền dịch, lông mi Đường Y Y rũ xuống thành một bóng mờ.

Một bên giường lún sâu xuống, Tần Chính nằm bên cạnh, tay gối sau gáy.

Anh nhớ tới lần đầu tiên ngủ cùng một cái giường với Đường Y Y, bầu không khí không tốt hơn hiện giờ là bao nhiêu.

“Cơ thể tôi hôm nay không thể được.”

Đường Y Y quần áo chỉnh tề, hô hấp dứt quãng, trên cổ và xương quai xanh đều là dấu vết hồng hồng.

Tần Chính mắt húng, chống người đứng dậy – “Ra ngoài.”

Đường Y Y ngồi dậy, mặc lại chỉnh tề, cô bước tới cửa.

Tần Chính ngồi phía sau bàn viết nhìn bóng lưng cô, đột ngột mở miệng – “Tôi nay ngủ ở đây.”

Đường Y Y sững sờ - “Dạ.”

Cô đã nói, thân thể cô không được, ở lại làm gì? Chẳng phải là muốn cô trắng đêm không ngủ?

Không chỉ là Đường Y Y, bản thân Tần Chính cũng kiệt sức.

Không làm tình, hai người họ lần đầu nằm chung một tấm chăn.

Tần Chính dựa vào đầu giường đọc sách, Đường Y Y cầm lấy Kinh Thánh lật qua lật lại, không có lời gì để nói với nhau.

Lấy mắt kính trên sóng mũi xuống, Tần Chính nói – “Tắt đèn.”

Đường Y Y bỏ kính thánh xuống, duỗi tay tắt đèn.

Căn phòng tối om, không khí yên tĩnh càng thêm thêm tĩnh mịch.

Giọng nói Tần Chính thấp đến không nghe thấy – “Lại đây.”

Chiếc giường khẽ di động, Đường Y Y rời khỏi một bên, nằm chết dí cạnh Tần Chính.

Đem người cuộn vào trong ngực, Tần Chính hoàn toàn không buồn ngủ, lần đầu anh cùng ngủ với người khác trên một cái giường, không khí không được tự nhiên, không thoải mái.

Đường Y Y nói – “Hay là để tôi ra ngoài đi.”

Anh không được tự nhiên, cô càng khó chịu hơn.

Không cần thiết phải cứng rắn đến gần nhau như vậy, làm ra dáng vẻ thân cận, làm tội làm tình nhau.

Tay Tần Chính mò nắm phủ lên mái tóc dài của Đường Y Y – “Đọc một đoạn Kinh Thánh nào đó cho tôi nghe.”

Im lặng một lúc, Đường Y Y bắt đầu đọc đoạn cô vừa đọc qua.

“Tiếp tục.”

Nghe một lần rồi lại một lần, Tần Chính không ý thức ngủ thiếp đi.

Buổi sáng khi Tần Chính tỉnh lại, anh còn nằm tại vị trí cũ, mà Đường Y Y thì cách xa ra cạnh giường, nằm đưa lưng về phía anh.

Cô thà rằng không đắp chăn, bị lạnh, cũng không chịu nằm cạnh anh.

Suy nghĩ bỗng chốc quay về quá khứ, mắt Tần Chính híp lại, ánh sáng lạnh lẽo thoáng hiện, khói mù tỏa ra.

Khi đó Đường Y Y đã chán ghét anh, mà anh cũng không phát giác.

Chán ghét anh, nhưng mọi chuyện đều vâng lời anh, nghe theo, ngược lại thật sự làm khó cho cô, trên mặt Tần Chính tuông ra một tia mỉa mai vui vẻ.

Trong lòng cô lại dám không có vị trí của anh.

Đường Y Y phát giác hơi thở của người bên cạnh có biến đổi, bản năng của cô ngay ra trạng thái ngênh chiến.

Nhưng không ngờ được đối phương lại án binh bất động.

Đêm nay Tần Chính đã mất hết mặt mũi trước mặt Đường Y Y, muốn anh trực tiếp chán vãn cô, vì sao không quan tâm anh cùng người khác thân mật, chỉ sợ là đáp án càng khiến anh nổi bão.

Dứt khoát không hỏi, anh sẽ chậm rãi tìm ra đáp án.

Vài ngày sau, Đường Y Y dưỡng thương ở nhà, chuyện công ty cô cũng không hỏi qua, Tần Chính ngồi họp với quản lý cấp cao qua video trước mặt cô.

Công ty muốn trước cuối năm phải chọn ra nữ chính cho tổ quảng cáo A, sản phẩm quảng cáo là dầu gội đầu, phòng thị trường đề cử vài nữ minh khá đặc sắc.

Tần Chính quét mắt về phía Đường Y Y.

“Luu Đình Vân.”

Đường Y Y cũng không che giấu, cô muốn tranh thủ cơ hội này cho Luu Đình Vân.

Còn bản thân Tần Chính muốn quyết định ra sao, có thể chấp nhận đề xuất của cô hay không, đó không phải trong phạm vi suy tính của cô.

Nhưng cô hiểu rõ, Tần Chính là một người công tư rõ ràng.

Luu Đình Vân quả thật là người thích hợp.

Trong phòng họp, Hách Tĩnh và toàn bộ quản lý cấp cao không nhìn thấy Đường Y Y ngồi trên ghế sofa, chỉ nghe thấy một giọng nữ, có chút ít quen

thuộc.

Khi bọn họ nghe được cái tên từ người đàn ông ngồi trên ghế tất cả đều lộ ra vẻ mặt đầy thâm ý.

Tư liên cá nhân của Lưu Đình Vân hiện lên màn hình, đời sống cá nhân cũng như tác phẩm cô tham gia.

“Hình tượng thật tốt.”

“Khí chất tự nhiên không ngờ lại hết sức phù hợp với sản phẩm.”

“Đúng, tôi cũng thấy là phù hợp.”

Hội nghị kết thúc, Lưu Đình Vân được chỉ định là nữ chính trong quảng cáo lần này.

Đường Y Y tiếp tục ăn xoài, Tần Chính cầm máy tính xách tay về thư phòng.

Hai người lại tiếp tục không nói với nhau điều gì.

Loại yên tĩnh trước khi giông bão kéo đến thế này khiến quản gia và người giúp việc mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, không biết khi nào bão long trời lở đất kéo đến.

Hai mươi mốt tháng chạp, Đường Y Y và Tần Chính tới tham gia đại thọ chín mươi của Bà nội Tiết Ngũ, người tham dự đều là người nổi tiếng hay quyền quý.

Sau khi vết thương trên đầu khỏi, khí sắc Đường Y Y khá tốt, giờ tay nhắc chân đầy tự tin ưu nhã.

Tiết lão gia vô cùng thích Tần Chính, kéo anh lên lầu nói chuyện.

“Thư ký Đường, đã lâu không gặp.”

Âm thanh truyền đến từ sau lưng đánh gãy giây phút nhàn nhã của Đường Y Y, cô xoay người, từ trong lượng ký ức không lồ của đại não tìm thông tin người đối diện.

“Sở tổng, đã lâu không gặp.”

Người đàn ông tóc húi cua đầy vui vẻ – “Đã lâu không gặp, thư ký Đường ngày càng trẻ ra.”

Bên trái bước lại hai người, đều là người lúc trước có hợp tác qua, Đường Y Y tiếp đãi họ chu toàn, thành thạo.

Trong thời gian trải quan huấn luyện ở Tần gia, cô biết được một điều, nhất định phải toàn thân lui ra trong đám đàn ông, nếu không thể, cho dù là mất đi bất cứ cái gì, suy cho cùng là cô không có năng lực, chẳng những không có ai thương cảm và đồng tình với cô, mà còn chịu trừng phạt.

Không có ai để ý cho an nguy của cô.

Cho nên bản thân cô chỉ có thể toàn thân lui ra.

Ở lầu hai, Tần Chính lắc chén rượu trong tay, dung dịch màu đỏ di động, ánh mắt chăm chú nhìn vào hình ảnh người đang đứng lầu dưới.

Anh chỉ mời vừa rồi đi một lát, cô gái kia liền chuyện trò vui vẻ với những người đàn ông khác, coi anh chết rồi sao?

Uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ trong tay, Tần Chính xoải bước xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tôi biết rồi

Khi Tần Chính từ lầu hai nhìn xuống, Đường Y Y đã biết, cô mân mê ly rượu hóp một ngụm, thần thái tự nhiên.

Khi áp xung quanh cô thấp dần theo bước chân Tần Chính khi anh đến gần cô, những người xung quanh bày ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón anh bước qua, một mực cung kính trong từng tiếng nói – “Tần tiên sinh.”

Đều là những kẻ già đời đã ngụp lặn nhiều năm trong danh lợi, cho dù trong lòng nghĩ gì, thì ngoài mặt vẫn khiến người khác cảm thấy xuân phong đắc ý.

Cái gì cũng không qua được lợi ích.

Tần Chính lạnh nhạt mở miệng – “Các vị nói chuyện gì với thư ký của tôi?”

Sắc mặt mọi người cứng đờ, lập tức trả lời, nói mấy người họ lần đầu đến thành phố C, muốn nhờ thư ký Đường chỉ dẫn một chút, muốn biết thành phố C có danh lam thắng cảnh nào.

Kết quả là một luồng khí lạnh ập đến.

Ánh mắt Tần Chính phía sau gong kính không chút gọn sóng – “Chỗ lát nữa trợ lý của tôi sẽ cho các vị một bản đồ chi tiết của thành phố C.”

“...”

Mọi người đều vội vàng giả vờ cười nói – “Vây làm phiền Tần tiên sinh.” Khóe miệng ai cũng co giật.

Sở tổng lại đảo mắt tìm bóng dáng Đường Y Y thì người đã sớm rời khỏi đám đông thị phi.

Lần này anh ta đến vì một hạng mục hàng hải, muốn thăm dò một chút tin tức từ Đường Y Y để điều chỉnh sách lược.

Ai ngờ còn chưa kịp nói tới chủ đề chính.

Ra khỏi đại sảnh, Tần Chính kéo Đường Y Y vào một góc ngách yên lặng.

Anh bóp chặt cổ tay cô, nắm ngón tay bấu mạnh – “Đường Y Y, em an phận một chút cho tôi.”

Ánh trắng sáng rọi, chiếu thẳng vào mặt Đường Y Y, bóng dáng mảnh mai mong lung in trên cửa, cô không bật ra một lời chỉ nhìn Tần Chính.

Cô đang cười nhạo anh không giống bình thường?! – Lòng ngực Tần Chính đập phồng, lửa giận trong phút chốc cháy bùng phục trong lòng anh.

Một tay đem người ấn chặt vào lòng ngực, Tần Chính cuối đầu bắt đầu vừa gặm vừa cắn môi cô.

Đau đớn bắt đầu chạy dọc từ khóe môi đến đầu lưỡi, Đường Y Y bị ép buộc tiếp nhận Tần Chính, anh càng quét đến sâu trong cô hòng, như muốn móc cả lục phủ ngũ tạng của cô cạo sạch một lần.

Cho đến khi Đường Y Y cảm thấy thiếu đường khí cực độ, hít thở không được, phát giác một cảm giác mát lạnh phát tán từ bắp đùi lan dần lên, da gà mọc lên từng lớp từng lớp một theo cảm giác kia.

Một tiếng xé vang lên, bên hông Đường Y Y trống trơn, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

Tần Chính hít sâu một hơi, hô hấp sôi trào nóng rực, trong con người của anh đầy dục vọng vấy gọi âm ỉ, cùng với dục vọng là sự vận vẹo cực đoan, tham lam chiếm hữu.

Muốn ngay lúc này rót hơi thở của anh vào người cô.

Một tay ôm lấy Đường Y Y, né qua ánh mắt của người khác, anh ném cô vào trong xe.

Tần Chính cúi người ngồi xe, trở tay đóng sầm cửa lại.

Lái xe đến một đoạn vắng người, Lục Sơn và Thạch Tiến một trái một phải đứng thẳng cạnh một cây cổ thụ.

Hai người nhìn nhau nghiêng ngẫm.

“Lục Sơn.” Thạch Tiến bỏ không được bản tánh tục mạch như chó ngàn năm vẫn thích ăn phân, mở miệng phá vỡ yên tĩnh – “Qua năm mới cậu có tính toán gì không?”

Lục Sơn – “Không có tính gì.”

Vậy mà lại trả lời, Thạch Tiến hồ hởi chặc lưỡi – “Lão gia thì sao? Không trở về?”

Lục Sơn chỉ phun ra mấy chữ, không nói tiếp.

Thạch Tiến nói – “Tổng tài sẽ trở về Manhattan.”

“Đã cho lệnh tôi đặt vé máy bay, hai vé, trong đó có một vé của Đường Y Y.”

Lục Sơn tiếp tục không nói gì.

“Tuyết rơi sao lạnh như vậy chứ?!” Thạch Tiến xoa xoa tay, lút đi động.

Anh đột nhiên nói một câu – “Chỗ này không có trung tâm thương mại.”

Hiệu quả cách âm của kính xe quả nhiên cực kỳ tốt, không có một âm thanh nào thoát ra ngoài.

Qua vài chục phút, cửa xe mở ra, không khí lạnh lẽo tràn vào, từ trong xe tràn ra hương vị đặc trưng sau khi hoan ái, hai luồng không khí không khí dần pha loãng.

Tần Chính bước xuống xe, một tay nhét vào túi quần, dựa vào thân xe hút thuốc, về mặt anh toát ra một tia sung sướng sau khi đạt được mong muốn.

Khi thuốc cháy hết một nửa, nhiệt độ trong máu trở lại bình thường, anh ôm người con gái trong xe ra.

Vài phút sau, Đường Y Y ở trong một căn phòng trên lầu hai thay quần áo, vị hôn thê của Tiết Ngũ là Hoàng Tiêu đi cùng.

Hoàng Tiêu là người con gái thông minh, cô biết Tiết Ngũ coi trọng người anh em Tần Chính này, mà Đường Y Y ở cạnh Tần Chính rất nhiều năm, phân lượng không nhẹ.

Vì muốn kết bạn với Đường Y Y, để mối quan hệ gần hơn, từ đó xâm nhập vào vòng tròn cuộc sống của bọn họ.

Đáng tiếc tính toán này Hoàng Tiêu không tính tốt.

Đường Y Y đúng là theo Tần Chính nhiều năm, nhưng giữa hai người họ chỉ có nói chuyện công việc.

Còn giữa cô và Tiết Ngũ, cô không thêm nói nhiều thêm nữa câu.

“Chị Y Y, y phục này mặc trên người chị rất thích hợp.”

Hoàng Tiêu đứng trước gương, quan sát Đường Y Y đang đứng trong gương, cô mỉm cười, thân thiết đem vài sợi tóc của Đường Y Y vuốt ra sau lưng.

Một giây sau, anh mắt cô nhúc nhích, nhưng che giấu cực nhanh, giống như không thấy những dấu vết mướt mượt thành sẫm sau gáy Đường Y Y.”

Chân mày được chỉnh sửa xinh đẹp của Đường Y Y khẽ nhướng lên, thu vào mắt vẻ mặt biến đổi trong nháy mắt của Hoàng Tiêu, cô không coi ra gì.

Người biết che giấu tâm tình của bản thân, không lộ ra chút gì, chính là người biết nguy trang, hoàn toàn không phải là người đơn giản.

“Tôi vừa chuyển đến thành phố C, còn bận rộn chuyện kinh doanh trong tiệm, chưa kịp đi tham quan xung quanh.” Hoàng Tiêu cười nói – “Không biết chị Y Y có rảnh vào cuối tuần này không? Cùng đi bách bộ với tôi.”

Sửa sang lại cổ áo, Đường Y Y thuận miệng đồng ý – “Được thôi.”

Về mặt Hoàng Tiêu vui mừng, về hồ hởi càng thêm đậm nét – “Quyết định như vậy đi.”

Đường Y Y ừ một tiếng.

Hai người đều có tính toán riêng.

Ngoài hành lang, Tiết Ngũ đang nói đùa với Tần Chính, hôm nay anh mặt tây trang mang giày da, ăn mặc chính thức, không phải là áo sơ mi trắng quần tây bình thường, ít đi một phần tùy ý và lười nhác, nhìn trầm ổn hơn nhiều.

“Bà nội nói gì với cậu?”

“Bà muốn ôm cháu cố, nói cậu không có tính giác ngộ.” Tần Chính nói – “Kêu tớ làm công tác tư tưởng cho cậu.”

Tiết Ngũ bắt đầu đi gỡ gỡ mái tóc đã vuốt keo – “Người già chỉ mong muốn như vậy.”

“Muốn cháu nội, nhận nuôi năm ba cái không được hay sao? Nhất định phải hao tâm hao lực như vậy.”

Tần Chính không nói đúng sai.

Tiết Ngũ rót nửa chén rượu vào miệng, anh cảm thấy phiền lòng nóng nảy nhũn nhũn lại.

Đối với con gái, lòng khoan dung của anh cực cao.

Chỉ cần làm cho anh thoải mái, muốn gì cũng được, không thành vấn đề.

Hoàng Tiêu là trường hợp đặc biệt.

Anh và Hoàng Tiêu đám hỏi một phần là lợi ích kinh tế, ngay từ khi còn nhỏ người đã được chọn, hai người không có nền tảng tình cảm gì, mỗi lần gặp mặt là một đám người xung quanh, bảy miệng tám lời xum xoe hai người họ, cơ hội đơn độc gặp mặt hầu như không có.

Tiết Ngũ đối với vị hôn thê của mình không có một chút hứng thú.

Tên cô anh nghe nhiều đến mức lỗ tai mọc kén, trong lòng liền sinh ra phản cảm với cô, vừa nhìn thấy người anh lập tức cảm thấy buồn nôn.

Đừng nói gì tới việc ôm cô, hôn cô, dù chỉ là chạm vào cô một chút anh cũng không muốn.

Càng không nói đến sống cùng một căn nhà.

Cô gái này đúng là một sinh vật lợi hại, thâm tàng bất lộ, Hoàng Tiêu biết rõ anh từ trước đến giờ không thiếu phụ nữ bên người, sinh hoạt của bản thân muốn màu trục lạc, thế nhưng vẫn còn muốn đính hôn với anh.

Anh thấy cô ta đúng là bị trúng tà.

“Hai người không quen không biết vì sao ở bên trong lâu như vậy còn chưa ra?”

Tiết Ngũ vừa dứt lời cửa liền mở ra từ bên trong, Đường Y Y và Hoàng Tiêu xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy Đường Y Y, Tiết Ngũ không chút keo kiệt dùng ánh mắt ca ngợi cô – “Y Y, cô mặc bộ lễ phục nào đó này đẹp mắt hơn bộ màu lam lúc trước nhiều.”

Yêu dã, mị hoặc, quần áo như lửa, vẻ mặt như băng, đủ kích thích đến đầu dây thần kinh của động vật giống đực.

Anh vừa dứt lời, lập tức nghiêng người nhìn Tần Chính, gương mặt cười nói – “Đúng không A Chính.”

Ánh mắt dừng lại trên người Đường Y Y chỉ một cái chớp mắt, Tần Chính ngẩng đầu nhìn Tiết Ngũ, mang cô rời khỏi.

Hành lang chỉ còn lại Tiết Ngũ và Hoàng Tiêu.

Dưới ánh đèn màu cam ấm áp, Hoàng Tiêu mặc một bộ lễ phục hở ngực màu trắng, thuần khiết tao nhã, như một nụ tuyết liên chớm nở không nhiễm một hạt bụi trần.

“Chị Y Y hẹn em cuối tuần này đi dạo.”

Tiết Ngũ dùng ánh mắt hàm xúc đầy ý tứ nhìn Hoàng Tiêu – “A?”

Hoàng Tiêu mặt không đỏ, tim không nhảy, hơi mỉm cười nói – “Cô ấy rất tốt, rất dễ gần.”

Nhìn chằm chằm cô ấy mấy giây, Tiết Ngũ thu hồi ánh mắt, đầy nghiền ngẫm chuyển động chén rượu trên tay.

Anh nhìn Đường Y Y từ nhỏ đến lớn, cô là loại người nào anh hoàn toàn rõ ràng, mọi chuyện đều dùng trăm phương ngàn kế, đối với người không có chút giá trị lợi dụng nào sẽ không muốn tổn hao tinh lực, không thể nào chủ động hẹn Hoàng Tiêu.

Khả năng cao nhất chính là Hoàng Tiêu chủ động hẹn, Đường Y Y đồng ý.

Tiết Ngũ giật giật khóe miệng, anh cũng biết Hoàng Tiêu có ý đồ gì với Đường Y Y, người trước thì nghĩ muốn hòa nhập vào cuộc sống của anh, còn người sau thì vì Lưu Đình Vân.

Hai người mới đi chung với nhau.

Hoàng Tiêu không biết tính toán của mình đã bị Tiết Ngũ nhìn thấu – “Nghe ba em nói anh đã giành được hạng mục Khởi Phong, chúc mừng anh.”

Tiết Ngũ giễu cợt – “Ba em không nói tôi không coi ai ra gì?”

Về mặt Hoàng Tiêu cứng đờ – “Sao lại nói vậy, chúng ta đều là người một nhà.”

Tiết Ngũ đột ngột áp sát vào, thân thể Hoàng Tiêu căng thẳng, lông mi dài rung động nhẹ nhàng, nhắm mắt lại.

“Sao? Đang chờ tôi hôn em?”

Âm thanh bên tai đầy vẻ trêu tức và khinh thường, mặt Hoàng Tiêu nháy mắt trắng bệch, cô mở mắt ra, nhìn bóng lưng Tiết Ngũ, trong lòng khó chịu, cắn môi.

Chẳng lẽ không cô không bằng những cô gái hỗn tạp bên ngoài hay sao?

Sau khi Thọ yến kết thúc, cả nhà Tiết gia tụ tập lại cùng một chỗ, Tần Chính, Đường Y Y, Hoàng Tiêu đều đứng cùng.

Mẹ Tiết Ngũ cắt trái cây ở phòng bếp, Tiết Ngũ đứng một bên phụ giúp, trách nhiệm chủ yếu là giúp ăn.

“Lúc này bà nội vừa ăn một miếng bơ.”

“Cái gì?” Mẹ Tiết Ngũ la lên - “Mẹ đã nói với con nhiều lần, bà nội không thể ăn bơ, sao con không nhớ?” Tiết Ngũ nói - “Hoàng Tiêu đưa.”

Mẹ Tiết Ngũ lập tức hết giận, vẻ mặt ôn hòa, thở dài - “Chuyện này không thể trách tiểu Tiêu, con bé không biết.”

Khóe mắt Tiết Ngũ giật giật, anh ôm lấy bả vai mẹ mình - “Mẹ, con không có tình cảm với Hoàng Tiêu.”

Mẹ anh nói - “Tình cảm không biến thành cơm ăn được.”

“Hôn nhân không phải là tình yêu, chàng chàng thiếp thiếp, là chuyện giữa hai gia đình, môn đăng hộ đối chính là chuyện quan trọng nhất.”

Tiết Ngũ giống như nghe kinh.

Anh căn bản không muốn kết hôn cùng bất cứ cô gái nào.

“Ba tiểu Tiêu và ba con là chiến hữu cũ, hiểu tận tường gốc rễ, chuyện gì cũng tốt, nhà người khác muốn còn không được.” giọng nói mẹ anh nhấn mạnh - “Bắt đầu từ năm sau, con đừng quan hệ lãng nhăng với mấy người con gái bên ngoài, có thời gian mang tiểu Tiêu về nhà ăn cơm.”

Tiết Ngũ ngoài miệng nói chuyện lấy lệ, sang năm anh phải đoạt Lưu Đình Vân tới tay, chưa cần người mới, mùi vị của cô anh thử qua một lần lập tức nhớ thương tới giờ.

Anh muốn ăn cho đủ, ngán rồi vứt bỏ.

“A Chính cũng vậy, bao nhiêu năm nay lúc nào cũng mang theo Đường Y Y, đi đâu cũng đi chung, thư ký không ra thư ký, bạn bè không ra bạn bè.”

Mẹ Tiết Ngũ nói - “Vậy không phải làm trẻ nãi đưa nhỏ kia hay sao?”

“Nếu cha mẹ Đường Y Y biết được, không biết thương tâm bao nhiêu.”

Mặt Tiết Ngũ liền biến sắc, phản xạ có điều kiện nhìn về phía cửa, chắc chắn không có ai anh mới thở ra một hơi.

“Mẹ, lời này nhất định không được nói trước mặt A Chính.”

Tần Chính là loại người gì, anh muốn đối xử với Đường Y Y như thế nào cũng được, nhưng không chịu được người khác nói Đường Y Y một câu không phải.

Mẹ anh có chừng mực - “Mẹ biết rõ.”

Cô đem mâm đựng trái cây dọn đi - “Xong, bưng ra ngoài đi.”

Trong phòng khách vang lên tiếng cười nói, Tiết Ngũ bưng mâm trái cây đi qua.

Bà nội Tiết đầu đầy tóc trắng, mang kính viễn thị, người gọn gàng sạch sẽ, tinh thần còn minh mẫn.

Bà nắm tay Hoàng Tiêu, mở miệng ra là một tiếng tiểu Tiêu, hết sức yêu thích.

Trừ người trong cuộc là Tiết Ngũ, người lớn trong gia đình họ Tiết đều hết sức hài lòng Hoàng Tiêu, khen cô lễ phép, là người biết nhìn toàn cục.

Tiết Ngũ là con một, không phải là con thứ năm, mà sinh vào tháng năm, bà nội Tiết mang kính lão nhìn hoàng lịch từng tờ một, sau khi cân nhắc đặt tên cho anh là Tiết Ngũ.

Dễ nhớ, thuận miệng.

“A Chính, con trưởng thành rồi.” Bà nội Tiết nói - “Đã ba mươi bảy rồi.”

Tiết Ngũ tròn mắt - “Bà nội, hết năm nay cậu ta ba mươi chín.”

“A? Cái gì?” Bà nội Tiết nhìn Tần Chính, dùng giọng nói không dám tin nói - “Vậy thì sắp bốn mươi rồi?”

Giọng nói tựa như ví anh là người đàn ông bốn mươi, sẽ không có cô gái nào coi trọng đàn ông tới độ tuổi này.

Giống như sản phẩm không bán được.

Cho dù tốt, cũng quá đắt.

Bộ mặt Tần Chính xụ xuống.

“Thời gian qua thật nhanh, chớp mắt một cái nhiều năm trôi qua.” Bà nội Tiết vỗ vỗ tay Tần Chính, lời nói thắm thía nói với anh – “Không thể cứ như vậy mãi đi?”

Tần Chính hộp một hộp trà – “Bà nội, con không gấp.”

Không gấp? Bà nội Tiết nhủ lại đuôi lông mày đầy nếp nhăn, người đã bốn mươi tuổi chưa lập gia đình còn không gấp? Đợi đến khi nào?

Bà nhìn về phía tay trái – “Y Y, con năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đường Y Y nói – “Bà nội, con hai mươi chín.”

“Con cũng hai mươi chín? Vậy sang năm không phải ba mươi hay sao?” Bà nội Tiết nhìn không được cảm khái, hai mắt vẫn đục bao hàm từ ái – “Bà nội nhớ lúc con ở vườn bồ đào hái bồ đào, mới đây thôi, mặc quần bông, tết một bím tóc đuôi ngựa, dưới ánh mặt trời gương mặt đỏ ửng.”

Khi đó Đường Y Y mười một mười hai tuổi, đơn thuần ngây thơ.

Tần Chính hơn hai mươi, kiều căng tùy ý, chính là thời điểm lộ ra sắc sảo bên ngoài.

Trong vườn bồ đào đầy quả, Đường Y Y cầm cây kéo, băng qua vườn, cô mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, cho là bản thân nghe lầm.

Sau đó nghe liên tiếp vài tiếng, Đường Y Y tìm được nơi tiếng khóc phát ra là một căn nhà gỗ nhỏ, cô bước nhẹ thân thể lại úp sấp lên cửa sổ, nhón chân lên, tai dán vào vách.

Tiếng khóc thêm rõ ràng, không ngừng vang lên, giống như thống khổ, lại giống như vui sướng, còn có vài âm thanh kỳ quái.

Cửa sổ đột ngột mở ra, Tần Chính khoác áo sơ mi đen, vẻ mặt tức giận – “Ở đây làm gì?”

Đường Y Y sợ run - “Hái, hái bồ đào.”

Gió thổi tung rèm cửa sổ, ngồi trên bàn trong phòng là một cô gái, mặc một chiếc váy màu xanh cỏ rộng thùng thình, mắt cá chân vừa trắng vừa mịn, cô sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn thêm nữa.

Đêm đó, Đường Y Y bị phạt đứng trong viện, không ăn không uống, cho đến khi hừng đông.

Quản gia nói cho cô biết, đó là bạn gái của thiếu gia, cô nghe thấy tiếng khóc vì chiều hôm qua hai người có chuyện không vui, bảo Đường Y Y đi xin lỗi.

Đường Y Y lung la lung lay bước đi, hơn một tiếng đồng hồ sau bước ra, một bên mặt sưng tấy.

Sau này mỗi khi Tần Chính mang người nào về nhà, cô đều tránh đi xa xa, khi đó cô còn nhỏ chỉ biết là cách Tần Chính càng xa càng an toàn.

Khi đó tất cả người giúp việc ở Tần gia gọi Tần Chính là thiếu gia, về sau mới gọi là tiên sinh.

Nước trà nóng hơi văng tung tóe lên mu bàn tay, Đường Y Y đột nhiên bừng tỉnh, huyết thái dương nhảy dựng, cô duỗi tay đè chặt, đầu ngón tay đè lên hai cái.

Mu bàn tay dần đỏ, Đường Y Y đem bàn tay đó để xuống dưới bàn, chờ chỗ bị phồng phồng lên, giảm bớt cảm giác đau rát.

Không có ai chú ý tới một màn này.

Tần Chính thấy được.

Lông mi anh nhủ lại, giống như muốn làm một điều gì đó, nhưng khắc chế bản thân, kiềm lại.

Đường Y Y nhìn hoa văn trên bàn, không giống như đang bị đau.

Cảm nhận một đồng chuyện lớn, bà nội Tiết thở dài – “Thế hệ này của các con không giống với thế hệ của bà nội, vừa nhắc tới chuyện thành gia lập thất thì lập tức nói bận rộn, không có thời gian, lấy sự nghiệp làm trọng.”

“Cho dù không có thời gian, thì cũng phải lập gia đình chứ.”

Tiết Ngũ rót cốc nước đưa qua – “Phải, phải, bà nội nói phải.”

Bà nội Tiết trừng anh, rồi nhìn qua Hoàng Tiêu – “Tiểu Tiêu, buổi tối ở lại cùng với bà nội được hay không?”

Hoàng Tiêu ngại ngừng rũ mắt – “Dạ.”

Về mặt Tiết Ngũ lập tức giống như ăn phải một con ruồi.

Rời khỏi nhà họ Tiết đèn đóm đã leo lét.

Một đường trở về im lặng, Đường Y Y vào phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra trên giường nhiều thêm một hộp thuốc cao.

Cô đứng bên cửa sổ lau tóc, lại sắp hết một năm.

Ngoài cửa truyền tới âm thanh của quần gia – “Đường tiểu thư, tiên sinh chờ cô ở thư phòng.”

Khi Đường Y Y bước vào, Tần Chính ném cho cô một phần văn kiện.

Ngồi vào bàn đọc sách bằng gỗ lim phía sau, Đường Y Y cúi đầu lật xem.

Thư phòng chìm vào không khí trầm tĩnh.

Tần Chính nhấp một ngụm nước trà, lười biếng dựa vào thành ghế, mi mắt hơi khép.

Anh nhìn giống như là đang chợp mắt, nhưng anh mắt chưa hề rời khỏi người Đường Y Y.

Đem văn kiện khép lại, Đường Y Y nói – “Có hoa không có quả.”

Tần Chính đánh nhịp mặt bàn – “Tiếp tục.”

Đường Y Y giương mắt, cô có thể nhìn thành những điều này, Tần Chính cũng có thể, còn có gì cần phải nói?

Thăm dò? Hay là không có việc gì làm, lấy điều này giết thời gian?

“Hạng mục này đối với Sở thị là tình thế bất buộc, sẽ chủ động liên lạc với chúng ta, mong muốn chúng ta cho họ một chân, có thể thỏa mãn họ, điều kiện là năm ngàn vạn và ba mươi phần trăm lợi nhuận của hạng mục.”

Đôi mắt khẽ híp một cái, Tần Chính nhìn Đường Y Y – “Lại đây.”

Đường Y Y nhú mày.

Khi cô đi qua, Tần Chính nắm lấy bàn tay bị bỏng, ngón tay có kén mỏng vuốt nhẹ xung quanh vết thương, cô đau đến thở hắt vì kinh ngạc.

Động tác Tần Chính ngừng lại – “Thoa thuốc mỡ chưa?”

Đường Y Y nói - “Rồi.”

Đầu ngón tay dôi đi, vuốt ve mặt Đường Y Y, mi mắt Tần Chính mở lên – “Em muốn cái gì?”

Giống đế vương cao cao tại thượng, khoan dung ban thưởng cho con dân dưới chân mình.

Ánh mắt Đường Y Y xuyên qua mắt Tần Chính, nhìn vào vách tường phía sau, nhìn những vật điêu khắc đồ án rườm rà phía sau, tự hỏi bản thân mình có cảm giác gì.

Bên tai cô lại vang lên giọng nói, ngữ điệu mây trôi nước chảy, lại không có người cự tuyệt – “Trừ rời khỏi.”

Đường Y Y rút cuộc biết cảm giác của bản thân là gì.

Chán ghét!

Thấy người không có phản ứng, Tần Chính nhú mày – “Cần tôi nói lại lần hai?”

Đường Y Y chuyển ánh mắt qua mặt Tần Chính – “Trừ rời khỏi, tôi cũng không cần bất cứ điều gì.”

Hơi thở đột ngột âm trầm, Tần Chính ngửa người ra sau, liếc nhìn Đường Y Y lạnh lùng, trong đôi mắt có tức giận kinh khủng cuộn cuộn tuông chảy.

Chỉ cần một mệnh lệnh của anh, toàn bộ những gì tốt nhất trên thế giới này sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Cô đến tột cùng còn chưa biết đủ?

Rời khỏi anh có sức hấp dẫn vậy sao?

Giọng nói u ám chen ra từ giữa hàm răng Tần Chính – “Cút.”

Đường Y Y xoay đi hai bước, lại bị anh ôm lấy từ phía sau.

“Em vì sao nhất định phải rời khỏi tôi?” Hơi thở ấm áp phun lên gáy Đường Y Y, từ góc độ này có thể thương thức toàn bộ xương quai xanh của cô, còn lại một chút vết tích, màu sắc vẫn sậm như cũ, còn có một nốt ruồi chu sa ở đó.

Cô tìm cách xóa đi, anh tìm cách làm cho nó nguyên vẹn.

“Tôi đã nói, tôi sống đủ cuộc sống như thế này rồi.”

Trong giọng nói Đường Y Y bao bọc đầy cảm hận, nghiền nát kích thích đang toát ra ở Tần Chính, trên gương mặt ngông cuồng tự đại của anh cô cho anh một kích không nhẹ.

Điều này lại làm cho anh một lần nữa ném được cảm giác thất bại là gì.

“Đừng quên, cuộc sống này ban đầu là cha mẹ em ban cho em, không muốn” - Tần Chính siết chặt Đường Y Y, môi ở sau gáy cô, cắn nhẹ vành tai cô, anh cúi đầu, lồng ngực run động vang lên tiếng cười – “Cũng phải chịu cho tôi.”

Đường Y Y nhìn hai thân thể giao thoa trên cửa kính, còn một chút khoảng cách, cũng không dính liền triệt để, nếu không dạ dày cô càng thêm khó chịu.

Cha mẹ thì không thể chọn lựa, Đường Y Y không còn đường phản bác.

Nhưng cuộc đời của cô sau này, nằm trong tay Tần Chính.

Cô muốn lấy lại.

“Tôi có thể đem kỹ thuật pha trà từng bước từng bước một không giấu điểm chút nào truyền lại cho người khác, hay là bất cứ chuyện gì, tường tận đến từng chi tiết, tôi bảo đảm, tôi có thể làm, thì rất nhiều người cũng có thể làm được...”

Cắt đứt lời nói của cô, Tần Chính gầm nhẹ – “Đường Y Y, em quá coi trọng bản thân mình.”

“Vậy thì sao anh không chịu buông tha tôi?” Đường Y Y nhìn thẳng vào vẻ mặt vụn vỡ của Tần Chính, vẻ mặt này giống như là...

Anh giống như đang cất lực che giấu một điều gì đó sợ cô phát hiện.

Bầu không khí trong thư phòng chợt thay đổi quỷ dị.

Đường Y Y nhìn Tần Chính, trong đầu chợt hiện lên ký ức đủ loại của mấy chục năm qua cho đến từng màn từng màn phát sinh trong thời gian vừa qua, so với quá khứ có quá nhiều điểm khác biệt.

Dần dần, ánh mắt cô từ bình tĩnh chuyển thành một loại sắc thái khó nói nên lời, giống như từ trên người Tần Chính rút ra được kết luận, kết luận buồn cười cực điểm.

Thật lâu sau, Đường Y Y lâm bẫm, giống như lâm bẫm lâu bầu – “Tôi biết rồi.”

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Tần Chính thay đổi kịch liệt, anh giận tím mặt, thay đổi đột ngột khiến người khác cảm thấy rợn tóc gáy – “Câm miệng!”

Anh càng mất khống chế, càng muốn che giấu, trong lòng Đường Y Y càng khẳng định kết luận trong lòng, hai mắt cô tròn to, ánh mắt đầy khiếp sợ rồi chuyển qua chán ghét nhìn qua – “Nguyên lai anh...”

Giọng nói đột ngột im bật, cái ghế ngã xuống đất, Tần Chính bỗng nhiên đứng dậy, duỗi tay bóp cổ Đường Y Y, nhấc lên không, hô hấp anh nặng nề, sắc mặt xanh mét, ngũ quan vụn vỡ ra lệnh – “Tôi nói em câm miệng!”

“Đường Y Y, em câm miệng cho tôi!”

“Khụ khụ.” Bị ép buộc ngược đầu, mũi chân Đường Y Y cách đất, ánh sáng chiếu vào đỉnh đầu cô, cô đầu vàng mắt hoa, thật sự khó thở, giọng cô khàn khàn cười ha ha ra tiếng, lộ ra vẻ trào phúng – “Anh yêu tôi sao?”

“Tần đại ca.”

Sau đó là tiếng bản đọc sách bị đá mạnh ầm vang.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Muốn hù dọa ai

Sau đêm hôm đó, Tần Chính biến mất.

Một người đàn ông sắp bốn mươi tuổi còn chơi trò mắt tích.

Không biết là làm lấy cho ai nhìn.

Đi trốn, trốn tránh chuyện gì?!

Hay là muốn làm cho ai hoảng hồn?

Dù sao người đó cũng không phải Đường Y Y.

Khi Đường Y Y đang ăn điểm tâm, quản gia bước lại nói – “Đường tiểu thư, đã ba ngày rồi không có tin tức của Tiên Sinh.”

Đường Y Y tiếp tục húp cháo, không nói.

Quản gia đành giọng nói – “Có cần báo cảnh sát tìm người không?”

Đường Y Y bỏ muỗng trứng xào cà chua vào trong miệng, im lặng không nói.

Đứa nhỏ này ở Tần Gia vài chục năm, trong xương đã lãnh huyết vô tình, có chút giống người Tần gia, quản gia thờ dài, trên mặt ông đầy nếp nhăn, tuổi đã lớn, không chịu được kinh hãi quá lớn – “Đường tiểu thư, cô tìm Tiên sinh đi.”

Đường Y Y cầm khăn lau miệng, nói – “Thanh Sơn tìm khắp nơi còn không thấy thì làm sao tôi có thể biết được anh ta ở đâu?”

Quản gia nói – “Tôi nghĩ Đường tiểu thư chung đụng nhiều cùng với Tiên sinh, có nhiều nơi có cùng ký ức.”

Đường Y Y trả lời ngắn gọn – “Không có.”

Cô đứng người lên, mặc thẳng áo khoác ngoài, đi ra cửa đổi giày.

Quản gia đứng sau lưng cô nói – “Đường tiểu thư, cho dù Tiên sinh không trở lại, gút mắc cũng không tháo gỡ được.”

Động tác mang giày da của cô ngừng lại, về mặt Đường Y Y bỗng dưng lạnh xuống – “Cảm ơn ông đã nhắc nhở.”

Nhìn cô bước ra khỏi cửa, về mặt quản gia trở nên nghiêm túc và lo lắng trùng trùng.

Ông không biết rõ mấy ngày trước đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao Tiên sinh bỏ đi, nhưng ông xác định một điều, chỉ có Đường tiểu thư mới có thể tìm thấy Tiên sinh trở về.

Càng vào những ngày cuối năm, tuyết rơi càng nhiều.

Cảm giác lạnh rùng mình, thấu xương, hít sâu không khí lạnh vào phổi, tinh thần bỗng chốc nâng cao không ít.

Hai tay nhét vào túi, Đường Y Y đứng trên bậc thang, xe chạy tới, cô ngồi vào ghế xe sau.

Cho dù Tần Chính không ở đây, anh vẫn cho người đem lồng sắt khóa chặt, cho người trông coi, không cho cô một cơ hội trốn ra thoát.

Mùi thuốc là bùng lên lan tràn trong xe.

Cô nhắm mắt lại, ngón tay thon dài cầm điều thuốc, để mặc cho nó cháy im ắng.

“Anh yêu tôi sao? Tần đại ca.”

“Yêu cô? Cô cũng không nhìn lại một chút xem bản thân là ai?”

“Nếu tôi đã không vừa mắt anh, anh còn không thả tôi ra, quá bi ối.”

“Cút ra ngoài.”

Đường Y Y cầm điều thuốc đến bên môi, cắn, hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra làn khói trắng.

Tần Chính, anh yêu tôi.

Sự thật quả đáng buồn.

Tầng mười hai ở công ty, trong Studio.

Vài cái máy quạt gió đồng thời hoạt động, từ nhiều phương hướng nhắm vào Luru Đình Vân thổi tới, cô mặc váy liền màu xanh da trời đến gối, lộ vai, đội một bộ tóc giả dài màu đen, đứng đó, thanh tân, đậm nhã.

Đường Y Y ôm hai cánh tay, nhìn Luru Đình Vân làm theo yêu cầu của đạo diễn, thỉnh thoảng lấy tay gãi tóc, hất đầu, ngoái nhìn cười một tiếng.

Khi được lệnh nghỉ ngơi, thợ trang điểm cấp tốc trang điểm lại cho Luru Đình Vân.

Khóe mắt nhìn thấy bóng dáng Đường Y Y, Luru Đình Vân hồ hởi kêu lên – “Y Y, vô trong đây!”

Đường Y Y nhắc chân bước đến gần – “Sao rồi? Chụp thuận lợi không?”

Luru Đình Vân cười nói – “Thuận lợi.”

“Không nghĩ tôi có một ngày tới có thể nhận được hợp đồng quảng cáo của công ty cậu.”

Cô lộ ra vẻ vui tươi tung tăng như chim sẻ, khóe mắt đuôi mày đều phấn khởi, thợ trang điểm vừa đi, cô lập tức thấp giọng nói – “Y Y, cậu nói thật cho tớ biết, có phải cậu tranh thủ vị trí này cho tớ ở chỗ Tần Chính không?”

“Ồ?” Đường Y Y nhìn cô – “Vì sao hỏi vậy?”

Luru Đình Vân nói – “Tớ nghe được vài tin tức, nói vốn dĩ đã chọn người khác.”

Còn là một người tai to mặt lớn, so sánh với người ta, cô quả thật không sánh bằng.

Đường Y Y nói – “Công ty tính toán toàn diện, căn cứ vào tình huống thực tế chọn ra người có điều kiện phù hợp nhất.”

Luru Đình Vân ngẫm lại – “Cũng phải.”

Một công ty quảng cáo lớn như vậy, cũng không phải là công ty quy mô nhỏ, chế tác còn yếu.

Mỗi khi quyết định chuyện gì sẽ phân tích triệt để.

Cô nhìn phía xa xa bĩu môi – “Y Y, công ty cậu cũng thật là lợi hại, có thể mời hẳn ta tới.”

Nhiếp ảnh gia đó rất nổi tiếng trong giới, chỉ nhận những case của nhân vật lớn, Luru Đình Vân chính là nhân vật nhỏ, sức ảnh hưởng không lớn, chỉ đứng hàng thứ năm trong giới, có thể hợp tác với nhân vật tầm cỡ như vậy có thể gọi là cơ hội tốt đẹp nhất trong năm.

Nghe cô nói vậy, Đường Y Y nhìn lướt qua người đang đưa lưng về phía cô, anh ta đang nói chuyện cùng một số nhân viên khác, toàn thân tản mát ra hơi thở nam tính.

SLM thu mua công ty này, dòng vận hành tài chính tăng lên, rất nhiều khách hàng hợp tác làm ăn đều vì muốn tạo mối quan hệ với Tần Chính.

“Ngày hôm qua tớ về nhà, phát hiện hàng xóm cách vách là người khác, là một cặp vợ chồng trung niên.” Luru Đình Vân nói – “Cậu vừa đi khỏi, Lục Khải Chi cũng đi luôn.”

“Tớ đoán là anh ấy thấy không có khả năng đeo đuổi được cậu nên dời trận địa.” – Người có tiền có thể muốn gì làm cái đó, tiền đặt cọc mất thì thôi, không là gì cả.

Mặt Đường Y Y không đổi sắc.

Chuyện Lục Khải Chi chuyển đi hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô, bất luận là vì cô, hay vì an nguy của Lục gia.

Luru Đình Vân nói – “Qua năm mới tớ tìm phòng khác.”

Bình thường Y Y không ở lại, cô một người ở nhà hai phòng, tiền thuê cao, không nên phung phí.

Đường Y Y nói – “Không cần tìm.”

“Tớ mua lại rồi, cậu tiếp tục ở đi.”

Luru Đình Vân ngẩng đầu, đầy khiếp sợ - “Mua... mua lại?”

Mua khi nào? Cô một chút cũng không biết, chủ cho thuê cũng chưa từng nói với cô.

Đường Y Y “Ờ” một tiếng.

Mua căn nhà nhỏ đó, thuận túy là vì cô sống ở đó hai năm, cô hết sức cảm ơn Lưu Đình Vân đã xuất hiện trong khoảng thời gian kia.

Thứ hai là vì chính bản thân cô, cô nghĩ ở thành phố C này có chỗ cô có thể gọi là nhà.

“Bạn tốt.” Âm thanh ngân ngáy kéo dài, Lưu Đình Vân quăng mị nhãn qua – “Cậu nếu như là đàn ông, nhất định là một tổng tài bá đạo.”

Đường Y Y không còn gì để nói.

“Y Y, lát nữa tớ muốn đi tham quan phòng làm việc của cậu, cậu không đề ý chứ?”

“Hoan nghênh đến bất cứ lúc nào.”

Lúc Đường Y Y và Lưu Đình Vân nói chuyện, phòng thiết kế có hai người tới là Lý Mi và Ngô Hưng.

Ngô Hưng nhìn thấy Đường Y Y, anh ta chỉ đứng từ xa xa gật đầu, không có ý đến gần, trực tiếp đi qua xem tiến độ chụp ảnh.

Không giống như lúc trước khi vừa thấy được người hai con mắt lập tức dính lên không tháo ra được, không bỏ qua bất kỳ cơ hội tiếp xúc nào. Giờ thì hoàn toàn ngược lại.

Hiện tại giống như có điều kiêng kị, không dám quá thân cận với Đường Y Y.

Nháy mắt với Đường Y Y, Lý Mi chào hỏi Lưu Đình Vân – “Chào buổi sáng.”

Lưu Đình Vân – “Chào buổi sáng.”

Lý Mi hỏi – “Đình Vân, tổ này chụp xong chưa?”

Lưu Đình Vân nói – “Chụp xong rồi.”

Một lát sau, Lưu Đình Vân đổi lại một bộ trang phục mùa, cô không phải xuất thân được đào tạo chuyên nghiệp, nhưng được huấn luyện vài năm, thần thái và động tác đều hết sức có thần.

Không qua xử lý hậu kỳ hiệu quả cũng rất tốt.

Kéo Đường Y Y qua một bên, Lý Mi nhỏ giọng nói – “Tổng tài hình như hôm nay cũng không đến công ty nữa.”

Cô đưa ngón tay ra – “Ba ngày.”

Đường Y Y – “Ừ.”

Lý Mi nhìn thấy thần sắc Đường Y Y lạnh nhạt, nhìn không được tròn trĩnh mắt, mặc dù trong thời gian này trong công ty không còn nghe thấy mấy lời thị phi, nhưng trong bụng ai cũng biết rõ, thái độ Tổng tài đối với Đường Y Y không bình thường, càng đi sâu vào bên trong càng nguy hiểm, không ai dám suy đoán.

Lúc ban đầu cô còn tưởng những vết tích trên người Đường Y Y là do bạn trai làm, nhưng không ngờ rằng...

“Tổng tài sẽ không bị ai bắt cóc đi chứ?”

Đường Y Y bội phục sức tưởng tượng của Lý Mi, ai có thể bắt cóc được Tần Chính?!

“Anh ta không chết được.”

Cơ mặt Lý Mi giật giật rất nhẹ - “Cậu không lo lắng gì cho anh ta sao?”

Đường Y Y nói – “Có gì mà phải lo lắng?”

Lý Mi nhìn cô trân trối – “Thực sự không có gì phải lo lắng?”

Đường Y Y lườm cô một cái.

Biết rõ Lý Mi không phải người khẩu thị tâm phi, bao đồng chuyện không liên quan tới mình, trên mặt Lý Mi chỉ thấy vẻ tiền đồ mong manh, bộ dạng sắp thất nghiệp tới nơi.

Qua vài ngày liên tiếp, thư ký và trợ lý vẫn đi làm đúng giờ, Tổng tài vẫn không ra mặt, không quan tâm tất cả hạng mục đang tiến hành.

Không biết thông tin từ đâu, nói là Tổng tài trở về Manhattan, sang năm sẽ không tiếp quản công tác trong nước, công ty gặp phải cục diện bấp bênh.

Đột nhiên nghĩ một khả năng, Lý Mi trừng to mắt – “Có phải là cậu và Tổng tài gây gỗ không?”

“Cho bên Tổng tài mới bỏ nhà đi? Làm mặt lạnh với cậu?”

Đường Y Y sâu kín nói – “Cậu và Đinh Vân cùng đọc một quyển tiểu thuyết hả?”

Lý Mi – “...Làm sao cậu biết?”

Đường Y Y lắc đầu thờ dài.

Lý Mi xấu hổ.

“Công ty không đóng cửa chứ Y Y?”

Đường Y Y nói – “Sẽ không.”

Lý Mi nhẹ thở một hơi – “Vậy là tớ yên tâm rồi.”

Nhìn Lý Mi như vậy, Đường Y Y cảm thấy kỳ quái – “Tớ nói, cậu tin?”

“Tin.” – Lý Mi chớp mắt ái muội với Đường Y Y – “Người khác nói tớ còn không tin, nhưng cậu không như vậy.”

Không nói giỡn nữa, nàng nghiêm túc – “Y Y, đừng đem mọi chuyện giấu trong lòng, qua một thời gian nữa, cậu sẽ stress rất nặng.”

Đường Y Y rũ mắt xuống.

Không còn kịp nữa rồi.

Trong lòng cô đã đè nén rất nhiều, thành từng tầng lớp lớp, mục rữa, thối nát.

Buổi chiều, Đường Y Y nhận được một cú điện thoại.

“Thư ký Đường, ở bàn tiếp tân có Đường tiểu thư, cô ấy nói cô ấy là em gái cô, nói muốn gặp cô.”

Bàn tay đang ấn bàn phím của Đường Y Y bỗng dừng ngưng lại, có chút cương lên, cô cất tiếng nói, giọng lạnh bạc – “Tìm nhầm người, tôi không có em gái.”

Ở đại sảnh tầng một, nhân viên tổng đài cúp điện thoại, nói với người con gái đứng đối diện – “Xin lỗi, chúng tôi đã liên lạc thư ký Đường, nhưng cô ấy nói không nhận ra cô.”

Người con gái không dám tin những gì mình nghe thấy, kêu lên một tiếng – “Cái gì?”

Cô ta tức tối quăng ví da lên mặt bàn – “Không biết? Cô gọi lại cho cô ấy, nói tôi là Đường Hi.”

“Nói với cô ấy ba sắp chết! Cô hỏi cô ấy có ý gì? Có muốn tới gặp mặt lần cuối hay không?”

Cô gái tiếp tân khó xử - “Ngại quá!”

Mặt Đường Hi hết đỏ, xanh, trắng, ngũ sắc chuyển đổi, cô ta cảm ví da châm biếm hai tiếng, nghiêng người rời khỏi.

Sáu giờ chiều, trời tối đen, không có một ánh sao.

Đường Y Y bước ra khỏi công ty, nghe tiếng kêu từ sau lưng, cô xoay người lại, nhìn Đường Hi.

Đường Hi cũng đứng nhìn Đường Y Y.

Hai chị em ruột lần đầu tiên gặp mặt, hai người lạ sinh đôi khác trứng, bề ngoài không giống nhau, trong mắt hai người chỉ có xa lạ.

Đường Y Y bước về phía xe đang chờ, tay bị kéo ngược lại, cô vùng ra.

Đột ngột bị đối xử như vậy, tựa như bản thân bị mất mặt, Đường Hi vội vã cất tiếng kêu lên – “Ông ấy sắp chết.”

“Ba bị ung thư, sắp chết rồi!”

Bước chân Đường Y Y không ngừng lại, ngoảnh mặt làm ngơ.

Đường Hi cất cao âm thanh – “Cô bị điếc hả? Ta nói ba sắp...”

Đường Y Y quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng.

Tựa như bị người khác bóp nghẹt cổ họng, tiếng nói của Đường Hi bỗng ngưng im bật.

Cô ta trừng mắt nhìn Đường Y Y, một lúc lâu sau, một nụ cười trào phúng bật ra từ khóe miệng Đường Y Y – “Có phải ý cô muốn nói, cô không có cách chạy ra tiền điều trị?”

Mỗi ngày chạy chữa cho ba, sẽ mất một khoản phí tổn không nhỏ, mẹ lo lắng hãi hùng, sức khỏe không tốt như lúc trước, một năm rưỡi trở lại đây, tiền trong nhà để dành đã sử dụng gần hết, đúng là không còn tiền, họ hàng thân thích không còn mượn được nữa, cô ta cũng đã đem công ty chuyển nhượng lại.

Ngày hôm qua cô ta vô tình nghe được tin tức Đường Y Y ở thành phố C, nên cô lập tức chạy đến đây tìm người.

Chuyện của ba không phải là chuyện riêng, dựa vào cái gì Đường Y Y không đếm xỉa tới?

Từ trong túi da Đường Hi lấy ra một xấp dày hóa đơn điều trị - “Một xấp này thôi đã hai mươi vạn.”

“Trong nhà còn một đồng lớn nữa, mấy năm trước mỗi năm là mười vạn.” Đường Hi nói, cây ngay không sợ chết đứng – “Hai mươi vạn này cô chi.”

Mặt Đường Y Y không chút thay đổi, người đàn ông kia năm đó xuất hiện trước mặt cô, nói là con gái mở công ty, cần tài chính, hiện tại thì tiền thuốc thang, miếng vừa mở ra, chính là hai mươi vạn.

Mỗi một người đều muốn từ bản cô lấy một cái gì đó, nhưng không nghĩ trả giá bất cứ điều gì, ngôn hành cử chỉ cứ như đó là chuyện bình thường, theo lý phải đúng như vậy.

Vô liêm sỉ cùng cực.

Cũng may chỉ là số ít.

“Tôi đã từng gặp qua cô?”

Câu hỏi này chưa đầy mười chữ cái, lại làm cho vẻ mặt của Đường Hi cứng ngắc, trên mặt màu đỏ trắng thay nhau nổi lên.

Hai người chưa từng gặp qua, cũng không có bất cứ tình cảm gì với nhau.

Cảm giác xấu hổ ập đến trong lòng Đường Hi trong nháy mắt, rồi cũng nhanh chóng biến mất.

Khi đó cô còn nhỏ, nhớ không được chuyện gì đã xảy ra.

Sau này khi lớn lên một chút, cô biết bản thân mình có một người chị sinh đôi, bản thân cảm thấy hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xem hình dáng ra sao, dần dần quên lãng.

Về sau nữa, cô nghe ba mẹ nói chị cô đang ở Tần Gia.

Một thời gian sau cô biết Tần gia là một gia tộc ra sao.

Từ thời điểm đó, Đường Hi cảm thấy ghen tỵ với người chị chưa từng gặp mặt này, vì sao lúc trước được đưa đến Tần gia không phải là cô?

Nếu không thì người hiện tại biến thành phượng hoàng chính là cô, cô sẽ ở cạnh người đàn ông có quyền thế ngập trời đó, người đó là cô, là Đường Hi mà không phải là Đường Y Y.

Vì thế cô cũng ghi hận chính ba của mình.

“Đường Y Y, mặc kệ cô nghĩ gì, oán hận gì, người hiện tại nằm trong bệnh viện bệnh tật quần thân, chịu đau đớn hành hạ thống khổ mỗi ngày chính là ba cô.”

“Mạng sống của cô là ông ấy cho cô, không có ông ấy sẽ không có cô!”

“Mà tôi.” Đường Hi vừa nói vừa chỉ về bản thân mình – “Tôi là em gái cô, ai cũng không sửa đổi được sự thật này.”

“Chỉ có hai mươi vạn thôi, đối với cô con số này không là cái gì.”

Lúc này thì Đường Y Y cười một cái, nhưng nụ cười không chạm đáy mắt – “Con số này đúng là không là gì với tôi.”

“Vậy tốt rồi.” Đường Hi hất cằm lên – “Tôi đưa số tài khoản cho cô, cô chuyển trực tiếp vào số đó là được, cô yên tâm, đây đều là biên lai bệnh viện kê khai, tôi sẽ không lấy của cô một phân tiền.”

Trên mặt Đường Y Y không lộ một chút cảm xúc nào – “Tôi có nói tôi đồng ý ư?”

Đường Hi tựa như bị người ta trùm bao bố đấm một đấm, tức muốn phun máu.

“Cô như vậy là có ý gì? Không phải cô đi theo một người đàn ông hay sao?”

Lời nói khó nghe còn chưa kịp bắt đầu, Thanh Sơn đã xuất hiện nắm lấy cổ áo Đường Hi, xách cô đi như xách một con gà con, dùng sức quăng cô lên đất.

Lái xe nghênh ngang rời khỏi.

Mặc cho Đường Hi rống theo hướng xe chạy – “Đường Y Y, cô thật sự thấy chết mà không cứu phải không? A...A....A...?!”

Ngồi bên trong xe Đường Y Y cuối đầu lướt đi động, giống như không có chuyện gì xảy ra với cô.

Một giây sau, cô đem điện thoại di động ném ra phía sau, đầu ngón tay run run theo một biên độ rất nhỏ.

Thanh Sơn ngồi phía trước lái xe, liếc mắt nhanh về phía người ngồi phía sau, rồi thu hồi ánh mắt về phía trước.

Đường Y Y dùng tay che kín mặt, hít sâu hai lần, khôi phục lại trạng thái bình tĩnh.

Tuyết rơi không ngừng, từng tầng từng tầng trên cửa sổ.

Xe xuyên qua góc đường, rời khỏi trung tâm thành phố, Thanh Sơn nhìn lại kính chiếu hậu, người con gái ngồi phía sau nghiêng đầu, ngủ thiếp đi, gương mặt tái nhợt, dưới mí mắt quầng thâm đầy mỏi mệt.

Anh nghĩ đến một màn vừa mới xảy ra, khuôn mặt vốn dĩ đã nghiêm túc lại lạnh xuống một phần, tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Thành phố C.

Thu Thủy Sơn Trang.

Cả sơn trang bao bọc bởi một màu trắng xóa.

Gió lạnh rất lớn thổi từng cơn, không khí lạnh lẽo bị ngăn ngoài cửa, mặc cho chúng nó giương nanh múa vuốt như thế nào, thì phòng khách vẫn ấm áp như mùa xuân.

Thạch Tiến khép mi rũ mắt, đứng một bên.

Trên bàn đá cẩm thạch bày một bình trà, là anh thừa dịp Đường Y Y vào toilet trộm đi trên bàn làm việc của cô.

Anh biết bản thân mình có bình yêu vô sự rời khỏi hay không là hoàn toàn nhờ vào ấm trà này.

Tần Chính ngồi trên ghế, uống ngụm trà còn ấm ấm, trên mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Thạch Tiến bắt đầu báo cáo công việc, kể cả việc Đường Y Y làm chuyện nhỏ chuyện lớn gì, cận kề đến đã ăn bao nhiêu cơm, uống loại nước gì.

Đây chính là nhiệm vụ chính của anh trong ba ngày nay, đại sự mỗi ngày anh phải đi làm, báo cáo chính là thời điểm khó khăn nhất trong ngày.

Tần Chính nhíu mày – “Buổi trưa chưa ăn cơm?”

Thạch Tiến cẩn thận trả lời – “Dạ.”

Tần Chính để chén trà xuống, tim của Thạch Tiến vọt lên cổ họng.

“Buổi chiều cô ấy ăn gì chưa?”

“Hình như chưa.”

Bầu không khí đột ngột thay đổi, sau lưng Thạch Tiến tươm mồ hôi lạnh.

Tần Chính lại cầm chung trà lên, mân mê trên môi, nhấp một ngụm, cho đến khi mùi vị quen thuộc lan tràn trong miệng, chảy vào lục phủ ngũ tạng, dập tắt lửa giận.

“Nói tiếp.”

Thạch Tiến âm thầm thở phào.

Quả là bình trà có tác dụng cứu mạng.

Chờ đợi trong chốc lát, Thạch Tiến vừa đi khỏi, Thanh Sơn lại đến.

“Tiên sinh, hôm nay Đường tiểu thư gặp phải một chuyện phiền toái.”

Mi mắt Tần Chính không chớp, đầu không ngẩng lên – “Nói.”

Thanh Sơn đem đầu đuôi chân tướng nói lại.

Phòng khách tĩnh mịch đến mức có thể nghe được tiếng một cây kim rớt xuống.

Tiếng vang đột ngột dội đến, từng tiếng từng tiết, có tiết tấu âm điệu.

Tần Chính gõ nhịp trên mặt bàn, thần nhiên nói – “Thăm hỏi cả nhà Đường Bình Châu.”

“Đặc biệt chiều cổ Đường Hi.”

Thanh Sơn lên tiếng – “Dạ.”

Tần Chính tháo gong kính vàng xuống khỏi sóng mũi – “Cô ấy khóc?”

Thanh Sơn khom người trả lời – “Không có.” Từ góc độ anh nhìn thấy được, cô ấy không có khóc.

Tần Chính phát tay, Thanh Sơn lui ra bên ngoài.

Hơn nửa đêm, cả gian phòng không mở đèn, đưa bàn tay lên không thấy được năm ngón, chỉ có ở đầu giường có một đóm lửa, khi lờ sáng, khi tối, cảm giác quỷ dị vô cùng.

Tần Chính nhắm mắt hút thuốc, bên tai vang lên rất nhiều âm thanh, một lần tiếp tục một lần, xoay quanh trong đầu anh, cảm rễ, không xua đuổi đi được.

“A Chính, không phải cậu muốn báo thù cô ấy hay sao? Cô ấy hiện tại làm ở một công ty quảng cáo, muốn làm cho cô ấy khổ sở có rất nhiều biện pháp, nhưng còn những chuyện khác tớ khuyên cậu phải suy nghĩ kỹ càng.”

“Người đã tìm được rồi, cậu lại không thả, nếu là ghi hận cô ấy năm xưa phản bội cậu, cậu có chặt một tay hay chém một chân, thả lên hoang đảo không có người, tự sinh tự diệt, không phải là được rồi hay sao? Hoặc là bố trí một cái bẫy cho cô ấy tự chui đầu vào, nợ nần ngập đầu, đảm bảo nửa đời sau không ngoi đầu lên.”

“A Chính, cậu tính sao?”

“Nếu bên cạnh Đường Y Y có một người đàn ông, cậu sẽ như thế nào?”

“Dem người để dưới mí mắt rình coi mỗi ngày cảm giác ra sao?”

“Xong rồi, cậu xong rồi.”

“Anh, anh yêu Đường Y Y, anh biết không?”

“Có đôi khi, bản thân cho rằng không coi ra gì, nhưng thật ra không thể thiếu được.”

“Anh yêu tôi sao? Tần đại ca.”

Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác phồng, khói phồng bốc lên, Tần Chính dụi tắt điếu thuốc.

Trong bóng tối, vẻ mặt anh thay đổi liên tục, không có người nào thấy.

Anh ở sơn trang ngày thứ tư, Tiết Ngũ tìm tới cửa.

“F*ck, cậu làm gì chạy đến trong núi như thế này? Nếu không phải tớ biết chuyện từ quân gia, lần theo dấu vết của Thạch Tiến tìm cậu, còn tìm không thấy người.”

Tiết Ngũ đá vào cửa một đồng tuyết rớt xuống, lấy tay khỏi túi áo da, lấy một điếu thuốc ngậm vào miệng, bật lửa nhen nhóm thuốc.

“Muốn vứt bỏ hồng trần? ăn chay niệm phật?”

Tần Chính im lặng bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế salon xem tạp chí – “Kiếp sau có thể từ từ tính.”

Tiết Ngũ trợn trắng mắt, sai bước đi qua, ngồi xuống bên cạnh, hai chân đặt trên bàn trà, nuốt mây nhả khói, tròng mắt lên xuống trái phải chuyển động.

“Ở nơi này quả nhiên thanh tịnh, nhưng không có tí nhân khí nào.”

Phun ra vài ngụm khói, Tiết Ngũ nói – “Một mình cậu ở đây không tịch tịch lạnh lẽo hay sao?”

Tần Chính giữ một tờ báo, không thèm chấp miệng thúi của Tiết Ngũ.

Hút xong thuốc, Tiết Ngũ chống cằm, trêu chọc nói – “Đường Y Y không đến, cậu sẽ ở đây mãi không về?”

Tần Chính nhướn mày – “Đương nhiên phải trở về.”

Về mặt Tiết Ngũ đầy kỳ lạ, quý hiếm – “Vậy cậu đang làm gì? Bỏ nhà trốn đi?”

Tần Chính liếc mắt về phía anh – “Đừng nghĩ tở giống cậu.”

Bộ mặt Tiết Ngũ run rẩy.

Nhìn qua cảnh tuyết bên ngoài, Tần Chính híp híp mắt, anh cần suy nghĩ kỹ một việc.

Trước khi suy nghĩ thông suốt, anh không thể gặp cô.

Nếu không anh tỉnh táo đến phán đoán.

Tiết Ngũ gầy gầy đầu tóc, đặt chân xuống, anh thực sự không hiểu được người anh em của mình đang nghĩ gì, trông mong Đường Y Y hạ một bậc thang so với lên trời còn khó hơn.

“Có cần phải vì Đường Y Y mà thành cái dạng này không? Cần gì như vậy?”

Tần Chính giữ tờ báo, đặt mạnh xuống bàn – “Cậu có thể đi rồi.”

Tiết Ngũ ngã người nằm trên ghế sofa – “Tuyệt lớn như vậy, lão gia ta lái xe tới đây thăm cậu, một hộp trà còn chưa có được uống nữa.”

Tần Chính thông thả ung dung – “Bản thân tở còn không có trà uống.”

Tiết Ngũ - “...”

Anh nhìn khắp bốn phía – “Nói cho cậu chuyện cậu không muốn nghe, cậu đi mấy ngày, Đường Y Y ăn được uống được, không lo lắng cho cậu chút nào.”

Tần Chính xếp tờ báo lại, đứng dậy rót nước.

Tiết Ngũ nhìn bóng lưng của anh hỏi – “Đêm 30 cậu vẫn ở chỗ này?”

Động tác cầm ly của Tần Chính đình trệ, ngày hôm đó anh muốn dẫn Đường Y Y trở về Manhattan.

“Tớ đem Đường Y Y tới đây, cậu giúp tớ lật đổ Hoàng Gia, ok không?”

Giọng nói Tần Chính bỗng dưng lạnh xuống, bao hàm ý cảnh cáo – “Lần trước vì cậu ra được cái chủ ý ôi thiêu, sau đầu Đường Y Y có thêm một vết sẹo, đến bây giờ còn chưa có nhạt bớt.”

Thật sự có thể phải bỏ trách nhiệm mà, làm như chuyện Đường Y Y bị sẹo không phải hấn ta làm vậy. Tiết Ngũ khụ một tiếng – “Vậy cậu nói đi, muốn tớ làm sao?”

“Chỉ cần cậu giúp tớ ra tay.” – Anh hiện tại chỉ muốn Hoàng gia phá sản, chỉ có thể như vậy, đám hỏi mới được hủy bỏ.

Tần Chính nói với Tiết Ngũ vài câu.

“Đồng ý.”

Rời khỏi son trang, Tiết Ngũ chạy đi tìm Đường Y Y.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ai cho em lá gan!

Đường Y Y đảo mắt nhìn phở xá xung quanh, cô ngồi uống cà phê cùng với Hoàng Tiêu.

“Chị Y Y, chị ở thành phố C này bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm.”

Đường Y Y khuấy cà phê, tâm tình nhàn nhả.

“Mùa đông ở đây lạnh quá.” Hoàng Tiêu cười nói – “Em đến cũng được mấy ngày rồi, chỉ có hai ngày trời trong, còn lại đều là tuyết rơi liên tục.”

Đường Y Y nói – “Năm sau có lẽ thời tiết sẽ tốt hơn.”

Hoàng Tiêu thờ dãi – “Vài ngày nữa là 30 rồi, cũng không biết đêm đó tuyết có ngừng rơi không?”

Đường Y Y ngắm nhìn bầu trời qua cửa kính, cô hạ mi, tốt nhất là không.

Tuyết rơi còn chưa có đủ đâu, làm sao mà ngừng.

Còn chưa làm cho con người ta tâm phiền ý loạn, không có chỗ để đi, chắc hẳn sẽ không bỏ qua.

“Chị Y Y, ở trước mặt mọi người Tiết Ngũ có nhắc tới em không?” Hoàng Tiêu giống như là thuận miệng hỏi.

Đường Y Y nói thẳng – “Không có.”

“Em cũng biết là vậy.” - Hoàng Tiêu khó nén khỏi thất vọng trong lòng, cảm giác lúng túng ập tới, là do bản thân cô tự chuốc phiền não, không trách được ai – “Anh ấy hình như không thích em cho lắm.”

Đường Y Y nói – “Có lẽ là bài xích đám cưới gia tộc.”

Hoàng Tiêu hé miệng – “Quả thật em cũng có cảm giác như vậy, mọi chuyện đều được an bài cảm giác không thoải mái.”

Cô vuốt lại nếp tóc – “Nhưng nói cho cùng, cha mẹ làm bất cứ điều gì cũng đều muốn tốt cho em, mong muốn em hạnh phúc.”

Đường Y Y tiếp tục im lặng.

Cô không hiểu được suy nghĩ này.

Đối với một người chưa từng cảm nhận được tình cảm gia đình ra sao mà nói, thì cô không có cảm giác gì.

“Chị Y Y, chị có từng yêu ai không?” – Hoàng Tiêu nhấp một ngụm cà phê, vị vừa đắng vừa chát – “Cho dù người đó đối xử với chị ra sao, chị đều muốn nhìn thấy người đó mỗi ngày, nghe được tiếng nói, người thấy hơi thở của người đó.”

“Thậm chí chỉ cần người đó ở bên cạnh chị, chị có thể buông tha mọi thứ.”

Đường Y Y nói – “Không có.”

Hoàng Tiêu a một tiếng, nửa ngày mới nghĩ ra câu nói của Đường Y Y là trả lời vấn đề gì.

Cô nàng cười cười, dấu đi vẻ kinh ngạc trong đáy mắt.

Cô còn tưởng Đường Y Y và Tần Chính có tình cảm với nhau, nguyên lai là không phải.

Hay là chỉ vốn vẹn là bạn giường cố định?

Hoàng Tiêu lại liếc nhìn Đường Y Y, trong ánh mắt ít đi vài phần ganh đua, nhiều thêm vài phần thương hại.

Bầu không khí chìm vào im lặng.

“Chị Y Y, có lẽ chị không tin, nhưng mặc kệ Tiết Ngũ ăn chơi ở bên ngoài ra sao, em chỉ cần em là vợ của anh ấy là được.” – Hoàng Tiêu nói, giọng nguội lạnh đi rất nhiều, giọng cô đột ngột tức giận – “Có thể anh ấy đang tìm cách cướp khách hàng, cướp đi nhân viên chủ lực của công ty ba em”

“Anh ấy có mưu tính gì em biết rõ, anh ấy muốn lật đổ cơ ngơi của nhà họ Hoàng, sau đó đám hỏi này cũng sẽ không tồn tại.”

Mí mắt Đường Y Y chớp chớp, đây mới chính là mục đích chuyến đi này của Hoàng Tiêu.

“Chị Y Y, chị có thể giúp em một chút không? Em chỉ hy vọng Tần Chính khoan tay đứng nhìn chuyện này.”

Đường Y Y lại hỏi một câu hỏi khác – “Cô không thể không có Tiết Ngũ?”

Hoàng Tiêu gật đầu – “Phải.”

Cô muốn làm vợ Tiết Ngũ, là giấc mơ của cả đời cô, yêu hay không, không thành vấn đề.

Có lẽ từ nhỏ sống trong gia tộc đã truyền thụ cho cô suy nghĩ này, nó đã thành chấp niệm trong lòng cô, cô nhất định phải đạt được mong muốn này.

Hoàng Tiêu cầm tay Đường Y Y – “Chị Y Y, chị có thể thuyết phục Tần Chính, để anh ta không nhúng tay không?”

Đường Y Y nói – “Chỉ sợ là không thể.”

“Tôi chỉ có thể nói, trong phạm vi năng lực của mình, tôi có thể giúp cô.”

Mặt mũi Hoàng Tiêu tràn đầy cảm kích – “Cảm ơn chị, chị Y Y.”

Theo nhu cầu đôi bên mà thôi, Đường Y Y là vì Lưu Đình Vân.

Huống chi bản thân cô không thuyết phục được Tần Chính.

Nếu Tiết Ngũ có thể bỏ ra miếng mồi có thể kích thích được Tần Chính, nhất định Tần Chính sẽ giúp anh ta một tay.

Đường Y Y vuốt nhẹ vành ly cầm trên tay, cho dù vậy, cô cũng có biện pháp làm cho Tiết Ngũ sút đầu mẻ trán.

Hoàng Tiêu ngồi đối diện bỗng dung thay đổi sắc mặt.

Đường Y Y nghe được giọng nói Tiết Ngũ vọng đến từ sau lưng – “Đường Y Y, tìm cô quả nhiên không dễ dàng.”

Ngừng trước bàn, Tiết Ngũ nhìn Đường Y Y – “Có chuyện cần cô giúp một tay.”

Đường Y Y nói – “Chuyện gì?”

Khóe môi Tiết Ngũ cong lên, cười cười – “Vừa đi vừa nói.”

Hoàng Tiêu bị xem như không khí, giọng nói cứng đờ - “Tiết Thiếu.”

Nghe tiếng kêu bên tai, Tiết Ngũ giống như mới vừa nhìn thấy Hoàng Tiêu – “Cô cũng ở đây à.”

Hoàng Tiêu vừa muốn mở miệng nói tiếp, lập tức bị giọng nói của Tiết Ngũ cắt đứt, giọng anh ta đầy bức bối oán giận – “Thời tiết cái quỷ gì thế này, tuyết rơi không ngừng.”

Nhìn Tiết Ngũ và Đường Y Y rời khỏi, Hoàng Tiêu ngồi trên ghế, không cam tâm cắn môi.

Cho tới bây giờ cô chưa từng bị coi thường như thế này.

Cô cũng không tin, chính bản thân mình không chinh phục được người đàn ông kia.

Đường Y Y che dù, đứng bên đường – “Nói đi.”

Tiết Ngũ hà hơi một ngụm khí lạnh – “Chuyện là vậy, tôi vừa ý một người con gái, cô ấy vừa mở tiệm chụp hình, khách không nhiều, tôi nói với cô ấy hôm nay tôi và em gái sẽ thuê một ekip chụp, cô có thể giúp tôi chuyện này không?”

Đường Y Y không nói tiếng nào, cô nhìn kỹ ánh mắt nhấp nháy của Tiết Ngũ.

Tia nhìn sắc bén, sắc bén đến mức bốc trần sự thật.

Qua một hai giây như vậy, Tiết Ngũ có ảo giác người đứng trước mặt mình là Tần Chính.

“Được hay không?”

Đường Y Y không hề bị tác động – “Anh có thể thuê người.”

Tiết Ngũ nhếch miệng – “Anh đây tán gái từ trước đến giờ không dùng chiêu đó, quá cấp thấp, lại tục.”

Đường Y Y nhìn cái bộ dạng dầu muối không vào của anh ta nói – “Không được.”

Mặt Tiết Ngũ đổi sắc – “Đường Y Y, nói gì tôi cũng nhìn cô lớn lên, cô nên gọi tôi một tiếng Tiết đại ca, chuyện nhỏ như thế này cũng không giúp?”

“Tiết đại ca?” – Đường Y Y ôn hòa cất giọng – “Tôi kêu vậy, anh không khó chịu?”

Khóe miệng Tiết Ngũ giật giật – “Có hơi hơi.”

Đường Y Y đột nhiên hỏi – “Là ý tứ của anh ta?”

Bộ dạng Tiết Ngũ hoang mang nhìn cô – “Ài? A Chính?”

“Tôi cũng đang muốn tìm anh ta.”

Đường Y Y nhìn chăm chú Tiết Ngũ một hồi lâu, nói – “Tôi giúp anh, có thể, nhưng anh thiếu tôi một món nợ ân tình.”

Tiết Ngũ – “...”

“Được.”

Cuối cùng người thua thiệt vẫn là hắn.

Bước vào tiệm chụp hình với Tiết Ngũ, Đường Y Y gặp một người con gái mặc áo len trắng cổ cao, quần ống rộng màu sẫm, cách ăn mặc đơn giản, năng động, có ý tứ, hàm súc.

Tiết Ngũ dựa theo kịch bản giới thiệu Đường Y Y với người con gái kia, đối phương dẫn Đường Y Y đi thay quần áo.

Áo sơ mi trắng, váy ngắn màu đen, tương tự quần áo học sinh.

Đường Y Y nhíu mày – “Không còn bộ nào khác?”

Người con gái nở nụ cười áy náy – “Cửa hàng vừa khai trương, các loại trang phục khác chưa chuyển đến.”

Suy nghĩ hai ba phút, Đường Y Y thay trang phục, tóc dài cột thành đuôi ngựa, sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái.

Tiết Ngũ dường như thấy được Đường Y Y năm mười bảy, mười tám tuổi.

Cô như ánh mặt trời sáng sủa, hay nói, linh động, thích cười, khiến người khác yêu thích.

Đầu giống như bây giờ, mở miệng ra dao găm ngoài sáng trong tối phóng ra pắc pắc.

Thay đổi cũng thật lớn.

Bề ngoài đúng là cùng một người, qua vài chục năm lại biến hóa khôn lường giống như đổi thành một người khác.

Lúc chụp hình, từ đầu đến cuối Đường Y Y chỉ có một vẻ mặt duy nhất, không khóc không cười.

Cô không thích chụp hình, tư thế và vẻ mặt đều cứng nhắc.

Người con gái cầm máy chụp hình liếc trộm Tiết Ngũ, tỏ vẻ mình bất lực.

Tiết Ngũ ngậm điều thuốc, bồn chồn sờ sờ cằm như đang nghĩ điều gì, khi nghĩ ra, ánh mắt anh sáng lên, lập tức xoay người bước ra ngoài.

Qua một lúc sau, một con mèo trắng nhỏ chạy vào bên trong, ánh mắt hiếu kỳ hết nhìn đông rồi nhìn tây, nhảy tới nhảy lui hết sức nghịch ngợm lâu linh.

Nhìn chú mèo nhỏ nhớ đến Phú Quý đang ở nhà, nó trước đây cũng giống như vậy, hết sức nhỏ nhắn, để trong lòng bàn tay, đặc biệt dễ thương, Đường Y Y nín thở, đường cong không tự chủ được cong lên, cô nở nụ cười.

Tiếng nháy máy không ngừng nghỉ, đem nụ cười của cô lưu lại.

Đôi lông mày xoắn tít của Tiết Ngũ giãn ra. Hoàn thành nhiệm vụ.

Trước khi trời tối, những ảnh chụp ban ngày xuất hiện trước mặt Tần Chính, người anh chìm sâu vào ghế, mặt không chút thay đổi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Khói trắng lượn lờ, Tần Chính khép nửa mi mắt hút cigar.

Ánh mắt thâm thúy khóa lại trên một tấm hình, xuyên qua ảnh chụp như nhìn thấy cô gái ôn nhu cười chúm chím.

Ánh mắt anh đột nhiên thay đổi, tối tăm, thâm trầm.

Tần Chính đưa tay, đầu ngón tay xẹt qua ảnh chụp, sờ xuống từng tác, từ mắt, mũi, rồi chạm đến môi của Đường Y Y trong ảnh.

Một lúc lâu sau, trên hình nhiều thêm vài vết màu trắng vắn đục.

Sau khi Tần Chính chính miệng đồng ý, chuyện phiền lòng của Tiết Ngũ coi như xong, đối với chuyện gia tộc họ Hoàng sụp đổ, anh coi như xong, lái xe dạo nửa vòng thành phố C, đi tìm Lưu Đình Văn.

Trên hành lang, mùi rác trong thùng bay thoang thoảng trong không khí, Lưu Đình Văn đứng đối diện Tôn Viễn.

Cô mặc áo lông dài màu vàng nhạt, phủ qua mắt cá chân, lộ ra đáng vẻ tùy ý thoải mái, trái lại với Tôn Viễn, anh mặc bộ tây trang bằng nhung màu xanh đậm, chính chắn, bảnh bao.

“Đình Văn, gần đây em sống tốt không?”

“Anh không phải nhìn thấy rồi hay sao?” – Lưu Đình Văn đem tay bỏ vào túi – “Tôi rất tốt.”

Lời nói này của cô lọt vào tai Tôn Viễn chính là nói nhảm, anh ta cảm thấy Lưu Đình Văn còn hận anh.

“Đình Văn, em đừng như vậy.”

Lưu Đình Văn không chịu nổi cái bộ dạng “Anh có lỗi với em, nhưng anh luôn mong em sống tốt.” của anh ta, cô mở cửa bước vào.

Tôn Viễn không chút nghĩ ngợi chộp lấy tay Lưu Đình Văn, ôm cô vào trong ngực.

Hơi thở quen thuộc ập vào mặt, anh ta vui mặt vào cổ Lưu Đình Văn, cọ cọ.

Giống như bị một vật tằm lợm gì ập lên người, Lưu Đình Văn lấy một tay đẩy Tôn Viễn ra.

Tôn Viễn trở tay không kịp, trừng mắt nhìn Lưu Đình Văn, anh không tin được cô ấy cự tuyệt bản thân anh.

Lưu Đình Văn liếc mắt về phía đứng quần Tôn Viễn, cười lạnh – “Sao? Người phụ nữ kia mang thai, anh không có ai tiết dục phải không? Không không chế được đứng quần của mình phải không?”

Tôn Viễn giống như bị người khác lột xuống một lớp da, ngũ quan vận vẹo xấu xí.

Anh nhìn Lưu Đình Văn, cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy chán ghét, ngực anh đau đớn như bị búa tạ nện vào, đau đớn co thắt.

Yêu nhau sáu năm, vì sao nói quên là quên.

Khi Tôn Viễn kịp phản ứng lại, anh đè bả vai Lưu Đình Văn, chân ép vào người Lưu Đình Văn bằng một tư thế của nam nữ đang yêu nhau.

Lưu Đình Văn tức giận đỏ mắt – “Tôn Viễn, anh đang làm cái gì?”

“Làm gì?” Sắc mặt Tôn Viễn khó coi, anh cúi đầu, giả vờ muốn hôn Lưu Đình Văn.

Chátttttt – Tiếng tát tay vang lên rõ mồn một trên hành lang.

Lưu Đình Văn siết chặt ngón tay – “Anh dứt đi.”

Hô hấp của Tôn Viễn dồn dập, anh dùng sức túm lấy tóc trên đầu mình, áy náy nói – “Đình Văn, xin lỗi, anh ...vừa rồi...”

“Im đi!” Lưu Đình Văn nhìn qua – “Tôi không muốn nghe anh giải thích thêm gì nữa.”

“Tôn Viễn, anh đã chọn lựa cái mình muốn, đừng làm cho tôi phải coi thường anh.”

Tình thần bị chấn động mạnh, Tôn Viễn như bị định trụ tại chỗ.

Tiếng bước chân đột nhiên vang lên từ đầu bên kia hành lang, từ thang máy vọng ra ngày càng gần, hình dáng Tiết Ngũ xuất hiện theo nhịp chân đến gần.

Anh bước đến, đưa ra một cánh tay, ôm eo Lưu Đình Văn, trước thời điểm cô kịp thoát ra khỏi vòng tay anh, anh thân mật rỉ tai cô vài câu, nói nhỏ - “Bảo bối, không phải anh nói là không cần chờ anh hay sao? Sao em lại không nghe lời? Hử?”

Lưu Đình Văn nhìn cảm giác buồn nôn trong lòng xuống.

Tiết Vũ nâng nâng cằm, quan sát Tôn Viễn, dường như không biết người đàn ông này là ai – “Người này là?”

Giọng nói anh áp sát vào tai Lưu Đình Văn càng tỏ thêm vẻ dịu dàng ôn nhu – “Tiểu Văn, bạn của em ư?”

Da gà mọc khắp người Luru Đình Vân.

Tôn Viễn khần trương nhìn Luru Đình Vân, mới đây thôi mà cô đã tìm người đàn ông khác.

Anh ta có cảm giác chính bản thân mình là một tên hề, còn lo lằng chạy từ thành phố Y qua đây, chỉ vì muốn biết cô sống tốt hay không?

“Luru Đình Vân, cô cũng không hơn gì loại con gái ngoài kia.”

Tôn Viễn hất tay rời khỏi.

Người con gái đang nằm trong khuỷu tay bỗng dung tròn như lươn, phút chốc liền chạy mất. Tiết Ngũ ngoài mặt cười nhưng trong bụng không cười – “Lợi dụng xong rồi bỏ, một câu cảm ơn cũng không có?”

Luru Đình Vân nói – “Tôi có nhờ anh làm vậy không?”

Nếu so sánh với Tôn Viễn, cô càng kiêng kỵ Tiết Ngũ nhiều hơn.

Người trước tối thiểu cô còn hiểu anh ta, còn người sau thì cô không lường được độ nguy hiểm như thế nào.

Tiết Ngũ đột ngột bước tới gần, áp Luru Đình Vân vào giữa vách tường và lồng ngực của anh ta, mọi cách môi cô một tắc, lượn lơ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể kịch liệt xâm chiếm.

“Người đàn ông vừa rồi, là bạn trai cũ?”

Giọng điệu Luru Đình Vân lãnh đạm – “Liên quan gì tới anh?”

Giương mặt Tiết Ngũ như cười như không – “Nếu tôi muốn quan tâm thì sao?”

Luru Đình Vân cười khan hai tiếng – “Tôi nhận không nổi.”

Tiết Ngũ chắc lưỡi, không rõ ý là gì, giống như đã thú phát hiện con mồi mới – “Luru Đình Vân, tôi phát hiện, em quả thật không giống người thường.”

Luru Đình Vân nói – “Do tầm nhìn của anh hạn hẹp.”

“Em mở miệng ra quả nhiên không an phận...”

Tiết Ngũ cười, càng áp sát môi Luru Đình Vân.

Luru Đình Vân ngả ngửa người ra phía sau tránh đi, cảm giác nóng ướt rơi trên má cô.

Không đạt được mục đích, Tiết Ngũ lần thứ hai bị phụ nữ cự tuyệt, lại còn cùng một người.

Anh ta bỗng dung tăng thêm sức, dùng lực mạnh áp sát vào Đình Vân.

Da đầu tê dại, cộng thêm sợ hãi bao phủ toàn thân, mặt Luru Đình Vân trắng xanh, cô lấy đèn pin màu đen từ trong túi xách ra, nhấn chốt mở.

Toàn thân Tiết Ngũ bị điện giật phát run – “Cái quái gì vậy?”

Nhìn thấy đèn pin, anh nghiêng răng nghiêng lợi cắn ra từng chữ từ trong kẽ răng – “Luru – Đình – Vân!”

Về mặt Luru Đình Vân lạnh như băng – “Tiết Thiếu, mong anh cách xa tôi một chút, nếu không, tôi thấy anh một lần, thì kích điện một lần.”

Cô lùi người về phía cửa, nhanh chóng mở cửa bước vào.

Tiết Ngũ nhìn chằm chằm bóng lưng Luru Đình Vân giống như muốn phóng tia laser ra từ hai mắt đốt thủng vài lỗ trên lưng cô, Tiết Ngũ cười ha ha, anh mất lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Anh bước nhanh lên hai bước, ghé vào vai Luru Đình Vân hà hơi, nói thật nhỏ – “Bé cưng, anh và em chưa xong đâu.”

Cửa đóng âm lại.

Tiết Ngũ tức bốc khói lỗ mũi, đi một chuyến tay không còn không nói, còn bị điện giật.

Mẹ nó! Đúng là xúi quẩy!

Nhớ tới gã Tôn Viễn kia, Tiết Ngũ sờ sờ môi, mắt hí hí, một tia sáng lạnh chợt lóe qua.

Anh bước lại cửa sổ gọi một cú điện thoại, kêu người đi cho gã kia một trận.

Trong phòng, Lưu Đình Vân cầm đèn pin, âm thanh dòng điện va chạm vang lên lách tách, cô bất chợt muốn liên hệ người bán khen ngợi sản phẩm “xịn”.

Tắm vội bước ra ngoài, Lưu Đình Vân mở máy tính tìm Đường Y Y, tay cô gõ trên phím pằng pằng pằng ra một hàng chữ gửi đi: Y Y, tớ vừa về nhà, ở dưới lầu gặp phải Tôn Viễn.

Ảnh chân dung màu xám, Đường Y Y rất ít khi login.

Một lát sau, tin nhắn được trả lời: Anh ta đến tìm cậu?

Lưu Đình Vân mở một bao snack, vừa ăn vừa gõ chữ: Đúng vậy, tớ hỏi tớ sống tốt hay không.

Đường Y Y: ...

Lưu Đình Vân: Cậu còn nhớ lúc trước tớ mua đèn pin kích điện không? Lúc nãy mới vừa sử dụng.

Đường Y Y: Cậu dùng lên người Tôn Viễn?

Lưu Đình Vân: Không phải, là Tiết Ngũ.

Đường Y Y ngồi trước máy tính, dừng động tác uống nước, đọc kỹ nội dung tin nhắn vừa được gửi qua.

Lưu Đình Vân: Tôn Viễn tới trước, tên kia tới sau, hai người đều đến, không biết là con gió độc nào thổi hai tên đó tới.

Để cái ly qua một bên, Đường Y Y dựa lưng vào thành ghế, như có điều suy nghĩ.

Tán gẫu một lúc với Lưu Đình Vân, cô chuẩn bị đi rửa mặt.

Cho đến giờ vẫn chưa có tin tức của Tần Chính.

Nhưng bản thân cô biết rõ Tần Chính hiện tại đang ở Thu Thủy Sơn Trang, vẫn ở thành phố C.

Lúc bước ngang tủ quần áo, Đường Y Y nghiêng đầu, dư quang khoe mắt lướt qua camera, sau đó cô chính xác tránh qua điểm mù của camera bước vào thư phòng.

Trong thư phòng tối om, dưới ánh đèn bàn bừa bộn khắp nơi.

Không có sự cho phép của Tần Chính, ai cũng không dám bước vào nửa bước, kể cả quần gia lâu năm của Tần Chính.

Đường Y Y tinh táo đeo bao tay nhựa vào, ngửa quen đường cũ mở ra máy tính của Tần Chính.

Trong máy tính có một tập văn kiện, có chứa dữ liệu từ thời điểm cô bước chân vào Tần gia, cô đã từng mở ra một lần, từ đó cũng chưa mở ra thêm một lần nào.

Trong đó có chứa nhiều tệp dữ liệu khi hai người lên giường với nhau, đủ loại tư thế, ở nhiều địa điểm khác nhau, điểm giống nhau là hai diễn viên chính không đổi.

Tần Chính có bệnh háo sắc.

Toàn thân Đường Y Y khó chịu, vô ý thức nắm chặt tay lại, phát hiện bản thân đang đeo bao tay.

Cô nhắm mắt lại, khôi phục lại tâm trạng như thường.

Tia âm u lưu chuyển trong mắt cô đảo qua trong chớp lát, cô rời khỏi thư phòng, gỡ bao tay ra.

Đêm đã về khuya.

Ông ở dưới lầu, đột nhiên ngẩn đầu nhìn về phía lầu hai, không phát hiện ra điểm lạ nào, tiếp tục đi dạo.

Tối lớn, chất lượng giấc ngủ giảm sút, dễ tỉnh vào ban đêm.

Trên lầu hai, Đường Y Y búi cao toàn bộ tóc lên, ngồi trên bồn cầu, chậm chạp không di chuyển.

Kỳ kinh nguyệt còn chưa tới.

Lần này chậm vài ngày.

Có một ý nghĩ xông ra khỏi não cô, thần không biết quỷ không hay, khi Đường Y Y phát giác ra, thì không cách nào bóp chết hay đập tắt nó.

Ánh mắt cô nhìn vào khoảng hư không.

Một lúc lâu sau, tròng mắt mới chuyển động một cái.

Rạng sáng hôm sau, Đường Y Y bừng tỉnh, mồ hôi ướt đầm lưng áo, khắp người phát lạnh.

Cô nằm mơ, mơ bụng mình lớn lên, béo phệ, Tàn Chính từ phía sau ôm lấy eo cô, tay phù trên bụng mò mẫm.

Cô vừa chán ghét, vừa kinh hãi khủng khiếp.

Tỉnh lại thì biết chính là ác mộng.

Mạnh mẽ vén chăn bước xuống giường, Đường Y Y bắt đầu lục tung khắp nơi, tán loạn cả lên, cuối cùng tìm thấy que thử thai mua lúc trước, cô bước nhanh vào buồng vệ sinh làm kiểm tra.

Đường Y Y nín thở, mắt nhìn chằm chằm que thử thai, phía trên chỉ có một vạch. Cô không mang thai.

Chỉ ngần ngừ mấy phút trôi qua, khắp người Đường Y Y mồ hôi đầm đìa.

Cánh cổng thiên đường và địa ngục cùng mở ra trước mặt cô, may mắn cô bước vào không phải là địa ngục.

Vô cùng may mắn.

Buổi sáng Đường Y Y ngồi ở phòng làm việc nhưng tinh thần có chút không tập trung được, cô tranh thủ đến bệnh viện khám.

“Cơ thể cô thế này, đã từng bị sảy thai...”

Suy nghĩ đang rối loạn của Đường Y Y theo lời của bác sĩ dần lùi về quá khứ.

Năm đó, vào mùa hè nóng bức.

Cô đạp hụt bậc thang, ngã ngồi dưới đất, máu từ dưới chân chảy ra, cô ôm bụng, đau quặn thắt, thống khổ, ánh nhìn mờ mịt.

Không ai biết cô đã trải qua chuyện đó như thế nào.

Trong phòng im lặng không một tiếng vang, bác sĩ sững sốt, từ trên người con gái trước mặt cảm nhận được một loại tuyệt vọng khiến người khác không rét mà run.

Vì thế bác sĩ cảm thấy không đành lòng, mở miệng nhẹ giọng an ủi – “Cô còn trẻ, từ từ điều trị thân thể, cần giữ tâm trạng ổn định, tránh tình trạng thay đổi cảm xúc đột ngột, trong cuộc sống hàng ngày ăn uống ngủ nghỉ cần có qui luật bài bản, ít ăn đồ ăn lạnh, không nên thức đêm...”

Bác sĩ nói – “Đừng buồn rầu, khả năng có con trong tương lai vẫn có.”

Bỗng dưng, Đường Y Y nở nụ cười.

Cô không đau buồn, thậm chí còn cảm thấy bản thân may mắn.

Tình trạng này đã quá tốt.

Đường Y Y cầm lấy bệnh án bước ra khỏi phòng, bước xuống lấy xếp hàng, lấy toa thuốc được kê đơn, cô rời khỏi bệnh viện, đứng ở cổng ra vào, đón cơn gió tuyết lạnh ập vào người, trên mặt cô có một tia thả lỏng thoáng qua.

“Con à, chuyện lúc trước con đừng quan tâm, mẹ sẽ chăm sóc cho con, con cần nghe lời bác sĩ, phối hợp trị liệu, bồi bổ lại cơ thể cho mau tốt.”

Người phụ nữ bên trái cầm đi động, ngắt máy rồi lại mở máy, bàn tay sờn sùi không ngừng lau nước mắt.

Đường Y Y lấy chìa khóa xe, né qua một bên, nghe người phụ nữ bên cạnh nhắc tới ung thư, thân hình cô chợt khựng lại.

“Ông Vương à, con gái tôi mắc bệnh ung thư, số mệnh của nó sao lại khổ như vậy...” giọng nói của người phụ nữ không còn thù thi thù thi, mạch lạc rõ ràng, tràn trề hi vọng như lúc này, lúc này giọng đã khàn, gần như tan vỡ, bất lực, mê mang.

“Thời buổi này, tiền thuốc quá đắt, chúng ta tìm đâu ra nhiều tiền như vậy.”

“Nếu không trị liệu cho con nó, trông mắt nhìn nó đau đớn, trong lòng chúng ta làm sao chịu đựng nổi...”

“Cảm ơn... cảm ơn... Tôi thay con gái tôi cảm ơn ông...”

Đường Y Y chà xát chìa khóa xe, nhắc chân bước đi, tiếng nói hèn mọn của người phụ nữ nghẹn ngào, càng ngày càng mờ hồ, cho đến khi không nghe thấy gì nữa.

Không đầy một giờ đồng hồ, báo cáo kiểm tra của Đường Y Y nằm trong tay Tần Chính.

Anh rũ mí mắt xuống lấy tay lật xem, từ đầu tới cuối, không bỏ sót một chữ.

Ném báo cáo lên bàn, Tần Chính lấy mắt kính xuống, vuốt vuốt ấn đường, ở chỗ sâu trong mắt có điều gì đó cuộn cuộn ào lên.

Cô ấy vậy mà từng sảy thai.

Chuyện lớn như vậy như hắn không biết một chút.

Chuyện xảy ra vào thời điểm nào?

Lần đầu tiên của hai người, là khi nào?

Thời gian trôi qua quá lâu, chính bản thân anh còn không nhớ chi tiết cụ thể.

Đường Y Y, hết tốt cùng em còn bao nhiêu chuyện lừa gạt tôi?

Ai cho em lá gan!

Lòng ngực anh phập phồng lên xuống, mỗi lúc mỗi nhanh, vẻ mặt Tần Chính chìm vào khói mù, đáy mắt anh cũng mù mịt như lớp khói kia.

Anh vốn dĩ muốn ở chỗ này để tâm tình bình tĩnh lại suy nghĩ, suy nghĩ cẩn thận rồi tính tiếp.

Nhưng hiện tại anh nhất định phải gặp Đường Y Y hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

Từ trên ghế đứng lên, Tần Chính duỗi tay, Thanh Sơn đưa áo khoác ngoài tới.

Mặc thẳng áo khoác ngoài vào, Tần Chính xoay bước tới cửa, đứng cạnh cửa xấn ống tay áo lên hỏi – “Cô ấy hiện tại đang ở đâu?”

Thanh Sơn bước nhanh theo anh – “Trên đường trở về công ty.”

Tần Chính nhíu mày – “Mang cô ấy trở lại.”

“Mời Hà lão tiên sinh lại đây một chuyến.”

Thanh Sơn lên tiếng – “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tội lỗi bỉ ổi của anh

Đường Y Y đi nửa đường thì bị mấy chiếc xe khác tiền hậu giáp kích, lúc đó cô biết Tần Chính đã trở về từ Thu Thủy Sơn Trang.

Đi không nói một tiếng, về cũng như vậy.

Vài ngày an ổn gần gũi đã kết thúc.

Giống như từ từ vừa được tháo dây xích sắt thả gió vài hơi thở gấp không khí tự do rồi lập tức bị nhốt lại.

Cô trở về nhà tù âm u không ánh sáng.

Người còn chưa bước vào phòng khách, cô đã cảm nhận được hơi thở bất an trên người người giúp việc trong nhà.

Theo từng bước chân cô bước vào, luồng hơi thở kia càng nồng nặc, ngọn nguồn áp suất thì đang ngồi trên ghế salon.

Anh ta đang nổi giận.

Có lẽ đã giận dữ từ trước khi cô đến.

Người giúp việc khom người giúp Đường Y Y cầm giày.

Đường Y Y cuối người cõ ụng da trên chân, giày dép đi trong nhà vào, ngồi vào ghế dựa, lấy điện thoại đi động ra lướt.

Tần Chính không mở miệng, cô cũng không nói gì.

Ánh mắt hai người không có một giây chạm vào nhau.

Bầu không khí giăng co.

Đường Y Y thay đổi tư thế ngồi, tiếp tục lướt đi động, Tần Chính vẫn như vậy, ngồi nguyên không nhúc nhích.

Bầu không khí vi diệu xoắn xít thăm thấu vào không khí, hoành hành mọi người.

Nhóm người giúp việc nơm nớp lo sợ, chẳng dám thờ mạnh.

Trong bầu không khí căng thẳng yên tĩnh không bình thường, dây thần kinh của mọi người căng lên chờ giông bão ập xuống.

Cho đến khi giọng nói của Thanh Sơn từ ngoài cửa vọng vào, kèm theo giọng nói đầy tôn kính của lão quản gia.

“Hà tiên sinh, mời vào trong.”

Tay lướt đi động hơi khựng lại, về mặt Đường Y Y khẽ biến, phút chốc khôi phục lại như thường.

Hà lão tiên sinh là viện trưởng bệnh viện trung y, trước kia là thầy thuốc cá nhân cho ba Tần Chính, giao tình rất sâu, cho dù là bản thân Tần Chính, khi gặp ông cũng nhúng nhường không ít.

Hà lão tiên sinh nghĩ là sức khỏe của Tần Chính có vấn đề, vào cửa lập tức hỏi thăm ân cần.

“Không phải tôi.” Tần Chính ngẩng đầu về phía Đường Y Y – “Thỉnh tiên sinh xem qua cho cô ấy một chút.”

Hà lão tiên sinh sững sờ một lát, rồi quay qua bắt mạch cho Đường Y Y.

Đầu ngón tay khô gầy đề lên, lão tiên sinh đột nhiên nhắc mắt liếc nhìn Đường Y Y giống như phát hiện ra điều gì.

Trên mặt Đường Y Y không có một tia cảm xúc, không cho thấy tâm tình của cô không ổn định, suy nghĩ trong đầu từ hỗn loạn rồi dần bình tĩnh xuống, cô hiểu rõ dụng ý của Tần Chính khi gọi Hà lão tiên sinh đến.

Một lát sau, lão tiên sinh thu tay lại.

Nội dung ông nói cho Đường Y Y cùng với nội dung cô nghe ở bệnh viện na ná như nhau.

Đơn giản là cơ thể không được chăm sóc cẩn thận, suy kiệt quá độ, tổn thương nguyên khí.

Ngay thời điểm lão tiên sinh nói câu nói kia, ông nhìn về phía Tần Chính, ông sống hơn nửa đời người, mắt nhìn người vẫn có chút đỉnh.

“Chuyện này cũng không có gì lớn lao.” Lão tiên sinh nói – “Chỉ cần giữ cho tâm trạng thoải mái, tâm tình hài hòa, từ từ sẽ tốt.”

Ông nghiêm túc kiểm tra cẩn thận tim, gan, tỳ, phổi của Đường Y Y từng cái một, không bỏ qua phần nào, nói cho cô những điều cần chú ý, từ những điều nhỏ nhặt nhất để điều dưỡng bản thân cho tốt.

Tần Chính càng nghe mảy càng nhíu lại tạo ra đường rãnh sâu trên trán, đôi mắt sâu không thấy đáy, ai cũng không nhìn ra tâm tình của anh lúc này là gì.

Đường Y Y mặt không đổi sắc, cô đã biết trước lục phủ ngũ tạng của mình đều không tốt.

Khi cô già đi, sẽ có một thân thể ốm đau bệnh tật.

Bất quá ngay thời điểm này cô chưa cảm nhận được.

Cô còn chưa có già.

Chỉ cảm nhận được sự hành hạ thể xác từ tác động bên ngoài.

Không biết đến khi nào cô mới được giải thoát.

Tần Chính gọi Thanh Sơn theo Hà lão tiên sinh về lấy thuốc, phòng khách lại một lần nữa chìm vào bầu không khí giăng co lúc này.

Lần này cộng thêm vài phần đè nén.

Đầu ngón tay Tần Chính gõ nhịp lên bàn, không nặng không nhẹ, tiết tấu nhịp nhàng như không đếm xỉa tới điều gì.

Đường Y Y bước qua hướng bậc thang, cô muốn lên lầu.

Giọng nói vang lên từ sau lưng, mệnh lệnh tuyệt đối, không cho phép kháng cự - “Đứng lại.”

Đường Y Y dừng lại tại chỗ.

Quản gia phát tay cho tất cả người giúp việc đều lui xuống, ông là người cuối cùng đi ra ngoài, mặt mũi đầy vẻ trầm trọng.

Hi vọng hai đứa nhỏ có thể tâm bình khí hòa nói chuyện một chút, không cần làm tổn thương nhau để tránh làm ra việc hối hận cả đời.

Phòng khách xa hoa chỉ còn lại Đường Y Y và Tần Chính.

Trên tường đồng hồ con lắc kiểu Châu Âu vẫn nhịp nhàng đung đưa, mười giờ đúng, bên ngoài tuyết rơi dày đặc, một mảnh trắng xóa.

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Câu hỏi đột ngột không đầu không đuôi của Tần Chính vang lên, nhưng Đường Y Y biết anh nói tới chuyện gì.

“Quên rồi.”

Quên rồi? Vậy mà cô nói quên rồi! Tia tức giận bỗng chốc bốc lên ngùn ngụt từ đáy mắt Tần Chính, trả lời thật sáng khoái mà.

Anh bỗng dừng đứng dậy, bước đến trước mặt Đường Y Y, từ trên cao nhìn xuống bao quát người cô - “Tôi hỏi lại một lần nữa, chuyện đó xảy ra năm nào?”

Đường Y Y ngẩng đầu nhìn Tần Chính, lạnh nhạt trả lời - “Tôi đã nói, quên rồi.”

Mặt Tần Chính không chút thay đổi, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Đường Y Y, tựa như bản thân đang khắc chế điều gì đó.

Sau một khắc, anh đưa tay, đặt trên đầu vai Đường Y Y, năm ngón tay trong nháy mắt dùng sức, sức mạnh kia như muốn bóp nát xương cốt cô.

“Đường Y Y, sảy thai đối với em mà nói chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới phải không?”

Đường Y Y im lặng không nói.

Thấy cô ngoảnh mặt làm ngơ, Tần Chính gầm nhẹ, vẻ mặt âm trầm đáng sợ - “Nói chuyện!”

Màng nhĩ chấn động như bị chọc thủng, Đường Y Y nói, âm thanh của cô lên ra rất nhẹ - “Đó là một mạng sống.”

Bị thương cũng là cô, đau đớn cũng là chính cô.

Sao lại nhỏ bé không đáng kể?!

Hồ hấp của Tần Chính bỗng dừng cứng lại, trong giây lát lại vững vàng vô cùng, hàm dưới anh buộc chặt, hỏi lại câu hỏi kia - “Đó là năm nào?”

Đường Y Y giương mắt nhìn, cô lấy làm kỳ quái vì sao Tần Chính cần hoài câu hỏi này không buông.

Chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi.

Hiện tại cường cầu muốn biết, ngoài việc đào lên vết sẹo dữ tợn xấu xí đó còn có ý nghĩa gì khác đâu?!

Đáy lòng Đường Y Y bỗng chốc mọc lên một loại ác ý, cô mở miệng - “Năm SLM đưa ra thị trường.”

Đuôi lông mày Tần Chính bỗng dừng xoắn chặt.

Đó là năm anh bận rộn nhất, anh mang theo Đường Y Y đi khắp mọi nơi, đi công tác liên tục.

Bản thân thanh không thích sử dụng bao cao, lớp cao su mỏng manh kia làm anh khó chịu, rất nhiều lần đều theo đuổi cảm giác kháng khí không khe hở trên người Đường Y Y, một đêm còn rất nhiều lần.

Hai chữ tiết chế anh không bao giờ dùng trên người Đường Y Y.

Phát sinh chuyện như vậy không phải là không có khả năng.

“Vì sao khi đó em không nói cho tôi biết?”

“Nói cho anh biết?” Đường Y Y hỏi ngược lại, giọng nói đầy mỉa mai – “Có ích lợi gì?”

Trước thời điểm đó, cô vừa bị anh dạy dỗ cho một bài học, tự tôn và sự ngông nghênh bị giẫm nát trong bùn, nghiền thành từng mảnh nhỏ.

“Chuyện đã nhiều năm về trước, giờ anh chất vấn tôi có ý nghĩa không?”

Mu bàn tay Tần Chính nổi gân xanh – “Đường Y Y, em nên biết, tôi có quyền.”

Đường Y Y nở nụ cười, nụ cười không một chút nhiệt độ.

Nụ cười của cô như đao, sắc bén lạnh băng, thanh đao đột ngột đâm vào ngực Tần Chính, cắm vào tim anh.

Anh giật mình sửng sốt.

Đường Y Y vẫn tiếp tục cười.

Hô hấp của Tần Chính nặng nề, ánh mắt trợn to lên – “Đừng cười!”

Cúi người gần sát người cô, Tần Chính siết cổ Đường Y Y, môi phủ lên vành tai Đường Y Y vắn vế, giọng nói nhuốm máu – “Nếu lần này tôi không phát hiện, em định vĩnh viễn giấu chuyện này phải không?”

Đường Y Y nói phải.

Nếu chuyện gì đều kể ra, chỉ sợ là kết mất mấy ngày mấy đêm, lúc đó không biết có thể nói hết hay không, có khi còn bỏ sót.

Lúc đó cô còn trẻ, căn bản không nghĩ đến tình huống như vậy, khi cơ thể không thoải mái chỉ có thể nghĩ là làm việc quá nhiều kiệt sức, áp lực công việc quá lớn, bản thân không nghỉ ngơi tốt.

Tinh lực của bản thân bị nghiền ép quá nhiều, tiêu hao gần như cạn kiệt, Đường Y Y chỉ có thể vội vàng chộp mắt trong giây lát, cũng không tìm ra thời gian đến bệnh viện làm kiểm tra.

Cho nên khi nhìn thấy máu chảy ra dưới chân, cảm nhận được đau đớn của cơ thể, cả người cô chìm vào mê mang.

Bánh rằng thời gian sẽ không vì cô bị đau đớn, khó chịu mà ngừng quay, chỉ đến khi cô quá đau nhức, sắp chết thì cơ thể cô mới ngừng hoạt động.

Từ đó trở về sau, Đường Y Y trở thành người máy, không có lệnh nghỉ ngơi của Tần Chính, cô liên tục vận hành.

Không có ai để cô thổ lộ, không có ai để cô chia sẻ, cô chỉ có thể nghẹn trong lòng, bóp nát ra tự tiêu hóa, rồi cho mọi việc thấm thấu vào máu, thời gian trôi qua, chuyện cũng tan thành mây khói.

Cô có thể thuyết phục bản thân mình đến mức như vậy thì cũng không có chuyện gì xảy ra.

Mắt Đường Y Y hiện lên một tia dịu dàng.

Nếu như đứa bé kia còn sống, bây giờ có thể đã đi học tiểu học.

Âm thanh non nớt gọi cô là mẹ, nũng nịu với cô, cũng có thể giận dỗi cô, chơi xỏ lá cô, cũng sẽ vung tay múa chân nói cho cô biết trong trường học gặp chuyện gì, có chuyện cười, có chuyện nghiêm túc, sẽ cùng cô nói về bản thân khi lớn lên ra sao, sẽ hiếu kỳ hỏi cô trên đời có người ngoài hành tinh hay không? Quái thú có thể bay hay không?

Đôi bàn tay nhỏ bé được cô dắt đi, mỗi ngày cùng ngủ với nhau, cùng nhau tỉnh lại.

Đường Y Y không thể tượng tượng được những chuyện như vậy.

Bởi vì nó quá bình thường, cũng quá tốt đẹp.

Càng như vậy càng thêm hư ảo.

Những chuyện thế này trong đời cô không thể có được.

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tia dịu dàng trong mắt cô biến mất không còn một mảnh, không để lại nửa điểm dấu vết. Đường Y Y nhìn Tần Chính, nhìn thẳng gương mặt đầy lệ khí của anh ta.

“Nếu khi đó tôi tìm anh, nói cho anh biết mọi chuyện, anh sẽ làm gì?”

“Đem tôi đến bệnh viện phá thai?”

“Hay là ngay cả mặt mũi của tôi anh cũng không nhìn đến rồi nói với tôi đừng quên thân phận của tôi là gì?”

Sống lưng Tần Chính cứng đờ, anh không nói ra lời.

“Nếu không còn việc gì, tôi lên lầu.”

Đường Y Y lấy bàn tay Tần Chính khỏi cổ mình, quay người bước lên lầu.

Trong nháy mắt đó, trong lòng cô tưởng ra vạn vẹo vui sướng.

Nếu anh ta nhất định muốn biết tội lỗi bí ối của bản thân, cô cho anh vừa lòng.

Ở đầu bậc thang, Tần Chính đứng im tại chỗ, dưới sống mũi cao thẳng, môi anh mím thành một đường.

Hai tay anh nắm thành quả đấm, từng khớp từng khớp xương nhô ra, giống như muốn đâm rách lớp da mỏng manh, máu tươi tuôn đầm đìa.

Một lúc lâu sau, lồng ngực phập phồng mãnh liệt của Tần Chính dần dần thả lỏng.

Dây thừng xuyên trên bề cửa sổ mọc xanh tốt um tùm, vô cùng mâu thuẫn với màn tuyết trắng xóa ngoài trời.

Vào phòng một lát, Đường Y Y lấy máy hút bụi dọn dẹp phòng không chứa một tác nào.

Cho đến khi cô mệt đến kiệt sức mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Lầu dưới không có một âm thanh nào, chỉ tràn ngập áp suất khiến mọi người sợ hãi.

Tần Chính bắt chéo chân, ngồi trên ghế sofa phỉ phò nhà khói, gương mặt anh ẩn trong làn khói, đen tối không rõ hình dáng.

Châm chước một lúc lâu, quản gia lên tiếng nói – “Tiên sinh, có cần đi xem Đường tiểu thư một chút không?”

Tần Chính im lặng không nói, dụi tàn cigar vào gạt tàn, rồi lại tiếp tục rít một hơi sâu.

Trên lầu bỗng dung dội đến tiếng vang lớn dường như là có vật nặng ngã xuống.

Quản gia bảo người giúp việc chạy lên xem.

Một bóng người từ phía sau ông chạy lên, nhaoáng qua trước mắt ông một cái, giẫm lên bậc thang, tiếng bước chân vọng vào lỗ tai ông, vừa nhanh vừa mạnh.

Ông ngẩng đầu lên, bóng người kia chỉ còn lại hình ảnh biết mất đầu bậc thang lầu hai.

Tần Chính đẩy cửa bước vào, trước mắt anh là một cái vali màu đen lớn, Đường Y Y đang cố gắng đem vali lật qua.

Sắc mặt anh xanh mét – “Em đang làm cái gì?”

Đường Y Y đứng thẳng người – “Thu dọn đồ đạc.”

Trở tay qua đóng cửa lại, âm thanh Tần Chính trầm thấp, đầy nguy hiểm – “Em lại muốn đi đâu?”

Đường Y Y nghe anh hỏi vậy, không trả lời mà hỏi ngược lại – “Tôi còn có thể đi đâu?”

Tần Chính nhíu đôi mắt lại.

Người con gái này bây giờ cũng lười phải nguy trang trước mặt anh.

Cô dựa vào điều gì nghĩ rằng anh sẽ không làm gì cô?

Tần Chính ép hỏi – “Vậy tại sao phải thu dọn đồ đạc?”

Đường Y Y nói – “Muốn thu dọn thì thu dọn.”

Tần Chính nắm lấy cổ tay tinh tế của cô, tay cô nhỏ nhắn mảnh dẻ không chịu được một kích của anh, dùng một ít sức lập tức vỡ nát.

Người con gái nhìn như vậy nhưng liên tục kích thích đầu dây thần kinh của anh.

Cô có thể dễ dàng kích thích bản thân anh, một kích nhỏ của cô cũng có thể khiến máu anh nghẹn lại.

“Nhìn thấy báo cáo như vậy, em vui lắm phải không? Cảm thấy bị vô sinh là một chuyện cực kỳ may mắn?”

Khỏe môi anh ngoéo một cái, cong lên, ngữ điệu của anh không nhanh không chậm – “Trong lòng em, chuyện này quá tốt còn gì, không lo lắng bản thân sẽ mang thai con của Tần Chính, sau này không cần lo lắng thêm gì nữa, phải không?”

Đường Y Y nheo mắt lại.

Bàn tay anh dời lại, một tay xé tan cổ áo Đường Y Y, một tay khác ôm cả người cô để lên người mình, anh cúi đầu gặm vành tai xuống cổ cô.

Hơi thở nóng rực tràn ra từ trong cổ họng anh, tiếng cười nhẹ bộc phát, giống như ma quỷ từ địa ngục trời lên.

“Đường Y Y, chỉ cần tôi muốn, vẫn có rất nhiều biện pháp để gieo cấy vào cơ thể em...”

Đường Y Y nâng tay tát lên mặt Tần Chính, trong mắt cô tràn ngập lửa giận, phẫn nộ, môi cô run rẩy.

Nhìn cô không còn bộ dạng nửa sống nửa chết, vẻ mặt Tần Chính sung sướng, tựa như trên mặt anh không cảm thấy đau rát là gì.

Dứt lời, Tần Chính ôm ngang Đường Y Y lên – “Đi, chúng ta đến thư phòng.”

Không đếm xỉa đến đồng hồ báo thức trên sàn nhà, anh mở máy tính, mở một tệp dữ liệu ra.

Đường Y Y vô ý thức nín thở, trên mặt không còn một giọt máu.

“Đã làm bao nhiêu chuyện rồi, sao vẫn còn căng thẳng thế này?”

Tần Chính cười, lựa chọn tùy ý một cái video.

Video mở lên, tiếng thở nhẹ bật vào trong tai, khuếch tán trong não, cả người Đường Y Y cứng ngắc.

Là âm thanh của cô.

Đề nén.

Tay Tần Chính không ngừng cường chế bóp cứng gương mặt Đường Y Y, ép cô ngẩng đầu xem video.

Đường Y Y tròn tròn mắt, trong mắt cô rõ ràng hai cơ thể trần trụi, không ngừng quán quýt vây triền vào nhau, chồng chéo lên nhau.

Hết một đoạn video, Tần Chính lại tiếp tục mở một đoạn khác, giọng nói khàn khàn của anh phun ra – “Nhìn rõ không? Tôi thích nhất em lúc này.”

Đường Y Y quay đầu đi, lại bị Tần Chính dùng sức đè ép phần ót quay đầu lại.

Trước cửa kính khổng lồ sát sàn, bầu trời đầy sao, cô thấy bản thân mình nằm trong sự khống chế của Tần Chính, hô hấp vang lên từng tiếng một, rơi vào tai cô.

Tần Chính vuốt ve mái tóc dài của Đường Y Y, thân mật ve vuốt sau gáy cô, nhưng lời nói anh phun ra lại đáng sợ vô cùng – “Em thích tư thế đó?”

“Bốn ngày không gặp em, chúng ta sẽ thử bốn tư thế, nha?”

Đường Y Y cắn chặt môi dưới, nuốt tiếng rên đau đớn vào trong bụng.

Thời gian trôi qua dài đằng đẵng không biết qua bao lâu, cô cho rằng bản thân mình sắp chết đến nơi, nhưng một giây sau lại có cảm giác sống trở lại.

Tần Chính muốn cô bảo trì được thanh tỉnh khi nhận hình phạt của anh.

Cả buổi trưa, Đường Y Y đều ở trong thư phòng, Tần Chính làm từ bàn đọc sách, qua giá sách, lướt qua ghế gỗ, sau đó lại áp lên tường.

Cô thương tích đầy mình, khàn cả giọng, cuối cùng chịu không nổi ngất đi.

Khi Đường Y Y tỉnh lại đã là hoàng hôn, tuyến vẫn rơi là tả.

Toàn bộ thể thối đều là màu trắng, lạnh lẽo.

Tần Chính đang quét dọn thư phòng, cảm xúc của anh tốt một cách rõ ràng.

Anh mặc áo lông đen, quần dài màu đen, gọng kính vàng trên sống mũi, nhìn anh như một thành phần trí thức tao nhã, không ai thấy được sự tàn bạo

trong lòng anh.

“Đói bụng rồi ư?”

Đường Y Y vui người trên ghế salon bằng da, cả người phủ đầy vết thâm, thậm chí không chịu nổi, cô im lặng không nói tiếng nào.

Tần Chính sửa sang lại văn kiện vắng tán loạn nói – “Thay đồ đi, xuống lầu ăn cơm tối với tôi.”

Giọng nói anh bình thản, tựa như người đàn ông điển cuồng cả buổi chiều với cô không phải là anh.

Đường Y Y nhìn trần nhà, ánh mắt trống rỗng.

Một lúc lâu sau, cô vén mền lên, đem áo ngủ không biết Tần Chính mặc cho cô khi nào cởi ra, lấy quần áo để một bên thay ra.

Tần Chính vừa quét sàn nhà, vừa nói – “Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện về ba của em, Đường Bình Châu.”

Đường Y Y đứng trên sàn nhà, đột ngột cảm thấy như kim châm vào chân.

Cô nhăn mày lại, ngẩn người, ngồi xuống kiểm tra chân của mình.

Một mảnh vớ thủy tinh nhỏ ghim vào chân, ngay chỗ ghim vào máu rỉ ra, tràn ra bên ngoài.

Màu đỏ tươi chói mắt.

Cả người Đường Y Y bỗng chốc bay lên không, trên đầu là giọng nói trầm thấp của Tần Chính, trong giọng nói đầy tức giận – “Ai kêu em lộn xộn làm gì?”

Anh vừa đi vừa gọi quản gia mang hòm thuốc vào.

Quản gia nghe thấy tiếng của anh, lập tức bỏ công việc trong tay xuống đi lấy hòm thuốc.

Tần Chính sửa sạch hai tay, tiêu độc, đè lại mắt cá chân Đường Y Y, cảm nhịp kẹp miếng thủy tinh ra, anh nhíu lông mày lại, tay vững vàng, vẻ mặt bình tĩnh, nghiêm túc, làm một loạt động tác quen thuộc, nhanh chóng.

Mặc dù như thế, Đường Y Y theo phản xạ có điều kiện đau đến hít khí.

Cô hít mấy hơi lấy lại bình tĩnh, nhịp thở của bản thân mới bình thường trở lại.

Ánh mắt cô liếc qua mảnh miếng nhỏ trên bàn, chỉ khoảng một cm mà làm cho cô đau đớn như vậy.

“Ra ngoài.”

Bên tai bất thành linh vang lên tiếng nói của Tần Chính, Đường Y Y liếc nhìn lại thấy thần sắc Tần Chính đã không còn kiên nhẫn.

Cô tìm tòi nghiên cứu vì sao anh ta lại dị thường như vậy.

Tần Chính ngồi trên ghế, giọng nói trầm thấp âm lãnh – “Không nghe thấy lời tôi nói hay sao?”

Đường Y Y không dừng bước lại, xoay người ra ngoài.

Khi Đường Y Y đi rồi, Tần Chính nâng chân phải lên, vớ bị nhiễm máu đỏ sẫm, phía dưới đế giày đều là vết màu.

Trên chân ghim không ít mảnh miếng vụn, nhỏ to đều có, gấp ra đầy cả một phần tư ly thủy tinh. Anh không biết mình giẫm phải lúc nào.

Lông mày anh cũng không nhăn một chút, hai tay tiến hành tiêu độc vết thương, băng bó lại.

Bữa tối do đích thân quản gia chuẩn bị, trước kia ông trải qua một thời gian được huấn luyện cho nên khả năng nấu nướng có chút ít giống Đường Y Y.

Hai người cũng có thể gọi là đồng môn.

“Đường Bình Chân sống không tới nửa năm nữa.” – Tần Chính mở miệng trước.

Đường Y Y nhai kỹ đậu đũa trong miệng, không nói bất kỳ điều gì.

“Thời gian trước Đường Bình Châu vẫn đầu tư vào cổ phiếu.” Tần Chính lấy canh, nói không đếm xỉa – “Ông ta mắc một món nợ, hơn ba trăm vạn.”

Giọng anh hơi hụt, tựa như ba trăm vạn không là gì, chỉ là vài phân tiền lẻ.

Khỏe mắt anh quét về người con gái im lặng không lên tiếng, khỏe môi Tần Chính nhếch lên – “Trong thời gian quan trọng thế này bị kiểm tra ra ung thư, quả nhiên ông trời đối xử với ông ấy không tệ, ông ta có thể bỏ lại mớ hỗn độn này không cần quan tâm.”

Đường Y Y lại kẹp thêm một ít đậu đũa.

Tần Chính hóp một ngụm canh nóng – “Nếu ông ta chết, món nợ kia tan biến vào hư không.”

Cuối cùng Đường Y Y mở miệng, thần sắc không chút thay đổi – “Cuối cùng anh muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói cái gì.” Tần Chính nhướn mi lên, ý tứ sâu xa – “Không phải em rõ ràng nhất sao?”

Đường Y Y nuốt thức ăn, không lên tiếng cười cười.

Lộ ra vẻ đùa cợt và căm hận.

Trên đời này sao có nhiều người khiến người khác vừa chán vừa ghét như vậy đây!

Vì sao không cho cô sống thoải mái một chút?

Cô nợ họ? hay là hại họ giờ phải trả quả?

Tần Chính nói tiếp – “Mẹ em năm ngoái té từ trên lầu xuống một lần, từ đó bị bệnh, cơ thể cũng không khỏe lắm.”

“Đường Hi, em gái của em, cô ta mở một công ty mỹ phẩm, vốn vay ngân hàng trước mắt xảy ra vấn đề, nói chung là khó bảo toàn cho bản thân.”

“Rất nhanh thôi, chậm nhất là một tháng, Đường Hi sẽ tìm đến em, muốn em giúp đỡ cô ta, muốn lấy của em chút gì đó, cũng có thể chiếm đoạt.”

Đề đũa qua một bên, Đường Y Y cười nói – “Anh cho tôi biết những chuyện này, muốn nhìn thấy điều gì ở tôi? Khổ sở? Thương tâm? Oán trời trách đất?”

Tần Chính lắc đầu, trong mắt anh ánh lên vẻ tán thưởng và khẳng định – “Em sẽ không.”

Hai người cùng là một loại người, cô so với anh còn giỏi hơn nhiều.

“Đường Y Y, cho dù người thân em đối xử với em ra sao, em đều không có sự lựa chọn.”

Đường Y Y tiếp tục ăn cơm.

Cầm khăn lên lau miệng, Tần Chính ngửa người ra sau, đổi chủ đề - “Chuyện của Hoàng gia em đừng nhúng tay vào.”

Ánh mắt Đường Y Y lóe lên.

Xem ra Tiết Ngũ và Tần Chính đã đạt thành hiệp nghị.

Hiện tại cô không rõ là Tiết Ngũ lấy gì để trao đổi.

“Tôi mặc kệ em và Hoàng Tiêu nói gì, tán gẫu ra sao.” – Tần Chính gõ tay lên tay vịn ghế - “Đường Y Y, đừng để tôi phát hiện em làm chuyện gì lén lút sau lưng tôi.”

Nuốt thức ăn trong miệng xuống, Đường Y Y ăn no, thậm chí có chút tức bụng.

Cô ngẩng đầu nhìn Tần Chính – “Anh nói xong rồi?”

Thái dương Tần Chính giật giật nhẹ, cô lại coi lời anh nói như gió thoảng bên tai.

Người con gái này đâu phải chỉ khôn vặt, anh không ngừng đề phòng cô, chứ nói chi là người khác, kể cả Tiết Ngũ cũng vậy.

Anh phải thời thời khắc khắc giám sát cô mới được.

Nếu không đề ý, sẽ bị lọt bẫy của cô mà không biết.

Trước khi đi ngủ Đường Y Y đột nhiên muốn đọc Kinh Thánh, cô tìm khắp các ngăn tủ một lần, nhưng tìm không ra.

“Anh đem Kinh Thánh để đâu rồi?”

Tần Chính ngồi ở đầu giường đẩy gọng mắt kính lên, lạnh nhạt nói – “Quăng rồi.”

Đường Y Y sửng sò - “Quăng rồi?”

Trong mắt cô không tự chủ được nổi lên vài phần huyệt hắc, quyển Kinh Thánh đó cô đã đọc nhiều năm rồi, cũng không biết bản thân đã lật qua bao nhiêu lần.

Tần Chính thấy cô ngồi sững đó, anh đứng dậy bước qua thư phòng, từ ngăn kéo dưới cùng lấy ra cuốn Kinh Thánh.

Lật đến một trang trong đó, Tần Chính lấy tờ giấy kẹp trong ấy ra.

Dưới góc trái đã bị vết lửa đốt qua, mất đi vài chữ.

Đường nhân sinh Đường Y Y về ra đã không còn đầy đủ.

Đem tờ giấy cất kỹ, để dưới chõng văn kiện, Tần Chính trở lại phòng ngủ, ném quyển Kinh Thánh qua cho Đường Y Y.

Đường Y Y cầm Kinh Thánh lên, cũng ngay thời khắc này, cô mới cảm thấy tâm tình của mình bình tĩnh lại, không cần biết bản thân đang ở đâu.

Hai mươi chín, Tần Chính mang Đường Y Y trở về Manhattan, thành phố mà hai người đã trải qua mấy chục năm nhân sinh.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cô đơn

Ngồi trên máy bay, Đường Y Y cầm quyển tạp chí lật vài trang – không có gì để xem.

Cô dựa người vào thành ghế, chuẩn bị ngủ một giấc

Một cánh tay lớn luồn qua người cô từ phía bên trái, bàn tay chạm vào quần áo, ma sát lên eo cô, lông mày cô nhíu lại, khe rãnh chưa kịp hằn sâu trên trán đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tần Chính chỉ vờn vờn ôm lấy Đường Y Y, cũng không có động tác nào khác.

Tựa như hành động thân mật giữa các cặp tình nhân với nhau, hoặc là anh chỉ nhất thời muốn làm vậy.

Nhưng da gà toàn thân Đường Y Y đồng loạt nổi lên, cô nhắm mắt lại, cố gắng bỏ qua cảm giác cánh tay kia đang ôm lấy eo mình.

Tâm tình sau gọng kính của Tần Chính không có một tia gọn sóng, giống như anh không phát hiện sự căng thẳng của cô, cầm lấy tấm thảm màu xám mỏng trên đùi ném về phía Đường Y Y.

Tiếp viên hàng không bước lại đưa đồ uống, âm thanh ngọt ngào phá vỡ bầu không khí quý dị giữa Đường Y Y và Tần Chính.

Vị nước trái cây ngọt ngấy người.

Đường Y Y chỉ uống một ngụm rồi không nhấp thêm một tí nào nữa.

Về phía Tần Chính không uống dù chỉ một ngụm.

Hai người giống nhau ở mặt này, đều không thích đồ ngọt.

Đường Y Y nghiêng đầu, quay ột về phía Tần Chính, cô rù lông mi, dần dần thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, đầu vai nặng xuống.

Khóe mắt nhìn thấy gương mặt anh gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp phun lên hõm vai cô, mí mắt Đường Y Y nhảy lên vài cái.

Cô lập tức nhích người lấy vai ra khỏi.

Một lúc sau, Tần Chính lại dựa tới, mắt nhắm, hô hấp đều đặn, ngủ thiếp trên vai cô.

Mày cô nhăn lại, Đường Y Y duỗi tay đẩy Tần Chính ra, lần này dùng sức gấp đôi lúc nãy.

Ai ngờ người đàn ông bên cạnh lại dựa người về phía cô, đầu kê sát bên cô, chóp mũi hầu như chạm vào cổ cô.

Ngay lúc đó có cô gái trẻ đi qua, thấy một màn như vậy cô kinh ngạc nhìn thêm vài lần.

Nhất là người đàn ông có ngoại hình vô cùng tuấn lãng, hai là với một thân hình vô cùng cao lớn của anh khi anh làm tư thế đó không được tự nhiên và thoải mái cho lắm, nhưng hình ảnh đó đập vào mắt cô khá đáng yêu.

Cô gái trẻ nhìn về phía người con gái bên cạnh, nhìn thấy đối phương cũng bình thường, còn có vẻ gầy gò, tái nhợt, lộ ra khí chất lạnh lùng khôn khéo.

Hai người họ nhất định là yêu nhau vô cùng.

Ánh mắt người con gái trẻ ánh lên tia hâm mộ lan tràn từ khóe mắt đuôi mày ra khuôn mặt, cô thậm chí cười lên.

Đường Y Y nhìn thấy tia cảm xúc đó.

Cô sâu sắc cảm nhận được như thế nào là người đứng ngoài nhìn vào, và như thế nào là người trong cuộc nhìn ra.

Mất thấy và sự thật có khi hoàn toàn là hai thái cực.

Hâm mộ - từ này mãi mãi không thể nào dùng vào trường hợp của hai người họ.

Quan hệ của họ, chính là loại nhìn nhau đã thấy ghét!

Trừ phi Tần Chính lùi một bước, không khống chế cuộc sống của cô nữa.

Khả năng đó hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy tính của Đường Y Y.

Dễ đi vào tuyệt vọng.

Đường Y Y suy nghĩ đầy mĩa mai, không ai biết được cảm nhận trong lòng cô.

Cho dù cô và Tần Chính lên giường bao nhiêu lần, ở gần nhau như thế nào, nhưng hai người không có tình cảm với nhau, dù chỉ là một chút, có hành động như thế này chính là lần đầu tiên.

Đầu của Tần Chính động đậy một cái trên vai Đường Y Y, tựa như là cọ vào vai cô, làm cho toàn thân cô giống như bị rắn độc hay chuột đầy dịch bệnh tấn công, cảm giác on ớn bao phủ khắp người, từ đầu ngọn tóc đến đầu ngón chân, không chỗ nào không khó chịu.

Đường Y Y lập tức đứng dậy khỏi ghế ngồi.

Không có điểm tựa vào, cả người Tần Chính mất cân bằng, anh mở mắt ra nhìn về phía ghế Đường Y Y ngồi, cơ thể theo bản năng ổn định lại, tỉnh táo.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương, giống như không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Một hồi lâu sau, Tần Chính liếc qua người con gái bên cạnh – “Em đứng lên làm gì?”

Sau khi ngồi xuống, Đường Y Y điềm nhiên như không nói – “Tê chân.”

Tần Chính nhướn đuôi lông mày, không bỏ qua tia lạnh lùng lóe lên trong mắt cô.

Người con gái này tại sao lại như vậy?

Ngồi xa như vậy làm gì? Nếu không phải bị vách cabin ngăn lại, cô có phải định bay ra ngoài hay không?

Lấy kính mắt xuống, Tần Chính nheo nheo sáng mũi vài cái, lạnh nhạt nói – “Ngồi gần tôi một chút.”

Đường Y Y không phối hợp với anh – “Ngồi gần quá tay chân không thoải mái.”

Mặt Tần Chính không chút dể dặt – “Sao? Tay chân thoải mái để cắt cánh bay?”

Khóe môi Đường Y Y mím lại một đường rất nhỏ.

Không đợi cô kịp phản ứng, Tần Chính kéo cả người cô về phía mình, cô tránh cũng không thoát.

“Vừa rồi tôi nằm mơ.”

Tần Chính dựa sát người vào, môi cọ bên tai Đường Y Y, thấp giọng bên tai cô.

Anh không có ý định để cho cô kịp mở miệng, lập tức nói tiếp – “Em biết tôi mơ thấy gì không?”

Anh tựa như thân mật vén một lọn tóc trên má Đường Y Y ra phía sau tai, cắn nhẹ trên vành tai cô một cái.

Đường Y Y nghe thấy âm thanh truyền vào màng nhĩ, thở dài một hơi.

“Tôi mơ thấy em già đi.”

Khi Đường Y Y nghe thấy những lời này, thì chính là ý anh của “cho đến chết cô vẫn nằm trong lòng bàn tay của anh”.

Khấp người Đường Y Y phát lạnh.

Ngón tay Tần Chính vuốt ve sau gáy cô, giọng nói vô vị không nghe ra cảm xúc gì – “Già rồi cũng giống như hiện tại, chua chát vô vị.”

Vài chữ cuối con phần nộ cuộn cuộn trong lòng anh đã không muốn ả núp nữa.

Ngay cả trong mơ cũng không vui vẻ.

Đường Y Y ngoảnh mặt làm ngơ.

May là không kế tiếp. Không có cái màn làm chuyện cô cảm thấy buồn nôn.

Sau buổi tối hôm đó, Đường Y Y bị cảm, chính là nghi thức chào đón đặc biệt của Manhattan.

Toàn bộ thế giới của cô giống như một cái vòng tròn, cho dù cô đi đến đâu, chạy xa bao nhiêu, cũng sẽ trở về điểm xuất phát.

Tần Chính cứ việc đứng nguyên một chỗ, tư thái cao ngạo, anh ta nhìn qua cô cười, trong nụ cười còn chứa thương hại.

- Nhìn em xem, em không có chỗ trốn. -

Tuyết còn chưa rơi ở Manhattan, trời quang đãng.

Bầu không khí khi đến năm mới ở thành phố nào cũng giống nhau, đặc biệt ở những khu có người Hoa sinh sống, họ mong đợi, kích động, phấn khích vì một năm sắp đến.

Mặt trời lặn khỏi đường chân trời, nắng tắt dần, bầu trời phía Tây dần chìm vào bóng tối, Đường Y Y vẫn nằm ngay đơ trên giường, tư thế cũng không thay đổi một chút.

Tinh thần của cô uể oải, cả người của cô tản ra hơi thở mục nát.

Nếu như trông mắt cô không chuyển động, hô hấp còn phập phồng, nhịp tim vẫn bình thường thì rất giống người đã rời khỏi cõi trần về thế giới khác.

Đầu ngón tay lay động, Đường Y Y duỗi tay ra gãi gãi trên mặt, tiếp tục nằm xuống.

Cửa phòng tắm mở ra, Tần Chính ở trần, nửa thân trên lộ ra ngoài, đường cong gợi cảm, cơ bụng hấp dẫn, anh chọc chọc người con gái đang nằm trên giường – “Qua đây lau tóc cho tôi.”

Người nằm trên giường không hề cử động.

Tần Chính nhíu mày, anh cần phải đối diện sự thật trước mắt, người con gái này đi khỏi hai năm, khi quay lại thì không để anh vào mắt.

Một ngọn lửa không tên bùng lên trong lòng ngực anh, Tần Chính ném khăn khô cho Đường Y Y, đem một đầu tóc ướt bước lại gần cô, bọt nước ngưng tụ lại rơi trên mặt, trên người Đường Y Y.

Một lát sau, Đường Y Y giống như người vừa mới tắm ra, quần áo cũng ẩm ướt.

Hai người, một người nằm một người ngồi, trợn mắt nhìn nhau.

Bầu không khí căng co giữa hai người cho đến khi tiếng ho khan kịch liệt của Đường Y Y vang lên, trong nháy mắt, quân lính tan rã, giông bão tan đi.

Tay siết chặt chăn mền, cô liên tục ho khan, cơ thể mong manh, ngực phập phồng, gương mặt tái nhợt bỗng chốc đỏ ửng không bình thường.

Tần Chính không chế cảm Đường Y Y, ngang ngạnh xâm chiếm môi của cô, răng môi va chạm, anh phát hiện đầu lưỡi cô nóng hổi.

“Đi bệnh viện.”

Rời khỏi môi Đường Y Y, Tần Chính nâng cao giọng ra lệnh.

Trong màn đêm, đèn đuốc rực rỡ, lấp lánh muôn màu.

Trong bệnh viện người người liên tục qua qua lại lại, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng và mùi người.

Tay Đường Y Y cầm thuốc, ánh sáng chiếu lên mặt, trắng tác gần như trong suốt, hai tay Tần Chính bỏ vào túi quần, mắt nhìn xuống cô, im lặng không một tiếng động cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Trên đường từ bệnh viện trở về, hai người im lặng không nói một tiếng, mỗi người đều suy nghĩ chuyện của mình, tựa như quay trở về quá khứ lúc trước, khi lên giường thì làm tình, xuống giường thì chỉ có công việc, không có những cơn giận ngùn ngụt bỗng dưng ập tới, không ai phải kiềm chế bản thân, không có phát bệnh tâm thần đột ngột.

Sáng ngày thứ hai, Tần Chính đi gặp vài người bạn học cũ, Đường Y Y cũng đến, những người đó cô đều quen biết.

Đứng nói chuyện một lúc lâu, đám người lại vào phòng riêng ngồi xuống, mỗi người đều là tình anh trong xã hội, thiên chi kiêu tử, tư thái trên cao, lời trong miệng nói ra không phải là chuyện thời tiết hôm nay như thế nào, giá cả nhà cửa ra sao, tăng hay không, lương bổng ra sao, lãnh bao nhiêu một tháng, loại xe gì đang tung ra thị trường.

Tất cả mọi người không ai mang theo bạn gái, trừ Tần Chính.

Ngoại lệ của anh mới là bình thường trong mắt người khác.

Mọi người ai cũng biết, Đường Y Y vô cùng khôn khéo, giỏi giang, khả năng làm việc không thua gì đàn ông, rất nhiều người muốn cướp cô rời khỏi SLM, nhưng ai cũng kiêng kỵ thủ đoạn của Tần Chính.

Có một người con gái như vậy, ai mà không muốn đem theo bên người không rời.

“Y Y, lúc trước cô không ở đây, Tần Chính nổi điên, đập nát cả căn phòng.”

Người mở miệng là Triệu Thuần, bằng tuổi với Tần Chính, hai người đứng gần nhau là đại thúc nhà giàu mới nổi và cao phú soái nho nhã hơn người, nói ra không có người tin.

Chiều cao của anh chàng cũng không thấp, tầm 1m8, nhưng bản thân khá mập mạp, một năm 365 ngày, hết 200 ngày đều nói muốn vận động, nhưng quay đầu đều chết bởi cao lương mỹ vị rượu ngon lâu năm.

Không phát giác được bầu không khí bất thường, Triệu Thuần cười ha ha – “Lần này có cô ở đây, chúng tôi yên tâm rồi.”

Mọi người nghĩ đến chuyện xảy ra lần đó, tim đập nhanh vài nhịp, nếu không phải họ kịp thời tránh ra, thì bị thương là chuyện khó tránh khỏi.

Là bạn học lâu năm, mọi người ai cũng chưa gặp Tần Chính nổi điên mất khống chế như lần đó bao giờ.

Đã gặp phải một lần tuyệt đối không muốn gặp lại lần thứ hai.

“Đúng vậy, cậu ta đập nát phòng riêng còn không nói, lúc ra ngoài chưa kịp nhìn, vấp phải miếng thủy tinh, cả người thành tổ ong vò vẽ, nằm viện hơn một tháng.”

“Vậy mà mặt mày một chút cũng không có tổn hại gì, ông trời đúng là ưu ái cậu ta mà.”

Mọi người mỗi người một lời, ngay trước mặt Đường Y Y vùi dập Tần Chính.

Bọn họ ai cũng cảm thấy, chỉ cần có Đường Y Y ở đây, Tần Chính có thể khống chế được, không trở mặt với bọn họ.

Loại suy nghĩ này đột nhiên đến, mọi người không nói ra nhưng ai cũng ngầm hiểu.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, đầu óc Đường Y Y tưởng tượng ra cảnh Tần Chính biến thành tổ ong vò vẽ, hình ảnh đó quá mức không tưởng, lại khiến cô thích thú, bất giác khóe môi cô cong cong.

Ánh sáng phản chiếu, hơi men bốc lên, Tần Chính liếc nhìn cô – “Em vui như vậy?”

Đường Y Y thu lại biểu cảm trên mặt – “Đúng vậy.”

Ánh mắt Tần Chính xẹt qua làn khói mù, anh bưng ly rượu lên, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, vị cay nồng của trời vào cổ, hoành hành thẳng vào dạ dày, cảm giác đó đánh úp lên toàn thân.

“Rót rượu.”

Khóe mắt Đường Y Y quét qua, cầm bình rượu còn hơn phân nửa đưa hết cho anh.

Triệu Thuần cất tiếng nói, hơi rượu phả ra – “Tần Chính, sang năm cậu vẫn ở trong nước không qua đây sao?”

Tần Chính tiếp tục rót rượu vào bụng – “Xem tình hình ra sao đã.”

Triệu Thuyền chắc chắn hai tiếng, vụng trộm liếc nhìn những người khác, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với họ.

Chuyện này không bình thường, không bình thường!

Người vừa lúc này còn bình thường, sao tự dưng lại thay đổi.

Đề tài tiếp theo chủ yếu xoay quanh công việc, nội dung có liên quan đến phụ nữ hầu như đều không đề cập tới.

Làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn là Tần Chính uống quá nhiều rượu.

Anh ta không đập nát phòng riêng, cũng không làm ra chuyện gì đáng sợ, chỉ ngã đổ lên ghế sofa, bất tỉnh nhân sự.

Triệu Thuyền đứng trên bậc thang, không yên tâm hỏi – “Thật sự không cần tôi cho người đưa hai người về?”

Đường Y Y lắc đầu – “Không cần.”

Cô ngồi vào ghế lái, quay đầu xe, mắt hút ở góc đường.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời ảm áp, bên trong xe đầy mùi rượu, Đường Y Y nhìn đường xá, ánh mắt xẹt qua kính chiếu hậu.

Trong một hai giây có một suy nghĩ thoáng qua đầu, cô muốn buông tay, nhắm lại, xong hết mọi thứ. Không còn gì phải suy nghĩ.

Cho đến khi Đường Y Y kịp phản ứng lại bản thân mình nghĩ gì, lòng bàn tay đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Chết rất dễ, sống mới khó.

“Ngừng xe.”

Sau lưng đột ngột vang lên giọng nói của Tần Chính, Đường Y Y tìm chỗ đậu xe lại.

Cửa sau xe mở ra, Tần Chính bước xuống.

Tiếng nồn mưa khó chịu len vào gió thổi vào lỗ tai cô, cô ngồi im bất động.

Tần Chính ới hết những gì có trong dạ dày ra, anh ngồi vào xe, không ngồi phía sau mà ngồi phía trước.

“Em muốn như thế nào mới chịu sống bình thường với tôi?”

Trong nháy mắt, Đường Y Y sinh ra một loại cảm ảo giác, ảo giác Tần Chính đang thỏa hiệp với cô.

“Tôi muốn sống như một con người.” – Đây chính là điều cô muốn.

Tần Chính im lặng.

Tâm tình của Đường Y Y chìm vào đáy cốc.

Ảo giác chính là ảo giác.

Nếu như có một ngày người đàn ông này hiểu được tôn trọng có ý nghĩa gì, cô chỉ sợ chính bản thân mình cũng không tin được, sẽ hoài nghi đối phương có mục đích gì, có mưu kế ra sao với cô.

Rất lâu sau, Tần Chính dựa người vào thành ghế, trả lời Đường Y Y, giọng nói anh bình thản, giữa những chữ tuông ra từ kẻ rằng đều cho thấy quyền lực muốn khống chế đối phương không nhân nhượng dù chỉ một chút.

“Tôi không thể tha em.”

Một khi anh thả người con gái này ra, cô sẽ không chạy đi không một lần quay đầu lại, chạy đến nơi anh không thể tìm tới, tìm không thấy, cô không chờ đợi dù chỉ một phút để bắt đầu cuộc sống mới.

Từ đó về sau, cuộc sống của cô và của anh không có một chút liên quan với nhau.

Đó không phải là điều Tần Chính hi vọng thấy được.

Không có Đường Y Y, cuộc sống của anh nhìn vào dường như không có thay đổi gì, nhưng chỉ có bản thân anh biết rõ, chính là bị rối loạn.

Cho nên anh mới nói là không thể, chứ không nói là anh không muốn.

Tay cầm lái của Đường Y Y nắm chặt lại, im lặng không lên tiếng.

Trở về nhà, Tần Chính lên giường nằm ngủ, cho dù anh nhắm mắt lại, nhưng vẫn còn giữ một tia ý thức, để xác định Đường Y Y vẫn ở trong phòng.

Sau khi tỉnh giấc, Tần Chính hỏi Đường Y Y chuẩn bị cơm tất niên ra sao.

Cảm giác uống say quá là không dễ chịu, huyết thái dương đau đớn, nếu như là lúc trước, anh sẽ vẫy tay kêu Đường Y Y lại xoa đầu cho anh.

Nhưng hiện tại...

Thôi bỏ đi!

Đường Y Y ngồi gác chân trên ghế salon xem tivi – “Tôi ăn rồi.”

Tần Chính cho là bản thân mình nghe lầm – “Cái gì?”

Cầm lấy điều khiển từ xa đối đãi, Đường Y Y nói lại một lần nữa – “Tôi ăn rồi.”

Lúc này Tần Chính đã nghe rõ, anh nghiêng ngẫm lại mấy chữ cô nói trong cơn giận dữ.

Đường Y Y nhìn Tần Chính bước vào phòng bếp, sau đó lại xoay bước lại gần cô, chặn ánh mắt đang xem tivi của cô, đứng ngay đoạn quan trọng quyết định sinh tử.

Tần Chính lạnh giọng hỏi – “Em ăn cái gì?”

Đường Y Y lách người nhìn tivi, tâm tình sung sướng trả lời – “Mì tôm.”

Mì tôm? Tần Chính bỗng dừng bữu môi một cái – “Đó là chính là bữa cơm tất niên?”

Đường Y Y nói – “Tôi no rồi.”

Cô no thì có thể mặc kệ anh đói bụng hay sao? Sắc mặt Tần Chính xanh mét, hô hấp nặng nề, áp chế lệ khí phun trào trong ngực.

“Đi làm cơm tất niên cho tôi.”

Đường Y Y nói – “Không đủ thời gian.”

Tần Chính cúi người, cánh tay anh chống lên ghế sofa, hơi thở phun lên mặt Đường Y Y – “Đường Y Y, tôi nói cho em biết, hiện tại tôi rất đói bụng.”

Cho dù trong lòng Đường Y Y xoắn xít, ngoài mặt cô vẫn tỏ ra ung dung.

“Em chọn đi, ăn cơm hay là ăn em.” Tần Chính nhếch khóe môi, không có một nụ cười, chỉ là một tia nhìn khát máu, anh vuốt nhẹ má Đường Y Y – “Em suy nghĩ đi.”

Sắc mặt Đường Y Y biến đổi.

Cô ném remote lên bàn, lê dép bước vào phòng bếp.

Tần Chính ngồi vào chỗ cô vừa ngồi, còn nóng hừng hực, chứng tỏ người ngồi đó đã ngồi rất lâu.

“Tôi hận anh!”

Từ trong màn hình Tivi, người con gái tóc tai bù xù, đứng ở đầu đường, đối diện người đàn ông bệnh tâm thần, mặt mũi đầy thù hận.

“Tôi muốn anh đời này lúc nào cũng sống trong đau khổ!”

Một giây sau, người con gái chạy ra giữa đường, bị một chiếc xe tông tới đánh bay lên không trung, sau đó cả người nện lên mặt đất như điều bị đứt dây.

Người đàn ông đứng nhìn ngơ ngác, sau đó kinh hoàng, gào lên đau đớn, tinh thần sụp đổ.

Ba cái phim truyền hình không ra gì, Tần Chính cầm điều khiển từ xa tắt tivi.

Anh rút một miếng thuốc lá, làn khói trắng mênh mông vây quanh anh, anh nhìn vào bóng dáng cao gầy đang bận rộn trong phòng bếp.

Điếu thuốc cháy hết, Tần Chính đứng dậy, bước vào phòng bếp, ập vào mặt anh là mùi thơm của đồ ăn.

Cửa mở ra, Đường Y Y biết anh bước lại đây, nhưng cô không xoay người, tay vẫn đánh trứng đều đều, sau đó quay người đi cắt ngó sen.

Cho đến khi cơ thể của một người đàn ông trưởng thành áp lên người cô từ phía sau.

Không chỉ vậy, mà anh còn vuốt ve món trôn.

Cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể Tần Chính, động tác thái sợi của Đường Y Y ngừng lại, cô bỏ muối xuống, rồi cầm cái muối dính nước bỏ vào chảo dầu, ngay lập tức dầu sôi gặp nước văng lên tung tóe khắp nơi.

Cô đã som dịch cánh tay ra xa, không bị bỏng lên người, nhưng cánh tay Tần Chính đặt trên eo của cô bị bỏng nhiều chỗ.

“Đường Y Y, em cố ý p hải không?!”

Sắc mặt Tần Chính âm trầm, đau đớn khuếch tán từ vết bỏng trên mu bàn tay, thấm vào người, anh không làm lơ được.

Tiếng nói Đường Y Y xen lẫn trong tiếng rau xào xèo xèo – “Phòng bếp là nơi để làm đồ ăn.”

Tần Chính biết cô hàm ý gì, vừa cười vừa nói – “Tôi nhớ mỗi lần làm trong phòng bếp tiếng kêu của em cũng đâu có nhỏ.”

Đường Y Y đột nhiên ném một vốc tiêu vào chảo.

Vừa mới bị bỏng dầu, đau đớn quán quanh, mùi tiêu nồng tràn ngập không khí, lớn vồn trong phòng bếp, làm cho không gian trong phòng bếp nồng lên, sặc sụa.

Đột nhiên bị một kích như vậy, Tần Chính ho sặc sụa, khước mắt hồng lên, mặt âm u quay ra ngoài.

Hơn sau giờ, một mâm đồ ăn được dọn lên bàn.

Đây không phải là lần đầu hai người ăn com tất niên, trước kia vốn dĩ đều cùng ăn với Trương Tiểu Huy, trước đó nữa, không tìm được Trương Tiểu Huy thì có một mình anh trải qua bữa com này.

Nhưng Đường Y Y thì luôn bên cạnh.

Hàng năm cô luôn bị gọi tới làm com tất niên, làm xong thì rời khỏi, từ trước đến giờ không ở lại ăn dù chỉ một miếng.

Lần này Đường Y Y cảm còn chưa khỏi, vị giác cũng bị ảnh hưởng, khi làm món ăn hương vị cũng không giống bình thường.

Đến khi ăn, cô hồn nhiên không phát hiện ra, nhưng Tần Chính từ gắp đầu tiên đã biết.

Thoáng nhìn qua gương mặt tái nhợt của Đường Y Y, môi khô nứt, lời định nói ra ngay lập tức đảo qua cổ họng vài vòng rồi nuốt vào trong bụng.

Đa phần mọi người khi ăn com tất niên sẽ uống kèm rượu đỏ, hoặc rượu trắng, bia, hay một số loại đồ uống yêu thích, chén chực chén, ly chực ly, cùng trao nhau những lời chúc phúc khá giống nhau vào mỗi năm mới, không khí vui mừng, náo nhiệt.

Lễ mừng năm mới, bữa com tất niên chính là như vậy.

Nhưng không khí như vậy không tồn tại giữa Đường Y Y và Tần Chính.

Hai người ngồi xuống ăn com đều không nói một lời, trong phòng khách chỉ có tiếng vang khi ăn com phát ra.

Sau khi ăn xong, Đường Y Y không dọn bàn, chén bát cũng để y vậy, cô bước ra vườn hoa gọi điện thoại chúc tết cho Lưu Đình Vân.

“Ăn Tết chỉ có hai người, cậu và hần ta?” – Âm thanh từ đầu bên kia của Lưu Đình Vân khá lớn, át đi phần nửa giọng nói của cô – “Cực kỳ không bình thường!”

Đường Y Y ngẩng đầu nhìn pháo hoa sáng chói lung linh phía xa xa – “Đâu chỉ là cực kỳ không bình thường.”

Đêm nay còn không biết sẽ trải qua như thế nào.

Lưu Đình Vân thờ dài, nhẹ giọng nói – “Tớ thật sự cảm thấy cảm thông với cậu.”

Đường Y Y đổi đề tài – “Cậu vẫn chưa thức dậy sao?”

“Dậy từ sớm rồi.” Lưu Đình Vân nói – “Bên này mọi người cùng nhau đi viếng mộ mã, vừa từ trên núi về nhà, tớ buồn ngủ quá, nên ngủ bù thêm chút.”

Tán gẫu một lát, Đường Y Y nghe thấy mẹ Lưu Đình Vân gọi cô ấy đi trung mi – “Cậu đi ăn com đi.”

“Ha ha ha mẹ tớ la tớ.” Lưu Đình Vân cười nói – “Năm mới vui vẻ.”

Đường Y Y bắt đầu gửi tin nhắn, đơn giản chính là những lời chúc mừng vui vẻ.

Gửi người quen, bạn thân, chỉ không gửi cho một người, đã nhiều năm qua cô đều như vậy.

Đây chính là thói quen của cô.

Nếu gửi cho người đó, ngược lại cô cảm thấy quái dị.

Trong những tin nhắn cô nhận được, có một tin nhắn nặng danh, không dùng cách thức như tin nhắn đại trà, chỉ súc tích ngắn gọn bốn chữ: Năm mới vui vẻ.

Đường Y Y đoán người này là Lục Khải Chi.

Bỗng dưng từ sau lưng vang lên một giọng nói – “Pháo hoa đẹp không?”

Đường Y Y giật mình.

Cô xoay người, lập tức nhìn thấy Tàn Chính đứng dưới tàn cây, không biết rõ đã nghe hết bao nhiêu cuộc nói chuyện giữa cô và Lưu Đình Văn.

“Yên tâm, tôi không nghe gì hết.”

Tâm tình Đường Y Y vừa buông lỏng chút ít, thì nghe Tàn Chính nói tiếp – “Không ngờ em lại cực kỳ thận trọng với tôi.”

Giọng nói bình đạm, không đoán được anh đang nghĩ gì.

Đường Y Y mở mắt ra, nói vậy là anh đã nghe toàn bộ.

Mặt cô không biến sắc, trong lòng thì tính toán đối sách.

Tàn Chính bước từng bước đi qua chỗ cô ngồi, dừng trước mặt Đường Y Y, anh nắm cổ tay cô, đoạt lấy di động của cô.

Lướt xem khoảng hai phút, Tàn Chính bỏ điện thoại di động của Đường Y Y vào túi áo khoác – “Vào nhà xem chương trình cuối năm.”

Nhìn thấy người trước mặt không có ý định động đây, anh trực tiếp ôm cô vào trong ngực.

Chương trình cuối năm không có ý nghĩa gì, đặc biệt đối với người không có tế bào nghệ thuật như Đường Y Y.

Nhưng mỗi năm cô đều xem hết, bởi vì căn phòng quá vắng lạnh, không xem, cô càng cảm thấy cô đơn hơn.

Chương trình cuối năm năm nay đặc sắc hơn so với năm trước, nhiều người không ra quảng trường Thời Đại đếm ngược xem bắn pháo hoa mà chọn ở nhà xem chương trình, còn Đường Y Y lúc này thì ngáp đến chảy nước mắt – “Anh xem tiếp đi, tôi đi ngủ.”

Tàn Chính muốn ngáp nhưng nhin xuống, ánh mắt phía sau tròng kính có một tia buồn ngủ, nhưng chốc lát trôi đi mất, anh nói – “Ngồi xuống cho tôi.”

Eo Đường Y Y bị bóp chặt, người bị nhấn vào ghế sofa, bị bắt buộc xem hết chương trình cuối năm.

Cô nghiêng đầu, Tàn Chính ngồi đoan chính ở đó, mắt nhắm lại, ngủ thiếp đi.

Đến nửa đêm khi Tàn Chính mơ mơ màng màng, phát hiện trong lòng ngực trống rỗng, anh đột nhiên bừng tỉnh, duỗi tay mò mẫm, mới biết bản thân đang nằm trên ghế salon.

Ngay cả mắt kính cũng không kịp mang, Tàn Chính bước nhanh lên lầu, trong bóng nói, về mặt anh đầy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cô sống là người của anh

Đường Y Y đang ngủ say bị chuỗi tiếng bước chân dồn dập đánh thức.

cô mở mắt ra, trong chớp mắt cả người hoảng hốt.

Người đàn ông ngủ lơ lửng dưới tỉnh giấc, đang chạy đến gần cô.

Đường Y Y muốn đứng dậy bật đèn, nghĩ nghĩ rồi rút tay lại.

Tiếng bước chân hối hả bên ngoài, loạn nhịp, từ tiếng chân có đoán được người chạy tâm tình rất hoảng loạn, hết sức lo sợ, chạy về phía này tìm kiếm điều gì đó.

Tiếng giầy ma sát trên nền nhà ngày càng gần, cho đến khi tiếng bước chân dừng trước cửa phòng.

Tay nắm cửa chuyển động, kéo suy nghĩ Đường Y Y trở về, cô từ trong chăn ngồi dậy, từ trong bóng tối cô nhìn chăm chăm cửa phòng, không còn chút buồn ngủ nào.

Àm một cái, tiếng cửa phòng âm ùng, cánh cửa không nhúc nhích tí nào.

Màng nhĩ Đường Y Y chấn động đến mức đau, con đau chen chúc trong đầu, khiến cho huyết thái dương cũng đau theo.

Sau một khắc, cánh cửa bị sức mạnh quá lớn đá văng, vách tường chịu con dư chấn rung nhẹ nhẹ.

Tần Chính từ cửa bước vào, năm ba bước đã bước tới gần đầu giường.

Trong phòng đen như mực không có một tia ánh sáng, tầm nhìn bị ngăn cách, anh cũng không bị té hay nhầm lẫn phương hướng, một phát chính xác mò được Đường Y Y.

Loại không chế như thế đáng sợ biết nhường nào.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có hai tiếng hít thở, một nhịp nhàng vững vàng, một hỗn hển nặng nề.

Có điều gì đó hung tợn tuông trào, phun một kích trí mạng.

“Vì sao tôi ngủ trên sofa phòng khách?”

“VẬY anh phải hỏi chính bản thân mình, xem chương trình cuối năm rồi ngủ thiếp đi, chuyện này có quan hệ gì đến tôi?”

Trong bóng tối, ánh mắt hai người chính diện giao phong.

“Đường Y Y, em nên đánh thức tôi.”

“Kêu rồi.”

“nói dối.”

Trong phòng lại tiếp tục yên tĩnh.

một giây sau, đèn mở lên, tầm nhìn của mọi người được phục hồi.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện, trong nháy mắt đó, Đường Y Y theo bản năng nhắm mắt lại, đợi cho đến khi cô thích ứng với ánh sáng, ập vào mắt cô là Tần Chính áp sát mặt mình, cô vô ý thức ngả người ra sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra.

Tần Chính tựa như không cảm nhận được Đường Y Y bài xích mình, anh vẫn ngưng mắt nhìn cô, chỗ sâu thẳm trong mắt anh sáng ngời cuộn cuộn ập đến, tụ lại một chỗ.

“đi pha một ly trà cho tôi.”

Ngủ một giấc tỉnh lại, Tần Chính đã tỉnh táo hẳn.

Đường Y Y vén chăn bước xuống giường.

Vì thế xuất hiện một màn như thế này.

Ngày đầu tiên của năm mới, khi còn nửa đêm canh ba, một cặp nam nữ ngồi đối diện nhau trong phòng khách, mỗi người một tách trà, im lặng không nói một lời.

Bầu không khí kiềm nén, không khí quý dị.

Tần Chính nâng chung trà lên, cầm gần bên miệng, thổi thổi, lá trà lơ lửng, anh nhấp một ngụm nhỏ.

Trà còn quá nóng, đầu lưỡi khó chịu, nhưng vẫn có thể làm cho tâm tình của anh bình tĩnh ôn hòa lại.

Đường Y Y rũ mắt xuống, không biết rõ cô đang suy nghĩ gì.

Hoặc có thể là không nghĩ gì hết.

Tần Chính hơi khép mí mắt lại, hô hấp thông thả, nhưng biểu tình trên gương mặt lại cực kỳ đáng sợ.

Trong lặng im không tiếng động muốn chiếm hữu cô, giữ lấy cô, những điều ấy đã biến chất, phát cuồng trong anh.

Giống như một chiến đấu cơ lúc nào cũng có thể phát động công kích và nghiền nát mọi thứ xung quanh.

“Em có phải là cũng nên nói một tiếng “Năm mới vui vẻ” với tôi?”

Đường Y Y cất tiếng nói không mang theo một tia tình cảm nào – “Năm mới vui vẻ.”

Trong mũi Tần Chính phun ra một tiếng hừ - “nói lại.”

Cho đến khi bốn chữ kia không còn mang theo cảm giác qua loa cho xong, giọng nói không lạnh không nhạt mà trộn vào đó là nhiệt độ ấm áp, anh ta mới buông tha cho cô.

nói xong “năm mới vui vẻ”, Tần Chính tiếp tục muốn Đường Y Y nói những từ ngữ chúc mừng khác, tựa như anh muốn đem tất cả từ ngữ tốt đẹp vào năm mới nghe một lần, Đường Y Y nói tới mức cổ họng khó chịu.

cô vừa mở miệng, âm thanh còn chưa bật ra ngoài, thì bị Tần Chính cưỡng chế nuốt hết vào miệng.

Hương trà nhàn nhạt lên vào miệng cô thông qua miệng Tần chính.

Nước trà không cưỡng chế được đưa vào lục phủ ngũ tạng, hương thơm bao phủ.

một lát sau, không khí mới mẻ mới theo hô hấp Đường Y Y một lần nữa vào phổi, cô thờ giờ từng ngậm từng ngậm, thân thể pháp phồng kịch liệt.

Mỗi một lần như vậy, người đàn ông này luôn làm cho cô không thở nổi tay chân vùng vẫy gãy chết mới chịu buông ra.

Tần Chính vẫn ung dung ngồi xuống – “đi lấy Kinh Thánh đọc cho tôi nghe.”

Đường Y Y nhìn Tần Chính giống như nhìn người bệnh thần kinh.

trên thực tế, Tần Chính đúng là bệnh thần kinh!

Đứng dậy đi lấy Kinh thánh, khi Đường Y Y trở về, thì nghe Tần Chính nói một cách không đếm xỉa – “Tiếp theo đoạn lúc trước.”

cô mân mân đôi môi nhạt màu, một lúc sau mới cất giọng đọc lên.

Trong phòng vang lên tiếng đọc Kinh Thánh không nhanh không chậm của Đường Y Y.

Ngón tay Tần Chính khẽ nhúc nhích, gõ nhịp vào thành ghế, tiết tấu nhàn nhã, không giống con người lúc này làm cô gần như hấp hối.

Màu trắng bạch dần dần nhú lên khỏi chân trời.

Cổ họng Đường Y Y khô khốc, đau vô cùng, tinh thần như bị rút đi, người uể oải, rất khó chịu.

Lương tâm của Tần Chính cuối cùng cũng chịu thức dậy – “Được rồi.”

Đường Y Y khép Kinh Thánh lại.

cô đang định bước lên lầu thì giọng nói của Tần Chính đột ngột vang lên – “Lại đây hôn tai tôi một cái.”

Lời anh vừa thốt ra quá mức kinh hãi, Đường Y Y không kịp phản ứng – “Cái gì?”

Tần Chính vẫn giữ tư thế cũ, anh cũng không thấy yêu cầu của mình có gì bất ổn – “Tôi nói em lại hôn tai tôi một cái, nghe rõ chưa?”

Lần này thì Đường Y Y đã nghe rõ, cô quả thật không tiêu hóa nổi câu nói của anh – “anh không bị điên chứ?”

Khóe môi ngoéo lên một cái, như cười như không, Tần Chính không trả lời cô mà hỏi ngược lại – “Sao? Đường Y Y, em nghĩ là tôi điên hả?”

anh nắm lấy cằm Đường Y Y, ngón tay cái vuốt ve qua lại, dùng sức không nặng không nhẹ - “Hả?”

Đường Y Y lập tức biết câu hỏi mình vừa hỏi là hỏi nhảm.

Người đàn ông này chính là người điên.

Tần Chính nhìn Đường Y Y vẫn không có ý nhúc nhích, đang hừ hừ thực thực ngẩng người ra, hoàn toàn không không coi lời anh nói ra gì, trong

lòng anh không khỏi sinh ra vài phần không vui, trực tiếp dùng sức đem cả người Đường Y Y ấn đến bên tai.

Bị bắt buộc áp vào lỗ tai Tần Chính, Đường Y Y thiếu chút nữa mất đi cân bằng, cô theo phản xạ có điều kiện bấu lên người Tần Chính.

một giây sau, cả người cô bay lên không, bị Tần Chính ném lên giường.

Hai ngày tiếp theo Đường Y Y bị một sợi xích vô hình trói bản thân bên cạnh Tần Chính, anh ta ở đâu thì cô ở đó, cô bị túm chặt bên người anh.

Cho đến ngày thứ ba, sợi xích đó mới được Tần Chính tháo ra.

“Đưa ví tiền của em cho tôi.”

Tần Chính lấy một tấm thẻ màu đen khảm viền vàng bỏ vào ví Đường Y Y, ở ngăn phía trên cùng, vừa mở ra là thấy, lấy ra vào cũng dễ nhất.

“Hôm nay tôi có việc phải làm.”

Đường Y Y chờ anh nói đoạn sau.

Tần Chính cầm ví tiền ném cho Đường Y Y, lạnh nhạt nói với cô – “Trước khi trời tối phải trở về.”

Giống như dẫn dò một đứa bé, ở bên ngoài chơi điên cuồng như thế nào cũng không sao, nhưng nhất định phải đúng giờ về nhà.

Nếu quên mất sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Đường Y Y khó hiểu nhìn Tần Chính.

Tần Chính nhướn mày – “không đi?”

anh vẫn giữ tư thế như vừa rồi, cả người ngồi chìm sâu vào trong ghế, lười biếng, cao quý.

Nhưng trên trán bắt đầu xuất hiện vài phần đen tối khó hiểu, chỉ cần Đường Y Y ngậy người thêm một giây, anh sẽ thu hồi câu nói lúc nãy, thay đổi ý định hoàn toàn.

Nhìn thấu toàn bộ ý định của anh, Đường Y Y xoay người mặc áo khoác, đổi giày, lấy túi xách bước ra khỏi cửa, một loạt động tác liền mạch dứt khoát. cô thậm chí cũng không cần trang điểm, để mặt mộc bước ra ngoài.

“Đứng lại.”

Khi đi đến cửa, sau lưng lại vang lên giọng nói của Tần Chính, ánh đường của Đường Y Y trong nháy mắt đen thui.

Tần Chính bước đến gần, tay anh rơi xuống trên đầu vai Đường Y Y, cách quần áo ve vuốt cánh tay cô, dừng ở cổ tay cô, rồi lấy đi một dây buộc tóc màu đen.

Sau cổ Đường Y Y chợt lạnh, cả người nổi da gà.

Tóc của cô được tóm gọn lên.

Tần Chính nâng cánh tay lên, ngón tay thon dài xuyên qua tóc cô, vén vài nhánh tóc rút sau vai lên, không thông thạo buộc thành một đuôi ngựa phía sau.

Da đầu bị kéo đến đau, Đường Y Y nghiêng đầu – “Để tôi tự mình làm đi.”

cô cuối cùng biết được anh muốn làm gì, so với sự biến đổi của thời tiết càng làm cho cô cảm thấy khó tiêu hóa.

Tần Chính nhíu mày – “Câm miệng!”

Mùi mộc hương nhẹ nhàng thổi từ vườn vào, xen lẫn trong khí tức phẫn nộ của Tần Chính.

một lát sau, một đầu tóc dài xinh đẹp của Đường Y Y bị cột thành vòng tròn.

cô gỡ gỡ đầu, để tóc buông lỏng ra một chút.

Người đàn ông này làm cái gì thế này?

Tần Chính bỏ tay vào túi quần, khẽ ngẩng đầu nói – “đi đi.”

Đường Y Y bước đi đầu cũng không quay lại.

Đứng dựa vào cửa, Tần Chính lấy bao thuốc lá ra, ngậm một điếu vào miệng, xuyên qua khói thuốc mờ ảo anh nhìn xe chở Đường Y Y ra khỏi cửa sắt lớn, chạy ra ngoài, rồi dần biến mất trong tầm nhìn của anh.

Trong não anh bỗng dưng phụt ra âm thanh đầy trào phúng – “anh yêu tôi sao?”

Tần Chính vứt tàn thuốc, tay đã bị bỏng đến đỏ lên.

Trong kính chiếu hậu dãy nhà theo kiến trúc Châu Âu lùi dần rồi mất hút ở phía sau, vẻ mặt căng thẳng của Đường Y Y dần buông lỏng, cô giảm tốc độ của xe, hạ cửa xe xuống.

Gió nhẹ thổi vào, mát lạnh, không rét buốt.

Bất thành linh, Đường Y Y nhớ tới, hôm nay là mừng ba, là sinh nhật của cô.

Tuổi ba mươi.

Hôm nay ngẫu nhiên có một ngày tự do, coi như đây là món quà sinh nhật đầu tiên.

Nếu như không phải cô biết rõ là Tần Chính không biết hôm nay là sinh nhật của cô, ngày bình thường thế này có ý nghĩa như thế nào với cô, cô còn tưởng là anh cố ý an bày, rủ lòng từ bi.

Đường Y Y đổi hướng, chạy vào trung tâm thành phố.

Duy nhất hôm nay, cô rất muốn đi đến những nơi náo nhiệt.

Đứng ở trung tâm thành phố, dòng người như thủy triều, thời thượng, mọi người từ khắp nơi trên thế giới tụ tập lại, đứng ở đầu đường sẽ nghe được ngôn ngữ của nhiều quốc gia là chuyện thường.

Đường Y Y một mình đứng giữa đám người đang chuyển động, cảm nhận sức sống của sinh mạng và không khí náo nhiệt xung quanh.

cô lấy một que kẹo từ trong túi xách ra, lột bỏ lớp giấy cho vào miệng, tự nói với bản thân – “Sinh nhật vui vẻ.”

Buổi sáng, Đường Y Y bước đi chậm chạp trên đường, đi qua rồi đi lại, cảm nhận cảm giác an bình.

Buổi trưa, cô chọn một nhà hàng ăn cơm trưa, nhận được một món quà ngoài ý muốn, là nhân dịp khuyến mãi, cô được tặng một món bánh ngọt nhỏ.

“Bánh này nhìn bề ngoài trang trí thật đẹp, mùi vị nhất định rất ngon.”

Những người khách xung quanh cũng cho lời tán thưởng.

Đường Y Y nhìn mẫu bánh ngọt, như có điều suy nghĩ trong lòng, rồi lại lắc đầu, làm sao có thể.

Sau khi ăn xong, Đường Y Y bước vào một quán bar.

Chân trước cô vừa bước vào, chân sau có mấy người đàn ông, khuôn mặt lạnh khốc, thân hình cường tráng, to lớn cũng bước vào.

Những người đó phân tán ra vài góc hẻo lánh, đứng thẳng tắp.

không chú ý tới một màn này, Đường Y Y gọi một ly whisky.

“Hey!”

một người đàn ông mỹ tú ý ngồi cạnh Đường Y Y, anh ta nhìn cô, trong ánh mắt đều ánh lên vẻ vui mừng khi phát hiện con mồi.

Đường Y Y lãnh đạm nhìn lướt qua anh ta.

anh ta bắt đầu tán công, hỏi tên Đường Y Y, giọng nói khàn khàn êm tai, âm cuối đề thấp xuống, giống như tiếng kèn saxophone, mê hoặc vành tai của phái nữ.

Đường Y Y di chuyển ly rượu, cô gọi thêm một ly nữa.

Ánh mắt nóng hừng hực của người đàn ông không kiêng nể gì chạy dọc thân thể Đường Y Y, cảm giác muốn chinh phạt ánh lên trong đôi mắt màu xanh của anh ta.

Khi anh ta định xông qua nắm cổ tay Đường Y Y, di động trong túi quần đột ngột vang lên.

anh ta vừa bước đi vừa nghe điện thoại, mặt mũi không kiên nhẫn, khi anh ta quay lại, thì bóng dáng của cô cũng không còn trên quầy bar.

“SHIT!”

Bà vai đột ngột bị người khác đụng trúng, vốn trong lòng đang thất vọng nên hậm hực, lại khiến anh ta càng thêm nổi giận, miệng đầy lời thô tục đang chuẩn bị phun ra thì bị người từ phía sau ghim chặt lấy.

Quyền đâm cước đá thẳng tấp ập tới, động tác hung ác, hành động lưu loát, người đàn ông ôm đầu kêu lên thảm thiết, không hiểu vì sao bị đánh, kể cả hình dáng nhóm người kia ra sao anh cũng không kịp nhìn thấy.

Cả một ngày, Tần Chính đều đợi ở phòng khách, anh đem một chậu hoa kiểng không biết tên cắt đến tọc cả cây.

Ngoại trừ việc đó, anh không làm gì khác.

Tối gần chạng vạng, người còn chưa có trở về, Tần Chính vứt cây kéo xuống, gỡ mắt kính gọng vàng trên mũi xuống, ần ần vùi cái lên án đường, anh muốn gọi điện thoại, một người đàn ông khom người bước vào, báo cáo tình hình với anh – “Tiên sinh, đã mất dấu Đường tiểu thư.”

Áp suất trong phòng khách bỗng dưng thấp đến điểm âm.

Tần Chính không đứng lên, chỉ lạnh nhạt hỏi – “Mất dấu?”

Hầu kết của người đàn ông trượt lên xuống, đầy thấp thòm, lộ ra vẻ sợ hãi trong lòng không phải bình tĩnh như bề ngoài anh thể hiện.

“Dạ.”

Tiếng ghế ma sát trên nền nhà, bỏ hai chân bắt chéo của Tần Chính xuống, Tần Chính đứng lên, hơi thở quanh thân anh càng thêm khủng bố.

“Bao lâu rồi?”

“Chưa tới mười phút.”

“đi tìm.”

Tần Chính vuốt nhẹ ngón tay mình, anh hất nhẹ tay mình một cái – “Tìm không thấy cô ấy, các cậu cũng không cần trở lại.”

Người đàn ông vẫn đứng thẳng như cây trúc, trả lời đơn giản không chút dư thừa – “Dạ.”

Tin tức của Đường Y Y nửa giờ sau được báo tới tại Tần Chính, xác định cô không có bỏ trốn, lệ khí trong lòng anh cuối cùng cũng tan mát ra bớt.

Nhận được địa chỉ chính xác của cô, Tần Chính lái xe đi, không mang theo người nào.

Trời tối hoàn toàn, sao mọc lên chi chít.

Đến điểm trong mục đích, Tần Chính nhìn thấy Đường Y Y đang nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, trên mặt còn có một nụ cười chưa tắt.

một ngọn lửa giận phụt lên trong lòng ngực, điên cuồng cháy lan ra khắp người, không thể khống chế được, nhưng trên mặt Tần Chính không biến hóa gì.

Người ở ngay dưới mí mắt anh, không cần phải gấp gáp.

Chờ trong chốc lát, người con gái kia vẫn nói chuyện với người khác, đáy mắt Tần Chính xẹt qua một tia nhìn băng lãnh.

Lời nói đến bên miệng còn chưa thoát ra ngoài, cánh tay Đường Y Y bị kéo một cái, nửa người cô bị kéo tới phía sau một người.

Nhìn thấy rõ người nói chuyện cùng với Đường Y Y, đuôi lông mày của Tần Chính cuối cùng cũng giãn ra – hóa ra là một ông lão.

cô sẽ không đến mức có mối quan hệ mờ ám gì với một ông lão.

sự tự tin về điều này bản thân anh vẫn chắc chắn được.

Sức mạnh ghim chặt người Đường Y Y của Tần Chính giảm bớt, nhưng anh chưa rút tay ra, cô cố gắng kéo tay mình ra khỏi nhưng không thành công.

Ông lão thấy bầu không khí không bình thường, ông chần chờ mở miệng – “...anh đây là...”

“Tần Chính.” – Giọng anh bằng phẳng không chút cảm xúc.

Nghe thấy tên của anh, gương mặt ông lão xuất hiện vài tia biến hóa, kinh hô một tiếng – “Tần tiên sinh.”

Tần Chính lập tức biết được thân phận của đối phương – là truyền nhân đời thứ chín của Nghệ Hiên Lâu.

Bộ ấm trà bày ở phòng làm việc xuất xứ từ bàn tay của ông lão này.

Năm đó người đi gặp mặt bàn công việc là Đường Y Y, nên hai người biết nhau cũng là chuyện bình thường.

Biết được tiền căn hậu quả, Tần Chính lập tức thu lại hơi thở âm u xung quanh mình, không còn làm cho người xung quanh cảm thấy rợn tóc gáy. Tựa như người bình thường, kiên nhẫn, hòa khí.

Đường Y Y mím môi, cô ngẫu nhiên gặp ông lão này, ở nước ngoài bỗng dưng có người gọi tên mình, ngay từ đầu cô cũng không nhận ra ông.

Nghe ông lão nhắc lại chuyện trong quá khứ, cô vô cùng kinh ngạc, lại cảm khái trong lòng, với tuổi tác của ông mà trí nhớ vẫn còn rất tốt.

“Sư phụ Trần, tôi đi về trước, hôm nào chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Sư phụ Trần cũng cảm thấy đây cũng không phải là lúc thích hợp để nói chuyện – “Vậy tạm biệt Đường tiểu thư, cô đừng quên ngày mười chín đến lấy đồ của mình.”

Người vừa rời khỏi, Tần Chính lập tức hỏi – “đi lấy cái gì?”

không muốn cho anh biết rõ mọi chuyện, Đường Y Y nói ngắn gọn – “Một bộ trà cụ.”

Đó là chuyện của nhiều năm về trước, khi đó cô chuyên tâm nghiên cứu trà đạo, mọi chuyện chỉ cần có liên quan đến trà đạo cô đều nghiêm túc học hỏi, có một lần cơ duyên xảo hợp, cô nghe được danh tiếng của sư phụ Trần từ một người khách hàng, sau đó bái sư học nghệ.

Đường Y Y thất bại nhiều lần, chỉ thành công đúng một lần, có một số chuyện phát sinh, cô không có lấy tác phẩm của mình làm đi, trên bộ trà cụ đó do chính bản thân cô ký tên.

cô muốn vứt bỏ nó.

Có thể vì cô thay đổi phương thức liên lạc, sư phụ Trần mãi không liên lạc được với vô, nên vẫn bảo quản vật đó dùm cô.

Lần này gặp nhau, hai người đều bất ngờ.

Về mặt Đường Y Y đứng dưới ánh trăng có chút mơ hồ, khi đó cô còn tuổi niên thiếu đầy thanh xuân, ngây thơ sáng lạn, vật đó chính là bằng chứng cuối cùng lưu lại ký ức đó.

Nhắc lại chuyện đó cô còn cảm thấy buồn cười.

cô muốn đem mọi thứ hủy diệt, nhưng sợ là xảy ra chuyện hôm nay thì mọi chuyện không như cô muốn nữa.

Với tác phong làm việc từ trước đến giờ của Tần Chính, anh sẽ đem chuyện này điều tra đầu đuôi ngọn nguồn.

Bước chân Tần Chính dừng lại – “Chuyện xảy ra khi nào?”

Đường Y Y nói – “Đã rất lâu trước đây.”

Tần Chính bước từng bước áp sát cô – “Rất lâu là bao lâu?”

Giọng Đường Y Y lãnh đạm – “không nhớ rõ.”

Khóe môi Tần Chính khẽ nhếch, khói mù tỏa ra từ khóe mắt đuôi mày.

anh dùng sức kéo eo Đường Y Y, hôn ngẫu nhiên môi cô một lúc lâu, đóm lửa trong lòng anh mới từ từ được dập tắt.

Trở lại chỗ ở không bao lâu sau, Tần Chính sử dụng quyền lực và thế lực khổng lồ của mình để có được vật anh muốn.

anh ngồi trên sofa, ngón tay điểm nhẹ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngày hôm sau, bộ trà cụ được Đường Y Y tự tay ký tên vào nhiều năm trước xuất hiện trước mặt Tần Chính.

Lấy món đồ cầm lên tay mon tron, mò mẫm, lòng ngón tay ma sát nhẹ nhàng đến phía đáy chén, xẹt qua chữ được khắc lên, mỗi một góc cạnh đều được anh sờ một lần.

Cho dù không nhìn thấy chữ, chỉ bằng cảm giác sờ vào anh cũng biết đó là chữ “Chính”

Đây chính là vật mà rất nhiều năm trước khi Đường Y Y mười mấy tuổi, cô nói thích anh, đây là chứng cứ bảo tồn cho đoạn ký ức đó.

Có thể tưởng tượng ra được khi cô khắc chữ này có bao nhiêu chuyên tâm và nghiêm túc.

Mặc dù chuyện này không có một chút quan hệ với hiện tại.

Đem bộ trà cụ bỏ vào ngăn tủ, Tần Chính cong khóe môi, một đường cong mang ý vị sâu xa hiện lên.

anh không phải không thừa nhận, khiến anh bị nghiện không phải là ly trà kia, hay là mùi hương của từng tách trà, mà anh nghiện người con gái này.

Từ hai mươi mấy năm về trước, thời khắc cô bước vào cánh cổng của Tần gia, sinh mạng của cô đã thuộc về anh.

Chết cũng như vậy!

Sau khi trở về nước, ngày đầu tiên đi làm, Đường Y Y gặp được một người mà cô không thể nào tưởng tượng được.

Mặc dù chưa từng thật sự tránh mặt nhau.

trên mặt không lộ ra bất kỳ biểu tình nào, Đường Y Y nhìn con người có liên hệ máu mủ với mình, nhưng cô rất khó cảm nhận được một tia tình cảm máu mủ đáng lý ra phải có.

Thời gian cách xa quá lâu, cô có thể nhẹ nhàng nói ra câu - cô không cha không mẹ.

Mẹ Đường hai mắt đầm lệ, không khống chế được bản thân mình – “Y Y, con, mẹ là mẹ của con.”

Tiếng nói này vừa thốt ra, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh.

Đồng nghiệp công ty đều nhìn về phía Đường Y Y.

không đếm xỉa đến ánh mắt khác thường của mọi người, Đường Y Y trực tiếp hỏi – “ Bao nhiêu?”

Mẹ Đường nghe không hiểu – “Cái gì?”

“không phải bà muốn tiền sao?” Đường Y Y nói – “Lần này muốn lấy bao nhiêu từ tôi?”

Mẹ Đường ngẩng người, bà đưa tay lau nước mắt – “Mẹ...mẹ chỉ muốn đến nhìn con một chút.”

“Nhìn tôi một chút?” - Đường Y Y nói – “Vì sao không nhìn vào hai mươi mấy năm trước?”

Sắc mặt mẹ Đường đột nhiên trắng nhợt, không thốt nên lời.

Đúng vậy, nếu nhớ, thì hai mươi mấy năm trước vì sao không xuất hiện...

Đường Y Y nhắc chân rời khỏi.

Chuyện cũng không có kết thúc tại đây.

Mà vài ngày sau càng loạn hơn.

Vài ngày sau đó, mẹ Đường đều đứng đối diện công ty, đôi mắt trông mong nhìn qua cửa công ty, khi có một người bước ra, bà sẽ tìm kiếm bóng dáng của Đường Y Y.

Đứng trên lầu, Đường Y Y lại thấy người phụ nữ đó một lần nữa nhận làm đồng nghiệp khác là cô, sau đó mặt mũi đầy áy náy.

cô bung ly cà phê lên, ực một cái, cạn sạch ly, toàn bộ cà phê trôi vào trong dạ dày, đắng chát.

Phía bên kia, Tần Chính vừa rời khỏi một buổi tiệc, lúc muốn lên xe gặp một người con gái tự xưng là em gái Đường Y Y.

Sau một lúc tự giới thiệu bản thân, thái độ Đường Hi vô cùng thành khẩn – “Tần tiên sinh, xin lỗi đã quấy rầy đến ngài.”

Tần Chính lạnh lùng nói – “Nếu đã biết là quấy rầy, thì cô im miệng đi.”

Người biết thương hương tiếc ngọc là Tiết Ngũ, chứ không phải anh.

Từ trước đến giờ, anh muốn làm gì thì làm cái đó.

Về mặt Đường Hi cứng ngắc.

“Thật xin lỗi, bởi vì mẹ tôi nhiều ngày nay vẫn ở trước cổng công ty, muốn gặp chị tôi, nhưng tôi nói sao, bà cũng không nghe lời khuyên của tôi, có thể chị tôi...”

Tần Chính – “Nói.”

Vừa nhìn thấy chuyện có khả năng thành công, Đường Hi không kiềm được ngạc nhiên và mừng rỡ, cô thở dài – “Chuyện dù gì cũng đã qua nhiều năm, chị tôi tựa như vẫn còn ghi hận trong lòng, chúng tôi dù sao cũng là người thân ở trên đời của cô ấy, bất kể ra sao, cô cũng không thể...”

Tần Chính đột nhiên nói, cắt đứt lời nói của cô – “Hai người là sinh đôi?”

Đường Hi không hiểu chuyện gì đang diễn ra – “Phải.”

Câu nói tiếp theo của Tần Chính càng thêm cô quái – “cô so với cô ấy thông minh hơn.”

Nội tâm Đường Hi vô cùng đắc ý, tiếp tục nghe tiếng nói của người đàn ông trước mặt vang lên trên đỉnh đầu – “Nhưng cô không phải là cô ấy.”

Bóp gương mặt Đường Hi, Tần Chính nhìn từ trên cao xuống – “Da dê tốt thật.”

Mặt Đường Hi đỏ ửng.

Nếu như có thể có được người đàn ông như thế này, bất cứ người con gái nào cũng cảm thấy say mê.

cô cũng nghĩ như vậy.

Khoảng cách gần như vậy tim Đường Hi càng đập mạnh thêm, ngửi thấy mùi hương nam tính của người đàn ông này xộc vào mũi, còn có một tia mùi thuốc lá, cô mềm cả người, cô cho là cánh tay rắn chắc của anh ta sẽ ôm lấy thân thể cô.

Nhưng không có.

cô ngẩng đầu nhìn lên, chạm vào ánh mắt không có nhiệt độ của anh, những mơ tưởng của cô lập tức bị đóng băng.

Tần Chính hí híp mắt – “cô hâm mộ những gì cô ấy đang có, phải không?”

Cảm giác bị ánh mắt lạnh băng lăng trì đến chết đang nhìn chằm chằm mình, cơ thể Đường Hi không ngừng run, cô bất giác gật đầu theo bản năng.

Tần Chính cầm lấy khăn ướt lau lau tay – “Vậy tiếp tục hâm mộ đi.”

Những gì anh cho Đường Y Y, tuyệt đối sẽ không cho người con gái thứ hai nào.

Kể cả những thống khổ và hành hạ.

Ngồi vào trong xe, anh gọi điện thoại cho Đường Y Y.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Anh đang đợi cô mở miệng van xin

Đường Y Y đang ở Thiên Thai, bên cạnh là Lý Mi, hai người nằm ở lan can tiêu thực.

“Y Y, từ khi bệnh viện nhi đồng chuyển đến tiểu khu bên cạnh của chúng ta, giá nhà ở tăng liên tục, gần nhất đã tăng thêm ba vạn.”

Lý Mi gặm ngón tay, đây là thói quen khi cô gặp chuyện phiền lòng, do dự - “Không ít hộ gia đình trong tiểu khu đã bán nhà, theo như tớ biết, có ba hộ đã bán xong rồi, lấy được tiền thì đi mua nhà ở khu khác tốt hơn một chút, tớ và lão Điền vì chuyện này cãi lộn tới mức thiếu chút nữa ly hôn.”

Đường Y Y sững sờ - “Ly hôn?”

Cô hoang mang giương mắt lên nhìn, không hiểu vì sao hai người lại xung đột đến mức đó.

“Uhm” – Lý Mi thở dài – “Phòng đó lúc trước trùng tu, thiết kế, kể cả nội thất bên trong, đều do hai người làm, tốn rất nhiều tâm tư, cộng thêm một phần tớ khá kén chọn, lựa đi lựa lại, khoản thời gian đó suy nghĩ quá nhiều, tinh thần suy nhược, dính giường là ngủ liền.”

Đường Y Y hỏi Lý Mi – “Lúc đó hai người mua nhà bao nhiêu tiền một mét vuông?”

“Chưa tới 9000.” Lý Mi nói – “Nếu bây giờ bán đi sẽ sinh lợi rất nhiều, số tiền đó bọn tớ có thể cải thiện chất lượng cuộc sống.”

Nói thao thao bất tuyệt xong, trên mặt Lý Mi lộ ra vẻ phân đầu cụt – “Tớ cảm thấy, tiền này nếu có được có thể rất tà môn, khi có được món tiền khá

lớn, thì con số chỉ ra cũng không phải ít.”

Nhu cầu vật chất của con người tăng theo số tiền gọi ngân hàng, không hạn chế.

Đường Y Y có chút cảm xúc dao động – “Vậy hai người thương lượng xong chưa?”

“Không thương lượng được, vừa mở miệng thì lập tức cãi vã.” – Giọng nói Lý Mi đầy cảm khái – “Tớ và lão Điền đều so giọng xem giọng ai lớn, hiện tại càng cảm thấy quan điểm của hai người bất đồng với nhau.”

Lúc trước cũng không biết vì sao hai người vừa mất nhau, quen nhau, cảm giác của thời điểm yêu đương ra sao cô cũng quên mất.

Bầu không khí hơi ngột ngạt, Đường Y Y lấy điện thoại di động ra – “Nhà của hai người ở cư xá nào?”

Lý Mi nói – “Gia Uyển Cẩm Tú.”

Đường Y Y lướt đi động – “Giá ở thời điểm hiện tại là tốt nhất, sắp tới chính phủ sẽ ép giá xuống, lúc đó giá sẽ xuống thấp.”

Lý Mi nhìn cô chăm chăm – “Cậu cũng cảm thấy nên bán căn nhà đó đi?”

Đường Y Y thật lòng nói – “Hơn một trăm vạn không phải là con số nhỏ.”

“Hai người không phải dự định sẽ có con trong vài năm tới hay sao? Có số tiền đó, cuộc sống của hai người thoải mái hơn nhiều.”

Lý Mi gặm móng tay theo thói quen – “Để tớ suy nghĩ lại.”

“Cậu quyết định nhanh đi, trước tiên tìm căn nào vừa ý trước, rồi tìm đại lý bán.”- Đường Y Y nói – “Chỉ cần vấn đề gặp phải không vi phạm nguyên tắc, còn những chuyện khác, cậu phải bình tĩnh một chút, không đến bước cuối cùng, những lời không nên nói không nên nói ra.”

“Hai người đã ở bên nhau nhiều năm, điều này không dễ dàng chút nào.”

“Điều này tớ biết.” Lý Mi thần thốt một tiếng – “Tình trạng của tớ và lão Điền người ta người gọi là... cái gì... thời điểm nguy hiểm sau bảy năm, mỗi lần có chuyện không làm cho đối phương máu chảy đầm đìa thì bản thân khó chịu.”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật.

Cô và Lý Mi ở Thiên Thai thêm một lúc, trở lại văn phòng, nhìn đến cuộc gọi nhờ trên điện thoại di động, cô cầm điện thoại bỏ lên bàn, điềm nhiên như không đi pha trà.

Bên trong xe, Tần Chính gọi một cú điện thoại, đầu bên kia không có người nhắc máy, trong con giận dữ, sắc mặt anh trầm xuống.

“Trở về công ty.”

“Dạ.”

Thanh Sơn lên tiếng thưa.

Dọc theo đường đi, bên trong không gian chật chội của xe, áp suất bầu không khí xuống thấp, khiến mọi người không rét mà run.

Cho đến khi Tần Chính bước vào thang máy, đến phòng làm việc không thấy được người muốn tìm, ngọn lửa giận bị kiềm hãm trong lòng ngực bộc phát, trong chốc lát phá hủy lý trí của anh.

Về mặt của anh kinh khủng vô cùng.

Thạch Tiến đứng bên cạnh nuốt nước miếng liên tục, mồ hôi lạnh rỉ ra thấm vào máu.

Hôm qua anh bị cảm lạnh, ngủ trễ, hôm nay lại bị tiêu chảy, trước khi vào nhà vệ sinh anh liếc mắt thấy Đường Y Y đang bận rộn làm việc trên máy tính không có gì bất thường.

Cho đến khi anh bước ra khỏi nhà vệ sinh thì không thấy người đâu.

Bên tai anh vang lên giọng nói lạnh như băng – “Người đâu?”

Thạch Tiến lắp ba lắp bắp – “Không... không rõ...”

Anh lại nói tiếp, tiếng nói lưu loát hơn lúc nãy – “Tổng tài, có thể cô ấy ở phòng thiết kế, bên phòng Lý Mi.”

Lông mi Tần Chính nhú chặt, bóng mờ ộp xuống – “Gọi qua phòng thiết kế.”

Thạch Tiến lập tức bước lên gọi điện thoại, Hách Tinh nhắc máy nói Lý Mi vẫn đang làm việc trong phòng, nhưng không thấy bóng dáng Đường Y Y.

Anh lau mồ hôi trên trán, cả người khản trương, bụng dạ không yên.

Trong bầu không khí đầy áp bách xuống thấp dần theo tiếng nói của Thạch Tiến.

Khỏe môi Tần Chính mím thành một đường thẳng, lãnh khốc, sắc bén – “Đến phòng điều khiển nhìn camera giám sát xem.”

Thạch Tiến lập tức bước đi không dám chậm trễ đến phòng bảo an.

Một lúc sau, anh nhanh chóng cầm video trở về.

Tần Chính ngồi trên ghế, hai tròng mắt băng hàn nhìn chăm chăm màn hình đang chiếu video.

Từ trong video cho thấy, cô đang ngồi làm việc bình thường, cho đến khi nhận được điện thoại mới bước ra ngoài, lúc bước đi cả người vội vàng, bước chân hoảng loạn, hết sức không bình thường.

“Đi thăm dò Lưu Đình Vân.”

Thanh Sơn khom lưng lên tiếng – “Dạ, tiên sinh.”

Khi Thanh Sơn bước qua người Thạch Tiến, anh hạ thấp giọng, rỉ tai Thanh Sơn – “Có thể ở khu vực gần công ty.” – Chưa tới mười phút, Đường Y Y có thể chạy đi đâu? Cô ấy cũng không thể mọc cánh, chẳng lẽ cô ấy có thể bay lên trời?

Thanh Sơn đáp trả năm chữ - “Tự cầu phúc cho mình.”

Thạch Tiến duỗi tay nói lỏng cả vật trên cổ, trong nội tâm anh cự tuyệt phải nghiền ngẫm mấy lời kia, cảm giác bản thân đúng là bị xúi quẩy.

Tổng tài cũng kỳ lạ, Đường Y Y chỉ cần khuất tầm mắt là anh ta lập tức nổi điên.

Đâu phải là trẻ con, mà một phút không rời không bỏ? Thạch Tiến nhin không được chăm chọc trong lòng.

Ngay khi Tần Chính phái người đi tìm Đường Y Y khắp bốn phía, thì cô đã chạy đến bệnh viện tìm Lưu Đình Vân.

Lúc trước, chỉ có sắc mặt của Đường Y Y tái nhợt, còn Lưu Đình Vân lúc nào cũng hồng hào khỏe mạnh, nhưng lúc này, làn da cô so với Đường Y Y còn trắng hơn, lộ ra vẻ căng thẳng khó nén và bất lực.

Đường Y Y bước tới, đứng bên cạnh cô, không lên tiếng.

Từ khi nhận được điện thoại của cô, Đường Y Y có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không nói được điều gì.

Trái, phải, trước, sau Lưu Đình Vân đều có người ngồi, ai cũng cuối đầu lướt di động, chỉ có cô ngồi đó hai mắt trống rỗng.

Cô đứng người lên, đứng cùng với Đường Y Y, hai người im lặng mặt đối mặt, một trước một sau đi đến đứng vào trong góc.

Đường Y Y nhú mày – “Đình Vân, cậu suy nghĩ xong chưa?”

Lưu Đình Vân – “Rồi.”

Cô nghĩ không sai, đứa bé này nhất định chính là đêm ở với Tiết Ngũ có.

Ông trời có lẽ nhìn thấy sự nghiệp của cô bắt đầu có triển vọng, thì khó chịu, muốn đập cô một cước để cô té xuống.

Đứa bé này của Tiết Ngũ, không thể giữ lại.

Cô cũng không muốn.

Chỉ có trời mới biết thời khắc khi cô biết mình có thai, cô có biết bao nhiêu kinh hãi.

“Người đến lúc xui rồi thì uống nước cũng mắc phải kẻ răng.”

“Đúng là số mệnh.” – Lưu Đình Vân mĩa mai cười cười – “Lần này tớ phải công nhận.”

Đường Y Y hỏi – “Tiết Ngũ biết chuyện này không?”

Lưu Đình Vân lắc đầu – “Không sao, tớ và anh ta có liên quan gì đâu, biết hay cũng không có ảnh hưởng gì.”

Đường Y Y không nói thêm gì nữa, chờ đến lượt gọi tên Lưu Đình Vân.

Một lát sau, loa thông báo gọi tên Lưu Đình Vân, cô dùng tay che mặt, hít sâu một hơi – “Tớ vào đây.”

Ngồi trên ghế, hai tay Đường Y Y nắm chặt lại, ngón tay vô ý thức móc vào mu bàn tay.

Nhiều năm trước, cô cũng đối diện nỗi đau nhức giống Lưu Đình vân.

Không phải chỉ đau đớn thuần túy, mà còn bao hàm tâm tình khiến con người ta khủng hoảng.

Cảm xúc này sẽ kéo dài rất lâu, rất lâu sau.

Cho dù nhiều năm trôi qua, cô cũng không thoát khỏi hẳn.

Là phụ nữ, là đã chịu tội

Nếu người phụ nữ đó không có người yêu thương, mà tự mình phải dấn thân, liếm láp vết thương, chờ thời gian dần trôi, thông thả, thông thả lành lại.

Tay Đường Y Y chống trán, chờ Lưu Đình Vân làm giải phẫu.

Đứng bên ngoài bệnh viện, mẹ Đường đi qua đi lại.

Khi bà lái xe chạy lại nơi này, bản thân cũng không biết chuyện gì xảy ra, ai bị bệnh.

Di động trong túi rung lên, đổ chuông, mẹ Đường tránh người đi trên đường nghe máy – “A lô, tiểu Hi, mẹ...”

Đầu bên kia tiểu Hi mở miệng cất lời bà nói – “Mẹ, lúc này mẹ ở đâu? Sao con không thấy mẹ đâu?”

Mẹ Đường nói – “Mẹ ở bệnh viện.”

“Cái gì?” Đường Hi cất cao âm thanh – “Bệnh viện?”

“Mẹ bị gì?”

Đến tận cùng bà nghe thấy giọng nói không còn kiên nhẫn của con gái, vội giải thích – “Không phải là mẹ, là chị của con, Đường Y Y.”

Đường Hi khựng lại một chút, giọng nói thay đổi, không còn lo lắng – “Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“Không có.”- Mẹ Đường nói – “Mẹ cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Đường Hi nói – “Được rồi, con sắp tới rồi, gấp mặt nói tiếp.”

Trong điện thoại truyền tới một chuỗi âm thanh ngắt quãng, mẹ Đường phản ứng chậm chạp, một lúc sau mới biết con gái đã cúp máy.

Bà đứng tại cửa lớn bệnh viện, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Đường Hi chạy lại, vẻ mặt kinh ngạc – “Mẹ, sao mẹ còn đứng đây mà không vào bên trong?”

Cô nghĩ rằng mẹ mình và Đường Y Y đang nói chuyện với nhau.

Theo cái tình hình thế này, đúng là bản thân cô có suy nghĩ hão huyền, Đường Y Y vẫn cứ tuyệt tiếp xúc dưới bất cứ hình thức nào với gia đình họ.

Mẹ Đường kéo tay Đường Hi – “Chị của con còn chưa ra.”

Đường Hi nói – “Đi, chúng ta vào xem một chút.”

Không lâu sau khi cô đến tìm Đường Y Y lần trước thì công ty phá sản.

Thái độ của bệnh viện cũng thay đổi rõ rệt, như là giải quyết việc công, không nói một tiếng nhân tình với gia đình cô, tiền thuốc men không được thiếu một đồng.

Có thể là Đường Y Y cản trở từ phía bên trong.

Nếu không thì làm sao khéo như vậy?

Mẹ Đường có chút ít do dự - “Tiểu Hi, chúng ta đi vào thật sao?”

Đường Hi cảm thấy kỳ quái hỏi – “Không vào thì làm sao biết tình huống cụ thể bên trong?”

Mẹ Đường vẫn còn do dự.

Đường Hi chịu nhục nhã ở chỗ Tần chính, ghen muốn nổ ngực, giờ nhìn thấy mẹ mình cái dạng này, càng tức giận trong lòng.

“Mẹ, cuối cùng thì mẹ nghĩ như thế nào? Chạy một đoạn đường xa đến đây, không phải là muốn Đường Y Y chi tiền thuốc cho ba hay sao?”

“Nói thì nói như vậy...” Mẹ Đường dừng lời một chút, chùi nước mắt ở khóe mi – “Tiểu Hi, bao nhiêu năm qua mẹ chưa cho chị con được cái gì.”

“Mẹ không mở miệng được, chúng ta về thôi.”

Mặt Đường Hi xanh mét, nếu bỏ qua lúc này thì đến lúc nào? Cô túm tay mẹ mình – “Mẹ, lúc này là lúc nào rồi mà còn nói vậy? Mẹ còn giữ thể diện làm gì?”

“Mẹ ngại nói với Đường Y Y, vậy mẹ nhìn tâm nhìn ba đau đớn, thống khổ?”

Cả người mẹ Đường lung lay, quơ quơ, trong phút chốc bỗng dưng già đi mấy tuổi – “Chúng ta cũng đã cố gắng hết sức, ba con sẽ hiểu...”

Đường Hi trừng to mắt – “Mẹ!”

Người đi qua lại trên đường thoáng dừng chân lại, ghé mắt nhìn.

Trong bệnh viện mỗi ngày qua đi sinh lão bệnh tử xoay quanh nhiều lần, nhìn cũng nhiều, nhưng vẫn không thấy chán.

Dù sao chuyện của người khác không phải chuyện của bản thân, cảm xúc không giống nhau.

Mẹ Đường bị mọi người nhìn cảm thấy không tự nhiên, bà dùng tay sửa lại đầu tóc, dùng hành động này che mặt mình lại.

Trong lòng bà có điều hồ thẹn, không giả vờ cây ngay không sợ chết đứng, bình thản lạnh nhạt được.

Người xem xung quanh ngày càng nhiều, mặt mẹ Đường tái nhợt – “Tiểu Hi, chúng ta đi thôi.”

Đường Hi nói – “Nếu muốn đi thì mẹ tự đi đi.”

Mẹ Đường không cách nào nói được con gái mình – “Vậy mẹ về khách sạn trước, con về sớm một chút.”

Bà nói thêm một câu trước khi đi – “Có chuyện gì thì gọi cho mẹ.”

Đường Hi bước vào bệnh viện một mình.

Tìm ở tầng một một vòng, không thấy Đường Y Y, cô lại bước tiếp lên lầu hai, lầu ba, đi từng tầng một.

Một lát sau, Đường Hi tìm được người.

Cô mang ủng da cao mười cm, bước chân khá lớn.

Đường Y Y nghe tiếng bước chân cách cách đi về phía mình, cô giương mắt, đồng tử hơi co lại.

Đường Hi cảm ví da, mặt mỉm cười – “Sao? Nhìn thấy tôi thì giật mình?”

Đường Y Y giả vờ không thấy.

Đường Hi bị cô không để ý tới, nóng nảy, siết chặt ví – “Cô lo lắng cho bạn mình làm giải phẫu bên trong, thì sao không lo lắng cho mình dù một chút?”

Đường Y Y nhìn cô ta, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng – “Đây là bệnh viện.”

“Tôi đương nhiên biết ro.” Đường Hi cười haha hai tiếng – “Từ năm ngoái đến giờ tôi đều ngủ được mùi vị này, cô biết tôi ghét nó ra sao hay không?”

“Cô không biết rõ! Cô một bước lên trời ở Tần gia, có khi nào cô lo lắng cho cha mẹ người thân trong gia đình sống chết ra sao...”

Một tiếng chát giòn đánh vang lên trong hành lang.

Đường Hi ôm mặt không dám tin – “Cô dám đánh tôi...”

Cô ta hét lên chói tai – “Đường Y Y, cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?”

Nhìn cô nàng, Đường Y Y lạnh lùng nói – “Cút xéo!”

Loại ánh mắt như thế này cô được thấy lần thứ hai, thân thể Đường Hi run lên, nhưng cô đem cảm xúc xem nhẹ xuống rất nhanh.

“Thật không hiểu nổi Tần Chính vừa lòng cô ở điểm nào.”

Nghe thấy vậy, mặt Đường Y Y không đổi sắc, cô như cười như không – “Cô đã tự rước lấy nhục?”

Giọng nói chắc chắn vô cùng.

Mặt Đường Hi đỏ lên như tôm luộc, không lựa lời mà nói – “Đắc ý gì? Cũng không nhìn lại bản thân mình bao nhiêu tuổi? Cô nghĩ xem Tần Chính sẽ ngủ với cô bao nhiêu năm nữa?”

Huyết thái dương giật giật, lời nói của Đường Hi kích thích mỗi đầu dây thần kinh của cô, nhưng trên mặt không biểu hiện ra chút cảm xúc nào, nhưng hơi thở âm lãnh tản mát ra từ trong xương cốt.

“Chuyện của tôi, mắc mớ gì tới cô.”

Đường Hi cứng đờ.

Cô không nghĩ tới bản thân sẽ nghe được lời nói thô lỗ này từ trong miệng của chị mình, trong nhất thời tinh thần không kịp bình thường trở lại.

“Đường Y Y, đến xấu hổ cô cũng không có.”

“Cút xéo.” Khẩu khí Đường Y Y lạnh lùng cực độ - “Chuyện của nhà cô chẳng liên quan gì đến tôi.”

Khuôn mặt cô vốn dĩ đã vằn vẹo lại càng thêm vằn vẹo, Đường Hi nói – “Được lắm, Đường Y Y, do cô bức tôi.”

“Tôi sẽ chống mắt lên nhìn xem, đồng nghiệp ở công ty, bạn bè, rồi mọi người nhìn thấy con người mặt kệ sống chết của cha ruột mình ra sao như cô thì mặt mũi cô ra sao!”

Mùi nước hoa gay dân tản đi, cảm giác buồn nôn của Đường Y Y từ từ giảm bớt.

Chuyện còn chưa xong, đúng là đáng ghét.

Bất quá, Đường Hi tìm Tần Chính là chuyện nằm trong dự liệu của cô.

Đường Hi muốn giấu cũng giấu không được sự ghen tị, hâm mộ đối với cô.

Đường Y Y nghĩ một cách đùa cợt trong đầu, nếu có thể, cô cam tâm tình nguyện thỏa mãn mong muốn của Đường Hi, hai tay dâng lên những gì cô đang có, để cho đối phương trải qua những gì mà cô ta gọi là “điều tốt đẹp”.

Để xem cô ta có thể trải qua bao lâu, chống chọi được đến khi nào.

Đáng tiếc, đây chỉ là ảo tưởng của Đường Y Y cô.

Không có ai giống như cô, bị ma quỷ quán thân.

Đường Y Y làm rõ suy nghĩ trong đầu, Đường Hi không tự nhiên mà xuất hiện ở bệnh viện, nhất định là người đàn bà kia gọi đến, bà ta theo cô từ công ty đến bệnh viện.

Chỉ có duy nhất khả năng này.

May là người đã đi, nếu không thì không ổn, cô ta sẽ nhận ra Lưu Đình Vân, đây lại là một chuyện khác.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, Lưu Đình Vân làm xong giải phẫu, cô kéo thân thể suy yếu ra ngoài, cười với Đường Y Y một cái, dùng nụ cười để nói những điều cô muốn nói với Đường Y Y.

Mọi chuyện đều đã kết thúc rồi.

Đường Y Y nói – “Tớ đưa cậu về nhà.”

Lưu Đình Vân đi thông thả - “Y Y, tớ có làm trễ nải công việc của cậu không?”

“Không làm trễ nải.” – Đường Y Y nói – “Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Lưu Đình Vân đột ngột hỏi một cậu – “Cậu chạy đến đây Tần Chính biết không?”

Sắc mặt Đường Y Y lập tức thay đổi, đến giờ cô mới nhớ là điện thoại của cô vẫn để trên bàn làm việc.

Nhìn về mặt của cô, Lưu Đình Vân lập tức đoán ra đáp án – “Cậu về nhanh đi.”

Đường Y Y an ủi cô – “Không có gì đâu.”

Dứt lời, đầu hành lang xuất hiện và bóng người, người đàn ông đi trước ánh mắt thâm trầm, đen tối nhìn không rõ đang nghĩ gì.

Nhìn thấy tình huống đột ngột thế này, Lưu Đình Vân hít khí, trong mắt cô chỉ có lo lắng và lo lắng.

Đường Y Y nhìn Tần Chính bước về phía mình, sắc mặt bình tĩnh.

Cô đột nhiên phát giác bản thân mình không sợ hãi Tần Chính.

Thật sự là một phát hiện quý giá.

Ánh mắt anh lia nhanh qua, thấy người vẫn bình an đứng đó, thái dương Tần Chính dịu xuống, bộ mặt nguội lạnh.

Người con gái này không biết anh đến đây bằng tâm tình như thế nào đâu.

Anh cũng không muốn cô biết rõ.

Đỡ phải bị cô trào phúng mình.

Nhất thời, bầu không khí bị đông lại.

Lưu Đình Vân vừa làm giải phẫu xong, cơ thể hư nhược, giờ phút này lại nhận thêm áp lực quá lớn từ Tần Chính, da đầu cô tê dại, cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

Cũng may Tần Chính không có ý làm khó Lưu Đình Vân, anh mở miệng – “Đưa cô ấy về.”

Lưu Đình Vân khoát tay – “Không cần, tôi tự lái xe được.”

Hai người đàn ông, một trái, một phải, bước lại đứng cạnh Lưu Đình Vân, ý tứ rất rõ ràng, cô cười gượng – “Vậy thì cảm ơn.”

Lưu Đình Vân vừa bước đi, Đường Y Y bị đem vào trong xe, sau đó Tần Chính cũng ngồi vào bên cạnh. – “Vì sao không nghe máy?”

“Di động để ở phòng làm việc.”

“Vậy sao?”- Trên mặt Tần Chính nhìn không ra tia cảm xúc nào – “Lưu Đình Vân gọi đến, em nghe điện thoại xong, cũng không thấy cuộc gọi nhờ trên điện thoại?”

Đường Y Y không nói một lời.

Ánh mắt Tần Chính ánh lên tia tàn nhẫn – “Nói chuyện!”

Đường Y Y không trả lời anh mà hỏi ngược lại – “Anh nghĩ xem tôi có thấy hay không?”

Cô lại nói tiếp – “Anh muốn nghe loại đáp án nào từ trong miệng của tôi?”

Anh như độc xà nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, tay Tần chính phủ lên mặt Đường Y Y mò mẫm, hai ngón tay bóp mặt cô, về mặt anh khiến người ta sợ hãi, nói – “Em nói xem, tại sao chuyện đơn giản gì liên quan đến em cũng làm tôi nổi giận?”

Gương mặt Đường Y Y bị Tần Chính bóp đến vặn vẹo, biến hình, đỏ bừng.

“Em gái của em so với em còn tức thời hơn, làn da cũng trơn bóng hơn.” Anh nói lầm bầm.

Đường Y Y hỏi – “Cảm thấy hứng thú?”

Tần Chính híp híp mắt lại – “Nếu tôi nói phải thì sao?”

“Khi nào bắt đầu?” – Đường Y Y nói tiếp – “Để tôi đặt khách sạn cho hai người?”

Tần Chính giận quá hóa cười – “Ghen?”

Đường Y Y dùng ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh nhìn anh, ý là – “Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Môi Tần Chính cọ lên mặt Đường Y Y – “Em tốt nhất là nhắm mắt lại cho tôi.”

Đáy mắt anh cuộn cuộn lệ khí, giống như muốn móc mắt Đường Y Y ra.

Ánh mắt Đường Y Y lướt qua bà vai Tần Chính, nhìn về phía cửa sổ xe, nhìn ra thế giới bên ngoài.

Bên tai vang lên giọng nói – “Mẹ và em em mỗi ngày đều chặn trước cửa công ty, em không định đi gặp mặt sao?”

Tần Chính đang đợi Đường Y Y mở miệng van xin anh.

Nếu không anh sẽ không để ý tới.

Đường Y Y biết rõ Tần Chính đang tính toán điều gì, cô sẽ không mở miệng.

Gia đình kia đã vứt bỏ cô rất nhiều năm về trước, bây giờ thì không có bất kỳ quan hệ gì với cô.

Không nghe thấy tiếng đáp lại của Đường Y Y, trong lòng Tần Chính cười lạnh, nếu cậy mạnh thì phải trả giá thật lớn.

Lời nói của anh đột ngột chuyển hướng – “Đứa bé trong bụng Lưu Đình Vân là của Tiết Ngũ?”

Giọng điệu anh hỏi thăm nhưng từ những chữ tuông ra khỏi kẽ răng lại là khẳng định.

Biết Tần Chính đã điều tra rõ ràng, Đường Y Y cũng không muốn nói nhiều với anh – “Đúng vậy.”

Tần Chính gọi điện thoại cho Tiết Ngũ trước mặt Đường Y Y.

Đầu dây bên kia, Tiết Ngũ đang lên giường với người khác, hứng thú bị quấy rầy, khẩu khí của anh không kiên nhẫn – “Có chuyện gì vậy? Có chuyện thì lát nữa nói, tớ đang bận...”

“Lưu Đình Vân mang thai.”

Về mặt Tiết Ngũ nghiêm lại, mặt anh đầy vẻ không tin được – “Của tớ?”

“Không khả năng, khi tớ lên giường với cô ấy, cô ấy vừa chia tay với bạn trai, nhất định trước đó hai người đã lên giường với nhau.”

Vuốt vuốt mái tóc, Tiết Ngũ bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ, anh chắc chắn lưới, tất cả những người con gái lên giường với anh chưa có ai dính bầu.

Lưu Đình Vân đúng là thần kỳ! Chẳng lẽ cấu trúc cơ thể của cô không giống với những người khác?

Đang lúc suy nghĩ lung tung, thì đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Tần Chính – “Vừa làm giải phẫu nạo thai xong, có phải của cậu hay không thì chính bản thân cậu rõ nhất.”

Tiết Ngũ cắn cắn môi – “Người phụ kia đúng là không ướt át bản thủ.”

Người phụ nữ nằm trên giường nũng nịu thúc giục anh, Tiết Ngũ rống lên – “Mẹ nó, im miệng cho tôi!”

Anh tiếp tục nói với Tần Chính trong điện thoại – “A Chính, chuyện này tớ biết rồi, cứ vậy đi, Lưu Đình Vân đã ngủ với tớ, tớ sẽ không để cô ta đổ máu vô ích.”

Xế chiều hôm đó, Lưu Đình Vân nhận được tin nhắn của ngân hàng, có người chuyển tiền vào tài khoản của cô – năm mươi vạn.

Suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu cô – Chính là Tiết Ngũ.

Cô không để ý vì sao Tiết Ngũ biết được số tài khoản của cô, Lưu Đình Vân bị con số năm mươi vạn kia kích thích đến đỏ mắt, cả người đều run rẩy.

Đường Y Y bưng chén nước bước vào phòng – “Chuyện gì vậy?”

Lưu Đình Vân tựa vào đầu giường – “Y Y, Tần Chính nói cho Tiết Ngũ biết chuyện phải không?”

Cô mĩa mai cười lạnh – “Anh ta chuyển cho tớ năm mươi vạn.”

Vốn dĩ cô không muốn nói chuyện này cho Tiết Ngũ biết, dù sao cô và Tiết Ngũ không có tình cảm gì, nhiều lắm thì có thể nói là say rượu loạn tính, hiện tại chuyện đi đến nước này, giống như là cô lợi dụng đứa bé để có một khoản lớn.

Sắc mặt Đường Y Y thay đổi, cách Tiết Ngũ vũ nhục người khác từ xưa đến giờ vẫn như vậy.

Bỏ chén nước xuống, cô xoay người ra cửa, đến công ty Tiết Ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cô luôn đối nghịch anh

Bước xuống lầu, gió lạnh ập vào người Đường Y Y, cô tức giận đến mức đứng liếng xiếng.

Cho đến khi gió thổi làm bản thân tỉnh táo lại, cô phân tích thấu triệt tình hình hiện tại.

Không thể đi tìm Tiết Ngũ đối chất, nếu không sẽ làm cho Luru Đình Vân rơi vào hoàn cảnh xấu hơn.

Đường Y Y cắn móng tay, đứng trên bậc thang, lòng mày xoăn lại.

Huống chi tính tình Tiết Ngũ rất ác liệt, từ trước đến giờ luôn lạm tình, nhưng lại vô tình.

Nếu cô đi, ngoài việc nói cho thỏa lòng, nhiều lắm chỉ nhận được một tiếng xin lỗi, qua loa cho xong chuyện.

Có lẽ trong nội tâm anh ta đưa bé kia căn bản không phải của anh, mà là của Luru Đình Vân và bạn trai cũ Tôn Viễn, nửa điểm quan hệ với anh ta cũng không có.

Anh ta chuyển một khoản tiền, đơn giản chỉ là cảm thấy bỗng dưng xảy ra chuyện nọ thai, không có gì tốt đẹp, không có ý nghĩa, dùng tiền giải quyết vừa dứt khoát vừa đơn giản.

Dù sao tiền anh không thiếu.

Trong lòng Tiết Ngũ, Luru Đình Vân cũng không khác gì những người con gái khác.

Mặc kệ là chuyện gì, đơn giản chỉ là muốn đòi tiền.

Cho nên anh ta giải quyết như vậy là xong hết mọi chuyện, sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan với Luru Đình Vân.

Đường Y Y hít sâu một hơi, cô quay trở lại chăm sóc Luru Đình Vân.

Vẫn chưa tìm được người phù hợp để thay thế cô, để Luru Đình Vân một mình không được.

Lúc trước vì cô không chăm sóc tốt bản thân, nên căn cốt bị ảnh hưởng, cơ thể yếu xuống.

Ở trong phòng, Luru Đình Vân vẫn duy trì tư thế lúc Đường Y Y bước đi, nắp kim loại di động được nâng chiếu lên âm áp.

Sắc mặt cô rất kém, nhìn thấy rất suy yếu.

Không nhìn thấy một tia vui vẻ, tràn trề nhiệt tình như lúc bình thường, tinh thần không có năng lượng.

Đường Y Y bước tới, duỗi tay cầm lấy ly nước – “Nước đủ ấm rồi, cậu uống đi, nếu không sẽ bị nguội.”

Luru Đình Vân ngẩng đầu, nói nhẹ với Đường Y Y – “Y Y, cậu về đi.”

Cô lo lắng vì chính bản thân mình mà liên lụy Đường Y Y.

Nếu nói Tiết Ngũ là người căn bã, thì Tần Chính là người điên, tên biến thái.

Điều gì hấn ta cũng làm được.

Đường Y Y ở chỗ Tần Chính, một chút nhân quyền của con người cũng không có.

“Không có chuyện gì, anh ta biết rõ tớ ở đây.” – Cô nói vài câu ngắn ngủi an ủi Luru Đình Vân, Đường Y Y hỏi tiếp – “Cậu muốn ăn gì? Tớ đi chuẩn bị.”

Luru Đình Vân lắc đầu – “Tớ không có khẩu vị.”

Nguyên nhân là vì Tiết Ngũ, cô hận không thể đem thức ăn trong dạ dày nôn ra hết.

Im lặng một lúc, Đường Y Y trầm ngâm – “Vậy tớ nấu một ít cháo trắng cho cậu đi.”

“Cậu uống hết nước rồi ngủ một giấc đi.”

Uống hết hai ngụm nước, Lư Đình Văn cảm kích nói – “Y Y, cảm ơn cậu.”

Cô không thể nói chuyện này với người trong gia đình, cũng không thể để bạn bè đều biết, chỉ có thể tự mình gánh lấy.

May mắn, cô còn có Đường Y Y.

Cô có thể hoàn toàn tin cậy, thẳng thắn, không lo lắng gì.

Khi phát hiện bản thân mình mang thai, và khi bản thân mình phải đi nạo thai, Lư Đình Văn đã suy nghĩ kỹ, qua khoảng thời gian này, cô sẽ vui đầu vào công việc rồi quên hết những chuyện này.

Chuyện này không thể nào đánh gục được cô.

Đến mùa hè năm sau, cô sẽ quên mọi chuyện đáng ghét và những con người đáng ghét không còn một mảnh.

Cô nhìn Đường Y Y cười cười, Lư Đình Văn nói – “May là còn có cậu, nếu không tớ thật sự rất thê thảm.”

Đường Y Y nhìn Lư Đình Văn – “Tớ và cậu không cần phải khách khí như vậy.”

Cửa phòng đóng nhẹ lại, Lư Đình Văn nhìn vào khoảng không.

Một lúc sau, cô cầm di động lên, coi một cú điện thoại, trong giọng nói tràn ngập áy náy nói – “Đạo diễn Vương, trong nhà tôi có một ít chuyện, nên không có khả năng nhận vai diễn.”

“Thật sự ngại quá, dạ, lần sau, nếu đạo diễn không bận, còn cho tôi thêm cơ hội, tôi nhất định làm hết sức mình.”

“Tốt quá, vậy đạo diễn nhanh một chút, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Lư Đình Văn thở nhẹ một hơi.

Trong lòng cảm thấy thật đáng tiếc.

Casting đã được thông qua, đã bắt đầu thương lượng hợp đồng, công việc chuẩn bị chạy thôi.

Con vịt nấu chín dâng đến tận miệng còn bay mất.

Một cơ hội tốt bỗng dưng bị mất trắng.

Đúng là người tính không bằng trời tính.

Ngay khắc trước mọi chuyện còn tốt đẹp, ngoảnh mặt lại bị đẩy một cú, ngã bầm dập mặt mũi.

Trườn người vào trong chăn, Lư Đình Văn nhắm mắt lại, khóe mắt dần dần bị thấm ướt.

Đường Y Y vào phòng bếp nấu cháo, cô lấy một quả trứng gà trong tủ lạnh, rửa sạch, bỏ vào nồi cháo.

Sau khi quét dọn phòng khách, cô ngồi lướt di động, tìm kiếm thông tin có ích cho người đang ở cũ, điều gì cần tránh, điều gì tốt, cô đều ghi nhớ cẩn thận.

Một phút sau, Tần Chính gọi điện thoại tới – “Khi nào em về?”

Đường Y Y bước lên sân thượng – “Buổi tối tôi ở lại với Lư Đình Văn, sẽ không về.”

Không đếm xỉa đến câu trả lời của Đường Y Y, giọng điệu Tần Chính không cho cô cự tuyệt – “Chậm nhất là tám giờ phải về tới nhà.”

Anh vừa nói xong, đầu bên kia đã truyền đến tiếng tí tí.

Tần Chính giận run một lúc lâu.

Chết tiệt!

Cô dám cúp điện thoại của anh!

Tần Chính quăng điện thoại lên bàn làm việc, còi bỏ hai nút áo sơ mi ra, lệ khí bốc lan tràn trên mặt.

Lá gan của người con gái kia ngày càng to ra.

Anh lấy mắt kính gong vàng trên mũi xuống, biểu cảm u ám dùng tay bóp bóp sống mũi vài cái, tựa như bản thân đang khắc chế điều gì đó bùng nổ.

Ngồi trước cửa sổ sát đất trong chốc lát, Tần Chính đợi đầu thuốc, đi đến phòng làm việc nhỏ đối diện.

Một cái ghế, một cái máy tính, bút máy, chén gốm sứ, văn kiện, đồ đạc bày trên bàn rất ít, rất sạch sẽ.

So với bàn làm việc của người khác thì hoàn toàn trái ngược, không có lấy một bình hoa hay một món đồ chơi nhỏ.

Trong phòng làm việc mỗi một chi tiết đều nghiêm cẩn, lạnh khốc, tựa như muốn nói chủ nhân căn phòng lúc nào cũng có khả năng rời khỏi.

Tần Chính ngồi vào ghế dựa, tiện tay mở ngăn kéo phía bên phải, bên trong ngoại trừ tài liệu được in ra thì không có một món đồ cá nhân nào hết.

Anh ngửa người ra sau, trước mắt phác họa ra cảnh tượng Đường Y Y mỗi ngày ngồi trước máy tính làm việc.

Người con gái kia sẽ mặc một bộ quần áo công sở, tóc dài bỏ ra sau vai, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn thon dài, cổ áo sơ mi cài kín kẽ, nghiêm túc thận trọng, từ đầu đến chân đều nghiêm túc đến cứng ngắc.

Nhưng hết lần này tới lần khác, có vẻ ngoài phá lệ động lòng người.

Hai điều mâu thuẫn ấy kết hợp lại xung đột với nhau, đánh vào thị giác người nhìn rất mạnh, một động tác đơn giản của cô thôi cũng có thể kích thích những bản chất nguyên thủy của một người đàn ông.

Mà cô hồn nhiên không biết điều này.

Ngay cả khi ở trên giường, cô cũng không biết chính bản thân mình là ngọn nguồn của đám cháy.

Ngón tay vuốt nhẹ trên bàn phím, Tần chính di tay qua cảm chuột, chén gốm sứ, anh mò lên miệng chén, hiển nhiên không biết rằng hàng động này của anh hết sức không bình thường.

Một lát sau, Thạch Tiến được gọi vào.

Xoay màn hình máy tính về phía Thạch Tiến, Tần Chính ngẩng đầu – “Mua tất cả những gì có trong ảnh này về, để trong phòng làm việc nhỏ, dựa theo hình này mà sắp đặt.”

Thạch Tiến gian nan thoát khỏi trạng thái trợn mắt há mồm rời khỏi căn phòng, anh lập tức lấy di động trong túi ra, chụp ảnh trên màn hình, chụp liên tục mấy hình.

“Vâng, Tổng tài, tôi lập tức đi mua ngay.”

Bước ra khỏi phòng làm việc, Thạch Tiến nhìn chằm chằm hình ảnh trong điện thoại, lần đầu tiên anh nghĩ mình nên đổi điện thoại.

Vì sao phải thay đổi? Tiểu cảnh trang trí trong phòng không phải tốt lắm hay sao?

Ngực tức mười mấy giây, sắc mặt anh thay đổi, hướng về phía thang máy bước đi.

Hơn ba giờ chiều, mây đen giăng đầy.

Thạch Tiến bước vào cửa hàng nội thất, bên trong có một dãy tủ nhỏ, chế tác kiểu cổ xưa, rất có phong cách.

Cửa hàng nội thất rất lớn, mùi gỗ xộc vào mũi.

Anh đi khắp nơi, đến nỗi bắp chân đau nhức, thật vất vả tìm được một tủ có tạo hình khá giống, trên ảnh như thế nào thì bên ngoài như thế ấy, chỉ có màu sắc là khác.

“Tủ này không có màu khác hay sao?”

“Tiên sinh, màu xanh da trời được chuộng nhất.”

“Không cần màu xanh da trời.” Thạch Tiến giờ di động – “Phải là màu này, tốt nhất là giống như bức.”

Nhân viên cửa hàng nhìn nhìn – “Xin lỗi, trong cửa hàng không có.”

Thạch Tiến trợn trắng mắt lên, muốn chết mà.

Anh lấy tay lau mặt mạnh một cái, nâng cao tinh thần tiếp tục chạy đi tìm.

Từ trong cửa hàng nội thất bước ra, mồ hôi đã ướt đẫm người anh.

Không có thời gian ngừng nghỉ, anh cần phải đi tới mấy cửa hàng bán bán sỉ đồ chơi dành cho con gái, một số món trong hình anh biết tên, còn một số

món không biết gọi là gì, có khi còn hoàn toàn không biết đó là gì.

Thật tình không hiểu gì sao có người trang trí những vật này trên bàn làm việc.

Không nhìn thấy loạn hay sao?

Lần này thì vận khí của Thạch Tiến không tệ, chọn ngẫu nhiên một cửa hàng bước vào thì thấy phần lớn vật anh muốn mua ở trong đó.

Cô chủ cửa hàng lần đầu tiên thấy một người đàn ông mua một lần nhiều món đồ yêu thích của phái nữ như vậy

“Muốn tặng cho bạn gái hay sao?”

Mặt Thạch Tiến đơ lại – “Không phải.”

Cô chủ cửa hàng thấy anh ngại ngùng, cô tươi cười nói – “Chú mèo máy ngoài cửa anh thích không? Hàng vừa mới về, nếu thích cô sẽ lấy giá ưu đãi.”

Thạch Tiến liếc mắt qua, chú mèo được trưng bày ngoài cửa thật đáng yêu, thể tích cũng khá to, thể nhưng không có trong nhiệm vụ anh đang làm, anh nói – “Không cần, chỉ cần những thứ này, cô xem rồi tính tiền.”

Cô chủ cửa hàng nhìn người thanh niên trước mắt hình như rất gấp gáp, nuốt lời mời mọc mua sản phẩm trong miệng xuống, không nói thêm nữa.

Thật sự đáng tiếc, gặp được người không đòi giảm giá dù mà một phần tiền đầu dễ, hiếm vô cùng.

Cuối cùng Thạch Tiến đi mua hoa cảnh, bàn làm việc trong hình nhiều nhất là hoa hoa cỏ cỏ.

Anh chăm chọc lần thứ n, không biết ai ăn no rồi việc, không có chuyện gì làm, trang trí bàn làm việc thành như thế này còn chụp hình để lên internet.

Hại người, quá hại người.

Bước vào một cửa hàng, Thạch Tiến trực tiếp cầm tấm hình cho chủ cửa hàng xem.

“Những loại này trong đây có đủ không?”

Chủ tiệm gật đầu lia lịa – “Có có.”

Kết quả đến thời điểm tính tiền, chủ tiệm nói với Thạch Tiến một câu – “Không có Bạch ngọc lộ đầu oval, chỉ có Bạch ngọc lộ đầu tròn, hai loại này nhìn không khác nhau lắm”

Thạch Tiến lập tức trừng mắt, đáp lại – “Như vậy mà còn không khác lắm? Màu sắc hoàn toàn khác nhau.”

Chủ tiệm ho khan một tiếng – “Trông lớn lên nhìn giống nhau.”

Thái độ Thạch Tiến vô cùng kiên quyết – “Không được, phải là Bạch ngọc lộ oval.”

Chủ tiệm chặc lưỡi, nhìn Thạch Tiến bằng ánh mắt như nhìn trẻ nhỏ cố chấp – “Hiện tại không có loại này, để tôi hỏi bạn tôi có không, xem tiệm của họ ra sao.”

Thạch Tiến nói – “Vậy là tốt nhất.”

Anh lại nhử mồi bỏ sung một câu – “Nhanh một chút tôi đang vội.”

Chủ tiệm bước đến một bên gọi điện thoại, dùng giọng địa phương nói chuyện, xen lẫn vài câu nói tục, thói quen lâu ngày hình thành.

Cúp điện thoại, chủ tiệm bước lại gần Thạch Tiến nói – “Trong tiệm một người bạn của tôi có, anh ta sẽ lập tức đem qua đây.”

Thạch Tiến cuối cùng thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Cuối cùng có thể quay về báo cáo kết quả.

Tám giờ, Thanh Sơn tới cửa, anh nhận lệnh mang Đường Y Y trở về, đi theo anh là hai người phụ nữ.

Tuổi có chút lớn, một người khoảng chừng năm mươi, da ngăm, một người đại khái khoảng hơn ba mươi, ăn mặc tươm tất, sạch sẽ, không tò mò nhìn đông nhìn tây, nhìn cung cách giống như nhân viên chuyên nghiệp đã qua huấn luyện.

Hai người này phụ trách đến chăm sóc Lưu Đình Văn.

“Được rồi, hai người này có thể ở đây, tớ không sao.” – Lưu Đình Văn quay mặt lại nói với Đường Y Y, nháy mắt với cô – “Cậu trở về đi.”

Đường Y Y quay về, thì buổi tối cô mới có thể ngủ được.

Nếu không lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng Tần chính sẽ đến và tặng cho cửa chính nhà cô một lỗ to bằng cú đập của anh.

Đường Y Y mím môi nói – “Có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Lưu Đình Vân nói – “Biết rồi, an tâm”

Bước ra xe, Đường Y Y quay đầu lại nói – “Đình Vân, cậu đi ngủ sớm một chút, ngày mai tôi đến thăm cậu.”

Lưu Đình Vân kêu lên – “Cậu không...”

Người đã đi mất.

Cô thở dài, trên mặt không còn chút máu.

“Hai người ban ngày đến đây, buổi tối thì về đi.”

Căn nhà này mặc dù có hai phòng, nhưng căn phòng còn lại là lúc trước Đường Y Y ở, nội thất còn nguyên trạng, không thể nào cho người khác vào ở.

Hai người phụ nữ trao đổi ánh mắt với nhau, người lớn tuổi hơn mở miệng.

“Lưu tiểu thư, tôi họ Ngô, còn đây là tiểu Thái, dựa theo quy định, chúng tôi sẽ ở đây từ tám giờ sáng đến mười giờ tối, sau mười giờ chúng tôi sẽ rời khỏi đây.”

Lưu Đình Vân nói – “Vậy tùy ý hai người.”

Cô cũng không có gì đáng giá, không lo.

Dù gì người là của Tần Chính đưa tới, sẽ không có vấn đề gì đáng ngại.

Trên đường trở về, Đường Y Y bảo Thanh Sơn ngừng xe ở một cửa hàng ven đường, muốn mua một phần táo phớ.

Lần này Thanh Sơn chỉ đứng từ xa xa, không đi qua cùng với cô, không giống như lần trước, cũng ăn được một phần.

Bên trong bỏ rất nhiều rau thơm và ớt, Đường Y Y ăn xong táo phớ, ngồi trên ghế nhựa nhỏ không động đậy.

Mười lăm phút sau, cô bước lại lấy táo phớ.

Ăn liên tục ba chén, Đường Y Y mới cảm thấy thỏa mãn, cảm nhận được sống sót là một điều tốt đẹp.

Có thể ăn món ăn mình thích, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Khi Đường Y Y về đến nhà đã hơn chín giờ, vi phạm mệnh lệnh của Tần Chính.

Cô đứng đối diện ở cửa, quản gia bước tới gần, hạ giọng nói với cô – “Tiên sinh ở trong hoa viên.”

Đường Y Y a một tiếng, mang dép bước lên lầu.

Quản gia hơi nhíu mày – “Đường tiểu thư, tốt nhất là cô đi vườn hoa một chuyến thì tốt hơn.”

“Phụ Quý đang ở đó.”

Tiếng bước chân ngừng lại, Đường Y Y đứng lại, cô xoay người, bước xuống hai tầng lầu, ra cửa đi về hướng vườn hoa.

Quản gia thở dài một hơi, phát tay bảo người giúp việc đi chuẩn bị bữa tối.

Đường Y Y chưa về, tiên sinh cũng không động đũa.

Hai đứa nhỏ này không biết đến khi nào thì có thể tốt đẹp được.

Thời điểm đó không biết còn có thể xuất hiện hay không mà nói...

Bóng đêm mờ lung, vườn hoa đầy hơi nước, khắp nơi đều là không khí rét lạnh.

Đường Y Y nhìn về hình dáng người đàn ông đang đưa lưng về phía mình, khi cô định bước qua, thì một tiếng mèo kêu dội vào tai cô.

Khi chú mèo trong lòng anh bắt đầu lộn xộn không yên, thì Tần Chính biết Đường Y Y đã về nhà.

Anh thậm chí còn biết một điều, nếu không phải Phú Quý hiện tại đang ở đây, thì Đường Y Y sẽ trực tiếp bước lên lầu ngủ, không bước chân đến vườn hoa.

Đường Y Y đứng đằng kia, đúng là địa vị của con mèo mập này trong lòng cô không thấp chút nào, có thể nói là anh so với nó thì vị trí của anh thấp xa xa tít ở phía sau.

Cảm giác đau nhức truyền đến từ mu bàn tay, chú mèo mập cào anh một phát, Tần Chính cuối đầu, nhẹ giọng nói – “Còn dám cào tôi, tôi sẽ đem cậu hầm cách thủy, cho cá ăn.”

Hơi thở quanh người anh âm trầm kinh người, chú mèo béo cảm giác sợ hãi, nằm im không động đậy, chỉ là không ngừng dùng tiếng kêu trao đổi với chủ của nó, âm thanh mềm mại, tựa như làm nũng, tỏ khổ, nũng nịu muốn được cưng chiều.

Đường Y Y bước qua – “Đưa Phú Quý cho tôi.”

Tần chính ném Phú Quý qua hướng Đường Y Y, Phú Quý không chờ đợi được hấp tấp nhào tới cái ôm áp của chủ nó.

Đường Y Y nâng mông Phú Quý, không làm cho nó té, nghe tiếng Tần Chính vang lên bên tai.

“Chịu trở về rồi à?”

Đường Y Y mò tay vào lớp lông trên lưng Phú Quý, gầy gầy – “Đình Vân vừa làm phẫu thuật xong.”

Tần Chính nói – “Có nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc cho cô ấy.”

“Em quan tâm chỉ là tạm thời thôi, còn nữa...” Giọng nói của anh đột nhiên bén nhọn – “Đường Y Y, em đừng quên mình là thư ký của tôi, em còn chưa có từ chức, còn rất nhiều việc cần em làm.”

Đường Y Y nín lấy một lời trong đó – “Tôi có thể từ chức?”

Tần Chính nói – “Không thể.”

Câu trả lời không ngoài ý muốn của Đường Y Y, cô ôm Phú Quý rời khỏi.

Bước chân cô vừa bước đi, cánh tay cô lập tức bị kéo lại, cả người áp vào lòng Tần Chính, mũi va chạm đến đau nhức.

Phú Quý bị kẹp ở giữa nâng cao đầu, đôi mắt ướt nhẹp to tròn nhìn qua lại hai bên, giống như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tay Tần Chính phủ lên tóc Đường Y Y, xoa nhẹ, im lặng không nói.

Ánh mắt Đường Y Y rơi vào bầu trời đêm.

Một lúc lâu sau, Tần Chính mở miệng, giọng nói trầm thấp – “Vào nhà ăn cơm.”

Đường Y Y nói – “Tôi ăn rồi.”

Án đường Tần Chính trong nháy mắt cứng ngắt, sắc mặt cực kỳ khó nhìn.

Thì ra chỉ có một mình anh mới mất mong chờ, bụng đói.

Cuối cùng Đường Y Y vẫn bị bức bách ăn một chén cơm, uống một chén canh xương.

Dạ dày no đến trướng lên khó chịu, cô ẵm Phú Quý đi ăn thức ăn cho mèo, chơi với nó.

Phú Quý đặc biệt bám dính lấy cô, lúc trước khi Đường Y Y ngồi vào máy tính, nó sẽ nằm sấp cạnh bàn phím, hoặc là nằm trên đùi Đường Y Y, lúc nào cũng trong bộ dạng cần được ve vuốt, cưng nựng.

Khi Đường Y Y ngủ, nó sẽ nằm bên cạnh, bày ra đủ loại tư thế, kể từ khi đến ở nơi này, nó cũng không còn được đãi ngộ như xưa.

Mỗi khi Phú Quý muốn làm vậy, luôn bị quản gia nghiêm nghị ép ôm đi chỗ khác.

Đường Y Y rửa mặt bước ra, Tần Chính ngồi trên ghế sofa, tư thế đế vương – “Qua đây hôn tôi một cái.”

Đường Y Y nói – “Tôi đau răng.”

Tần Chính hí mắt – “Vậy sao?”

Mặt Đường Y Y không đổi sắc.

Tần Chính giấu cọt – “Đau răng còn ăn rất nhiều ót?”

Đường Y Y nheo mắt lại, thông thả nói – “Ăn xong mới bị đau.”

Tần Chính nhìn chăm chăm Đường Y Y, ánh mắt lạnh giá, giọng rét buốt – “Đường Y Y, em đừng nghĩ là tôi không biết em đang nghĩ gì.”

Đường Y Y cười lên – “Nếu anh đã biết rõ, vậy tôi cũng không cần nói nữa.”

Nụ cười thể hiện sự chán ghét vô cùng rõ ràng, Tần Chính xanh mặt – “Cút!”

Đường Y Y lập tức quay đầu đi.

Bước chưa đến cửa, eo cô bị một cánh tay lớn ôm lấy từ phía sau, hai nhân nhấc bổng lên khỏi mặt đất, cả thân người áp lên tường.

Tần Chính áp sát lên, hơi thở phả lên mặt cô – “Không phải là em nói đau răng hay sao, há miệng ra cho tôi xem”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật.

Tần Chính găm nhẹ - “Há miệng ra!”

Đường Y Y cười khê - “Đau răng là do tôi lấy cớ, tôi ghét phải hôn anh, anh nhất định muốn biết rõ ràng mọi chuyện sao?”

Gương mặt góc cạnh sáng sủa tuần mỹ bỗng dưng vắn vẹo.

Anh dùng sức ném Đường Y Y qua một bên, xoay chân bước đi, đến thư phòng.

Anh sợ mình không rời khỏi, thì Đường Y Y sẽ chết trong tay anh!

Có đôi khi, lý trí có thể chiến thắng cảm tính, không chế được tâm tình của bản thân, tuyệt đối sẽ không bị sập phải cạm bẫy.

Nhưng có đôi khi, lý trí vô cùng bạc nhược yếu kém đến một mức độ bản thân anh không thể bỏ qua được, giống như hiện tại.

Anh muốn Đường Y Y thuận theo anh, nghe lời anh, nhưng Đường Y Y đối nghịch anh khắp mọi nơi.

Từng giây từng phút luôn muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Ngày hôm sau, khi Đường Y Y đẩy cửa phòng làm việc ra, cô sững sờ tại chỗ, cảm xúc trên mặt biến ảo không ngừng.

Đây là phòng làm việc của cô?

Hay là có người khác sắp tới? Thay thế vị trí hiện tại của cô?

Suy nghĩ này của cô bị đập tan rất nhanh sau đó.

Thạch Tiến cúi đầu nhìn cô rồi nhìn từng góc ngách – “Như thế nào? Hải lòng không?”

Ngày hôm qua anh mệt như chó chết, sau khi xong hết nhìn lại phòng làm việc, có chút cảm giác thành tựu.

Đường Y Y cảm giác đầy cổ quái hỏi – “Anh làm?”

“Không phải vậy.” Thạch Tiến nói – “Là Tổng Tài.”

“Những vật này chính miệng Tổng tài mở miệng yêu cầu.”

“Phòng làm việc hiện tại của cô có nhân khí hơn so với trước nhiều, còn cảm thấy ảm áp, căn phòng lúc trước, nghĩ lại quá đơn điệu.”

Về cổ quái động lại trên mặt Đường Y Y, từ từ rút đi.

Thấy cô không còn phản ứng nào khác, cũng không hỏi thêm, Thạch Tiến chỉ có thể đem những lời định nói ra nuốt vào trong bụng, lo đi làm việc của chính mình.

Phía cửa sổ bên trong, Tần Chính đứng đó, thấy Đường Y Y đóng cửa lại, ngồi trên ghế xem những đồ chơi nhỏ bày trên bàn làm việc.

Ở góc độ của anh, có thể đem mỗi tia tâm tình của Đường Y Y nhìn không sót chút nào.

Không có một chút dấu hiệu nào là vui vẻ.

Thái dương Tần Chính nổi gân xanh, một loại cảm giác không hiểu là gì bành trường trong lòng anh, khiến anh vô cùng không thích.

Những gì anh cho, Đường Y Y không cần cũng phải nhận.

Vừa nghĩ như vậy, cảm giác đau buồn trong ngực vơi đi một ít.

Cuối tuần, Tiết Ngũ và Tần Chính gặp mặt nhau ở Hoàng Thế.

Tiết Ngũ nghiêng chân – “Vài ngày nay tớ luôn đợi Đường Y Y đến công ty tớ khởi binh vấn tội, sao cô ấy còn chưa tới?”

Tần Chính quàng qua một cái ánh mắt ‘cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai?’

Miệng Tiết Ngũ giật giật – “Tớ đã nói với cậu từ trước, Đường Y Y là một cục xương cứng, chẳng những không có thịt, mà còn khó gặm, không cần thận sẽ xóc miệng đầy máu.”

Uống một hớp rượu, Tần Chính không nói đúng hay sai, Đường Y Y cứng rắn thì sao? Anh cũng có thể bóp nát, không còn một chút gì.

“Chuyện của Lưu Đình Vân, cậu định xử lý ra sao?”

“Năm mươi vạn.”- Tiết Ngũ xòe một bàn tay ra, du côn nói – “Cô ấy cũng chỉ là một diễn viên nhỏ, không có tiếng tăm gì nhiều, quay một bộ phim cũng không nhận được bao nhiêu tiền, tớ cho cô ấy số tiền đó, đủ cho cô ấy sống một thời gian.”

Từ trước đến giờ anh luôn sử dụng biện pháp an toàn, chưa xảy ra sự cố bao giờ, đêm đó lên giường với Lưu Đình Vân, anh khinh thường không sử dụng.

Cho dù có phải con anh hay không, chuyện này chết không đối chứng, toàn bộ là lời nói của Lưu Đình Vân.

Anh cũng không quan tâm.

Tần Chính nói – “Sau này đừng tìm Lưu Đình Vân nữa.”

Nghe thấy vậy, một bên lông mày Tiết Ngũ nhướng lên – “Sao? Đường Y Y thổi gió bên tai cậu hả?”

Tần Chính hừ lạnh – “Tớ cũng không muốn cô ấy nghĩ tớ và cậu là một loại người.”

Tiết Ngũ trêu tức nói – “Chẳng lẽ không phải sao?”

Một ánh mắt rét lạnh của Tần Chính bắn qua.

Tiết Ngũ lập tức tỏ thái độ - “Đúng vậy, tớ và cậu là hai loại người.”

“Nói như vậy, thái độ Đường Y Y đối với cậu bây giờ tốt hơn trước? có biến chuyển?”

Tần Chính im lặng.

Chuyển biến tốt đẹp cái rắm, người con gái kia thiếu điều đem hai chữ chán ghét viết lên mặt.

Tiết Ngũ nhận được đáp án từ gương mặt đột nhiên lạnh đi của Tần Chính.

Anh vỗ vỗ bả vai Tần Chính.

Cái gì nên nói cũng nói hết rồi, người trong cuộc không nghe lọt lỗ tai, còn muốn đâm đầu vào, không chịu quay đầu là bờ.

Muốn chết đuối mà, còn hi vọng tìm được một cái bè gỗ.

“Hay là cậu thả cô ấy đi đi.”

Tiết Ngũ ngậm điều thuốc trong miệng, nói rất đầy vẻ thấu hiểu – “A Chính, Đường Y Y đơn giản chỉ muốn tự do, cho cô ấy là được.”

“Tớ cảm thấy chỉ cần cậu không khống chế cô ấy, cô ấy sẽ không ghét cậu.”

Tần Chính mở miệng – “So với việc buông thả cho cô ấy, tớ thả rằng cô làm cho cô ấy chán ghét.”

Tiết Ngũ lắc đầu.

Hết đường cứu.

Tần Chính đi trước, Tiết Ngũ đi tìm xem có em nào mới mới thì chơi một chút, xong việc anh dựa người vào đầu giường hút thuốc, trong lúc vô tình nhìn

vào màn hình di động của cô gái kia, vẻ mặt không tập trung đột nhiên khẽ biến – “Cô đang xem cái gì?”

Người con gái nằm trên đùi Tiết Ngũ – “Phim truyền hình cổ trang vừa phát sóng – Phong Vận Hành”

Hai mắt Tiết Ngũ híp lại, trong màn hình là Lưu Đình Vân cả người mặc đồ trắng, tay cầm trường kiếm, cô đứng cùng vài người, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Anh còn chưa bao giờ thấy một Lưu Đình Vân như vậy, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Nhìn thêm vài phút, Tiết Ngũ nghiêng ngẫm sờ sờ cằm, mặc quần áo rời khỏi, đem theo một giỏ trái cây một đồng sản phẩm dinh dưỡng – đi thăm Lưu Đình Vân.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Người con gái đó là của anh

Di Ngô và tiểu Thái bận rộn làm việc trong phòng khách, nghe thấy tiếng chuông cửa, hai người đều dừng tay, người lớn nhìn người nhỏ, sững sờ.

“Tiểu Thái, đi xem xem ai đến?”- Bà Ngô nói.

Tiểu Thái lên tiếng đáp – “Dạ.”

Cô bỏ cây chổi lông gà xuống, đưa mắt nhìn qua mắt mèo trên cửa, nhìn thấy một người đàn ông tướng tá anh tuấn, trên tay cầm rất nhiều đồ đạc.

“Di Ngô, là một người đàn ông, để con đi hỏi Lưu tiểu thư xem sao.”

Trước khi hai người đến làm việc đã được dặn dò kỹ lưỡng, mọi việc phải nghe theo lời của Lưu tiểu thư, không được tự ý làm bất cứ điều gì.

Tiểu Thái gõ cửa phòng, hỏi ý người con gái trong phòng – “Lưu tiểu thư, có một người đàn ông tới thăm cô, mở cửa hay không?”

Lưu Đình Vân nằm trên giường, mơ mơ màng màng hỏi – “Hình dáng ra sao?”

Tiểu Thái bị hỏi chột ngắc người ra, con người không phải ai cũng có hai con mắt hai lỗ mũi hay sao?

“Đẹp trai vô cùng.”

Trong đầu Lưu Đình Vân bỗng dựng xuất hiện hình ảnh hai người, cô lại nghe tiểu Thái nói tiếp – “Mặc áo da màu đen.”

Tôn Viễn từ trước giờ không mặc áo da, vậy người đó chính là...

Trong nháy mắt con buồn ngủ của Lưu Đình Vân biến mất hoàn toàn – “Tóc nhuộm?”

Tiểu Thái suy nghĩ một chút, trả lời – “Dạ phải.”

Sắc mặt Lưu Đình Vân bỗng dưng trầm xuống – “Không cần để ý.”

Mặc dù cô không hiểu vì sao Tiết Ngũ lại đến, mục đích của anh ta là gì.

Nhưng động cơ nhất định không bình thường.

“Sau này khi anh ta đến thì khóa cửa lại!”

Giọng nói trong phòng truyền đến hù tiểu Thái hết hồn, cô đáp lại – “Vâng.”

Cô ra ngoài kéo Di Ngô nhìn người đàn ông kia qua mắt mèo, muốn Di Ngô nhớ rõ hình dáng anh ta để sau này khóa cửa.

“Di Ngô, người đó theo đuổi Lưu tiểu thư phải không?”

Suy cho cùng tiểu Thái vẫn còn nhỏ, không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của bản thân.

Di Ngô nghiêm mặt – “Nói ít một chút, làm nhiều hơn, nếu có chuyện gì xảy ra, di cũng không giúp gì được cho con đâu.”

Mặt tiểu Thái lập tức trắng tác, gật đầu lia lịa – “Không hỏi nữa, không hỏi nữa, con đi khóa cửa.”

Bên ngoài, Tiết Ngũ vẫn dè chuông cửa, không có một chút phản hồi nào, nhưng anh vẫn nghe được động tĩnh phía bên trong, anh biết rõ bên trong có người.

Có người, nhưng không muốn mở cửa, không thèm gặp anh.

Tiết Ngũ giật giật khoe miệng, Lưu Đình Văn biết anh đến, nhưng chặn anh ngoài cửa.

Đây chính là Lưu Đình Văn mà anh biết, không biết tốt xấu là gì.

Lần nào cũng như vậy, chỉ có lần ở khách sạn là ăn nhip với nhau.

Được rồi, cho cô ấy chút ít mặt mũi là lên mặt.

Tiết Ngũ bước xuống dưới lầu, đem toàn bộ đồ đạc trên tay ném vào thùng rác.

Anh bước đến bãi đỗ xe, đột nhiên có tiếng vang thanh thúy vang lên từ phía sau, tay phải anh truyền đến cảm giác đau đớn, máu lập tức chảy ra, nhiều thành từng giọt.

Đề vệt máu lại, Tiết Ngũ nhìn chăm chăm chậu hoa có bông nhỏ li ti nằm trên mặt đất, mặt mũi đen xì.

Nếu như vừa rồi anh không gặp được vận may, thì chậu hoa kia đã đập vào đầu anh rồi, không phải chỉ bị mảnh miếng nhỏ cửa vào tay đơn giản như vậy.

Tiết Ngũ ngẩng đầu lên, nhìn từng tầng lầu giống nhau như đúc phía trên, hơn phân nửa cửa sổ đều được đóng lại, số ít được mở ra, không có ai ở trên sân thượng, rất khó tìm ra tầng nào có chậu hoa rơi xuống.

Hoặc là...

Là có có người cố ý ném chậu hoa vào anh.

Tiết Ngũ gọi một cú điện thoại, nhưng dưới tay nhân viên quản lý của anh không có tòa nhà này.

“Mẹ nó!”

Miếng vết thương trên tay được cầm máu, vẫn còn đau, cơn tức phùng lên trong lòng Tiết Ngũ không có chỗ xả.

Lần đầu tiên anh bị thua thiệt nhưng phải ghen trong lòng, không thể ăn miếng trả miếng, anh tức đến đau gan.

Trở lại công ty, Tiết Ngũ còn chưa bước vào phòng làm việc thì thấy trợ lý của mình bước nhanh vào – “Tiết tổng, Hoàng tiểu thư đến đây.”

Tiết Ngũ hậm hực, giọng không tí kiên nhẫn – “Là ai? Tên họ đầy đủ.”

Trợ lý nói tiếp – “Hoàng Tiêu.”

Tiết Ngũ nhú mày, người phụ nữ kia đến làm gì? Lần này muốn chơi trò gì?

Vừa nghĩ, anh vừa đẩy cửa bước vào.

Nghe thấy động tĩnh, Hoàng Tiêu ngồi trên ghế sofa nhìn qua Tiết Ngũ, ánh mắt quét đến cánh tay quần vải xô của anh thì cô lập tức đứng lên hỏi – “Tiết Ngũ, tay anh bị sao vậy?”

Luồng khí tỏa ra giữa hai đầu lông mày anh đầy táo bạo và lạnh lùng – “Chuyện không liên quan đến cô.”

Hoàng Tiêu nấn nấn hai tay – “Tiết Ngũ, tôi không có làm gì trêu chọc anh thì phải?”

Tiết Ngũ bước đến ghế da ngồi xuống, hai chân bắt chéo, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười.

Người con gái trước mắt anh đáng người uyển chuyển, da trắng, gương mặt đẹp, so với những người phụ nữ anh đã tiếp xúc qua đúng là hàng thượng đẳng.

Nhưng từ đầu đến chân cô ta toát ra hơi thở của một cô công chúa khiến cho anh buồn nôn không chịu được.

Nhất là lúc cô ta tự cho là đúng.

Bị anh ta nhìn chăm chăm- ánh mắt quan sát một người như một vật phẩm thấp kém, khoe môi Hoàng Tiêu xuất hiện một đường cong, đầy khổ sở trong vẻ đùa cợt – “Anh ghét gặp em đến như vậy sao?”

“Đúng vậy.” – Tiết Ngũ nhếch miệng – “Tôi nhìn thấy cô là cảm thấy phiền.”

Anh vẫy tay như đuổi ruồi – “Ra ngoài.”

Hoàng Tiêu mím môi, cơ thể run nhẹ nhẹ.

Cô hít sâu, đè nén tâm tình vào trong lòng, cảm khê nâng lên – “Hôm nay em tới là có việc. Việc công.”

Mất Tiết Ngũ bỗng dưng nhíu lại – “Việc công?”

Hoàng Tiêu bỗng dưng nở nụ cười – “Bắt đầu từ tháng sau, em sẽ đến công ty làm, đảm nhiệm việc quản lý bộ phận nhân sự.”

Về ngạc nhiên trên mặt Tiết Ngũ chưa kịp rút đi, cô lại nói tiếp – “Tiết tổng, xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Người vừa rời khỏi, Tiết Ngũ lập tức cảm di động lên, chuông vừa kết thúc lập tức hỏi như nổ pháo – “Ba, chuyện gì xảy ra vậy? Sao ba để Hoàng Tiêu đến làm việc ở công ty?”

Đầu dây bên kia, ba Tiết Ngũ nói – “Là ý của bà nội con.”

“Bà nói con với tiểu Tiêu bình thường đều bận rộn, gặp mặt nhau thì ít, làm việc cùng một công ty, cơ hội tiếp xúc sẽ nhiều hơn.”

“Cứ như vậy đến khi hai đứa kết hôn, thì có thể hiểu rõ nhau hơn, có thể giảm bớt xung đột sau hôn nhân, chuyện như vậy xảy ra cũng mất vui.”

Tiết Ngũ đem chân bắt chéo bỏ xuống đất, bước lại cửa sổ sát đất đi qua đi lại – “Ba, con đã nói rồi, con và Hoàng Tiêu không thể nào ở bên nhau.”

Giọng nói của ba Tiết nghiêm khắc lên – “Con là con của Tiết Đạt này, là người thừa kế tương lai của Tiết thị, từ ngay thời điểm con sinh ra, số mệnh của con đã không phải là của con.”

“Liên hôn với Hoàng gia, là việc tất yếu trong việc phát triển, là việc không thể thay đổi, con dù không muốn cũng phải thực hiện, bề ngoài phải đành hoàng cho ba.”

“Còn nữa, ba có nghe dưỡng hai của con có vài chuyện bên ngoài, Tần Chính nhúng tay vào một số việc là ý của con phải không? Tiểu Ngũ, ba nói cho con biết, nếu Hoàng gia sụp đổ, Tiết Gia lập tức tro bụi một mình, con lập tức dừng chuyện này lại, tìm hiểu tiểu Tiêu đảng hoàng cho ba.”

Nói một hơi quá nhiều, giọng nói của ba Tiết nhỏ xuống – “Nếu tiểu Tiêu đã đến công ty, vậy hai đứa chung đụng hòa hợp một chút.”

Tiết Ngũ ném mạnh di động xuống đất.

“Mẹ kiếp!”

Anh nắm chặt quả đấm, máu rỉ ra từ vải xô.

Hoàng Tiêu có cửa hàng trang sức riêng của bản thân, tự xưng sao không làm chủ bản thân mà chạy đến bộ phận nhân sự làm quản lý, muốn đi làm cho anh?

Đến tốt cùng là ai bày ra cái chuyện quái quỷ này cho cô ta?

Nhất định có người phá đám.

Nếu không như vậy, thì với tính cách của Hoàng Tiêu, sẽ không giao phong chính diện với anh như vậy.

Tay chống trên mặt bàn, Tiết Ngũ thờ gập, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một người.

Đường Y Y.

Tiết Ngũ cắn chặt răng, thái dương giật giật.

Tốt nhất không phải là cô ta.

Nếu không thì mọi chuyện đúng là khó giải quyết.

Cùng thời điểm này, Đường Y Y lái xe vào chung cư, cầm theo giỏ trái cây bước lên lầu.

Cô trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa bước vào.

Di Ngô và tiểu Thái đang ngồi nói chuyện ở phòng khách, tiểu Thái nói Lưu Đình Vân giống một diễn viên nào đó, cô mở màn hình di động cho Di Ngô xem hình, lập tức bị Di Ngô cảnh cáo.

Cửa mở từ bên ngoài vào, hai người đều giật mình.

Đường Y Y bị bốn con mắt nhìn chằm chằm bản thân, cô cười cười – “Sao vậy? Hù mọi người à?”

Di Ngô lập tức cười xởi lởi – “Đường tiểu thư, cô đến rồi.”

Tiểu Thái cũng vội vã đứng dậy chào hỏi.

Đôi giày, Đường Y Y nói – “Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm đi, tôi vào bên trong một chút.”

Tránh qua hai người, cô lại hỏi thêm – “Tình trạng của Đình Vân hôm nay ra sao?”

Di Ngô nói – “Còn yếu.”

“Hôm nay Lưu tiểu thư ăn nhiều hơn mấy ngày trước một ít, nhưng sắc mặt vẫn chưa bình thường lại.”

Đường Y Y hỏi tiếp – “Có ai mới đến không?”

Di Ngô liếc mắt với tiểu Thái, hai người nhìn nhau, cả hai đều gật đầu.

Trong lòng hai người đang nghĩ xem tiếp theo trả lời như thế nào, nhưng Đường Y Y không hỏi thêm gì nữa.

Bỏ túi xuống, cô bước vào phòng thăm Lưu Đình Vân.

Ngửi thấy mùi hương, Lưu Đình Vân cũng biết là Đường Y Y đến, mỗi người đều có một loại nước hoa làm dấu hiệu của bản thân.

“Sao cậu đến đây? Ở công ty không có việc gì sao?”

“Hôm nay là cuối tuần.”

Cuối tuần? Lưu Đình Vân sững sờ, cô nói đùa – “Mấy ngày nay tớ nằm trên giường, bản thân cũng không biết ngày đêm là gì.”

Đường Y Y nói – “Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, quan trọng là điều dưỡng cơ thể lại.”

Lưu Đình Vân – “Tớ biết rồi.”

Cô nhìn Đường Y Y bước ngoài ban công – “Sao vậy?”

Đường Y Y đưa tay chỉ vào một vị trí – “Tớ nhớ lúc trước ở chỗ này có một chậu hoa lan da hổ.”

Ánh mắt Lưu Đình Vân chột lóc qua.

Mặt không đổi sắc, cô trả lời – “Có à? Hình như không, cậu nhớ nhầm rồi, hoa lan da hổ để ở bên ban công lớn.”

Đường Y Y nói tiếp, giọng nói cũng không thay đổi gì – “Lúc tớ đến dưới lầu, thấy mảnh vỡ của một chậu lan da hổ.”

Ngón tay Lưu Đình Vân để trên chân khê nhúc nhích, co lại.

Đường Y Y cho cô thời gian giảm xóc – “Có người nói chậu hoa lan đó rơi xuống thiếu chút nữa nện vào một người đàn ông.”

“Đình Vân, theo mô tả của mọi người, người đàn ông đó... Tớ và cậu đều biết đến.”

Lời đã nói đến nước này, đã quá rõ ràng.

Cơ thể kéo căng của Lưu Đình Vân bỗng dung buông lỏng ra – “Là tớ làm.”

“Tiết Ngũ đến tìm tớ, tớ không biết vì sao ý niệm độc ác bỗng dung nảy sinh trong đầu.”

Là cô lỡ tay đẩy chậu lan, không phải cố tình muốn giết chết Tiết Ngũ.

Nếu như vì Tiết Ngũ mà nguy hiểm đến tính mạng của mình thì quả thật không đáng.

Đường Y Y nói – “Thấy có vết máu.”

Lưu Đình Vân nói tiếp – “Có lẽ anh ta bị thương ở tay.”

Đường Y Y nhún mày – “Tiết Ngũ sẽ gọi cho quản lý điều tra chuyện này.”

Lưu Đình Vân cười – “Cậu quên rồi sao? Quản lý chung cư không phải giăng thiên la địa võng, phân bổ không chặt chẽ như vậy, anh ta điều tra không ra được.”

Nhìn thấy những gì Tiết Ngũ hứng chịu, trong lòng cô thống khoái.

Đường Y Y đột nhiên nói – “Tiết Ngũ có một người hôn thê, tên là Hoàng Tiêu.”

“Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hai người đó sẽ cử hành hôn lễ vào quốc khánh.”

Lưu Đình Vân không hứng thú tiếp lời – “Vậy à?”

Đường Y Y nói – “Bất quá Tiết Ngũ không có tình cảm với hôn thê của mình, cũng không thích cuộc hôn nhân này.”

Lưu Đình Vân nói – “Anh ta đương nhiên là không thích.”

“Một năm ba trăm sáu mươi lăm này anh ta thay đổi phụ nữ từng người từng người không trùng lặp nhau, sao lại cam tâm tình nguyện ở cùng một người phụ nữ, sống bình thường qua ngày.”

Đường Y Y nói – “Tớ nghĩ lần này anh ta không thích cũng không được.”

“Hai người này kết hôn là đám cưới gia tộc, lợi ích là trên hết.”

Vừa nghe mấy chữ này, thì lập tức cảm thấy nhất định có nhiều khổ đau, chưa chắc đã tu thành chính quả.

Mắt Lưu Đình Vân sáng lên, cả người đều có tinh thần – “Việc tốt nha!”

“Loại người như anh ta nếu như có hạnh phúc thì nhất định ông trời bị mù mắt.”

Đường Y Y nhìn cô – “Tình tình thoải mái?”

“Thoải mái!” – Lưu Đình sửa sang đầu tóc rồi tung lại, khoác áo khoác đứng lên – “Đột nhiên tớ cảm thấy thật là đói.”

Đường Y Y nói – “Muốn ăn gì? Tớ nói đi Ngô chuẩn bị cho cậu.”

“Không cần.” Lưu Đình Vân nhìn qua hướng Đường Y Y cười – “Tớ ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút, ngọt ngọt sắp chết rồi.”

Cô bước về phía phòng khách – “Di Ngô, tôi muốn ăn chè trứng.”

Di Ngô sững sờ, bà đến đây đã vài ngày, đây là lần đầu tiên cô gái nhỏ này chủ động nói muốn ăn một cái gì đó, còn bước ra khỏi phòng, nhìn cô ấy tâm tình khá tốt, không còn rầu rĩ không vui.

“Tôi đi lấy cho cô ngay lập tức.”

Lưu Đình Vân ngồi trên ghế sofa – “Y Y, cậu ăn không?”

Đường Y Y lắc đầu.

Lưu Đình Vân kêu lên – “Di Ngô, bỏ hai cái trứng, bỏ nhiều táo đỏ và long nhãn.”

Tiếng nói của Di Ngô vọng ra từ bếp – “Nghe thấy rồi, Lưu tiểu thư.”

Tiểu Thái bắt ngờ nhìn thêm hai lần, tiếp tục công việc đang dở dang.

Trước không có một chút sức sống, giờ thì mặt mày rạng rỡ, ăn nhất định phải đại bổ mới thỏa lòng.

Lưu Đình Vân bỗng dừng thêm ăn, một hơi ăn hết hai quả trứng gà, càn quét hết táo đỏ và long nhãn trong chén, không dư lại một chút nước.

“Di Ngô, di làm ăn ngon quá.”

Di Ngô cười nói – “Vậy mỗi ngày tôi đều nấu một chén cho Lưu tiểu thư ăn.”

Lưu Đình Vân mỉm cười – “Tốt quá.”

Nhìn tinh thần Lưu Đình Vân tốt lên, Đường Y Y bỗng dừng yên tâm hơn, trong lúc vô tình liếc mắt thấy một vật dưới bàn trà – “Cái gì đây? Rubik?”

“Đúng rồi.” – Lưu Đình Vân nói – “Mua đồ được tặng.”

Đường Y Y cầm lên, đủ màu sắc, có sáu tầng, cô nhìn thấy mới mẻ, vuốt vuốt.

Lưu Đình Văn nói – “Cậu đừng xoay, lát nữa không xoay lại được.”

Đường Y Y lật hộp giấy nhỏ bên cạnh, lấy tờ giấy hướng dẫn bên trong ra – “Không phải có hướng dẫn chơi hay sao? Để tớ xem xem sao.”

Lưu Đình Văn vừa định mở miệng can lại, nhưng đã không kịp – “Mấy món đồ chơi thế này có bí quyết hết, không biết thì không giải được.”

Đường Y Y cuối đầu xoay, một lát sau, đầu lông mày cô nhíu lại, khe rãnh càng lúc càng sâu.

Không giải được.

Lưu Đình Văn cười ha ha – “Cậu đem về từ từ suy nghĩ đi.”

Đường Y Y buông tha món đồ chơi trên tay – “Cái này có thể giết thời gian.”

Buổi tối nếu không có gì làm cô có thể lấy rubik ra chơi, chơi rồi sẽ biết cách.

Nhìn người khác chơi, trong chốc lát là có thể giải được.

Vật đến tay cô, xoay đến mức chóng mặt.

Chỉ số thông minh của cô bị đá kích không nhỏ.

Tần Chính lật sách, cũng không ngẩng đầu lên, khoe mắt anh quét qua – “Đồ chơi con nít, có cái gì hay ho mà chơi.”

Đường Y Y ném rubik lên tủ đầu giường, cô đứng dậy bước vào toilet, lúc bước ra đã thấy rubik bị động vào.

Trong phòng chỉ có hai người.

Tần Chính vẫn ngồi tư thế cũ, anh dựa vào đầu giường đọc sách, con mắt phía sau trông kính rọi vào trên trang sách, vẻ mặt nghiêm túc.

Đường Y Y lật xem vài mặt của rubik, cấu trúc lúc trước đã thay đổi, không còn như cũ.

Giờ phút này có lẽ nội tâm Tần Chính buồn bực vô cùng, bị đá kích rất lớn.

Đường Y Y cũng không muốn động miệng vô ích, lười biếng quay người xoay rubik.

Mười mấy phút sau, Tần Chính gấp sách lại, lấy mắt kính xuống, nằm bên cạnh Đường Y Y.

Anh ấn điều khiển từ xa tắt đèn, căn phòng bỗng dưng chìm vào bóng tối.

Một lúc sau, ánh sáng yếu ớt cổ lên qua cửa sổ, nhưng không được.

“Nằm gần tôi một chút.”

Đường Y Y không có phản ứng gì, tựa như đã ngủ thiếp đi.

Tần Chính nói – “Đường Y Y, tôi nói em nằm cạnh bên tôi, em có nghe thấy không?”

Giọng điệu anh nhẹ nhàng, trong bóng tối, đôi mắt anh đã ánh lên vẻ không vui.

Cuối cùng Đường Y Y mở miệng – “Nằm thế này thoải mái.”

“Muốn thoải mái phải không?” Tần Chính nói – “Vậy thì xuống giường cho tôi.”

Đường Y Y biết rõ Tần Chính một giây trước bình thường, một giây sau thì phát bệnh thần kinh, cho nên cô không muốn hợp tác.

Đờ phai bị Tần Chính coi là búp bê vải, muốn thì tóm trong tay, rồi ném xuống.

Thấy người còn không chịu xuống giường, vẻ mặt Tần Chính trầm xuống, anh dấn người lên sau lưng Đường Y Y, cánh tay chặn ngang eo cô, ôm sát, chân dài cong lên, kẹp chân cô lại.

Không chế cơ thể cô hoàn toàn.

Cơ thể hai người trưởng thành móc vào nhau, giường lớn như vậy, hai phần ba trống trải.

Ngày hôm sau, Đường Y Y sau khi com nước xong xuôi, cô trở lại phòng làm việc, phát hiện rubik còn nguyên trên bàn.

Lông mày cô nhướn nhẹ, không nói gì về chuyện này trước mặt Tần Chính.

Tần Chính cũng không có nói gì thêm.

Tựa như rubik thừa dịp hai người không ở đây, tự động chạy đến.

Buổi chiều có cuộc họp, Tần Chính và Đường Y Y xảy ra tranh chấp, nguyên nhân vì Tần Chính cảm thấy Đường Y Y không còn như xưa, luôn tận tâm tận lực vì anh.

Trên thực tế, Đường Y Y cho tới bây giờ cũng không làm vậy.

Áp suất trên người Tần Chính khiến người khác không rét mà run, trong vòng buổi trưa, phàm là ai có việc cần báo cáo, khi vào thần kinh căng thẳng, khi ra như buông xuống cả gánh nặng trên vai.

Thạch Tiến là thâm nhất, trà anh pha đem vào bên trong, thiếu chút nữa là tưới hết lên người anh.

Sáu giờ, Tần Chính cầm áo khoác tây trang mặc vào, bước chân dừng ở người đối diện – “Đi siêu thị.”

Đường Y Y vẫn tiếp tục dọn bàn, lấy văn kiện tán loạn trên bàn cất kỹ, sau đó tắt máy tính, kiểm tra vật cần mang theo.

Tần Chính đứng trực tiếp tại chỗ.

Anh đưa lưng về phía Thạch Tiến, cho nên Thạch Tiến không nhìn thấy được vẻ mặt anh ra sao.

Vô cùng may mắn.

Nếu không Thạch Tiến sẽ cảm thấy kinh hoàng khiếp sợ.

Đẩy mạnh ghế vào trong, Đường Y Y cầm túi xách bước đi.

Tần Chính đột ngột đề cả người cô lên cửa kính, tay không chế ót cô, môi áo lên nghiền nát môi cô.

Anh dùng sức mạnh của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Ngay trong nháy mắt, Thạch Tiến cuối đầu nhìn giày mình, mua giảm giá 20% vào năm ngoái, may mắn.

Anh cưỡng bách bản thân mình phân tán sự chú ý, vừa thôi miên mình chính là một người điếc, không nghe thấy âm thanh khiến người khác mơ tưởng viễn vong bên cạnh.

Đi đến siêu thị, miệng Đường Y Y sung lên chút ít.

“Muốn mua gì?”

Tần Chính mở cửa xe bước xuống – “Đi dạo một chút xem.”

Đường Y Y ngồi trong xe một lát mới mở cửa xe bước xuống.

Thạch Tiến bước ra ngoài nhìn theo, hy vọng bản thân có thể về sớm một chút.

Giờ tan tầm cao điểm, đúng là thời gian dân văn phòng đi dạo siêu thị, bổ sung thực phẩm trong ngày.

Nhiều người, ồn ào.

Tần Chính bước đi phía trước, Đường Y Y bước chậm theo sau cách hai bước, im lặng.

Cách đó không xa, Bạch Bán đẩy xe thực phẩm nấu ăn, không nhìn thấy Đường Y Y và Tần Chính.

Hai người họ nhìn thấy Bạch Bán.

Bạch Bán xuất hiện như một cây dao, bỗng chốc quấy nhiễu góc nhỏ âm u trong lòng Tần Chính.

Đường Y Y phản bội anh, còn không tiếc bất cứ thủ đoạn nào, cũng muốn rời khỏi anh.

“Thấy bạn cũ em không muốn chào hỏi một tiếng sao?”

Đường Y Y nói – “Không cần thiết.”

“Không cần thiết, hay là...” Tần Chính xuy một hơi – “Chột dạ?”

Đường Y Y nói – “Tôi có chuyện gì phải chột dạ?!”

Tần Chính nhìn thấy câu nói chen ra từ đôi môi phấn hồng, nói một cách giễu cợt – “Em và Bạch Băng phối hợp ve sầu thoát xác, làm đúng đẹp không chê vào đâu được.”

Đường Y Y cũng trào phúng – “Cuối cùng vẫn bị thất bại không phải sao?”

Dứt lời, tay cô bị như kèm kẹp, lao đảo bước khỏi siêu thị.

Ở một góc yên tĩnh không có bóng người trong bãi đậu xe.

Đường Hi đứng trong góc nhỏ, từ góc độ của cô, có thể thấy được mặt Tần Chính, kể cả từng tia lệ khí trên mặt anh.

Cô không nghe thấy hai người nói gì, chỉ thấy gương mặt dữ tợn của Tần Chính, ánh mắt anh nhìn Đường Y Y như ma quỷ ăn thịt người.

Một giây sau đó, Đường Hi thấy Tần Chính siết chặt eo Đường Y Y, trên gương mặt ngập tràn vẻ tức giận, anh giống như là đang khắc chế một điều gì đó, gân xanh trên bàn tay đều nổi lên.

Loại khí tức khinh khủng này ngập tràn trong không khí, Đường Hi sợ hãi cực độ, không ngăn được cơ thể đột ngột phát run lên, cô đưa tay lên miệng cắn để tránh bản thân mình phát ra âm thanh.

Cô sợ bản thân mình bị Đường Y Y dính líu tới.

Báo cảnh sát! Ba chữ này hiện lên trong đầu, tay Đường Hi run run cầm đi động lên, nhưng lập tức dừng lại.

Không cần thiết.

Người này là Tần Chính.

Vội lại, việc này có liên quan gì đến cô?

Đường Hi vuốt lại tóc, nhắc chân rời khỏi, tựa như không thấy bất cứ điều gì.

Hóa ra Đường Y Y cũng phải chịu những điều như vậy.

Nếu bạn trai của cô dám làm như vậy với cô, cô hận không thể đánh đến chết thì thôi.

Nhưng Đường Y Y, lại gặp phải Tần Chính.

Quả thật đáng buồn.

Không tới mấy ngày nữa, tin ba Đường chết thông qua Tần Chính tới tai Đường Y Y.

Khi đó cô đang chơi một game nhỏ, nước dùng tưới cây trúc bất thành linh đổ xuống.

Trong nháy mắt nước ướt bàn phím, chui vào bên trong.

Âm thanh Tần Chính lạnh nhạt vang lên kể lại kết quả chuẩn đoán của bên viện – “Hơn tám giờ sáng tắt thở.”

Mí mắt Đường Y Y rũ xuống.

Con người đều không trốn khỏi quy luật này.

Bắt đầu từ khi sinh ra, trải qua nhiều chuyện trong đời, ghi nhớ vào trong não, dần dần rồi cũng lãng quên.

Nhưng Đường Y Y không có những điều đó.

Trong não cô có rất nhiều thứ, những mối quan hệ trong mấy chục năm qua vẫn hiện lên rành rành trong đầu cô.

Khi cô còn nhỏ, mỗi ngày đều ngóng trông cha mẹ đến đón cô về nhà.

Hai người đã từng nói, sẽ đến đón cô.

Qua mấy chục năm, câu nói kia vẫn chưa được thực hiện.

Đường Y Y vốn dĩ muốn đi hỏi người cha trên danh nghĩa của cô, ông có hối hận khi đem cô đi cầm thế chân khoản nợ kia không? Bây giờ thì không

còn cơ hội nữa.

Cả ngày, Đường Y Y nhìn thì tựa như bình thường, khi bước vào công việc, tinh táo xử lý mọi thứ, nhìn không ra tâm tình của cô có biến đổi gì hay không.

Đường Hi xuất hiện nhanh hơn Đường Y Y dự đoán nhiều, giống như cô ta không cần thời gian để cân bằng cảm xúc lại, cũng không cần phải xử lý tang sự của ba Đường, hay là trấn an mẹ Đường đang thương tâm quá độ.

Tinh thần cô ta đều tập trung trên người Đường Y Y, không chờ đợi được để diễn tả lòng hiếu thảo của bản thân, chỉ trích Đường Y Y là một người không có lương tâm ra sao.

“Đường Y Y, đều bởi vì cô!”

“Nếu như không phải vì cô không chịu chi tiền, ba làm sao lại ra đi nhanh như vậy, có khoản tiền kia, ba nhất định sẽ được điều trị tốt hơn, càng có nhiều cơ hội sống sót!”

Đường Y Y ngồi trong xe, tay cầm lái, đầu ngón tay khẽ run lên.

Đường Hi chặn trước đầu xe – “Tôi nói cho cô biết, cô làm gì, ông trời đều biết!”

Khi cô ta nói ra lời này, với tư thái cây ngay không sợ chết đứng, tựa như bản thân không thẹn với lương tâm.

“Những thống khổ ba nhận được sẽ chuyển lên bản thân cô nhanh thôi!”

Cô ta hoàn toàn quên mất cô ta cũng là một người như vậy, không hơn không kém.

“Cô chờ đi, sớm muộn gì một ngày, cô nhất định sẽ...”

Giọng nói bỗng dưng im bật.

Cổ Đường Hi bị một cánh tay lớn ghim chặt, không ngừng siết chặt lại, cô há mồm to ra, tiếng ôi ôi khó chịu nghẹn ra từ trong cổ họng.

Tần Chính ném cả người Đường Hi vào vách tường.

Trước mắt Đường Hi bỗng dưng tối sầm, sau đó trên bụng truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt.

Toàn thân cô đau đến co rút.

Tần Chính nhìn từ trên cao xuống, bao quát toàn cảnh, nhắc chân đạp thêm một cái.

Từ đầu đến cuối mặt anh không chút thay đổi.

Từ huyết của anh chính là Đường Y Y.

Đường Hi dám nguyện rửa cô, quả thực là muốn chết mà.

Đường Y Y ngồi bên trong xe nín thở nhảy lên.

Người đàn ông tàn bạo, hung ác, máu lạnh.

Cô là người hiểu rõ điều này nhất.

Nhớ năm đó vị hôn thê người phương tây của anh không đồng ý hủy bỏ hôn lễ, nổi điên lên khóc lóc om sòm, cửi giày cao gót đập vào mặt anh.

Anh trực tiếp túm tóc cô ấy, không để ý tiếng kêu thảm thiết của cô ta, kéo cô nàng từ phòng khách ra ngoài cửa.

Làm cho da đầu cô ấy bị thương, lưu lại bóng ma trong lòng.

Kêu Đường Y Y mở cửa xe, Tần Chính ngồi vào bên trong, dùng giọng nói không cho cô cự tuyệt nói – “Đến bệnh viện làm kiểm tra.”

Đường Y Y nói – “Không cần.”

Tần Chính quát – “Đường Y Y, tôi không phải đang trưng cầu ý kiến của em!”

Hầu kết của anh trượt lên xuống, đầy khăn trương, trong lòng có chút sợ hãi, không thể ức chế được.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tôi thừa nhận

Đường Y Y làm kiểm tra toàn thân, Tần Chính cảm thấy chưa đủ, không dừng tay lại ở đó, anh mang cô đến một bệnh viện khác làm kiểm tra thêm một lần nữa.

Anh hận bản thân không thể đem mỗi bộ phận trong cơ thể của cô đào ra, sẫm soi dưới kính hiển vi xem xem có dị thường gì không.

Sau khi đi hết mấy bệnh viện ở thành phố C, Tần Chính mang Đường Y Y đến thành phố A.

Cô có cảm giác Tần Chính hết sức không bình thường

Nhất là khi xem kết quả báo cáo của bác sĩ, bộ mặt của Tần Chính cực kỳ căng thẳng, nhiệt độ âm xuống, cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng.

Đường Y Y nhìn ra ngoài cửa sổ - “Anh đang lo sợ điều gì?”

Tần Chính lái xe - “Tôi sợ gì?”

Miệng Đường Y Y nhếch lên vài phân, nhưng không phải là cười.

“Anh sợ những gì Đường Hi nói sẽ xảy ra - tôi sẽ chết.”

Tần Chính là loại người như vậy, từ trước đến giờ luôn ngông cuồng, tự đại.

Anh ta tuyệt đối không thừa nhận có bất cứ chuyện gì anh ta không khống chế được.

Ví dụ như việc anh yêu cô.

Đường Y Y cảm thấy đầy mỉa mai, thật là có ý tứ.

Vị thần cao cao tại thượng không cho phép mình bước chân xuống phạm trần, bị thất tình lục dục quẩn thân.

Vì thế vị thần kia võ trang đầy đủ, tự lừa mình dối người.

Bầu không khí trong xe đột nhiên ngưng trệ.

Câu nói của kia của Đường Y Y như một mũi giáo nhọn đâm vào người Tần Chính, đâm vào trung khu thần kinh của anh, để lại một lỗ thủng.

Anh chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp, bao quanh cảm giác rừng mình - “Đúng, là tôi sợ em chết trước tôi.”

Nghe thấy vậy, đáy mắt Đường Y Y thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô còn tưởng là người đàn ông này giống như trước kia, trốn tránh không dám xia đến bất cứ chuyện gì.

“Cô chết đi.” Tần Chính nhếch khóe môi cười lên, một tiếng thở dài ngạo mạng vang lên - “Cuộc sống này sẽ không còn gì thú vị.”

Vừa nghe tưởng như tình nhân nỉ non ngọt ngào âu yếm, nhưng thực tế là sự vụn vẹo đến rợn tóc tấy.

Khiến cho người khác có ảo giác, trong lời nói của Tần Chính có ý tứ khác, bí ẩn, khiến người khác sợ hãi.

Tựa như muốn nói - “Yên tâm, tôi chết cũng sẽ kéo em theo.”

Đầu Đường Y Y đau đớn kịch liệt, cô muốn hút một điếu thuốc.

Khi cô vừa lấy điếu thuốc ra còn chưa kịp để lên môi, thì bị một bàn tay duỗi ra giật đi.

Tiếng nói Tần Chính vang lên bên tai cô, giọng điệu ra lệnh - “Kể từ hôm nay, em nhất định phải cai thuốc lá cho tôi.”

Giọng nói Đường Y Y đầy vẻ cổ quái - “Anh muốn tôi bỏ thuốc lá?”

“Anh đừng quên, lúc trước anh chính là người dạy tôi.”

Tần Chính cười lạnh - “Tôi dạy cho em rất nhiều việc, nhưng sao không nghe em đề cập tới?”

Gương mặt Đường Y Y chợt lóe qua vẻ đùa cợt.

Tần Chính bắt được cảm xúc đó trên mặt cô, hàm anh cứng lại, một ngọn lửa lớn bùng lên trong ngực anh, lại bị anh cưỡng chế ép xuống – “Tần tiên sinh, ung thư phổi mặc dù không phải là bệnh di truyền trực tiếp, nhưng nếu trong nhà có người bị bệnh ung thư phổi, hoặc là anh chị em họ hàng xa, hay người lớn trong gia đình có tiền sử bệnh này, thì người con gái mắc bệnh này sẽ có tỷ lệ cao hơn với con trai.”

“Cần chú ý ăn uống hàng ngày, làm việc nghỉ ngơi phải có quy luật, cai thuốc, ít uống rượu, ăn nhiều thực phẩm chống ung thư, thường xuyên tập thể dục, tinh thần cần phải lạc quan, thoải mái.”

“Cần đi kiểm tra định kỳ, theo dõi sát sao tình hình sức khỏe, nhất là sau bốn mươi lăm tuổi, cần phải làm công tác dự phòng cho tốt, một khi phát bệnh ở thời kỳ đầu sẽ kịp thời phối hợp điều trị.”

Tần Chính nghiền ngẫm những lời nói của bác sĩ trong bệnh viện không bỏ sót dù chỉ một chữ.

Về mặt anh lạnh lùng – “Đường Y Y, nếu sau này tôi phát hiện em còn hút thuốc lá, tôi bảo đảm, em không lường được sự hối hận của bản thân mình.”

Thình lình nghe một câu như vậy, rằng Đường Y Y vô tình cắn trúng môi dưới, đau điếng.

“Mạng của tôi, tôi muốn như thế nào...”

Bánh xe đột ngột ma sát mặt đường, trong tí tắc lách qua một chiếc xe vận tải đầy nguy hiểm.

Tiếng thắng kít đột ngột vang lên, xe tải dừng lại đột ngột.

Tài xế bị dọa mất mặt, thò đầu ra ngoài, tay chân khua trong không khí, chửi rửa người lái xe đối diện.

Bên trong xe, Tần Chính nghiêng đầu, gương mặt dữ tợn hết lên – “Đường Y Y, em mất trí nhớ phải không?”

Hô hấp của anh nặng nề, giọng nói lạnh như băng phát ra từ lồng ngực phập phồng – “Mạng của em là của Tần gia, là của Tần Chính này!”

“Nếu như em không nhớ được điều này, tôi sẽ đem từng chữ từng chữ xăm lên người em.”

Lỗ tai bị ong ong, đầu óc trống rỗng, cơ thể Đường Y Y nghiêng về phía trước theo quán tính, cô vẫn chưa hoàn hồn, mặt cô tái nhợt, quay qua phía Tần Chính chửi rửa.

“Anh bị điên hả? Không nhìn thấy xe tải phía trước hay sao? Há?”

Tần Chính bị Đường Y Y gào lên mắng xối xả, gương mặt tức giận của Tần Chính hơi dịu xuống.

Đột ngột bị hung hiểm người giật báng.

Đường Y Y thở dốc từng tiếng, chậm rãi điều hòa lại hơi thở, làm dịu lại hoảng sợ vừa trải qua.

Kính hải dăng lẳng xuống.

Cô cũng là con người bằng xương bằng thịt, cũng biết sợ đau, sợ chết.

Khi xe vận tải lao về phía mình bằng một tốc độ khủng khiếp, tim cô thiếu chút nữa ngừng đập.

Một lúc lâu sau, Tần Chính nheo mắt lại – “Đường Y Y, em dám rống tôi?”

Trong giọng nói của anh đầy phẫn nộ và còn có một phần không tin được.

Đường Y Y duỗi tay cột tóc lại, lòng bàn tay đều rịn mồ hôi.

Cô sờ sờ mặt mình, lạnh ngắt.

“Anh nhớ cho tôi, bây giờ là trên đường lớn, trước sau đều là xe.”

Từ trong lỗ mũi Tần Chính phát ra tiếng hừ nặng nề, không biết anh muốn thể hiện điều gì.

“Nếu như còn biết sợ, thì phải sống thật tốt cho tôi.”

Đường Y Y nhắm mắt lại, hai gò má cô trắng bệch như giấy.

Bệnh ung thư phần lớn không có tính di truyền, không có bệnh từ bẩm sinh, đa phần là do tập quán sống mà hình thành.

Cô không để bụng lời nói của Đường Hi.

Chỉ có con nít mới cư xử như vậy, và cũng chỉ có trẻ con mới nghiêm túc coi lời nói đó là thật.

Tần Chính mò vào túi lấy thuốc, khi để trên môi bật lửa đốt, lại nghĩ đến điều gì đó, anh dừng lại, nhét thuốc vào túi lại, mò lấy Đường Y Y ôm vào trong ngực, hàm dưới để trên đầu cô, dán chặt cơ thể cô vào lồng ngực mình, anh muốn cảm nhận được nhịp tim của cô.

Một giọt nước đột ngột đáp xuống cửa kính.

Hai giọt.

Ba giọt.

Càng ngày càng nhiều...

Vết nước tạo thành một bức tranh thủy mặc trong suốt.

Trời mưa.

Tần Chính nâng mặt Đường Y Y lên, môi cọ cọ mặt cô, động tác không mạnh không yếu, nhưng liên tục thay đổi động tác, thô lỗ, ngang tàng bạo ngược.

Mùi máu rỉ ra thoáng vào chớp mũi, Đường Y Y mở mắt ra, nhìn gương mặt gần trong gang tấc.

Nhìn đã nhìn mấy chục năm, nhìn đến ngán ngẫm.

Đáng lý ra Tần Chính cũng phải cảm thấy ngán giống cô mới đúng chứ?!

Cảm giác đau xót trên môi càng rõ, mùi máu càng nồng, cổ họng đau buốt, Đường Y Y khó chịu, nhíu mày, cảm thấy muốn nôn khan.

Tần Chính đè lại gáy của Đường Y Y, không cho cô lùi về phía sau – “Vì sao em vẫn chưa quên hử?!”

Đường Y Y mở miệng, hít vào vài hơi thở nóng ướt – “Quen điều gì?”

“Quen với việc anh thô bạo, hung ác hay sao?”

Đầu lưỡi Tần Chính rít ra hai chữ, giọng điệu âm u tối nghĩa – “Thô bạo?”

Anh dùng phương thức của mình muốn cho cô biết, trong lòng anh cô vô cùng đặc biệt, là độc nhất vô nhị.

Nhưng ai ngờ được trong tâm lý của cô anh thì chính là “thô bạo”.

Tần Chính nở nụ cười, bàn tay cầm lái hiện lên khớp xương trắng bệch – “Nói tiếp đi.”

Đường Y Y thản nhiên cất lời – “Không còn gì muốn nói.”

Hồ hấp Tần Chính nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt phía sau trông lạnh băng – “Nếu người nói chuyện như vậy với tôi không phải là Đường Y Y mà là bất kỳ người con gái nào khác, cho dù là ai, mẹ kiếp! tôi đã đá ra khỏi xe.”

Đường Y Y cười nói – “Vậy tôi có nên cảm động đến mức rơi nước mắt không?”

Ngón tay Tần Chính buộc chặt, kiểm chế bản thân đang muốn bóp chết người con gái bên cạnh – “Ngồi ra ghế sau cho tôi.”

Như mong muốn của anh, Đường Y Y đang định cởi dây an toàn thì nghe tiếng mở cửa xe của Tần Chính từ phía bên kia, cửa xe đóng ầm lại.

Cô bị khóa lại bên trong xe.

Nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, mơ hồ, không nhìn rõ cảnh vật, Đường Y Y đổi tư thế ngồi, suy nghĩ rõ ràng dần dần bị rối loạn, cô ngã người nằm về phía sau.

“Ê, nhóc lùn, nhóc có ba mẹ không?”

“Có, tôi có.”

“Nói dối, nếu như nhóc có ba mẹ, tại sao họ không đến đón nhóc?”

“Nói dối là chó con, ba mẹ của tôi ngày mai sẽ đến đón tôi.”

“Nhóc lùn, không phải hôm qua nhóc đã nói ba mẹ nhóc sẽ đến đón nhóc hay sao? Trời tối rồi, tôi cũng biết là nhóc gạt tôi, được rồi, nhóc con, lại đây sửa tôi nghe một chút.”

“Ngày mai! Nhất định ngày mai ba mẹ tôi sẽ đến!”

“Tôi nói nhóc đúng là ngu ngốc mà, nhóc không biết hay giả ngu không hiểu? Ba mẹ của nhóc không cần nhóc nữa.”

“Câu mới là người ngu! Ba mẹ tôi mua cho tôi quần áo giày dép mới, không có chuyện ba mẹ tôi không cần tôi.”

Ngày mai vĩnh viễn, ngày mai tiếp nối ngày mai, khi đó, Đường Y Y nhìn nhiều chính là cánh cổng sắt to lớn, ngóng trông có thể nhìn thấy ba mẹ.

Đến khi đó cô có thể về nhà.

Cô nằm mơ thấy ba mẹ đến đón cô.

Nhưng mộng thì cuối cùng chỉ là mộng, khi vừa mở mắt ra, ba mẹ sẽ biến mất, cô vẫn tiếp tục thấp thòm lo âu, bất lực sợ hãi.

Cho đến khi Đường Y Y biết được sự thật, cô trưởng thành, hỏi quản gia, hỏi Tần Chính, hỏi nhiều người trong Tần gia, trăm cay nghìn đắng nhận được đáp án.

Cô bị vứt bỏ.

Móng tay móc vào lòng bàn tay, đan đón kéo Đường Y Y ra khỏi hồi ức.

Khi cha ruột của cô qua đời, dù là bất kỳ người nào cũng sẽ thương tâm đau khổ, khóc lóc nước mắt.

Chỉ có cô khi nghe tin người đàn ông đó chết, gặp Đường Hi, bị chỉ trích, thậm chí bị nguyên rủa, nhưng trong khoảng thời gian này trôi qua, mắt cô ráo hoảnh.

Kể cả ngay lúc này cũng như vậy.

Thực sự khóc không ra một giọt nước mắt.

Trừ phi cô ép buộc bản thân mình thương tâm một chút, không tự nguyện như vậy, hoặc là cô tự làm hại bản thân mình, vậy thì có thể ép ra vài giọt lệ.

Đường Y Y thờ dài, cô không phải là người vừa sinh ra thì không có một chút tình thân, tính tình lạnh lùng, bạc bẽo.

Đến tận cùng thì cô như vậy từ khi nào...

Có lẽ từ lúc cô biết sẽ không có người đến đón mình, hi vọng duy nhất bị hẫng, khi cô biết hi vọng đó là chuyện nực cười đến mức nào.

Hay là thời điểm cô nhìn thấy cả gia đình đó hạnh phúc vui vẻ, thời khắc đó nhắc nhở bản thân cô, ký ức lãng quên trong một góc xó xĩnh tâm hồn bị đào lên, những ký ức phủ kín bụi bặm bắt đầu bong tróc lên, từng giọng nói, hành vi.

Đường Y Y mở ra từng mảng từng mảng, từng bao từng bao, tìm kiếm lung tung một hồi, khi cô dừng tay lại, thì quên mất mình muốn tìm điều gì.

Một lát sau, Tần Chính quay về, quần áo đều ướt, nước chảy xuống mi mắt, mũi, làn môi, xuống hàm dưới góc cạnh của anh, rơi xuống hầu kết, rơi xuống cổ áo sơ mi đen chảy xuôi vào lồng ngực ấm nóng.

Ngọc lửa bùng lên tán loạn khắp bốn phía bị nước mưa cường chế dập tắt không ít, chỉ có ở một số nơi đặc biệt còn cháy âm ỉ.

Khi anh bước vào xe không khi phân thành hai luồng, nửa âm lãnh, nửa nóng bức.

Cần gạt nước đóng đưa qua lại, Tần Chính ngồi cuối đầu bên cạnh, ánh mắt đen kịt như một lồng sắt bằng thép đặc, bao trùm lên người thiếu nữ đang ngủ.

Một lúc lâu sau, anh đưa tay lên, đẩy mớ tóc đang lộn xộn trên trán của cô ra.

Trời mưa, đường phố ướt át, xe qua lại dừng đột từng đột trong màn mưa, mỗi khi lướt qua, từng mảng nước lớn văng lên.

Đường tron, Tần Chính không lập tức trở về thành phố C, anh và Đường Y Y đặt một phòng khách sạn ở lại.

Cơm nước xong, Đường Y Y muốn rửa mặt rồi đi ngủ, hôm nay mặc dù không phải cô lái xe, nhưng đường xa, ngồi một chỗ trong thời gian dài, và đến từng bệnh viện làm kiểm tra, thể xác và tinh thần của cô vô cùng mệt mỏi.

Tần Chính nhìn đồng hồ, còn chưa tới bảy giờ.

“Lại đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

Đường Y Y nhìn anh đầy quái dị - “Đi tắm rồi ngủ thôi.”

Cô đúng là không nghĩ ra được người đàn ông này định làm gì, hai người họ có gì mà có thể nói cùng nhau.

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Mới hơn bảy giờ thôi.” – Vừa mới ăn cơm xong lập tức đi ngủ, người con gái này không có một chút thương thức hay sao? Thân thể của cô làm sắt thép hay sao?

Tay anh gõ nhịp nhẹ nhàng trên chân.

Động tác này chính là ra lệnh cho cô, Đường Y Y không nghe theo – “Khẩu vị của tôi không tốt, muốn đi ngủ sớm.”

Lông mi Tần Chính nhú lại, ôm ngang Đường Y Y, để cả người lên đùi.

Anh vùi mặt vào cổ cô, hít sâu một hơi.

Đường Y Y nhìn bức tranh trừu tượng treo trên tường, không biết vật được vẽ là gì.

Tay Tần Chính luồn vào quần áo Đường Y Y, ngựa quen đường cũ thảng thốt, miệng nói – “Xung quanh chung cư của Lý Mi có vài cửa hàng, từ số bảy mươi lăm đến số tám mươi ba, những cái đó đều là của em, em muốn mở cửa tiệm, hay cho thuê, hay làm gì thì tùy em.”

Lông mi Đường Y Y khẽ động, lúc trước Lý Mi nói với cô chuyện về giá chung cư, cô để ý một lần, sau này cũng không xem lại.

Nhiều cửa hàng mặt tiền như vậy, tất cả đều là phòng ốc lạnh như băng, cô không tham phú quý, vậy thì lấy tới tay có ích lợi gì?

Tựa như chỉ cần cô nói một chữ, Tần Chính có thể làm cho cô như nguyện, ý tứ đơn giản chỉ là như vậy, nhìn xem, tôi đối xử với em thật tốt.

Nhưng điều cô mong muốn nhất, thì hết lần này đến lần khác Tần Chính không cho.

Tựa như đang đợi thấy được vẻ mặt ngoài ý muốn hay kinh ngạc của cô, Tần Chính nói tiếp – “Em mau chọn lớp đi, vũ đạo, yoga, hay là học cái gì khác, suy nghĩ kỹ rồi nói cho tôi biết.”

Đầu Đường Y Y đột ngột ngẩng lên – “Bảo lớp?”

Tần Chính gật đầu – “Đúng vậy.”

Sắc mặt Đường Y Y lãnh đạm – “Tôi không đi.”

Tần Chính cười mỉm, giọng nói đầy nguy hiểm – “Không phải tôi đang trung cầu ý kiến của em, biết không?”

Đường Y Y bỗng dừng dùng sức, đứng dậy khỏi đùi Tần Chính, thuận tay đẩy ngực Tần Chính ra xa.

Đột ngột không kịp chuẩn bị, Tần Chính bị ngã về sau, té xuống đất.

Sắc mặt anh xanh mét, từ chữ từ chữ một phun ra từ kẽ răng – “Đường Y Y, em muốn chết!”

Đường Y Y nhìn ngây ngốc.

Hơn mười năm qua, lần đầu tiên cô thấy Tần Chính chật vật như vậy.

Tức cười chịu không được.

Trước khi Tần Chính kịp tóm lấy cô, cô hất tay rời khỏi.

Không để ý tới tiếng gầm nhẹ từ phía sau của Tần Chính.

Con người khi có điều cầu cạnh kẻ khác thì khổ sở nhất, như vậy sẽ không được là chính bản thân mình.

Lúc trước thì cô như vậy, bây giờ thì Tần Chính như vậy.

Cô muốn mà không được, Tần Chính cũng vậy.

Đầu tháng, Tần Chính mang Đường Y Y đến một công viên tưởng niệm.

Đến nơi đó, nhìn ảnh chụp trên một bia, Đường Y Y mới biết Tần Chính có ý gì.

Thời tiết dần ấm lên, nhiệt độ tăng, trời chỉ còn hơi lạnh, là thời điểm ăn mặc loại gì cũng được.

Đường Y Y mặc một áo khoác dài tay dày, mang ủng da, Tần Chính đứng chung một chỗ với cô, anh mặc đồ tây đen, nhìn mát mẻ hơn cô nhiều.

Trong công viên tưởng niệm yên ắng, phụ trợ cho khung cảnh càng thêm u ám là những mộ bia xung quanh.

Người chết thì không có gì, người sống thì lại oán hận so đo, rối rắm trong lòng, làm chuyện không có ý nghĩa.

Những chuyện như vậy đáng lý nên vùi vào trong lòng đất, trong lòng đất sẽ từ từ rửa nát, thời gian qua, quên lãng.

Đường Y Y lấy bàn tay trong túi áo ra, cảm giác mát lạnh ùn ùn kéo đến, chốc lát đã cuốn hết hơi ấm trên tay cô, chỉ để lại cảm giác lạnh như băng.

Một trận gió thét gào thổi qua, cây cối xung quanh ngã trái ngã phải, âm thanh đó xông vào màn nhĩ, giống như tiếng gào khóc thảm thiết, Đường Y Y bất chợt run mình một cái.

Sau một khắc, có một luồng hơi ấm áp chạm vào cô, bao bọc thành một tầng kén mỏng xung quanh cô.

“Đường Bình Châu, cảm ơn ông.”

Vừa ma sát, vừa cọ cọ lòng bàn tay mềm mại của cô, Tần Chính vừa mở miệng nói, trong tiếng nói không có một tia gọn sóng, lời nói ra vô cùng đột ngột.

Mặt Đường Y Y đột ngột trắng hơn vài phần.

Bên tai cô lại vang lên âm thanh của lệ quý - “Nếu như năm đó ông quyết định khác đi, con gái lớn của ông Đường Y Y sẽ không vào Tần gia, tôi cũng sẽ không gặp được cô ấy.”

Thật là tốt biết bao – Đường Y Y nghĩ.

“Đáng tiếc là không có nếu như.”

Tần Chính thở dài nói tiếp một câu, gò má tuấn mỹ hiện lên một tia sung sướng mờ lung.

Trong dư quang khóe mắt Đường nhìn qua, ngũ quan của anh của anh vận vẹo, khuôn mặt đáng ghét vô cùng.

“Cho nên tôi muốn cảm ơn ông, đã đem Đường Y Y đưa tới Tần gia, đưa người đến dưới mí mắt của tôi.”

Tần Chính cong khóe môi, nhìn về phía người con gái bên cạnh – “Em nói đúng không?”

Cảnh tượng này nếu là một đôi nam nữ tình nguyện yêu nhau nói cho nhau nghe chính là lời cảm ơn.

Còn với Đường Y Y, từng nói của Tần Chính tuông ra đều kéo cô xuống Địa Ngục Diêm La.

Muôn đời muôn kiếp không quay lại được.

Rời khỏi công viên tưởng niệm, trên đường trở về, Đường Y Y luôn im lặng, Tần Chính cũng không nói một lời nào.

Công ty, trong nhà, đều bao phủ bầu không khí cứng ngắc, kéo dài một khoảng thời gian, ai cũng không biết vì sao lại như vậy.

Mùa xuân đến bất ngờ, không trở tay kịp.

Đường Y Y nằm trên ghế sofa, Phú Quý nằm trên bụng của cô, một người một mèo đều vô tình với mọi thứ.

Quản gia nói – “Đường tiểu thư, cây anh đào trong vườn đều nở hoa.”

Đường Y Y – “À.”

Quản gia nói tiếp – “Thời tiết rất tốt, thích hợp ra ngoài tản bộ, hoạt động một chút.”

Đường Y Y nói – “Chỗ nào tôi cũng không muốn đi.”

Kể từ sau khi làm kiểm tra, Tần Chính bắt đầu nghiêm khắc giám sát thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của cô, sáu giờ thức dậy, chạy bộ, trời mưa thì ở trong phòng tập thể thao, trước mười giờ nhất định phải lên giường ngủ.

Một khi đến mười giờ mà cô chưa ngủ, thì đêm đó cô không cần nghĩ đến chuyện được ngủ.

Người giúp việc bước lại nói – “Đường tiểu thư, nước mặt ong đã pha sẵn để trên bàn.”

Đường Y Y – “Biết rồi.”

Cô vỗ vỗ Phú Quý, Phú Quý chậm rãi duỗi móng cong mặt, không tình nguyện tuột xuống người cô.

Uống hết ly nước mật ong, Đường Y Y nén xuống cảm giác chán ghét trong lòng, tiếp tục uống thêm ly nước ấm.

Quần gia lắc đầu, cầm vài quyển tạp chí bước qua.

Đường Y Y lật lật vài tờ, dừng lại trên mặt một quyển tạp chí.

Buổi tối, Tần Chính nghe Đường Y Y muốn đi Thanh Uyên Sơn – “Tháng này tôi không có thời gian rảnh, tháng sau rồi nói.”

Đường Y Y nhắc lại – “Là tôi đi, không phải chúng ta.”

Động tác mở nút áo ngừng lại, Tần Chính sững người một cái.

Lần đầu tiên anh bị một người con gái ghét bỏ công khai như vậy, mặt mũi không biết cất vào đâu, anh lập tức lấy tốc độ nhanh nhất lấp liếm chứng cớ – “Không đồng ý.”

Đường Y Y kiên quyết nói – “Tôi đã quyết định.”

Tần chính nhìn chằm chằm người con gái không coi anh ra gì, không chút nào sợ hãi anh, vì sao?

“Em định Thanh Uyên Sơn làm gì?”

Đường Y Y nói – “Khắp núi đồi đều là hoa.”

Tần Chính nói – “Ngắm hoa thì nơi nào mà ngắm không được? vườn hoa không phải rất nhiều hoa hay sao? Cứ nhất định muốn đi xa như vậy?”

Đường Y Y nhìn Tần Chính, ánh mắt cô như nhìn một bà cô vào thời kỳ mãn kinh.

“Lớn tuổi, đúng là nói nhiều hơn, quả nhiên nam và nữ không khác biệt nhau là mấy.”

Khuôn mặt Tần Chính đen xì, nhưng ngữ điệu vẫn lạnh nhạt – “Em lập lại một lần nữa xem.”

Đường Y Y quả nhiên nói chuyện khác, nhưng trở lại chủ đề chính – “Tôi muốn đi giải buồn.”

Nhìn người con gái trước mặt anh, gương mặt trắng tác gần như trong suốt, cầm gậy gò, khoe môi Tần Chính khẽ nhếch – “Chờ hai ngày, để tôi sắp xếp công việc.”

Đường Y Y không hề dao động – “Không cần.”

Từ trong kẽ răng Tần Chính chen ra một câu – “Gọi Lưu Đình Vân đi với em.”

Đường Y Y nói – “Lưu Đình Vân đang quay phim.”

Lông mày Tần Chính nhếch lên – “Vậy thì gọi Lý Mi.”

Đường Y Y nói – “Tôi chỉ muốn đi một mình.”

Gương mặt Tần Chính khủng bố vô cùng – “Mơ cũng đừng nghĩ.”

Anh sập cửa bước ra ngoài.

Ngồi trong thư phòng hút thuốc cả đêm.

Cuối cùng Đường Y Y vẫn đi Thanh Uyên Sơn, mặc dù chỉ đi có một ngày hai đêm.

Cô đứng trên đỉnh núi, tâm tình từ trước đến giờ chưa từng thoải mái như vậy.

Sau đó cô lại đi thấp hương trong miếu, nhập gia tùy tục, bói một quẻ.

Đường Y Y đi khỏi một giờ, Tần Chính đã hối hận, anh tức giận trong phòng họp, nhóm quản lý cấp cao lãnh đủ con "hối hận" của anh thay cho Đường Y Y.

Cho dù anh nắm rõ nhất cử nhất động của Đường Y Y ở tỉnh Túc, nhưng anh nhìn không thấy, sờ không được, làm gì cũng không được.

Buổi sáng ngày thứ ba, Tần Chính tra được danh sách hành khách từ tỉnh Túc đến thành phố C có Đường Y Y thì không khí lạnh băng xung quanh mới giảm xuống.

Chín giờ rưỡi, Thanh Sơn đến sân bay đón người, nghe được tin tức, chuyến bay Đường Y Y trở về bị bốc cháy, xác máy bay rơi xuống tỉnh Dung, nguyên nhân sự cố đang được điều tra.

Qua một hồi lâu sau, anh liếm liếm đôi môi đã khô nứt, bước đến một góc tường, trầm giọng gọi điện thoại.

Trong phòng làm việc, Tần Chính ngồi sâu trong ghế da bỗng đứng dậy.

Chủ quản đang báo cáo công tác sợ hết hồn hết vía, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đầu bên kia điện thoại là ai gọi đến? Có thể làm sao cho sắc mặt tổng tài thay đổi như vậy?

Ông nghe được người ngồi đối diện nói – “Tôi muốn biết tình huống cụ thể của cô ấy.”

Sau đó, không khí tĩnh mịch bao trùm phòng làm việc.

Chủ quản ngập ngừng nói – “Tổng tài, ngài tiếp tục tôi có việc xuống lầu trước.”

Người đứng phía sau bàn công tác không có phản ứng gì, tựa như không nghe được.

Chủ quản nuốt nước miếng, bước nhẹ ra ngoài.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, khi Tần Chính biết được Đường Y Y vẫn còn sống. Anh phát hiện đầu ngón tay mình run lên liên tục, thân thể vẫn run, cả người anh không phải là bộ dáng trầm ổn như bình thường.

Anh lấy bao thuốc lá ra, ngậm chặt một điếu, sau đó bật bật lửa lên, tay vẫn run lên bần bật, vài lần đèn nén xuống đều không thành công.

Một lúc lâu sau, cuối cùng 1 đốm lửa nhỏ run run rẩy rẩy xẹt qua tàn thuốc lá, anh ném bật lửa ra xa. Tần Chính hít sâu một hơi nicotin vào phổi, chậm rãi phun từng làn khói ra.

Anh cảm thuốc, ngón tay run lên, trái tim vẫn đập nhanh kịch liệt, có khi nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cuối cùng anh cũng biết cảm giác tâm tê liệt phé là như thế nào, có một thứ tình cảm chui lên từ đất, tuông ra như nước thủy triều, trong nháy mắt thấm thấu toàn thân, điên cuồng dung nhập vào từng lỗ chân lông khiến cho tất cả các giác quan của anh run run rẩy rẩy.

Không cách nào kiềm nén.

Sương mù lượn lờ trong phòng, tay Tần Chính chống trán, anh cười nhẹ, đường cong bên môi lan rộng.

Sau đó anh ngửa người ra sau, cất tiếng cười to.

Đường Y Y, tôi thừa nhận.

Tôi yêu em!

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ngày mai đi đăng ký kết hôn

Đường Y Y bước ra cửa sân bay, cô bước theo dòng người ra ngoài, áo sơ mi trên người hơi nhăn, trên mặt cô có một vết trầy nhỏ, nhưng vì làn da tái nhợt, vết máu lốm đốm càng trở nên nổi bật.

Âm thanh xôn xao vang lên từ xa.

Vài người đàn ông mặc tây trang vây quanh một người đàn ông thân hình tinh tráng, mặc đồ tây đen, tỉ mỉ gọn gàng.

Từ trên đám người đó toát ra vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, khí tràn toát ra bốn phương tám hướng, khiến người xung quanh bất giác nhỏ giọng lại, ngừng cười đùa, không khí ồn ào lắng xuống, nhiều người trừng mắt lớn đôi theo hành động của đám người kia.

Người đàn ông ở giữa bỏ tay trong túi quần, anh cao quý, lãnh khốc, nhìn về một hướng, đôi mắt phía sau tròng kính không bận tâm xung quanh hay có một chút nào không ổn định.

Đám đông vây xem đều nhìn theo hướng người đàn ông kia đang nhìn, tất cả ánh nhìn đều tập trung lên một người con gái.

Đường Y Y bất giác nhận được ánh mắt của đám đông, cô ngẩng đầu, đi qua bầu không khí quý dị, ánh mắt cô chạm vào Tần Chính.

“Tiểu thư.”

Phía sau lưng truyền đến giọng nói của một người đàn ông, Đường Y Y quay đầu nhìn lại, nhìn thấy người đàn ông ngồi cạnh cô trên máy bay.

Người thanh niên hào hoa phong nhã lấy ra một tấm danh thiếp – “Đây là quán ăn tư xuyên tôi đang kinh doanh, mong cô ghé, thưởng thức hương vị.”

Đường Y Y nhận danh thiếp, rũ mắt nhìn qua, cô cười nhẹ - “Cảm ơn anh, có cơ hội tôi sẽ đến.”

Người thanh niên nở nụ cười cười mở - “Rất hân hạnh được quen biết cô.”

Dư quang khoe mắt Đường Y Y quét qua Tần Chính, sắc mặt anh âm trầm.

Người thanh niên còn đang cảm khái những gì xảy ra trên máy bay, kinh sợ nhưng không gặp phải nguy hiểm, anh cảm ơn Đường Y Y đã ra tay giúp đỡ, nếu không có cô anh có thể bị phát bệnh.

Đường Y Y nói với người thanh niên – “Tạm biệt.”

Bước chân cô không ngừng lại, khoảng cách rút ngắn lại.

Đường Y Y đứng trước mặt Tần Chính, tay anh vuốt nhẹ gò má bên trái của cô, khe khẽ lướt qua lại miệng vết thương, không mạnh không yếu, giống như sâu gặm.

Cô nắm lấy tay Tần Chính, đẩy ra.

Hiếm có khi Tần Chính không nổi giận, nóng nảy với Đường Y Y ngay tại chỗ.

Việc này khiến cho Đường Y Y có chút kinh ngạc.

Qua khoảng thời gian một ngày hai đêm, người này thay đổi bản chất?

Cô không cho phép bản thân nghĩ ngợi lung tung, Tần Chính mở miệng, từ giọng nói không nghe ra được tâm trạng của anh lúc này như thế nào.

“Người kia là ai?”

“Anh ta ngồi cạnh tôi trên máy bay.”

Tần Chính nhướng mày, đáy mắt dấy lên lửa giận - “Đối với một người không quen biết, em và anh ta có chuyện gì để nói?”

Đường Y Y nhìn anh, trong ánh mắt dấy vẻ trêu tức.

Bị cô nhìn như thấy một điều gì đó rất buồn cười, đuôi lông mày Tần Chính nhướng lên, chuyển đề tài, còn chuyện về người đàn ông kia, anh sẽ đích thân điều tra rõ chân tướng sau.

“Đi Thanh Uyên Sơn chơi thú vị không?”

Đường Y Y thu liễm thần sắc lại – “Khá tốt.”

“Như thế nào?” Tần Chính nhìn xuống từ trên cao – “Nói tôi nghe một chút.”

Đường Y Y nói ngắn gọn – “Non xanh nước biếc, hoa thơm cỏ xanh.”

“Đường Y Y” Tần Chính nói bằng giọng điệu thần nhiên – “Em biết không?! Chính bản thân em suýt chút nữa chết trên máy bay.”

Đường Y Y nói – “Chỉ là suýt chút thôi.”

Một bóng người ập từ trên cao xuống, nghiền ép môi cô, hô hấp bị cưỡng chế trong cổ họng.

Cánh tay Tần Chính vòng qua eo Đường Y Y, bàn tay mò lên trên siết lại, một cánh tay khác của anh để sau ót cô, ôm cô sát vào cơ thể anh.

Không coi ai ra gì tàn sát bữa bãi ngay tại sân bay.

Thấy một màn như vậy, đám đông cũng không có bàn tán xôn xao, có lẽ họ bị khí áp của đám người Thanh Sơn làm kinh sợ.

Cảm giác hít thở không thông ngày càng nghiền ép bản thân, càng mãnh liệt, Đường Y Y bắt đầu cảm thấy choáng váng, cô cầm lấy tay Tần Chính, xô xát bộ tây trang tì mĩ của anh trở nên nhẵn nhụi.

Khi Tần Chính rút lui khỏi miệng Đường Y Y, anh vẫn chưa thật sự thỏa mãn, chớp mũi anh tựa vào trán cô, hô hấp gấp gáp, nặng nề.

Một lúc lâu sau, anh vẫn về đôi môi đã sưng của Đường Y Y, nỉ non nói – “Em không có cơ hội.”

Bà vai Đường Y Y đột ngột đau đớn.

Tần Chính nắm vai Đường Y Y, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, ánh mắt sâu thẳm tối tăm bỗng dưng mở ra nhìn bao quát xung quanh, môi anh mở ra chậm rãi rít ra một, đầy thương cảm – “Đường Y Y, tôi cho em biết, em không còn cơ hội như vậy.”

Âm cuối cùng biết mất trên đầu lưỡi, Tần Chính thở dài, bốn cột.

Có trời mới biết trong nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi, trong lòng anh đã trải qua những gì, thật đáng buồn, buồn cười vô cùng.

Đúng như Đường Y Y nói, anh yêu cô.

Anh yêu người con gái ở dưới mí mắt anh từ nhỏ đến lớn.

Anh vẫn còn nhớ rõ, vào năm đó, người thiếu nữ mười mấy tuổi nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thỏ thẻ nói – “Tần đại ca, em thích anh.”

Trong ánh mắt mong đợi, ngượng ngùng, căng thẳng của người thiếu nữ, anh lãnh ngạo, khinh miệt cảnh cáo cô – “Đường Y Y, em đừng quên thân phận của mình là gì.”

Hiện giờ, Đường Y Y đã thoát ra.

Anh rơi vào.

Quả thật là chuyện hoang đường.

Nhưng! Mẹ nó! Chuyện như vậy lại xảy ra.

Ông trời đang nói cho anh biết, đời này, có người có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Thái dương giật giật, anh vuốt nhẹ vài lọn tóc rũ xuống trong lòng bàn tay thon dài, hô hấp của anh phả ra tầng tầng phun lên.

Từ đây về sau, anh tuyệt đối sẽ không để người con gái này rời khỏi mình.

Cho đến khi không còn thở nữa, cho đến thời khắc sinh mạng này không còn trên cõi đời.

“Em nghe hiểu chưa? Há?”

Đường Y Y mân mân đôi môi mím lại, nếm thấy hơi thở Tần Chính còn vương lại trong miệng, phun không đi.

Ngay thời điểm máy bay gặp chuyện không may, cô cũng biết là kết quả như thế này sẽ xảy ra.

Như trong dự liệu, cho nên cô cũng không muốn so đo với kẻ bệnh tâm thần Tần Chính này.

Bầu không khí lắng đọng lại.

Mọi người xung quanh không nghe được bất cứ điều gì từ hai người, chỉ thấy người đàn ông cuối đầu, khom người, hôn người con gái, hôn rất lâu.

Bọn họ nghĩ rằng hai người là một cặp tình nhân tình cảm vô cùng thắm thiết.

Người đàn ông có khí thế cường đại, trong xương tủy mát ra khí chất tôn quý và uy nghiêm.

Người con gái thì ngược lại, dáng dấp cao gầy, xinh đẹp, mặt mày như vẽ.

Chuyện tình của hai người nhất định là rất đẹp.

Nhưng những điều đó đều là do khán giả ảo tưởng mà ra.

Với gương mặt lạnh lùng, Tần Chính xoay người, giày da ma sát trên mặt sàn, bước chân mạnh mẽ, nhanh nhẹn.

Đường Y Y đứng tại chỗ, cô vén tóc tơ trước trán, cô không bước theo mà xoay người đi mua nước uống.

Cô cần nhanh chóng hòa tan mùi vị trong miệng, bất chợt nghĩ đến tình huống vừa xảy ra trên máy bay, tim cô đập mạnh.

Trên đời này, mỗi một phút đều có người chết đi, cáo biệt nhân gian bằng rất nhiều hình thức, kết thúc nhân sinh của mình.

Ra ngoài du lịch, không ngờ được đã bước vào con đường không có lối về.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chuyện gì cũng không xử lý kịp.

Đường Y Y hít sâu một hơi.

Giống như tất cả mọi người trên máy bay, cô cảm thấy may mắn.

Còn sống, thật tốt.

Còn có thể tiếp tục con đường vận mệnh của bản thân.

Tần Chính phát hiện không cảm thấy hơi thở của Đường Y Y, anh quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy được bóng dáng của cô bước vào một cửa hàng.

Trong tiệm không còn chỗ ngồi, Đường Y Y muốn uống một ly trà sữa, cô đứng một bên cần ống hút uống.

Tần Chính xoay bước bước vào, hơi thở bén nhọn bọc lấy tiếng bước chân, trong nháy mắt khí tràn mãnh liệt xông vào từng góc ngách hẻo lánh, làm cho người khác trở tay không kịp.

Anh không đếm xỉa đến ánh mắt mọi người xung quanh, cúi đầu nhìn Đường Y Y – “Em làm gì ở đây?”

Đường Y Y lờ anh một cái, ánh mắt kia như muốn nói ‘không nhìn thấy tôi đang uống trà sữa hay sao?’

Cô không để ý đến Tần Chính nữa, xoay mặt qua cửa kính nhìn nam nữ già trẻ lớn bé bước đi bên ngoài.

Tần Chính bị lờ qua một bên, môi mím lại, hàm dưới cong cớn, khí tràn quanh thân lạnh như băng hoàn toàn trái ngược với không khí trong tiệm, biến đổi đột ngột vô cùng.

Vài người nhân viên trong cửa tiệm hết sức sửng sốt.

Cho đến khi có người muốn gọi nước, bọn họ mới nhớ bản thân đang làm gì.

Uống cạn hết phân nửa trà sữa, Đường Y Y nhắc chân bước ra ngoài, Tần Chính bước theo.

Tần Chính rời khỏi, đồng thời anh cũng mang theo bầu không khí lạnh lẽo xung quanh mình, trong tiệm phục hồi lại trạng thái bình thường – không khí thoải mái.

Ngồi vào bên trong xe, Đường Y Y dự định nhắm mắt nghỉ ngơi, thì Tần Chính ngồi gần lại ôm hôn cô.

Tiết tấu lúc này so với khi trên sân bay thông thả hơn nhiều, anh dùng lực cũng nhẹ hơn.

Tựa như là cọ xát.

Tần Chính ném được hương vị trà sữa ngọt ngào trong miệng cô, từng sợi từng sợi, dùng một lát, hương vị chui vào cuốn họng, khuếch tán trong dạ dày.

Anh nhú mày, ghét bỏ nói – “Sau này ít uống những loại như thế này đi.”

Đường Y Y mất diễm tại ngờ.

Một lát sau, mặt Tần Chính không chút biến hóa hỏi cô – “Ngoài mặt ra còn chỗ nào bị gì không?”

Không có tiếng trả lời.

Tần Chính nghiêng đầu, người con gái bên cạnh nhắm mắt lại, ngủ thiếp.

Bị cô không đếm xỉa một cách triệt để, sắc mặt anh trầm xuống, vô cùng không thích như vậy.

Sau khi trở về nhà, Tần Chính xúc thuốc trên mặt cho Đường Y Y.

Trong suốt quá trình cả người Đường Y Y cứng ngắc.

“Để tự tôi làm.”

Động tác của Tần Chính vẫn không ngừng lại, anh nắm cầm Đường Y Y, ngăn lại hành động không hợp tác của cô, không cho cô lộn xộn.

Ánh mắt Đường Y Y nhìn vào khoảng không, cô cảm thấy giây phút này làm cho toàn thân cô khó chịu.

Người đàn ông này đúng là không bình thường.

Nếu là bình thường, anh ta sẽ gọi bác sĩ đến, hoặc là đem cô đi bệnh viện, không có khả năng anh ta tự tay bôi thuốc thế này.

Nhưng bây giờ thì chuyện không bình thường lại phát sinh.

Sau khi bôi thuốc xong, Tần Chính nói – “Bôi thuốc đúng giờ, chú ý ăn uống, nếu không sẽ bị sẹo.”

Đường Y Y nói – “Không cần phải để ý như vậy.”

Tần Chính như ong mỳ – “Nhưng tôi để ý.”

Khóe miệng giật nhẹ, Đường Y Y không nói thêm gì nữa.

Cô đứng lên khỏi ghế, để nguyên quần áo nằm trên giường, đầu lệch vào trong chăn, cả người nhìn như một chết đi được.

Ở phía sau, Tần Chính nhìn người con gái không coi anh ra gì.

Nếu chuyện đã phát sinh, thì anh liền giang tay tiếp nhận.

“Đường Y Y, nếu như tôi nói tôi phát hiện tôi đã phát hiện ra, tôi yêu em.” Tiếng nói Tần Chính vang lên, trong giọng nói đầy tâm trạng phức tạp – “Em sẽ nghĩ gì?”

Sau khi anh nói ra câu đó, tim đập như sấm.

Lần đầu tiên anh bị như vậy trong đời.

Gương mặt Tần Chính vẫn là vẻ chừng chạc, lạnh nhạt, ngón tay trên bàn khẽ nắm chặt lộ ra tâm trạng của anh ngay lúc này trái ngược với vẻ mặt của anh.

Ở vào độ tuổi của anh, vậy mà anh lại bị căng thẳng, lo âu vì một người con gái.

Cực kỳ giống như một phạm nhân đang chờ tuyên án tử hình.

Tần Chính sửng sốt, sương mù mờ mịt trong lòng.

Nếu như không phải anh yêu Đường Y Y, yêu đến mức không thừa nhận không được, nếu như có thể dùng một tia lý trí có thể che dấu được điều này thì anh nhất định đem cảm giác xa lạ đầy thấp kém này bỏ đi.

Căn phòng yên tĩnh.

Lá thường xuân trên dây leo đang đưa theo gió, nhẹ nhẹ, chập chờn, in bóng mờ nhạt lác lác trên ly thủy tinh.

Thời gian trôi qua, hơi thở Tần Chính trầm xuống – “Đường Y Y, nói chuyện.”

Đường Y Y nằm trên giường đưa lưng về phía Tần Chính, cô không mở mắt ra, nói – “Tôi mệt mỏi.”

Không biết là cô đang nói về trạng thái của mình hôm nay không muốn nói nữa, chỉ muốn nghỉ ngơi.

Hay là cô muốn nói đến mọi chuyện diễn ra nhiều năm qua đã khiến cho cô sức cùng lực kiệt, cô không muốn gì nữa, vô dục vô cầu.

Về mặt Tần Chính thay đổi đột ngột, cảm giác đau đớn tập kích vào lồng ngực, tựa như bị vật gì đó chặn lại, hệt hẫng.

Nếu tiếp tục câu chuyện, anh sợ bản thân mình sẽ càng thêm khó chịu.

“Vậy em ngủ đi.”

Người đàn ông ngông cuồng tự đại không muốn đối diện với trực tiếp với trở ngại thế này, còn có cảm giác thất bại nữa, anh tự động lý giải là Đường Y Y muốn ngủ.

Nếu không anh sợ bản thân mình không khống chế được.

Tiếng cửa khép lại vọng vào lỗ tai Đường Y Y, lông mi cô rung rung, mắt mở ra, rồi nhắm lại.

Chẳng lẽ vì cô suýt chút nữa gặp tai nạn máy bay, nên Tần Chính hiểu ra tâm ý của bản thân mình lên lựa chọn thừa nhận điều đó? Không muốn tiếp tục lừa mình dối người?

Đường Y Y yên lặng cười cười, nhìn thấy bàn cờ sắp thua của cô và Tần Chính có chuyển cơ.

Ngủ thẳng đến buổi trưa Đường Y Y mới thức dậy.

Tần Chính đã đến công ty, một mình cô tận hưởng cả bàn mỹ thực.

Quản gia thấp giọng nói – “Đường tiểu thư, cô vừa đi, tiên sinh một miếng cơm cũng không ăn.”

Đường Y Y tựa như đang nghe thấy một chuyện vô cùng buồn cười – “Ông có phải còn muốn nói cho tôi biết, anh ta một ngày hai đêm cũng chưa ngủ?”

Quản gia dùng sự im lặng trả lời cho Đường Y Y.

Đường Y Y dừng động tác gấp thức ăn lại – “Không có chuyện gì khác thì tôi ăn cơm.”

Nhìn cô lạnh lùng như vậy, quản gia dừng lại một chút, giọng nói già nua vang lên kèm theo vẻ nghiêm túc.

“Tiên sinh không muốn rời khỏi cô, tiên sinh xem cô như...”

Đường Y Y mở miệng cắt đứt lời – “Đủ rồi.”

“Vậy ông cảm thấy tôi phải làm như thế nào? Bị anh xem như con chó bị buộc dây trên cổ, khi vui thì ném cho cục xương thịt, sờ đầu một cái, mang ra ngoài đi tản bộ một vòng, khi không vui thì nhốt lại, cầm tù, hành hạ tinh thần và thể xác, đến mức đó tôi còn phải vẫy đuôi nịnh nọt với anh ta hay sao?”

Nghe hết đoạn hội thoại của Đường Y Y, quản gia á khẩu không trả lời được.

Tiên sinh đúng là quản lý Đường Y Y hơi nghiêm ngặt, chính bản thân tiên sinh cũng không biết là như vậy không ổn, chỉ cảm thấy là mọi chuyện vốn nên như vậy.

Không chế một người, cũng có thể bị nghiền.

Quản gia nhìn Đường Y Y, tựa như nhìn cháu gái của mình – “Tiên sinh đã tỉnh ngộ, sẽ nhìn thấy vấn đề của bản thân mình, sau đó sẽ chậm rãi bỏ dần, trong tương nhất định tiên sinh sẽ đối xử với tiểu thư.”

Ra vậy, Đường Y Y hoàn toàn không còn cảm giác thêm ăn, cô đề đưa xuống, trên mặt đầy vẻ mỉa mai và tức giận.

“Trần thúc, những người khác không biết rõ chuyện, nhưng ông không phải như vậy, vài chục năm nay, ông luôn nhìn thấy, ông chẳng lẽ không hiểu rõ, tôi và Tần Chính không thể nào ở bên nhau.”

Tỉnh ngộ?

Vĩnh viễn không có ngày Tần Chính tỉnh ngộ!

“Vài chục năm rất dài.” Quản gia nói – “Thời gian hai người trải qua chỉ có người thân mới chùng chia xẻ quãng thời gian như vậy.”

“Sai.” Đường Y Y sửa lại – “Chủ tớ mà thôi.”

Có lẽ cũng không tính là chủ tớ.

Cô nở một nụ cười không có nhiệt độ - “Chú Trần, tôi nói không sai chứ?

Cơ thể cường tráng bị hao mòn theo năm tháng, đôi mắt vẫn đục của ông vẫn hiện lên ánh nhìn hồi tưởng lại quá khứ, năm đó ông mang Đường Y Y đến Tần gia, nói với Đường Y Y – “Sau này con đi theo thiếu gia.”

Ông vẫn nhớ.

“Vì cô, tiên sinh chờ đợi rất thống khổ.”

Đường Y Y cười lạnh – “Anh ta chỉ mới bắt đầu, còn tôi đã đau khổ rất nhiều năm.”

“Chú Trần, những chuyện ông vừa kể với tôi so với những gì tôi phải chịu đựng trong nhiều năm qua chỉ là nói nhảm, không bằng đi nói với Tần Chính, khuyên anh ta buông tha cho tôi, để tôi rời đi.”

“Tôi bảo đảm, tôi còn sống một ngày, tuyệt đối sẽ không lộ dạng trước mặt anh ta.” Đường Y Y nói – “Nếu vậy thì Tần Chính cũng sẽ không đau khổ phải không?”

Cô biết rõ, ông lão này bảo vệ Tần Chính nhiều như thế nào, một lòng luôn muốn tốt cho Tần Chính.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã thấy rất nhiều lần như vậy.

Tần Chính mặt dù không nói ra, nhưng cũng rất coi trọng ông, nếu không cũng sẽ không để ông ở lại Tần gia, đem ông mang theo bên người, thậm chí cho người đến Manhattan rước ông đến thành phố C.

Bầu không khí trong phòng khách khẽ cứng lại.

Quản gia thở dài.

Làm sao Tiên Sinh sẽ không thống khổ cho được?

Nói nhiều như vậy, ông mới phát hiện, con bé này không có một chút tình cảm nào với tiên sinh, thậm chí là là bài xích, thù ghét.

Có thể là tiên sinh...

Tiên sinh không thể nào rời khỏi con bé này được.

Nếu tiên sinh không làm đến mức khiến cho con bé muốn rũ bỏ tất cả mọi thứ, kể cả ký ức mấy chục năm sống gần nhau, rồi khi phát hiện ra tình cảm của bản thân mình lại không chịu buông tay. Thì tình huống hiện tại của hai người chính là kiếp nạn.

Sau khi ăn xong, người giúp việc đem cà chua bị đã được rửa sạch để trên bàn trà.

Trong khoảng thời gian này, Đường Y Y ăn gì cũng cảm thấy buồn nôn.

Cô bỏ một quả cà chua bị vào miệng – “Đến lúc tiêm cho Phú Quý rồi.”

Quản gia nói – “Đã hẹn lịch.”

Đường Y Y ồ lên một tiếng, bỏ thêm một quả cà chua bị vào miệng, giọng nói hàm hồ, có chút ít mỉa mai – “Không cần phải giám sát tôi, chung quanh đây đều bị giám sát chặt chẽ, tôi chạy cũng không được.”

Quản gia phát tay, tất cả người giúp việc đều đi xuống.

Ông cũng rời khỏi.

Trong vườn hoa vệ sĩ đi đi lại lại bốn phía, chỉ cần vừa có gió thổi cây lay, bọn họ sẽ lập tức phát giác.

Tựa như có một tấm lưới vô hình bao bọc biệt thự lại không cho Đường Y Y thoát ra ngoài.

Cảm giác hít thở không thông bao phủ mọi nơi, Đường Y Y ôm Phú Quý bước lên lầu, tránh khỏi những vách tường hữu hình và vô hình đó đập vào mặt.

Tần Chính từ công ty về, nghe thấy Đường Y Y đang nói chuyện với Lưu Đình Vân, anh đứng ở cửa phòng, khuôn mặt lạnh lùng.

Tiếng mèo kêu vọng ra từ trong phòng, mí mắt Tần Chính mở lên, đẩy cửa bước vào.

Phú Quý chán kinh, lập tức từ trên ghế salon bò lên bờ vại của Đường Y Y, ngồi cạnh vai cô.

Tiếng động từ phía cửa làm loạn suy nghĩ của Đường Y Y, cũng phá tan tâm tình đang vui vẻ của cô – “Vậy tớ cúp máy.”

Cô nhấn nút tắt cuộc trò chuyện, ôm Phú Quý thả xuống.

Giọng điệu ra lệnh như thường ngày của Tần Chính cất lên – “Ném con mèo mập này ra ngoài.”

Đường Y Y không hợp tác.

Tần Chính hí mắt, tia lạnh chớp lóe – “Đường Y Y, em có phải nghĩ là Tần Chính này yêu em, thì em có thể đắc ý vênh váo, coi trời bằng vung?”

“Anh nghĩ quá nhiều.” – Đường Y Y hời hợt nói – “Tôi đã qua độ tuổi ngây thơ.”

Cô ôm Phú Quý ngồi trên ghế sofa, một tay rảnh rỗi lật lật mấy quyển tạp chí.

Hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện dù chỉ một chữ với Tần Chính.

Lòng ngực Tần Chính phập phồng kịch liệt, lệ khí vọt lên trên mặt, tức giận không nhẹ.

Nhưng bản thân lại không muốn làm cô bị thương dù chỉ một chút.

Tình cảm là thứ chỉ cần dính dào, bỏ cũng bỏ không được, trừ phi rút gân lột da, thoát thai hoá cốt.

Được rồi, Đường Y Y, em thắng!

Ai kêu, con mẹ nó! Tôi không thể nào rời xa em!

Bởi vì cô gắng gồng chế bản thân, ngũ quan Tần Chính có chút vận vẹo, anh lấy quần áo từ trong tủ ra, bước vào phòng tắm dội nước.

Khi bước qua bên cạnh Đường Y Y, ánh mắt lạnh thấu xương của anh quét một vòng qua người chú mèo mập, muốn đem nó ném ra ngoài cửa sổ.

Tần Chính vừa đi khỏi, Đường Y Y sờ sờ lông mao dựng đứng trên lưng Phú Quý – “Không có gì.”

Chú mèo mập vui mặt vào trong vuốt, dùng sức cọ cọ cọ, không hiểu được thế giới của chủ nuôi nó, thật là đáng sợ.

Trước khi ngủ, Tần Chính bôi thuốc cho Đường Y Y.

Anh vẫn giữ cái bộ như không có chuyện gì, tựa như người vừa nộ khí trùng thiên, cầu véo, hành hạ Đường Y Y đến khóc cầu van xin tha thứ trên giường không phải là anh ta, không có chút nào quan hệ tới anh.

“Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Móng tay Đường Y Y dăm mạnh vào lòng bàn tay, da thịt của cô không chịu nổi lực dăm quá mạnh, cô ngừng đầu – “Anh nói gì?”

Tần Chính sẵn tay nâng cằm cô lên – “Đừng nhúc nhích.”

Đường Y Y nhìn chằm chằm Tần Chính – “Anh vừa nói cái gì với tôi?”

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Trẻ nhỏ dối gian.”

“Em nghe thấy được, rồi tự nói với mình là nhất định bản thân nghe lầm, Đường Y Y, tôi nói có đúng không?”

Mặt Đường Y Y trắng bệnh không còn chút máu.

Trong lòng cô đang suy nghĩ, tia may mắn cuối cùng cũng bị Tần chính đoán trúng.

“Tôi không đồng ý.”

“Em lại mất trí.” – Tần Chính nở nụ cười – “Tôi không phải trung cầu ý kiến của em, trước kia cũng vậy, sau này càng không thể.”

Đường Y Y đẩy tay Tần Chính ra, âm thanh khàn khàn lặp lại câu nói vừa nói – “Tôi không đồng ý!”

Cô một mực như vậy, trong khi Tần Chính đang xúc thuốc lên vết thương cho cô, vết thương đau rát, nhưng có những nơi khác càng khiến cô khó chịu hơn.

Nhìn vết thương trên mặt Đường Y Y đã có chút máu rỉ ra, giọng nói Tần Chính bỗng dưng thấp xuống, lạnh lùng – “Lại đây, để tôi xem một chút.”

Đường Y Y lui về phía sau, tựa như đang trốn tránh một sinh vật vô cùng đáng sợ.

Cô lặp lại lần thứ ba, bằng thái độ vô cùng kiên quyết – “Tần Chính, tôi không đồng ý.”

Mùi thuốc tràn ngập trong bầu không khí.

Mi mắt Tần Chính khẽ khép lại, anh dựa người vào ghế - “Em không muốn gả cho tôi?”

Đường Y Y không chút do dự đáp – “Phải.”

Về mặt Tần Chính vẫn như cũ không có chút thay đổi, tựa như không để ý đến những gì cô nói – “Em không yêu tôi?”

Đường Y Y nói năng khí phách – “Tôi không yêu anh.”

Tần Chính câu môi – “Nói dối!”

“Năm đó em chính miệng nói với tôi, em thích tôi, có cần tôi giúp em nhớ lại không?”

Đường Y Y nói – “Ai cũng có thời điểm trẻ người non dạ.”

Cô nói từng chữ từng chữ một – “Tôi xin thề, nếu như Đường Y Y yêu anh, tôi sẽ bị chết vì...”

Tần Chính tức giận rống lên – “Câm miệng!”

Giương mặt luôn có vẻ không sao cả bắt đầu xuất hiện vết rách, những gì giấu phía dưới bắt đầu bị lật lên.

Khuôn mặt anh dữ tợn vô cùng.

“Em cứ như vậy mà nói...”

Mí mắt Tần Chính nhếch lên, ánh mắt đen kịt, không nhìn thấy điểm cuối – “Em không yêu tôi?”

Đường Y Y vênh môi lên – “Tôi chưa bao giờ tỉnh táo như vậy.”

Tần Chính nghe từng lời từng lời của cô, tim anh chìm vào đáy cốc, bị âm thanh đó siết nghẹt.

Anh sững sờ tại chỗ.

Cho đến giây phút này, anh mới cảm nhận được cảm giác bị tổn thương là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Để anh ta đi chết đi!

Chưa đến chín giờ sáng, tòa nhà cục dân chính đã thoát khỏi tình trạng yên tĩnh.

Có người cười đi vào, có người cười bước ra, cũng có người mặt mũi băng bó đi vào, mặt mũi thoải mái bước ra.

Có người vui vẻ, có người lo lắng, có người đã có được cuộc sống mới.

Một chiếc Maybach dừng lại ven đường, bên trong xe tĩnh mịch.

Trên ghế da hai quyền sở màu đỏ nhỏ nằm im ắng.

Màu sắc đỏ tươi, như máu.

Tần Chính tựa đầu vào thành ghế, anh bắt chéo chân, phun mây nhả khói.

Một lát sau, anh dụi tàn thuốc lá, lái xe đi tới Hoàng Thế.

Sau đó Tiết Ngũ bước vào, lập tức hỏi bằng giọng nói chưa tỉnh táo.

“Thật sự là cậu đăng ký kết hôn?”

Anh chạy đến trước mặt Tần Chính, nhắc mông ngồi xuống, thở hồn hển – “Với ai vậy? Đường Y Y?”

Tần Chính dựa vào ghế sofa uống rượu – “Đúng vậy.”

Tiết Ngũ cảm thấy vô cùng khiếp sợ, anh túm tóc trên đầu, cảm thấy cả thế giới này ai cũng điên điên khùng khùng, nếu không thì có ai đó làm ơn cho anh biết vì sao hai người này đột nhiên chạy đi đăng ký?

“A Chính, cậu có biết cậu đi đăng ký có ý nghĩa như thế nào không?”

Tần Chính liếc Tiết Ngũ – “Tớ không phải là người chậm phát triển trí tuệ.”

Tớ nghĩ cậu so với người chậm phát triển trí tuệ còn nghiêm trọng hơn, mắt Tiết Ngũ tròn trắng lên – “Đường Y Y đồng ý? Tự nguyện?”

“Làm gì có chuyện như vậy?”

Anh tự hỏi tự đáp – “Cậu uy hiếp cô ấy?”

Tần Chính lấy một điếu thuốc ra, cắn vào miệng, im lặng châm lửa, phun ra làn khói trắng.

“Vì sao?”- Tiết Ngũ cũng rút một điếu thuốc ra – “Không phải là cậu không quan tâm hay sao?”

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Bây giờ không giống như trước.”

Tiết Ngũ sững sờ, tên này đã nhìn thấu được bản chất của vấn đề? Không tiếp tục giả ngu nữa?

Đúng là mới mẻ.

Mặt trời mọc từ phía tây rồi sao?

Một lúc lâu sau, Tiết Ngũ cười du côn – “Bất kể cậu nói như thế nào, cậu cưỡng bức Đường Y Y, cô ấy đối với cậu chỉ có hận.”

Tần Chính hí mắt – “Tớ chỉ muốn thăm dò cô ấy.”

Nói là đi đăng ký, bất quá là muốn nhìn người con gái kia có phản ứng gì, cuộc đối thoại sau đó vượt qua tầm không chế.

Ngay thời khắc đó từ trong ánh mắt cô anh nhìn thấy được sự căm hận.

Tiết Ngũ nhướn mày – “Sau đó thì thế nào?”

Tần Chính cười lạnh – “Cô ta thề trước mặt tớ, nói nếu như cô ấy yêu tớ, thì nhất định sẽ chết oan chết uổng.”

Cô bức anh lớn tiếng quát lên để mấy chữ cuối cùng không buông ra.

Xi... Tiết Ngũ cố gắng kiềm chế bản thân cười ra tiếng trước mặt Tần Chính, khóe miệng của anh không ngừng run rẩy.

Lời thề độc của Đường Y Y đúng là quá tuyệt, nói như vậy thật sự là đâm vào tim Tần Chính một nhát.

Nếu là bản thân anh, anh thật sự không còn mặt mũi nào, có thể tức hộc máu tại chỗ.

Chớ nói gì là Tần Chính.

“Đường Y Y không có tình cảm đối với cậu, sự thật này không phải rành rành trước mắt hay sao?”

Không để ý đến Tần Chính, Tiết Ngũ không ngậm được miệng, oang oang nói thật suy nghĩ trong lòng.

Tần Chính lạnh lùng liếc anh một cái.

Tiết Ngũ ho khan hai tiếng – “Cho nên cậu định dùng pháp luật trời phạt cô ấy lại một chỗ với cậu?”

Về mặt Tần Chính tối nghĩa, anh vuốt nhẹ chén rượu, im lặng không trả lời.

Anh ném tàn thuốc vào trong chén rượu, nghe thấy tiếng xèo cuối cùng của tàn lửa trong ly như tiếng thở gấp thê lương.

Anh đã có thói quen nắm mọi thứ trong tay, luôn trong tầm khống chế của mình.

Chuyện này còn không phải là như vậy sao? Anh thuần túy là bị Đường Y Y bức đến như vậy.

Ngôn hành cử chỉ của cô đều khiến cảm thấy nguy cơ ngập tràn.

Vì thế mà anh đánh mất lý trí.

Bất quá khi anh cảm lại quyền sở kia, có một loại cảm giác nảy sinh, quanh quẩn trong lòng anh.

Cảm giác đó chính là thỏa mãn.

Tần Chính cười nhẹ - “Tớ thật sự không nghĩ rằng có một ngày tớ sẽ đi đăng ký kết hôn với một người phụ nữ.”

Tiết Ngũ – “Tớ hiểu.”

“Tớ cũng không nghĩ tới chuyện như vậy.” – Anh thở nhẹ một hơi – “Nhân tiện tớ cũng cầu nguyện ngày đó vĩnh viễn đừng đến.”

Anh uống hai ly rượu, sau khi tiêu hóa hết tin tức kinh thiên động địa này, anh chắc lưỡi – “Lúc đến cục dân chính, Đường Y Y có phản ứng gì?”

Tần Chính vuốt vuốt thái dương – “Cô ấy rất bình tĩnh.”

“Không thể nào!?” Miệng Tiết Ngũ đầy khói, mặt mũi anh đầy vẻ không tin được – “Đường Y Y không làm rộn lên?”

Tần Chính lắc đầu – “Không có.”

Trong suốt quá trình đi với anh cô thật yên lặng.

Nghĩ đó chỉ là việc bình thường.

Đã từ lâu rồi Đường Y Y có thể khống chế tâm tình mình một cách thoải mái.

Cô cũng kiêu ngạo.

Cho dù trong lòng có không muốn bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không biểu lộ trước mặt mọi người, không phát tác, không tranh chấp với anh, người bị bệnh tâm thần, bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, xem như trò cười.

Tiết Ngũ sờ sờ cằm – “Hai người đã đăng ký rồi, khi nào sẽ tổ chức lễ cưới?”

Tần Chính phun ra ba chữ - “Từ từ đã.”

Sợ là hai chuyện đến cùng một lúc, Đường Y Y sẽ chịu không được.

Tiết Ngũ trầm tư – “Cũng phải, cho Đường Y Y một chút thời gian, để cô ấy từ từ hiểu rõ tình hình thực tế.”

Anh vươn tay ra sau ót, dùng sức gãi gãi đuôi tóc – “Tớ hiện tại nước tới chân rồi, cô nàng Hoàng Tiêu kia phiền không chịu nổi.”

Tần Chính nói – “Cha cậu đến tìm tớ.”

“...” Tiết Ngũ nhẹ giọng mắng – “Shit!”

Hai người buồn bực ngồi âm thầm uống rượu, hút thuốc, không nói gì.

Trong phòng riêng khói thuốc lượn lờ.

“A Chính, tớ nói thật, nếu cậu thật sự muốn có tình cảm của cô ấy, cùng sống với cô ấy tốt đẹp, muốn cô ấy làm Tần phu nhân đảng hoàng, thì bước đầu tiên phải làm cho cô ấy có cuộc sống cô ấy muốn.”

“Trừ điều này.” Tiết Ngũ nhún nhún vai – “Tớ không nghĩ ra biện pháp nào khác có thể khiến cho Đường Y Y thay đổi cái nhìn về cậu.”

Tần Chính kéo kéo cổ áo sơ mi, hầu kết trượt lên xuống theo từng ngụm rượu.

Làm sao mà anh không biết.

Nhưng biết là một chuyện, làm được chuyện đó lại là chuyện khác.

“Khi khác nói đi.”

Tiết Ngũ kinh ngạc ngẩng đầu, lại âm thầm lắc đầu.

Thái độ của người này từ trước đến giờ đều dùng một câu phản đối hết tất cả, quyết liệt giữ ý của mình, nhưng hiện tại không còn kiên trì như trước.

Đúng là lực ảnh hưởng của Đường Y Y càng ngày càng nhiều.

“Sau khi đăng ký xong, Đường Y Y đi đâu? Nhốt mình trong phòng? Không muốn gặp bất cứ ai?”

Đây là Tiết Ngũ tư duy theo khả năng của một người bình thường.

Con gái thường hay khóc sưng mắt, đa sầu đa cảm, nghĩ ngợi lung tung, yếu ớt. Chỉ có thể hình dung bằng vài từ này.

Chuyện đã như vậy, ai gặp phải, cũng không thể lập tức vượt qua.

Tần Chính trả lời ngắn gọn – “Đến chỗ Lưu Đình Vân rồi.”

Anh đã điều tra qua, Lưu Đình Vân hiện tại đi quay ở phim trường, chỗ đang ở hiện tại cách nơi này cũng khá gần, có Thanh Sơn, thì tình hình của Đường Y Y anh lúc nào cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Ở cùng với Lưu Đình Vân, Đường Y Y sẽ có cảm giác an toàn, không đến mức đem toàn bộ tâm tình đè nén trong lòng.

Tiết Ngũ bội phục – “Cậu tính toán đúng là chu đáo.”

Anh vỗ vỗ bả vai Tần Chính – “Tân hôn vui vẻ nha anh em.”

Câu chúc mừng nghe cũng khá xuôi tai, Tần Chính cong cong khóe môi – “Khi nào đãi tiệc mừng sẽ mời cậu.”

Tiết Ngũ cười ha ha – “Vây tớ chờ.”

“Chao ôi! Vây cậu đã trở thành người có gia đình rồi.” Anh dụi đầu thuốc lá – “Giấy hôn thú đâu? Đưa tớ xem một chút.”

Tần Chính nói – “Đề trong xe.”

“Ra ngoài xe rồi xem.” Mặt mũi Tiết Ngũ đầy vẻ trêu chọc – “Lúc hai người chụp hình về mặt Đường Y Y thế nào? Có phải là không tình cảm gì? Xấu xí vô cùng?”

Tần Chính thản nhiên nói – “Cô ấy dù như thế nào cũng không xấu.”

Tiết Ngũ liếc mắt nhìn qua một cái.

Anh nghiêng người lướt đi động, chậm rãi nói – “Con gái đa phần đều thích đồ ngọt, cậu tạm thời bớt tự cao tự đại, học cách ôn nhu một chút, sớm muộn gì thì Đường Y Y cũng buông vũ khí đầu hàng, chạy vào lòng cậu thôi.”

Một lúc sau, Tiết Ngũ trừng mắt với đi động trên tay – “Người này không phải là Tần phu nhân mới ra lò hay sao? Đường Y Y tiểu thư đây sao?”

Tần Chính ghé mắt qua, tia nhìn thâm thúy.

Một tấm hình hiện lên màn hình đi động, người con gái dáng hình mảnh khảnh mặt áo sơ mi trắng, quần kiềng dáng nhân hạ màu tro, lộ ra mắt cá chân trắng nõn.

Cô dựa vào vách tường gạch màu đỏ, đầu cúi nhẹ xuống, mũi lưỡi trai màu trắng nghiêng theo dáng người, vẻ đẹp của xương gò má khiến người khác cảm thấy đẹp đến vô cùng. Muốn nín thở.

Đuôi lông mày Tần Chính nhướng lên, anh nắm hai tay lại với nhau, người con gái này sáng hôm nay chính thức có họ của anh, gương mặt của cô cùng anh xuất hiện trên một trang giấy.

Bây giờ nhìn lại sắc mặt của cô tốt hơn buổi trưa nhiều.

Tựa như chỉ cần rời khỏi anh thôi, thì đến thở cũng thông thuận hơn nhiều.

“Một người có nick là Thích Ăn Mâm Đậu chụp rồi tải lên blog.” – Tiết Ngũ chắc chắn hai tiếng – “Ảnh được tải lên chưa tới một giờ mà người like và bình luận cao như vậy, một đám sói đối như lang như hổ, Đường Y Y quá hot rồi.”

Tần Chính bỗng dừng đứng dậy, ra ngoài gọi điện thoại.

Tiết Ngũ khoa trương che mũi – “Lừa ghen cũng cao ghê.”

Anh cất tiếng kêu về phía lưng Tần Chính – “Tớ nói cho cậu biết, mạng internet kỳ diệu hơn cậu tưởng nhiều, toàn bộ tư liệu của Đường Y Y đều bị đào lên, rồi mọi người có thể đẩy lên dư luận, Tần Chính, tốt nhất là cậu đề dư luận xuống.”

Cho dù Tiết Ngũ không nói, Tần Chính cũng định làm vậy.

Tại phim trường, tổ quay Hồng Lăng Truyền, khi bánh xe máy quay phim nghỉ ngơi, thì Lưu Đình Vân cũng mở blog ra cho Đường Y Y xem.

“Người này hình như là nhiếp ảnh gia thì phải, cậu nhìn tấm hình này xem, rất chuyên nghiệp.”

Nhìn nhìn, Đường Y Y không có cảm xúc gì.

Lưu Đình Vân nghĩ là Đường Y Y lo ngại mình bị công chúng biết đến, cô an ủi – “Cậu đừng lo lắng, tớ lập tức nhấn tin cho người chụp ảnh, kêu anh ta xóa ảnh của cậu.”

Đường Y Y khoát tay – “Mặc kệ đi, chuyện không đâu.”

Lưu Đình Vân cũng biết cho dù làm vậy đi nữa thì cũng không có tác dụng gì, ảnh bị chụp có lẽ đã được phát tán.

Nhưng tâm trạng của Đường Y Y nhìn hết sức không ổn.

Cô nhận điện thoại, sau khi nghe máy xong bước ra ngoài thì hết sức không bình thường.

Trong phim trường nhiều người, môi trường cũng bình thường, mặc dù có nhiều loại minh tinh xuất hiện, nhưng Đường Y Y không phải là người chạy theo thần tượng, cô đứng là không nghĩ ra được, vì sao Đường Y Y xuất hiện ở nơi này.

Cô cầm điện thoại bước lại trước mặt Đường Y Y, nói đùa với cô ấy – “Bất quá tấm hình này quả thật là duy mỹ, góc chụp cũng chọn lựa rất tốt.”

Đường Y Y nói – “Đúng là khá đẹp.”

Nhìn cũng không nhìn thêm một chút, quả nhiên là có vấn đề, Lưu Đình Vân đề nén sự nghi hoặc trong lòng mình xuống, nói qua chuyện khác.

“Không biết chuyện gì xảy ra nữa, cảnh quay lúc trước nhờ cậu quay cũng bị xóa đi, khi phát ra không phải là cậu, mà là một người khác đóng thay vào.”

Đường Y Y ngẩn ra, lập tức đoán được người làm chuyện này là Tần Chính.

Chỉ có anh ta mới có thể làm như vậy, và chỉ có anh sẽ làm như vậy.

“Bỏ thì bỏ.”

Lưu Đình Vân thở dài – “Thật là đáng tiếc, tớ còn định lưu đoạn phim đó lại làm kỷ niệm.”

“Khó có cơ hội hai chúng ta cùng xuất hiện trên một khung hình, trong một bộ phim truyền hình.”

Đường Y Y định nói thêm điều gì đó, nhưng trợ lý của Lưu Đình Vân bước về phía hai người.

Người đó xấu hổ nhìn Đường Y Y cười cười, nói với Lưu Đình Vân – “Bên kia đang thúc giục.”

Lưu Đình Vân nói – “Tôi biết rồi.”

Cô xóc bên trong túi nhựa, lấy hai trái quýt kín đáo đưa cho Đường Y Y – “Ăn hết rồi thì còn nữa, nếu không đủ nói tiểu Triệu đi mua.”

Đường Y Y nói – “Không cần đề ý đến tớ, cậu đi làm đi.”

Đi được vài bước, Lưu Đình Vân vẫn chưa yên tâm – “Nếu thấy chán thì đến xem tớ quay phim.”

Đường Y Y gật đầu – “Được rồi.”

Bên cạnh cầu đá, trời trong nắng ấm.

Ăn hết phân nửa quýt đường, vẻ bình tĩnh trên mặt Đường Y Y cuối cùng cũng bị tan rã, sụp đổ.

Cô đứng trên cầu, cúi đầu nhìn xuống, cảm thấy bóng người trong nước vô cùng xa lạ.

“Đường Y Y, cô đứng là không có một chút cơ hội nào...”

Cô lẩm bẩm tự nói với bóng mình trong nước, Đường Y Y tự giấu cười cười, ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt.

Nếu cô đã không dễ chịu, thì anh ta cũng đừng mong được thư thái.

Cứ như vậy tiếp tục, để rồi xem ai chịu không nổi, níu kéo đến chết.

Thời gian vô tình, sẽ không thiên vị bất cứ ai.

Đó chính là minh chứng, Tần Chính, anh sẽ thấy quyết định của anh hôm nay sai lầm như thế nào.

Đường Y Y bước đi tìm Lưu Đình Vân, nhìn thấy cô ấy đang treo lơ lửng trên không trung, khoảng cách khá xa, nhìn không rõ vẻ mặt của cô ấy, chỉ thấy cô ấy đang mặc áo bào màu đen.

Tiểu Triệu miệng lưỡi ngọt ngào gọi cô – “Chị Y Y.”

Đường Y Y nhú mày – “Cô ấy vẫn tiếp tục treo lơ lửng như vậy?”

“Còn chưa chụp hình xong nữa.” – Tiểu Triệu nói – “Tổ hành động đang tiến hành bước cuối cùng.”

“Sau khi xong bước này, chị Đình Vân sẽ xuống.”

Đường Y Y ngược đầu nhìn lên, trời xanh mây trắng bao phủ.

Thời tiết thật tốt.

Lần này là lần thứ hai Đường Y Y ở phim trường xem Lưu Đình Vân quay phim, lần đầu tiên cô nhìn thấy Lưu Đình Vân ngã vào vũng máu, chết thảm, lần này thì thấy Lưu Đình Vân bay qua bay lại trước mặt, nhìn tiêu sái vô cùng.

Cáp treo treo ngược không tốt, Lưu Đình Vân cầm đầu ngã trên cây.

Đạo diễn kêu lên, làm lại.

Đường Y Y nhìn Luru Đình Vân bay qua bay lại nhiều lần, cáp treo vẫn được khống chế, cô ấy như một túi vải đen bay qua bay lại.

Hình ảnh này làm cho cô nghĩ đến bản thân mình, khác nhau ở chỗ Luru Đình Vân quay xong có thể thoát khỏi tình huống hiện tại, cô thì không thể.

Quay chụp xong, hai chân Luru Đình Vân giẫm trên mặt đất, cơ thể cô vì duy trì một tư thế kéo căng quá lâu mà trở nên đau nhức.

“Tớ treo ngược mười mấy phút phía trên, trong ống kính chỉ qua hai ba giây thôi.”

Luru Đình Vân nhận nước từ trong tay Tiểu Triệu, uống vài ngụm lớn, môi thâm màu lại.

“VẬY CÒN CHƯA NHẤT ĐỊNH LÀ THÀNH CÔNG?”

Cảnh quay đã không nhiều, nếu hình ảnh hậu kỳ có vấn đề gì, thì càng thêm thảm thiết.

Đường Y Y hỏi – “Cáp treo lúc này an toàn không?”

Luru Đình Vân nói – “Trên đời này làm gì có an toàn tuyệt đối.”

Đường Y Y than nhẹ - “Cũng phải.”

Cô cũng không khuyên Luru Đình Vân đổi nghề.

Bất cứ nghề nào cũng có cái khó của riêng nó.

Không thể tránh né được.

“Trong buổi sáng cậu còn cảnh quay nào không?”

“Không có.”

Luru Đình Vân gãi gãi mặt, vừa nói vừa cởi áo bảo đen trên người ra – “Cảnh lúc này tớ diễn là tứ đại hộ pháp thứ nhất của ma giáo, sống dai nhất trong môn phái, cuối cùng mới bị nam chính giết chết.”

Đường Y Y đột nhiên nói – “Đình Vân, cậu hình như chưa đóng vai người tốt bao giờ.”

“Đừng đâm vào chỗ đau của tớ.” – Luru Đình Vân nâng mặt mỉm cười, lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn – “Tớ cũng cảm thấy kỳ lạ, tớ lớn lên nhìn ôn nhu lương thiện như vậy, hình tượng chính là một người con gái tử tế, hừ, thiếu nữ như vậy, nhưng luôn bị đóng vai nữ phụ độc ác, hay là vai phản diện.”

“Tại sao vận mệnh lại sai trái như vậy? Khi nào thì kịch bản cô bé lộ lem ra cửa gặp phải tổng tài tìm đến tớ? Ít nhất, thì cũng nên là vai thiếu nữ lớn lên độc lập tự chủ, tinh thần và thể xác tràn đầy năng lượng.”

Đường Y Y cười – “Đang đứng trên đường đó.”

Cuối cùng Luru Đình Vân cũng cởi xong bộ áo bảo trên người, sức nặng trên người được giảm bớt rất nhiều – “Nhanh một chút đi, tớ chờ tóc sắp bạc trắng hết rồi đây nè.”

“Ở khu phố bên phía Bắc, có một cửa hàng mì khô ăn khá ngon, buổi trưa chúng ta đến đó đi.”

Đường Y Y không có ý kiến – “Ok.”

Ở trường quay một tuần lễ, Đường Y Y ngày nào cũng ở tổ kịch, nhìn nhân viên làm việc, xây dựng sân bãi như thế nào, chuẩn bị đạo cụ ra sao, mỗi chi tiết yêu cầu tương hợp ra sao, các diễn viên đúng là hao hết tâm tư vì vai diễn của bản thân mình, nếu có một điểm không phù hợp, thì lập tức bỏ, làm lại cho đến khi hoàn mỹ.”

Mọi người đều bận rộn, tâm tình của cô an tĩnh hơn rất nhiều.

Tần Chính là một người thông minh, cũng hiểu rõ cô, từ ngày hai người họ bước ra khỏi cục dân chính, một khắc cũng không ở cùng nhau, nếu không sẽ giương cung bạt kiếm, không nề tình mà xé rách mặt nhau, máu tươi đầm đìa, vừa xấu xí, vừa buồn cười.

“Cậu đến đây vài ngày rồi, Tần Chính cũng chưa thấy mặt, chẳng lẽ anh ta đã buông tha cho cậu?”

Luru Đình Vân đưa cho Đường Y Y một que kem – “Có thể là vậy, Đường Y Y, vậy cậu tung hoa đào ra đi, tớ nói với cậu rồi đó, anh Bạch Vũ có ý với cậu, anh ấy hỏi thăm về cậu với tớ...”

“Tuần trước tớ và Tần Chính đi nhận giấy đăng ký kết hôn.”

Đột nhiên nghe được lời của Đường Y Y, Lưu Đình Vân không kịp quay đầu lại, bồng chốc không biết phản ứng ra sao – “Cái gì?”

Đường Y Y nhìn về phía xa xa – “Cục dân chính rất đông người, xếp hàng rất dài.”

Lưu Đình Vân phát tay đuổi Tiểu Triệu đang đến gần.

Khó trách.

Cô đã chú ý thấy Đường Y Y không bình thường từ sớm.

Nhưng không tìm được cơ hội thăm dò, ai ngờ...

Sắc mặt Lưu Đình Vân thay đổi liên tục, nghĩ bẽ đầu cũng không lường được có sự.

Cô tức giận đến mức môi phát run – “Y Y, cậu nói thật cho tớ biết, Tần Chính dựa vào điều gì bức bách cậu như vậy? Có phải vì tớ không?”

Đường Y Y nói – “Không quan trọng.”

“Kết quả đã như vậy rồi, nếu như còn muốn truy cứu lý do thỏa hiệp là gì, đã không còn quang trọng, mọi việc cứ như vậy đi.”

Mắt Lưu Đình Vân đỏ hồng, lo lắng nói – “Vậy phải làm sao bây giờ? Y Y, cậu hiện tại là vợ chồng trên pháp luật với Tần Chính, anh ta có lý do thỏa đáng giam cầm cậu ở bên cạnh, sau này muốn thoát càng khó khăn hơn.”

Một tuần lễ này Tần Chính cũng không có lại đây, để cho Đường Y Y ở bên cạnh cô, không biết anh ta có ý gì.

Ngược lại Đường Y Y tỉnh táo vô cùng – “Sẽ không có chuyện gì tệ hơn nữa.”

Cô nghiêng đầu – “Không phải vậy sao Đình Vân?”

Lưu Đình Vân hít sâu một hơi – “Y Y, buổi tối chúng ta đi uống rượu đi.”

Đường Y Y cười – “Được thôi.”

Lưu Đình Vân quay đầu, lau khóe mắt.

Chuyện gì xảy ra thế này?!

Cô và Đường Y Y vì sao không thể có một người đàn ông tốt yêu thương, có được tình cảm ổn định, tốt đẹp?

Buổi tối khi máy quay phim vừa đóng lại, Lưu Đình Vân lập tức tạm biệt tổ quay, đi mua một túi bia to với Đường Y Y, đi thẳng ra bờ sông.

Hai người ngồi trên thảm cỏ, gió thổi nhẹ, hưởng thụ cảm giác an bình trong đêm tối, ngẩng đầu nhìn sao chi chít trên bầu trời đêm.

Lưu Đình Vân vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Đường Y Y vui mặt vào đầu gối, cô căng thẳng áp sát lại hỏi – “Y Y, cậu sao vậy?”

Đường Y Y ngẩng mặt lên, chỉ có vẻ hơi tái nhợt, không thấy nước mắt – “Không có gì.”

Lưu Đình Vân vỗ vỗ ngực – “Làm tớ hết hồn, tớ còn tưởng là cậu khóc.”

Đường Y Y bật nắp lon bia lên, cô rất ít khi khóc.

Vài năm gần đây lại cực ít.

Ném nắp bật lon bia ra phía sau, Đường Y Y cụng lon với Lưu Đình Vân – “Cạn.”

Đường Y Y ngửa đầu, hóp vào một ngụm bia, cảm giác mát lạnh nháy mắt khuếch tán, thấm vào ngũ tạng lục phủ, len vào từng lỗ chân lông.

“Thời gian tớ học đại học, thường xuyên chơi một trò cùng mấy đứa bạn ở ký túc xá.” – Lưu Đình Vân nói – “Đem những điều không thoải mái trong lòng gào to ra ngoài.”

“Sau khi hồ xong, đi ngủ một giấc, đảm bảo ăn ngon ngủ thom.” Cô cười tủm tỉm nâng cằm lên – “Sao? Đường Y Y? Làm không?”

Đường Y Y cầm lon bóp vang lên – “Nghe không tệ.”

“Vậy tớ làm trước.” – Lưu Đình Vân ngồi xếp bằng, háng giọng – “Cậu chuẩn bị tâm lý, giọng tớ rất lớn, đừng bị dọa là được.”

Sau đó, cô hít sâu, quay mặt ra sông lớn sóng nước lẫn tăn kêu lớn – “Trần Đại Lại, nhà ngươi nghĩ nhà ngươi là ai? Là cái thứ gì? Vậy mà cũng nghĩ tới việc cạnh tranh lão nương, cũng không đái một bãi mà nhìn lại mặt mình!”

Lưu Đình Vân đẩy đẩy tay Đường Y Y – “Đến lượt cậu, đến lượt cậu.”

Đường Y Y đắm chìm công tác chuẩn bị - “Tần Chính...”

“Anh chính là một tên loser!”

Lưu Đình Vân vỗ bắp đùi – “Loser!”

Cô uống một ngụm bia, tiếp tục hét lên – “Vương Tiểu Kỳ, cô tốt nhất là soi kính lại, cảm lạnh sang cả một bên, là loại phẩm cấp thấp, có tư cách gì cô nói tôi xấu, nói tôi già?”

“Tôi cho dù ra sao, cũng không cần ghép da mặt, nhét vào phía trong mấy thứ hàng giả.”

Lưu Đình Vân cất cao âm thanh – “Thuần khiết tự nhiên, biết không hả?”

Hô xong, cô nhìn Đường Y Y.

Đường Y Y từ bãi cỏ đứng lên, cười lạnh khinh thường nói – “Tần Chính, anh không biết tôn trọng người khác, suốt ngày là cái bộ dạng ngông cuồng tự đại, anh chính là rác rưởi!”

Nghe thôi đã thấy đã ghiền, Lưu Đình Vân cười ngả trước ngả sau – “Sao? Có phải cảm thấy vô cùng sáng khoái?”

Đường Y Y thờ dài – “Sáng khoái.”

Cô vút lon đã uống rỗng ruột qua một bên, mở một lon mới, uống từng ngụm từng ngụm.

“Chậm một chút, chậm một chút.” – Lưu Đình Vân lo lắng nói – “Y Y, cậu uống nhanh như vậy, dễ bị say.”

Đường Y Y nâng mu bàn tay lau miệng – “Không có gì, tớ sẽ không say.”

Lưu Đình Vân coi như cô nói đùa – “Sẽ không say, Y Y, tớ thấy cậu đã say rồi.”

Về mặt Đường Y Y nghiêm túc – “Tớ thật sự là uống không say.”

Việc này Lưu Đình Vân lại tin, cô ngậm miệng đang mở lớn lại – “Vây rui như lát nữa tớ uống say...”

Đường Y Y nói – “Có tớ.”

Bộ dạng của cô không còn vẻ say, gió thổi đến đem mái tóc lộn xộn trên mí mắt cô đẩy ra, từ trong miệng cô phun ra một câu.

“Tiện nam, đi chết đi.”

“Chưa đủ kịch liệt, cậu nghe tớ.” – Lưu Đình Vân hít sâu một hơi, dùng sức toàn thân, dừ tợn kêu lên – “Toàn bộ tiện nam đi chết đi.”

Đường Y Y gào lại một lần.

Lưu Đình Vân đứng lên, nuốt nuốt nước miếng, âm thanh mãnh liệt bật ra đầy nổi hận.

“Tôn Viễn đi chết đi, Tiết Ngũ đi chết đi.”

Giọng Đường Y Y khàn đi, nhưng tiếng gào bắn ra không chút nào yếu đi, từng chữ từng chữ oang oang – “Tần Chính đi chết đi.”

Phía sau, nghiêng một góc sau gốc cây, Tần Chính vừa bước giày da ra khỏi xe, đúng lúc nghe thấy tiếng Đường Y Y bảo anh đi chết đi.

Buổi tối khuya, ở bờ sông trống trải, thỉnh thoảng nghe thấy câu nói kia, Tần Chính ngẩn người.

Sau một khắc, từ phía xa xa vọng lại thêm một câu – “Tần Chính, tôi nhất định đã đào mộ tiên nhà anh, nên mới đụng phải anh!”

Câu tiếp theo, đầy căm hận – “Anh đúng là âm hồn bất tán.”

Thái dương nổi gần xanh, sắc mặt Tần Chính khó coi đến cực điểm.

Anh có nên cảm thấy may mắn khi không chỉ một mình anh ở đây?

Đứng tại chỗ, Tần Chính dựa vào thân xe, nghe một lúc.

Nguyên lai Đường Y Y hét lên, tiếng cũng không nhỏ, trầm bổng du dương, anh không nhìn thấy người, nhưng biết rõ cô phản kích ra sao, gương mặt

có lẽ cùng hồng lên vì kích thích, vì sao ở trên giường một chút mạnh mẽ như thế này cũng không thấy?

Mảng người cũng hạng nhất, không vừa, không giống như bình thường.

Xem ra trong lòng Đường Y Y, anh ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Tần Chính đưa tay lấy mắt kính trên mũi xuống, néo néo sống mũi, mặt không chút thay đổi xoay bước đi về phía bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Có biết “đồ chơi” là như thế nào không?

“Thoải mái không?”

Nghe được tiếng nói vọng đến từ phía sau lưng, Đường Y Y giật mình, ngoái nhìn lại theo bản năng không kịp chuẩn bị, thấy người đang bước đến thì rã nhanh thiếu chút nữa cần phải đầu lười.

Sắc mặt cô thay đổi theo tiếng bước chân người đó đến gần, bên trong đầu lóe qua rất nhiều suy nghĩ, vụt qua chớp nhoáng không kịp lưu lại trong não.

Cô dứt khoát im lặng xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Cơ thể lung la lung lây, Lưu Đình Vân mở lớn miệng hét lên, không hay biết chuyện đang xảy ra một chút nào – “Sao? Sao không hét tiếp?”

Đường Y Y vịn lấy vai Đình Vân, rỉ tai nói nhỏ với cô.

Lúc này thần trí của Lưu Đình Vân đã không còn rõ ràng – “Ài?”

“ha ha ha ha ha cậu nói chính là cái tên đó hả?”

Khóe mắt Đường Y Y giật giật rất nhỏ.

Eo cô bị một bàn tay ôm lấy từ phía sau, hơi thở ấm áp phất qua, từ trên hướng xuống, vành tai cô bị liếm một cái.

“Tôi không biết là em nhớ tôi nhiều như vậy.”

Cách vật liệu may mặc bằng vải cotton thuần chất, Tần Chính vuốt nhẹ Đường Y Y, ẩn trong giọng nói rất nhẹ có vài phần tức giận.

“Uống rượu say rồi mà ba câu cũng không quên nhắc tới tôi.”

Đường Y Y đề bàn tay được voi đòi tiên của anh xuống, Tần Chính thoải mái bỏ qua chứng ngại, tiếp tục động tác chưa xong, không hề có ý thu tay lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai người giằng co qua lại.

Có đăng ký hay không, giữa hai người họ cũng không bị ảnh hưởng gì.

Một bên Lưu Đình Vân ngã trái ngã phải, nửa treo trên người Đường Y Y, một bên, tay Tần Chính tiếp tục chạy loạn trên người Đường Y Y.

Hình ảnh như thế kỳ dị vô cùng.

Cho đến khi Đường Y Y cảm ngón trỏ của Tần Chính bẻ quặp ra phía sau, khiến anh đau hoảng hồn mà buông tay ra.

Tần Chính hô lên một tiếng, giận quá hóa cười – “Một thời gian ngắn không gặp, em có thêm không ít bản lĩnh.”

Đường Y Y lạnh mắt nhìn.

“Y Y, tớ...tớ...”

Nửa ngồi nửa đứng, Lưu Đình Vân nôn mửa tại chỗ.

Đường Y Y vỗ sau lưng cô – “Đưa cho tôi chai nước khoáng.”

Mặt Tần Chính đen lại, anh nhướn mày – “Em đang nói chuyện với tôi?”

Đường Y Y nói – “Ở đây không có người thứ tư sao?”

Tần Chính nhét tay vào túi quần, không có ý định phối hợp.

Tựa như anh đang chờ cô thay đổi thái độ nói chuyện với mình.

Người con gái này mắng anh không bằng heo chó, không đáng một đồng, còn nói anh đi chết đi.

Chuyện này chưa xảy ra bao giờ.

Cô bây giờ đúng là to gan lớn mật.

Ánh nhìn đảo qua lại trên người Đường Y Y, đôi mắt Tần Chính tối tăm âm trầm, sắc bén, anh đang suy nghĩ làm gì để dập tắt lửa giận trong lòng.

Nhưng Đường Y Y cũng không nói thêm một chữ nào nữa.

Ăn đường cô nhứ lại, bước đi lấy bình nước khoáng, giúp Luru Đình Vân súc miệng.

Luru Đình Vân khó chịu hừ hừ ra tiếng, cô đẩy chai nước qua hướng Đường Y Y, Y Y định đưa tay qua nhận lấy nhưng không kịp.

Nước chảy rơi vãi ra khắp nơi.

Áo sơ mi trắng mặt trên người Đường Y Y bỗng ướt đầm, áo trong màu đen hiện rõ ra.

Khóe mắt Tần Chính đảo nghiêng qua, hạ thấp xuống, anh hít nhip mắt lại, đưa tay đẩy Luru Đình Vân ra, ôm Đường Y Y vào ngực.

Luru Đình Vân lao đảo hai cái, đặt mông ngồi trên thảm cỏ, cả người ngửa về phía sau, nằm trên thảm cỏ bất tỉnh nhân sự.

Đường Y Y đẩy tay Tần Chính ra – “Buông ra.”

Tần Chính không buông tay ra, dùng lực, cúi đầu áp vào người cô, hơi lạnh trên chóp mũi phả lên cổ Đường Y Y, hít hà mùi hương của cô.

“Em kêu tôi đi chết đi, hả?”

Đường Y Y ngoảnh mặt làm ngơ, mí mắt nhướn lên – “Luru Đình Vân say rượu, trước hết đưa cô ấy về nhà đã.”

Đôi môi mòng của Tần Chính cọ cọ, không để ý – “Đây là thái độ của em khi muốn nhờ vả người khác?”

Đường Y Y nói – “Tôi không nhờ vả anh!”

Cô nghiêng đầu, trừng mắt, chiếc xe vốn dĩ dừng bên kia đã không còn.

“Là anh làm?”

Cách lớp áo sơ mi, anh cảm nhận nhiệt độ cơ thể và đường cong của cô, Tần Chính lạnh nhạt nói – “Không còn sớm nữa, tài xế đã về nhà với vợ con, chẳng phải nên như vậy sao?”

Đường Y Y cầm di động lên, muốn mở điện thoại gọi xe.

Tần Chính lấy di động của cô.

Đường Y Y mắng – “Anh có thôi đi chưa?”

Tần Chính cười lạnh – “Đường Y Y, để tôi nhắc cho em nhớ, người đứng trước mặt em là chồng em, chúng ta là vợ chồng hợp pháp.”

Đường Y Y ngẩng mạnh đầu lên – “Vợ chồng hợp pháp?”

Trong mắt cô hiện lên vẻ châm chọc.

“Người khác không biết rõ chuyện, tôi và anh đều hiểu rõ, Tần Chính, chúng ta căn bản không phải là vợ chồng.”

“Không phải?” Tần Chính bấu chặt Đường Y Y, dùng sức mạnh của một người đàn ông vốn có, mặt mày anh đầy lệ khí – “Vậy em nói cho tôi biết, quan hệ giữa hai chúng ta là gì?”

“Giấy hôn thú còn để trong ngăn kéo, có cần tôi lấy ra cho em xem không? Từng chữ từng chữ đọc cho em nghe, để cho em hiểu rõ?”

Toàn thân Đường Y Y nổi da gà, cô nâng đầu gối lên.

Trước giây phút bị huých phải, anh nhanh nhảy dùng tay đè xuống, dùng sức cường chế ép gối cô xuống.

Anh lắc đầu thở dài, giọng nói đầy thất vọng – “Đường Y Y, cùng một chiêu thức, em nghĩ có thể sử dụng hai lần với tôi?”

Lần trước là ở trên giường, Tần Chính ở phía trên, Đường Y Y ở phía dưới, cô thừa dịp anh không có chuẩn bị, lên gối vào hạ bộ của anh.

Anh đau đến hút khí, ngũ quan vặn vẹo, một lúc lâu sau cũng không bình thường trở lại.

Đường Y Y cảm thấy vô lực.

Nhìn Lưu Đình Vân bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất, cô nói lại câu vừa nói – “Tần Chính, trước hết đưa Lưu Đình Vân về đã.”

Tần Chính không trả lời, trước mặt Đường Y Y anh như một chúa tể bị xâm phạm đến uy quyền, trong lòng nảy sinh ác độc muốn tàn sát bừa bãi những gì mình sở hữu, đến khi thỏa mãn mới thôi.

“Khi em mắng chửi người khác mạnh mẽ như vậy, nhìn rất thú vị.”

Đường Y Y nói – “Vậy sao? Hôm nào rảnh rồi, tôi mắng, anh nghe!”

Tần Chính vuốt nhẹ hai cánh môi đỏ mọng của cô, bên ngoài anh cười nhưng trong lòng không cười nói – “Được.”

Đưa Lưu Đình Vân về khách sạn, gọi cho Tiểu Triệu ban đêm để ý chăm sóc cô, Đường Y Y và Tần Chính đứng dưới ánh đèn đường.

Ban đêm yên tĩnh, gió thổi qua, hơi lạnh.

Áo sơ mi trên người Đường Y Y đã khô hơn phân nửa, cảm giác ẩm ướt dính dính da, cô muốn mau chóng tắm nước nóng.

Nhưng chuyện đầu tiên là cần giải quyết người đàn ông đứng trước mặt này.

Tần Chính cúi đầu, tay chặn trên môi, tiếng kim loại vang lên chìm vào trong gió, ánh lửa cam chọt lóe lên, mùi thuốc lá ngập tràn trong không khí, từng mảng sương trắng bao phủ.

“Tôi khác đi?”

Đường Y Y nói – “Cũng không phải.”

Tần Chính cho rằng Đường Y Y phủ nhận, trong lòng sinh ra cảm giác khiếp đảm, cô sợ chọc giận anh, nhưng tiếp theo sau anh lập tức nghe cô nói tiếp.

“Sai một chữ.”

Sai một chữ “già”, quá quan trọng!

Mất trở ra trong chớp mắt, Tần Chính tức muốn nổ phôi.

Khói thuốc kẹp giữa hai ngón tay, anh nín lấy cổ áo sơ mi của Đường Y Y, không coi ra gì kéo cô đi.

Đường Y Y nghe tiếng hô hấp bên tai, càng ngày càng nặng, đầu dây thần kinh của cô căng thẳng.

“Thẹn quá hóa giận?”

Dụi tắt thuốc, Tần Chính nhìn chằm chằm Đường Y Y, mắt anh sâu thẳm.

Anh đột nhiên nở nụ cười, tựa như trước mặt anh là một người bạn nhỏ.

“Loại hành vi gia bạo thế này tôi không phải là người khởi xướng.”

Phản ứng của anh ngoài dự liệu, tim Đường Y Y đập thình thịch, Tần Chính càng khác thường, cô càng không lường được điều gì sắp xảy ra.

Tần Chính nói nhẹ bên vành tai Đường Y Y – “Yên tâm, tôi mặc dù lớn hơn em chín tuổi, nhưng thỏa mãn em thì không thành vấn đề.”

“Về mặt này, em rõ ràng hơn ai hết.”

Đường Y Y dùng sức giãy giụa.

Tần Chính găm nhẹ, giọng lạnh lẽo đáng sợ vô cùng – “Đường Y Y, em nên có chừng mực!”

Anh ngang Đường Y Y lên, quăng vào trong xe, đóng mạnh cửa xe lại, nghênh ngang rời đi.

Đường Y Y ngồi vững lại – “Ngừng lại, đồ dùng cá nhân của tôi để ở khách sạn.”

Tần Chính vừa chuyển tay lái, vừa nói – “Ở chỗ này một thời gian em liền không phân biệt được đâu mới là nhà mình?”

Đường Y Y nói – “Nơi nào là nhà?”

Tần Chính cau mày, đôi môi mông mẫn lại thành một đường thẳng.

“Đồ dùng cá nhân của em đã thu dọn, để ở phía sau xe.”

Nhìn cảnh đêm lùi nhanh về phía sau, Đường Y Y không lên tiếng.

Điều này phù hợp nhất quán với phong cách cá nhân của Tần Chính.

Không biết do áo sơ mi ướt, cộng thêm gió đêm thổi, nguội lạnh, hay do uống bia, dạ dày của Đường Y Y khó chịu, càng lúc càng khó chịu nghiêm trọng.

“Dừng lại.”

Mắt nhìn qua kính chiếu hậu, Tần Chính dừng xe lại.

Đường Y Y xuống xe, ngồi xổm xuống nôn khan ven đường.

Tần Chính lập tức bước lại sau lưng cô, hỏi – “Khó chịu ở đâu?”

Anh còn nhớ rõ, tư lượng của Đường Y Y đã trải qua huấn luyện, sẽ không biết say, huống chi chỉ uống vài chai bia.

Đường Y Y thở hổn hển, chậm rãi đứng thẳng người lên, đáp án đã viết trên mặt – ‘chỗ nào cũng không thoải mái.’

Tần Chính nhú mày – “Ngày mai liên hệ Hà lão tiên sinh đến kiểm tra cho em một chút.”

Anh sờ sờ tay Đường Y Y, lạnh buốt.

“Không có chuyện gì thì uống ít rượu thôi.”

Đường Y Y nhìn anh một cách quái dị, Tần Chính quay đầu đi – “Trở về thôi.”

Gần một giờ sau.

Đường Y Y được chú mèo béo trắng nghênh đón.

Cô vừa mở cửa xe, lập tức bị nhóc ta bổ nhào vào trong lòng – “Phú Quý, sao em chạy ra ngoài thế này?”

“Meo meo ~”

Phú Quý cọ cọ Đường Y Y.

Đường Y Y cảm thấy kỳ quái, Phú Quý của cô hôm nay dường như rất vui vẻ, chẳng lẽ trong biệt thự có thêm một con mèo cái?

Khi cô đang nghĩ ngợi thì phòng khách vọng đến tiếng mèo kêu, không giống như Phú Quý mềm mại, âm thanh đó sáng trong hơn.

Quả nhiên là vậy, trên ghế sa lon một chú mèo xám trắng đang ngồi.

Lúc trước chưa từng gặp, một chú mèo nhỏ, so sánh với Phú Quý đôn hậu êm dịu, thì càng đáng yêu hơn.

Chú mèo kia dường như nhát gan vô cùng, nhìn thấy Đường Y Y, lập tức nghiêng đầu chạy tán loạn xuống ghế sofa.

Nhanh tới mức Đường Y Y không kịp phản ứng lại.

Nhìn phòng khách thay đổi vô cùng lớn, nội thất, bài trí, phong cách thay đổi toàn bộ, vốn dĩ là màu đen trắng trang nhã, thay đổi thành gam màu ấm, bước chân Đường Y Y dừng lại một chút, rồi đứng im tại chỗ.

Cô chỉ rời khỏi một thời gian mà thôi, hình như có nhiều việc xảy ra.

“Phu nhân.”

Quản gia dẫn theo hai nhóm người người giúp việc khom người chào cô.

Xung hô xa lại khiến Đường Y Y hoàn hồn, không có tâm tình nhìn xem phòng khách thay đổi như thế nào nữa.

Cô lạnh mặt, đổi dép bước lên lầu.

Khi gần đến bậc thang, Đường Y Y quay đầu lại, nhìn thấy Phú Quý không chạy theo cô, mà chạy vây quanh chân Tần Chính, cái đuôi dong đưa, điệu bộ nịnh hót quá rõ ràng.

Cô cảm nhận được cảm giác kinh ngạc chạy qua rất nhanh, cảm thấy bản thân đang một mình chiến đấu hăng hái.

Nhìn con mèo mập thấy lợi quên nghĩa kia, Đường Y Y bất đắc dĩ nói thầm trong lòng.

Ở lầu dưới, Tần Chính giương mắt, cùng lúc nhìn qua Đường Y Y, hai ánh nhìn giao thoa.

Em nhìn thấy không? Phú Quý của em giờ đã làm phản.

Cô lười phải phản ứng với người đàn ông đang có dáng điệu khoe khoang chiến công trước mặt anh, Đường Y Y thu hồi tầm mắt, tên Tần Chính đến cả Phú Quý cũng mua chuộc.

Tiếp theo có phải cũng mua chuộc Lưu Đình Vân?

Cô bước vào phòng, phát hiện thiếu một số đồ vật của Tần Chính, chính là...

Sau lưng vang lên tiếng Tần Chính – “Tôi ngủ ở phòng bên cạnh.”

Trên mặt Đường Y Y không có biến hóa gì, nhưng trong lòng lại sung sướng vô cùng.

Phát giác thấy tâm tình của cô trở nên nhu hòa, mặt Tần Chính băng bó mở miệng nói – “Ngủ một người em sung sướng như vậy hả?”

Tựa như lời anh nói, xác thực là không ngủ chung với anh.

Đường Y Y trực tiếp thừa nhận – “Đương nhiên.”

Không có ai thích bị người khác cưỡng chế.

Mặt Tần Chính xụ xuống, nhắc chân rời khỏi.

Đúng là tự ngược mà.

Những ngày vừa qua anh mất ngủ hàng đêm, muốn tìm lý do đi tìm cô, mang cô trở về, cuối cùng lại chịu tội.

Nhưng để cho cô ấy rời khỏi, ở cách anh xa xa thôi, anh lại cảm thấy cơ thể mình thiếu thiếu cái gì đó, không hoàn chỉnh được.

Đường Y Y quay về, Phú Quý vui nhất, đài ngộ của nó lại giống như trước kia, có thể tự do ở trong phòng chạy nhảy tán loạn, bây giờ lại còn có thêm em mèo nhỏ xinh.

Hai con mèo chơi vô cùng vui vẻ, thích nhất là chơi trốn tìm.

Ngồi ở phòng khách một lúc, Tần Chính bước lên lầu, muốn gọi cô pha cho anh một tách trà.

Đường Y Y nằm lý trên giường, trong tư thế như muốn nằm chết dí một chỗ, tư thế của cô tựa như ngủ thiếp đi.

Bước lại gần, Tần Chính nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt nóng rực chiếu lên gáy Đường Y Y, trượt xuống eo cô, dần dần chạy xuống.

Người Đường Y Y trầm xuống, mặt cô bị một nguồn sức mạnh áp vào trong chần, không thể thở được.

Tay cô duỗi ra sau, dùng sức túm lấy cánh tay kia, Đường Y Y thoát ra từ trong khe hở tựa người vào đầu giường.

Tay Tần Chính chống trên chần – “ Tỉnh rồi?”

“Đi pha cho tôi chén trà.”

Đường Y Y nói – “Nói chú Trần đi pha.”

Lông mày Tần Chính xoắn lại, anh bắt mắt cá chân Đường Y Y, kéo cô vào ngực mình.

“Nói mới nhớ, chúng ta còn chưa trải qua đêm tân hôn, em thấy tối nay như thế nào?”

Lỗi tai Đường Y Y đau xót, sau một lúc, bả vai Tần Chính bị cắn thiếu chút nữa là thiếu mất một miếng thịt.

Nửa giờ sau, Tần Chính ngồi uống trà trong thư phòng, cảm giác đau còn ần ần trên bả vai.

Trà xanh trượt vào miệng thẳng vào yết hầu, hương thơm khuếch tán, tựa như có một cái bàn chải nhỏ, chà xát trong lòng anh, lan tràn khắp lục phủ ngũ tạng, làm cả người thoải mái.

Mí mắt anh đóng mờ, ngón tay khẽ nhịp trên mặt bàn, đáy mắt sáng tối nhấp nháy, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Mười giờ, Tần Chính đi lại nhắc nhở Đường Y Y, nói cô đi ngủ.

Đường Y Y vừa mới chuẩn bị ngủ.

Tần Chính ngưng mắt nhìn Đường Y Y, trông mắt đen khịt, tựa như có thể xuyên qua áo ngủ của cô, thưởng thức toàn bộ phong cảnh bên dưới.

Thần sắc Đường Y Y lạnh nhạt – “Còn có việc gì không?”

Tần Chính vẫn không nhúc nhích đứng đó – “Đường Y Y, tôi đã làm đến nước này, em vẫn không thấy gì sao?”

Anh vẫn hồn nhiên không phát giác ra bản thân đang là một cái bộ đang chờ đợi được ngợi khen.

Đường Y Y thẳng thắn nói – “Muốn tôi kính trọng anh, vậy thì triệt để buông tha tôi.”

“Buông tha em?” Tần Chính nói – “Đường Y Y, em đừng quên, chúng ta đã kết hôn.”

Đường Y Y bình tĩnh nói – “Kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn, chuyện như vậy không phải chỉ là một câu nói thôi hay sao!?”

Dựa trên luật pháp cũng không thể sinh ra tình cảm, miễn cưỡng ép buộc hai người với nhau, chỉ là một tờ văn bản, hoặc một cái con dấu thôi.

“Trừ khi tôi chết.”

Cửa phòng trước mắt anh đóng ầm lại.

Hồ hấp đột nhiên nặng nề, sống lưng Tần Chính hơi khom lại, anh luồn năm ngón tay vào tóc, sọc tóc vướng lại, anh vuốt vuốt ra sau, không khí ám ám trầm thấp phủ quanh người anh, gương mặt anh phủ dưới bóng đèn, có chút ít vẻ sợ hãi.

“Tiên sinh, tối nay tiên sinh ở thư phòng, hay là...”

Quản gia đứng ở đầu bậc thang cất tiếng hỏi.

Tần Chính hít sâu một hơi, kiềm nén cảm xúc sắp sửa bùng nổ ra ngoài – “Thư phòng.”

Anh bị mất ngủ, không có Đường Y Y, phòng nào cũng vô dụng.

Trong phòng ngủ, Đường Y Y ngủ một giấc đến hừng đông.

Đầu mùa hè, xảy ra hai chuyện trong cùng một ngày.

Đó là ngày hai mươi ba.

Lưu Đình Vân nhận được giải nữ diễn viên phụ hay nhất và Tiết Ngũ cưới vợ.

Đối với người phía trước, từ lúc bước vào con đường diễn viên thì ngày này chính là ngày thành công nhất của cô, còn đối với người sau, thì chính là ngày buồn bực nhất trong đời.

Tiết ngũ muốn làm cho Hoàng gia, lẫn Hoàng Tiều khó chịu, anh bố trí mười bàn tiệc cho nữ nhân viên cấp dưới.

Cách này người bình thường không ai nghĩ ra.

Nhưng người con gái kia trang điểm xinh đẹp, trăm người có một, chọn tùy tiện một người, thì cũng là người có dáng người mẫu, khuôn mặt minh tinh, cấp bậc rất cao.

Khi tới tham gia hôn lễ, bọn đàn ông được dịp nhìn đã mắt, kẻ độc thân thì lên lút tính toán trong lòng, muốn tiến tới bắt chuyện làm quen.

Nhưng họ không nghĩ tới, chú rể là người có khả năng như thế nào, mà khiến cho giàn nữ tử tự hội lại một chỗ, còn vừa nói vừa cười, bộ dạng tởm cười tình thâm.

Đường Y Y đứng trên bãi cỏ gọi điện thoại cho Lưu Đình Vân, nói cho cô biết màn kịch Tiết Ngũ dựng nên.

“F*ck, mười bàn?” – Lưu Đình Vân không để ý bộ dạng ăn mặc thực nữ của mình, đột ngột kêu lên – “Vậy có bao nhiêu người? Không phải là đi thi hoa hậu chứ?”

Đường Y Y nói – “Nhìn thì thấy cũng không hơn kém thi hoa hậu bao nhiêu.”

Cô tham gia không ít hôn lễ với Tần Chính, thế trận như thế này thì lần đầu thấy được.

Đúng là thế giới rộng lớn, nhiều chuyện kỳ lạ.

Lưu Đình Vân cười cười ở phía bên kia điện thoại – “Tên Tiết Ngũ này bị khủng rồi. Cô dâu là ai? Tớ quên mất rồi?”

Đường Y Y nói – “Hoàng Tiêu.”

“Đúng rồi, đúng rồi, Hoàng Tiêu.” – Lưu Đình Vân nói – “Cô ta là một thiên kim đại tiểu thư, vậy mà có thể chịu được tình huống như vậy?”

“Nếu là hôn lễ của tớ, chồng tớ mà mời bạn gái cũ dự tiệc, thì tớ lập tức lật bàn bỏ đi.”

Đường Y Y nói – “Hoàng Tiêu vẫn giữ thái độ bình thản.”

Lưu Đình Vân chắc chắn hai tiếng – “Đúng là người có tâm cơ, cậu chúc mừng Tiết Ngũ nhiều một chút, nói luôn phần của tớ.”

“Chúc hai người họ tương thân tương ái, bạch đầu giai lão!”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật, Tiết Ngũ không muốn nghe nhất chính là lời này.

Tán gẫu một lát, Lưu Đình Vân nói – “Y Y, tớ đi thu tiếp phòng vấn của mấy bên truyền thông, cậu cứ tiếp tục ngo ngoe bên đó đi, xong việc tớ phone lại cho cậu, mời cậu ăn cơm.”

Đường Y Y bỏ đi động vào trong túi, khóe mắt quét qua thấy một bóng người, cô thoáng kinh ngạc.

Đường Hi bước lại gần vén tóc – “Sao vậy? Nhìn thấy tôi thì giật mình vô cùng?”

Đường Y Y lạnh nhạt nói – “Răng của cô dính son.”

Nụ cười đắc ý vừa bày ra trên mặt Đường Hi lập tức bị đông cứng, cô ta lập tức cầm gương trang điểm lên.

Khi cô ta ngẩng đầu lên, Đường Y Y đã rời khỏi.

“Người đâu rồi?” Đường Hi giậm chân, nhìn qua hai bên, mặt mũi đầy vẻ không cam lòng, còn có chút cảm xúc khác, tựa như là lo lắng!

Rời khỏi sân cỏ, Đường Y Y rỏ lại bên cạnh Tần Chính, tiếp tục thưởng thức rượu.

Tần Chính cũng không hỏi hành tung của cô, tựa như anh không bị nhập ma lúc nào cũng muốn khống chế cô.

Nhưng Đường Y Y hiểu rất rõ, Thanh Sơn và những người khác chính là tai mắt của Tần Chính.

Hôn lễ này đúng là thanh thế to lớn.

Tuyên bố với giới truyền thông, hai nhà Tiết và Hoàng trở thành người một nhà, cùng chung vinh nhục.

Người của mọi tầng lớp bày tỏ chúc mừng, còn ở trong lòng ngầm nghĩ gì thì không ai biết.

Một đôi vợ chồng son làm việc theo lịch trình, không có một chút gì của tình yêu ngọt ngào.

Hôm nay Tiết Ngũ vô cùng soái, có mị lực, nhưng hơi thở xung quanh anh ngọt ngào cô cùng.

Hoàng Tiêu đứng cạnh bên anh, từ ngón hành, cử chỉ đến nụ cười trên mặt ngọt ngào vô cùng, thời điểm gặp mười bàn mỹ nữ cô vẫn giữ phong độ như cũ.

“Tiết Ngũ, anh không có tim.”

Hoàng Tiêu nói – “Cũng không có tình.”

Uống một ngụm rượu đỏ, Tiết Ngũ kéo kéo nơ, anh cười như trăm hoa đua nở - “Thông minh.”

“Hoàng Tiêu, tôi cũng tặng em một từ đáp lễ.”

“Từ hôm nay trở đi, em chính là Tiết phu nhân, ở bên cạnh Tiết Ngũ này, em còn nhiều ngày tháng tốt lành đang chờ phía trước.”

Thân người Hoàng Tiêu lung lay, cô cười – “Em mãi mãi mong chờ.”

Khóe môi Tiết Ngũ khẽ cong lên, sắc bén ác liệt – “Vậy em cứ từ từ mà hưởng thụ.”

Có vài người bạn bước đến, hai người thu hồi tâm tình trên mặt, tươi cười chào đón khách.

Kết thúc hôn lễ, Đường Hi vẫn không gặp được Đường Y Y, Tần Chính là một con sư tử đực, cho dù anh ta nghỉ ngơi, cũng khiến người khác sợ hãi.

Cô ta rời khỏi hôn lễ, bước lên một chiếc xe chờ sẵn – “Vô cùng xin lỗi Chung lão tiên sinh, tôi không thành công.”

Bên trong xe một ông lão hơn 70 tuổi đang ngồi, đầu đầy tóc trắng, nhưng có uy thế khiến người khác không rét mà run.

Âm thanh già nua vang lên bên trong xe – “Không sao.”

“Tên tiểu tử kia còn ở đây, cô không tiếp cận được cũng là chuyện bình thường.”

Đường Hi thở nhẹ một hơi, lập tức nghe được giọng nói của ông lão – “Khâu đồng có hứng thú với cô, cô đi uống chén rượu với hắn đi.”

Mặt Đường Hi trắng tác – “Được.”

Ông lão nói – “Địa chỉ của anh ta đây, đi sớm về sớm.”

“Vâng.”

Cơ thể Đường Hi căng cứng.

Ông lão cười hiền lành – “Đừng khẩn trương, anh ta chỉ một chút ham mê nhỏ, cô chỉ cần chiều theo anh ta, kiên nhẫn một chút, mọi việc xong xuôi thì cũng không có gì.”

Trong đầu Đường Hi chạy qua nhiều hình ảnh, âm thanh cô run lên, cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Chung... Chung lão tiên sinh, tôi... tôi không đi có được không?”

Ông lão mò mò tìm gậy, âm thanh đầy thất vọng nói – “Đứa trẻ ngoan, không có trả giá, thì cũng không có được vật mình muốn, vinh hoa phú quý không phải ai cũng có được.”

“Lúc trước chính miệng cô nói, cô nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, đừng có nói rồi mà lật lọng.”

Đường Hi nghe ra vài tia cảnh cáo trong câu nói kia, cô cắn chặt môi, cứng ngắc gật đầu xuống.

Sáng ngày thứ hai, Đường Hi mang mang một thân thể thương tích về nhà, khi đi đường vẫn còn run rẩy.

Đường Y Y có thể có đời sống vật chất sung sướng, cô cũng có thể như vậy.

Hơn nữa nhất định sẽ tốt hơn.

Bất quá là cô bị chó điên cắn, không có gì đáng ngại, Đường Hi nhịn đau, dùng suy nghĩ làm tê liệt chính mình.

Tiếng mở cửa kinh động mẹ Đường, bà bước nhanh ra phòng bếp – “Tiểu Hi, ngày hôm qua con đi đâu? Buổi tối cũng không về nhà, mẹ chờ con...”

“Mẹ!” Đường Hi mở miệng cắt đứt lời bà – “Con mệt chết đi được, mẹ còn làm phiền con sao?”

Mẹ Đường đuổi tay kéo tay Đường Hi, cô mặc áo cổ chữ V, trong khi lời kéo không ngừng thì đã không kịp che lấp những dấu vết cần giấu kín.

Nhìn những vết tích trên người cô, mẹ Đường cả người vừa run rẩy vừa nói – “Tiểu Hi, con... con nói cho mẹ biết, tối hôm qua con đến đâu? Con có phải bị... có phải bị...”

Đường Hi nói – “Phải, con ngủ cùng một người đàn ông.”

Mẹ Đường tức giận tát cô một cái – “Không biết xấu hổ!”

Bà chỉ tay vào Đường Hi, cả người run lên – “Con sao không giống chị của con, học hỏi chị của mình...”

“Con không phải là học theo đây hay sao?” – Đường Hi cười cười – “Mẹ, sau khi ba qua đời, mẹ ngày ngày nhắc tới Đường Y Y trước mặt con, nói cô ta tốt ra sao, giỏi như thế nào, có phải mẹ cảm thấy cô ta so với con có tiền đồ hơn? Hối hận năm xưa người đưa tới Tần gia không phải là con?”

“Mẹ quên rồi phải không? Ba chết là do Đường Y Y hại, cô ta không tới dù chỉ một lần!”

“Ba con chết không có liên quan tới chị của con! Bác sĩ nói, ba con vì...”

“Còn đứng về phía cô ta!”

Mẹ Đường đưa tay đỡ trán, đầu đau muốn nứt – “Mẹ lúc này không muốn nói chuyện với con, con đi đi!”

Đường Hi lau mặt, tẩy trang đi – “Mẹ, mẹ thật sự không biết hay là giả vờ? Đường Y Y?! Mẹ vẫn lấy cô ta làm niềm kiêu ngạo? Cô ta là đứa con gái lớn thấy chết không cứu! Cô ta cũng chỉ là món đồ chơi trong tay Tần Chính!”

“Mẹ muốn biết là chơi cái gì không? Không phải như người bình thường, chơi trò gì, con chính mắt thấy rõ Tần Chính đối đãi ra sao với Đường Y Y, con nhìn còn cảm thấy đáng thương thay!”

Trước tiên là âm thanh chén trà vỡ vụn trên mặt đất, kế tiếp là tiếng hét mất khống chế của mẹ Đường – “Mẹ kêu con đừng nói nữa!”

Đường Hi vẫn không hợp tác – “Tần Chính là ai? Giữ Đường Y Y bên người vài chục năm, còn không phải là lấy cô ta đi làm đồ nhắm cho đối tác thì là gì?!”

“Mẹ, đừng nhìn con bằng ánh mắt kinh tởm như vậy, Đường Y Y còn bản hơn con.”

“Có lẽ lúc này cô ta ở một chỗ cùng với Tần Chính thì sao?!”

Mẹ Đường tức giận hôn mê bất tỉnh.

Đem tất cả những điều trong lòng nói ra, vành mắt Đường Hi đỏ lên đỡ mẹ Đường vào nhà.

Cô không nhận được thất thanh khóc rống lên.

Có lẽ không nên tới thành phố C.

Nhìn không thấy sẽ không phải hâm mộ, ghen tỵ.

Lúc này, quả thật bị Đường Hi nói đúng, Đường Y Y đúng là đang ở cạnh Tần Chính, chẳng qua Tần Chính đang dùng miệng hầu hạ Đường Y Y.

Y Y còn chưa thấy ai hầu hạ mà cũng bị cưỡng bức nhận lấy.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống này, Đường Y Y cảm giác mình không chịu được, đập một cước qua đá văng Tần Chính.

Tần Chính không chút phòng hờ lập tức bị rớt xuống sàn.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tức đến đau tim

Dưới giường là một lớp thảm dày màu xám nhạt, khi Tần Chính té xuống, cũng không bị va chạm gì.

Nhưng khi bị ngã, anh bối rối vô cùng, vẻ mặt cứng đờ lại.

Sống trên đời bốn mươi năm, lần đầu tiên anh bị người khác đá xuống giường.

Cuộc đời anh chưa từng hầu hạ ai, phá lệ một lần, thì gặp kết cục thế này.

Một hồi lâu sau, Tần Chính bỗng đứng dậy, nhìn chăm chăm người con gái nằm trên giường, không tin được những gì vừa xảy ra.

Anh hỏi – “Vui thích không?”

Đường Y Y cũng đã ăn mặc lại chỉnh tề, ngồi xếp bằng, làm như chuyện không liên quan đến mình nhìn Tần Chính.

Cô cũng nhìn từ trên cao xuống một lúc lâu, ánh mắt bao quát, cảm giác như vậy đúng là không tệ một chút nào.

“Rất mới lạ.”

Nhướng cao đuôi lông mày lên, đường cong sắc bén, khoe miệng Tần Chính giật giật – “Đường Y Y, tôi cảnh cáo em, em đừng tiếp tục thử thách ranh giới cuối cùng của tôi.”

Đường Y Y nói – “Anh làm phiền tôi.”

Tần Chính kiềm nén lửa giận phừng phừng trong người, đưa tay tới, dùng sức kéo cả người Đường Y Y xuống.

Sức lực của anh áp bức cô, Đường Y Y nằm úp sấp trên đùi anh, anh ụp vào đũng quần anh.

Tư thế này khiến người khác không khỏi suy nghĩ viển vông.

Nhưng đối với Đường Y Y thì cô chỉ có bài xích, ghê tởm và cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Ánh mắt anh thâm lại vài phần, hô hấp ngày càng mạnh, sống lưng anh khẽ cong lại, bài tay đặt trên đầu Đường Y Y đè xuống.

Đầu Đường Y Y ngày càng thấp, mũi cô gần kề đũng quần bông đen, nhìn rõ cả hai đường khóa kéo của quần.

Trong mắt cô, Tần Chính đang giương cung bạt kiếm với cô, bằng một tốc độ đáng sợ, thể trận mãnh liệt.

Mọc nhanh như nấm, lớn nhanh như trúc. Trong không khí phảng phất như nghe được tốc độ của nó.

Đường Y Y quay đầu đi, thì bị Tần Chính giật trở lại.

“Hôn nó.”

“Tôi không muốn.”

“Khi nào thì em muốn?”

Sức lực của Tần Chính không giảm mà còn tăng lên.

Đầu Đường Y Y liên tục bị ấn thấp xuống, máu bắt đầu sôi sùng sục chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Cô như một con rối gỗ bị nắm đầu không chế, tức giận hết lên!

“Anh cắt đi!”

Tần Chính bị Đường Y Y rống đến ngây người.

Về mặt anh đơ ra, không nghĩ được điều gì.

Cho đến khi anh phục hồi tinh thần lại, người con gái nằm trong tay anh đã thoát khỏi không chế tự lúc nào.

Muốn bỏ chạy?!

Anh thoải mái giam cầm cô một lần nữa, Tần Chính nhe răng cười, anh dùng ánh mắt nhìn trẻ nhỏ trong thời kỳ phản nghịch nhìn Đường Y Y.

“Muốn chạy sao? Một buổi sáng tốt đẹp như thế này, tôi và em không thể lãng phí một cách vô ích.”

Âm thanh cuối cùng thoát ra khỏi đầu lưỡi, Tần Chính hôn đỉnh đầu Đường Y Y một chút, mùi thơm ngát xông vào mũi.

Người con gái không bao giờ đổi nhãn hiệu nước hoa, cho dù sản phẩm dùng để tắm, rửa đều là những nhãn hiệu cố định, không thay đổi mùi vị.

Sức lực và thể trạng khác nhau của hai người vĩnh viễn chính khoảng cách không bao giờ thay đổi được, mắt Đường Y Y lạnh mặt xuống – “Tần Chính, anh ngoại trừ cường bức tôi, còn biết làm gì khác không?”

Tay Tần Chính mò vào đầu tóc Đường Y Y – “Vây là đủ rồi.”

Anh nhẹ giọng nói bên tai cô – “Tôi cũng không trông cậy em sẽ yêu thương nhưng nhớ tôi, hay có gương mặt tươi cười chào đón tôi.”

Hầm răng Đường Y Y run lên.

Mùi hương nhàn nhạt quanh quần chóp mũi, cô ngừng thở, khuỷu tay muốn đè xuống, mí mắt Tần Chính giật giật, ngay lập tức kiềm chế hai tay cô.

Chạm một giây thôi, anh có thể phải nhập viện.

Sắc mặt anh cuồng nộ, Tần Chính siết Đường Y Y vào ngực, hôn cô, mang theo cơn giận không thể ức chế.

Trí nhớ của người phụ nữ này đúng là không tốt mà.

Lưng chạm vào mép giường bằng gỗ lạnh băng, Tần Chính ngồi phía trước tà áo mở rộng cả lồng ngực, nhiệt độ nóng bỏng, âm hồn không tán, một lạnh một nóng xen lẫn, Đường Y Y không có đường lui.

Tần Chính khi vui sẽ nghĩ ra biện pháp hành hạ cô, khi mất hứng thì cách thức càng nhiều.

Cho dù là bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Đường Y Y không biết lấy đâu ra sức lực, cô đặt tay song song ngực Tần Chính, dùng sức đẩy anh ra.

Tần Chính trơ mắt nhìn Đường Y Y lấy dép đập vào mặt anh, mũi bị ảnh hưởng nặng nhất.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh qui dị trong một giây.

Theo sau đó là giọng đàn ông lạnh như băng cất lên – “Đường Y Y, em giỏi lắm!”

Một bóng dáng lướt nhanh vào toilet, cửa đóng ầm lại bằng một lực mạnh vô cùng, kết thúc bằng âm thanh cửa khóa trái.

Tần Chính đứng trước cửa toilet, sắc mặt xanh mét – “Ra đây cho tôi!”

Tần Chính đã một lần làm như vậy với vị hôn thê của anh, đối phương bị nắm tóc kéo đi, kéo từ phòng khách ra ngoài cửa.

Lần này là vợ của anh, cách thức tương tự như nhau.

“Đường Y Y, tôi nói em ra ngoài, em có nghe không?”

Anh cảm giác trong mũi đột nhiên có chất lỏng nóng ầm chảy ra, sau một giây, mùi máu tanh xộc lên.

Anh đưa tay chùi một cái, thấy toàn là máu.

Tần Chính đóng mắt nhắm lại, đè nén cảm xúc muốn đập cửa xông vào.

“Shit!”

Trong phòng rửa tay, Đường Y Y dựa vào cửa, nghe Tần Chính rống giận, cô lau mặt, thuận tay đem mái tóc lộn xộn đẩy toàn bộ ra sau tai.

Lúc đập anh ta thật là thoải mái! Đặc biệt là khi nhìn thấy vết mặt chết trên của anh ta.

Về tai nghe động tĩnh bên ngoài một lúc, Đường Y Y chuyển người đi đánh răng rửa mặt.

Tần Chính ngồi trên giường, khom người về phía trước, dùng tay bóp mũi lại, bộ dạng chật vật, thê thảm vô cùng.

Trong mắt anh phủ đầy khói mù.

Cảm xúc khó chịu trong ngực hoàn toàn khác hẳn về mặt hiện giờ của anh.

“Tục ngữ nói đúng, trong tình yêu không phải hai bên đều giống nhau, ai yêu nhiều hơn người đó sẽ mất đi ưu thế, sẽ liên tục thỏa hiệp, A Chính, cậu phải chuẩn bị tinh thần.”

Nghĩ cẩn thận lời nói của Tiết Ngũ, Tần Chính nghiền ngẫm ra một loại tư vị khác của cuộc sống.

Không có cách nào diễn tả được, không xong.

Anh nhìn chằm chằm cửa phòng toilet, nghe tiếng nước chảy, gương mặt giãn ra.

Cửa mở ra từ bên trong, Đường Y Y rửa mặt xong bước ra, trên đầu mang băng đô tóc màu đỏ rượu, hoa văn trang nhã.

Cô ngửi thấy mùi tanh, rồi nhìn thấy máu trên nền khăn trắng như tuyết, từng giọt, từng giọt, giống như dùng bút bi màu đỏ chấm từng chấm lên.

Bên trái đột nhiên truyền đến tiếng vang rất nhỏ, Đường Y Y nghiêng đầu, nhìn thấy người đàn ông đứng dựa tường.

Khí thế mạnh mẽ, cao cao tại thượng, lạnh lùng vô cùng.

Nếu như trên mũi có vết máu chưa khô thì khí thế uy nghiêm tản mát ra từ người anh càng kinh người.

Thấy cô nhìn anh như vậy, cho dù cô bước lại, thì cũng không phải là cam tâm tình nguyện, lòng mảy Tàn Chính nhú lại có thể kẹp chết một con ruồi, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt của anh, giọng nói của anh không đếm xỉa đến cất lên – “Đường Y Y, em không thấy sao? Tôi đang bị chảy máu mũi.”

Đường Y Y nói – “Thấy.”

Tàn Chính lấy mắt kính xuống, ấn mạnh vào ấn đường, anh bỗng dung sai bước chạy lại gần.

“Tôi nói, tôi đang bị chảy máu mũi.”

Đường Y Y thông thả trả lời – “Anh gọi cho quản gia đi, tôi không phải bác sĩ hay y tá, nói với tôi có tác dụng gì?”

Cảm nhận được sự hờ hững của cô, ánh mắt Tàn Chính nhìn cô như muốn khoét lên người cô, từ trong hàm răng anh chậm rãi phun ra một câu – “Tàn phu nhân, đây là nhiệm vụ của em”

Khi âm thanh Tàn phu nhân cất lên, cô cảm thấy giống như mùi hôi thối từ cống rãnh xộc lên, khiến cô vô ý thức ghê tởm không chịu được.

Cô cuối cùng cũng chịu nhìn vào mắt Tàn Chính – “Không phải là đã không chảy nữa hay sao?”

Tàn Chính âm u nói – “Em nhìn cho rõ lại đi.”

Đường Y Y nhìn lại hai vết máu đang chảy xuống từ lỗ mũi anh, thấy nhưng không muốn nhìn nói – “Lúc chảy máu mũi, dùng hai tay bóp chặt mũi lại.”

Cô nói tiếp – “Thường thức như vậy học sinh tiểu học còn biết.”

Tàn Chính tức tối đến mức đau tim.

Hóa ra anh chờ một lúc lâu thì nhận được đáp án như vậy, máu mũi vẫn chảy và chờ được một câu trào phúng của cô.

Bình sinh trong đời anh, anh chưa bao giờ cảm thấy thất bại như vậy.

Cho dù anh làm bất cứ cái gì, bản thân anh muốn, thì anh phải có được.

“Muốn mà không được” bốn chữ này chưa bao giờ tồn tại trong cuộc sống của anh.

Trước kia đã không có, thì về sau lại càng không có.

Tàn Chính vuốt nhẹ ngón tay, anh không tin mình không chinh phục được Đường Y Y.

“Quay lại đây”

Không đếm xỉa đến mệnh lệnh phía sau lưng, Đường Y Y nắm tay vặn cửa, đầu không thèm quay lại mở cửa bước ra ngoài.

Cô có thể đánh cuộc với Tàn Chính hay không, đều do bản thân anh ta.

Không thể nào không bày ra vẻ không cần.

Phòng ngủ vang lên tiếng va chạm lớn, Đường Y Y đang bước xuống lầu suy nghĩ – không biết lần này sẽ thay đổi món đồ nội thất nào.

Khi Tàn Chính xuất hiện ở phòng khách, trên người anh là tây trang giày da, khôi phục lại vẻ nho nhã tuấn lãng thường ngày.

Anh nện bước chân dài bước qua khỏi người Đường Y Y, không dừng dù là nửa bước.

Đường Y Y đang trêu chọc Phú Quý và Cát Tường, xoay ót về phía Tàn Chính.

Hai không có bất kỳ trao đổi nào.

Bữa ăn sáng phá lệ yên tĩnh vô cùng.

Trừ Đường Y Y và Tàn Chính, đoàn người quản gia và giúp việc trong lòng thấp thỏm không yên.

Không biết có phải là ảo giác hay không, lão quản gia cảm thấy Tiên sinh đang tức giận.

Đường Y Y vờ như không thấy, lau miệng, rời khỏi bàn ăn.

Trên đường đến công ty, bên trong xe luôn ngập tràn không khí – đè nén, ngột ngạt.

Tín hiệu trước khi giông bão kéo đến.

Tần Chính đột nhiên mở miệng – “Dừng xe.”

Trong lòng giật mình, Đường Y Y có dự cảm xấu.

Cô nghe Tần Chính nói – “Xuống đi.”

Dự cảm của cô đã được kiểm chứng.

Mau đến mức Đường Y Y không kịp chuẩn bị.

Mở cửa xe, Thanh Sơn bước ra một bên khép mi rũ mắt.

Đường Y Y duỗi tay cầm lấy ví da, bị Tần Chính dành trước đoạt lại, ném cho cô hai đồng tiền xu.

“Anh có ý gì?”

“Từ chỗ này ngồi xe 136 đến công ty, mười ba trạm, tốc hành.”

Đường Y Y trừng mắt nhìn Tần Chính.

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Chín giờ làm việc, vậy là không bị muộn rồi.”

Ánh mắt Đường Y Y lạnh xuống.

Anh ta nghĩ gì, cô biết rõ ràng tường tận.

Buổi sáng cô làm cho anh ta không vui vẻ. Giờ anh ta tính sổ.

Tần Chính khép mắt lại, không có ý định tiếp tục nói chuyện với Đường Y Y.

Nhưng trên thực tế, anh vẫn liếc nhìn Đường Y Y, tựa như đang chờ một điều gì đó.

Đường Y Y xuống xe, đứng ven đường, cô nhìn chung quanh một chút, đi về phía trạm xe bus gần đó.

Thanh Sơn ngồi lại trên ghế lái, không ngoài dự đoán, không khí bên trong xe càng đè nén nhiều hơn lúc này.

Tư thái của Tần Chính âm hàn vô cùng.

Người phụ nữ kia thà rằng ngồi xe bus cũng không cuối đầu yếu thế trước mặt anh.

Anh hít sâu vài hơi, nén tâm tình khó chịu trong ngực xuống.

“Đi xem một chút.”

“Dạ.”

Thanh Sơn lại bước ra ngoài.

Anh nhìn Đường Y Y xếp hàng lên xe, bỏ tiền xu vào, đứng một chỗ, tay nắm vòng thắng bằng phía trên của xe bus.

Xung quanh đều là người, không có người khác phải đứng cạnh cô.

Nhưng khi trở lại trên xe Thanh Sơn không nói như vậy

“Trên xe không có chỗ ngồi, phu nhân đứng, xung quanh đều là người, rất nhiều, tất cả nhét vào một chỗ.”

Mấy chữ cuối cùng vô ý nói chậm lại.

Mí mắt Tần Chính khép nửa lại – “Những người nào?”

Ngữ điệu của Thanh Sơn đã hình thành khó mà thay đổi – “Đường như đa phần đều là đàn ông.”

Đuôi lông mày Tần Chính nhướng lên một cái.

Người con gái kia hôm nay mặc áo sơ mi trắng cùng với quần dài đen eo cao, đường cong eo mỏng nhìn không sót một chút gì.

“Trên xe bus tại sao nhiều người như vậy? Còn nhét cùng một chỗ?”

Bộ mặt tú lơ khơ vạm vỡ không đổi của Thanh Sơn xuất hiện một tia bất thường – đây không phải là chuyện thường ngày trên xe bus hay sao...

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng anh không nói ra miệng.

“Giờ cao điểm, mọi người đều đi làm nên đông đúc.”

Trong nảo Tần Chính xuất hiện vài hình ảnh, anh xua nó đi, vuốt vuốt huyết Thái Dương.

Đường Y Y, em lợi hại.

Tôi đồng ý thỏa hiệp.

“Đuổi theo chiếc xe bus kia, trạm tiếp theo kéo cô ấy xuống.”

Nghe vậy, Thanh Sơn lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

Bên trong xe công cộng, Đường Y Y nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ngửi mùi thơm của sữa đậu nành, bánh quẩy và một số mùi hương của buổi sáng.

Cô đột nhiên cảm thấy có một tia nhìn không thoái mái đang chú vào lưng mình, Đường Y Y tập trung suy nghĩ, mặt lạnh xuống xoay người lại.

Người đàn ông trung niên phía sau không đoán được Đường Y Y miễn cảm như vậy, ông ta vừa chỉ nhìn được một chút, những tia tham lam hèn mọn còn chưa kịp tán đi khỏi ánh mắt bị bắt gặp toàn bộ.

Bị Đường Y Y nhìn thẳng, người đàn ông trung niên sắc mặt cứng đờ, không khỏi rung mình một cái, ông ngượng ngập đi chuyển bước chân bước về phía sau.

Đường Y Y thu hồi ánh mắt, không để ý ánh mắt của mọi người xung quanh.

Xe đến trạm, Thanh Sơn lên xe, nói với cô ý tứ của Tần Chính.

Anh lưng hùm vai gấu, thân thể cường tráng, vẻ mặt khốc liệt, ngay khi bước lên lập tức khiến nhiều người nhìn chăm chú, lại thấy tư thể hiện tại nói chuyện với Đường Y Y, bên trong xe vang lên tiếng nói chuyện xôn xao.

Tất cả mọi người trên xe đều dừng lại mọi hoạt động chăm chú quan sát Thanh Sơn và Đường Y Y.

Có lẽ cảm giác được bầu không khí không bình thường, bác tài cao giọng hỏi – “Xảy ra chuyện gì?”

Đường Y Y nhú mày, nhắc chân xuống xe.

Thanh Sơn theo sát phía sau cô.

Khi anh nhìn thấy người con gái phía trước không bước về phía xe đang ngừng, thì khoe môi giật giật, bước chân sai lớn hơn bình thường một chút rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cất giọng nói trầm thấp đủ hai người nghe.

“Phu nhân, Tiên sinh đang đợi cô nhận lỗi.”

Đường Y Y đột nhiên dừng lại – “Thanh Sơn, anh không biết là anh quan tâm quá nhiều chuyện sao?”

Thanh Sơn phun ra hai chữ – “Trả ơn.”

Lông mày Đường Y Y khẽ nhướng.

Cô hiểu Thanh Sơn chỉ sự kiện lần trước.

Năm đó, Tần gia nội loạn, mặc dù chỉ có một thời gian ngắn ngủi, nhưng sóng gió không nhỏ chút nào.

Đám người Thanh Sơn chính là lưỡi đao sắc bén của Tần Chính, mỗi lần đao vung lên là máu chảy.

Dĩ nhiên người đổ máu không phải bọn họ, mà chính là đối thủ.

Có một lần, Đường Y Y vô tình gặp Thanh Sơn đang bị trúng đạn, cô đưa cho anh một viên kháng viêm và vài xô băng bó, một cái nhíp lấy viên đạn ra.

Thu hồi suy nghĩ, Đường Y Y im lặng cười cười.

Thanh Sơn nhất định nói đó là ân tình, cô không còn gì để nói.

“Chuyện của tôi, người khác còn ước gì tránh đi, chỉ có người ngu mới ôm vào người.”

Thanh Sơn cúi đầu xuống, im lặng chấp nhận hai chữ cô ám chỉ.

Đường Y Y lắc đầu, giọng nói mang theo một tia thoải mái, cũng không có ác ý – “Nhiều năm như vậy, chỉ có người to ra, đầu óc vẫn ngốc như vậy, một chút tiến bộ cũng không có.”

Thanh Sơn rũ ngón tay xuống, ngón tay giật giật.

Ngốc? Anh im lặng suy nghĩ.

Bên người anh chợt lóe qua một dáng người, suy nghĩ lạc hướng của anh lập tức bị đập tan toàn bộ, anh khôi phục bộ dáng như bình thường.

Tần Chính lướt qua người Thanh Sơn, kéo Đường Y Y đi như chốn không người, nửa lười nửa kéo vào trong xe.

“Trên người em có mùi gì vậy hả? Khó ngửi muốn chết.”

Nghe thấy lời nói ghét bỏ mùi trên người cô của Tần Chính, Đường Y Y không đáp mà hỏi ngược lại – “Không phải anh kêu tôi ngồi xe bus hay sao?”

Mặt Tần Chính đóng băng lại – “Sau đó em để cho những thằng đàn ông kia nhìn chăm chú?”

Anh đột ngột bắt được một chút cảm xúc thay đổi trên mặt Đường Y Y, hô hấp muốn ngừng lại, sau đó dùng sức cẩu véo bả vai Đường Y Y.

“Ai?”

Đường Y Y đau đến hút không khí – “Ai cái gì?”

Tần Chính lạnh lùng – “Tôi hỏi em, ai nhìn chăm chăm em?!”

Mắt cô híp lại một cái người khác khó mà thấy được, Đường Y Y nghiêm túc nói – “Rất nhiều.”

Nắm ngón tay vô ý thức khép chặt lại, sức lực khủng khiếp vô cùng, về mặt Tần Chính khiến người khác rợn cả tóc gáy.

Cho đến khi Đường Y Y dùng sức thoát khỏi.

Lệ khí giữa lông mày Tần Chính nháy mắt động lại, không nặng thêm.

Thanh Sơn ngồi phía trước cả người căng thẳng, da thịt kéo căng lên được buông lỏng xuống.

Khi đến công ty, Tần Chính vừa ngồi xuống, thì nhận được điện thoại của Trương Tiểu Huy.

“Anh, gần đây anh ra sao? Khỏe không?”

Câu hỏi này đối với một người đàn ông bốn mươi mà nói thì không thích thú lắm, cho nên anh trả lời ngắn gọn.

Trương Tiểu Huy sau một lúc quan tâm sức khỏe của anh mình xong, thì nhắc tới Đường Y Y – “Em đang ở bệnh viện giữ thai, Diệp Thời canh chừng em, qua một thời gian nữa em mới khôi phục tự do.”

“Anh, giúp em hỏi thăm chị dâu.”

Tần Chính lật văn kiện – “Được rồi.”

Trương Tiểu Huy nói tiếp – “Hai người đều nhận giấy kết hôn rồi, thì sống với nhau tốt đẹp một chút, anh đừng bắt nạt chị ấy nữa.”

Tần Chính nói – “Người bị bắt nạt là anh.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, Trương Tiểu Huy cười thành tiếng – “Anh, em nói nghiêm túc.”

Tần Chính vỗ trán, anh đúng khổ, nói không ai tin, em ruột cũng nói là anh đùa.

“Không ai có thể bắt nạt cô ấy.” Trừ anh đây.

Trương Tiểu Huy tận tình khuyên giải, sau khi có bầu lần hai, cảm xúc bị thương nhiều hơn bình thường, cô lo con trai Tiểu Ngón có thể dung hòa với em trai hay em gái hay không.

Hơn nữa sau khi mang thai, thai nhi không ổn định liên tục, nhiều lần xuất huyết, thể xác và tinh thần đều chịu áp lực, nên cô suốt ngày lo lắng đề phòng.

Cô sắp đến mức bị trầm cảm.

Nên khi nghe được tin anh trai và Đường Y Y đăng ký kết hôn, cô mới cảm thấy vui vẻ một chút.

“Anh, có thời gian đi với chị dâu đến thăm em một chút.”

Tần Chính đồng ý – “Được rồi.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, anh đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn qua người phụ nữ trong phòng làm việc đối diện, một lát sau quay trở lại bàn tiếp tục làm việc.

Qua mấy ngày sau, lúc Đường Y Y ra ngoài uống trà chiều với Lý Mi, cô gặp mẹ Đường.

Lý Mi lễ phép chào hỏi, dùng ánh mắt hỏi Đường Y Y.

Đường Y Y nhú đầu lông mày – “Có chuyện gì?”

“Có...” Mẹ Đường lại lắc đầu – “Không có chuyện gì.”

Bà nói nhỏ - “Chỉ là...chỉ là muốn nói với con vài câu.”

Tư thái của bà đầy khẩn cầu, gần như ăn nói khép nép, tựa như nếu Đường Y Y không đồng ý, bà sẽ lập tức quỳ xuống tại chỗ.

Vài người đồng nghiệp cùng đi uống trà chiều nhìn sang, đầy hiếu kỳ.

Trong những người ở đây, có người đã chứng kiến cảnh mẹ Đường đến công ty tìm Đường Y Y.

Còn những người chưa thấy qua một màn kia cũng biết mẹ Đường là ai, dù là ai đi chăng nữa thì người gặp phải mỗi ngày lúc tan sở với ánh mắt trông mong thì không có khả năng không có ấn tượng.

Đường Y Y rũ mắt xuống, bước về phía bên kia.

Trong lòng mẹ Đường vui mừng, mặt mày hoan hỉ kích động, vẻ mặt của bà khiến người khác nghĩ vui đến phát khóc.

Nếu biết trước thế này thì khi xưa đâu cần làm vậy.

Nhìn bóng lưng hai mẹ con, Lý Mi thờ dài, hai người tiếp xúc với nhau sao lại thành cái bộ dạng như thế này.

Còn không bằng người xa lạ.

Dừng bước chân, Đường Y Y chờ mẹ Đường mở miệng.

Mắt mẹ Đường dần dần ướt át – “Y Y, con sống tốt không?”

Đường Y Y nói – “Rất tốt.”

Mẹ Đường không ngừng xoa xoa hai tay – “Anh ta...Anh ta đối xử với con tốt hay không?”

Đáy mắt Đường Y Y xẹt qua tia kinh ngạc.

Trong nhà kia hóa ra có người quan tâm tới chuyện này.

Không phải ai trong đó cũng nghĩ rằng cô may mắn vô cùng hay sao?

Mẹ Đường muốn nói lại thôi, ngập ngừng – “Nếu như con sống không vui, thì rời khỏi Tần gia đi.”

Rời khỏi? Nằm mơ cô cũng muốn, Đường Y Y ngoài miệng nói – “Ồ Tần gia tôi có ăn có mặc, rất vui vẻ.”

Mẹ Đường lấy mu bàn tay gạt nước mắt, chòng qua đời, đưa con gái nhỏ nuôi lớn lên lại đi vào con đường không lối thoát, suy nghĩ không giống bản thân, dạo gần đây nói hai câu là cãi vã, bỏ đi ngày đêm đều không thấy được người.

Đưa con gái lớn đưa ra ngoài từ nhỏ thì ở cùng một thành phố, nhưng muốn ngồi xuống nói chuyện, tán gẫu một chút cũng không có cơ hội.

Hai năm nay, mẹ Đường già đi rất nhiều, cũng mất đi khí chất đoan trang của một người trong đại gia tộc.

“Tần Chính từng đánh con phải không?”

Đường Y Y ngày càng cảm thấy kỳ quái, người phụ nữ này tựa như nín chặt không buông.

Bà ta lại nghe ai đồn thổi điều gì, hay là Đường Hi nói chuyện liên quan đến cô và Tần Chính?

“Bà muốn biết điều gì?”

Mẹ Đường bị hỏi khó.

Thật lâu sau bà mới mở miệng nói – “Mẹ muốn biết con sống có thực sự tốt hay không.”

“Sau đó thì thế nào?” Đường Y Y nói – “Biết rồi thì sao?”

Mẹ Đường duỗi tay chạm vào người Đường Y Y – “Mẹ hối hận.”

Cả người Đường Y Y chấn động.

Cô nghe người phụ nữ trước mặt lại nói tiếp – “Khi xưa mẹ nhất thời hồ đồ, không nên nghe lời ba của con, nếu như chúng ta suy nghĩ ra biện pháp khác, chẳng phải cả nhà chúng ta đều sống bên nhau hạnh phúc hay sao.”

Đường Y Y hít sâu một hơi, vẻ mặt không thay đổi, cô không muốn người khác thấy được cảm xúc của mình.

“Chuyện đã qua rồi, nói lại cũng không thay đổi được gì.”

Mẹ Đường ghen ngào lên tiếng.

“Em của con đã tâm quá lớn, muốn có những thứ không thuộc về mình, nếu con bé bằng một nửa của con thì tốt rồi.”

Đường Y Y nhìn người phụ nữ tóc mai tán loạn, pha lẫn chút tóc trắng, không biết bản thân nên nói gì mới tốt.

Vài chục năm trước, trong hai chọn một, giữ Đường Hi lại, vứt bỏ cô.

Đây là sự thật.

Tất cả mọi chuyện đều rõ ràng trước mắt, không phải năm tháng dần qua là có thể xóa mờ.

Thanh Sơn đứng ở chỗ ngoặt làm công tác của mình.

Trong lúc vô tình lia mắt, anh tựa như phát hiện trong đám đông có điều gì đó không bình thường, nhưng nhìn kỹ thì không thấy khác gì.

Đột nhiên vài người phụ nữ xông đến, va chạm vào nhau.

Các cô gái kia không kiêng kỵ gì, cãi vã kịch liệt, chửi rủa nhau ồm ồm cả lên, người đi đường vây quanh xem.

Mặt Thanh Sơn trầm xuống tránh đi nơi khác, bỗng dưng sắc mặt anh đột ngột biến đổi.

Khi anh có thể lách qua người đi đường, chạy nhanh lại, đồng tử anh co rút nhanh chóng.

Lý Mi đang cuối đầu lướt điện thoại, cánh tay đột nhiên bị người khác túm lấy, cô đau đến mức chửi má nó, khi nhìn rõ người đến là ai, khóe miệng cong lên.

“Có chuyện gì?”

Thanh Sơn trầm giọng hỏi – “Cô ấy đâu?”

Lý Mi bĩu môi – “Anh nói Đường Y Y hả, cô ấy ở bên kia, nói chuyện với mẹ mình.”

Cô bước qua chỗ Đường Y Y cùng với Thanh Sơn.

Bên kia đã không còn một bóng người, không thấy Đường Y Y đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bị lừa

Trên đường Xương Khánh, chiếc Fokker màu trắng lướt nhanh qua dòng xe cộ như điện xẹt, tựa như một vệt trắng chạy ngược gió.

“Tiểu Hi, con chạy chậm một chút, chạy như thế này không an toàn.”

Hơi thở của mẹ Đường căng lên như dây đàn, tim nhảy lên theo tốc độ cao của xe, sắp vọt lên cổ họng.

Đường Hi cắn môi, rướm máu.

Cô hồn nhiên không biết chuyện gì đang diễn ra, suy nghĩ trong đầu loạn lên thành một đồng bùi nhùi.

Cô vừa kích động, sợ hãi và mê mang.

Chạy chậm không được, cô nhất định phải rời khỏi thành phố C ngay lập tức!

Nếu không thì cô mãi mãi cũng không thoát khỏi được.

Mẹ Đường siết chặt dây an toàn – “Con đi thăm bạn bệnh cũng không cần chạy nhanh như vậy, còn bắt mẹ đi cùng, mẹ không kịp chuẩn bị đồ dùng hằng ngày và quần áo mang theo kịp...”

Đường Hi lên tiếng cắt đứt lời mẹ Đường nói, giọng điệu bức bối đầy bất an.

“Mẹ, mẹ đừng làm ầm lên được không? Những vật đó đến nơi mua là được.”

Hô hấp của cô căng lên, thiếu chút nữa không thở được, đừng nói với cô những điều rêu rĩa kia nữa.

Bị con gái la mắng, mẹ Đường tủi thân khước miệng xệ xuống, trong lòng bà cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Bà đang nói chuyện với Đường Y Y, đột nhiên nhận được điện thoại của Đường Hi.

Trong điện thoại, Đường Hi có vẻ sợ hãi vô cùng, nói đang có chuyện rất gấp, mẹ Đường nghe thôi cũng luống cuống, bà vội vã chào Đường Y Y, chưa đi được bao xa thì gặp được Đường Hi đang lái xe trên đường, cô lập tức kéo bà vào xe rồi chạy đi.

Sau đó thì xuất hiện một màn như thế này, bà còn không kịp về nhà thu dọn hành lý.

Mẹ Đường lật tay mở túi, muốn gọi điện thoại, Đường Hi lập tức ngăn bà – “Mẹ, đưa đi động cho con.”

Nhìn thấy mẹ Đường không có ý muốn đưa cho cô, Đường Hi lập tức cướp trên tay bà, tháo pin rời ra.

Lúc này thì mẹ Đường xác định Đường Hi có chuyện gạt bà.

“Tiểu Hi, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?”

Bà suy đoán cuống cuồng trong lòng, thét lớn – “Có phải con vay tiền bọn cho vay nặng lãi?”

Đường Hi vừa nhìn đường, vẻ mặt cô lúc này bối rối như bị phát hiện bí mật muốn che giấu – “Phải, con chưa kịp trả thì những người đó tìm tới nhà, bọn họ sẽ đánh con chết mất, sẽ liên lụy đến mẹ, cho nên chúng ta phải trốn nhanh lên.”

Lời nói và hành động của con gái vô cùng ăn khớp, bà không sinh lòng hoài nghi, bà tức tối chụp tay Đường Hi, môi run run – “Sao con lại hồ đồ như vậy! hả?!”

Mặt Đường Hi hiện lên vẻ hối hận, thuận theo lời của bà đáp lại – “Mẹ, con biết sai rồi, con và mẹ trốn tới nơi không ai quen biết chúng ta, con tìm được một việc làm ổn định, kết hôn sinh con, sẽ chăm lo cho mẹ thật tốt.”

“Sắp sửa lên đường cao tốc rồi, mẹ, mẹ ngủ trước đi.”

Mẹ Đường thở dài, chuyện đã xảy ra như vậy, bà còn lòng dạ nào mà chợp mắt.

Một lát sau, mẹ Đường vội la lên – “Chúng ta đi như thế này, chị của con phải làm sao bây giờ?”

“Tiểu Hi, mẹ cảm thấy chị con không thể sống được ở Tân gia.”

Đường Hi lúc này quả thật không muốn nghe bất cứ việc gì liên quan đến Đường Y Y, cô như bị người khác giẫm lên đuôi, đau điếng nhảy dựng, điên cuồng thét lên.

“Sống được hay không, thì cô ta không phải đa sống vài chục năm rồi hay sao?!”

Chuyển tay lái, tâm trạng Đường Hi kém cỏi vô cùng, cô thốt ra lời độc ác – “Làm đồ chơi cho Tân Chính ngàn ấy năm, cô ta đã sớm quen.”

Lời vừa dứt, tay cô bị mẹ Đường kéo đột ngột, trong sức lực bao hàm tức giận.

Xe chạy vòng vo, đảo trên đường thành vết hằn hình chữ S, Đường Hi vội vã thắng xe gấp lại, cạnh đó là tiếng thét chói tai hết hồn hết vía của cô - “Mẹ, mẹ điên rồi hả?”

Mẹ Đường tát cô một cái – “Đường Hi, ai cũng có thể nói chị con như vậy, nhưng con thì không, nó là chị của con!”

Vài ngày trước, bà ngã bệnh, Đường Hi không bỏ mặc mà chăm sóc bà, còn chủ động đưa bà đến gặp Đường Y Y, bà nghĩ cô đã thông suốt mọi chuyện, nhưng không ngờ.

Dứt lời, nàng tay bị Đường mẫu kéo lấy, bao hàm tức giận.

“Con làm cho mẹ quá thất vọng rồi..”

“A...” Đường Hi không chịu nổi tức tối gào lớn.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng làm, Tần Sơn báo cáo cho Tần Chính tiến triển của sự việc.

“Đây là video lấy được từ siêu thị gần đó.”

Tần Chính nhìn chăm chăm màn hình, trong video mẹ Đường rời đi, Đường Y Y đứng tại chỗ không tới một phút, thì có người đàn ông đứng lại gần.

“Dừng lại.”

Hình ảnh đứng im, tướng mạo của người đàn ông được định dạng, bình thường, không có điểm đặc thù nào có thể khiến cho người khác nhớ kỹ.

Tần Chính nói – “Tiếp.”

Thanh Sơn lên tiếng, “Dạ.”

Hình ảnh lại tiếp tục bắt đầu phát, Đường Y Y đi theo người đàn ông lên một chiếc xe màu đen.

Sự việc diễn ra không quá hai ba giây thì người đi đường lục tục kéo nhau qua lại.

Hai ba phút sau, thì Thanh Sơn và Lý Mi xuất hiện trong màn ảnh.

Phòng làm việc yên lặng tĩnh mịch.

Tần Chính bóp huyệt thái dương đang đau đớn, vẻ mặt âm trầm đáng sợ vô cùng.

Người phụ nữ kia lại chạy nữa sao...

Anh đã vô cùng nhượng bộ, thỏa hiệp, nhẫn nại, kiềm chế bản thân mình, dung túng cô, những hành động này vô cùng kỳ lạ, anh chưa làm bao giờ, nhưng hiện tại mỗi ngày đều được thưởng thức.

Đường Y Y, em không biết đủ!

Tại sao không bỏ xuống khỏi giáp vũ khí mà làm nữ chủ nhân của Tần gia?

Rời khỏi anh, tốt như vậy ư? Khiến cho cô một lần tiếp nối một lần chạy trốn khỏi anh.

Một giây sau, Tần Chính lập tức ngừng đầu dây, trầm giọng ra lệnh – “Quay lại đoạn 5 phút30 giây”

Thanh Sơn lập tức ngừng video ở đoạn anh muốn.

Trong màn ảnh là một người đàn ông xa lạ.

Tần Chính vuốt nhẹ ngón tay, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm màn hình, tựa như phát hiện được điều gì, mắt anh nhú lại.

Sau đó, môi Tần Chính ním chặt lại, một đường cong chậm rãi vòng lên khóe môi, anh rỉ ra một tiếng thở dài, toát ra vài phần thoải mái.

Còn có một chút mừng vui.

Chỉ cần cô không phải bỏ trốn là được rồi.

Nếu không, hành động cử chỉ của anh trong khoảng thời gian này chính là trò cười.

“Ngay lập tức đi điều tra, tôi muốn tài liệu cận kề của người này.”

Thanh Sơn cúi đầu – “Vâng, Tiên sinh.”

Đi được vài bước, anh đột ngột dừng lại, xoay người nói – “Tiên sinh, tôi thấy Đường Hi ở gần đó.”

Khi đó anh chỉ vô tình lướt qua, chỉ liếc nhìn một lần, anh còn cho rằng đó là ảo giác.

Hiện giờ suy nghĩ cẩn thận lại, quả là không bình thường.

Tần Chính gõ tay trên mặt bàn, anh đưa tay ra, truyền đạt mệnh lệnh và chỉ thị.

Thanh Sơn lập tức đi làm những gì anh phân phó.

Rất nhanh sau đó, Đường Hi bị vây trên đường cao tốc.

Mẹ Đường còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì vài người đàn ông hung thần ác sát dẫn hai mẹ con đi.

Đến nơi, Đường Hi bị dẫn một mình đến một căn phòng, cô nhìn thấy người thanh niên cường tráng cao lớn trước mặt, tinh thần lập tức chìm vào đáy cốc.

Thanh Sơn ở trong phòng, trong phòng có tất cả ba người đàn ông, sắc mặt ai cũng khắc nghiệt.

Người đàn ông đầu đỉnh ném qua phía cô một cái ghế - “Người đẹp, ngồi!”

Đường Hi ngay cả thở cũng phát run, cô biết những người này đều là người của Tần Chính, bất cô tới đây là vì điều gì, nhưng trong miệng thì không hé ra một chút sơ hở.

“Các người là ai? Muốn làm gì?”

Người đàn ông đầu đỉnh nhìn người đàn ông râu ria rậm rạp và Thanh Sơn – “Hai người ai trả lời cho người đẹp này đây?”

Về mặt của Thanh Sơn trơ ra.

Tên râu ria rậm rạp cũng không có phản ứng.

Một tia lạnh lóe lên, Đường Hi nhìn thấy một thanh dao găm trong tay Thanh Sơn, tay anh đặt ở giữa sống dao.

Cô siết chặt quả đấm lại, vì sợ, đầu ngón tay run rẩy.

Người đàn ông đầu đỉnh nói – “Người đẹp, không cần run.”

“Chúng tôi chỉ muốn chơi với em một chút thôi.” Anh ta nhe hàm đầy răng trắng ra – “Trò chơi này gọi là “có hỏi có trả lời.”

Đường Hi cất giọng nói – “Tôi không biết gì hết!”

Tên râu ria rậm rạp lập tức ném một cái ghế vào tường.

Chiếc ghế khảm ra vài vết sẹo sâu trên tường, vôi rớt đầy đất, khiến da đầu cô tê dại.

Đường Hi lui người về phía sau, mặt mũi trắng tác như người chết.

Người đàn ông đầu đỉnh sờ sờ đầu mình, đôi môi dày khép mở, lộ ra vẻ mặt anh ta tự cho là “ôn hòa” – “Người đẹp, tính tình của tên kia không tốt, anh đây tốt tính, em nói chuyện với anh là được.”

Đường Hi liếc mắt nhìn Thanh Sơn, ở đây nàng chỉ biết người đàn ông này.

Rất nhiều lần, cô gặp anh ta đi cùng Đường Y Y.

Có lẽ Tần Chính đang ở gần đây.

Anh ta phát hiện không thấy Đường Y Y, đồng thời cũng tìm ra manh mối ở phía cô.

Vờ như không thấy ánh nhìn chằm chằm của Đường Hi trên người mình, Thanh Sơn vẫn cúi đầu vuốt ve thanh dao nhỏ trên tay – “Hai mươi phút trước, trong tài khoản của cô được thêm một trăm vạn.”

Mí mắt Đường Hi nhảy dựng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cô không bật thốt một lời.

Thanh Sơn phun ra từ miệng một chữ - “Ai?”

Đường Hi vẫn không nói tiếng nào.

Thời gian trôi qua từng phút một.

Người đàn ông đầu đinh xoay xoay tròn mắt, anh nhìn về phía Thanh Sơn nói – “Thanh dao găm đó là đồ thật?”

“Râu quai nón, cậu ở gần nhìn kỹ xem có phải hàng xịn không?”

“Đúng vậy.”

Râu quai nón nhìn kỹ, đánh giọng nói – “Độ cứng và độ bén thuộc hàng nhất thế giới.”

“Là loại chỉ cần rạch nhẹ một vết,” Tên đầu đinh khoa tay múa chân nói “Da và thịt lập tức tách rời?”

Thanh Sơn mở miệng nói – “Róc xương cũng không tổn nhiều sức.”

Ba người đàn ông ở trước mặt Đường Hi thảo luận xem bộ phận nào dễ cắt, bộ phận nào chọc vào thì máu chảy nhiều nhất.

Cho đến khi thanh dao găm cách bản thân chỉ vài tấc nữa, Đường Hi sợ đến mức không thốt ra lời.

Thanh Sơn dùng lực tay, lưỡi dao dán lên động mạch chủ của Đường Hi.

Người đàn ông đầu đinh mở miệng mô phỏng tiếng máu bật ra – “Xoẹt, ồ ồ...”

Đường Hi thở hổn hển, ngực phập phồng lên xuống, cơ thể cô run lên liên tục.

Mũi dao găm chạm vào động mạch, cảm giác lạnh buốt thấm vào lớp da mỏng manh bạc nhược, máu trong người cô dường như bị đông lại, không còn nhiều độ.

Thanh Sơn nhẹ lắc cổ tay, mũi sao sắt bén xẹt qua, để lại trên cổ Đường Hi vết máu cong cong.

“Cô có thể suy nghĩ trong ba giây.”

Toàn thân Đường Hi cứng ngắc như đá, nội dung cuộc nói chuyện lúc nãy của ba người kia như hóa thành đàn kiến hàng ngàn, hàng vạn con cắn nuốt đầu óc cô.

Sự sợ hãi và chết chóc lan tràn đến từng thớ thịt, ăn sâu vào tim gan.

Người đàn ông đầu đinh cười một tiếng, hất ta duỗi tay ra – “Một...”

“Tôi nói!”

Thành lũy tinh thần của Đường Hi cuối cùng cũng sụp đổ, cô mặt xám mảy tro nói ra một cái tên.

Đám người Thanh Sơn lập tức chia ra hành động, tìm thông tin tài liệu có liên quan.

Nửa giờ sau, Tần Chính đã có được tin tức chính xác.

Anh ném tập tài liệu lên bàn, vật bên trong rơi ra, phía trên có một hàng chữ: Chung Vi.

“Là nhân vật lớn này sao...”

Tần Chính hút xì gà, miệng sương trắng che đi gương mặt anh, từng mảng đen tối không rõ.

Xì gà bị anh dụi 2 lần nằm bẹp dí trong gạt tàn.

Mở ngăn kéo bên phải ra, Tần Chính cầm một mảnh vải lau chiếc kính gọng vàng bên cạnh, động tác của anh thông thả ung dung, nhưng hơi thở quanh thân lại luống cuống, phần nộ vô cùng.

Đeo kính lên mắt, Tần Chính phun ra một ngụm trọc khí, một thân một mình trở lại Manhattan, lấy từ trong tủ bảo hiểm ra một vật, mang về thánh phố C.

Ở sân bay, Tiết Ngũ chờ trước xe – “A Chính, đưa thứ đó cho tớ đi, tớ sẽ đi gặp lão già kia.”

Anh đảm bảo – “Bảo đảm sẽ mang về cho cậu một Đường Y Y vui vẻ khỏe mạnh.”

Bước chân Tần Chính vẫn không dừng lại – “Tớ tự mình đi.”

Tiết Ngũ cười lắc lắc đầu.

“Đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, nếu tớ đi, sẽ tinh táo hơn cậu, tớ xử lý sẽ lý trí hơn cậu, mọi chuyện sẽ...”

Tiết Ngũ đang nói bỗng đứng im lặng khi Tần Chính bắn một kích ánh mắt qua.

“Được, vậy cậu đi đi.”

Tiết Ngũ bước nhanh đuổi kịp Tần Chính – “Có phải phát hiện Đường Y Y không chạy trốn, cậu cảm thấy thật vui vẻ?”

Tần Chính cũng không e dè – “Đương nhiên.”

Tiết Ngũ liếc mắt nhìn trời, chớp chớp thêm hai cái.

Anh hỏi thêm – “Cậu thật sự muốn đưa không vật đó cho lão già kia mà không tính toán gì?”

Tần Chính lạnh nhạt nói – “Vật đó cũng không quan trọng gì.”

Tiết Ngũ chắc chắn hai tiếng – “Tớ nhớ là cậu quý trọng vô cùng.”

Tần Chính nói – “Lúc trước khác, bây giờ khác.”

Tiết Ngũ gỡ gỡ đầu tóc hơi xoắn – “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì với Đường Y Y, trên đời này không có ai dám ra tay với người của cậu.”

Tần Chính cắn chặt quai hàm dưới, không có dấu hiệu thả lỏng.

Tiết Ngũ từ sau lưng của anh kêu vọng lên – “Cậu nhớ rõ, đừng bao giờ bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng của cậu, nếu làm cho lão già đó phật ý, cậu sẽ bị làm khó một chút.”

Tần Chính bước lên xe.

Tay anh đặt trên chiếc rương màu đen gỗ nhíp nhàng, gương mặt lại lộ ra dáng vẻ bất đồng, căng thẳng và khẩn cấp.

Cho dù không có việc gì xảy ra, không có nghĩa là anh có thể tâm bình khí hòa.

Khi càng nắm chặt vật gì đó rồi, thì càng sợ cảm giác trống rỗng khi bị vuột mất.

Tần Chính chớp mắt nghỉ ngơi.

Chung Vi muốn vật trong rương, vật này anh mua được từ một người Đức trẻ tuổi, đúng như Tiết Ngũ nói, anh luôn cất giữ trong tủ bảo hiểm, trong những vật cất trong tủ bảo hiểm thì vật này anh thích nhất.

Trong lòng Tần Chính, Đường Y Y luôn ở vị trí quan trọng nhất, không gì có thể so sánh được.

Suy nghĩ của anh có chút loạn, Tần Chính đang lạc vào hồi ức của bản thân.

“Tiên Sinh, đến nơi.”

Bên tai anh truyền đến giọng nói của Thanh Sơn, Tần Chính mở mắt, nhắc chân bước xuống xe.

“Chờ ở đây.”

Bỏ lại câu nói trên, Tần Chính cầm theo chiếc rương đi vào trong khoảng sân nhỏ bên trong.

Bốn phía không có một bóng người, im ắng, chỉ có tiếng bước chân và hít thở của Tần Chính, ngẫu nhiên có tiếng kêu vang của vài con côn trùng nhỏ, tựa như có như không.

Cửa được mở rộng ra, Tần Chính cất bước bước vào mảnh vườn nhỏ vô cùng khác biệt đập vào mắt anh.

Anh không bận tâm những điều gì khác, chỉ bước thẳng vào đại sảnh bên trong.

Trong đại sảnh, một ông lão mặc bộ đồ đời Đường đang ngồi uống trà, cũng không ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Uống thử trà tôi pha?”

Đôi giày da của Tần Chính giẫm lên sàn gỗ, mặt anh không chút thay đổi, đôi mắt thâm thúy híp híp lại.

Từ lúc Đường Hi bị bắt, hỏi ra tình hình thực tế, tìm ra manh mối, biết được mục đích thực sự của đối phương, xác định vị trí, rồi anh trở lại Manhattan lấy chiếc rương và anh đến nơi này bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Hết thấy mọi việc đều trong định liệu của ông lão này.

Chính xác, không một chút sai lầm.

Tính đi tính lại, chỉ có một điều – là Đường Y Y.

Trong lòng anh ta, Đường Y Y người này không thể thay thế được.

Anh muốn có cô, ai cũng không thể ngăn được việc này.

Đề rương qua một bên, Tần Chính ngồi trên ghế dựa, tùy ý bất chéo chân.

Ông lão đẩy cốc trà đến trước mặt anh – “Trà thiết quan âm, mới vừa ngâm.”

Tần Chính cầm tách trà lên, cánh mũi khẽ nhúc nhích, đề tách xuống.

Anh mở miệng, giọng nói lãnh đạm – “không hợp khẩu vị của tôi.”

Ông lão cười – “Vậy thật đáng tiếc.”

“Tôi chỉ thích thú một cách đơn giản, trà pha ra dĩ nhiên kém so với trà chính thức được bá sư học nghệ của người có chân tài thực học.”

“Anh nói đúng không? Tần tiên sinh?”

Tần chính nắm hai tay thành nắm đấm, để trên chân, không muốn nói chuyện phiếm với ông lão, anh nói thẳng vào điểm chính – “Phu nhân của tôi không thể rời khỏi tôi, vật ông muốn đã ở đây, cô ấy hiện giờ ở đâu?”

Không ngoài dự kiến, người thẳng thắn nói chuyện sáng khoái, gương mặt ông lão Chung đầy đôi mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc rương màu đen đặt cạnh Tần Chính.

Ý tứ của ông vô cùng rõ ràng – muốn nghiệm chứng thật giả.

Rương mở ra, Tần Chính cũng không muốn lãng phí thời gian.

Trong rương là một Phật ngọc, được đặt trên vải nhung màu vàng, lẳng động theo năm tháng.

Vừa nhìn thấy Phật ngọc, ông lão Chung lập tức kích động đứng bật dậy, ông nắm chặt gậy, không kềm chế được bản thân.

Cuối cùng, ông cũng thấy lại được vật này.

Phật ngọc này là vật tổ truyền của gia tộc ông, lúc trước bị em của ông cụ tổ trộm, bán ra ngoài, qua tay nhiều người, được bán đầu giá nhiều lần.

Theo như lời của cha ông, cả nhà dốc hết tài lực vật lực, vẫn chưa tìm lại được Phật ngọc.

Việc này trở thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng những thế hệ trước.

Ông nội ông trước khi nhắm mắt lia đời, có dặn dò cha của ông cố gắng tìm Phật ngọc trở về với gia tộc, trước khi cha ông nhắm mắt, vẫn còn nhớ mãi không quên chuyện này, nói là không làm được di nguyện.

Chung lão gia thở dài, ông phí rất nhiều công sức, không lâu trước đây mới biết được Phật ngọc nằm trong tay Tần Chính.

Ông cũng từng thăm dò, không chỉ có một lần từng có người ra giá cao mua lại nhưng Tần Chính đều từ chối.

Tiền không được, thì tìm một người có vị trí trong lòng Tần Chính, giá trị của người đó có thể hơn Phật ngọc hoặc bất cứ vật gì khác có giá trị lớn hơn Phật Ngọc trong lòng Tần chính.

Đường Y Y chính là người thích hợp nhất để chọn.

Chung lão gia cố gắng kiềm chế để bản thân mình không rơi nước mắt ngay tại chỗ, ông có thể an tâm đi gặp ông nội và cha mình và tổ tiên Chung gia.

“Tần tiên sinh, Phật ngọc này đối với gia tộc của lão đây chính là vinh quang gia tộc.”

Mặt Tần Chính không chút thay đổi.

Ánh mắt anh không một tia gợn sóng, chỉ muốn rước vợ mình về, căn bản không quan tâm ông lão đang nói gì, chuyện xưa ra sao.

Nếu không phải lúc này người còn chưa gặp được thì anh đã ra về bực bội.

Nhìn ra đối phương không còn kiên nhẫn, Chung lão gia hắng giọng – “Nếu Tần tiên sinh đã hào sảng như vậy, tôi cũng không làm chậm trễ thời gian của anh nữa.”

Sau đó, Chung lão gia đưa tay ra sau, người thanh niên phía say lưng lập tức bước tới gần, khom người lại.

Chung lão gia rí tay vài câu, người thanh niên xoay người rời khỏi.

Tần Chính chú ý hướng đi của người thanh niên, từ lúc anh ta bước ra ngoài, đến lúc anh ta bước vào.

Bàn tay đặt trên chân khề nhúc nhích, Tần Chính khép nửa mí mắt, nhìn anh tựa như ung dung bình thản.

Người thanh niên khom người nói vài câu bên tai Chung lão gia.

Sắc mặt Chung lão gia đột ngột thay đổi.

“Tần tiên sinh, chuyện đột ngột phát sinh, phu nhân của anh chỉ sợ có chút việc...”

Giọng nói già nua đột ngột dừng lại, phòng khách lâm vào tĩnh mịch, sau đó chính là âm thanh người đàn ông chạy vào, bóng lưng vội vàng vô cùng.

Uống hết nước trà còn sót lại trong chung, Chung lão gia bước lên lầu hai.

Ông bước đến trước cửa một phòng, có một người thanh niên đang đứng giữ cửa.

“Tần Chính đã đến.”

Chung lão gia chống gậy, vừa đi vừa nói – “Tôi nói cho anh ta biết, cô đã chạy trốn theo hướng bờ sông, có lẽ giờ này anh ta đang chạy qua đó.”

“Ông già này đã sắp đặt người ăn mặc giống y cô, ngay lúc Tần Chính chạy đến sẽ nhảy vào trong nước, cô đoán xem anh ta có nhảy theo xuống không?”

Đứng bên cửa sổ, Đường Y Y nói – “Không thể nào.”

Người đàn ông đó từ trước tới giờ không tâm tình không bao giờ bị tác động bởi bất cứ điều gì, lý trí của anh ta bao trùm tất tình lục dục, không có chuyện anh ta sẽ xúc động vì cô rơi xuống nước mà lấy thân mạo hiểm.

Chung lão gia nói – “Cô gái, lời này của cô nói quá sớm.”

Ông đưa cho cô một cái kính viễn vọng.

Đường Y Y rũ mắt xuống, duỗi tay cầm lấy kính viễn vọng.

Tầm mắt cô được phóng xa, phong cảnh bên bờ sông trong chớp lát cô nhìn thấy không sót gì, kể cả người con gái đứng đó từ sớm.

Đường Y Y mím môi, thấy bóng dáng Tần Chính xuất hiện trong tầm nhìn, cũng nhìn thấy người con gái ở đó nhanh chân chạy đi, rồi trượt chân rớt xuống sông.

Trong tầm mắt Đường Y Y, gương mặt Tần Chính được phóng đại, có thể bắt kịp cảm xúc kinh hoàng, thất thố sắp toát ra từ trong đôi mắt anh.

Tựa như một cái chốt nào đó bỗng dưng được bật mở ra, anh bỗng dưng mất đi năng lực tư duy của người bình thường.

Anh không còn là người đàn ông ngông cuồng tự đại, trầm ổn, lạnh lùng, mọi chuyện đều nắm trong lòng bàn tay anh.

Điều này hoàn toàn xa lạ, một Tần Chính hoàn toàn xa lạ, cô chưa bao giờ được thấy qua. Đường Y Y ngẩng người.

Ổng kính như một camera quay chậm, Đường Y Y nhìn thấy các cơ thịt của Tần Chính căng thẳng, không một chút do dự tung người nhảy xuống sông.

Anh không chút lưỡng lự, thậm chí không có thời gian chuẩn bị.

Tựa hồ có tiếng nước ầm vang vì có người nhảy xuống vang lên bên tai cô.

Đường Y Y bỗng dưng hoàn hồn lại, một màn trước ống kính còn lưu lại trong đầu cô.

Chung lão gia cũng cầm kính viễn vọng, đúng lúc nói ra suy nghĩ của mình – “Một người như anh ta mà bị lừa như vậy, chắc hẳn đây là lần đầu tiên.”

Đường Y Y khép mắt lại, thần sắc lạnh lùng như băng – “Ông có ý gì?”

Cô bị mang tới nơi này, đại khái cũng đoán được ông lão này muốn được vật gì đó từ trong tay Tần Chính, dùng cô để đàm phán đổi vật đó.

Tình hình hiện tại, có lẽ vật đó đã đến tay.

Nhưng, tại sao đối phương lại phải bày ra một màn vừa rồi?

Không thể nào là vì cô, hay đối phương muốn thử dò xét vị trí của cô trong lòng Tần Chính?

Cô và ông lão này không hề quen biết.

Tần Chính càng không có khả năng có qua lại gì với ông lão, đến mức có thể làm những chuyện vượt qua mức độ thông thường.

Chung lão gia nói – “Phật ngọc chính là Chung gia truyền thừa cho con cháu, nhiều năm trôi qua, cuối cùng cũng có thể trở về với Chung gia.”

Đường Y Y nhìn ông lão trước mắt cầm Phật ngọc, khóe mắt cô khẽ nhưnng.

Nguyên lai chính là vật này.

Tần Chính có thể lấy vật này ra trao đổi, quả thật làm cô không ngờ được.

Người đàn ông kia có rất nhiều thủ đoạn, hoàn toàn có thể không cần lấy vật ra trong trường hợp này, đồng thời cũng có thể mang cô về, cô tính đến rất nhiều khả năng, duy nhất chỉ không có tính đến việc anh mang nó ra đổi.

“Vì sao phải tìm người cải trang thành tôi để lừa anh ta?”

Chung lão gia không trả lời, nói lại – “Cô gái, cô nên rời khỏi đây.”

Đường Y Y vừa đi khỏi, người thanh niên trẻ cảm thấy kỳ lạ, không nhận được hỏi – “Lão gia, người làm như vậy là gì điều gì?”

Chung lão gia nhẹ nhàng sờ Phật ngọc, âm thanh già nua mang theo vẻ nặng nề - “Thằng nhóc họ Tần kia bị ăn thiệt thòi lớn như vậy, theo phong cách làm việc của anh ta, bị người khác gài bẫy như vậy, không thể nào anh ta bỏ qua.”

“Tôi đã đến từng tuổi này, đâu không lại anh ta.”

Người thanh niên vẫn không hiểu ông lão muốn nói gì.

Chung lão gia nói tiếp – “Nghe nói hai vợ chồng họ không hợp nhau, Đường Y Y không có tình cảm với Tần Chính.”

“Kế hoạch của ta là để trợ giúp cho Tần Chính, dù là bao nhiêu thì cũng có chút tác dụng, khi anh ta tỉnh táo lại, sẽ hiểu những gì ta làm”

Đào một cái bẫy để anh ta nhảy xuống, chính là giúp anh ta một tay.

Chỉ vì muốn giảm thấp nhất khả năng sau này phải đối đầu với anh.

Chuyện này, người đuổi lý chính là ông, mặc dù có thể lấy lại vật gia truyền, nhưng ông sử dụng thủ đoạn không quang minh chính đại, Chung lão gia lại cảm kính viễn vọng xem một lần nữa.

Bên bờ sông, Tần Chính đã lên bờ, ném người con gái giả mạo lên mặt đất, y phục và đầu tóc của anh đều bị thấm nước ướt sũng, vẻ mặt tức tối điên cuồng, như một mãnh thú bị kích thích, muốn xé nát tất cả mọi thứ, Đường Y Y đang bước qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Anh bị người con gái kia cho vào quên lãng

Tần Chính há mồm thờ đốc, mỗi động tác của anh đều theo bản năng, ngập tràn lừa gạt.

trên kính mắt đều là nước, tầm nhìn của anh bị nhòe đi.

Nghe thấy có tiếng người bước chân đi tới, Tần Chính ngừng động tác lấy mắt kính xuống, anh nghiêng đầu nhìn qua, đôi mắt híp lại.

Vóc dáng cao gầy bước lại gần, tiếng bước chân càng gần, hình dáng người đến càng rõ.

Gương mặt đuôi mày này khác sâu vào trong tâm trí của anh.

Hồ hấp của anh đột nhiên ngừng lại, nặng nề, Tần Chính cất bước chân chạy lại, nhịp bước tán loạn, anh chạy đến gần Đường YY.

anh tăng thêm sức mạnh vào năm ngón tay, đè lên cánh tay Đường YY, siết chặt lại, cảm nhận nhiệt độ và sự mềm mại dưới lòng bàn tay.

một giây sau, cả người Đường YY bị Tần Chính giam vào trong khuỷu tay, mặt đung mạnh vào lồng ngực của anh.

Cả người Tần Chính ướt sũng, trong khoảnh khắc dính sát vào Đường YY, cả người ẩm ướt của anh vây quanh áo sơ mi màu xanh lam sạch sẽ của cô.

Chỗ nào cũng bị thấm ướt.

Đường YY giãy dụa, cô và Tần Chính người giãy người siết chặt lại.

Tim cô dán vào tim anh, nhảy bang bang.

Khi Tần Chính cuối đầu, nước trên mày, mi mắt, chóp mũi đều rớt xuống mặt, xuống người Đường YY.

Chớp mắt sau đó, cả người Đường YY như ướt đẫm khi đi dưới cơn mưa phùn rả rích.

một giọt nước đậu trên cằm cô, ngứa vô cùng, nhưng hai tay cô bị Tần Chính siết chặt, không nhúc nhích được, muốn gãi cũng không gãi được.

Càng muốn lờ đi cảm giác ngứa ngáy thì lại càng không chịu nổi, Đường YY không có cách nào khác đành phải cọ vào đầu vai Tần Chính.

Tần Chính không có phát giác ngay lập tức.

Vài giây sau, anh mới phát giác hành động đó của cô, rồi âm thầm cảm nhận.

Cảm nhận một lúc, khóe môi Tần Chính cong lên.

anh không quan tâm nguyên nhân gây ra sự việc là gì, chỉ cần kết quả khiến anh hài lòng là được.

“Lão già kia,” đôi môi lạnh cọ trên đỉnh đầu Đường YY, giọng nói khàn khàn của Tần Chính cất lên, “Chơi tôi.”

“Ông ta nói em chạy trốn về phía bờ sông, lúc tôi chạy đến, thì thấy một người con gái rơi vào trong nước.”

“Lúc đó khoảng cách khá xa, tôi chỉ nhìn thấy cô ta mặc quần áo giống em mặc lúc sáng, tôi nghĩ là em, nên lập tức nhảy xuống không kịp suy nghĩ.”

nói đến đoạn này, Tần Chính dừng lại, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào người con gái không coi ai ra gì trong lòng ngực mình, cố gắng nhìn xem trên mặt đối phương có chút biến hóa nào không.

Vì như căng thẳng, kinh ngạc.

Hoặc là...

Cảm động.

Nhưng cái gì cũng không có.

Về mặt anh tối tăm âm trầm, cánh tay Tần Chính dùng thêm sức, muốn khảm Đường YY vào trong cơ thể mình.

“không ngờ mọi người là lão già kia dựng nên.”

Đường YY nói – “Là do anh quá ngu ngốc.”

Mây nhướng lên, màn đêm che phủ anh, về mặt Tần Chính khó coi vô cùng.

một lúc lâu sau, anh đột ngột cúi đầu nở nụ cười – “Đúng vậy, tôi quá ngu ngốc.”

Đường YY nghe được tiếng nói nghiêng răng nghiêng lợi bên tai – “Em nói xem tôi vì sao lại như vậy?”

“Còn có thể vì cái gì nữa?” Tần Chính làm bầm lều bầu, nảy sinh ý định độc ác cắn lỗ tai Đường YY, cho đến khi sắp rướm máu anh chuyển qua cọ xát.

“Đáng lý tôi nên nhớ ra, khả năng bơi lội của em còn tốt hơn tôi.”

Khi anh nhảy xuống sông, bơi về phía người con gái đang giãy giụa trong nước, anh đã phát hiện điều gì đó không đúng.

Khả năng bơi lội của Đường YY tốt vô cùng, sẽ không xảy ra chuyện cô bị mất khống chế, kinh hoàng.

Cho đến khi anh bơi tới nơi, thấy được người, anh tức đến mức mặt đen xì.

Đường YY nghe ra trong lời nói của Tần Chính bao gồm trào phúng và tâm trạng đáng buồn khiến anh thở dài – “Đúng là do tôi quá ngu xuẩn.”

Trong tình thế cấp bách, chỉ số thông minh bị teo lại thành hạt lúa lép, anh không còn quan tâm tới bất cứ điều gì khác.

“Khụ...”

Người con gái được Tần Chính vớt lên từ dưới sông bị hai người xem như không khí, cô bị sặc nước, khó chịu vô cùng, tiếng “khụ” vừa rồi là do bản thân không nhịn được nữa.

Vô tình phá vỡ bầu không khí quái dị.

Người con gái mặt mày tái nhợt, cơ thể ốm yếu run lên lẩy bẩy, vừa lúng túng vừa sợ hãi.

Quần áo cô dính nước ướt đầm, dính vào da thịt ôm lấy tay chân, hiện rõ lên đường cong xinh đẹp, mông lung.

Dáng người đúng là bản sao của Đường YY.

Rất đẹp, nhìn vào cảm thấy yếu đuối, khơi dậy bản năng muốn che chở của phái nam, Đường YY nhìn thoáng qua, cuối cùng rút ra được kết luận trong lòng.

Ông lão kia tìm một người tùy ý?

Hay là ông ta có thâm ý khác?

Khóe mắt cô quét về phía Tần Chính một cái không dễ dàng phát giác, Tần Chính cũng không nhìn người con gái bên cạnh thêm một cái nào.

Người con gái lấp ba lấp bấp giải thích – “Đúng rồi, xin lỗi, tôi...tôi...”

Tần Chính cau mày, dặt tay Đường YY rời khỏi.

Bước chân của anh rất lớn, Đường YY phải cố gắng phải theo kịp.

Thanh Sơn đang đứng chờ trước cửa xe lập tức ném tàn thuốc đi, anhdùng giày da giẫm tắt ngọn lửa, rồi khom người mở cửa xe, ánh mắt không dừng lại dù chỉ một giây trên dáng người chật vật của Tần Chính.

Xe ngừng ở gần một khách sạn, Tần Chính dắt Đường YY bước vào.

Người đàn ông có ngũ quan hình lập thể như điêu khắc, dáng vẻ cao ngất, vai rộng, chân dài, cả người ướt đầm, bộ dáng như vừa được vớt ra từ trong nước, thấp thoáng thấy được từ mùi cơ mạnh mẽ đầy lực, đập mạnh vào thị giác người khác, hai cô gái trẻ nhìn thấy anh mắt đỏ bừng cả khuôn mặt.

Dù là nhìn bất cứ chỗ nào trên người người đàn ông này, đều lộ ra tâm tình kích động không bình thường của hai cô.

Đúng là khảo nghiệm sức chịu đựng mà.

“Có vấn đề gì không?”

Giọng người đàn ông trầm thấp vang lên, toát ra tia không kiên nhẫn và độ lạnh đến âm, hai người con gái run lên, ngại ngần cụp ánh mắt xuống.

Hai cô đều không dám ngẩng đầu lên.

Cầm thẻ mở cửa phòng, Tần Chính dắt Đường YY bước vào thang máy, suốt cả đoạn đường anh không hề buông tay Đường YY ra.

Cửa thang máy khép lại, Đường YY nói – “Có thể buông lỏng tay ra không?”

Tần Chính ngoảnh mặt làm ngơ.

Bước vào phòng, Đường YY bị Tần Chính áp vào trên cánh cửa – “Chúng Vi có làm gì em không?”

Đường YY dễ dàng đoán ra người anh đề cập là ông lão kia – “không có.”

Tần Chính chặn những không lùi mà tiến thêm một bước – “Để tôi xem một chút.”

Đầu ngửa ra sau, ót Đường YY chạm vào cánh cửa – “Tôi đã nói rồi.”

Tần Chính nói – “Tôi cũng đã nói.”

Hai người giằng co không ai chịu nhường ai.

Ừng ục...

âm thanh phát ra từ bụng Tần Chính, thần sắc của anh tự nhiên như không – “Em nghe rồi chứ.”

Đường YY nói – “Nghe thấy gì?”

Tần Chính dùng một tay kiểm chế Đường YY, một tay cời nút áo sơ mi – “hiện tại tôi rất đói bụng.”

anh cúi người, môi vờn trên cổ Đường YY, mút mát từng tắc một.

Tay anh dùng lực kéo áo sơ mi Đường YY xuống, mở toang.

Áo sơ mi trong tay anh nhăn nhúm thành một nùi.

Sức lực cách nhau quá xa, Đường YY khẽ thở dài, khóe mắt cô lạnh buốt – “Tần Chính.”

cô gắng từng chữ phun ra từ trong kẽ răng – “Đừng làm cho tôi ghét anh thêm.”

Tần Chính bỗng đứng ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Đường YY, trong đó dục vọng rừng rực âm ỉ.

Tên đã lên dây, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra một mũi xuyên tim.

anh hít sâu, đè cả người lên Đường YY, hơi thở phập phồng, kiểm nén bản thân.

“Em đang uy hiếp tôi, phải không? YY?”

Đường YY thừa nhận một cách tỉnh táo – “Phải.”

một lúc lâu sau, từ trong khóe môi Tần Chính phun ra hai chữ - “Rất tốt!”

anh lui người về phía sau, ép bản thân quên đi dục vọng đang ầm ỉ sôi trào đối với Đường YY, dờn người rời khỏi cô, xoay người bước vào phòng tắm, vừa đi vừa mở khóa quần tây, từ trong cổ họng học ra câu nói hết sức trầm thấp – “Em thắng!”

Đường YY thở nhẹ một hơi.

Vừa rồi nếu Tần Chính không lui bước, thì cô cũng không thể nào chống cự lại được.

Kéo áo sơ mi lại, vói tay vào bên trong áo sửa lại nội y, Đường YY đứng im tại chỗ.

Lần này vậy mà Tần Chính không giống như mọi khi cưỡng ép cô đến đường cùng để anh muốn làm gì thì làm mà không hỏi đến cảm giác của cô.

Quả thật làm cho cô bất ngờ.

Nhớ lại một màn vừa rồi bên bờ sông, Đường YY bất giác nhủ thầm, ngay cả khi Tần Chính tắm xong bước ra cô cũng không biết.

Vén vài sợi tóc ướt trên trán ra phía sau, Tần Chính lờn người con gái đang đứng ngăn người ra đó – “Lại đây.”

Đường YY hoàn hồn lại – “Có chuyện gì?”

Tần Chính choàng khăn tắm lớn quanh người, dáng dấp như người mẫu, điều đáng tiếc duy nhất là người xem đã xem đến ngán.

“Chung Vi chuyển một trăm vạn vào tài khoản của em em.”

Nghe nhắc tới Đường Hi và ông lão kia có liên quan đến nhau, Đường YY cũng không lộ ra vẻ giật mình.

Khi cô bị bắt đi không bao lâu, đã phân tích ra những điều lắt léo trong đó.

Tần Chính mở miệng – “Chung Vi làm như vậy, vì muốn lấy đi Phật ngọc trong tay tôi.”

Đường YY nói – “Tôi biết rõ.”

Tần Chính nhướn mí mắt, im lặng nhìn Đường YY.

Đường YY cũng không nói thêm lời nào.

Tần Chính nhướn mày – “Tần phu nhân, vì em, trong nhà đã tổn thất một số tiền rất lớn, em không nói thêm câu nào sao?”

Khóe mắt Đường YY giật giật – “một số tiền rất lớn là bao nhiêu?”

Tần Chính vuốt nhẹ ngón tay – “Em muốn đền lại cho tôi?”

Đường YY nói – “Đúng, đền lại cho anh.”

Giọng nói Tần Chính đầy ẩn ý – “Sợ là em đền không nổi.”

Đường YY nhìn anh – “Cho tôi một con số.”

“Phật ngọc là vật trước kia tôi vô tình có được, mặc dù là vật khó có được, nhưng tôi cam tâm tình nguyện lấy ra, dĩ nhiên không tính thành con số,” Tần Chính thay đổi tư thế, nói tiếp – “Chủ yếu là tổn thất tinh thần.”

Khuôn mặt Đường YY lập tức lạnh xuống – “Coi như tôi chưa nói gì.”

Nửa giờ sau, Thanh Sơn đến đưa quần áo.

Tần Chính mặc tây trang, lấy lại hình tượng áo mũ chỉnh tề thường ngày.

“Thành phố D có nhiều khu phố bán đồ ăn vặt, nổi tiếng gần xa, chúng ta đi tham quan một chút.”

Đường YY nghi ngờ bản thân mình vừa nghe nhầm – “đi đến khu phố bán đồ ăn vặt?”

Người đàn ông này khi nào thì có hứng thú với những quán ăn vặt nhỏ thế này? Thực sự muốn ăn?

Tần Chính ngẩng đầu – “Đúng vậy.”

Sau bốn mươi phút đi dạo loanh quanh, hai người đứng tại khu phố ăn vặt trong truyền thuyết, tận hưởng cảm giác ồn ào náo nhiệt.

Đường YY ngửi thấy mùi bánh tổ chiên thơm phức, ánh mắt đảo qua, cô bỏ lại Tần Chính bước đến gian hàng phía trước.

“một phần bánh tổ.”

Bác gái nhanh nhẹn rưới tương ngọt – “Có ngay.”

Tần Chính đứng bên cạnh Đường YY, lông mày nhíu lại.

Bác gái nhìn đến cách ăn mặc của hai người, cũng biết là người có tiền, bà vội vã hỏi Đường YY – “Sao không gọi cho bạn trai của cô một phần? Làm một phần cho anh ta nhé?”

Đường YY giả vờ như không nghe thấy.

Tần Chính nói – “Tôi ăn cùng cô ấy.”

Bác gái cười tủm tỉm nói – “Hai người thật là yêu nhau.”

Bánh tổ nhúng vào dầu sôi, từ màu trắng chuyển sang màu vàng, lấy ra khỏi chảo, đặt vào chén nhựa màu trắng, mùi thơm bốc lên, xộc vào mũi.

Đường YY trả tiền, bung chén bước đi.

Tần Chính đuổi theo cô.

“Món này ăn được không? Có bị tiêu chảy không?”

Đường YY ăn bánh mật, gương mặt đầy nét thỏa mãn – “Tôi thì không, còn anh thì có.”

Ẩn ý là, không có phần của anh đâu.

Khóe môi Tần Chính run rẩy.

Cả chén bánh tổ vào bụng Đường YY toàn bộ, Tàn Chính không ăn một ngụm nào.

Nhìn Đường YY mua một phần đậu hũ thối, sắc mặt Tàn Chính khó coi vô cùng.

“Vứt đi!”

Đường YY nói – “Tôi ăn, đâu phải anh ăn.”

Mặt mũi Tàn chính đầy vẻ ghét bỏ - “Em muốn xông chết tôi phải không?”

Đường YY mở miệng cắn một ngụm lớn, nhai kỹ nuốt chậm – “anh có thể tránh ra.”

Mùi của tàu hũ thối quá nồng, người bình thường tuyệt đối không chịu nổi, người coi nó như mỹ vị rất ít, Tàn Chính nín thở, tránh ra vài bước, rồi lại xấp lại gần.

anh cất giọng lạnh lùng – “Đường YY, nếu em không ném nó đi, tôi sẽ hôn em trên đường ngay.”

Nghe vậy, Đường YY thông thả ung dung nuốt ngụm đậu hũ thối xuống – “anh chắc chắn?”

cô mở miệng, đầy mùi tàu hũ thối.

Đột ngột bị hít đầy hơi tàu hũ thối vào trong lồng ngực, Tàn Chính bật cả gân xanh lên trán.

Được rồi!

Đường YY, em lợi hại!

Hơi thở quanh người Tàn Chính âm u hẳn đi, trước kia cô không có khả năng ăn những món này, không có thời gian cũng như không có cơ hội.

Tất cả những điều này đều là do hai năm mất tích mà ra.

Lưu Đình Vân không khỏi có liên quan.

Lưu Đình Vân đang xem mắt ở một quán cà phê đột ngột hắt hơi mạnh.

Người đàn ông đeo kính mắt ngồi trước mặt vẫn nói liên tục không ngừng, tâm trạng anh kích động vô cùng, nói đến mức văng mửa phún vào mặt người đối diện.

Lưu Đình Vân chặc lưỡi, cùng là đàn ông, đồng thời cũng đeo mắt kính, vì sao người đàn ông ngồi trước mặt cô khác một trời một vực so với Tàn Chính như vậy?

Có lẽ mắt kính gọng vàng khác với mắt kính của người này.

Lưu Đình Vân gạt bỏ suy nghĩ trong đầu.

Kể cả gương mặt, dáng người, khí chất, cách nói năng...

Đúng vậy, không có điểm nào có thể so sánh được.

một lát sau, người đàn ông đeo kính mắt ngó người ra nói – “Ngại quá, tôi nói nhiều quá phải không?”

“Bởi vì tôi nghĩ khi hai người tìm hiểu nhau, quan trọng nhất là thẳng thắn với nhau, cho nên chuyện tôi đã trải qua một mối tình cũng muốn cho em biết rõ. Để em có thể hiểu tôi hơn.”

Lưu Đình Vân cười cười – “Tôi hiểu.” Mới là lạ!

Từ lúc anh ta ngồi xuống, đã bắt đầu kể về bạn gái trước đây, của cái trong nhà ra sao, đi xe gì, theo đuổi anh ta ra sao.

Đúng là biết cách lợi dụng bạn gái cũ, còn dát vàng lên mặt mình vì chuyện này, nâng cao giá trị của bản thân.

Nghe được câu trả lời của Lưu Đình Vân, người đàn ông ngồi đối diện lập tức nở nụ cười tươi tắn, cả người đầy tự tin nói – “Tôi nghĩ Lưu tiểu thư có tam quan giống mình, hết sức ăn nhịp cùng nhau.”

Khóe miệng Lưu Đình Vân giật giật, làm sao mà anh ta thấy được điều quái quỷ này?

Dùng con mắt thứ ba? Thuật đọc tâm?

“Luu tiểu thư có kế hoạch gì trong tương lai không?” – Người đàn ông đeo mắt kính nói tiếp – “Bản thân tôi nghĩ rằng, trong giới giải trí không phải là một nơi có thể phát triển dài lâu.”

Luu Đình Vân – “Ý anh là sao?”

“Luu tiểu thư bây giờ đã ba mươi một tuổi, độ tuổi của cô, nói hơi khó nghe chính là đã hết tuổi tỏa sáng của một ngôi sao.” Người đàn ông đeo kính mắt nói tiếp – “Luu tiểu thư chắc hiểu ý tôi muốn nói.”

Luu Đình Vân nhấp một ngụm café.

Người đàn ông nói tiếp – “Luu tiểu thư đừng hiểu nhầm ý tôi, tôi không có ý coi thường năng lực của cô.”

“Mỗi người đều có đam mê của bản thân mình, kiên trì với nó, bỏ công sức ra cố gắng phấn đấu, đều đáng được tôn trọng.”

Luu Đình Vân lại nhấp thêm một ngụm café.

Người đàn ông đeo kính mắt lại nói thêm một đồng đạo lý lớn, mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói tiếp – “Sau khi kết hôn, tôi mong cô có thể có một công việc ổn định hơn hiện tại.”

“cô có thể mở một cửa hàng chẳng hạn, giống như bạn gái trước đây của tôi...”

Lại bắt đầu điệp khúc.

Luu Đình Vân ngáp dài một cái, mặc niệm cho lần xem mặt đầu tiên của bản thân hai giây.

Đường YY bị bắt đi đăng ký kết hôn, còn cô thì bị bắt đi xem mắt.

Bây giờ chỉ mới là nửa năm thôi, ây da.

Rời khỏi khu phố ăn vặt đã hơn mười giờ tối, Tần Chính bị mùi của đậu hũ thối tra tấn cả thể xác và tinh thần, anh mãnh liệt yêu cầu Đường YY đi rửa răng.

Đường YY không mang theo bất cứ vật dụng nào, đành dùng vật dụng trong khách sạn.

Trước khi ngủ, Tần Chính cạy răng môi của Đường YY, khi anh ngửi được mùi bạc hà thơm ngát thì tâm trạng u ám mới tan đi.

“Em định khi nào thì tổ chức hôn lễ, đi anh hay đi Pháp?”

Bất chợt nghe câu hỏi của anh, da đầu của Đường YY tê rần lên – “Tần Chính, thực sự anh muốn làm gì?”

Tần Chính không trả lời cô mà hỏi ngược lại – “Em không biết?”

Đường YY nói – “Tôi không biết.”

Hơi thở của Tần Chính trầm xuống, anh thân nhiên trả lời – “Tôi đang tỏ tình với em.”

Đường YY xoay mặt qua nhìn anh, tựa như nhìn thấy quỷ.

Tần Chính cúi đầu gần lại – “Đường YY, có phải em cũng nên đáp trả tôi?”

Đường YY nói – “anh nghĩ xem tôi lấy gì đáp trả anh?”

Trong giọng nói của cô lộ ra vẻ mỉa mai, Tần Chính ngưng mắt nhìn cô một lúc lâu thật sâu, không khí đột ngột yên tĩnh.

Trong gian phòng tối om, không một tiếng động.

không biết trải qua bao lâu, trong bóng tối giọng của Tần Chính vang lên.

“Chuyện trước kia, đừng nhắc lại nữa, từ đây về sau, em và tôi là vợ chồng.”

Đây là câu nói động tình nhất trong đời của anh – Tần Chính tự cho là vậy.

Đường YY ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, sau khi trở về thành phố C, quản gia gọi người giúp việc đến, hỏi có cần thu dọn đồ đạc không.

Đường YY đang đọc Kinh Thánh, cảm thấy kỳ lạ hỏi lại – “Thu dọn cái gì?”

cô chưa từng nói là muốn thu dọn đồ đạc.

Quản gia nói – “Là ý của Tiên sinh, muốn phu nhân hai ngày sau chuyển ra ngoài.”

Đường YY ngẩn người – “Chuyển ra ngoài.”

Quản gia gật đầu – “Đúng vậy.”

Bỏ quyển Kinh Thánh xuống, Đường YY lập tức đi đến thư phòng tìm Tàn Chính.

anh cũng không nhìn Đường YY, mắt khép hờ nói – “không phải là em nằm mơ cũng muốn chuyển ra khỏi chỗ này sao?”

“Đường YY, bây giờ tôi cho em toại nguyện.”

anh không cho Đường YY cơ hội mở miệng – “Ra ngoài.”

Nếu Đường YY không đi, anh sợ bản thân không kiềm chế được mà thu hồi lời vừa nói ra.

Cửa đóng lại, tiếng bước chân mất dần ngoài hành lang.

không một chút do dự.

Tàn Chính vung tay lên đẩy tất cả sách vở công văn trên bàn xuống đất, anh dựa người vào thành ghế, nhắm mắt lại.

Từ khi anh chuyển ra khỏi phòng ngủ, ngủ phòng bên cạnh, không ngủ cùng phòng với Đường YY, rồi lại cho cô chuyển ra ngoài, rồi khỏi nơi này, để cô vui vẻ.

Tàn Chính muốn dừng hành động nói cho Đường YY biết – anh đã thay đổi.

Mỗi một bước là một lần đau đớn vô cùng, tựa như anh cắt thịt róc xương trên người mình.

Đường YY mang theo Phú Quý và Cát Tường chuyển về nhà trọ.

cô mất cả ngày dọn dẹp, tưới nước cho hoa cỏ trên sân thượng, bỏ phân vào chậu, chuẩn bị một cái chén nhỏ chứa thức ăn cho mèo.

cô cho Phú Quý và Cát Tường ngủ cùng một ổ, thân mật gần gũi.

Đường YY vô cùng vui vẻ, bước lại ôm chú mèo đang bị vắng vẻ ở một góc hẻo lánh đi về phía ghế sofa gọi điện thoại cho Lưu Đình Vân.

“Tớ chuyển về rồi.”

“A?” Lưu Đình Vân hỏi lại – “Câu trốn về?”

Đường YY nói – “không phải.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng trong chốc lát, một lát sau giọng nói đầy khiếp sợ của Lưu Đình Vân vang lên – “YY, Tàn Chính tha cho cậu rồi hả?”

Đường YY đáp – “không tốt như vậy đâu.”

Đường YY vẫn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

không có chuyện người đàn ông kia thông suốt mọi chuyện, hiểu ra hai người không hợp nhau, đeo bám cô cũng không có ý nghĩa gì, thà rằng đường ai nấy đi thì tốt cho cả hai, tỷ lệ xảy ra loại chuyện này thấp vô cùng, có thể so sánh với ngày tận thế.

Lưu Đình Vân hỏi thêm – “Tàn Chính có đề cập chuyện ly hôn với cậu không?”

Đường YY nói – “không có.”

Lưu Đình Vân thở dài – “Tớ cảm lòng dạ đàn ông cứ như là kim dưới đáy biển.”

cô kể cho Đường YY nghe chuyện cô xem mắt – “Đáng sợ không?”

Đường YY nói – “Đáng sợ.”

Lưu Đình Vân nói – “YY, tớ dự định từ từ nói với người trong nhà về cách tớ muốn sống như thế nào.”

Đường YY nhủu mày – “Cậu quyết định rồi sao?”

Lưu Đình Vân “um” một tiếng.

“Nếu tìm một người đàn ông sống cùng, thì chất lượng sinh hoạt trong cuộc sống giảm xuống, còn phải lo lắng xem hảng ta có người đàn bà khác hay không, có yêu tở hay không, yêu tở như thế nào, yêu nhiều hay không, không bằng sống độc thân cả đời.”

Đường YY nói đùa – “Tở cảm giác mình cũng bị cậu thuyết phục.”

“Hai chúng ta không giống nhau.” Lưu Đình Vân cười không ngừng bên đầu bên kia – “Cậu là phụ nữ đã kết hôn.”

Đường YY ném trái táo xuống – “Ngìng!”

Lưu Đình Vân cười ha ha – “Tức giận phải không?”

Hai người tán gẫu một lúc lâu mới cúp máy.

Có người nói chuyện quả là một điều may mắn trong đời.

Sau khi chuyển về nhà trọ, Đường YY không đến công ty nữa, mà ở nhà không ra khỏi cửa, đôi thì gọi thức ăn bên ngoài, mệt thì ngủ, tỉnh dậy thì xem phim, chơi cùng hai chú mèo.

cô muốn sống vui vẻ một thời gian.

Tần Chính không xuất hiện, càng hợp ý của cô.

Hơn nửa tháng sau, trời đã vào giữa hè, thời tiết nóng đến chết người.

trên đường từ siêu thị về, Đường YY thấy Tần Chính đứng trước cửa, anh gầy xuống không ít, hốc mắt trũng xuống, không còn bộ dạng nho nha, phong tư cao quý, hơi thở quanh người anh càng thêm lạnh lùng, tựa như trải qua một thời gian bị dày vò rất lớn.

Hai tay Tần Chính bỏ vào túi quần – “đi siêu thị?”

Đường YY nói – “Đúng vậy.”

Tần Chính thuận miệng hỏi – “Mưa gì vậy?”

Đường YY không cảm giác được sự áp bách từ trên người anh – “Đồ ăn, uống.”

Tần Chính im lặng nhìn Đường YY – “Chuyển ra ngoài nhiều ngày rồi, vì sao em không gọi cho tôi dù một cú điện thoại? Hay gọi một tin nhắn cho tôi?”

Đường YY mím môi – “không biết phải nói gì.”

Kiểm nén cảm xúc muốn ôm cô vào lòng xuống, Tần Chính nói – “Tôi về đây.”

Sau đó YY thấy anh lập tức xoay người, bước hai bước, dừng ở cánh cửa đối diện, cầm chìa khóa mở cửa bước vào.

một lúc lâu sau Đường YY vẫn còn sững sờ tại chỗ.

Ở đối diện vẫn tốt hơn là ở cùng một nhà.

cô tự an ủi bản thân.

Ngày hai mươi sáu, Tần Chính cho Đường YY biết, anh muốn cô buổi tối về nhà ăn bữa cơm.

Bây giờ, thức ăn được chuẩn bị đã nguội lạnh, người vẫn không thấy đâu.

Chín giờ, Tần Chính vẫn còn ngồi trên ghế sofa, tờ báo trong tay không lật thêm một trang nào nữa, di động bên cạnh cũng không vang lên.

Gương mặt anh ở phía dưới đèn thủy tinh, âm trầm đáng sợ vô cùng.

Quản gia nói – “Tiên sinh, có lẽ phu nhân có chuyện gì, nên về trễ, để tôi gọi điện thoại cho phu nhân xem xem như thế nào.”

Tần Chính mở miệng, giọng nói lạnh như băng – “không có lệnh của tôi, bất cứ ai cũng không được gọi cho cô ấy.”

Quản gia và người giúp việc trong nhà giật thót, đồng loạt trả lời – “Vâng.”

Tần Chính để tờ báo qua một bên, anh đứng dậy bước ra vườn hoa tối mịt hút thuốc.

một mình lang thang trong vườn hoa, không gian tĩnh mịch, một mình không ngừng nhắc anh một sự thật – anh bị người con gái kia quên lãng, như một kẻ ngốc, chờ đến giờ này.

Ở Phú Quý viên, Đường YY ngồi ăn cơm gà quay, nghe vài người thanh thiếu nam nữ bên bàn khác trò chuyện, cô mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Tần Chính.

Lúc cô trở về, đã gần mười một giờ.

Đường YY một tay mở cửa, lồng ngực một người áp vào lưng cô, hơi thở phun lên gáy cô.

“không phải đã nói với em hôm nay về ăn cơm với tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đáng đời

Màn đêm u tối.

Đường YY ngồi trên ghế sofa, Phú Quý và Cát Tường một trái một phải nằm sắp bên người cô, tròn mắt nhìn về người phía đối diện là Tần Chính.

Nhất là Cát Tường, nhìn đáng thương vô cùng, nó muốn dựa vào Đường YY để cô âu yếm ve vuốt, nhưng không dám dựa vào gần.

Dường như Tần Chính không yêu thích bất kỳ loài động vật nhỏ nào, nên anh không hiểu nỗi niềm mong đợi của Cát Tường.

Anh nhìn ngấm bốn phía.

Chuyện về Đường YY, bất luận là nhỏ hay lớn, không có gì là anh không biết.

Kể cả chuyện cô mua căn nhà trọ này.

“Tôi đã nói với em bây giờ về ăn cơm với tôi.” Tần Chính lập lại chuyện nói trước cửa – “Vì sao không về?”

Đường YY nói – “Tôi quên mất.”

Cô đi dạo ở hoa viên Phú Quý cả buổi trưa, đi mua sắm nọ kia, sau đó đi ăn cơm, không có rảnh lúc nào.

Hơi thở của Tần Chính vẫn thông thả như cũ, nhưng lửa giận trong mắt dâng lên cuồng cuộn, trong đó còn có một chút gì đó khác lạ - “Quên mất?”

“Em căn bản là không để lời nói của tôi trong lòng.”

Đường YY giương mắt nhìn anh, bất thành linh chạm vào ánh mắt của Tần Chính, bắt kịp một tia tổn thương trong mắt anh, cô cảm giác mình bị ảo giác.

“Tôi cho phép em chuyển ra ngoài ở, để cho em rời khỏi phạm vi hoạt động của tôi, không phải là để giết kết hôn thành giấy ly hôn.” Tần Chính nhìn thẳng Đường YY – “Vì sao tôi làm vậy, trong lòng em hiểu rõ.”

Bầu không khí xấu hổ vô cùng, giữa hai người đột ngột nói ra chuyện này là một chuyện kỳ lạ quý hiếm vô cùng, Đường YY thấy đây chính là một cơ hội tốt.

Để bản thân cô có thể thắng thắng một lần với Tần Chính, mở đầu chân thật, kết thúc chân thành.

Đường YY mím môi – “Phải, tôi hiểu rõ.”

Đuôi long mày Tần Chính nhướng lên vài phân.

“Anh muốn từ những chuyện này tôi sẽ đáp lại tình cảm của anh, nhưng...” Đường YY nói, “Tần Chính, tôi không cho anh được.”

Trong âm thanh Tần Chính nói ra không nghe được một tia tình cảm nào – “Vì sao?”

Lời đã nói ra, một khi có mở đầu, thì mọi chuyện cũng dễ dàng được nói ra hết, Đường YY nhấp một ngụm nước đun sôi để nguội.

“Từ thời điểm tôi bước chân vào Tàn gia, tôi đã mất quyền lợi nói “không”.”

“Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cho dù chuyện đó khó khăn với tôi như thế nào đi chăng nữa, hay tàn nhẫn, nhưng khi anh yêu cầu tôi phải làm, tôi đều phải làm mà không có bất kỳ chọn lựa nào.”

Tàn Chính ngồi ngay ngắn, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Lần đầu tiên thấy quá trình chết đi của một người, tôi sợ hãi vô cùng, một đoạn thời gian dài sau đó, tôi liên tục gặp phải ác mộng, ngủ được mùi máu tanh sẽ bị nôn mửa liên tục, cơ thể phát run.” Giọng nói của Đường Y Y run run, cho đến bây giờ cô vẫn không quên được cảnh tượng đó.

Khi đó máu chảy đầy đất, Tàn Chính ngồi sâu trong lòng ghế, nhàn nhã uống trà.

Ngay tại thời khắc đó, trong mắt Đường Y Y anh chính là hiện thân của ma quỷ.

“Anh chỉ cần nâng một cánh tay, không cần nói ra một chữ, người của anh sẽ tuân lệnh mà thi hành.” Đường Y Y điều chỉnh tâm tình kích động của bản thân, mặt mũi tái nhợt – “Tôi sợ đó cũng chính là kết cục của bản thân mình.

Thu trọn sự sợ hãi của vô vào mắt, Tàn Chính bắt chéo chân, thản nhiên nói – “Hai năm trước em tự sử dụng máy tính của tôi, lấy văn kiện cơ mật đi, sau lưng tôi làm nhiều chuyện như vậy, tôi có tính toán với em không?”

Đường Y Y hỏi ngược lại – “Nếu như lúc đó anh lập tức tìm được tôi, mà không phải hai năm sau mới tìm được, anh cũng sẽ không tính toán với tôi sao?”

Tàn Chính im lặng.

Đường Y Y đã biết được đáp án.

Không trải qua hai năm cô mất tích, Tàn Chính sẽ không tỉnh táo trở lại, lửa giận trong lúc đó sẽ đốt cháy mọi thứ, anh cũng sẽ không phát hiện ra cô không phải là người có cũng được mà không có cũng không sao.

Nếu thời điểm đó cô bị anh bắt được, sẽ bị trừng phạt đến sống không bằng chết.

Cô sẽ tự sát, hoặc sẽ bị phát điên.

Nhưng, giả thiết không tồn tại, chỉ có thực tế tồn tại.

Không biết có phải ông trời ưu ái cô hay không, hay là ông trời đặc biệt ưu ái Tàn Chính.

Hai người đã đến mức anh chết tôi sống, tôi sống anh chết.

“Cho đến thời điểm này, chỉ có anh chi phối thân thể tôi, sử dụng sinh mệnh của tôi.” Đường Y Y cười cười – “Hơn hai mươi năm qua, tôi không có một ngày được sống vì bản thân mình.”

Tàn Chính khép nửa mắt, ai cũng không nhìn được trong đó đang ẩn giấu điều gì.

Đường Y Y nói – “Chỉ có hai năm vừa qua, tôi mới thật sự cảm nhận được như thế nào gọi là cuộc sống.”

Tàn Chính nói – “Giấc mơ mãi là giấc mơ.”

“Nhưng tôi mong được chết già trong mơ!” Đường Y Y dừng một chút – “Nhưng anh lại ép tôi tỉnh dậy một cách tàn khốc.”

Tàn Chính không phủ nhận lời cô nói, anh đúng là cưỡng chế phục hồi ký ức của Đường Y Y, đem quá khứ bị cô coi như rác rưởi một lần nữa nhồi nhét vào chỗ cũ.

Anh không hối hận khi bản thân đã làm vậy.

“Những chuyện anh làm trong thời gian gần đây, tôi đều nhìn thấy, tôi biết rõ anh muốn nói cho tôi biết, anh đa thay đổi.” Trên mặt Đường Y Y lộ ra vẻ đùa cợt – “Nếu không phải vậy chúng ta cũng không giống như bây giờ, không phát điên, vẫn có thể ở cùng một căn phòng.”

Tàn Chính mím chặt môi.

Đường Y Y uống thêm một ngụm nước – “Nói ra sợ anh không tin, bản thân tôi không muốn trở thành một người đặc biệt trong lòng anh.”

Đặc biệt, có nghĩa là không thoát khỏi vòng lẩn quẩn đó, nhất định là không bỏ được, trốn không thoát.

Tàn Chính đột ngột mở mắt, biết bao nhiêu người con gái mơ ước, nhưng người ngồi trước mặt anh lại không muốn.

Từ trong cổ họng của anh phun ra hai chữ - “Nói tiếp.”

Đường Y Y nói trắng ra – “Tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Không phải anh yêu tôi thì tôi nhất định phải yêu anh, Tần đại ca.”

Đem tất cả uất khí trong lòng đều phun ra, cả người Đường Y Y đều cảm thấy thư thái hơn.

Lần đầu tiên cô nói nhiều với Tần Chính như vậy, tựa như dọn sạch một đống rác rưởi nát, dọn ra một không gian lớn, sáng ngời, cả người cô đều sung sướng.

Quai hàm Tần Chính buộc chặt, hầu kết trượt lên xuống, tiếng xưng hô của cô vừa thốt ra khiến anh lâm vào trong ký ức xa xưa.

Cho dù như thế nào, mọi chuyện đều đã qua.

“Đường Y Y, trong cuộc đời của tôi, chưa từng yêu một ai, em chính là người duy nhất.”

Tần Chính nói một cách rõ ràng, mạch lạc đầy kiên quyết – “Cho nên em đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi tôi khi tôi đã phát hiện bản thân mình yêu em.”

Ấn đường của Đường Y Y giật giật, người đàn ông này đúng là cố chấp đến đáng sợ.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, mười một giờ bốn mươi chín, gần đến 0 giờ, Tần Chính nói – “Làm cái gì đó cho tôi ăn.”

Đường Y Y nói – “Muộn quá rồi.”

Tần Chính nhú mày – “Tôi là chồng của em, nấu một tô mì cho tôi em cũng không muốn làm?”

Cả ngày hôm nay anh chưa ăn gì, chờ đến buổi tối ăn một bữa cơm với cô.

Kết quả cô quăng anh ra sau đầu.

Anh chờ, một giờ trôi qua lại một giờ trôi qua, chờ đến giờ này.

Một buổi tối khiến anh hiểu được cảm giác như thế nào là chờ một người.

Tựa như bản thân bị treo lơ lửng giữa trời, bất cứ lúc nào cũng có thể bị rơi xuống tan xương nát thịt.

Giọng điệu của anh chậm dần, giống như là khản cầu – “Chỉ là một tô mì đơn giản.”

Một lúc lâu sau, Đường Y Y bước vào phòng bếp.

Tần Chính ngồi ở phòng khách cùng hai chú mèo.

Không đến năm phút sau, anh được nấu cho một tô mì nước sôi, chỉ có gia vị, không có gì khác.

Khi anh bỏ chén xuống, vừa đúng 0 giờ.

“Sau này em dự định làm gì?”

Tần Chính không hỏi Đường Y Y khi nào thì trở về công ty.

Cô không thể nào quay về.

Trừ phi bị anh cưỡng ép.

Nếu anh làm như vậy, tình trạng của hai người họ sẽ trở về như lúc ban đầu. Không muốn nhìn mặt nhau.

Mấy ngày hôm nay anh đã suy nghĩ cẩn thận một việc.

Anh và Đường Y Y đã đăng ký kết hôn, trên luật pháp hai người là vợ chồng, ai cũng không thể chối bỏ được sự thật này.

Đường Y Y lột quýt ăn – “Tôi định mở công ty du lịch.”

“Công ty du lịch?” Tần Chính nhướn mày, anh cảm thấy ngoài ý muốn – “Tôi nhớ rõ, em không thích du lịch lữ hành.”

Đường Y Y nói – “Tôi thích.”

Hơi thở quanh người Tần Chính lạnh lẽo đi, anh không nói thêm tiếng nào.

Anh quả nhiên không hiểu người con gái này.

Ngày hôm đó Chung lão gia giúp anh sử dụng khổ nhục kế, sau này khi anh phát hiện ra, mới biết đối phương dùng chiêu này để bày tỏ thành ý với anh.

Chiêu đó có hiệu quả hay không, anh không thấy được.

“Tôi có qua lại khá tốt với một số công ty tuyển dụng” – Tần Chính nói – “Có cần tôi nói với bọn họ một tiếng để tìm người cho em không?”

Đường Y Y nói – “Không cần, tôi đã sắp xếp xong rồi.”

Về mặt Tần Chính trầm xuống – “Còn chuyện gì em chưa sắp xếp xong? Nơi làm việc?”

Đường Y Y nói – “Logo.”

Tần Chính hí mắt, vừa định nói anh có tổ thiết kế rất tốt, có thể cho ra phương án phù hợp với cô, thì nghe Đường Y Y nói – “Bất quá tôi đã có bản thiết kế.”

Không gian chìm vào im lặng hai giây.

Tần Chính gầy gầy sống mũi, may mắn là bản thân anh luôn tập thể dục, thân thể khỏe mạnh, nếu không nhất định bị Đường Y Y làm cho tức mà sinh bệnh.

Lúc đi, Tần chính nói với Đường Y Y – “Sau này có chuyện gì, đừng để trong lòng, cứ nói thẳng với tôi.”

“Giống như lúc này, chúng ta ngồi xuống, tâm bình khí hòa nói chuyện.”

Trước mặt bỗng dưng tối sầm, trên trán truyền đến cảm giác ướt, sau đó biến mất, kèm theo một giọng nói – “Ngủ ngon.”

Cửa đóng kín, Đường Y Y nói với hai chú mèo dính người – “Phú Quý, Cát Tường, ngủ.”

Dưới lầu, Tần Chính ngồi trong xe, cách kính xe nhìn về phía bên trái sân thượng của lầu chín, nhìn đèn tắt hết, không gian chìm vào bóng đêm.

Anh tựa đầu lên tay hút thuốc, đến khi trời sáng mới rời khỏi.

Mùa hè, cảm giác mát mẻ rất ít, khiến người ta nghĩ nó không hề tồn tại.

Đường Y Y mất một ngày thảo luận công việc trùng tu, đặt mua trang thiết bị làm việc, chạy đến cục thương mại và công nghiệp, tự mình làm hết mọi chuyện vụn vặt.

Không có ai can dự, không chế bản thân, thờ cũng cảm thấy không bị khó chịu như lúc trước.

Bạch Bân và Tôn Quân ra ngoài dạo phố, gặp Đường Y Y đang uống nước giải khát ven đường.

Tôn Quân nhìn thấy trước, sau đó cô túm áo Bạch Bân – “Chị của anh phải không?”

Bạch Bân ngẩng đầu nhìn, ánh mắt không dời khỏi cô.

Tôn Quân nhiệt tình nói – “Đi, chúng ta lại chào hỏi chị ấy.”

Bạch Bân bị cô kéo đi qua.

Mắt Đường Y Y sáng lên khi nhìn thấy hai người, cười nói – “Là hai người à.”

Bạch Bân hỏi – “Sao chị lại ở chỗ này?”

Đường Y Y đưa ngón tay chỉ về phía sau cô – “Vừa mở một công ty du lịch.”

Về mặt Bạch Bân biến đổi – “Là chị tự mở?”

Người kia còn chưa buông tha cho cô sao?

Đường Y Y trả lời ngắn gọn – “Có thể xem là như vậy.”

Bạch Bân nhìn cô, xem xem có thể nhìn ra thực hư hay không – “Vậy thì tốt rồi.”

Tôn Quân đứng bên cạnh mặt mũi đầy vẻ hoang mang, lý trí và trực giác của một người phụ nữ nói cho cô biết, trong lúc này tốt nhất là im lặng, nhưng cô không ngăn được miệng của mình.

“Hai người đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu gì hết.”

Bạch Bân chau mày lại, không muốn nói thêm nữa – “VẬY là ổn rồi.”

Sắc mặt Tôn Quân đột đột mất vui, cô biết rõ nếu bản thân làm ầm lên giữa chốn đông người là vô cùng ngây thơ và cũng không có ý nghĩa gì.

Nhất là ở trước mặt Đường Y Y.

Cô chỉ có thể nén giận trong lòng, đổi đề tài khác để nói chuyện.

Phòng làm việc của chúng tôi định đi du lịch vào Tết Trung Thu, vậy thì dứt khoát chọn công ty của cô đi.” – Tôn quân vừa cười vừa ôm cánh tay của Bạch Bân làm nũng – “Bạch Bân, anh thấy sao?”

Bạch Bân nhìn về phía Đường Y Y, muốn hỏi ý kiến của cô – “Được không?”

Đường Y Y nở nụ cười – “Tôi mừng còn không kịp.”

Cô bóp lon nước có ga trong tay, nghĩ thầm trong bụng, cuộc làm ăn đầu tiên rơi trúng đầu.

Giống như những lần trước, Tôn Quân luôn có địch ý với cô, Bạch Bân vẫn không thể xử lý tốt những chuyện này.

Đường Y Y đảo mắt kín đáo qua người Bạch Bân và Tôn Quân.

Duyên phận kỳ diệu vô cùng, đặc biệt là trong mối quan hệ giữa người và người.

Bạch Bân là người hướng nội, hủ nút, Tôn Quân thì nói nhiều, tính cách sáng sủa, ngay thẳng, hai người có thể ở gần nhau, đúng là duyên phận rất sâu.

Tạm biệt Đường Y Y, gương mặt Tôn Quân lập tức mất đi vẻ vui tươi, cô dừng chân lại ở một khúc quanh.

“Bạch Bân, anh nói rõ cho em biết, Đường Y Y thật sự là gì của anh?”

Bạch Bân im lặng trong giây lát, trả lời – “Chị của anh.”

Tôn Quân ngửa đầu nói – “Có quý mới tin.”

“Chị nào của anh? Là còn của dì bảy hay cô tám?”

Bạch Bân không phải là người ăn nói khéo léo, anh không giải thích.

Không chờ được đáp án từ miệng anh, trong lòng Tôn Quân cuống lên, cô truy vấn, ngôn ngữ bén nhọn, thẳng thừng.

“Bạch Bân, anh thích Đường Y Y phải không?”

Bạch Bân giương mắt nhìn sang, anh nhú mày – “Em nhất định muốn hỏi loại vấn đề này?”

Tôn Quân cắn môi – “Đúng, em nhất định phải biết!”

Vừa nhắc tới Đường Y Y, hoặc nhìn thấy cô, Bạch Bân sẽ không giống như bình thường.

Điểm không giống bình thường này cô không thích chút nào, chướng mắt vô cùng.

Bạch Bân nói – “Cô ấy không thích anh.”

Cơ thể Tôn Quân run lên, mặt trắng ra vài phần – “Điều đó có nghĩa là anh thích cô ấy.”

Bạch Bân không phản bác.

Tôn Quân châm chọc, khiêu khích anh – “Vậy còn nói Đường Y Y là chị của mình, anh muốn lừa ai?!”

Lông mày Bạch Bân nhú lại, giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên – “Tôn Quân, em đừng cố tình gây chuyện.”

“Tôi cố tình gây chuyện?” Mắt Tôn Quân đỏ lên – “Rõ ràng trong lòng anh có quý, không bình thường.”

Nước mắt của cô không kiềm được mà chảy ra, khổ sở vô cùng, tựa như bản thân chịu rất nhiều uất ức.

Vừa nhìn thấy Đường Y Y, cô lập tức cảm thấy mình gặp nguy cơ rất lớn, thế nên cô để ý vô cùng.

Khi biết bạn trai mình từng thích một người con gái giỏi giang hơn mình, mà vẫn còn giữ liên lạc và tình cảm vẫn chưa nhạt phai.

Tôn Quân không kiềm chế được bật khóc, Bạch Bân đưa khăn giấy cho cô – “Được rồi, đừng khóc, để anh kể hết mọi chuyện cho em biết.”

Tôn Quân lập tức ngừng khóc – “Thật sự?”

“Cô ấy đối với anh, với gia đình anh có ân.”

Bạch Bân kể lại chuyện cũ đã qua, bắt đầu từ khi anh còn học cấp ba, anh kể cũng không chi tiết, nhưng Tôn Quân nghe mà hai mắt đầm lệ vì chuyện cũ có liên quan đến Đường Y Y.

“Em không ngờ, cô ấy đáng thương như vậy.”

Bạch Bân không vui khi nghe cô dùng từ “đáng thương” trên người Đường Y Y, nhưng anh cũng không nói thêm gì nữa.

Tôn Quân hi mui – “Vậy bây giờ anh thực sự không có tình cảm gì với cô ấy phải không?”

Bạch Bân liếc nhìn Tôn Quân.

Mặt Tôn Quân đỏ lên, giọng cô nhỏ đi không ít – “Sau này em sẽ coi Đường Y Y như chị của mình.”

“Con gái với con gái dễ nói chuyện với nhau, anh đưa cách thức liên lạc của Đường Y Y cho em đi, sau này em sẽ... Ày... Bạch Bân, chờ em đi với...”

“Em quá ồn ào, sẽ gây phiền hà cho chị ấy.”

“Chuyện này anh không hiểu, em đã nói với anh...”

Giọng nói hai người bị tiếng ồn của đám đông dần át đi.

Vài ngày sau, trong lúc đang họp Tầm Chính đột ngột nói – “Công ty năm nay doanh thu tăng cao, mọi người tìm được nơi thích hợp để đi du lịch chưa?”

Quản lý cấp cao giương mắt nhìn nhau.

Sếp có ý gì? Chấn là ý kia?

Tầm Chính thần nhiên cất giọng – “Từng bộ phận mau chóng chọn một nơi, từng nhóm sẽ đi du lịch vài ngày.”

Anh khép văn kiện lại, vút qua một bên – “Địa điểm trong hay ngoài nước đều được.”

Nghe được tin tức kích thích, phấn khởi như vậy, nhóm quản lý cấp cao suýt chút rớt mất kính, trong lòng thì hồ hởi không thôi.

Còn vài vấn đề thiết yếu cần nói.

Tầm Chính mở mí mắt ra – “Công ty đài thọ toàn bộ kinh phí.”

Phòng họp lặng ngắt như tờ.

Quản lý phòng tài vụ nuốt hai ngụm nước miếng – “Tổng tài, anh rể của tôi của có công ty du lịch may mắn, chúng ta có thể...”

Tầm Chính mở miệng cất lời – “Công ty du lịch Thịnh Tư.”

Quản lý phòng tài vụ lập tức ngậm miệng lại, sau đó em trái tim lơ lửng trên không trung của mình hạ xuống, để nó lắng xuống, lắng xuống đến đáy cốc.”

“A, vậy tốt quá.”

Ông dự định giúp anh rể kéo mối làm ăn này, ai ngờ Tổng tài đã có sắp xếp.

Cty du lịch Thịnh Tư là gì? Sao chưa nghe qua bao giờ.

Trong lòng mọi người ai cũng toát ra vài câu hỏi.

Cho đến khi nghe đồng nghiệp đi thương lượng kế hoạch du lịch trở về nhắc tới cái tên Đường Y Y, mọi người đều vỡ lẽ ra.

Ngày hôm đó, không biết ai lan tin đồn ra, nói là Tổng tài đã kết hôn, Tầm phu nhân chính là Đường Y Y, thư ký lúc trước, hiện tại là chủ của công ty du lịch Thịnh Tư.

Chốc lát sau, mọi người trong công ty đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong phòng thiết kế, Lý Mi bị mọi người vây quanh ép cung, ai hỏi gì cô cũng trả lời không biết.

Trong phòng làm việc, Thạch Tiến cúi đầu, đứng im tại chỗ.

Tần Chính lật văn kiện ra xem – “Ra ngoài đi.”

Thạch Tiến lên tiếng – “Dạ.”

Ném bút máy qua một bên, Tần Chính dựa sống lưng ngửa ra sau, dựa vào thành ghế.

Một lát sau, anh lấy di động ra lướt web.

Ngày hôm sau, lúc Đường Y Y ra khỏi cửa đã thấy Tần Chính, bộ dạng đã đứng chờ cô rất lâu.

“Đi với tôi đến một chỗ.”

“Đi đâu?”

Tần Chính ngẩng đầu – “Đi rồi biết.”

Đường Y Y nói – “Hôm nay tôi có hẹn với một khách hàng.”

Tần Chính nhú mày – “Không làm cho em trễ lâu đâu.”

Anh nhìn chằm chằm Đường Y Y khẽ nhếch đôi môi – “Nếu em nói thêm dù một chữ, hôm nay cả ngày tôi cũng không thả em đi.”

Đường Y Y bất an trong lòng – “Trước tiên là anh nói cho tôi biết, rốt cuộc muốn đi đâu?”

Tần Chính đưa tay kéo túi xách của cô – “Không phải dẫn em đến địa ngục.”

Cuối cùng anh cũng đạt được mục đích, Đường Y Y ngược đầu nhìn trời, cảm thấy nơi này và địa ngục không khác gì mấy.

Cô quay đầu bước theo Tần Chính.

Tần Chính ghim chặt eo Đường Y Y – “Chúng ta cùng lên trên.”

Nơi này còn gọi là “tòa nhà nhảy Bungee cao nhất Trung Quốc”, cầu nhảy cách mặt nước bảy mươi mét, cao hai mươi tầng.

Đường Y Y và Tần Chính đứng trên cầu nhảy, hô hấp của cô không ngừng run lên, chớ nói là bấp chân cô.

Cô không thể nào nghĩ ra rằng có một ngày Tần Chính đưa cô đi nhảy Bungee.

Đối với những người yêu thích vận động thì việc này có sức hấp dẫn lớn vô cùng, nhưng với cô chỉ có sợ hãi.

“Anh tự nhảy đi, tôi không nhảy.”

Lùi bước về phía sau, Đường Y Y vô cùng kiên quyết – “Tôi thật sự không muốn nhảy.”

Tần Chính kéo cô vào lòng, môi lướt qua tóc cô, không coi ai ra gì ôm cô – “Không phải là tôi nhảy, hay em nhảy, mà hai chúng ta cùng nhảy, được không?”

Đường Y Y lắc đầu – “Tôi không đồng ý, tôi không muốn nhảy với anh.”

Tần Chính rí tai Đường Y Y – “Đường Y Y, em không nhớ sao? Mười mấy năm trước, là em kéo tôi đi nhảy.”

Trong đầu Đường Y Y lập tức xuất hiện những mảnh ký ức rời rạc.

Mười mấy năm trước, quả thật có chuyện như vậy, nhưng cũng chỉ một lần.

Ngực cô phập phồng mà cô không biết – “Khi đó độ cao chỉ có hơn bốn mươi mét, không cao như thế này.”

Tần Chính đẩy một lọn tóc lộn xộn trên vai cô xuống – “Em nhớ là tốt rồi.”

Nhân viên làm việc bên cạnh nhìn qua, lập tức đảo mắt về phía xa, tốt nhất không nên nhìn, họ cũng không muốn mất công việc này.

Lúc này Đường Y Y không để ý tới những cảm xúc khác trong lòng, chỉ nắm hai cánh tay Tần Chính thật chặt, tựa nhưng dây an toàn móc chặt vào da thịt.

Tần Chính hồn nhiên tựa như không phát hiện ra bản thân bị đau, anh phất tay.

Nhân viên làm việc bước lên, giúp hai người đeo trang bị.

Trong khi đó cơ thể Đường Y Y cứng ngắc.

Tần Chính gỡ mắt kính xuống, tháo đồng hồ ra, vươn tay vào cổ áo của Đường Y Y, ngón tay dài nhất câu lên, lấy miếng ngọc trong cổ Đường Y Y ra, tháo xuống hết.

Tiếp đến, Tần Chính lại tháo khuyên tai của Đường Y Y, trong suốt quá trình Đường Y Y không phản kháng hay tránh né, cô đơ ra như gỗ, mặt trắng tái.

Nhân viên làm việc dùng ánh mắt hỏi thăm Tần Chính, anh cúi người, môi áp vào bên tai cô – “Em chuẩn bị xong chưa?”

Đường Y Y nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt khi nhảy xuống, cả người Đường Y Y không còn một chút sức.

Khi cô mở mắt ra, cả người ở giữa không trung.

Trong nháy mắt, sự sợ hãi toát ra từ lòng bàn chân tỏa lên đỉnh đầu, phát tán toàn thân.

Tim Đường Y Y đập nhanh liên hồi, gió gào thét bên tai không ngừng, cô cảm giác tim mình đã ngừng đập, tất cả các giác quan đều bị mất không chế, cô và Tần Chính đang lao xuống địa ngục.

Bàn tay Tần Chính đang đặt trên lưng Đường Y Y ấn ấn, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

Theo sự co giãn của sợi dây thừng, tầm mắt càng thay đổi, Đường Y Y bắt đầu thét chói tai.

Tần Chính càng ôm Đường Y Y chặt hơn vào lòng.

Lần thứ hai, lần thứ ba, anh đều không buông tay ra.

Từ cầu nhảy nhảy xuống, Đường Y Y vẫn chưa tỉnh hồn, cô tìm một chỗ ngồi dưới đất, trái tim cũng đã quay về với cơ thể, nhưng tinh thần của cô vẫn chưa bình thường trở lại.

Tần Chính nhìn xuống Đường Y Y, ánh mắt anh dừng lại trên mắt cá chân chân trái, có một chỗ bị rách da, máu thấm ra, chắc là cô vô tình bị va chạm ở đầu đó.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt Đường Y Y, tay cầm lấy mắt cá chân cô, từ trong túi quần rút một khăn tay có đường vân màu xanh đậm, nhẹ nhàng quấn vào vết thương, ngón tay anh thông thạo cột một nút thắt.

Đường Y Y sững sờ.

Tần Chính vẫn không đứng lên, duy trì tư thế đó, anh nhìn vào mắt Đường Y Y, nhìn thấy gương mặt mình trong đó.

“Em có phải đang nghĩ, tôi sống như vậy là đáng phải không?”

“Tôi không có nghĩ vậy.”

“Em có thể nghĩ như vậy.” Tần Chính nói, giọng trầm thấp – “Tôi đúng là gieo gió gặt bão.”

Nếu không thì anh và Đường Y Y sẽ không xảy ra tình trạng như bây giờ.

Nếu không, cho dù giữa hai người có quá nhiều vách ngăn, không có đường để bước tới, thì Tần Chính cũng sẽ quyết tuyệt tạo ra một con đường để đi về phía Đường Y Y.

Đường Y Y nhìn chiếc khăn trên mắt cá nhân mình – “Về thôi.”

Vừa định đi, thì Tần Chính đột ngột nhận được một cú điện thoại, sau khi cúp máy, sắc mặt anh nghiêm trọng vô cùng.

“Nhà họ Tiết xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ghét bỏ

Mặt trời nhô lên ca, nắng chói chang, nhưng Tiết gia thì mây đen giăng đầy.

Bà nội Tiết đột ngột bị chảy máu não, tử vong. Ba Tiết vô cùng bị thương, bệnh càng thêm nặng, hôn mê bất tỉnh.

Mạch nước ngầm của Tiết thị bắt đầu chảy.

Tin tức không kịp phong tỏa, bị truyền ra ngoài.

Người bên ngoài một bên thì thỏn thức cho chuyện xảy ra, một bên thì chờ xem chuyện vui sắp xảy ra.

Chuyện gia tộc phân tranh vì lợi ích không thể tránh khỏi.

“Lúc bà nội ra đi không bị đau đớn gì.” Hoàng Tiêu lựa lời an ủi Tiết Ngũ – “Anh đừng khổ sở như vậy, bà nội...”

Giọng nói của cô đột ngột im bặt.

Tiết Ngũ ngược lên nhìn cô bằng con mắt đỏ ngầu, tựa như muốn vật cô xuống, đánh chết ngay tại chỗ.

Hoàng Tiêu nuốt nước miếng theo bản năng, lui người về phía sau, cả người áp vào vách tường, trong nháy mắt cảm giác lạnh thấu xương thấm qua váy chiffon áp vào người cô, lạnh buốt, cô rùng người một cái, nổi da gà.

“Cô thì biết cái gì?”- Tiết Ngũ nổi điên văng tục – “Con mẹ nó! Cô thì biết cái gì?”

Môi Hoàng Tiêu hơi giương ra, không phát âm thanh nào.

Lớn tuổi như vậy, sống thọ và được chết tại nhà, là qua đời trong an vui, xa rời bề khổ.

Hơn nữa khi bà chết đi cũng không thị đau đớn vật vã hành hạ gì, cung có thể nói là ông Trời ưu ái.

Không giống như bà nội của cô, bị ốm đau bệnh tật dày vò một thời gian, đến khi mất đi người như bộ xương khô.

“Tiết Ngũ, người được sống thọ và qua đời tại nhà là một điều phúc, chúng ta nên tiền đưa bà nội đoạn đường cuối cùng...”

“Lúc này tôi không muốn nhìn thấy cô.” - Anh lớn tiếng cắt đứt lời của Hoàng Tiêu, lạnh lùng nhìn qua, chịch một ngón tay vào mặt cô – “Cô cút đi cho tôi!”

Hoàng Tiêu vẫn đứng im bất động.

Tiết Ngục giật cánh tay của cô, dùng sức kéo cô ra ngoài, cả người đập ầm vào cửa.

Tiếng của Hoàng Tiêu lại vọng vào từ bên ngoài cửa – “Ba có chuyện gì em sẽ lập tức báo cho anh.”

“Tiết Ngũ, mọi chuyện đang xảy ra với anh, em cũng đã từng trải qua, ông ngoại bà ngoại, ông nội bà nội của em đều đã qua đời.”

“Người chết không thể sống lại.”

Qua một lát sau, giọng nói của Hoàng Tiêu lại cất lên – “Em qua xem mẹ ra sao.”

Trong phòng, Tiết Ngũ mò tìm bao thuốc lá, tâm trạng anh đang kích động, tìm như thế nào cũng không ra bật lửa, anh bực bội ném hộp thuốc lá ra xa, giờ chân đá văng cái bàn.”

“Khốn kiếp!”

Tiết Ngũ ngửa người ra sau, lưng dựa vào ghế, cong cánh tay lên che mắt, bả vai rung rung.

Tiếng nấc ngẹn ngào chen ra từ kẽ răng anh.

Chuyện xảy ra với bản thân mình, anh còn tâm trí đâu mà tỉnh táo, mà lý trí thế này thế kia.

Tiết Ngũ được bà nội nuôi lớn lên, chỉ có trước mặt bà anh ít bướng bỉnh hơn một chút, lộ ra một chút tính trẻ con.

Bà đột ngột ra đi, lúc đó Tiết Ngũ còn đang đánh golf cùng đối tác, khi anh vừa nhận được điện thoại thì lập tức chạy đến bệnh viện, nhưng vẫn trễ.

Làm sao anh không khó chịu trong lòng cho được.

Tiết Ngũ cắn ngón tay, lộ ra tâm trạng lo âu, bi phẫn của bản thân ngay lúc này.

Trong lúc này, cha anh lại bị hôn mê.

Hai chuyện ập đến cùng một lúc, nhất là lúc vừa biết tin, Tiết Ngũ dường như bị chết đứng.

Mắt anh nhìn chăm chăm lên trần nhà, tay chân thẳng ra, người co quắp không động đậy trên ghế.

“Tiết Ngũ, A Chính và Đường Y Y đến.”

Tiếng của mẹ Tiết vang lên ngoài cửa.

Con người Tiết Ngũ đảo một vòng, dùng sức vuốt vuốt tóc, trong lòng anh đầy bức bối bước đi mở cửa bước ra phòng khách.

Đường Y Y và Tần Chính cùng nhìn về phía Tiết Ngũ, mặc dù sắc mặt nhìn không có chút nào gọi là bị sa sút, nhưng vết nước mắt trên mặt anh chưa kịp khô đi rất rõ ràng.

Tiết Ngũ như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Hai người đều biết, vị trí của bà nội Tiết trong lòng Tiết Ngũ như thế nào.

Tiết Ngũ bỏ tay trong túi quần, anh mân mân khoe môi khô rạn – “Hai người đã tới.”

“Tớ vừa biết.” Tần Chính mở miệng nói – “Nén bi thương.”

Tiết Ngũ nói – “Bà nội ra đi đột ngột, cũng thật an tường.”

Người giúp việc chuẩn bị trà, Hoàng Tiêu tự bụng bên phòng khách.

“Tần tiên sinh, chị Y Y, hai người uống trà.”

Bộ dạng nghiêm nhiên như bà chủ Tiết gia.

Bầu không khí trong nhà lúc này vô cùng nặng nề, không có ai diễn kịch cùng cô ta.

Đường Y Y nói – “Cảm ơn.”

Thấy mẹ Tiết bước tới gần, cô lập tức đặt ly trà xuống, đứng lên chào hỏi – “Di.”

Mẹ Tiết chao ôi một tiếng.

Phòng khách đột ngột yên tĩnh lại.

Tang lễ khiến cho mọi người cảm thấy thương cảm, mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, mâu thuẫn ra sao thì phần yếu ớt nhất trong lòng cũng bị đào dấy, khiến người khác thôn thức vô cùng.

Ánh mắt Đường Y Y dừng trên mười đầu ngón tay của mình.

Người nào rồi cũng lớn lên, già đi rồi chết đi hòa vào cát bụi, đây là chuyện bình thường.

Khi một ai đó rời khỏi nhân thế, đều để lại cho người thân một vài điều gì đó, ví như bi thương, nước mắt.

Một bàn tay lớn phủ lên tay Đường Y Y, nắm chặt tay cô, Tần Chính bắt chéo chân – “Tình hình của dưỡng ra sao?”

Tiết Ngũ rũ mí mắt – “Không tốt lắm.”

Mấy chữ thôi đã khiến bầu khí nặng nề càng đè nén thêm.

Mẹ Tiết nghiêng đầu, lau mắt, thờ dài.

“Cũng tại mẹ, lễ mừng năm mới mẹ nên đến miếu thấp nhang, sau này càng ngày càng quên mất, rồi không đi, ông trời có lẽ thấy mẹ không có lòng thành, nên không phù hộ gia đình chúng ta.”

Tiết Ngũ nhướng mày – “Mẹ, mọi chuyện cơ bản không phải như vậy.”

Mẹ Tiết nói – “Sao lại không phải?”

Bà tựa như bị mất khống chế, không nén được cảm xúc bi thương và đau lòng của bản thân – “Vậy con nói xem mọi chuyện vì sao đến mức như thế.”

này?”

“Bà nội con vừa có chuyện, thì ba con cũng gặp chuyện không may, chúng ta phải làm sao bây giờ...”

Mẹ Tiết lại nghẹn ngào.

Hoàng Tiêu vỗ vỗ lưng bà, nhẹ giọng nói – “Mẹ, Tiết Ngũ sẽ xử lý mọi chuyện tốt thôi, mẹ đừng lo lắng.”

“Làm sao mà không lo lắng cho được? Những người họ hàng thân thích trong nhà này...” mẹ Tiết muốn nói thêm điều gì đó, nhưng nhìn lại gương mặt của Hoàng Tiêu thì không nói thêm gì nữa.

Tần Chính im lặng một lúc, vuốt nhẹ mu bàn tay của Đường Y Y – “Tôi có quen một người, ông ta tương đối có uy tín và quyền lực trong nội khoa tim, có thể đối với trường hợp của dượng có cái nhìn khá quan hơn.”

“Tôi sẽ cho người liên hệ ông ta, thu xếp để ông ấy bay về nước.”

Nghe thấy vậy, mẹ Tiết tựa như bất được cọng rom cứu mạng, bà cảm kích nói – “A Chính, làm phiền con.”

Tần Chính nói – “Nên làm.”

Ngày mười sáu, mưa lớn tầm tã.

Nhà cũ Tiết gia, khách mời theo thứ tự hướng dẫn của quản gia lần lượt đi qua linh đường.

“Tần tiên sinh, Tần phu nhân đến.”

Khách khứa nghiêng đầu ào ào bàn tán.

“Không ngờ người kia đã kết hôn!”

“Người con gái kia là ai?”

“Chuyện lớn như vậy, sao không có một chút động tĩnh nào?”

“Người đến...”

Tần Chính và Đường Y Y sóng vai bước vào linh đường, đứng trước linh vị của bà nội Tiết, dâng hương.

Tiết Ngũ đứng một bên khom người phía hai người.

Đường Y Y không để ý đến ánh mắt những người xung quanh, cô nhìn di ảnh của bà lão trên linh đường, trong nháy mắt, trong lòng cô dâng lên một suy nghĩ.

Sinh mạng đáng quý vô cùng.

Cô muốn nửa đời sau mình sống thật tốt.

Nhà họ Hoàng vào cuối cùng, bố Hoàng dẫn theo mọi tất cả người nhà, những lời của dư luận nói nhà họ Hoàng bội bạc đều bị dẹp xuống.

Khách khứa dần tản đi, lễ đường dần chìm vào không khí cô tịch lạnh lùng.

Người đã đi hết, cũng không phải diễn kịch để giữ mặt mũi, bố Hoàng tùy ý tìm cơ đưa Hoàng Tiêu rời khỏi.

Tiết Ngũ xuy một tiếng, không nói gì, anh gọi quản gia đưa mẹ Tiết về phòng nghỉ ngơi rồi quay qua dặn dò trợ lý một số chuyện.

“Hai người cũng về đi.”- Giữa lòng mây Tiết Ngũ thoáng lên vẻ mệt mỏi – “Qua mấy ngày nữa, mọi chuyện bên này lắng xuống, khi nào họp lại gặp nhau.”

Tần Chính nói – “Cần tở ra mặt không?”

“Không cần.” Tiết Ngũ cười “Nếu tở muốn làm gì nữa người đó mà làm không được, thì bản thân đúng là quá kém cỏi.”

“Có chuyện phone cho tở.”

Tần Chính và Đường Y Y bước ra khỏi nhà cũ.

Ở cửa lớn, Thanh Sơn và vài người đứng cùng đều mặc đồ đen, ngực mang dấu tang lễ, mặt mũi họ đầy vẻ nghiêm túc, vừa nhìn thấy Tần Chính và Đường Y Y bước ra, lập tức khom người bước lên, che dù.

Mưa nặng hạt rơi lộp độp xuống, bọt nước trên nền đá xanh văng khắp nơi, bay bổng tùy ý khắp nơi.

Ngồi vào bên trong xe, Đường Y Y bắt đầu lướt di động.

Tần Chính dựa người vào ghế da gọi điện thoại, nói ra một chuỗi tiếng Đức thông thạo.

Sau đó anh lấy laptop ra xử lý công việc, tựa như anh không có thời gian quan tâm Đường Y Y làm gì, nhưng trong miệng anh thốt ra một câu – “Ngồi lại đây gần một chút.”

Đường Y Y đang xem tin tức ngày hôm nay, không có phản ứng lại.

Tần Chính gõ bàn phím – “Buổi trưa đến phòng làm việc của tôi ăn cơm.”

Cô đang đọc bài báo có liên quan đến Lưu Đình Vân, nói cô phim giả tình thật với một diễn viên mới vào nghề, Đường Y Y tiếp tục kéo website xuống – “Không được.”

Tần Chính lập tức nói lại – “Vậy tôi đến phòng làm việc của em.”

Đường Y Y cũng lập tức trả lời lại – “Không tiện.”

Tần Chính nhíu mày, nhẹ giọng nói – “Có gì không tiện? Tôi làm em mất mặt hay sao? Hay vì lý do nào khác?”

Anh dời mắt về phía bên trái, nhìn chằm chằm về phía người con gái ngồi bên cạnh mình – “Có phải em không nghĩ tới việc công khai mối quan hệ của tôi và em với mọi người?”

Hoặc có thể nói rằng người con gái này ước gì không dính dáng gì đến anh.

Đuôi lông mày nhỏ xinh của cô khẽ nhúc nhích.

Suy đoán của anh được chứng thực, con giận dữ khổng lồ của Tần Chính đột ngột bị cuốn phăng đi, cảm thấy lạc lõng vô cùng.

“Đường Y Y, tôi là một sản phẩm kém chất lượng? Là một hàng thứ phẩm?”

Thoát khỏi website, cuối cùng Đường Y Y nói – “Tôi phát hiện ra...”

Bộ dạng Tần Chính lạnh lùng, trong miệng phun ra một chữ - “Nói.”

Đường Y Y nói – “Anh đang bắt đầu vào thời kỳ mãn kinh.”

Sắc mặt Tần Chính xanh mét.

Sau đó hai người không nói thêm gì với nhau nữa.

Đường Y Y chớp mắt, còn Tần Chính thì ngồi hờn dỗi một mình, lục phủ ngũ tạng dường như bị tắt nghẽn lại, không có chỗ nào được thông thuận.

Bản thân anh cũng không tưởng tượng ra được một ngày nào đó anh sẽ bị người khác ghét bỏ.

Buổi trưa Tần Chính không đến công ty du lịch, anh ngồi nhìn cả bàn thức ăn, không nhấp một ngụm.

Cả một buổi trưa anh phóng khí lạnh ra trước mặt cấp dưới, Tần Chính rời khỏi công ty, lái xe đi loang quanh trong thành phố, cuối cùng anh đến công ty du lịch Thịnh Tư.

Tần Chính không lập tức xuống xe, anh ngồi hút thuốc, một lát sau, vài người con gái bước ra khỏi công ty du lịch, các cô ấy choàng tay nhau cùng lướt qua xe anh.

“Mọi người nghe gì chưa? Người ở bên công ty kia qua, tên Trần Lực, khi ngồi trong phòng họp nhìn Đường tổng hai mắt không chớp, thiếu điều chảy nước miếng thôi.”

“Có nghe, có nghe, nghe nói anh ta rất đẹp trai, tuổi trẻ, nhiều tiền còn là oppa của nhiều chân dài!”

“Thực vậy? Tổ mà là Đường tổng, tổ nhất định...”

Tiếng trò chuyện của những cô gái nhỏ dần, rồi mất hút, chỉ còn tiếng huyền ảo trên đường.

Tần Chính phui phui khói trên người, anh bước xuống xe, sửa lại ống tay áo, cất bước vào công ty du lịch.

Đường Y Y đang thảo luận công việc cùng hai nhân viên điều hành, cô chỉ ngắt đầu nhìn một cái rồi tiếp tục công việc.

Tần Chính bị gạt sang một bên.

Ai cũng có sự hiếu kỳ, kể cả nam lẫn nữ.

Kể từ khi Tần Chính xuất hiện, hai nhân viên điều hành thường lén lút nhìn qua anh, khí chất, cách ăn mặc của anh rất khó khiến người khác không chú ý.

Anh không nói lời nào, chỉ đứng một chỗ đã khiến người khác có cảm giác áp lực.

Thời gian trôi qua từng giây phút một.

Hai nhân viên điều hành không chịu nổi một kích của ánh mắt lạnh bên kia, hai người không hẹn mà cùng nhìn một phía, người đó vẫn đứng tâm trạng không có gì gọi là bồn chồn bất thường.

Là bạn trai của Đường tổng?

Hay vẫn đang theo đuổi?

Không suy nghĩ thêm nữa, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó nói với Đường Y Y – “Đường tổng, vậy chúng tôi về trước.”

Đường Y Y nói – “Được.”

Tần Chính vuốt vuốt ấn đường, mở miệng bật ra giọng nói khàn khàn – “Có thể đi chưa?”

Đường Y Y nhú mày – “Anh đến tìm tôi có chuyện gì không?”

Tần Chính xoay bước lại gần, nhìn Đường Y Y từ trên cao xuống, ánh mắt anh lướt từ khuôn mặt cô rồi đến những điểm mắt môi cô.

“Tôi bảo quản gia chuẩn bị mấy món em thích, về nhà ăn cơm với tôi.”

Nhà – từ này đâm vào lòng Đường Y Y một cái, cô cuối đầu chỉnh sửa lại tài liệu trong tay – “Tôi còn có việc bận.”

Trong mắt Tần Chính xẹt qua một tia lệ khí, anh xoay người rời khỏi, bước chân lưu loát, không chút do dự, bóng lưng lạnh lùng, khốc liệt.

Đường Y Y không để chuyện này trong lòng, vô vẫn làm việc đến gần mười giờ mới rời khỏi phòng làm việc.

“Hết việc?”

Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía bên phải, trong bóng đêm, giọng nói khàn khàn không rõ, Đường Y Y nghiêng đầu, mắt cô tròn to lên.

“Sao anh vẫn còn ở đây?”

Anh dựa người vào thân xe, miệng ngâm điếu thuốc – “Tôi không có lòng tự trọng.”

Khóe môi Đường Y Y nhếch lên rất khẽ.

Dụi tàn thuốc, Tần Chính muốn hôn Đường Y Y, nhưng khi anh cúi người thì đột ngột dừng lại, sống lưng thẳng tắp.

“Về ăn khuya.”

Lần này Tần Chính không chờ Đường Y Y trả lời – “Đường Y Y, nếu em từ chối một lần nữa tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.”

Giọng điệu cảnh cáo một cách nhiên nhiên.

Chính bản thân anh cũng bị bức đến mức nóng nảy.

Nhiều lần bị khinh thường, nếu không phải là phái nữ thường lén lút nhìn anh đỏ mặt, thì anh đã thật sự hoài nghi sức hút của bản thân.

Theo đuổi một người, vì sao khó khăn như vậy?

Đối xử tốt với cô, kiên nhẫn với cô vậy mà cô không cảm kích.

Chính bản thân Tần Chính cũng biết, những điều này chính là báo ứng của anh.

Đây chính là nợ của anh trong quá khứ.

Bất thành linh, Tần Chính hỏi một câu – “Có phải, trước kia tôi đối xử với em thật sự không tốt?”

Đường Y Y không trả lời anh, mà hỏi ngược lại – “Anh đứng ngoài này chờ bao lâu rồi?”

Tần Chính suy nghĩ – “ba tiếng.”

“Trước đây, anh thường xuyên để tôi chờ như vậy.” Đường Y Y nói – “Có khi suốt cả đêm.”

“Anh cảm thấy anh đối xử với tôi ra sao?”

Tần Chính cắn cắn môi, môi thành một đường thẳng, nào anh bị úng nước mới có thể hỏi cô vấn đề này, đúng là gây ông đập lưng ông.

“Chuyện đã qua đừng nhắc tới nữa.”

“Là anh nhắc tới, cũng không phải tôi.”

“Tôi chưa từng khắc khẩu với em.” Tần Chính hít sâu một hơi, kiềm chế bản thân – “Lên xe.”

Đường Y Y ngồi ghế sau thấy một cảnh hùng.

Một mớ tuổi rồi, lần đầu tiên Tần Chính tặng hoa, Đường Y Y cũng lần đầu được người khác tặng hoa.

Bầu không khí kỳ lạ vô cùng.

Ngay lúc suy nghĩ của Đường Y Y hỗn loạn sắp thiếp đi, thì bên tai đột ngột vang lên tiếng nói – “Thật sự xin lỗi.”

Cô cho là bản thân mình bị ảo giác, cho đến khi tiếng nói kia lại vang lên kèm theo áp lực kinh khủng và sự bá đạo quen thuộc – “Tôi không đồng ý trước khi em yêu tôi lại đi yêu người khác.”

Nghe câu này, Đường Y Y hoàn toàn tỉnh táo.

Cô cười ra tiếng nói – “Anh chắc chắn là tôi sẽ yêu anh sao?”

Tần Chính im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, cất tiếng nói bằng giọng điệu tuyên bố kết quả đã rồi – “Đường Y Y, nếu như em yêu một người nào đó, thì người đó chỉ có thể là tôi.”

Đường Y Y không lên tiếng nhưng trong bụng mắng chửi vài câu thô tục, cô thấy Tần Chính là kẻ bất trị.

Đến bây giờ, cô không ngờ có ngày mình bước vào lòng của Tần Chính.

Điệu nhạc êm dịu vang lên, mùi hương hoa hồng tràn ngập trong xe, ngày càng thêm nồng nặc.

Tần Chính nhìn đường xá, anh mất tâm thúy đôi khi liếc nhìn qua kính chiếu hậu, liếc về phía người con gái đang ngủ thiếp đi ở phía sau.

Suốt cả đoạn đường, hương hoa ngập tràn.

Ngày hôm sau, Trần Lực bị công ty cưỡng chế điều công tác đến chi nhánh bên Châu Phi, ra đi không một câu giải thích, hạt mầm tình yêu vừa gieo xuống đã bị tan nát.

Đường Y Y thì không có cảm xúc gì về việc này, đối với những người con gái có ý với Trần Lực thì vẻ thất tình hiện rõ trên mặt.

Vào một ngày cuối mùa thu, ba Tiết từ trần.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, Tiết Ngũ bị đả kích trầm trọng, mất đi hai người thân thiết trong đời.

Cổ phiếu của Tiết Thị lại bị tụt giá một lần nữa.

Di chúc của ba Tiết bắt đầu có hiệu lực, cộng thêm mười phần trăm cổ phần của bà nội Tiết, Tiết Ngũ trở thành cổ đông lớn nhất của Tiết Thị.

Nhưng anh tuổi trẻ non yếu, thanh danh không tốt, nên không được coi trọng.

Tập đoàn rung chuyển, Tần Chính nhúng tay vào, lấy thân phận và người cầm lái của SLM, tình thế thay đổi, Tiết Ngũ trở thành người chủ động.

Đại hội cổ đông cuối cùng đưa ra quyết định, Tiết Ngũ được chọn, anh trở thành chủ tịch tập đoàn trẻ tuổi nhất từ trước đến nay.

Hoàng Tiêu gõ cửa phòng làm việc – “Ba muốn chúng ta tối nay cùng về.”

Tiết Ngũ đang lật văn kiện, đầu không ngẩng lên – “Làm gì?”

Hoàng Tiêu cười nói – “Đơn giản là người già cô đơn, muốn cùng ăn một bữa cơm với người thân trong gia đình, tâm sự.”

“Người một nhà?” Tiết Ngũ nhướn đuôi lông mày – “Tôi và cô?”

Hoàng Tiêu tức giận bởi giọng điệu trào phúng của anh – “Tiết Ngũ, anh có thể không bày ra vẻ mặt như vậy với em không?”

“Oh...” Tiết Ngũ làm ra bộ dáng suy tư – “Vậy em muốn tôi đối xử với em ra sao?”

Anh đứng thẳng người lên, vòng qua bàn làm việc không lồ, từng bước một bước lại gần Hoàng Tiêu, cúi đầu xuống, hơi thở phả vào lỗ tai cô.

“Cô cũng muốn mình được đối xử giống như những cô gái kia? Nằm dưới người tôi kích thích, rên rỉ cầu hoan?”

“Sợ là không được.” Tiết Ngũ sờ sờ khuôn mặt Hoàng Tiêu – “Cô nhìn cô đi, giống như cương thi vậy, không thú vị gì hết.”

Mặt Hoàng Tiêu trắng bệch ra – “Tôi không phải là con rối như người khác, nhưng anh cũng đừng quên là, những người đó có thể hòa theo anh, vui vẻ với anh, thì họ cũng có thể như vậy những người đàn ông khác!”

Cô có ý là, những người phụ nữ ở bên cạnh Tiết Ngũ đều là loại thấp hèn, là mặt hàng bán thiu.

Tiết Ngũ cũng không tức giận mà nhìn Hoàng Tiêu bằng gương mặt hứng thú, cười ha ha nói – “Nhìn em xem, Hoàng đại tiểu thư của chúng ta chứ người cũng không giống những kẻ bình thường.”

Hầm răng Hoàng Tiêu phát run lên.

Cô điên rồi mới hy vọng anh ta sẽ thay đổi.

“Ba tôi biết có người bên cạnh anh định trở mặt, ông thật sự muốn giúp anh.”

Tiết Ngũ khịt mũi coi thường – “Thôi đủ rồi.”

“Hoàng Tiêu, cô đừng đem cái bộ dạng này ra diễn trước mặt tôi, lúc bà nội của tôi qua đời, thái độ của ba cô như thế nào?”

“Khi ba tôi qua đời, thái độ của ông ta ra sao?”

Sắc mặt cô lập tức thay đổi, Hoàng Tiêu bị Tiết Ngũ bức lùi dần về phía sau, á khẩu không trả lời được.

Do tình thế lúc đó bất buộc, phía nhà cô quả thật không có tình nghĩa, vì thế cô không chỉ nói qua một lần với ba mình, không chỉ là một lần.

Nhưng hiệu quả đạt được quá nhỏ.

Kẻ dặt hoa trên gấm dễ tìm, người đưa than sưởi ấm ngày tuyết thì có mấy ai.

Khi đó Tiết Gia lung lay sắp đổ, có nguy cơ bị phá sản, cô đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Nhưng không ai đoán được, năng lực của Tiết Ngũ vượt tra trí tưởng tượng của mọi người.

Từ khi đó, Tiết Ngũ đối xử với cả gia tộc của cô ngày càng xấu đi, lúc ngày người trong nhà cô ý gọi hai người họ trở về, là muốn cho mối quan hệ của hai gia đình không trở nên tồi tệ hơn.

“Ra ngoài đi, Tiết phu nhân.” Tiết Ngũ nâng nâng cằm – “Hỏi thăm sức khỏe cha vợ giúp tôi nhé.”

Hoàng Tiêu nắm nắm tay, xoay người bước ra ngoài.

Đứng ở cửa sổ sát đất quan sát cảnh cuối mùa thu của thành phố C, Tiết Ngũ cảm thấy phiền muộn, anh cầm chìa khóa xe, đi đến quán bar uống rượu.

Khi đèn xanh chuyển sang đỏ ở đầu đường, trong lúc Tiết Ngũ vô tình đảo mắt dừng lại, anh nhìn thoáng qua ven đường thấy Lư Đình Văn và bên cạnh cô là một người đàn ông.

Tiết Ngũ giật giật khóe môi, kinh ngạc vô cùng.

Lư Đình Văn đang đeo khẩu trang, vậy mà anh chỉ liếc nhìn thôi đã biết là cô.

Ngày hôm qua đụng phải, ngày hôm nay lại chạm mặt, nếu không phải anh biết rõ đối phương không có ý gì với mình, thì anh đã lầm tưởng là cô yêu anh đến mê muội.

Xe dừng ở một chỗ, Tiết Ngũ xuống xe, chạy lại hướng Lư Đình Văn.

Lư Đình Văn đang bước về phía trước đột nhiên cô cảm thấy có người đi theo mình, cô quay đầu lại, thấy người, mắt cô trừng muốn rớt ra ngoài.

Người đàn ông đi cạnh cô hỏi một cách kỳ quái – “Sao?”

Lưu Đình Vân lắc đầu – “Không có gì.”

Cô hạ giọng nói – “Có con chó điên đang lại gần, chúng ta đi nhanh lên.”

Vừa nghe cô nói đến chó điên, người đàn ông kia bước còn nhanh hơn Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân – “...”

Cảm giác tim đập thình thịch vừa rồi có lẽ là ảo giác.

Nhất định là vậy.

Cánh tay cô bị túm lại, Lưu Đình Vân bị Tiết Ngũ kéo qua một bên – “Nhìn thấy tôi, em chạy làm gì? Tôi cũng không ăn em.”

Anh kéo khẩu trang của cô xuống – “Người đàn ông kia là gì?”

Lưu Đình Vân nói – “Mắc mớ gì tới anh?”

“Tiết Ngũ, tóc anh bạc đi không ít nhỉ?”

Lúc trước tóc của Tiết Ngũ là tóc xoăn, giờ cắt thành đầu đinh, phía trước trắng khá nhiều.

Anh biết rõ lời cô nói là có ý gì.

Chuyện của Tiết Gia oanh động không nhỏ.

“Đêm nay ở với tôi.”

“Anh có bệnh không?”

“Tĩnh tình vẫn như vậy.” Tiết Ngũ mỉm cười – “Chỉ cần tôi mở miệng một câu là có thể khiến cho em rời khỏi showbiz, em tin không?”

Lưu Đình Vân thẳng tay tát anh, Tiết Ngũ ngã thẳng ra phía sau.

Cô giật mình, vội vã ngồi xuống kiểm tra xem người sống hay chết.

Khi Tiết Ngũ tỉnh lại, anh thấy mình nằm trong bệnh viện.

Anh hỏi y tá – “Người con gái đưa tôi đến đang ở đâu?”

Dường như nghĩ ra điều gì, gương mặt cô y tá bỗng dưng đỏ ửng – “Đưa anh tới là một người đàn ông.”

Tiết Ngũ kêu lên kinh ngạc – “Đàn ông?”

Anh nhú mồm – “Ài?”

“Tớ.”

Tần Chính bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Quỳ xuống

Nhìn thấy Tần Chính, Tiết Ngũ trừng mắt lên, kinh ngạc lên tiếng – “A Chính, sao cậu lại ở đây?”

Tần Chính dừng bước, mở miệng nói – “Lưu Đình Vân lấy di động của cậu gọi cho tớ, nói cậu chết.”

Tiết Ngũ ngược về phía trần nhà trừng mắt.

Anh chỉ là một mối.

Tần Chính nhìn chăm chăm mặt Tiết Ngũ nói – “Cậu mấy ngày không ngủ rồi?”

“Không nhớ rõ nữa, gần đây bận như điên.” – Tiết Ngũ đưa tay gãi gãi sau gáy, phun ra một ngụm trọc khí, nháy mắt nhìn về phía Tần Chính – “Cậu không phải cũng vậy hay sao?”

Sức khỏe của anh bị công việc của tập đoàn và mấy ông già hồ ly trong công ty hành hạ, vì phải đối phó họ, trong khoảng thời gian này anh mệt mỏi vô cùng, cơ thể anh còn đứng vững là do dựa vào ý chí tinh thần.

Một bạt tai lúc đó của Lưu Đình Vân, làm cho anh hóa nộ công tâm, chính là một cọng rom cuối cùng đè chết lạc đà.

Còn Tần Chính, là bị một mình Đường Y Y hành hạ, cầu khẩn nhưng nhường mà không được, nóng lòng, tiều tụy.

Y tá đứng một bên không nhịn được ngẩng đầu nhìn qua hai người, rồi cúi đầu xuống, gương mặt của cô càng đỏ hơn, sắp nhỏ ra máu, cũng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Tần Chính và Tiết Ngũ cùng liếc qua.

Y tá đột ngột cảm thấy lạnh sống lưng, lập tức cúi đầu bước ra ngoài.

Tiết Ngũ trêu – “Lớn lên nhìn thật giống bé gái bên cạnh nhà.”

Anh nhìn bình dịch đang truyền, còn hơn một nửa – “Cậu về đi.”

Tần Chính nói – “Tớ đã báo cho Hoàng Tiều.”

Tiết Ngũ lên tiếng chửi.

Qua ngày hôm sau, Lưu Đình Vân lên trang bìa tạp chí.

Trong ảnh chụp là cảnh cô tát Tiết Ngũ, trong hình, vẻ mặt của cô phủ đầy lửa giận, tư thế có chút giống như một oán phụ bị bệnh tâm thần.

Trái lại, Tiết Ngũ tựa như hoa hoa công tử lại không ngờ chuyện như thế xảy ra.

Trong Studio, tiếng bàn luận xôn xao vang lên, nhân viên tím tím lại sôi nổi.

“Trời ạ, có tin đồn Lưu Đình Vân đã từng dùng thân thể để cướp một vai diễn từ một nữ diễn viên nổi tiếng, mới đầu tớ còn không tin, không ngờ lại là sự thật.”

“Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau, có lẽ hai người là bạn bè gây gỗ thôi.”

“Đúng vậy, điều kiện của Lưu Đình Vân như vậy, nếu dùng thân thể thì đã nổi danh từ lâu rồi, làm gì còn liều mạng làm việc như vậy?”

“Nhưng mọi người biết người đàn ông trong hình là ai không? Đẹp trai quá.”

Nhóm diễn viên tụ họp lại tám chuyện, có người đặc biệt biết một số chuyện, có người muốn lại gần Tiết Ngũ, nhưng không được chú ý.

“Tiết Thiếu phải không? Tớ biết anh ta, người đẹp bên cạnh là lướt như mây.”

“Lưu Đình Vân đúng là gan không nhỏ, dám đánh người đàn ông này, tớ nghĩ cô ta không còn muốn sống trong giới showbiz nữa.

“Tiết Thiếu có rất nhiều tình nhân, cũng rất vô tình, hôm nay có thể nâng người này lên cao, thì ngày mai người nọ cũng có thể bị dẫm dưới chân, nhìn cũng không liếc mắt một cái.”

“Tớ không ngờ được, Lưu Đình Vân có thể qua lại với anh ta, nhìn cũng không phải bình thường đâu.”

“Tiết Thiếu có gia đình rồi, là một tiểu thư con nhà giàu, nhìn thấy tạp chí này, có lẽ hai người sẽ gây gỗ.”

“Mọi người nghĩ xem, thiên kim tiểu thư kia có thể tìm Lưu Đình Vân không? Chửi là tiểu tam.”

“Chắc chắn như vậy rồi hahaha..”

“Cho nên nói Lưu Đình Vân xui xẻo, bao nhiêu người con gái qua lại với Tiết Thiếu, chỉ có mỗi cô ấy được báo, âm ỉ lên.”

“Bất kể ra sao, Lưu Đình Vân đợt này thảm.”

Trong đoàn phim cũng không yên tĩnh, nội dung tán gẫu đều là những chuyện không có dinh dưỡng, nội dung không thực tế.

Có người thổn thức, có người kinh ngạc, có người khinh thường, có người bàn luận vì việc không liên quan gì đến mình, cũng có người chỉ thuần túy xem là việc để tám nhảm.

Trong phòng nghỉ, Lưu Đình Vân móc di động ra, nén cảm xúc muốn đem di động đập nát xuống.

Mẹ kiếp, đụng vào Tiết Ngũ thì không có chuyện gì tốt.

Chuông điện thoại vang lên, Lưu Đình Vân nhìn số đang gọi tới, hít sâu một hơi, nhấn phím trả lời.

“Tổng giám, chào buổi sáng.”

“Độc báo chưa?”

“Rồi.”

“Bộ phận PR của công ty sẽ xử lý cho cô, cô cứ an tâm quay phim, không cần tiếp xúc trực tiếp với truyền thông.”

Trong chớp mắt Lưu Đình Vân cảm thấy ngạc nhiên vô cùng – “Vâng.”

Cúp điện thoại, cô cắn cắn môi dưới, trong lòng nổi lên nghi ngờ vô cùng.

Tổng giám đốc thân gọi cho cô, chẳng những không có nghi vấn, mà còn dùng giọng điệu an ủi nói chuyện với cô.

Thật sự là hiếm thấy vô cùng.

Một lát sau, Đường Y Y gọi điện tới.

Lưu Đình Vân vẫy tay ý bảo trợ lý lấy cho cô ly nước – “Thiên hạ muốn nói gì thì cứ nói, miệng mọc trên mặt người ta, mình cũng không thể nào dùng băng keo dán lại được.”

Đường Y Y nói – “Công ty của cậu có khó dễ gì cậu không?”

Lưu Đình Vân nói – “Không có.”

“Chuyện phát sinh thế này, Tổng giám vừa gọi cho tớ, thái độ tốt đến bất ngờ.” Cô dùng một hơi – “Y Y, có phải cậu nói cho Tần Chính dọn dò công ty tớ làm gì hay không?”

Đường Y Y nói – “Tớ không có nói với anh ta.”

“Có thể là Tiết Ngũ làm.”

Lưu Đình Vân thiếu chút nữa sặc nước trong miệng.

“Đường Y Y, tớ mà nghe tên hần ta là ngứa tay ngứa chân.”

Đường Y Y cầm di động ở đầu bên kia cười, nghiêm túc nói bằng giọng điệu chắc chắn – “Hoàng Tiêu sẽ đến tìm cậu, Đình Vân, cậu nên cẩn nhắc trong lòng xem xem xử lý ra sao.”

Lưu Đình Vân nói – “Tớ biết.”

Buổi chiều hôm đó, Lưu Đình Vân có mặt tại hiện trường chụp ảnh thì Liễu Liên đã có mặt ở đó, trên người là một bộ lễ phục thu hút ống kính, cổ áo xẻ tận rốn.

Hai người trước sau thi nhau tạo dáng trước camera, phong cách không giống nhau, tư thế khác biệt, khiến người khác nhìn vào là thấy nét đẹp khác biệt.

Từ trên sân chụp bước xuống, Liễu Liên gọi Lưu Đình Vân lại nói – “Chuyện cô làm tôi đã muốn làm từ rất lâu.” Nhưng không dám làm.

Hả hê trong lòng.

Lưu Đình Vân giật giật khóe miệng.

Liễu Liên bày ra thần thái ưu nhã của mình – “Lưu Đình Vân, tôi khuyên cô một cậu, loại người như Tiết Thiếu không nể mặt ai bao giờ, khi anh ta nói mọi chuyện kết thúc, thì đã thật sự kết thúc, cô cầu khẩn van xin như thế nào cũng vô dụng.”

Lúc trước cô ở cạnh người đàn ông kia, khi cô có được sự yêu chiều, nhiệt tình của anh ta cũng không dám cho mình là người con gái hạnh phúc nhất thế

giới, kết cuộc khi anh buông ra một câu “Em yêu, chúng ta kết thúc tại đây.” Thì cô lập tức bị đá văng ra.

Lúc đầu cô còn tưởng đối phương sẽ quay lại tìm mình, dù gì anh đối xử với cô tốt như vậy.

Cho đến khi cô thấy anh thân mật với người con gái khác, âu yếm giống như thời điểm lúc trước cô ở bên cạnh anh, xung hô cũng tựa như vậy.

Lúc đó cô mới vỡ mộng nhìn vào thực tế.

Lưu Đình Vân nói – “Tôi và anh ta cũng không phải như cô...”

Giọng nói của cô dừng lại đột ngột, cô chợt nghĩ mình không cần phải giải thích.

Liễu Liên hỏi – “Sao?”

Lưu Đình Vân lắc đầu – “Không có gì.”

Giọng nói của Liễu Liên vang lên rất nhỏ - “Cô ở cạnh anh ta bao lâu?”

Cô muốn biết thời gian Lưu Đình Vân ở cạnh anh ta có hơn mình hay không.

Tâm lý muốn so sánh thể hiện ở rất nhiều mặt, đặc biệt là về đàn ông.

Sắc mặt Lưu Đình Vân đột ngột lạnh xuống, cô không muốn tiếp tục đề tài này, nhất là có liên quan đến Tiết Ngũ.

“Liễu Liên, cô không thấy là câu hỏi này không liên quan gì đến cô hay sao?”

Liễu Liên duỗi tay, gầy gầy mái tóc xõa ngang vai, dùng hành động này để che dấu khoảnh khắc bản thân mình bị hớ.

“Vậy thì sao, cô không muốn nói thì thôi.”

Cô giẫm giày cao gót lạch lạch trên nền đá rồi đi.

Lưu Đình Vân đứng tại chỗ, nhìn xuống đất, điều chỉnh tâm trạng của bản thân rồi mới ngẩng đầu lên, điềm nhiên như không chào hỏi mọi người xung quanh.

Chưa qua hai ngày sau, khi Lưu Đình Vân trở về nhà cầm quần áo, khi xuống lầu thì gặp một người con gái mang kính mắt đen chặn đường.

Trực giác nói cho cô biết, người con gái ăn mặc đẹp đẽ quý giá này chính là vợ của Tiết Ngũ – Hoàng Tiều.

Đối phương có chuẩn bị mà đến.

Không có chuyện hai người bỗng dưng gặp nhau khéo như vậy.

Khi cô vừa sắp xếp được chút thời gian rảnh về nhà thì đụng phải cô ta.

“Lưu tiểu thư, có thể tìm một chỗ ngồi xuống uống cà phê không?”

Tiếng nói bên tai nhẹ nhàng dịu dàng, Lưu Đình Vân cũng không chối từ - “Được.”

Cô là người rõ ràng, muốn nói chuyện, thì phải đem mọi chuyện nói ra thẳng thắn.

Trong quán cà phê yên tĩnh, chỉ có mùi cà phê tỏa ra trên một bàn.

Lưu Đình Vân vừa khuấy cà phê, vừa mở miệng đoạn quyền chủ động – “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Người con gái ngồi đối diện tháo kính râm xuống, lộ ra gương mặt trẻ trung điềm lệ - “Chào cô, tôi tên là Hoàng Tiều.”

Lưu Đình Vân giương mắt kính ngạc nhìn người con gái có ngũ quan xinh đẹp và khí chất sạch sẽ trước mặt mình. Tiết Ngũ đúng là có phúc, có thể có được một người vợ xinh đẹp như hoa.

Nhưng, người con gái này có điều gì đó làm cho người khác không thể sinh ra hảo cảm với cô ta được.

“Lưu tiểu thư, tôi không biết tại sao cô quen biết chồng tôi.” Hoàng Tiều vào thẳng vấn đề - “Cũng không biết là hai người quen biết nhau bao lâu, mối quan hệ phát triển đến mức độ nào.”

“Nhưng bài báo trên tạp chí khiến cho tôi bị phiền nhiễu, kể cả gia đình của tôi, bạn bè xung quanh cũng nhiều lần hỏi đến.”

Tiểu sử phong lưu của Tiết Ngũ không phải là bí mật gì, tuy vậy, bị đẩy lên đỉnh cao dư luận tạo nên sóng to gió lớn thì đây là lần đầu tiên.

Khiến cô vô cùng lúng túng trước mặt bạn bè, dù là người nhà cũng vì việc này xảy ra mà chỉ trích cô.

Lúc trước Tiết Ngũ cũng là nhân vật của công chúng, từng bị chụp hình qua, cũng không phải là ảnh không rõ, mơ hồ, anh chỉ trực tiếp chặn miệng tòa soạn báo, lần này thì ảnh chụp trực tiếp được đưa lên website.

Hoàng Tiêu không biết chuyện gì đang xảy ra, cô có ảo giác, Tiết Ngũ muốn làm vậy, hơn nữa anh còn không ra tay, để cho mọi chuyện phát triển tự nhiên theo ý anh muốn.

Loại ảo giác này muốn làm lơ cũng không lơ đi được.

Cô cũng không biết lý do vì sao.

Lưu Đình Vân nhấp một ngụm cà phê – “Cho nên?”

Nụ cười trên mặt Hoàng Tiêu vẫn không giảm – “Đàn ông có điều kiện tốt quả thật có sức hấp dẫn rất lớn.”

Ý trong lời của cô là Lưu Đình Vân mời chào Tiết Ngũ.

Lưu Đình Vân cảm thấy muốn ới.

Cho dù trên đời này không còn đàn ông, cô cũng không có ý gì với Tiết Ngũ.

Hoàng Tiêu tiếp tục nói – “Lưu tiểu thư đóng phim truyền hình tôi có xem qua, diễn rất tốt.”

“Giới shobiz lớn vô cùng, nhân tài đông đúc, gần hai năm nay có một số diễn viên may mắn gặp may một đêm thì trở thành minh tinh, thế nhưng loại may mắn này không phải ai cũng có thể gặp được.”

“Điều kiện giống nhau, suy nghĩ hơn người, lăn lộn trong giới này cũng không đơn giản, tôi có vài người bạn là biên kịch, tiếng tăm không nhỏ, tôi có thể giới thiệu cho cô quen biết.”

Lưu Đình Vân vuốt nhẹ cái ly, Hoàng Tiêu nghĩ cô muốn dùng thân thể để lấy danh vọng và tiền tài từ Tiết Ngũ.

Cách vũ nhục người khác thì trực tiếp vô cùng.

“Cô nói xong rồi?”

Hoàng Tiêu gật đầu, phô ra tư thái tao nhã – “Tôi hi vọng Lưu tiểu thư có thể tự hiểu lấy.”

Lưu Đình Vân cười lạnh hàm chứa ý tứ cay nghiệt – “Cô coi Tiết Ngũ là bảo vật, không có nghĩa là người khác ai cũng suy nghĩ giống cô.”

“Đối với tôi, anh ta còn không bằng một cái rắm.”

Hoàng Tiêu nhìn Lưu Đình Vân một lúc lâu đầy tìm tòi nghiên cứu, mới thở dài một hơi – “Ngại quá, lời nói của tôi lúc này có hơi quá khích.”

Lưu Đình Vân nói – “Tôi hiểu.”

Cô vút cà phê lên bàn – “Tôi còn có việc.”

Hoàng Tiêu lập tức hiểu ý đứng lên, cầm lấy túi xách nói – “Đi thông thả.”

Bước đi hai bước, Lưu Đình Vân cũng không quay đầu lại – “Tiết phu nhân, cô tin hay không cũng được, có lẽ những người con gái khác sẽ ngấp nghé vị trí của cô, nhưng tôi tuyệt đối không như vậy.”

Hoàng Tiêu sẽ dựa người ra phía sau, cảm giác bản thân có ưu thế không còn lại một chút gì.

Nếu như có thể, cô một chút cũng không muốn bản thân phải đi ứng phó loại tình huống thế này.

Hình tượng một người con gái lấy phải một người chồng không tôn trọng mình ngồi thảo luận về chồng mình với một người con gái khác trên một cái bàn, thậm chí bản thân phải đeo mặt nạ, che giấu cảm xúc cô đơn và bi thương của bản thân mình.

Tìm mọi cách để nghĩ mình đang ở phía thắng lợi, níu chặt vào tự tôn và kiêu ngạo.

Hốc mắt cô đỏ lên, Hoàng Tiêu dùng tay che kín mắt, bước vào toilet, lúc bước ra mắt đã sưng đỏ.

Cô hi vọng lần đầu tiên xử lý chuyện này cũng là lần cuối cùng.

Gió hiu quạnh, lá cây khô vàng, không khí lạnh vô tình len vào người.

Buổi sáng cuối tuần, Đường Y Y ra ngoài chạy bộ, mua bữa sáng về nhà, có vài người đàn ông xa lạ bước về phía cô.

“Cô là Đường Y Y?”

Đường Y Y thở hổn hển mấy hơi, khi hô hấp vững vàng, mặt cô không biến sắc nhìn kỹ những người tới.

Người cầm đầu là một người đàn ông trung niên, lấy ra một vật – “Cô nhìn một chút, đây là chứng từ do Đường Hi em gái của cô lập ra, phía trên còn có dấu tay của mẹ cô.”

“Ba cô thiếu năm trăm vạn, hai người nợ nói cô có thể...”

Trong lòng Đường Y Y tựa như một khối băng lạnh đập vào – “Tôi không có mối quan hệ gì với hai người đó.”

Người đàn ông trung niên sững sờ - “Không có mối quan hệ gì?”

“Đùa ông đây phải không?!” Ông ta hé ra hàm răng ó vàng khói thuốc – “Đường Hi nói cô chính là chị cô ta, chị ruột.”

“Hai chị em các người muốn diễn màn kịch nào tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn biết món tiền này cuối cùng ai...”

Đường Y Y lạnh giọng cắt đứt lời ông ta nói – “Tiền tôi sẽ không chi một phần.”

Người đàn ông trung niên vẩy vẩy tay, một vài người khác bước lên, cố gắng muốn ngăn cản đường đi của cô.

Bước chân Đường Y Y tăng nhanh.

Một chiếc xe từ quán bar chạy ra lạc tay lái trên đường lao thẳng và hành lan đi bộ, người trong xe ánh mắt mê mẩn, rối loạn, Đường Y Y bị đụng văng ra đường.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tất cả người ven đường đều không kịp phản ứng.

Sau đó là tiếng còi xe hỗn loạn.

Người đàn ông trung niên bị hù, vẻ mặt ông run run, dữ tợn hét lên – “Còn đứng ngốc ra làm gì, mau báo cảnh sát!”

Thuộc hạ của ông cũng luống cuống tay chân.

Ở phía đường cái đối diện, một người đàn ông râu ria rậm rạp mang theo một người chạy qua.

Tại trong nhà, Tần Chính ngồi xem báo tại phòng khách nhận được điện thoại, anh đột ngột đứng lên.

“Tôi sẽ tới ngay lập tức.”

Di động tuột khỏi tay dọc theo sofa rơi xuống sàn nhà, phát ra tiếng vang không lớn lắm, lại làm cho đầu dây thần kinh đang kéo căng của Tần Chính càng căng lên đến cùng cực, đại não của anh của anh đột ngột có vài chỗ trống.

Không quan tâm đến bản thân chưa mang giày, Tần Chính chạy chân không tới cửa, thân người lao đảo một cái, đụng mạnh vào góc bàn.

Tiếng va chạm vang lên, cái bàn bị đụng mạnh nghiêng qua một cái.

Sắc mặt Tần Chính trắng bệch, không cảm thấy phần eo đang bị đau nhức kịch liệt mà nơi khiến anh đau là tim.

Anh đau sắp đứng không nổi.

Quần gia vội vàng chạy qua – “Tiên sinh!”

Đẩy văng tay quần gia ra, Tần Chính sai bước về phía trước, bước chân của anh càng lúc càng nhanh, sau cùng là chạy đi.

Trong ánh mắt khiếp sợ của người giúp việc, người đàn ông luôn luôn vững vàng điềm tĩnh đang hoảng loạn, chẳng mấy chốc bước khỏi ánh sáng của phòng cách bị màn đêm hắc ám nuốt chửng.

Sắc mặt quần gia thay đổi, ông nắm bắt – “Nhất định là đứa nhỏ kia xảy ra chuyện...”

Khi đến bệnh viện, Tần Chính trước giờ tỉ mỉ đến từng chân tơ kẽ tóc thì lúc này tóc tai tán loạn, ánh mắt sau tròng kính lo âu cuộn cuộn – “Tình hình của cô ấy ra sao?”

Viện trưởng và vài người bác sĩ báo cho anh tình huống trước mắt của bệnh nhân và đưa ra vài phương án điều trị sau khi họ đã thảo luận.

Cura chân – khi hai chữ này chui vào lỗ tai Tần Chính, anh không trở tay kịp, tựa như một tảng đá lớn, đè lên ngực anh tầng tầng lớp lớp, hầu kết của anh lăn lộn, môi mỏng mím chặt.

“Không có biện pháp khác sao?”

Viện trưởng lắc đầu.

Một người chủ nhiệm đột nhiên lên tiếng – “Nếu lão viện trưởng là người mỗ chính, có khả năng sẽ chuyển biến tốt.”

Tần Chính nghiêm nghị hỏi – “Ông ta ở đâu?”

Chủ nhiệm bị ánh mắt đáng sợ của Tần Chính quét qua, cả da đầu đều tê dại – “Đề...tôi, tôi đi hỏi một chút.”

Hồ hấp của Tần Chính nặng nề, anh không nghe được tiếng nói của mình, bao hàm về khăn cầu không thông thạo – “Kính nhờ.”

Không tới một giờ sau, Tần Chính đã xuất hiện ở trần Thiếu Dung.

Anh nhìn Trương Vi Phong đứng trước mặt, mở miệng giải thích lý do đến.

“Trương lão viện trưởng, phu nhân của tôi sáng hôm nay bị tai nạn giao thông, hiện tại một bên chân trái bị thương cần phải cắt chân...”

Nghe anh nói xong, Trương Vi Phong không nhìn chi phiếu để trên bàn, mà đột ngột nói chuyện khác – “Tôi có một người con trai, tên là Trương Minh.”

“Con tôi sau khi tốt nghiệp đại học thì tự mình gây dựng sự nghiệp, con tôi thông minh, lại chịu được khổ cực, vài năm thì thành lập được một công ty.”

“Có một ngày, con tôi nói cho tôi biết, công ty có khả năng phá sản.” Trương Vi Phong chậm rãi nói – “Sau này con tôi nhảy lầu tự sát.”

“Tần tiên sinh, anh nhớ không?”

Đồng tử Tần Chính bị co rút đột ngột.

Anh có một dự cảm rất tệ.

Lời của Trương Vi Phong làm cho dự cảm của Tần Chính thành hiện thực.

“Công ty đó bị anh lật đổ, nếu không phải lọt vào bẫy rập anh bố trí, con tôi sẽ không mắc món nợ khổng lồ, cũng sẽ không bị bức ép đến đường cùng.”

Chi phiếu trên bàn bị ném vào mặt Tần Chính, kèm theo tiếng hét mất khống chế của Trương Vi Phong, ông trừng hai mắt, hận không thể đem Tần Chính lóc từng miếng thịt – “Cút ra ngoài...”

Tần Chính đứng trước cửa, vẻ mặt đáng sợ vô cùng, bên môi cong lên một đường cong tự giễu.

Ai mà ngờ được, việc anh làm nhiều năm về trước, khiến cho anh ngày hôm nay ném quả đấm.

Anh khổ sở đến mức thở không được.

Trên thương trường, đều là người lừa ta gạt.

Ích lợi trên lưỡi đao, không phải là anh chết thì tôi mất mạng.

Chỉ cần nhúng tay vào lợi ích, thì ai cũng không cần đếm xỉa đến.

Gân xanh trên thái dương tựa hồ nhảy lên, Tần Chính gọi Thanh Sơn đi làm một việc.

Đời này ai đã từng đắc tội qua Trương Vi Phong ngoại trừ anh đều đến đến xin lỗi ông.

Trương Vi Phong vô cùng khiếp sợ trước thế lực, năng lực và thủ đoạn của Tần Chính.

“Những người đó có lỗi với tôi không bằng những gì anh đã làm với tôi, với gia đình chúng tôi một phần vạn.” giọng điệu Trương Vi Phong đầy quyết tuyệt, mang theo ý hận mãnh liệt – “Tôi nói cho anh biết, Tần Chính, tôi tuyệt đối sẽ không nhận lỗi, anh mời cao nhân khác đi!”

Tần Chính nhìn ông bằng ánh mắt chết lặng, lồng ngực phập phồng thở hổn hển, không biết khi nào anh sẽ đá một cước vào người trước mắt.

Trương Vi Phong không chút hoang mang – “Trên bàn mổ, sống chết chỉ trong nháy mắt.”

Ông cảnh cáo Tần Chính, cho dù anh trối ông đi qua khi ông không muốn, thì ông cũng không làm hết sức.

Tần Chính đi một chuyến qua bệnh viện.

Lúc đi ra, hơi thở quanh người anh thô bạo, khiến người khác không dám lại gần

Giương mặt của Thanh Sơn bó chặt – “Tiên Sinh, tôi lại ngồi với Trương Vi Phong một chút?”

Tần Chính đưa tay ngăn lại.

Một khi Đường Y Y vào phòng giải phẫu thì thoát khỏi tầm kiểm soát của anh, anh không thể đem tính mạng của cô đi đặt cược.

Anh thua không nổi.

Anh vuốt nhẹ vài ngón tay của mình rồi ấn một dây số.

“A lô, cho hỏi ai ở đầu dây bên kia?”

“Tôi là Tần Chính.”

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát, giọng nói ôn hòa biến chuyển thành trong trẻo nhưng lạnh lùng – “Có việc?”

Tần Chính nói – “Có việc.”

Trần Thiếu Dung xuất hiện thêm vài chiếc xe nổi tiếng, có loại còn không biết tên gọi là gì, đám người ở trên trần hiếu kỳ nhìn theo hướng xe ngừng.

Lúc Lục Khải Chi xuống xe, mang theo một số món quà sang trọng – “Chú Trương, đã lâu không gặp.”

Trương Vi Phong nghĩ là Tần Chính, đang định trở về phòng, nhưng không đoán được người đến là đệ tử của bạn cũ.

“Tiểu Lục, là cậu à, nhiều năm không gặp, không nhận ra được.”

Ông vội vàng tiếp đón Lục Khải Chi mời anh ngồi xuống, rót nước mời anh.

Lục Khải Chi đâu còn lòng dạ nào nói chuyện phiếm – “Chú Trương, thực sự không dám dấu diếm, con tới đây gặp người là vì một người bạn.”

Trương Vi Phong – “A?”

Lục Khải Chi nói – “Khéo ở chỗ, người bạn đó của con chính là vợ của Tần Chính.”

Mặt Trương Vi Phong lập tức lạnh xuống – “Nguyên lai con là thuyết khách của Tần Chính.”

Lục Khải Chi lắc đầu – “Không phải vậy.”

“Chú Trương, con và Tần Chính không phải là bạn bè, cũng không thể là bạn bè.”- Anh mím môi, nói một việc có liên quan giữa anh và Đường Y Y.

Trương Vi Phong không hề bị lay động mấy may – “Chuyện này chú không giúp được.”

Lục Khải Chi nói – “Tình hình của bạn con không được lạc quan, chậm một chút nào thì hình ảnh hưởng lên vết thương không biết trước được.”

Lung anh cúi xuống một chút khẩn cầu – “Chú Trương, chú có thể nể mặt thầy của con mà ra tay giúp đỡ được không?”

Trương Vi Phong từ trên ghế đứng lên, đi đi lại lại giữa nhà, rồi đứng trước mặt Lục Khải Chi.

“Trước tiên, chú là một người cha rồi mới là một bác sĩ.”

“Tiểu Lục, chú không vượt qua được bức tường trong lòng mình, nên không thể nào tâm bình khí hòa trên bàn mổ, như vậy là không công bằng đối với người bệnh.”

“Con cũng là bác sĩ, con hiểu lợi và hại ra sao.”

Thật lâu sau Lục Khải Chi cũng không nhúc nhích.

Trương Vi Phong liên tục thở dài, xoay người về phòng.

Lục Khải Chi vuốt vuốt huyệt thái dương, không còn ôn hòa nho nhã như thường ngày mà là lo lắng và giận giữ tụ lại trên mặt.

Anh bước ra khỏi nhà chính, đứng trước mặt Tần Chính.

Hai người không ai nói gì.

Mây giăng đầy trên trời, không khí xung quanh tĩnh mịch.

“Nếu như Trương Vi Phong không thể bỏ được hận thù trong lòng xuống” Lục Khải Chi nói – “Vậy thì chỉ có thể cưa chân.”

Mất đi một chân còn hơn là mất mạng.

Tần Chính không nói một lời.

Anh không thể nào tưởng tượng được sau khi Đường Y Y tỉnh lại phát hiện mình mất đi chân trái thì sẽ như thế nào.

Anh cũng không thể nào tưởng tượng được khi đó tâm trạng anh ra sao.

“Trương Vi Phong nhất định phải đồng ý.”

Lục Khải Chi nhớ lại chuyện khó chịu trải qua, giọng nói đầy trào phúng – “Không phải lúc nào uy hiếp đều có hiệu quả, đôi khi tác dụng hoàn toàn ngược lại.”

“Tần Chính, anh đừng hại cô ấy.”

Tần Chính nhìn ra phía xa xa, thản nhiên nói – “Cô ấy là vợ của tôi.”

Lục Khải Chi không nói thêm gì nữa.

Đứng ở lập trường của anh không thể nói thêm điều gì khác.

Đứng chờ trong gió rét một lúc, mặt Tần Chính lạnh buốt, máu toàn thân đông lại.

Cửa phòng Trương Vi Phong bị đá mở ra, ông cũng không dừng lại động tác tưới hoa – “Sao? Không chịu được muốn động thủ sao?”

Sau lưng không có tiếng trả lời.

Trương Vi Phong hơi nhíu mày.

Ông đang hoang mang nghĩ đối phương định làm ra điều gì, thì nghe một tiếng vang ngọt ngào vọng đến.

Trong căn phòng yên tĩnh càng rõ ràng.

Trương Vi Phong quay đầu, thì nhìn thấy Tần Chính quỳ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Một mạng đổi một mạng

“Anh quỳ tôi làm gì?”

Một lúc lâu sau, Trương Vi Phong mới thoát khỏi trạng thái chấn kinh, ông lùi về sau vài bước, nhích cơ thể về phía bên cạnh.

“Tần Chính, anh cho rằng anh quỳ trước mặt tôi, thì tội lỗi anh bức tử con tôi lúc trước sẽ được xóa bỏ?”

Sống lưng Tần Chính rất thẳng, đầu gối quỳ trên nền gạch lạnh như băng – “Vậy ông muốn thế nào?”

“Chỉ cần ông nói ra điều kiện.” Giọng nói của anh bình tĩnh, nghe không ra tâm trạng của anh lúc này ra sao – “Tôi có thể suy tính.”

“Bất cứ là điều gì.”

Vừa dứt lời, mặt Tần Chính không chút thay đổi, lông mày cũng không nhích một chút.

Tuyệt đối sẽ không có người tin được chuyện đang xảy ra, người đàn ông cao cao tại thượng, ngông cuồng tự đại sẽ quỳ xuống, ăn nói khép nép trước mặt một người.

Kể cả người đang ở hiện trường – Trương Vi Phong.

Áp suất không khí xung quanh thấp đến cực điểm.

Mỗi một hạt bụi đều nặng trĩu, bị phủ hơi lạnh thấu xương, ngưng tụ thành băng với một tốc độ chóng mặt.

Khiến người khác không chống đỡ được mà rùng mình.

Trương Vi Phong hít một hơi không khí, từ trong mắt người đàn ông này ông nhìn thấy quyết định điên cuồng quyết tuyệt khi anh ta đã đi đến cùng.

Bất kể là người bình thường nào gặp cảnh tượng này đều khiếp sợ kinh hoàng.

Ngón tay ông giật giật, co lại thành quả đấm, cơ thể Trương Vi Phong phát run.

Ông há to miệng, muốn nói một điều gì, rồi nhanh chóng nhấc chân lướt qua người Tần Chính, không nói một câu lập tức rời phòng.

Phía bên ngoài đều là người của Tần Chính, bao vây căn phòng vô cùng chặt chẽ, đầu Trương Vi Phong không bị nóng lên, không phải ở độ tuổi dễ dàng phát giận, cũng không có ý định cứng đối cứng với đám người này.

Ông đứng bên bờ hồ phía sau nhà, nhìn ao nước đầy lá khô, ngăn người.

Năm đó sau khi con ông tự sát không bao lâu, tâm trạng Trương Vi Phong vẫn ở trong tình trạng sa sút, không thể buông xuống được, nghiêm trọng hơn là ông mắc bệnh trầm cảm, ông cảm thấy mình không có tư cách khoác lên người bộ áo trắng của bác sĩ, nên ông rời khỏi bệnh viện.

Trong một thời gian rất dài, Trương Vi Phong luôn chú ý động tĩnh của Tần Chính, điều tra tin tức về anh.

Ông muốn lấy lại công đạo cho con mình. Dù chỉ một lần.

Nhưng cơ bản ông không có cơ hội tiếp xúc người đàn ông quyền lực ngấp trời - Tần Chính.

Một lần, rồi hai lần, ông liên tục thất bại.

Nhiều lần bị thất bại, ông không thể không nhận rõ thực tế tàn khốc, cái gì gọi là “ông trời có mắt, thiện ác nhân quả tuần hoàn” ông không thấy được.

Nhiều năm trôi qua, ông cứ cho là bản thân không đợi được ngày này.

Cho đến giây phút vừa rồi, Trương Vi Phong mới giật mình nhận ra, tất cả mọi người đều có điểm yếu có thể bị uy hiếp.

Ai cũng không có ngoại lệ.

Mà điểm yếu của Tần Chính chính là vợ anh.

Những thứ như cao quý, lãnh ngạo, tôn nghiêm, cốt khí tất cả đều xếp phía sau, đều bị đập tan nát khi đứng trước vợ anh.

Nhìn thấy Tần Chính quỳ trước mặt mình, trong lòng Trương Vi Phong kinh ngạc vô cùng, ông khó có thể tin được.

Nhưng ông cũng không vì điều này là buông bỏ được những chuyện đã xảy ra.

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên từ phía sau cùng với hơi thở lạnh băng nghiêm túc ập đến, thần kinh của Trương Vi Phong vô thức căng lên, ông quay đầu, nhìn người thanh niên đang đi về phía ông.

Là người bên cạnh Tần Chính.

Thanh Sơn đứng cách vị trí của Trương Vi Phong hai ba bước.

Trương Vi Phong không biết người thanh niên này muốn làm gì, có phải hay không định lén sau lưng Tần Chính tạo áp lực với ông, hoặc là trực tiếp ra tay với ông.

Nhưng người thanh niên này không làm gì hết.

Trương Vi Phong đột ngột nghĩ ra một loại khả năng.

Người thanh niên này sợ ông dùng tánh mạng của mình để trả thù Tần Chính, đặc biệt là cách thức người này tiếp cận ông, đề phòng trước khi mọi chuyện xảy ra.

Trương Vi Phong không hiểu được, loại người như Tần Chính, vì đạt được điều mình muốn mà không từ thủ đoạn, máu lạnh tàn khốc, không còn nhân tính.

Vì sao còn có người đi theo anh ta, phục tùng anh ta.

Trương Vi Phong bắt giác hỏi ra tiếng điều ông thắc mắc trong lòng.

Sắc mặt Thanh Sơn như thường, không nói đáp trả lại ông.

Điều này nằm trong suy đoán của ông.

“Cậu thanh niên, anh yên tâm, tôi sẽ đem mạng sống của mình ra đùa giỡn, tôi cũng không đồng ý.”

Thanh Sơn nhủ mảy, trong miệng anh phun ra mấy chữ kèm theo sự tức giận – “Ông là bác sĩ.”

Nếu không phải còn không có được mệnh lệnh của Tần Chính, anh đã muốn ra tay, nghĩ ra mọi cách có thể để ông ta đồng ý.

Sau khi bớt kinh ngạc, Trương Vi Phong nói – “Bác sĩ cũng là người.”

Cũng có thất tình lục dục, có người thân.

Ông lấy tay chà lên gương mặt già nua của mình, trong lòng Trương Vi Phong hận không thể dùng dao găm thỉnh thoảng đâm vài nhát, rướm máu người đàn ông kia.

Mỗi người nên gánh chịu hậu quả do chính bản thân mình gây ra.

Quả thực có báo ứng.

Không phải là không có, chỉ là chưa tới thời điểm mà thôi.

Ngay lúc này, chính là thời điểm đó.

Tần Chính đứng lên khỏi mặt đất, bàn tay rũ xuống vỗ vỗ ống quần, thông thả ung dung vỗ sạch bụi bẩn, chậm rãi đứng thẳng người lên.

Ánh mắt của anh từ nền gạch nhìn đến mi mắt người đàn ông kia.

Có nóng nảy, phần nộ, sát khí, khủng hoảng, có cả sự táo bạo.

Cuối cùng lắng đọng lại chỉ còn ân hận.

Sự ân hận kia có chút ít vụn vẹo.

Vì anh không thể làm gì khác, vì anh bị phần những chuyện đang diễn ra.

Khi Tần Chính muốn một người chết, có hàng trăm hàng ngàn cách, không cần anh ra tay, một ánh mắt của anh, một động tác nhẹ của anh, là có thể như ý anh muốn.

Nhưng để thay đổi ý chí của một người, thì đúng là khó hơn lên trời.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy hoang mang.

Xoay người bước ra ngoài, Tần Chính đứng trên bậc thang, gió lạnh ập đến căng cả lồng ngực, cảm giác lạnh lẽo kia chui thẳng vào xương tủy, rồi tụ lại trên đầu anh, thôi xoay quanh không cách nào thoát ra được.

Đầu anh đau muốn nứt ra.

Duỗi tay tháo chiếc kính gọng vàng trên mũi xuống, Tần Chính tùy ý ngồi xuống, năm ngón tay anh luồn vào trong tóc, vuốt vài sợi tóc lộn xộn ra sau đầu.

Cả đời của anh, nôn nóng thành công, cũng chỉ muốn thành công, chưa bao giờ anh biết rằng cần phải để ý cảm nhận của người khác, anh cũng đối xử như thế với Đường Y Y.

Vậy là sai sao...

Tần Chính đỡ trán, sự tan thương của một người đàn ông gần bốn mươi tuổi ngấm ra khỏi người từ khoe mắt lan tỏa vào không khí xung quanh.

Ánh mắt anh chạm vào vết sâu ẩn trên lá cây, suy nghĩ của anh bay xa tận phương nào.

“Ba, ba nói gì? Ba muốn giao công ty cho con?”

Khi đó Tần Chính vừa hơn hai mươi tuổi, anh có suy nghĩ tự bản thân mình sẽ chinh phục một điều gì đó, chẳng thèm ngó ngang gì đến gia nghiệp khổng lồ của Tần gia.

Mà ba Tần không tới năm mươi tuổi, sức khỏe cường tráng, tinh thần minh mẫn, cách cụm từ “tuổi già sức yếu” rất xa.

Nhưng ông vẫn sắp xếp kế hoạch từ rất sớm, hơn nữa cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành.

“Nếu như ba không lùi bước, thì công ty ở tương lai sẽ không tốt như hiện tại.” – Ba Tần ngồi xổm xuống xới đất một cây trong vườn xới đất – “Con không giống vậy, giao công ty cho con, quy mô trong tương lai, hay vận hành, sức ảnh hưởng đều hơn gấp mấy lần, có khi nhiều hơn.”

Tần Chính luôn tay vào đầu tóc – “Vì sao?”

Ba Tần nói – “Vì con là con ba.”

“Ba già rồi, tâm tình xuống dốc, bắt đầu ý lại vào hiện tại, không còn nhiệt huyết tuổi trẻ, không có nhiệt tình.” Ba Tần ngẩng đầu, nói năng hùng hồn – “Đem tất cả xí nghiệp đều giao cho con, ba hết sức yên tâm, cũng rất có lòng tin ở con.”

Khóe môi Tần Chính giương lên – “Ba, con cảm thấy không có hứng thú.”

“Vậy con có thể từ từ khai quật niềm hứng thú của bản thân.” Ba Tần nói – “Ví dụ như con có quyền lực có thể nắm tất cả mọi thứ trong tay.”

Tần Chính híp híp mắt – “Nghe có vài phần hấp dẫn.”

Những thủ đoạn ngầm ngầm hay công khai trong thương giới khiến anh hứng thú, cảm giác đánh bại đối thủ, đạt được thành tựu, rồi anh trầm mê trong cảm giác này, rồi đến chai lì hờ hững, Tần Chính cũng không mất quá nhiều thời gian trong những việc thế này.

Ba anh từng nói anh sẽ là người làm ăn thành công.

Anh đã làm được.

Nhưng hôm nay anh nhận ra, cho dù anh có quyền thế hơn nữa, nhưng cũng có lúc anh cảm thấy không làm được gì.

Tần Chính nhặt chiếc lá kia lên, không đếm xỉa cảm lên cũng không để nó vào mắt, ánh mắt anh xuyên qua những lỗ sâu căn, nhìn nền xi măng gồ ghề.

“Tần đại ca, cái gì anh cũng có, anh nhất định rất vui vẻ.”

Đường Y Y nâng cằm lên, ánh mắt cong cong.

Tần Chính đưa ra đáp án – “Đương nhiên.”

Đường Y Y hăm một thở dài – “Thật tốt quá.”

Tần Chính nghiêng đầu, người thiếu nữ trong tầm mắt anh ngược nhìn lên trời, ánh nắng loang lổ qua gương mặt cô, đầy vẻ hồn nhiên, xinh đẹp.

Tiếng giày dẫm nát cành cây vang vào tai Tần Chính, suy nghĩ của anh bị tiếng động đó kéo về thực tại.

Anh nhéo nhéo sống mũi, đeo kính lên mắt.

Thanh Sơn ngừng dưới bậc thang, cảm nhận được hơi thở xung quanh người đàn ông ngồi trên bậc thềm, sóng to gió lớn không ngừng nhấc lên trong lòng anh.

Thanh Sơn ở Tần gia nhiều năm, trong trí nhớ của anh, người đàn ông này chính là một tòa núi cao không thể nào leo qua được, anh ấy luôn khiến người khác ngưỡng mộ, kính sợ.

Giờ phút này, Thanh Sơn chợt phát hiện anh ta cũng là một người bình thường.

Anh ta cũng sẽ khó chịu, sẽ bất an, sẽ hoài tưởng về quá khứ và cũng có luống cuống tay chân.

Thanh Sơn lập tức thu lại cảm xúc bất thường trong lòng mình, nghiêm cẩn nói – “Tiên sinh.”

Tần Chính đã thu lại cảm xúc của bản thân, anh bây giờ nhìn tựa như bình thường, ổn định, thâm trầm, anh lạnh nhạt mở miệng – “Xử lý xong hết?”

Thanh Sơn lên tiếng – “Vâng, đã xử lý xong.”

Tần Chính hỏi – “Ông ta ở đâu?”

Thanh Sơn nói – “Bờ hồ.”

Hai đầu lông mày Tần Chính nhú lại, giọng anh khàn khàn – “Thanh Sơn, cậu nói xem...”

“Còn có hi vọng không?”

Lần đầu tiên nghe được câu hỏi không xác định đầy mong lung từ miệng đối phương, trong lòng Thanh Sơn thoáng chốc bị sửng sốt, anh cẩn thận trả lời – “Không đến phút cuối cùng, đều còn có hi vọng.”

Ánh mắt phía sau tròng kính của Tần Chính nheo lại, không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

Ở một căn hộ cao cấp trong thành phố C.

Nội thất vô cùng xa hoa, thảm lông cừu trải trên mặt đất bị giẫm nát vài quả trái cây.

“Ba, đừng đánh, đừng đánh nữa, con sai rồi.”

Người thanh niên ôm đầu tránh né, cả người nhảy tới nhảy lui, miệng không ngừng kêu rên.

Túm lấy tóc người thanh niên, người đàn ông trung niên mập mạp thở hổn hển – “Thằng nhóc này, ông đây đã nói với mày, không nên đụng vào vật đó, thì mày càng muốn đụng vào, giờ mày đụng vào nó rồi, cho dù ba mày là Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không cứu nổi mày!”

Người thanh niên lơ đãng cắt lời ông – “Ba, ba hù ai vậy, không phải đã nói rõ rồi sao? Người không bị đâm chết, cho một ít tiền thuốc thang là được... Ađừng đánh...”

Người đàn ông trung niên tức giận tới mức thở không ra hơi, toàn thân ông phát run, gân giọng lên quá – “Mày có biết người hôm nay mày đụng là ai không?”

Người thanh niên lắc đầu như kiêu không sao cả - “Không biết rõ.”

Khi đó anh tỉnh thần mơ hồ, cảm thấy máu sôi sục, chỉ muốn xả.

Khi xe đụng vào vật gì đó, anh cũng không quan tâm, chỉ lập tức lái xe đi.

Sau này mới biết là đụng bị thương một người phụ nữ.

“Chồng của cô ta là người tao còn không dám chọc đến.” – Người đàn ông trung niên vỗ vỗ mặt con trai, giận quá hóa cười – “Lần này thì chúng ta xong thật rồi.”

“Con trai, con xong rồi, tất cả sản nghiệp của ba mày cũng xong đời, nhà chúng ta cũng tiêu rồi!”

Người thiếu niên nhìn thấy sự sợ hãi trên gương mặt ba mình, anh không còn cả lo phát phờ như vừa rồi, mặt anh trắng bệch ra, hoang mang lo sợ hỏi – “Ba, vậy làm sao bây giờ?”

“Con cũng không muốn nhận hình phạt!”

“Con không muốn ngồi tù, con chỉ đụng bị thương một người thôi, không nghiêm trọng vậy chứ!” Người thiếu niên nói năng lộn xộn – “Ba, không phải là ba quen cục trưởng hay sao? Còn có thị trường, ba tìm tất cả bọn họ, sẽ có một người có thể đem việc này dè xuống được.”

“Không có đơn giản như mày nói.” Sắc mặt người đàn ông trung niên nghiêm trọng vô cùng – “Chuyện này còn phải xem ý tứ của người đàn ông kia ra sao.”

Mặc dù con trai ông đụng người xong lập tức chạy đi, không có người có chứng cứ con trai ông hít thuốc khi lái xe, nhưng đối với người kia thì không phải như vậy là xong.

Nghiêm trọng hơn nữa, ông nghe nói người phụ nữ kia phải cưa chân, phẫu thuật vẫn chưa được thực hiện.

Người đàn ông đó bây giờ không có ở thành phố C, anh ta đang ở trấn Thiếu Dung thuyết phục một bác sĩ gọi là Trương Vi Phong điều trị cho vợ anh ta.

Nhưng người bác sĩ tên Trương Vi Phong đó lại có ân oán với người kia, nên chuyện khó giải quyết hết sức.

Cho nên mới không có thời gian đến sờ gáy con trai ông, chờ khi đối phương có thời gian, con trai của ông, và cả nhà ông, khó mà trốn khỏi một kiếp này.

Người đàn ông trung niên nhíu mày, nếu có thể mời được Trương Vi Phong, ngược lại có thể làm cho lửa giận của người kia, nhưng ông và Trương Vi Phong không có quen biết, ngay cả một người bạn của một người cũng không có.

“Ba, ba không phải chủ tịch của Trường Phong hay sao?” Người thiếu niên hấp tấp nói – “Cùng lắm thì đưa cho người đó vài hạng mục...”

Người đàn ông trung niên tát cho anh một cái – “Mày đến bây giờ còn không biết mình sai chỗ nào hay sao?!”

Người thiếu niên đau đến chửi má nó, khóe môi chảy máu – “Con biết, con biết rõ.”

“Sau này con sẽ không bao giờ hút nữa, con hứa.” Người thiếu niên van cầu khổ sở - “Ba, dù bất cứ giá nào ba phải cứu con.”

“Con là con trai độc nhất của ba, nếu con có chuyện gì xảy ra, ai sẽ dưỡng lão, đưa ma cho ba?”

Người đàn ông trung niên đến lúc này đánh cũng không muốn đánh nữa.

Ông cảm thấy vô cùng hối hận.

Sau khi ông và vợ tách ra, ông không nên chỉ vội vàng làm ăn, không tự mình nuôi dạy con, nếu không cũng sẽ không có chuyện như hôm nay xảy ra.

“Ở nhà đợi!”

Để lại một câu nói, người đàn ông trung niên cũng không tịch thu điện thoại, tiền mặt và thẻ tín dụng của con trai, ông khóa cửa lại, một mình lái xe đến trấn Thiếu Dung.

Gió bụi cuồn cuộn mù bay đầy trời.

Người đàn ông trung niên liếc mắt thấy người đàn ông ngồi trên bậc thềm đá, ông nuốt hai ngụm nước miếng, đi qua từng bước một.

“Tần tiên sinh.” Người đàn ông trung niên cúi lưng xuống, ánh mắt chạm đất – “Tôi tới để nhận lỗi.”

Không có tiếng đáp lại.

Người đàn ông trung niên cầm khăn lau mồ hôi lạnh trên trán – “Tần tiên sinh, tục ngữ có câu, con hư tại cha, con tôi đụng phải vợ của ngài, là do tôi không dạy con tốt.”

“Vô cùng xin lỗi.”

Trong giọng nói của người đàn ông trung niên đầy áy náy và thành ý – “Chi phí điều trị của vợ ngài tôi xin trả toàn bộ, và còn... và còn...”

Một ánh mắt rét lạnh bắn qua, không có nhiệt độ, người đàn ông trung niên liếm liếm môi khô khốc, ông không dám nói tiếp.

Tần Chính khép nửa mi mắt – “Con trai của ông bao nhiêu tuổi rồi?”

Người đàn ông trung niên không biết chuyện gì đang xảy ra, sợ hết hồn hết vía – “Hai mươi tuổi.”

Tần Chính nói – “Lớn rồi.”

Người đàn ông trung niên lại lau mồ hôi lạnh tươm ra trên trán – “Dạ, dạ.”

Một giây sau đó, ông nghe tiếp một câu – “Con ông hút một lượng lớn bạch phiến sinh ra ảo giác, lái xe dưới trạng thái như vậy, đáng chết.”

Sắc mặt người đàn ông trung niên đại biến – “Tần tiên sinh, con tôi từ trước tới giờ không đụng vào mấy món này, nó không thể nào...”

Tần Chính đưa tay, ý bảo người đàn ông trung niên im lặng.

“Tôi đã nói như vậy.” Tần Chính mở mắt ra – “Cũng không phải nói không mà không có bằng chứng.”

Anh vẫn ngồi trên bậc thang, khí thế sắc nhọn cường đại đột ngột phóng ra làm người không rét mà run.

Người đàn ông trung niên không nói thêm gì nữa.

Một hồi lâu sau, ông nói – “Hoặc là tôi đi tìm Trương Vi Phong năn nỉ xem sao.”

Tần Chính im lặng, chính là ngầm đồng ý cho ông.

Người đàn ông trung niên lập tức rời khỏi, nhưng ông trở lại rất nhanh. Kết quả hiện rõ trên gương mặt ông.

Người làm khi muốn xử lý chuyện gì thường đem tiền bạc ra nói chuyện.

Phía còn lại không tham tiền, thì sẽ dùng quyền lực đi uy hiếp, áp bức.

Hai người đều không được, sự việc thất bại.

Người đàn ông trung niên nói – “Con tôi đụng vợ ngài bị thương là sự thật không thay đổi được.”

“Tôi cũng biết rõ chân của vợ ngài bị thương nghiêm trọng.”

Bầu không khí đè nén nặng nề vô cùng.

Tần Chính cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên, đôi mắt băng hàn biến thành từng cây kim nhỏ, đóng đinh người đàn ông trung niên.

“Bởi vì con của ông, vợ tôi bây giờ mới nằm trong bệnh viện, gặp phải nguy hiểm phải chưa chân.”

Sau lưng người đàn ông trung niên rí ra một lớp mồ hôi lạnh – “Xin lỗi, Tần tiên sinh, tôi cũng không muốn chuyện bất hạnh như vậy xảy ra.”

Tần Chính im lặng.

Bản thân người đàn ông trung niên đưa ra một quyết định trọng đại, trầm giọng nói – “Chuyện đã xảy ra như thế này, tôi dùng một chân của tôi đổi một chân của vợ ngài, ngài xem như vậy có được không?”

Tựa như chỉ cần Tần Chính đồng ý, ông sẽ lập tức bỏ đi một chân của mình.

Lời vừa nói ra, người đàn ông trung niên tỉnh táo hẳn ra.

Ông chỉ có một đứa con, thì phải làm sao đây?

Người đàn ông trung niên thở dài, nếu người mà con ông đụng phải không phải là vợ Tần Chính, là một người nào khác, thì ông có thể làm cho chuyện lớn hóa nhỏ, có thể cùng đối phương trao đổi hoặc có biện pháp để mọi chuyện được êm xuôi, không có khả năng để cho mọi chuyện khủng khiếp đến mức này.

Hơn nữa, cho dù đối phương không đồng ý, thì cứ dựa vào pháp luật mà xử lý, thì trong lòng ông cũng suy tính được cách giải quyết, ông có thể mời luật sư giỏi nhất biện hộ cho con trai mình, cũng không phải lo lắng đề phòng như thế này.

Ai mà lường được ông trời sẽ cho sấm đánh vào gia đình ông, muốn gia đình ông cửa nát nhà tan.

Người đàn ông trung niên biết rõ, chỉ cần Tần Chính không muốn buông tay, cả đời con ông nhất định bị hủy hoại.

“Tần tiên sinh, tôi có thể làm chuyện gì để ông nguôi giận không?”

Tần Chính không nói một lời, rừ mắt nghiền ngẫm lời nói của người đàn ông trung niên, hết một lần lại thêm một lần.

Một chân đổi một chân, một vật đổi một vật...

Trong mắt anh hiện lên một điều gì đó.

Đợi thật lâu cũng không nhận được câu trả lời, người đàn ông trung niên đoán không ra anh đang nghĩ gì – “Tần tiên sinh?”

Tần Chính phát tay, người đàn ông trung niên bị cưỡng chế đi ra ngoài.

Vài phút sau, Thanh Sơn đi lại nói, giọng điệu nặng nề - “Tiên sinh, bệnh viện gọi điện thoại đến.”

Tần Chính từ trên bậc thang đứng lên – “Thanh Sơn, đưa dao găm cho tôi.”

Nghe vậy, cả người Thanh Sơn chấn động.

Anh đoán ra Tần Chính định làm gì, hai mắt anh không dám tin mở lớn ra.

Tần Chính ngẩng đầu – “Đưa cho tôi.”

Thanh Sơn không phục tùng mệnh lệnh của anh như trước giờ.

Tần Chính lạnh lùng liếc anh một cái – “Bây giờ lời tôi nói không còn giá trị phải không?”

Thanh Sơn nhếch môi.

Anh duỗi tay vào túi, lấy thanh dao găm gấp gọn tùy thân bên người đưa cho Tần Chính.

“Tiên sinh, cho dù Trương Vi Phong ra tay, cũng không chắc chắn có thể thành công hay không.”

Tần Chính lạnh giọng cảnh cáo – “Không có lần sau!”

Thanh Sơn cúi đầu – “Dạ.”

Anh nâng một mí mắt lên, rồi rừ xuống.

Tần Chính tìm thấy Trương Vi Phong.

“Bệnh viện điện thoại đến, vợ tôi không thể đợi thêm nữa.”

Động tác đóng cửa của Trương Vi Phong khựng lại, ông nghiêm mặt, cất lời không có chút tình người – “Tôi đã nói rành mạch với anh ngay từ đầu, anh nhất định lãng phí thời gian ở chỗ này, do anh gieo gió gặt bão, thì còn trách ai.”

Tần Chính tiếp tục lời chưa nói xong – “Tôi cũng không thể chờ.”

Trong lòng Trương Vi Phong cảm thấy quái dị.

Ông nghiêng đầu, về mặt cảnh giác – “Anh có ý gì?”

“Ông cảm thấy con ông chết là một tay tôi gây nên.” Tần Chính nhún mày – “Ông hận tôi, cho nên mới không tiếp nhận điều trị.”

Trương Vi Phong nói – “Đúng.”

“Lúc đó nếu không phải anh cưỡng bức, thì con tôi đã thành gia lập nghiệp, tôi đã có cháu trai cháu gái, cũng không phải rơi vào tình trạng như bây giờ, không chỗ nương tựa.”

Tần Chính chậm rãi nói – “Tôi đem mạng trả lại cho con ông, một mạng đổi một mạng, như thế nào?”

Sắc mặt Trương Vi Phong động lại – “Anh nói gì?”

Tần Chính nói câu khác, giọng điệu ní non – “Tôi mắc nợ vợ tôi hơn hai mươi năm.”

Ánh sắc lạnh thoáng qua mắt Trương Vi Phong, ông còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, máu đã tuông ra từ bụng Tần Chính, trong nháy mắt tràn qua kẽ tay.

“Xin ông cứu vợ tôi.” Mặt Tần Chính không còn chút máu, dưới chân Tần Chính đều là máu, máu rơi lộp độp trên sàn, mặt anh vẫn bình tĩnh, một câu nói tuông ra từ đôi môi tái nhợt – “Cô ấy không thể chờ.”

Khi máu mất quá nhiều sẽ dẫn đến hiện tượng choáng váng, Tần Chính không chống cự được nữa ngã xuống mặt đất.

Khi anh mở mắt ra một lần nữa, thì màu trắng xanh đập vào mắt anh.

Mùi thuốc khử trùng nhắc cho anh biết anh đang ở bệnh viện.

Là Trương Vi Phong cứu anh.

Nhưng Đường Y Y lúc này ra sao? Trương Vi Phong ra tay cứu anh, có phải ông cũng cứu Đường Y Y?

Cửa đẩy ra, lão quản gia đi đến.

Tần Chính lập tức hỏi, giọng anh khàn khàn – “Cô ấy ra sao?”

Quản gia nói – “Giải phẫu trẻ nửa giờ, bây giờ vẫn chưa bắt đầu.”

Tần Chính hỏi – “Ai mổ chính?”

Quản gia chưa kịp trả lời thì cửa một lần nữa được mở ra.

Trương Vi Phong bước vào.

Quản gia lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Tần Chính nói – “Là ông cứu tôi?”

“Là tôi cứu anh.”- Trương Vi Phong nói – “Tôi cứu anh, chỉ vì không muốn có người vì tôi mà chết.”

“Vậy còn vợ của tôi...”

“Tôi tới đây là muốn nói cho anh biết, cho dù anh làm bất cứ điều gì, cũng không thể thay đổi việc anh đã hại chết con tôi.”

Trương Vi Phong xoay người bước ra ngoài.

“Trương Vi Phong, ông đứng lại!” Miếng vết thương Tần Chính nứt ra, anh đau đến ngất đi.

Quản gia vội vã gọi bác sĩ y tá băng bó lại vết thương cho Tần Chính.

Quản gia đứng bên giường, vừa nhìn thấy Tần Chính tỉnh lại, lập tức nói – “Phu nhân làm giải phẫu hết sức thành công.”

“Là do Trương lão viện tróc đích thân mổ chính.”

Hô hấp của anh bị nghẽn lại, rồi lại thở hổn hển, Tần Chính chống người lên giường, gương mặt tái nhợt khó nén được kích động và mừng rỡ - “Đờ tôi đứng dậy.”

Quản gia khó xử nói – “Tiên sinh, bác sĩ nói ngài cần...”

Tần Chính phát tay cắt đứt lời ông – “Tôi đi xem cô ấy một chút.”

Quản gia nói – “Phu nhân chưa tỉnh.”

“Đợi phu nhân tỉnh lại tôi sẽ lập tức báo cho Tiên sinh.”

“Không cần, tôi lập tức qua đó.”

Ông nhất định phải nhìn thấy cô mới yên tâm, Tần Chính che bụng, nhịn đau bước xuống giường, ổn định thân thể, chậm rãi bước ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Không thể tự lo liệu sinh hoạt cá nhân

Nữ bệnh nhân nằm trên giường mắt nhắm lại, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ánh mắt nóng rực chiếu từ trên mặt cô dời xuống phía dưới, dừng lại trên ngực cô, nơi đó khe phẫu phòng, Tần Chính nhìn cô thật lâu mới an tâm về phòng mình.

Đường Y Y ngủ một giấc.

Giấc ngủ này vô cùng bất an, tiếng còi xe dồn dập hỗn loạn vang lên bên tai liên tục, khiến cô không biết đâu là mộng đâu là thực tế.

Cho đến khi tỉnh lại, đầu óc Đường Y Y vẫn trống rỗng, sau đó trí nhớ nhỏ vụn mới bắt đầu hiện lên, cô mới chấp vả lại từ từ.

Tay chân vẫn còn, tim vẫn đập, mỗi bộ phận của cơ thể vẫn còn và vận hành bình thường.

Tất cả mọi thứ đều tốt.

Đường Y Y hít sâu một hơi, ngay thời khắc cô bị đung phải, cô đã nghĩ mình lần này chết chắc rồi.

Một giây sau, mí mắt Đường Đường Y Y run lên bần bật, cô cố gắng chạm vào chân trái của mình, mặt càng trắng hơn so với lúc nãy.

Cửa được mở ra từ bên ngoài, kèm theo tiếng nói của Trương Vi Phong.

“Không nên lộn xộn.”

Môi Đường Y Y phát run lên – “Bác sĩ, chân tôi...”

Trương Vi Phong nói – “Thuốc tê vẫn chưa hoàn toàn mất tác dụng, sau này cô sẽ có cảm giác.”

Qua mấy giây sau, thần kinh của Đường Y Y bị kéo căng đến mức tận cùng, rồi buông lỏng xuống, cả người không còn sức lực.

Trương Vi Phong bước lên – “Cảm giác ra sao? Có phải cảm thấy choáng váng? Buồn nôn không?”

Đường Y Y lắc đầu.

Trương Vi Phong kiểm tra nhịp tim, nhiệt độ cơ thể của Đường Y Y rồi ông khép bệnh án lại.

“Tần phu nhân, cô thật sự rất may mắn.”

Đường Y Y cảm kích nói – “Bác sĩ, cảm ơn ông.”

“Không cần cảm ơn tôi.” Trương Vi Phong nhìn cô – “Là chồng của cô.”

Sau đó cô nghe Trương Vi Phong kể vắn tắt lại chuyện trong quá khứ và mấy ngày qua.

“Chồng cô quý xuống cầu xin tôi, muốn lấy một mạng đổi một mạng, tự sát trước mặt tôi, nên tôi mới ra tay.”

Trương Vi Phong nói – “Tôi chỉ không muốn lương tâm bác sĩ của mình bị vấy bẩn.”

Cho dù ông thỏa hiệp, ông cũng không thể tha thứ cho Tần Chính, như vậy ông sẽ cảm thấy hổ thẹn với đứa con đã mất.

Đường Y Y bị chấn động nói không nên lời.

Anh quý xuống, lấy một mạng đổi một mạng, cô không tin hai chuyện mình nghe được đều là về người đàn ông kia.

Nhưng người bác sĩ đang đứng trước mặt cô không có nói dối cô, từ trong lời nói cô có thể phân biệt được thật giả.

Giờ phút này Đường Y Y không biết mình nên thể hiện vẻ mặt như thế nào về những gì cô nghe được, cảm giác được.

Tần Chính thực sự thay đổi.

Làm cho cô kinh ngạc vô cùng.

Trương Vi Phong cất giọng, ngữ khí không hề ôn hòa – “Chồng của cô là một kẻ điên không muốn sống.”

Ông hành y cả đời, lúc bệnh nhân nhìn ông, trong mắt sẽ có cảm xúc muốn sống mãnh liệt và khát vọng sống sót.

Đây chính là bản năng của con người không che giấu được.

Trương Vi Phong còn chưa gặp người không coi trọng cơ thể của mình, miệng vết thương bị nứt ra, nhưng anh ta vẫn lạnh nhạt như chuyện đó đang xảy ra trên cơ thể của người khác.

“Cậu ta sẽ chuyển qua cùng phòng với cô rất nhanh thôi, nếu không thì vết thương của cậu ấy không bao giờ khép lại được, cô khuyên anh ta an phận một chút, phối hợp trị liệu.”

Về điểm này Trương Vi Phong vô cùng khẳng định, bởi vì Tần Chính hỏi ông rất nhiều lần về tình trạng của vợ anh, anh hận bản thân mình không thể chuyển đến cùng chung phòng với cô, mỗi giây mỗi phút đều canh chừng cô.

Nhìn người con gái trẻ tuổi nằm trên giường, trong mắt Trương Vi Phong lóe lên tia nhìn kinh ngạc, người bình thường nghe được chồng mình vì mình làm những chuyện như vậy, sẽ khóc không thành tiếng, tâm trạng kích động vô cùng, khó mà khống chế được.

Nhưng cô không như vậy.

Và cũng không hỏi gì đến thương tích của chồng mình.

Trương Vi Phong nhận ra, cặp vợ chồng này không phải là hai người đồng vợ đồng chồng, mà chỉ có một bên tự nguyện còn bên kia thì không.

Ông cuối cùng cũng thấy một điểm khiến bản thân ông cảm thán.

Tuy có quyền có thể, nhưng cũng có những chuyện cầu còn không được.

Tiếng bước chân dần mất hút, phòng bệnh an tĩnh trở lại, Đường Y Y nhìn vách tường đối diện, rồi cô nhìn tình trạng của mình trên giường.

Vài phút sau còn không còn khả năng suy nghĩ lung tung, chân trái cô bắt đầu có cảm giác, cảm giác ào đến như nước thủy triều, nuốt chửng tất cả suy nghĩ trong đầu cô.

Không biết qua bao lâu sau, Đường Y Y mới buông lỏng hàm răng đang cắn chặt ra, cô đưa tay dờ vào bên trong chăn, mò đến ống truyền dịch, thỉnh thoảng cuộn mình một đầu ngón tay mình một cái.

Trong lúc đầu óc hỗn loạn, Đường Y Y nghe thấy tiếng nói bên cạnh mình, cô mở mắt ra, nhìn thấy ông quản gia không biết là xuất hiện trong phòng bệnh từ lúc nào.

Trong giọng nói của ông, mang theo sự vui vẻ vì may mắn - “Phu nhân, cô không có gì là tốt rồi.”

Từ hôm qua đến giờ, tinh thần của mọi người căng như dây cung, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đứt phụt.

Nếu như đứa nhỏ này thật sự bị cưa chân, vậy về sau, đối với cô, đối với Tiên sinh, thậm chí tất cả những người bọn họ đều là tai nạn không thể tránh khỏi.

May mắn.

Xảy ra chuyện đáng sợ nhưng không có nguy hiểm.

“Tiên sinh đã đến thăm cô.”

Anh ta đã đến? Đường Y Y cảm thấy kỳ quái hỏi – “Đến khi nào?”

Quản gia nói – “Lúc cô còn chưa tỉnh.”

Đường Y Y càng cảm thấy kỳ quái.

Quản gia tựa như biết cô đang thắc mắc điều gì, ông nói tiếp – “Tiên sinh khẳng khẳng muốn đến.”

Đường Y Y nhú mày.

Quản gia cân nhắc một chút nói – “Phu nhân.”

Không đợi ông nói hết, Đường Y Y mở miệng hỏi – “Cái gì?”

Ông lão muốn nói lại thôi, lắc lắc đầu – “Không có gì.”

Đường Y Y không còn gì để nói, nhìn ra phía ngoài.

Qua một lúc sau, quản gia lại quay lại, ông chỉ ra ngoài bảo, Tàn Chính đang ngồi trên xe đẩy đến.

Trong ánh nhìn soi mói đầy kinh ngạc của Đường Y Y, hai cái giường được hợp lại thành một.

Tàn Chính ngẩng đầu – “Ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Quản gia và người giúp việc rời khỏi phòng, cửa phòng được đóng lại nhẹ nhàng.

Phòng bệnh im ắng.

Đường Y Y và Tàn Chính nhất thời không biết nói gì.

Mùi nước sát trùng quanh quẩn trên mũi xua mãi không đi, thật sự khó ngửi.

“Anh không cần vì tôi làm như vậy.”

Đường Y Y mở miệng trước tiên phá vỡ bầu không khí im lặng – “Tàn Chính, mối quan hệ giữa tôi và anh không cần làm đến mức như vậy.”

Tàn Chính nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn – “Trương Vi Phong đã nói hết với em?”

Đường Y Y ừ một tiếng – “Đã nói.”

Hàm dưới Tàn Chính cắn lại căng chặt, tức giận lan tràn từ khóe mắt đến đuôi mày.

Anh đã đặc biệt nói với Trương Vi Phong, đừng nói với Đường Y Y dù chỉ một chữ, vậy mà đối phương ngoảnh mặt làm ngơ.

“Thứ nhất.” Tàn Chính thản nhiên nói – “Tôi làm vậy không phải vì em, là vì chính bản thân mình.”

“Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra với em, người đau khổ nhất luôn là tôi.”

Đường Y Y cắn cắn môi.

“Thứ hai.” Trong giọng nói của Tàn Chính không nghe ra vui buồn – “Hai chúng ta có mối quan hệ như thế nào?”

Anh nghiêng đầu, ánh mắt như muốn nói rất nhiều điều nhìn qua cô – “Đường Y Y, chúng ta là vợ chồng, em là vợ của Tàn Chính.”

“Lý do này còn chưa đủ hay sao?”

Đường Y Y rũ mắt xuống, một lúc lâu sau, dư quang khóe mắt của cô chống lại ánh nhìn của Tàn Chính.

“Không phải tôi sử dụng khổ nhục kế.” Tàn Chính cường điệu – “Những điều này tôi nhất định phải làm.”

Đường Y Y nói – “Những điều đó không thích hợp với hai chúng ta ...”

Một bên giường lún xuống, Tần Chính vắt ngang một chân qua, cọ cọ lên người Đường Y Y, giọng nói của cô im bật.

Cơ thể Đường Y Y không thể cử động được, cô cất tiếng hỏi – “Anh làm gì vậy?”

“Tôi đã như thế này rồi.” Khóe môi Tần Chính nhếch lên, xuất hiện một đường cong đầy chế nhạo – “Còn có thể làm gì với em?”

Cô đã bị cố định, Đường Y Y không có cách nào nghiêng đầu qua lại được, cô dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn lời qua tiếng lại với Tần Chính.

Không nghe thấy tiếng đáp lại của Đường y Y, Tần Chính vẫn nói tiếp, kể những cho anh là chuyện hay chuyện lạ.

Tựa như muốn có được sự chú ý của Đường Y Y, để cô quên mất đau đớn và khó chịu trên người.

Từ trong miệng Đường Y Y bật ra một câu – “Không phải anh đang bị thương hay sao?”

Tần Chính nhướn mày – “Tôi bị thương ở bụng, tiếng nói vẫn bình thường.”

Anh đột ngột phát hiện điều gì, cất tiếng hỏi – “Em cảm thấy tôi phiền?”

Đường Y Y nói – “Phiền hết sức.”

Tần Chính nhíu mắt lại, im lặng.

Không đến hai phút sau, Tần Chính lại mở miệng, giọng điệu không còn lười biếng như lúc này.

“Trương Minh là con của Trương Vi Phong, lúc đó người này cầu cạnh lợi ích từ tôi, rồi tôi bày bẫy rập với hắn ta.”

Tần Chính nói – “Anh ta xuất thân là dân kỹ thuật, nếu so về chuyên môn thì tôi không bằng người này, nhưng so về khía cạnh buôn bán, thủ đoạn trên thương trường, Trương Minh không ổn lắm.”

“Tính cách người này ngay thẳng, sống tích cực.” Ánh mắt Tần Chính chìm vào hồi tưởng – “Khi đó Trương Minh nhất định muốn đấu với tôi, tâm trí mất phương hướng, sau khi thiếu món nợ lớn không lâu sau, thì anh ta nhảy lầu tự sát.”

“Khi đó tôi còn nhận được một đoạn ghi âm, anh ta nhận thua.”

“Trương Vi Phong hận tôi vì con trai ông ta chết, lần này ông ta đồng ý điều trị cho em hay không, quả thật bản thân không chắc chắn được.”

“Đúng là báo ứng.” Tần Chính cúi đầu cười, thờ dãi – “Những khoản nợ tôi thiếu trước đây, sau này vẫn phải tiếp tục trả.”

Đường Y Y cảm thấy khiếp sợ, lông mi nhấp nháy.

Từ trước đến giờ Tần Chính chưa bao giờ nói với cô những chuyện như thế này.

Ngữ điệu của anh khi kết thúc như muốn nói – Tôi muốn làm người tốt.

Tần Chính nói – “Người lái xe đụng em là con của chủ tịch công ty Trường Phong, lúc đó tên nhóc này đã hít thuốc khá nhiều.”

Đường Y Y giật giật khóe môi không nói gì.

Cô đúng là xui xẻo.

Tần Chính chậm rãi nhích lại gần Đường Y Y một chút – “Chân em còn đau không?”

Đường Y Y nói – “Đau.”

Tần Chính duỗi tay sờ gương mặt cô, mò mẫm từ khóe mắt, đuôi mày, mũi, miệng – “Còn đau chỗ nào khác không?”

Đụng chạm của anh khiến Đường Y Y ngứa hết sức, nhưng không có cách nào đẩy ra – “Cả người đều đau.”

Về mặt Tần Chính khiến người khác khiếp sợ - “Người đàn ông ngày hôm qua...”

Đường Y Y cắt đứt lời anh – “Chỉ là ngoài ý muốn.”

Lông mi Tần Chính nhíu chặt lại – “Nếu hắn ta kịp thời phát hiện nhóm người đó thì đã không có chuyện gì xảy ra với em.”

“Tôi nói.” Đường Y Y nói lại, giọng đã không vui – “Chuyện khi đó là ngoài ý muốn.”

“Được rồi.” Tần Chính thỏa hiệp một cách bất đắc dĩ – “Do em quyết định.”

“Nhưng em nằm một chỗ thế này, cả người bị thương, thì những người kia phải trả giá cao.” Tần Chính vuốt nhẹ vành tai vừa dày vừa mềm mại của cô – “Không cho em lại lấy cớ vì bất cứ kẻ nào.”

Đường Y Y tỉnh táo đáp trả - “Tôi không có lấy cớ cho ai hết.”

Nếu muốn tính toán tỉ mỉ, không biết còn kéo ra bao nhiêu người, kéo luôn chuyện năm đó ra.

Đường Hi đưa địa chỉ của cô cho bọn họ, bọn họ tìm cô đòi tiền, cô và họ nảy sinh tranh chấp.

Ngày hôm đó người bảo vệ cô là người đàn ông râu ria rậm rạp và hai người khác mặc dù trải qua huấn luyện nghiêm khắc, nhưng mấy người họ đều là người bình thường.

Là người không tránh khỏi xảy ra những chuyện vụn vặt.

Mấy người bọn họ không lường được chỉ sơ sót nhất thời thì lập tức bị muợn một bước.

Hết lần này tới lần khác, vận khí của cô cạn như vậy, đụng phải một tên lái xe vừa hít thuốc.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, người cha trên danh nghĩa của cô đi vay nặng lãi mới xảy ra cố sự như thế này, nếu không cũng không có những chuyện như thế này xảy ra.

Đường Y Y hỏi Tần Chính – “Bác sĩ có nói chân tôi có lưu lại di chứng hay không không?”

Tần Chính hạ giọng nói – “Không có chuyện như vậy xảy ra.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng cọ vào Đường Y Y, bảo đảm với cô – “Về sau cũng sẽ không xuất hiện những tên râu ria như vậy nữa.”

Đường Y Y nói – “Anh không thể một mình nằm một phòng sao?”

Tần Chính lắc đầu – “Không thể.”

Thái độ của anh vừa kiên quyết, vừa cố chấp.

Đường Y Y không chịu nổi liếc nhìn anh một cái.

Qua ngày hôm say, Tiết Ngũ và Hoàng Tiêu cùng đến bệnh viện, Lư Đình Vân cũng tới, ba người trước sau bước vào thang máy.

Bầu không khí đột ngột lúng túng.

Người trong thang máy mỗi người đi một tầng, dần dần trong thang máy chỉ còn lại ba người bọn họ.

Đụng thẳng mặt nhau.

Tiết Ngũ là người thông dong nhất, trên miệng vẫn treo nụ cười chiêu bài đẹp trai của mình – “Khéo vậy, đến thăm Đường Y Y à?”

Nếu anh ta đã mở miệng, Lư Đình Vân cũng gạt đầu lấy lệ một cái.

Thừa thôi, nếu không thì cô đến bệnh viện làm gì?

Tiết Ngũ không thể không biết bản thân mình biết rõ mà còn cố hỏi, anh đưa tình với Lư Đình Vân trước mặt Hoàng Tiêu.

“Màu tóc hiện tại rất hợp với em, xinh đẹp nhưng không mất đi sự nữ tính.”

Khóe mắt Lư Đình Vân nhìn về phía Hoàng Tiêu, sắc mặt đối phương bình tĩnh, tựa như chuyện đang xảy ra không liên quan gì đến mình.

Một là thật sự khờ, hai là đang giả ngu.

Lư Đình Vân hít sâu một hơi, cảm thấy hai người này quả nhiên là tuyệt phối.

Đều không phải là người dễ trêu vào.

“Đúng rồi, đây là vợ của tôi, Hoàng Tiêu.” Tiết Ngũ lại chỉ cho Hoàng Tiêu biết Lư Đình Vân – “Lư Đình Vân, bạn thân của Đường Y Y.”

Lư Đình Vân đang do dự phải ứng phó ra sao, thì nghe tiếng của Hoàng Tiêu cất lên – “Xin chào.”

Cô lúng ta lúng túng chào lại.

Tựa như hai người chưa bao giờ biết nhau, không có lần gặp mặt thời gian trước.

Cửa thang máy mở ra, Lư Đình Vân bước ra ngoài trước, Tiết Ngũ và Hoàng Tiêu đi sau, cách hai ba bước.

Hoàng Tiêu nói – “Chơi vui không?”

Tiết Ngũ liếc mắt nhìn – “Chơi cái gì?”

Hoàng Tiêu cười cười – “Làm cho Tiết phu nhân này khó xử.”

Tiết Ngũ giễu cợt – “Cô đề cao mình quá.”

Anh bước nhanh hơn, thoái mái bỏ rơi Hoàng Tiêu, đuổi theo Lư Đình Vân.

Hoàng Tiêu dừng bước một chút, bước chậm lại, cô nhìn bóng lưng Tiết Ngũ, siết chặt ngón tay, bộ móng mới làm bầu vào da thịt, đau đớn.

Cô cũng là người bị ối.

Cô biết rõ Tiết Ngũ ghét mình, nhưng chuyện đó không có ý nghĩa với cô, cô muốn làm việc nghĩa không chùn bước, gấp gáp trở thành Tiết phu nhân.

Phòng bệnh nhiều thêm ba người, bầu không khí có chút ỷ vị.

Lư Đình Vân đứng bên giường Đường Y Y, Tiết Ngũ và Hoàng Tiêu đứng bên phía Tần Chính, nhìn tựa như đại bác bắn cũng không tới ba người họ, nhưng mặt trái có vô số khúc mắc.

“Y Y, điều tra được người gây họa là ai không?” Lư Đình Vân và Đường Y Y nói chuyện, vẻ mặt ân cần – “Người lái xe đó phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

Lư Đình Vân nhìn một bên mặt bị thương của Đường Y Y, rồi nhìn cổ cô, nhìn cánh tay và chân trái băng bó thành bánh chưng, suy đoán tình cảnh lúc đó mà sợ hết hồn.

“Điều tra được rồi.” Đường Y Y nói – “Đã xử lý xong.”

Gương mặt Lư Đình Vân đầy cảm xúc, lúc trước ba cô chạy xe đạp qua đường cái, bị một chiếc xe đụng phải, trên người còn một vết sẹo lớn.

“Y Y, hay là để tớ đến chăm sóc cậu.”

Tiết Ngũ chen lời vào nói – “Cô ấy có chuyên gia chăm sóc.”

Khi nói, mắt anh lườm Tần Chính một cái.

Lư Đình Vân lăm bằm – “Nhưng khi lau người không tiện.”

Đường Y Y nghe thấy – “Có hộ lý.”

Tần Chính cũng nghe thấy – “Không cần hộ lý.”

Đường Y Y sững sờ - “Cái gì?”

Chẳng lẽ cô phải tự mình làm? Lúc này cô không tự làm được.

Giọng nói của Tần Chính vô cùng tự nhiên – “Tôi làm.”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật, việc này thì cô không cảm kích một chút nào – “Bản thân anh cũng là bệnh nhân, đừng có làm rộn.”

Mặt Tần Chính không chút thay đổi – “Tôi tự nguyện làm.”

Bầu không khí từ lúng túng chuyển sang ái muội.

Chủ yếu là tán ra từ mắt hai vợ chồng Tiết Ngũ và Lư Đình Vân.

Tiết Ngũ ho khan một tiếng – “Chúng tôi còn ở chỗ này.”

Tần Chính nói – “Đi được rồi.”

Ba người Lư Đình Vân – “...”

Hoàng Tiêu chưa lên tiếng, cất lời – “Bị thương gân xương trị liệu mất một trăm ngày, chị Y Y, chị điều dưỡng thật tốt, phối hợp tập vật lý trị liệu, không nên nóng lòng.”

Đường Y Y nói – “Tôi sẽ.”

“Anh họ của em là chuyên gia khoa chỉnh hình.” Hoàng Tiêu mỉm cười – “Nếu chị cần, em có thể liên hệ anh ấy.”

Đường Y Y cũng cười một cái – “Được rồi.”

Tiết Ngũ cầm quả táo, quảng lên xuống chơi – “Đường Y Y, cô bị tai nạn xe, còn ông xã cô thì sao vậy? Sao có vết dao như vậy?”

Anh cố ý dùng cụm từ “ông xã cô” để nhấn mạnh Tần Chính là gì của Đường Y Y, buộc hai người lại cùng một chỗ.

Lưu Đình Vân và Hoàng Tiêu cùng lúc nhìn qua, trên mặt hai người đều là vẻ hiếu kỳ.

Đường Y Y ngậm miệng không nói.

Tần Chính nhướn mày, sắc mặt tối tăm âm trầm.

Phát hiện bầu không khí đột ngột thay đổi, Tiết Ngũ nhún nhún vai, chuyển hướng đề tài đi.

Bầu không khí đè nén được giảm bớt một chút.

Lưu Đình Vân hoàn toàn không muốn ra về chung với Tiết Ngũ, cô nói cô đi toilet rồi nhân cơ hội đó rời đi luôn.

Khi lên xe, Lưu Đình Vân gửi tin nhắn cho Đường Y Y, nói cô đi về.

Di động Đường Y Y rung rung, Tần Chính cảm lên nhìn, rí tai nói với cô, được cô phê chuẩn, ngón tay anh di chuyển, gọi lại một tin nhắn.

“Lưu Đình Vân về rồi?” Tiết Ngũ mở miệng, giọng khẳng định.

Tần Chính – “Đúng vậy.”

Tiết Ngũ lấy bàn tay trong túi quần ra, đập vào cánh tay Hoàng Tiêu – “Vậy thì chúng tôi cũng về.”

“Lần sau lại đến thăm hai người.”

Lỗ tai được yên tĩnh, Đường Y Y muốn ăn một chút gì đó – “Có thể ăn táo không?”

“Có thể ăn.” – Tần Chính nói – “Em muốn ăn?”

Đường Y Y gật đầu.

Tần Chính nạo một lớp vỏ, cắt một miếng nhỏ đưa đến miệng Đường Y Y.

Đường Y Y mở miệng ăn.

Hai người kẻ đút người ăn, một lát sau trái táo mất một phần nửa, phần còn dư lại vào bụng Tần Chính.

“Muốn uống nước không?”

“Không cần.”

Sau đoạn đối thoại ngắn ngủn, hai người đồng loạt im lặng.

Nhiều năm trôi qua, khoảnh khắc yên lặng như thế diễn ra rất ít giữa hai người.

Buổi tối, Tần Chính được đẩy đi thay băng gạc vết thương, sau khi được băng bó kỹ thì được đẩy về.

Anh không muốn Đường Y Y nhìn thấy vết dao trên bụng, ít nhất cho đến khi vết thương lành hẳn.

Cơ thể Đường Y Y yếu ớt, khi Tần Chính nằm cạnh cô đã ngủ thiếp đi.

Tần Chính một tay chống giường, cúi người khom qua, môi dán lên trán Đường Y Y, rồi xẹt qua mũi cô, ngậm đôi môi của cô, rồi lùi lại rất nhanh.

Ngày hôm sau, Đường Y Y không thể tự lo liệu sinh hoạt cá nhân của bản thân.

Tất cả mọi chuyện đều do Tần Chính xử lý, anh không muốn người khác làm.

“Ngày hôm không phải đã nói rồi sao?!”- Tần Chính cầm lấy đồ cắt móng tay – “Hôm nay tôi cắt móng tay cho em.”

Đường Y Y rút ngón tay lại, không giấu được sự căng thẳng của bản thân – “Để tiểu Ngô đến đây làm đi.”

Tiểu Ngô là một người giúp việc trong nhà rất khéo tay, Đường Y Y rất thích.

“Đừng cử động.” Tần Chính cầm cổ tay Đường Y Y, tuốt đến ngón cái của cô.

Tách – một tiếng, Đường Y Y nhìn móng tay cái đứt ra, đường cong tách ra.

“Em nhìn xem.”

Tần Chính nhú lông mày, nhit lưỡi cắt qua một chút để móng tron gọn.

“Như thế này được không?”

Đường Y Y cảm giác Tần Chính còn căng thẳng hơn mình – “Tạm tạm là được rồi.”

Tần Chính tiếp tục cắt ngón trỏ Đường Y Y, càng cắt càng quen tay.

Cắt xong mười ngón tay, Tần Chính bắt đầu cắt móng chân cho cô.

Chân Đường Y Y cao, gầy, lòng bàn chân không phải dạng nhiều thịt, là dạng màng giầy da nhìn rất đẹp mắt.

Nâng chân Đường Y Y, Tần Chính lấy một trang giấy lót phía dưới, vẽ mặt anh nghiêm túc.

Động tác của anh hết sức cẩn thận, sợ tay mình đụng phải thạch cao trên chân trái của cô.

Toàn bộ quá trình Đường Y Y không động đậy.

Nắm lấy chân cô, trên miệng Tần Chính nói – “Phản bên cạnh sung lên một chút.”

Đường Y Y – “Đúng vậy.”

Để nhẹ lòng bàn tay lên, Tần Chính nghiêm túc xoa bóp cho Đường Y Y.

“Có thoải mái một chút không?”

Đường Y Y thuận miệng nói – “Có một chút.”

Đuôi lông mày Tần Chính nhích lên – “Có hay không có?”

Đường Y Y nói – “Không xác định được.”

Thời gian quá ngắn, không có cảm giác.

Tần Chính đề xuống một chút để nghe được câu trả lời chắc chắn của Đường Y Y.

“Tôi ra ngoài một chút.” Tần Chính đứng lên, nhẹ giọng nói – “Sẽ trở về ngay.”

Mặt anh không đổi sắc rời khỏi phòng bệnh, khoác áo lên, băng gạc trên bụng hiện ra vài sợi đỏ tươi, miệng vết thương rỉ máu.

Lúc này anh không chú ý, khom lưng quá thấp, vết thương nứt ra.

Ấn đường Tần Chính nhú lại, gọi Thanh Sơn đi báo cho bác sĩ.

Bác sĩ đến rất nhanh, không phải lần đầu tiên gặp chuyện như thế này, tập mãi thành thói quen đỡ băng gạc xuống, dặn dò vài câu.

Những lời đó Tần Chính nghe mãi cũng thuộc nằm lòng.

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Bác sĩ lên lầu môi.

Xử lý tốt miệng vết thương của mình, Tần chính quay lại rót nước cho Đường Y Y.

Đường Y Y miễng cường uống hai hớp, lúc này cô giải quyết vấn đề sinh lý hết sức bất tiện, nên không muốn uống nước.

“Không cần sợ phiền toái đến mức giảm thiểu lượng nước uống.”

Tần Chính giám sát Đường Y Y uống hết nước, kể lại lời dặn dò của bác sĩ, kể cả những nguy hiểm, tác hại có thể hình thành.

Đường Y Y để cho Tần Chính sửa sang lại quần áo cho mình, từ trong ra ngoài, từ dưới lên trên.

Lần thứ nhất, lần thứ hai...

Càng nhiều lần, cả người Đường Y Y càng không cứng ngắc, mất tự nhiên, lạnh nhạt như lúc đầu.

Nhưng không thể lơ đãng khi lau cơ thể.

Tần Chính bưng chậu, trên tay cầm khăn lông khô, ánh mắt nóng bỏng thiêu đốt như muốn nuốt chửng Đường Y Y.

Để chậu xuống, Tần Chính đưa tay cởi một nút áo của Đường Y Y.

Anh cởi đến nút thứ hai, nút thứ ba...

Anh vẫn duy trì tốc độ chậm rãi.

Khi nút áo được cởi toàn bộ, Đường Y Y nghe Tần Chính nuốt nước miếng.

Cô lên tiếng cảnh cáo – “Đừng có phát tình trước mặt tôi.”

Tần Chính thở dài tiếc nuối – “Không kịp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Không còn đường lui

Khi cô quay qua chạm vào ánh mắt Tần Chính, Đường Y Y lập tức nói – “Gọi cho tiểu Ngô đến đây!”

Phản ứng của cô chậm mất nửa nhịp, mới nhớ ra cổ mình không thể chuyển động, sau đó cô nghiêng đầu qua một bên, không nhìn thẳng vào Tần Chính.

“Không có tiểu Ngô.” Tần Chính chớp mắt, thông thả ung dung nói với Đường Y Y – “Cũng không có tiểu Trương, tiểu Vương, tiểu Lý.”

Nụ cười thấp thoáng bên khóe môi anh, tư thái nho nhã, toát ra mị lực của người đàn ông trung niên – “Chỉ có tôi.”

Ót bị nâng lên, Đường Y Y trừng mắt nhìn Tần Chính, anh dựa vào gần cô, không gì cản được.

“Để tôi nhìn một chút.”

Tần Chính nhẹ nâng mặt Đường Y Y lên, những vết thương trên người cô đều phơi bày dưới ánh mắt không coi ra gì của anh, vết thương đã khỏi, đang mọc ra phần thịt màu hồng.

“Hồi phục khá tốt.”

“Oh.”

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, Đường Y Y chưa một lần soi gương. Cho nên cô không biết mặt mình bị thương thành cái dạng gì, không biết thâm đến mức độ nào.

Chỉ có thể từ tâm trạng của Lưu Đình Vân khi đến thăm cô và bác sĩ y tá khi khám cho cô mà đoán ra một chút.

Khá thâm, nhưng không đến mức không thể gặp người.

Cảm giác mát trên cổ đem ba hòn băng vía của Đường Y Y kéo về, cô rùng mình cái, da gà nổi lên toàn bộ kể cả phần da còn sót lại trên mặt.

“Lạnh hả?”

Tần Chính sờ đến phần cổ được nép cao su cố định lại – “Không có gì, một lát nữa là xuất mồ hôi.”

Ngực Đường Y Y càng phập phồng nhanh hơn – “Tần Chính, anh lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn không phải là quân tử.”

“Quân tử?” Tần Chính tựa như nghe được chuyện cười – “Em thấy tôi giống quân tử hả?”

Anh giả vờ suy tư nghiêm túc – “Tôi nhớ là, em đánh giá tôi là – hình người cốt chó, mặt người dạ thú.”

Khóc mất Đường Y Y giật giật.

Làm sao người đàn ông này biết rõ như vậy? Còn ghi nợ cô một khoản trong đầu.

Một giây sau, Đường Y Y không có cách nào suy nghĩ đến chuyện khác.

Tần Chính cọ sát đôi môi Đường Y Y, không mạnh không yếu, giống như đang dè chừng một điều gì đó.

Lúc Đường Y Y cảm thấy thả lỏng đôi chút, thì anh vừa khéo léo vừa mạnh bạo cạy răng cô ra, tiến quân thần tốc, vừa ôn nhu vừa hung ác hôn cô.

Mỗi lần Tần Chính hôn đều như vậy, làm cho Đường Y Y bị kích thích tận sâu trong trong lòng, không bỏ sót dù chỉ một tắc trong khoang miệng cô, anh nghiền ép cổ họng cô, đẩy cô vào cảnh hít thở không thông đến đỉnh điểm.

Lần này từ đầu đến cuối anh đều mở to mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm nóng rực rọi trên mặt Đường Y Y, khi anh thấy cô có dấu hiệu không thoải mái, anh lập tức thả chậm tiết tấu, triển miên quán quýt lấy hương vị của cô.

Rất lâu sau, Tần Chính mới thối lui ra, cảm nhận hơi ấm của Đường Y Y, anh chống mũi mình trên chóp mũi Đường Y Y, khàn giọng nói – “Không được, chúng ta không thể chỉ dừng ở đây.”

Tần Chính đứng lên, xoay chân bước vào toilet rồi ở bên trong rất lâu.

Không biết anh vô tình hay cố ý mà không đóng cửa lại.

Tiếng gõ gấp liên tục của anh liên tục vang lên, Đường Y Y không thể cử động, không thể không nghe toàn bộ quá trình.

Tần Chính bước ra, hai tay ướt, ngại ngần, anh rút vại tờ khăn giấy, lau trước mặt Đường Y Y – “Chờ đến khi em khô lại, chúng ta cùng sung sướng một ngày, nhé?”

Đường Y Y không để ý đến anh.

“Tôi còn nhớ,” Tần Chính hí mắt lại – “em thích ngồi trên người tôi, tôi ôm em.”

Một kích mắt lạnh của Đường Y Y đánh lại – “Dĩ nhiên là ký ức của anh có vấn đề.”

Tần Chính không so đo với cô, mà thấp giọng cười ra tiếng.

Người con gái này có thể tranh cãi với anh là một khởi đầu khá tốt.

Anh cuộn tay áo lên, khép y phục lại cho Đường Y Y – “Nước lạnh rồi, em chờ một chút, tôi đổi chậu khác cho em.”

Nhìn Tần Chính làm việc có khuôn có dạng, Đường Y Y biết mình không thể tránh khỏi một kiếp này.

Trút y phục đi, hô hấp nóng ướt của Tần Chính phun lên người Đường Y Y, ngứa vô cùng, cho dù dùng khăn lông ẩm lau qua cũng không hết được cảm giác này.

“Thả lỏng cơ thể, đừng gồng người lên như vậy, để tôi xoa bóp cho em.” Động tác của Tần Chính đã dần thông thạo, anh mở miệng nói tiếp – “Bộ dáng này của em, tôi đã thấy vô số lần.”

“Từ ngọn tóc đến đầu ngón chân, không có chỗ nào là tôi không chạm qua.”

Ở trước mặt Tần Chính, Đường Y Y tựa như một đứa trẻ sơ sinh.

Gương mặt cô bỗng chốc nóng lên, toàn thân đều ửng hồng.

Năm phút sau, cô đối mặt với một thực trạng.

“Cánh tay trái đã lau rồi.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy thì lau lại một lần.”

Ồ trên chính là nội dung nói chuyện của hai người.

Trong suốt quá trình đều na ná như vậy.

Hơn một giờ sau, Đường Y Y bị lau từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, nhiệt độ trên người vẫn cao không giảm xuống được, toàn bộ quá trình đều bị hành hạ.

Nếu ánh mắt Tần Chính có thể thao túng người khác, không biết cô đã bị anh làm bao nhiêu lần.

Tần Chính rót nước rửa lại, ông tay áo cuộn lên tùy ý, để lộ ra một đoạn cánh tay đầy sức lực, rất khó tìm thấy loại cảm giác lạnh khốc, tàn bạo, không chút tình người trong lúc này.

Cơ thể Đường Y Y được lau qua và xoa bóp vô cùng thoải mái, cũng được thay một bộ quần áo sạch sẽ, từng viên từng viên nút áo được cài lại, từ đầu đến chân cô đều được tắm loại hơi thở khi bị Tần Chính chăm vào.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí im lìm.

Tần Chính ngưng mắt nhìn Đường Y Y, trầm giọng nói – “Như thế này không tốt sao?”

Đường Y Y nói – “Anh không biết là thiếu chút gì sao?”

Khóe một Tần Chính đột ngột bĩu một cái.

Thật lâu sau, anh lấy kính mắt xuống, nhéo nhéo sống mũi – “Xem ra có lẽ tôi làm còn chưa đủ.”

Đường Y Y nói – “Tần chính, tôi cảm thấy...”

Tần chính bỗng đứng lên tiếng ngăn lại lời cô – “Tôi đi gặp bác sĩ hỏi xem tình hình phục hồi của em.”

Lời vừa dứt anh cũng bước nhanh đi, bước chân vội vã, tựa như đang chạy trốn.

Đường Y Y nhìn trần nhà, cô và Tần Chính biết nhau hai mươi năm, cùng sống chung một chỗ hơn mười năm.

Từ trước đến giờ, nhìn thì tựa như là có thay đổi, nhưng thật sự không có gì đổi thay, vẫn đây dựa không rõ.

Quan hệ giữa hai người họ rốt cuộc là ra sao...

Tần Chính rời khỏi phòng bệnh đứng ngoài anh lang, bóng lưng anh cao ngất, cô đơn, quyết tuyệt đầy cố chấp.

Có một số việc cho dù anh dùng hết sức để làm nó, nhưng vẫn không có thể đạt được kết quả tương ứng.

Mặc dù vậy, anh vẫn dùng hết sức đi làm.

“Không thể...”

Tần Chính cuối đầu lẩm bẩm một câu, chuyện xảy ra cho đến giờ, trải qua mấy chục năm, anh không thể buông Đường Y Y một lần nữa.

Con đường anh đang đi là đường một chiều, chỉ có thể bước thẳng về phía trước.

Cho dù là bỏ vài tháng, vài năm, hay vài chục năm anh cũng muốn bỏ đến trước mặt Đường Y Y, nói cho cô biết – “Em nhìn em, em nhất định là của tôi.”

Anh nhất quyết không cho bất kỳ chứng ngại vật nào chắn ngang hai người họ.

Đứng ở hành lang chốc lát, Tần Chính tìm bác sĩ điều trị chính cho Đường Y Y, từ trong phòng làm việc bước ra, anh lại đến trần Thiếu Dung, gặp Trương Vi Phong.

Từ lúc nhận được điện thoại cho đến khi nghe được tin Đường Y Y giải phẫu thành công, thời gian cũng chỉ hơn nửa ngày, nhưng đối với anh như cả một thế kỷ dài đằng đẳng.

Nỗi lo âu, khủng hoảng tích tụ lại vài chục năm cũng không bằng một phần mười lần này.

Phần hồi ức này cả đời anh cũng không muốn nhớ lại.

Đến trấn Thiếu Dung, Tần Chính cầm quả đến gõ cửa.

Phía bên trong không chút động tĩnh.

Giọng của Trương Vi Phong vang lên từ sau lưng anh – “Anh lại đến đây làm gì?”

Tần Chính xoay người, nhìn thấy người đàn ông trung niên mặt áo bông màu đen, xương gò má nhô lên, dưới ánh mắt mặt trời hình thành một bóng râm, khí sắc người ông không tốt.

“Tôi đến cảm ơn Trương lão viện trưởng.”

Ông nhú nhú mày, bộ dáng cự tuyệt tiếp cận người khác – “Không cần làm vậy.”

Ông không muốn có bất cứ mối liên hệ nào với Tần Chính.

“Đó chỉ là chuyện thứ nhất.” Tần Chính nhú mày – “Chuyện thứ hai là muốn nói cho ông biết.”

Trương Vi Phong lập tức nghiêm mặt lại.

Trong lòng ông buồn bực.

Trừ việc có liên quan đến vợ Tần Chính, ông không nghĩ ra giữa hai người còn chuyện gì giữa hai người khiến Tần Chính đích thân đến nơi này một chuyện.

Tần Chính thản nhiên nói – “Cô nhi viện Phúc Húc vào ngày hai mươi bảy sẽ được xây dựng lại, những đứa trẻ ở đó cũng đã có chỗ ở tạm thời, vật liệu cũng đã được chuẩn bị đầy đủ.”

Cả người Trương Vi Phong chấn động.

Mặt mũi đầy nét khó tin – “Anh muốn nói...”

Tần Chính ngẩng đầu, nói một cách hời hợt – “Tôi biết mấy năm gần đây Trương lão viện trưởng vẫn tới lui cô nhi viện Phúc Húc, đây có thể coi như là một chút tâm ý của tôi.”

Trương Vi Phong hít một hơi khí lạnh, ông không lên tiếng.

Sau khi con ông ra đời không tới một năm, vợ ông cũng rời bỏ hai cha con ông vì cuộc sống vất vả đầy những chuyện vụn vặt, khi đó ông còn trẻ, tâm tính nóng nảy không biết bao dung và nhẫn nhịn.

Khi vợ muốn ly hôn, ông lập tức đánh mặt nói được thôi.

Ngược lại sau khi ly hôn, Trương Vi Phong đột ngột tỉnh táo hẳn ra, ông một tay nuôi con trai lớn khôn, dạy dỗ thành người.

Khi con trai ra đi, Trương Vi Phong chỉ còn lại một mình.

Trong một lần ngẫu nhiên, ông biết được tình trạng của cô nhi viện Phúc Húc qua một tờ báo, ông không kiềm lòng được tìm hiểu về nơi này.

Từ cô nhi viện trở về, Trương Vi Phong rục rịch trong lòng.

Qua nhiều năm, Trương Vi Phong đều dùng tài sản tích góp được trong thời gian làm việc để giúp đỡ cho những đứa trẻ trong cô nhi viện này.

Nếu muốn nói ông có tâm nguyện nào chưa hoàn thành, thì đó chính là làm cho những đứa trẻ ở đây thoát khỏi bóng ma bị cha mẹ vứt bỏ, có một tuổi thơ tốt đẹp.

Trương Vi Phong kiềm nén tâm tình hỗn loạn trong lòng mình, đây là việc mà ông không lường trước được.

Đem quả cáp để trên đất, Tần Chính cong lưng xuống, tư thái tôn kính nói – “Tạm biệt.”

Trương Vi Phong vẫn đứng đơ ra tại chỗ, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Tần Chính có lẽ đoán biết được, ông cái gì cũng không cần.

Chỉ duy nhất chuyện liên quan đến cô nhi viện, ông sẽ tiếp nhận.

Trên đường lái xe về, Tần Chính đi dạo đông dạo tây ở phố lớn ngõ nhỏ, ngắm nhìn mọi thứ.

Cuối cùng anh mua một bộ nội y cho Đường Y Y, có trời mới biết anh phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định được.

Đường Y Y lườm bộ nội y màu đỏ một cái, mắt nhắm lại, làm ngo.

“Là size E phải không?” Tần Chính cầm bộ nội y lên, trong đầu anh phác họa ra bộ dạng Đường Y Y khi mặc nó vào người.

Đường Y Y không lên tiếng, tựa như là đang ngủ thiếp đi.

Tần Chính mân mê, dùng ánh mắt đo lường độ lớn nhỏ của cô để xác định lại xem mình mua có vừa cô hay không.

Đường Y Y bị ánh mắt anh rọi lên người đến mức không tự nhiên.

“Nếu em không chịu nói, vậy tôi tự đo.”

Nói xong anh lập tức cúi người, bàn tay anh mò lại.

Đường Y Y lập tức mở mắt – “Phải.”

Tần Chính a lên một tiếng, nghiêng người nằm bên cạnh Đường Y Y, vuốt nhẹ ngón áp út của cô.

Thần kinh Đường Y Y kéo căng một lát rồi chìm vào giấc ngủ.

Nhiệt độ thời tiết hạ trên phạm vi rộng, trời đông giá rét đến một cách yên lặng không một tiếng động.

Mặc dù Đường Y Y nằm trên giường, không nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, nhưng cô có thể đoán biết nhiệt độ bên ngoài từ quần áo Tần Chính.

“Đình Vân nói hôm nay đến thăm tôi sao đến giờ này còn chưa tới?”

Đường Y Y nhìn về hướng cửa.

Gọi điện thoại không ai nghe máy, có phải xảy ra chuyện gì không?

Tần Chính mở mí mắt ra, không mặn không nhạt nói – “Tôi ở cạnh em cả ngày còn chưa đủ?”

Đường Y Y nói – “Cũng bởi vì trong thời gian này anh lúc nào cũng ở cạnh tôi, nên mới cần chút không khí mới mẻ.”

Bộ mặt Tần Chính xụ xuống.

Anh để ly trên bàn, nhấc chân bước ra ngoài, đi tới cửa bỏ lại một câu – “Để tôi gọi hỏi phim trường xem như thế nào.”

Tần Chính gọi điện tới phim trường, lúc này Lưu Đình Vân đang sắp quay lại một cảnh.

Cảnh đó rõ ràng bảo đã ok, nhưng đạo diễn bỗng dừng lại nói phải quay lại.

Cô vốn dự định đi thăm Y Y, kết quả không thể không ở lại.

Lần đầu quanh còn chưa lạnh như thế này, hôm nay quay lại đúng vào ngày lạnh nhất.

Lưu Đình Vân cảm thấy nhất định có ai đó giờ trò sau lưng cô, cố ý làm cho cô không thoải mái.

Để quay cảnh này, Lưu Đình Vân mặc một bộ y phục màu trắng, quần ống bông bông, để lộ cánh tay và chân ra ngoài, ngày lạnh, cô không ngừng chà xát tay chân mình.

Cô bị lạnh quá mức, trong đầu toàn là tuyết, cảnh này đã quay lại vài chục lần, cho nên cô quên gọi điện thoại cho Đường Y Y nói một tiếng.

“Đóng máy.”

Đạo diễn nói – “Nghỉ hai phút, diễn lại.”

Ông nhận lấy điện thoại trợ lý đưa tới, nhìn thấy tên người gọi đến, sắc mặt lập tức thay đổi, vừa mở miệng ra, âm thanh hạ thấp vài bậc – “Tần tiên sinh.”

“Chao ôi,” đạo diễn nói – “Lưu Đình Vân còn phải quay lại.”

Đầu bên kia Tần Chính nói – “Quay lại?”- Giọng nói trầm thấp đơn giản.

Thái độ đạo diễn lập tức thay chuyển biến đột ngột, ông cười nói – “Vâng, cũng không cần nhất thiết phải quay lại cũng được.”

Tần Chính nói – “Vâng không cần quay lại.”

Đạo diễn chao ôi một tiếng – “Dạ, vâng, Tần tiên sinh.”

Cúp điện thoại, đạo diễn nhủ chặt mày lại.

Một bên thì muốn ông làm khó Luru Đình Vân, một bên thì xem bộ dáng là muốn đỡ lời cho Luru Đình Vân.

Quyền lực và sức ảnh hưởng của hai bên khiến đạo diễn chặc lưỡi, người sáng suốt cũng sẽ làm như ông.

Cân nhắc một chút, đạo diễn gọi một cú điện thoại, giải thích rõ tình hình, chủ yếu là đem trách nhiệm của bản thân phủi sạch, tránh rước họa vào thân.

“Tần tiên sinh đích thân gọi điện thoại đến, tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Biết rồi.”

Đầu dây bên kia chỉ trả lời một câu, thì âm thanh tí tí truyền đến, đạo diễn cắt di động vào, đi tìm Luru Đình Vân.

“Đình Vân à, cảnh vừa rồi tôi đã xem kỹ lại, cô diễn hết sức nhập vai.”

Cho nên? Luru Đình Vân đóng mở đôi môi đông lạnh đến đen hời – “Vậy là qua rồi phải không?”

Đạo diễn nở nụ cười tươi tắn – “Đúng, cảnh đó qua.”

Luru Đình Vân cảm giác như được tái sinh.

Cô vội vàng tháo trang sức, thay y phục, dọn đồ trợ lý vài câu rồi cầm túi rời khỏi phim trường.

Đứng ở đầu đường, Luru Đình Vân nhìn quanh tìm xe taxi.

Một chiếc xe thể thao chạy về phía cô, chậm rãi đáp lại, cửa sổ được kéo xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Tiết Ngũ – “Định đi chỗ nào? Tôi đưa em đi.”

Về mặt Luru Đình Vân tựa như gặp ác quỷ.

“Anh theo dõi tôi?”

Giọng cô chắc chắn, nếu không cũng không có chuyện khéo như vậy, tựa như hai người họ hóa thân vào vai nam nữ chính trong phim thần tượng, cả thế giới xung quanh đều đáng yêu xinh đẹp, chỉ cần mở cửa ra và bước vào.

Tiết Ngũ nhếch miệng – “Sai, là tôi hộ tống em.”

Luru Đình Vân không để ý tới, cô nhìn ra phía sau, chờ taxi.

Càng nóng lòng, càng không thấy.

Luru Đình Vân mắng chửi vài câu thóa tục, cô bỏ tay vào túi áo lông, cúi đầu tránh xa ra.

Xe thể thao vẫn theo cô như âm hồn bất tán.

Cô đột nhiên nghĩ đến điều gì, mí mắt Luru Đình Vân giật mạnh.

Tựa như kể từ khi Tiết Ngũ không biết xấu hổ bám dính lấy cô, cô gặp phải đủ loại phiền toái không tên ở pyhim trường.

Những chuyện phiền toái ấy nhìn thì tựa như hết sức bình thường, nhưng gộp mọi chuyện lại cùng nhau, cũng ...không đến mức đúng dịp như vậy chứ?!

Cô cũng không phải là người mới, đối với kịch bản và cảm nhận khi diễn xuất có mấy phần nắm chắc trong tay, làm sao có thể không thuận lợi như vậy.

Là Hoàng Tiêu? Hay nhà họ Hoàng?

Hay là chính bản thân Tiết Ngũ, muốn làm cho cô không có đất dung thân trong showbiz rồi chủ động đến khăn cầu hôn ta.

Luru Đình Vân dừng bước chân nhưng không quay đầu lại – “Tiết Thiếu, Tiết công tử, tôi chỉ một nhân vật nhỏ bé, anh đừng lãng phí thời gian với tôi, buông tha cho tôi được không?”

Tiếng cười của Tiết Ngũ vọng ra từ trong xe – “Không được.”

“Có phải em phát hiện ra mọi chuyện trong thời gian này đều không thuận lợi?”

Về mặt Luru Đình Vân lạnh lẽo, quả nhiên là Tiết Ngũ.

Cô đã phán đoán sai về Hoàng Tiêu hay là nhà họ Hoàng.

Nhưng không đoán về Tiết Ngũ.

Nếu không phải gặp người động kinh như Tiết Ngũ, anh ta đột nhiên nảy sinh hứng thú rất lớn với bản thân, mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt cô, hai người nhiều lần lên trang đầu của tạp chí, thì nhà họ Hoàng cũng không để ý đến mặt mũi mà làm vậy với cô, ép cô rời khỏi showbiz.

Tiết Ngũ ngâm thuốc trong miệng – “Không bằng em ở cạnh tôi, tôi bảo đảm, sau này em muốn gì có đó.”

Lưu Đình Vân nghiêng răng nghiêng lợi – “Tiết Ngũ, anh đang hại tôi.”

Tiết Ngũ mỉm cười, nhả ra một vòng khói màu trắng – “Vây em chọn lựa ra sao?”

Xe taxi dừng lại, Lưu Đình Vân lập tức lên xe.

Tiết Ngũ không đuổi theo xe taxi phía trước, anh ngồi trong xe tâm trạng khốc liệt vô cùng.

Lưu Đình Vân không giống như những người con gái mà anh từng tiếp xúc, tính tình của cô hướng ngoại, dám nói dám làm, trước mặt anh cô vẫn như vậy.

Cô giống như một con nhím, Tiết Ngũ phát hiện cảm giác khi nhỏ từng cây, từng cây gai trên người cô rất có cảm giác thành công và thư sướng.

Cho nên hảo cảm của Tiết Ngũ dành cho Lưu Đình Vân chỉ có tăng mà không giảm, muốn có trong tay, nhất định phải có được.

Cuộc đời này của anh nhất định không thất bại trên tay một người phụ nữ.

Nhưng vào ngày hôm qua anh nhận một tin tức khiến bản thân vô cùng chán ghét và bài xích.

Hoàng Tiêu mang thai.

Cô cũng dám có mang con của anh.

Dưới lớp khói vẽ mặt Tiết Ngũ mờ ảo không rõ, anh tuyệt đối không muốn đưa trẻ kia ra đời.

Còn với Lưu Đình Vân, lúc đó là tình thế bất buộc.

Lưu Đình Vân đến bệnh viện giải thích ngắn gọn với Đường Y Y, không có nhắc đến Tiết Ngũ, cũng không nhắc đến những phiền toái cô gặp ở phim trường.

“Y Y, tớ đẩy cậu đi dạo trên hành lang nha.”

“Được.”

Lưu Đình Vân gọi y tá giúp cô một tay, chợt một người bước lại gần, bế Đường Y Y đặt nhẹ vào xe lăn, xếp chân cô vào trong một cách thành thạo.

Làm xong mọi chuyện, âm thầm đi nơi khác.

Lưu Đình Vân háng giọng – “Tần Chính biến hóa thật lớn.”

Đường Y Y nói – “Đúng vậy.”

Lưu Đình Vân đẩy Đường Y Y ra ngoài – “Cậu không xuất viện thì tớ nghi Tần Chính không để cậu một mình ở đây đâu.”

Đường Y Y nói – “Trừ khi ngủ, thời gian còn lại anh ta đều lượn qua lượn lại trước mặt tớ.”

Lưu Đình Vân cười ha ha – “Nghe cứ như là trẻ nhỏ không thể rời khỏi người lớn vậy.”

Mặt Đường Y Y đen xì.

Lưu Đình Vân vẫn tiếp tục cười – “Thế giới bên ngoài thật đáng sợ, trẻ nhỏ nhất định phải canh chừng gia trưởng, nó sợ...”

Cô bất thành linh nhìn thấy Tần Chính ở chỗ ngoặt, cô thiếu chút nữa sặc nước miếng của bản thân.

Đường Y Y thấy có chỗ không đúng, nhưng cô không quay đầu nhìn, cô cũng đoán được sắc mặt Tần Chính khó coi như thế nào.

Lưu Đình Vân vội vã đổi đề tài, tán gẫu với Đường Y Y về mấy bộ phim kinh dị đang công chiếu trong nước thời gian gần đây, nào là chỉ có âm thanh đáng sợ, phim ảnh không có nội dung, làm cô mất cả nửa ngày đi xem phim.

Qua vài ngày, Luru Đình Vân lại đến thăm Đường Y Y, lần này không phải là để tám chuyện, chia sẻ cuộc sống, mà đến để cáo biệt.

Ba cô là một công nhân ngành điện, đột ngột bị khai trừ không rõ ràng, cửa hàng của mẹ cô kinh doanh khá tốt, đột ngột không còn ai mua hàng.

Luru Đình Vân không muốn vì mình ba mẹ chịu liên lụy.

“Y Y, tớ quyết định rời khỏi thành phố C.”

Đường Y Y ngạc nhiên hỏi cô – “Chuyện gì xảy ra?”

Luru Đình Vân thở dài – “Cậu thấy đó, tớ ở trong giới này nhiều năm rồi, vẫn không nóng không lạnh, chứng minh tớ không có tố chất của một ngôi sao.”

Từ lời nói của Luru Đình Vân, cô cảm nhận được sự bất đắc dĩ trong đó, Đường Y Y nhú mày – “Trước kia cậu không có nói như vậy.”

“Hơn nữa vị trí hiện nay của cậu cũng đã tăng cao rất nhiều, nghiệp diễn cũng rộng mở, cậu thật sự muốn buông tay? Bỏ hết những người hâm mộ cậu?”

Luru Đình Vân cười khổ - “Làm vậy đúng là không được thật.”

Ngày hôm trước Hoàng Tiêu tới tìm cô, đi chung với mẹ Tiết Ngũ, mẹ chồng nàng dâu hai người cùng ra trận, khỏi bình vắn tội ép cô rời khỏi.

Tựa như cô là tàn tật tỏa ra mùi thơm thu hút con chó Tiết Ngũ cắn chặt không chịu nhả ra.

Thế giới của người có tiền cô không hiểu được, cô cũng không muốn trở thành một vật phẩm trong thế giới của họ.

Cô chỉ có thể ra đi, mới có thể vứt bỏ những việc và những kẻ rắc rối kia.

Đường Y Y mở miệng – “Bởi vì Tiết Ngũ, Hoàng Tiêu?”

Luru Đình Vân im lặng.

Ấn đường Đường Y Y nhú lại – “Cho nên cậu phải cúi đầu?”

Luru Đình Vân nói – “Tớ cũng không muốn, nhưng ba mẹ tớ đã lớn tuổi, không chịu nổi đả kích.”

Đường Y Y mân mân khóe môi mím chặt.

“Tờ phải đi.” Luru Đình Vân nhìn đồng hồ trên điện thoại – “Y Y, tớ sẽ thường xuyên về thăm cậu.”

Luru Đình Vân đi tới cửa, tiếng của Đường Y Y vọng lên hỏi cô từ sau lưng – “Đình Vân, tiếng Anh của cậu ra sao?”

Luru Đình Vân sững sờ - “Giao tiếp không thành vấn đề.”

Một tuần sau, Luru Đình Vân xuất hiện tại London.

Cô thở ra một hơi, mỉm cười chào đón cuộc sống mới.

“Y Y, cảm ơn cậu...”

Vào ngày lễ Giáng sinh, không thấy bóng dáng Tần Chính đâu.

Dưới sự chỉ đạo của bác sĩ trị liệu, Đường Y Y di chuyển chân mình một cách chậm rãi, cô muốn tranh thủ để chân mình sớm hoạt động lại bình thường.

Đi được một lát, Đường Y Y đi không nổi nữa, cô được đỡ đến bên cạnh xe lăn, khi nhíp tim khôi phục như bình thường thì cô nhận được điện thoại của Tần Chính.

“Hôm nay là Giáng Sinh, anh muốn tặng em một món quà, Tiết Ngũ đề nghị anh núp trong một hộp quà lớn, để bản thân mình thành trở thành quà tặng em, khi em mở hộp ra tôi có thể cho em một sự ngạc nhiên.”

Khóe miệng Đường Y Y giật giật – “Anh làm vậy không thích hợp.”

Cô không yên lòng nói thêm một câu – “Cho nên tôi từ chối.”

Đường Y Y thở nhẹ một hơi.

Tần Chính nói xin lỗi – “Hôm nay anh khá bận, không thể tranh thủ về gặp em, quà thì quản gia sẽ đưa cho em”

Đường Y Y được đẩy về phòng bệnh, khi vào phòng đã thấy một hộp quà khổng lồ màu vàng nhạt.

Lớn như vậy, làm sao quản gia có thể “cắm” vào?

Đường Y Y suy nghĩ, là gì trong đó? Là búp bê siêu lớn, hoa hồng? hay là gấu bông siêu lớn?

Hay là vật sống? Một con labrador đã trưởng thành? Hay là Samoyed?

Sau khi đoán tất cả những thứ có thể trong hộp quà đó, cuối cùng Đường Y Y bỏ qua, không đoán nữa.

Quản gia nói – “Phu nhân, tiên sinh muốn cô tự tay mở quà.”

Đường Y Y khoát tay – “Vậy được rồi, ném ra ngoài đi.”

“...”

Quản gia lén liếc mắt về phía hộp quà.

Ông nghĩ thầm, ở lâu trong đó như vậy, chắc là thiếu dưỡng khí mất.

Ông mất chừng mười phút đồng hồ thuyết phục Đường Y Y, nói đến miệng đắng lưỡi khô.

Đường Y Y nhắc người vịn tay ghé đứng lên, duỗi tay mở nơ con bướm trên hộp quà.

Cô bị một đôi tay rắn chắc ôm lấy mình, bên tay là giọng nói trầm thấp của một người đàn ông vang lên – “Anh bác bỏ đề nghị của Tiết Ngũ.”

Môi anh dán lên vành tai Đường Y Y – “Nhưng anh đã đổi mới ý tưởng.”

Đường Y Y sững sốt.

Cho đến khi cô kịp phản ứng thì lập tức nghiêng đầu quay qua nhìn quản gia, ông đang nhìn vào khoảng không.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tôi cũng là người, cũng có trái tim

Phòng bệnh yên tĩnh mát vài giây.

Tần Chính khẽ cong lưng, mặt chôn chặt vào cổ Đường Y Y, tóc và cổ áo của cô che đi hơn phân nửa vẻ mặt của anh.

Đứng ở góc của quản gia, ông có thể thấy được lỗ tai đỏ ửng của Tần Chính.

Ông lấp bấp kinh hãi.

Dù sao ông cũng chính là người tự tay mang hộp quà vào, chính mắt ông nhìn thấy Tiên sinh lạnh nhạt đứng vào trong hộp quà, ra lệnh cho ông đóng gói lại, rồi bảo ông mang phu nhân vào.

Trong suốt quá trình, ông luôn trong trạng thái nằm mơ.

Ông âm thầm nhìn thoáng quá, quản gia thờ dài một tiếng trong lòng, với độ tuổi này của tiên sinh, làm loại chuyện giống như trong phim thần tượng như thế này quả thật cần dũng khí rất lớn.

không dễ dàng chút nào.

Nhưng phiền toái là, phu nhân không có phản ứng giống như diễn viên chính trong phim thần tượng, cô không ngạc nhiên mừng rỡ đến mức che miệng, cũng không có cảm động đến mức rơi lệ, tựa như một người không chịu tác động gì hết.

Quản gia lại một lần nữa không tiếng động thờ dài.

Quãng thời gian trước, sinh hoạt cá nhân của phu nhân đều do chính tay tiên sinh lo liệu, đổi lại là ông, ông cũng không chắc mình có thể ngày ngày làm được đến mức như vậy với vợ của.

Bất thành linh, Tần Chính bất giác ánh mắt thương hại của quản gia, thái dương của anh giật giật.

Phát hiện áp suất không khí xung quanh mình thấp xuống, quần gia cũng không đứng đó nữa, ông lập tức bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bàn tay sau lưng Đường YY buông lỏng ra, Tàn Chính mò lên tóc cô, trong tiếng nói của anh chèn theo tiếng thở dài – “Lãng mạn thì ra khó làm như vậy.”

anh ngồi xổm trong hộp quà trong bóng đêm anh nghe thấy tim mình đập bang bang, cho đến khi Đường YY đến.

Khi anh nghe cô nói đem hộp quà ném ra ngoài, trong giây phút đó, anh cảm thấy mình lạc lõng vô cùng.

Sau đó nghe quần gia thuyết phục Đường YY mở quà, cả quá trình anh đều nghe thấy hết, anh dần cảm thấy hô hấp của mình không thông thuận, khí lưu thông cũng mong manh dần đi.

Suýt chút nữa, anh đã ngất đi.

Đường YY nói – “Nếu như cuối cùng quần gia cũng không thể thuyết phục được em thì sao?”

Tàn Chính nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ – “anh sẽ ngất xỉu ở bên trong, nhưng trước khi ngất đi anh phải hô lên ‘cứu mạng’”

Đường YY – “...”

cô duỗi tay đẩy Tàn Chính ra, cơ thể bị lung lay một cái, rồi bị ôm lấy.

“Còn một cảnh nữa.”

Tàn Chính giam cả người Đường YY vào trong khuỷu tay, anh lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi quần.

anh mở hộp ra, bên trong lộ ra một cây giáng sinh khảm kim cương – “Giáng sinh vui vẻ.”

Đường YY nhìn chăm chăm vào cây giáng sinh, cảm thấy khó hiểu vô cùng.

cô thấy rõ Tàn Chính thay đổi từng chút một, dù vậy cô vẫn không giữ bình tĩnh được.

một người như anh sao có thể thay đổi nhiều như vậy.

“Đứng ra lúc này em phải nói...” Mối Tàn Chính dán lên vành tai mềm mại của Đường YY, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp, trong miệng anh chậm rãi thốt ra một câu, giọng nói đầy từ tính, chậm rãi, khàn khàn – “A, anh yêu, hôm nay anh giỏi quá.”

Sắc mặt Đường YY thay đổi, cô cảm giác mình cần phải làm chút gì đó.

Khóe môi Tàn Chính vòng lên một đường cong, hơi thở của anh lướt qua mặt mày Đường YY, anh cúi đầu cười thành tiếng.

“Em có thể nói như vậy, nhưng anh càng thích em vào buổi tối hơn, khi đó em rất mê người, rất mạnh mẽ.”

Đường YY nuốt hai ngụm nước miếng, cô rút cuộc biết mình muốn nói gì.

cô cần một cái chậu.

Vì thế Đường YY nhìn quanh quét hai bên, tìm vật cần tìm.

Phát hiện cô không bình thường, Tàn Chính nhướn mày – “Sao vậy?”

Đường YY nghiêm túc nói – “Dưới giường có chậu hay vật gì khác không? Mau đưa cho tôi, tôi muốn nôn.”

Mặt Tàn Chính đen xì.

“Thực sự rất buồn nôn?”

“anh một chút cũng không cảm thấy vậy sao?”

Tàn Chính im lặng.

Đoạn hội thoại trên anh nhìn thấy trên phim ảnh, khi đó bản thân còn cảm thấy rất ổn.

Lúc này bị Đường YY nói vậy, anh quay đầu lại cân nhắc kỹ càng, cảm thấy đúng là không ổn.

“Cả da gà em cũng nổi?”

Tần Chính nhẹ nhàng sờ xẹt qua tay áo Đường YY, anh hơi khựng lại, sắc mặt càng thêm khó coi.

Đường YY vỗ vỗ tay Tần Chính – “Được rồi, anh cầm hộp quà ra ngoài đi, em muốn nghỉ ngơi.”

Mây Tần Chính nhú lại càng sâu, đôi môi mỏng mân lại sít sao thành một đường mỏng, không muốn ra ngoài.

anh rất cố gắng mới làm được như vậy trước mặt cô, tựa như một chú chó nhà to lớn bị chủ mình ghét bỏ, vừa đau thương vừa khổ sở.

Đường YY lần mò tay vịn của ghế, bước chậm về phía giường, cô đi chưa được vài bước thì cả người bị hai cánh tay rắn chắc ôm gọn vào lòng từ phía sau, sau đó lưng cô chạm vào lồng ngực ấm áp.

Để cây giáng sinh trên ngăn tủ, giọng Tần Chính mang theo một phần cường chế, một phần lớn hơn là nhân nhượng và khẩn cầu.

“Em không được lên anh ném nó đi.”

Đường YY liếc nhìn qua, mới nhìn thấy cây giáng sinh có vài chỗ không hoàn mỹ, cho thấy trong quá trình chế tác có vài chỗ bị sai.

Sai lầm cấp thấp thế này không phải nhân viên chuyên nghiệp sẽ mắc phải, huống chi Tần Chính cũng không lựa chọn sản phẩm có tỳ vết, khóe mắt Đường YY liếc nhanh qua gương mặt Tần Chính một tia khó thấy được, cô dường như đoán ra điều gì.

Mặt Tần Chính không đổi sắc – “Em đi nghỉ đi, anh ở ngoài cửa, có chuyện gì gọi anh.”

Dứt lời, anh mang theo hộp quà khổng lồ ra ngoài.

Đường YY ngủ không yên giấc, cô không biết khi bản thân nói mớ câu đầu tiên thì Tần Chính đã bước vào, dịch chân cho cô, đứng trước giường canh chừng cô.

Gần đến năm mới, tình hình hồi phục của Đường YY ngày càng thuận lợi, cô chẳng những không gầy đi mà còn được Tần Chính chăm sóc đến béo lên.

Sau khi hồi qua bệnh viện, Tần Chính mang Đường YY xuất viện, sắp xếp cho cô ở một căn phòng có cửa sổ sát đất, khi mở rèm ra là cảnh tuyết rơi đầy trên mặt đất.

So sánh với sắc xuân tràn đầy của thảm lót sàn trong phòng, thì cảnh tuyết rơi bên ngoài càng cho người nhìn cảm giác thuần khiết.

Đường YY mỗi ngày chỉ cần ăn bữa ăn dinh dưỡng, rèn luyện cơ thể, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì khác.

“Phu nhân, trợ lý Thạch đến đây, nói là tới lấy văn kiện.”

Tiếng của quản gia vọng vào từ ngoài cửa.

Đường YY nửa ngồi nửa nằm ở đầu giường – “Bảo anh ta chờ một chút.”

Đường YY nói xong, vén chăn bước xuống giường, thông thả đi lại mở ngăn kéo văn kiện.

Trong ngăn kéo đều là văn kiện quan trọng, Thạch Tiến không thể tự do đụng chạm.

Cho nên cô không để cho Thạch Tiến tự mình tìm kiếm.

một lát sau, Đường YY lấy ra một phần văn kiện tối hôm qua Tần Chính xem qua một lần, rồi gọi trợ lý Thạch vào.

Thạch Tiến vừa bước chân vào căn phòng thì lập tức bị diện tích rộng lớn của căn phòng làm bất ngờ sưng ra.

Cảm anh thiếu điều rớt xuống, đây mà là phòng sao? Là sân bóng rổ mới đúng.

Vài giây sau, anh càng khiếp sợ hơn với trang thiết bị nội thất được trùng tu cho căn phòng này, nếu không phải tóc anh còn dính tuyết, anh đã thực sự cho rằng mùa xuân đã đến.

Thạch Tiến chắc lưỡi, nếu như ai cũng như tổng tài có thể vì làm vui lòng phụ nữ mà làm đến mức này, thì không biết thế giới sẽ như thế nào...

anh nhìn không được nhìn người con gái đang quấn áo ở nhà màu đỏ đứng trước mặt thêm vài lần.

Sắc mặt của cô không còn tái nhợt gần như trong suốt, tinh mạng như chỉ mảnh treo chuông như lúc trước, bây giờ là bộ dáng tràn đầy sức sống, được điều dưỡng rất tốt.

Càng ngày càng thách thức sự tự chủ của phái nam.

Đường YY mở miệng – “Sao vậy? trợ lý Thạch? Tôi lớn lên không bình thường hay sao?”

Thạch Tiến lập tức lắc đầu, rồi gật đầu cười nói – “Đẹp hơn so với lúc trước.”

anh bật thốt ra một câu đánh giá, mồ hôi lạnh rỉ ra sau lưng, may là tổng tài không ở đây lúc này.

Đường YY đưa văn kiện tới cho anh.

Thạch Tiến duỗi tay nhận lấy, ma xui quỷ khiến thế nào mà nói ra vài câu – “Lần này hợp tác này tổng tài và phía bên kia không thuận lợi lắm.”

Đường YY nhàu mày – “không thuận lợi?”

Thạch Tiến định tát chính mình.

Tại sao anh lại lỡ miệng như vậy?

Đường YY khuyến khích Thạch Tiến nói – “nói đi, không có gì.”

“anh ấy sẽ không trách phạt cậu.” cô dừng lời một chút – “Tôi bảo đảm.”

Thạch Tiến do dự trong chốc lát, đem đầu đuôi chân tướng nói cho cô biết.

Có vài công ty từ lâu đã không vừa mắt với sự độc tài của Tần Chính, nhưng không dám phản kháng, lần này chớp được cơ hội ngàn năm có một nên liền hợp lại, hao tốn tâm cơ muốn móc một miếng thịt của anh.

Đường YY cố sức đứng lên không được, đành ngồi trên ghế sofa, hai tay cô nắm lại đặt trên đùi, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng.

Thạch Tiến không lên tiếng quát rầy cô suy nghĩ, im lặng đứng một bên.

Cho đến khi giọng nói của Đường YY vọng vào tai anh.

Trong lòng Thạch Tiến nhấc lên sóng to gió lớn, anh lập tức cầm bút đưa cho Đường YY.

Đường YY lấy bút sửa hai chỗ trong văn kiện, rồi đưa cho Thạch Tiến bảo ranh ra ngoài.

Thạch Tiến vuốt nước bọt xuống, trên đời này chỉ sợ có duy nhất một người phụ nữ dám chính sửa văn kiện khi chưa có sự đồng ý của Tổng tài.

anh không nán lại thêm, lập tức trở về công ty, đem văn kiện đưa đến tay Tần Chính, kể cả những lời nói của Đường YY.

Sâu trong mắt của Tần Chính tuông ra vài phần tán thưởng và sung sướng, Đường YY chịu quan tâm chuyện của anh.

Có lẽ không ai biết, cho dù sự can thiệp của Đường YY bằng bất cứ cách nào, anh đều vui vẻ.

anh chỉ sợ Đường YY không quan tâm tới anh.

Hội nghị kết thúc, Tần Chính đẩy ghế da ra, bước lại trước cửa sổ, nụ cười trên khóe môi không kiềm chế được xông ra ngoài.

Vì thế nên anh động kinh thêm một lần nữa, mua hai bộ đồ ngủ tình nhân về nhà. Tạo hình đáng yêu, màu hồng, tạo hình động vật.

Của Đường YY là con thỏ, của Tần Chính là cọp.

cô từ chối, rất kiên quyết – “Tự anh mặc đi.”

Tần Chính giơ bộ đồ ngủ hình con thỏ lên – “Bộ này dành cho nữ.”

Đường YY không chút suy nghĩ nói – “Đưa cho người giúp việc trong nhà.”

Gương mặt Tần Chính khó nên bi thương, anh nhanh chóng che giấu đi – “Lần này là ai?”

“Tiểu Hạ, tiểu Khâu? Hay là tiểu gì?”

anh tháo mắt kính gọng vàng trên mũi xuống, nhéo nhéo vài cái vào ấn đường, cúi đầu thở dài tự nói với mình, anh cũng có trái tim.

anh cũng sẽ bị thất vọng, sẽ cảm thấy khó chịu, cũng vì tâm ý của bản thân không được đón nhận như mong đợi mà cảm thấy lạc lõng.

Bất quá, Tần Chính cảm thấy mình may mắn vô cùng, không đến mức bảy mươi tám mươi tuổi, đến khi bản thân đi không nổi mới hoàn toàn

tình ngộ.

anh biết anh yêu Đường YY, yêu đến tận tận.

Ông trời đối với Tàn Chính rất tốt.

Cho anh thời gian và cơ hội để đền bù.

Trong lòng anh hơi đau, tựa như có một bàn tay bóp chặt sát sao, trong vô ý thức, Tàn Chính đau đến thở cũng đau, hô hấp dồn dập.

anh hiểu rõ, Đường YY không thể nào vì chuyện xảy ra trong vài tháng sẽ bỏ qua hay quên đi những tổn thương anh tạo cho cô mấy chục năm qua không còn một chút gì.

Chuyện duy nhất có thể làm là chờ thời gian trôi qua.

Nghĩ như vậy, Tàn Chính nói ra – “YY, tôi cũng là người có trái tim.”

Đường YY bị lời nói ngắn gọn của Tàn Chính làm ngẩn người ra.

“Em không muốn mặc, vậy thì không cần mặc.”

Tàn Chính lấy hai bộ quần áo bỏ vào trong tủ, Đường YY không mặc, một mình anh mặc không có ý nghĩa.

YY không nói thêm gì nữa.

Mặt Tàn Chính không chút thay đổi – “anh đi rót nước cho em.”

anh bước ra ngoài, bưng nước vào, đột nhiên nói – “Đem 30 Tiểu Huy và Quý Thời sẽ mang theo Quý Tiểu Ngôn đến đây.”

Kể từ khi tiểu Huy và Quý Thời kết hôn, Tàn Chính trải qua đêm giao thừa chỉ có một mình.

Cả nhà tiểu Huy đến đây, nhiều người, không khí sẽ náo nhiệt, Tàn Chính cứ thế mà làm, đơn giản chỉ vì muốn cho Đường YY vui.

Từ khi anh tìm được Đường YY đến giờ, cô ít khi cười, cho dù anh dùng hết sức chăm sóc, che chở, chuộc tội.

Đường YY uống một ngụm nước, giao thừa năm ngoài Tàn Chính mang cô trở về Manhattan, cô còn chưa nhớ ra tất cả mọi chuyện, vài ngày liên tiếp đều bị anh giam bên cạnh mình.

Cho đến mừng ba, sinh nhật của cô, Tàn Chính mới cho cô đi chơi.

Lần này thì muốn đón năm mới với cả nhà Trương Tiểu Huy, đúng là làm cho cô bất ngờ.

“Tất cả đều đến sao?”

Tàn Chính um một tiếng – “Đến lúc đó không khí trong nhà sẽ náo nhiệt hơn.”

anh bước đến bên đàn dương cầm ngồi xuống – “Hôm nay em muốn nghe gì?”

Đường YY nói – “Nghe giống ngày hôm qua.”

cô nói xong, âm nhạc dịu dàng chảy ra từ đầu ngón tay Tàn Chính, tung bay, xoay tròn trên không.

Người đàn ông gần bốn mươi tuổi không phô trương, khoe khoang ra ngoài tất cả những gì anh đã trải qua, những điều ấy lắng đọng ở khóe mắt đuôi mày và bên trong con người anh, sức hấp dẫn phong phú, khiến người khác theo đuổi không dứt.

anh ngồi trước đàn dương cầm, gò má tuấn tú, tư thái chừng chạc, nho nhã, khí chất cao quý tỏa ra bên ngoài và mỹ lực chỉ có vào độ tuổi của anh.

Khung cảnh phát họa trước đàn dương cầm tựa như một bức tranh, người đàn ông tôn quý ưu nhã đầy khí chất đế vương.

Đường YY dựa vào giường, hơi thở dần dần thông thả, đều đều, cô không ý thức dần dần chìm vào giấc ngủ thiếp đi.

Ngày ba mươi, Quý Thời lái xe chở vợ và con trai đến nhà Tàn Chính.

Tuyết đọng một lớp rất dày, cũng may người giúp việc đã kịp thời chuẩn bị dụng cụ và dọn dẹp.

“Quý Tiểu Ngôn, đổi giày rồi mới bước vào!”

Quý Thờì lạnh lùng nói.

Quý Tiểu Ngôn rút bàn chân sắp giẫm lên thảm lông rút về, ngoan ngoãn đổi giày.

Bé vui vẻ sôi nổi, cảm thấy nhà của cậu so với nhà mình càng đẹp hơn nhiều.

Nhà cửa do chính Quý Thờì thiết kế, nếu anh biết con trai mình đang nghĩ gì, có lẽ bị tức tới mức lỗ mũi bốc khói.

Trương Tiểu Huy hoang mang hỏi – “anh, tất cả mọi người đâu rồi?” Trong nhà sao không có một người giúp việc?

Tần Chính nói – “Họ về nhà ăn mừng năm mới.”

Trương Tiểu Huy và Quý Thờì – “...”

Hai vợ chồng trăm miệng một lời thốt ra – “Vậy ai nấu bữa ăn tối?”

Tần Chính ngắc đầu, ý tứ vô cùng rõ ràng.

“anh, anh cũng biết em có thể nấu được, nhưng hiện giờ...”

Trương Tiểu Huy sờ sờ bụng đội lên dưới lớp áo, tỏ ý bản thân bất lực.

“Em vào phòng thăm chị YY.”

Trương Tiểu Huy bước đi linh hoạt, một chút cũng không giống thai phụ - “Chị ấy đang ở trong phòng phải không?”

“Tiểu Ngôn, đừng chạy lung tung!”

Sau khi dặn dò con trai mọi chuyện, Trương Tiểu Huy vứt bỏ em rế và anh vợ trong phòng khách, bước về phía phòng ngủ.

Trương Tiểu Huy là đối tượng trọng điểm cần được bảo vệ, còn Đường YY thì hoạt động không tiện, hai người giỏi nấu ăn đều không thể ra tay, nên nhường cho hai đại gia làm.

“Tôi nói trước, tôi chỉ biết xào trứng với cà chua.”

Quý Thờì nhúng nhúng vai.

Bộ dạng Tần Chính cứ như mọi chuyện nắm chắc trong tay – “Cậu làm phụ bếp là được rồi!”

một lát sau, Quý Thờì đã được chứng kiến bộ dạng Tần Chính liên tục làm đồ thức ăn trên mặt đất, còn bình tĩnh ra lệnh cho anh “Lấy thịt dicắt.”, nhìn thấy vậy, anh hỏi.

“Cắt ra sao? Thành từng khối hay là cắt mỏng?”

“Tùy ý cậu.”

“...”

Trong phòng ngủ, Trương Tiểu Huy và Đường YY ngồi nói chuyện, cô đề nén cảm xúc rung động khi nhìn căn phòng trước mắt mình.

“Chị dâu, cơ thể chị hồi phục ra sao?”

Khi tiếng chị dâu vang lên, nhìn không ra cảm xúc gì hiện lên trên gương mặt Đường YY.

“không đến nỗi.”

cô đưa mắt nhìn qua bụng Trương Tiểu Huy – “Mấy tháng rồi?”

Nhắc tới đứa con chưa chào đời, giữa đầu lông mày của Trương Tiểu Huy tỏa ra tình mẫu tử ấm áp – “Sắp tám tháng.”

Đường YY hỏi – “Căng thẳng không?”

“không căng thẳng.” Trương Tiểu Huy nói – “Luc em mang bầu Tiểu Ngôn luôn lo lắng đề phòng, thai thứ hai thì tâm lý vững hơn nhiều, nên tâm trạng cũng tốt hơn.”

cô và Đường YY nói những chuyện vui trong quá trình mang thai, ví như lần đầu bé máy thai, quyền đâm cước đá trong bụng cô.

Đường YY trượt xuống từ từ lần lượt vịn tay ghé dựa vào cửa sổ, kéo rèm ra, mắt nhìn ra cảnh tuyết bên ngoài, sắc mặt cô lập tức biến đổi.

Trong tuyết có một hình trái tim, mọc nổi lại vừa khít, Tần Chính đứng bên trong, tay bỏ trong áo bành tô, cách cửa kính, anh nhìn vào Đường YY, không biết đã nhìn bao lâu.

Giọng nói cô im lặng đột ngột, Trương Tiểu Huy từ trong mắt Đường YY thấy có chuyện không bình thường nên đưa mắt nhìn quá, mí mắt cô giật giật.

Vừa nhìn qua lập tức biết đây chính là phong cách của Quý Thời.

anh cô vậy mà nghe theo lời đề nghị ngây thơ của Quý Thời.

Quá kinh hãi.

Hơn nữa, hai người đàn ông kia không phải đang ở trong bếp hay sao?

Trương Tiểu Huy vội khép lại miệng đang mở lớn vì kinh ngạc của mình, nội tâm bị đã kích không nhỏ.

“Chị dâu, nếu chị không kéo cửa sổ ra, anh của em sẽ thành người tuyết mất.”

Đường YY chuyển người qua xe lăn, đưa lưng về phía Tần Chính.

anh đứng trong tuyết, phui tuyết đang bám trên đầu vai, điềm nhiên như không quay vào nhà nấu ăn.

Đường YY nhìn thấy là được rồi.

Bầu không khí trong phòng ngủ thay đổi từng chút một.

Trước khi đến đây, Trương Tiểu Huy đã từng suy nghĩ mọi chuyện cẩn thận, nếu như chiều theo ý của Đường YY, để mọi chuyện phát triển theo ý cô ấy mong muốn, cô e là bản thân mình sẽ làm cho mối quan hệ của cô ấy và anh trai mình càng chìm vào bế tắc.

Quý Tiểu Ngôn chạy vào, ngọt ngào gọi – “Mợ.”

Y như đúc lúc trước.

Bé nhìn bốn phía, mở hai mắt tròn xoe – “Mợ, phòng của mợ thật là xinh đẹp.”

Đường YY cười hỏi – “thật vậy không?”

Quý Tiểu Ngôn gật đầu như gà mổ thóc – “Dạ!”

“Mợ, con có thể chơi đồ đây không?”

Trương Tiểu Huy lén liếc về phía Đường YY, nghe thấy cô bật ra tiếng cười tươi tắn – “Có thể.”

Thấy vậy, Trương Tiểu Huy cũng nở nụ cười.

Bên ngoài vang lên tiếng vang ầm ầm, tựa như phòng bếp đang phát nổ.

Trương Tiểu Huy và Đường YY nhìn nhau.

“Để hai người họ tự xử lý đi.” Trương Tiểu Huy nói – “Nấu cơm không chỉ là việc của phụ nữ.”

“Đêm 30, cũng nên cho hai người họ biết như thế nào củi lửa dầu tương.”

Đường YY bất giác bủi môi.

Thâm họa phòng bếp.

Lúc trời tối, mùi thơm của thức ăn lãng đãng trong không khí.

Trương Tiểu Huy đẩy Đường YY ra ngoài, ghénh đoán hai người là cả bàn cao lương mỹ vị.

Hai người đàn ông đang bày chén đĩa, có khuôn có dạng.

Trương Tiểu Huy không chút nào nề mặt chọc thủng mặt hai người – “Đặt khách sạn nào vậy?”

Mặt Tần Chính không đổi sắc, tựa như anh đây không biết chuyện gì đang xảy ra.

Quý Thời mặt không đỏ tim không đập nhanh – “Phúc Dụ Lâu.”

anh chỉ chỉ vào phòng bếp, nghiêm túc nói – “Món của anh và anh vợ làm còn để trong bếp, muốn bưng ra không?”

Trương Tiểu Huy và Đường YY đồng thời lên tiếng – “không cần!”

Quý Thời tỏ vẻ tiếc nuối – “Bản thân anh cảm thấy mùi vị không tồi, đúng không anh vợ?”

Nghe thấy vậy, Tàn Chính nhẹ nhàng đem mọi việc đổ lên đầu Quý Thời – “không rõ lắm.”

Ý anh là, mọi chuyện anh đều không có tham gia, những chuyện xảy ra trong phòng bếp đều không có liên quan gì đến anh.

Quý Thời – “...”

Đây chính là nguyên nhân anh không muốn gặp anh của vợ mình, đa mưu túc trí – đây là bốn từ dành cho Tàn Chính.

Quý Tiểu Ngôn tham ăn phá vỡ bầu không khí như đang so chiêu trong phòng.

Tàn Chính ôm Đường YY đến chiếc ghế chuyên môn dành riêng chocô, sau đó gấp thức ăn cho cô, toàn bộ đều là món cô thích.

Quý Thời và Trương Tiểu Huy trao đổi bằng mắt với nhau, tia kinh ngạc đều hiện lên trong mắt hai người.

Chỉ có bạn nhỏ Quý Tiểu Ngôn là không quan tâm đến chuyện của người lớn, chỉ vui đùa gặm cánh gà bé thích nhất.

Tàn Chính mở miệng, giọng nói mơ hồ không nghe rõ – “Buổi tối mọi người ở lại đây đi.”

anh phát hiện, cảm xúc trên người Đường YY ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhiều người bầu không khí náo nhiệt thêm chút ít.

Có lẽ sau này anh nên mang Đường YY ra ngoài dạo nhiều hơn, nhìn ngắm cảnh sắc và phong thổ ở nhiều địa phương khác nhau.

cô vui vẻ, anh cũng sẽ vui vẻ theo cô.

Nghe anh mình nói như vậy, Trương Tiểu Huy đại diện cả nhà trả lời – “Được thôi.”

Quý Thời dùng im lặng để trả lời Tàn Chính, vợ anh nói gì chính là cái đó, anh cứ theo đó mà làm thôi.

Sau khi ăn xong, Tàn Chính mang Đường YY đến một chỗ, Quý Tiểu Ngôn ăm ỉ muốn ở cùng mẹ, cho nên cả nhà Quý Thời cùng đi theo.

Cáp treo chậm rãi chạy lên đỉnh.

Cảnh vật chậm chậm lướt qua, phố thị về đêm lộ ra không sót gì.

Tàn Chính cúi đầu lướt đi động, rồi anh bỏ đi động vào trong túi quần mình.

một hai phút sau, một tấm vải trắng được kéo xuống, một khu vui chơi khổng lồ hiện ra giữa trời tuyết trắng, mỗi một chỗ đều được xử lý tốt, hình dạng từ lớn đến nhỏ để lộ ra ngoài.

Màu ngũ sắc rực rỡ, đẹp rung động lòng người.

Quý Tiểu Ngôn lập tức đem mặt dán lên cửa kính, nhìn xem ngáy người.

Tàn Chính nói ít làm nhiều, anh muốn dùng quãng đời còn lại của mình đem tất cả những điều tốt đẹp nhất trên đời này đến trước mặt Đường YY.

Đường YY bị Tàn Chính ôm, nghe giọng nói của anh vang ở trên đỉnh đầu – “Khu vui chơi này được tạo nên bởi vì em.”

Quý Thời đứng bên cạnh chặc chặc hai tiếng, rỉ tai nói với Trương Tiểu Huy – “anh vợ muốn chơi trò lãng mạn.”

Trương Tiểu Huy cũng chặc lưỡi – “Cái sau càng hơn cái trước, hù chết người.”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Ly hôn

Cả nhà Trương Tiểu Huy ở đến mừng ba, ăn mừng sinh nhật Đường Y Y.

Từ bốn tuổi trở đi đến năm ba mươi tuổi, đối với Đường Y Y sinh nhật chỉ là một khái niệm để tính tuổi tác, đây là lần đầu tiên trong ngày sinh nhật của mình cô nghe người khác hát chúc mừng mình.

Cảm giác này không dùng từ nào có thể diễn tả được.

Trong ánh nến lung linh, hốc mắt Đường Y Y hơi ứa nước mắt, cô khẽ rũ đầu xuống, gơ tay lên chùi nước mắt.

Trên mặt cô lại là nụ cười tươi, Lý Tiểu Ngôn vỗ tay không ngừng, giọng trẻ con non nớt cất giọng hát, một lần rồi lại tiếp tục một lần.

Trương Tiểu Huy và Diệp Thời phối hợp cùng tiết tấu của con trai, ngay cả đôi môi mỏng của Tần Chính cũng bắt gặp nhếch lên thành hình nốt nhạc.

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ...” Quý Tiểu Ngôn kêu lên – “Ước nguyện đi!”

“Mẹ, nhất định phải ước nguyện.”

Đường Y Y cười nói – “Được.”

Trong tiếng nói non nớt như một người trưởng thành bé xiu của Quý Tiểu Ngôn, cô nhắm mắt lại.

Khóe môi Tần Chính khẽ nhếch lên, ánh mắt anh rơi trên sườn mặt Đường Y Y, tuông ra vài tia nhìn ôn nhu.

Anh chưa bao giờ được thấy qua hơi thở ấm áp xuất hiện trên người cô.

Đường Y Y mở mắt ra, cô để sát mặt vào một chút, thổi tắt nến.

“Mẹ, không thể nói điều ước nguyện ra, mẹ nói vậy.” – Quý Tiểu Ngôn ngờ nghệch nói – “Mẹ nói để nguyện vọng ước nguyện trong lòng thì điều ước mới thành sự thật.”

“Sinh nhật năm trước của con, con ước một mô hình máy bay tập trận, sau đó nó xuất hiện trong phòng đọc sách.”

Đường Y Y nói – “Thực vậy sao?!”

Quý Tiểu Ngôn dùng sức gật đầu.

Diệp Thời đứng bên cạnh vuốt huyệt thái dương, máy bay đó là anh đi công tác mang về, nói sao con trai cũng không tin, nhất định nói là do siêu nhân thực hiện nguyện vọng của mình.

Sau này mỗi lần Diệp Thời mỗi lần cho con món đồ gì, đều là đưa trước mặt bé, hơn nữa còn hỏi bé – “Đây là ba đưa hay là siêu nhân đưa?”

Thường thường những lúc như thế này, Quý Tiểu Ngôn đều suy nghĩ nghiêm túc rồi trả lời – “Là siêu nhân đưa cho ba ba.”

Diệp Thời giận đến nghiêng răng, thiếu chút nữa là cắn con trai một ngụm cho hả giận.

“Bánh ngọt ăn ngon không?”

Tiếng nói của Trương Tiểu Huy kéo suy nghĩ của Diệp Thời quay về, anh lắc lắc đầu – “Không ăn.”

“Đưa cho Ngôn Ngôn ăn đi.”

Quý Tiểu Ngôn cầm miếng bánh ngọt – “Cảm ơn ba!”

Diệp Thời néo néo khuôn mặt của bé, dùng sức không nhiều, rất nhẹ.

Anh lờm Đường Y Y và Tần Chính một cái, hai người vô cùng hài hòa, hài hòa đến mức anh cảm thấy sắp có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Nhưng Diệp Thời không có nói suy nghĩ của mình cho Trương Tiểu Huy nghe.

Đường Y Y ăn bánh ngọt, từng tia từng tia ngọt ngào quánh vào đầu lưỡi, nhanh chóng tràn ngập khắp góc ngách hẻo lánh khoang miệng, một chút trượt vào họng, hương vị phủ khắp dạ dày.

Cô hé miệng, mằn môi làm rớt ít bơ dính trên khóe môi.

Tần Chính nói – “Muốn ăn thêm không?”

Đường Y Y nói – “Không.”

Tần Chính nói – “Lại đây một chút.”

Đường Y y không biết chuyện gì đang xảy ra, Tần Chính vươn tay, ngón cái chà qua khóe miệng của cô, miếng bánh ngọt còn sót lại rơi xuống.

Trương Tiểu Huy và Diệp Thời thấy nhưng không nói gì, mấy ngày gần đây họ luôn liên tục bị kinh hải nên cũng dần ...quen.

Đường Y Y nói – “Tiểu Huy, mặt mũi Ngón Ngón toàn là kem”

Trương Tiểu Huy cuối đầu nhìn lại, con trai ăn thiếu chút nữa mặt dán vào miếng bánh kèm.

Khóe miệng cô giật giật, lấy tay nín lấy cổ áo con trai – “khăn giấy ướt.”

Ngay lập tức nhận được khăn giấy ướt do Diệp Thời đưa qua.

Loại ăn ý như thế này chỉ có ở vợ chồng vành tai tóc mai chạm nhau, sớm chiều khắng khít, trải qua nhiều năm bên nhau mà có.

Đường Y Y nhìn thấy lập tức giật mình.

Ăn xong bánh ngọt, từng người trở về phòng, Tần Chính lấy nước cho Đường Y Y rửa chân.

Anh nhìn người con gái trước mặt không động đậy, thì giương mắt hỏi – “Sao em không để chân vào chậu?”

Đường Y Y thả lỏng mặt mày – “Để em tự mình làm đi.”

Tần Chính cầm lấy mắt cá chân trắng nõn của cô, để vào trong nước ấm – “Chờ đến khi em khỏe mạnh hoàn toàn, em có thể tự mình làm.”

Anh nắm bóp cho cô một cách thành thạo, từ lòng bàn chân của cô đến bắp chân, thỉnh thoảng hỏi thử cảm giác của cô rồi điều chỉnh lực tay của mình.

Con người là một loại sinh vật rất kỳ lạ.

Có một số việc họ nghĩ suốt đời này mình sẽ không bao giờ làm đến, nhưng đến một ngày nào đó, họ làm, chẳng những không may mắn oán hận mà còn cam tâm tình nguyện đi làm.

Nhìn lại suy nghĩ lúc trước của bản thân thì cảm thấy lúc đó bản thân mình tự tin vô cùng, ngông cuồng tự đại, đến lúc nhìn lại mới thấy bản thân mình lúc đó ngây thơ vô cùng.

“Thoải mái hơn chút ít nào không?”

“Ừmm...”

Đường Y Y xoa xoa ấn đường đang nhú lại, từ từ giãn ra – “Được rồi.”

Tần Chính lấy khăn lông lớn bao chân Đường Y Y lại, lau sạch sẽ nước trên chân cô, rồi cuốn ống quần Đường Y Y bỏ xuống, ôm cô lên giường.

“Để anh đi lấy nước.”

Đường Y Y nằm trong chăn ấm áp, khóe mắt liếc nhìn người đàn ông đang khom người bưng chậu gỗ vào phòng vệ sinh, động tác của anh quen thuộc vô cùng.

Cô trầm lưng co người lại, cho đến khi cả người đều quấn chặt trong chăn.

Trong bóng tối, Đường Y Y tròn tròn mắt, cắn móng tay, sau đó gãi gãi lòng bàn tay, không biết cô đang suy nghĩ điều gì.

Vật đè trên người bỗng dưng biến mất, ánh đèn lan vào trong tầm mắt cô, cô nhìn thấy Tần Chính đang gần mình trong gang tấc.

“Sao lại che kín cả đầu?”

Tần Chính thuận tay vuốt tóc trên trán Đường Y Y, cảm giác ẩm ướt truyền đến người cô qua lòng bàn tay anh – “Mướt mồ hôi thế này.”

Đường Y Y đè tay anh tay, ngăn cản hành động tiếp theo của anh.

Tần Chính nhú mày, anh cúi người hôn Đường Y Y, hôn từ môi đến trán, lướt qua ấn đường hôn dần xuống dưới.

Không đến hai phút sau, Tần Chính từ trong cổ Đường Y Y ngẩng đầu dậy – “Sao vậy? có chuyện gì?”

Cô không bình thường!

Không biết bắt đầu từ khi nào.

Nhưng Tần Chính ghét loại cảm giác này vô cùng, nó khiến anh không biết phải làm gì.

Đường Y Y đổi tư thế - “Tần Chính, em có lời muốn nói với anh.”

“Khéo vậy?!” Tần Chính cong môi cười nói – “Anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Anh tùy ý nằm chết dí bên cạnh Đường Y Y, một tay lót sau ót, gối đầu lên, tay kia bỏ vào túi quần. – “Em nói trước đi.”

Đường Y Y nhắm mắt lại, cô nhìn cây cỏ được trang trí cố định trên vách tường, bình tĩnh thốt ra một câu từ trong miệng – “Tần Chính, chúng ta ly hôn đi.”

Trong phòng yên tĩnh một giây.

Sau đó là người đàn ông trở mặt căng giọng nói – “Em nói gì?”

Đường Y Y nói – “Người khác không biết, bắt quá trong lòng hai chúng ta đều hiểu, khi đăng ký kết hôn tình hình ra sao, vì sao phải làm vậy.”

Càng nói, giọng cô càng thoải mái.

Tần Chính bỗng đứng ngồi bất đắc, nhìn chằm chằm Đường Y Y, hô hấp của anh vẫn như cũ không bộc phát nặng nề, tựa như bản thân đang cố gắng áp chế tâm trạng của mình.

“Em muốn ly hôn với anh?”

Đường Y Y gật đầu – “Đúng vậy, ly hôn.”

Một lúc lâu sau, Tần Chính cúi đầu cười ra tiếng, vẻ mặt kinh dị, trong giọng nói để tia nguy hiểm – “Đường Y Y, em biết tôi nhất định sẽ không đồng ý.”

Đường Y Y nhìn Tần Chính, sau đó nói tiếp – “Anh sẽ đồng ý.”

Lừa gạt cuốn cuộn trong mắt Tần Chính, bất cứ lúc nào cũng có thể chọc thủng lý trí của anh.

Anh nắm lấy bả vai của Đường Y Y, nhưng không ra tay bóp mạnh.

“Vì sao phải làm vậy?” Vài chữ tuông ra từ kẽ răng Tần Chính, anh lặp lại từng chữ từng chữ một – “Nói cho anh biết, vì sao phải làm vậy?”

Đường Y Y nói – “Bởi vì em muốn thử thay đổi cái nhìn hoàn toàn về anh.”

“Chỉ có làm vậy, em mới cảm thấy được gong cùn trên cổ mình thực sự được mở ra, anh hiểu không? Tần Chính?”

Nếu như không ly hôn, Đường Y Y vẫn nhớ mãi cảm giác Tần Chính bức bách cô lúc trước ra sao, uy hiếp cô như thế nào.

Cảnh tượng hai người đến Cục Dân Chính hiện rõ trong tâm trí cô, cho đến ngày hôm nay, trong lòng Đường Y Y vẫn có bóng ma.

Cho dù Tần Chính làm nhiều chuyện vì cô, nhưng hai người vẫn mãi trong ngõ cụt.

Cho dù bên ngoài tô vàng nạm ngọc đẹp đẽ ra sao, ngõ cụt vẫn là ngõ cụt, chật chội, u ám, tuyệt vọng.

Tay Tần Chính siết chặt chiếc hộp nhỏ trong túi quần, anh ngửa đầu ra sau, hầu kết lẫn lộn, lệ khí và thất vọng xen lẫn vào nhau hiện rõ trên mặt anh.

“Em có phải cảm thấy bản thân mình nhìn thấu con người tôi?”

“Nếu không nhìn thấu anh.” Đường Y Y nói – “Vậy chứng tỏ trong suốt thời gian qua anh không phải thành tâm thật ý chăm sóc em.”

“Còn chưa đủ thành tâm thật ý?” Giọng nói Tần Chính trầm thấp vô cùng, trong đó xen lẫn khổ sở và đầy tiếng thở dài – “Đường Y Y, tôi chỉ còn thiếu móc tim móc phổi cho em xem.”

Đường Y Y nói – “Cho nên em nhìn thấu con người anh.”

Cô biết rõ Tần Chính sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để mối quan hệ của hai người biến chuyển giống như nam nữ bình thường yêu đương nhau.

Mà không phải núp dưới bóng của chủ nhân và vật phẩm.

Trong phòng khôi phục lại không khí tĩnh mịch.

Kim rót còn có thể nghe thấy tiếng.

Đường Y Y nằm, Tần Chính ngồi, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong giờ phút này, những chuyện xảy ra trong suốt những năm tháng qua lướt qua tâm trí hai người như từng thước phim quay chậm.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lại một lần nữa

Xe dừng trước cổng Cục Dân Chính.

Tần Chính lấy xe lăn từ trong xe ra, đặt xe trên mặt đất, sau đó anh cúi người ôm Đường Y Y, thả cô lên xe lăn, vững vàng đẩy cô vào trong.

So với những người kết hôn với nhau một tháng, vài tháng, thậm chí sáng kết hôn chiều ly hôn, thì hai người họ so ra đã khá lâu, ít nhất hai người đã kết hôn là vợ chồng hợp pháp với nhau một năm.

Mặc dù chỉ là cưỡng chế.

Đôi môi mỏng của Tần Chính mân lại sít sao thành một chỗ, khoảng thời gian này là anh thao túng mà có, anh tiếc nuối khi bản thân mình không có tổ chức một hôn lễ cho Đường Y Y, ngay cả nhẫn cưới cũng không có trên ngón áp út của cô.

“Sắp đụng vào cửa.”

Bên tai Đường Y Y vang lên tiếng của Đường Y Y, Tần Chính đang tập trung suy nghĩ nên đẩy xe lăn theo quán tính.

Anh và Đường Y Y nhất định sẽ đến đây một lần nữa, khi đó không phải là anh bức bách cô đi, không còn giống như đi vào điện Diêm La, mà khi đó sẽ vừa nói vừa cười, mười ngón tay của hai người sẽ đan xen vào nhau.

Hì vọng ngày đó sẽ đến không quá lâu.

Đi xuyên qua đại sảnh, hai người hoàn thành toàn bộ thủ tục, cũng mất không bao nhiêu thời gian.

Lúc này hai người đi ra cũng không phải tay trong tay với nhau, trong tay hai người đều cầm một quyển sổ nhỏ giống nhau.

Tần Chính lái xe đưa Đường Y Y về nhà.

Trên đường đi, bầu không khí đè nén vô cùng.

“Anh se cho người mang Phú Quý và Cát Tường đến.” – Tần Chính chuyển tay lái, khóa mắt khóa trên người người con gái ngồi ở phía sau – “Nhân lúc thời tiết còn tốt, mang chúng ra ngoài dạo.”

Đường Y Y nghiêng đầu – “Chúng nó đều lười biếng.”

Cô sắp ngủ thiếp đi, tiếng nói mơ hồ, Tần Chính nghe thấy lời cô tựa như lằm bằm bên tai anh.

“Không có gì, Phú Quý thích đuổi theo Cát Tường chơi, Cát Tường thích những đồ vật có màu sắc rực rỡ.”

“Ừmm...”

Ánh mắt Tần Chính trầm xuống – “Y Y?”

Không có tiếng trả lời từ người con gái ngồi phía sau.

Tần Chính giảm tốc độ của xe chậm dần, đặc biệt là ngay khúc quanh, đem kỹ thuật lái xe của mình ra sử dụng.

Trong suốt khoảng mười phút đồng hồ trên đường đi, trong đầu anh lướt qua rất nhiều hình ảnh trong suốt bốn mươi năm qua, trong đó có hai mươi bảy năm đều có hình ảnh của Đường Y Y tồn tại.

Quá dài.

Khắc vào tâm trí, vào xương cốt, cùng sống, cùng chết.

Tần Chính đột nhiên thêm thuốc lá, thêm đến nỗi, cảm giác đó đến cuộn cuộn, anh đưa tay tìm bao thuốc lá, lấy một điếu ra cắn chặt trên môi.

Lúc anh chuẩn bị bật bật lửa lên, anh lại nghĩ đến việc không thể hút thuốc trước mặt Đường Y Y.

Mặc dù nhiều lần bác sĩ cam đoan với anh Đường Y Y sẽ không bị di truyền ung thư phổi từ cha cô, nhưng anh không dám dù chỉ một chút.

Con người chính là như vậy.

Lúc không quan tâm, thì không có chuyện gì.

Khi quan tâm, thì bất cứ chuyện gì cũng là đại sự.

Tư duy như trẻ nhỏ, sợ trời bị sập xuống.

Cắn tàn thuốc lá màu vàng ngập sâu vào trong răng, Tần Chính dùng sức rút lấy phần đuối tàn ra mùi thuốc lá nhàn nhạt, giải nghiện.

“Em ngủ tiếp đi, còn một chút nữa mới đến.”

Anh liếc nhìn vào kính chiếu hậu.

Đường Y Y gãi gãi phía sau gáy, không nhìn Tần Chính – “Muốn hút thì cứ hút đi.”

Tần Chính lập tức lấy điếu thuốc trên môi xuống, ngón tay động nhẹ, điếu thuốc gãy làm hai.

“Anh không hút.”

Tựa như người nghiện thuốc cần rút một giây trước không phải là anh mà là một ai khác.

Đường Y Y cũng không vạch trần lời nói của anh, cô nhìn chung quanh, phát hiện lúc này cô đang ở gần công ty – “Cứ đến thẳng công ty đi, Thanh Sơn đưa em trở về là được.”

Đuôi lông mày của Tần Chính bỗng nhướng lên một cái – “Không được.”

Gương mặt Đường Y Y hiện lên thần sắc khó hiểu – “Vòng đi vòng lại mấy vòng, phí hết thời gian trên xe.”

Tần Chính trả lời phách – “Thời gian của anh là dành cho em”

Đường Y Y nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ.

Cô phát hiện người đàn ông này càng ngày càng biết ăn nói, càng nói càng có thứ tự.

Bắt đầu từ khi nào thì như vậy...

“Em muốn anh công bố mối quan hệ của hai chúng ta ra ngoài.” – Tần Chính trầm giọng nói – “Em cho anh thời gian vài ngày.”

Đường Y Y ngẩng đầu, đầy hoang mang – “Thật sự cần vài ngày sao?”

Chỉ là tuyên bố một chuyện, mất thời gian không đến một phút.

Mặt Tần Chính không chút thay đổi – “Cần.”

Giọng nói của anh một lần nữa trầm xuống – “Em cho anh thời gian thích nghi một chút, được không?”

Đường Y Y cũng không muốn tiếp tục tranh luận với Tần Chính nữa.

Đưa Đường Y Y về và sắp xếp mọi thứ chu toàn, Tần Chính dặn dò quản gia trong nhà chăm sóc cho cô.

“Không được để cô ấy ngã, té, đụng phải bất cứ chỗ nào, biết không?”

Quản gia và người giúp việc xếp thành hàng hai bên, khép mí mắt đáp lời, trong lòng thì mây đen che đậy.

Đám mây kia phát ra từ Tần Chính, anh vừa làm xong thủ tục ly hôn, trong bụng tức giận điên cuồng, cả đêm không có lấy một phút yên tĩnh.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Lúc trước anh ép Đường Y Y kết hôn, bây giờ thì Đường Y Y buộc anh ly hôn.

Theo tình hình cho thấy, mọi thứ đã kết thúc.

“Có chuyện gì xảy ra lập tức báo cho tôi biết.

Tần Chính cúi đầu sửa sang lại ống tay áo – “Tốt nhất là không có chuyện gì xảy ra, nghiề hiểu không?”

Giọng điệu của anh lãnh đạm, lại làm cho tim của quản gia và mọi người vọt lên cổ họng.

“Dạ hiểu, thưa Tiên Sinh.”

Tần Chính bước tới cửa, quản gia đi lại nói – “Tiên Sinh, Đường tiểu thư hỏi tôi, có bao nhiêu camera.”

Cả người Tần Chính hơi khựng lại – “Một cái cũng không có.”

Quản gia ngạc nhiên, cũng không dám tin sự thật.

Một cái cũng không có, đáp án này đừng nói là đứa bé kia, ngay chính bản thân ông nghe cũng không cảm thấy tin tưởng được.

Tần Chính nói tiếp một câu, khiến quản gia càng khiếp sợ không thôi – “Ồ trong ngôi nhà này, cô ấy là chủ nhân, tôi là khách.”

Khi quản gia hoàn hồn, thì người đàn ông trước mắt đã bước đi.

Ông cân nhắc một chút, nhắc bộ xương già chạy theo.

“Tiên sinh, có câu là “Tìm đường sống trong chỗ chết.””

Tần Chính híp híp mắt lại – “Chỉ mong là vậy.”

Trong cuộc họp buổi sáng, mọi người trong phòng ở trong tình trạng mây đen che đỉnh, khu vực ngồi gần Tần Chính thì chính là mưa đá.

Tinh thần của nhóm lãnh đạo cấp cao chưa luyện được thành thép, vẫn còn nom nớp lo sợ.

Khi nghe người trên cao nói ra một con số, dùng giọng nói “Không đạt được con số này thì lập tức cuốn gói rời khỏi” nói ra, vẻ mặt mọi người xanh mét.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Chưa tới rằm, không khí năm mới còn chưa hết, sao lại xảy ra hỏa hoạn thế này.

Trong công ty không có chuyện gì xấu xảy ra, vậy là trong nhà đang có chuyện!

Một giây sau, giọng nói hung ác nham hiểm vang lên bên tai mọi người – “Câm hết rồi hả?”

Lưng mọi người chợt tươm mồ hôi lạnh, lập tức nói ào ào ra ý tưởng của mình bất chấp thương vàng hạ cám.

Ngay khi cuộc họp kết thúc, cấp trên lúc trước của Đường Y y là Hách Tinh bị mọi người vây quanh như trong dự đoán.

“Quản lý Hách, cô có còn liên lạc với phu nhân tổng tài không?”

“Đúng vậy, năm mới nên thăm hỏi chúc tết nhau.”

Nghe đám người vây quanh mình vòng vèo đủ đường để thám thính tin tức, Hách Tinh không để ý hình tượng mất liếc hai cái.

Chuyện này đã qua bao lâu rồi mà đám người này còn nghĩ Đường Y Y là cấp dưới của cô, chuyện gì cô cũng nắm trong tay.

Bọn họ cứ nghĩ mối quan hệ giữa cô và Đường Y Y rất tốt vậy.

Tốt đến mức biết được chuyện gì xảy ra giữa hai vợ chồng cô.

“Mấy người đàn ông này thật là bà tám”

“...”

“Mọi người xem dự báo thời tiết chưa?” Hách Tinh nói – “Dự báo mấy ngày tới cả thành phố đều có mưa.”

Dự báo thời tiết không phải lúc nào cũng đúng, nhưng lúc này thì đúng hoàn toàn.

Trời mưa liên tục, khiến cho mọi người tâm phiền ý loạn.

Tại Hoàng Thế.

Ngoài đại sảnh ánh sáng từ chùm đèn thủy tinh sáng sủa, trang trí thanh nhã khác biệt, phòng bên trong ánh sáng mờ nhạt, trong bầu không khí đậm mị lo lắng sắc thái hoang phí.

Ở phòng riêng, Tần Chính và Tiết Ngũ ngồi trên ghế sofa, trước mặt hai người là mười mấy chai rượu tây.

“Tớ muốn ly hôn, thì có một đồng chuyện bày ra trước mắt khiến tớ không thể nào làm được.” Tiết Ngũ chao ôi một tiếng – “Còn cậu, không muốn ly hôn, ngược lại thì nhanh gọn lẹ không phí chút sức.”

Tần Chính uống rượu, thần niên cất lời – “Tớ và cô ấy hiện giờ chỉ mất đi bộ thủ tục đó thôi, không có gì thay đổi.”

“Thực sự không có gì thay đổi?” Tiết Ngũ chăm chọc – “Hai người ly hôn rồi, bây giờ Đường Y Y chấp nhận cho cậu chạm vào cô ấy sao?”

Tần Chính nói – “Cô ấy chưa một lần đồng ý.”

Tiết Ngũ giật giật khóe môi – “Cũng đúng.”

Anh gảy tay vài lần cái lên mái tóc dày, cảm khái nói – “Tớ cảm thấy cậu lúc này càng ngày càng chán chường là sao?”

Bắt đầu từ năm trước, đã bày ra bộ dạng chán chường thế này.

Lúc trước tốt hơn, thích làm gì thì làm cái đó, thoải mái tinh thần vô cùng.

Không như hiện tại.

Đoạn thời gian trước anh muốn phá sạch đứa nhỏ trong bụng Hoàng Tiêu, kết quả mẹ của anh trực tiếp làm bảo mẫu miễn phí cho người ta, hơn nữa còn nói cho anh biết, không có cháu nội, cũng không có mẹ.

Tần Chính liếc xéo anh – “Chỉ có cậu mới vậy.”

“Cuộc sống của tớ càng ngày càng nhiều màu sắc.”

Tiết Ngũ thiếu chút nữa phun toàn bộ rượu trong miệng ra.

“Cậu vừa mới li hôn vài ngày thôi, tớ thấy cậu vui tới trời rồi.”

Cặp mắt sau tròng kính thường thức rượu sánh trong ly, Tần Chính cong khóe môi – “Tớ thả cô ấy đi, vì muốn có được cô ấy.”

Tiết Ngũ trêu chọc – “Cậu không sợ là Đường Y Y mãi mãi xem cậu là chồng trước hay sao?”

Tần Chính trầm mặc không trả lời.

Bầu không khí trong phòng im ắng.

Tiết Ngũ để bình rượu xuống, đứng lên bước ra ngoài, anh trở lại rất nhanh, trái ôm phải ấp, phía sau còn có một bé gái nhỏ tuổi theo vào, tuổi chừng mười bảy mười tám, hai gò má trắng nõn sạch sẽ non nớt, ửng hồng, thân thể mảnh mai, hai chân vừa dài vừa trắng, cả người như một nụ hoa ngậm trong miệng, khiến người khác vừa nhìn là muốn chà đạp, giày vò.

Dưới ánh nhìn của Tiết Ngũ, cô bé ngại ngùng bước từng bước nhỏ đi qua.

“Đứng ở đó được rồi.”

Tiếng nói trầm thấp đột ngột vang lên, tràn ngập nguy hiểm, làm cho nhiệt độ trong phòng lập tức hạ xuống rất nhiều, cô bé theo bản năng dừng bước chân lại, cô khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, mở lớn đôi mắt, bởi vì sợ mà hốc mắt đỏ ửng lên.

Bộ dạng điềm đạm đáng yêu thế này, Tiết Ngũ khi nào gặp phải thì cả cơ thể đều nóng lên, nếu không phải cô bé này mang đến cho Tần Chính, bản thân anh đã giữ lại cho mình.

“A Chính, cậu hù dọa cô bé làm gì?”

Tần Chính bắt chéo chân, gương mặt anh như khảm vào bóng tối, trong mắt ba người con gái, bộ dạng của anh chính là hung thần ác sát.

“Sau này đừng làm mấy trò này cho tớ.”

Tiết Ngũ trừng mắt – “A Chính, bây giờ cậu đang độc thân.”

Ngữ điệu của Tần Chính không hề phật phùng – “Nếu có một lần nữa, thì không cần làm huynh đệ với nhau.”

Tiết Ngũ sững sờ nửa ngày, anh thét lên – “Cút hết ra ngoài cho tôi!”

Ba cô bé không biết chuyện gì đang diễn ra, bối rối vô cùng.

Cái bàn bị một lực mạnh đá văng ra, các cô run người lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tác.

Hít sâu một hơi, Tiết Ngũ khôi phục bộ dạng phong lưu không kiềm chế được, anh sờ sờ mặt một cô bé, tiếng nói thì thâm dụ dỗ bao hàm sự ái muội – “Nghe lời, ra ngoài chờ anh, lát nữa anh đi tìm các em.”

Ba cô nhấc chân bước đi không dừng lại dù chỉ một giây.

Các cô chạy ra ngoài nhanh hơn khi bước vào, hận bản thân không mọc thêm đôi cánh bay đi.

Mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng các cô không ngu ngốc, khác lần này nguy hiểm vô cùng.

Trong phòng riêng yên tĩnh lại.

Tiết Ngũ ngậm chặt đầu điều thuốc – “Cậu nói vậy thật là không có nghĩa khí.”

“Dù gì chúng ta cũng là anh em từ nhỏ đến lớn, nhất định phải làm vậy sao?”

Tần Chính vẫn ngồi ở chỗ đó, hơi thở quanh thân dọa người – “Nếu không vì tình nghĩa từ nhỏ đến lớn, vừa rồi không phải là cảnh cáo.”

Tiết Ngũ im lặng không lên tiếng, hít từng hơi thuốc, một lúc lâu sau, anh lắc lắc đầu, chịu thua – “Được rồi, sau này tớ chỉ tìm cậu uống rượu nói chuyện lý tưởng, khát vọng.”

Sau khi trở về từ Hoàng Thế, lúc Tần Chính sắp đến nhà đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, anh quay đầu lại, nhân lúc chờ chuyển từ đèn đỏ sang xanh, anh tìm địa chỉ mua một phần tào phớ.

Người giúp việc tên Tiểu Ngô nói – “Đường tiểu thư đi ngủ rất sớm.”

Ngủ? Tần Chính nhú mày, anh nhìn túi đồ ăn trên tay, bước đến phòng ngủ.

Đường Y Y chưa ngủ, cô nói chuyện với Lư Đình Vân.

Lư Đình Vân ở Luân Đôn có bạn trai, là người Pháp, hai người vừa gặp đã yêu, tình cảm cực kỳ thắm thiết.

“Y Y, bây giờ tớ thật sự tin là có chuyện duyên phận.” - Ở đầu dây bên kia Lư Đình Vân cười không khép miệng, từng từ thốt ra đều bao hàm hạnh phúc – “Cảm ơn Luân Đôn, cảm ơn Đường Y Y, cảm ơn vận mệnh.”

Đường Y Y nhin không được bật cười – “Vì sao cảm ơn tớ?”

“Cậu yêu đường, cả tình yêu của chính mình, tớ lại không giúp được gì cho cậu.”

“Sai!” Lư Đình Vân nghiêm túc nói – “Cậu là quý nhân cả đời của Lư Đình Vân này.”

Đường Y Y thờ dãi – “Nếu không phải tại tớ, thì Tiết Ngũ cũng không trêu chọc cậu không buông.” Cũng không có những chuyện lúc trước phát sinh.

Lư Đình Vân vẫn cố chấp – “Vậy thì cũng là quý nhân.”

“Không nói đến chuyện quá khứ nữa, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

Cô đọc báo biết được, Hoàng Tiêu có thai, Tiết Ngũ ở bên cạnh cô ấy, cùng nhau ra ngoài, báo chí nói là chủ tịch tập đoàn Tiết Thị và Tiết phu nhân cùng nhau đi du lịch, chăm sóc chu đáo ra sao.

Chuyện như vậy khiến Lư Đình Vân khá bất ngờ.

Vì chuyện kinh doanh của hai gia tộc, hai người kia không thể không giả vờ ân ái.

“Y Y, tớ đã nói với cậu, làm người lúc nào cũng phải nhìn về phía trước, nếu không thì sẽ vĩnh viễn dậm chân tại chỗ.”

Đường Y Y nói – “Được rồi, lúc nào cũng phải nhìn về phía trước.”

“Tớ và Tần Chính ly hôn nhau vào tuần trước.”

Lư Đình Vân im lặng hai ba giây, cất cao âm thanh trong điện thoại – “Ly hôn?”

Cô bắt tri bất giác phát hiện giọng nói của mình có phản ứng hoàn toàn không phù hợp với tin tức vừa nghe được, hưng phấn một cách nôn nao – “Đo cậu đề nghị chuyện này hay là Tần Chính?”

Đường Y Y nói – “Là tớ.”

Lưu Đình Vãn cảm thấy không tin được, đột ngột bật thốt ra một câu nói – “Con người ai cũng vậy.”

Đường Y Y hiểu ý cô muốn nói.

Cho dù là nam hay nữ, thân phận địa vị ra sao, đứng trước tình yêu đều sẽ hành xử không giống như bản thân mình, thậm chí có khi thay đổi thành loại người mà mình khinh thường nhất.

Nhưng không có biện pháp nào khắc chế bản thân không làm vậy.

Hai người tán gẫu trong chốc lát, Lưu Đình Vãn hỏi Đường Y Y – “Chân cậu dạo này sao rồi? Đi được chưa?”

Đường Y Y tựa người vào gối dựa – “Không thể nào so sánh với lúc trước khi chưa bị thương, nhưng so với cảnh nằm im không động đậy đã tốt lắm rồi.”

“Rồi sẽ dần tốt lên thôi.” Lưu Đình Vãn nói – “Tâm trạng tốt, ăn uống tốt, bồi dưỡng thân thể tốt thì mọi thứ đều tốt lên.”

Đường Y Y bật cười ra tiếng – “Gieo vắn rất tốt.”

Lưu Đình Vãn hần giọng – “Lúc tớ còn đi học rất thích làm thơ.”

Đường Y Y hé miệng cười – “Có thể tưởng tượng ra cảnh đó.”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Anh đi đi

Trong chính giới thì Vu Chu ông đây cũng là một người có chút mặt mũi, chuyện gì cũng xử lý cẩn thận, ông không hiểu vì sao thằng con của mình lại là một đứa coi trời bằng vung.

Biện pháp gì ông cũng sử dụng rồi, chỉ còn thiếu nước đánh chết nó nữa thôi.

Nhưng lại không thể đánh chết.

Chỉ còn có nước chờ một ngày nào đó nó tự nhìn lại bản thân mình mà suy xét.

Nhìn tình hình trước mắt, ngày đó có khả năng không bao giờ tới.

Cho xe ngừng lại ở ven đường, Vu Chu bước xuống xe, gọi cho thư ký Nhạc Tổng đi đặt bàn.

Nơi đó không phải trong nội thành, có một số ngày, là nơi thích hợp để ăn một bữa cơm thanh tịnh.

Anh lại gọi điện thoại cho đường Y Y.

Lúc trước hai người từng gặp nhau vài lần, mối quan hệ không tệ, cũng có chút công dụng.

“Đường tổng, tôi là Vu Chu, chuyện là như thế này...”

Sau khi cúp điện thoại, Vu Chu không lập tức đến chỗ hẹn, mà anh đang chờ thời điểm tốt nhất, để tránh cho tình cảnh khi anh xuất hiện bầu không khí trở nên gượng gạo, không được việc.

Người có thể điều hòa được bầu không khí, chỉ có một người.

Trong phòng làm việc, Đường Y Y bóp chặt di động, mười lăm phút sau cô đứng dậy khỏi ghế da, bước lại phía cửa sổ nhìn xuống phía dưới.

Tần Chính đang đứng dưới đưa lưng về phía cô hút thuốc, Vu Dương thì đang bị nhóm Thanh Sơn khống chế, người đi đường qua lại liên tục liếc nhìn.

Cách này không giống như phong cách hành sự từ xưa giờ của Tần Chính.

Đường Y Y tựa như hiểu ra điều gì, cô lắc đầu một cách bất đắc dĩ, bụng dạ của người đàn ông đang đứng phía dưới hết sức hẹp hòi.

Cô xoay người bước ra khỏi phòng làm việc, đi xuống lầu, tiếng bàn tán ồn ào của nhân viên trong văn phòng đều cuống quýt dừng lại theo nhịp bước chân cô đi qua.

Cô không muốn làm lớn chuyện, ai cũng có tính tò mò trong người, thích hóng chuyện của người khác, không ngăn chặn được miệng lưỡi thế gian, chỉ cần không ảnh hưởng đến hiệu suất công việc là được.

Từ khi thấy bóng dáng Đường Y Y bước ra khỏi công ty du lịch, bầu không khí xung quanh đột ngột thay đổi.

Sắc mặt của Vu Dương đỏ lên đầy xấu hổ, nhưng tình hình trước mắt bất lợi với anh vô cùng, anh chỉ có thể dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn theo Đường Y Y, bộ dáng anh như tình thế bất buộc anh phải như vậy.

Đường Y Y giật giật khóe miệng.

Cô hơn ba mươi tuổi, hiện tại chỉ muốn vui đùa vào công việc, đối với chuyện tình cảm không có bất kỳ dự định nào, cũng không có phát ra tính hiệu yêu đương với ai, không ngờ lại xảy ra tình huống như thế này với một chàng thanh niên.

Bước lại bên cạnh Tần Chính, Đường Y Y sóng vai đứng với anh – “Sao lại so đo với một đứa nhỏ làm gì?”

Tần Chính đưa tay dụi mắt điều thuốc, ném vào thùng rác, thân nhiên nói – “Chỉ cần là giống đực vây quanh em, cho dù ở độ tuổi nào anh cũng so đo.”

“Y Y, anh đang theo đuổi em, anh không hi vọng có tên đàn ông nào khác phá hư chuyện của hai chúng ta.”

Đường Y Y đẩy một lọn tóc lộn xộn ra phía sau – “Đừng so đo.”

Tần Chính im lặng.

Không một tiếng động thốt ra cho cô đáp án.

Đường Y Y cười khê - “Em đối với đàn ông nhỏ tuổi hơn mình không có cảm giác.” – Nhất là đối với mấy cậu nhóc nhỏ hơn cô rất nhiều tuổi, cô chỉ cho đó là những cậu bạn nhỏ.

Đôi mắt Tần Chính chợt lóe lên ánh sáng, anh nghiêng người, mắt nhìn xuống người con gái không coi ai ra gì phía dưới, giọng nói trầm thấp – “Điều này anh có thể hiểu được, em thích những người đàn ông thực thụ lớn tuổi hơn mình phải không?”

Đường cong trên khóe môi của Đường Y Y vẫn không biến mất – “Anh muốn nghĩ gì thì nghĩ.”

“Anh có thể hiểu là...” Tần Chính cười mím mím – “Em thích anh.”

Đường Y Y nói – “Cường từ đoạt lý.”

Tần Chính giang hai cánh tay ra ôm cô.

Vu Dương đứng phía bên cạnh, không nghe được hai người nói gì, anh xoa nhẹ mắt, thì đã thấy Tần Chính ôm lấy Đường Y Y.

“F*ck! Mẹ nó, anh chán sống rồi đúng không? Dám động tay động chân với người phụ nữ của ông đây!”

Sắc mặt Tần Chính tối tăm âm trầm, khăn trương siết chặt Đường Y Y – “Em thành người phụ nữ của thằng nhóc kia từ lúc nào?”

Đường Y Y nói – “Có lẽ đang phát bệnh.”

Thái dương Tần Chính thả lỏng.

Tần Chính bỗng dưng phát hiện có người đi đường cầm điện thoại quay về phía họ chụp hình – “Tần Chính, anh nhanh chóng buông tay ra cho tôi, nếu không thì lát nữa anh sẽ thấy hình ảnh của chúng ta trên mạng.”

Tần Chính lơ đãng – “Bị nhìn thấy thì nhìn thôi, đâu phải chuyện gì không thể để người biết.”

“Ly hôn rồi lại phục hôn, cũng là chuyện bình thường.”

Đường Y Y đầu đầu – “Anh thả đứa nhỏ kia ra đi, cha của nó là Vu Chu, vừa gọi điện thoại cho em.”

Mặc dù trong điện thoại không có nói một chữ, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Tần Chính nhướn mày – “Sao? Em cũng biết Vu Chu?”

Đường Y Y nói – “Trong chính trường có nhiều bạn bè một chút cũng không phải là chuyện xấu.”

Trong sáu tháng cuối năm có một mảnh đất các bên đang cạnh tranh với nhau, cô muốn có nó, thực hiện mục tiêu thứ ba của mình, cần sự hỗ trợ của những người xung quanh.

Tần Chính vuốt ve mái tóc của Đường Y Y – “Người có tuổi đúng là người khôn ngoan, đến rồi cũng không lập tức xuất hiện mà gọi điện thoại trước cho em, để em ra đây xoa dịu bầu không khí.”

Đường Y Y nói – “Có thể có chỗ đứng ở trong chính trường thì không phải là người không có đầu óc.”

Vòng tay đang siết người Đường Y Y giảm lực xuống, cô thuận thế lấy bàn tay đang để trên eo mình xuống.

Tần Chính ngừng đầu, nhóm người Thanh Sơn lui xuống hai bên, Vu Dương lấy lại tự do của bạn thân, anh chạy qua hướng Đường Y Y, mở miệng ra là châm chọc và chất vấn.

“Tôi chạm vào cô một cái cũng không được, vì sao ông chú này thì lại có thể ôm có thể mò, cô cũng không có một chút phản kháng?!”

Đường Y Y nhìn đồng hồ - “Lúc này trường học của cậu tan học phải không?”

Vu Dương – “...”

Giọng Đường Y Y nghiêm túc, nói bằng giọng điệu của người từng trải – “Nhanh về đi học đi, cậu trốn học thường xuyên như vậy, có thể bị nợ môn, không tốt nghiệp được.”

Vu Dương – “...”

Cậu sắp bị người phụ nữ này làm tức chết rồi.

“Tôi so với ông chú kia trẻ tuổi hơn, có thể làm cho cô phấn khích hơn, vì sao lại chọn ông ta mà không chọn tôi?”

Đường Y Y rừ mắt xuống, cô đã nhận được quá nhiều phấn khích trong nhiều năm qua từ Tần Chính, hiện tại chỉ cần nghe thấy từ này thôi thì theo phản xạ có điều kiện là bài xích.

“Vu Dương, tôi không có ý nghĩa gì trong đời cậu đâu, cậu đừng bốc đồng xúc nổi quần quýt không buông.”

Vu Dương chơi xỏ lá nói – “Vậy thì tôi nhất định càng phải quần lấy không buông.”

Đường Y Y lạnh mắt nhìn cậu nhóc – “Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, tôi nể mặt ba cậu nên mới đối xử với cậu lịch sự như thế này, và còn nói rõ thiệt hơn với cậu.”

Vốn từ ngữ của Vu Dương nghèo nàn ít ỏi, đã vậy còn chưa có người con gái nào dám nói như vậy với anh, giọng điệu còn lớn lối hơn anh.

Cậu cũng biết người con gái này khác với những người khác, những người đó chỉ nhìn vào tiền bạc của cậu, biết cậu có thể thỏa mãn nhu cầu vật chất của họ, những người như vậy ngoài xã hội không thiếu.

“Cô uy hiếp tôi.” Vu Dương đứng thẳng người dậy, khuôn mặt anh tuấn nhuốm ý cười, tràn ngập tà khí – “Tôi thích nhất chính là sự khiêu chiến.”

Đường Y Y nói – “Đúng là phát bệnh rồi.”

Hai tay Tần Chính nhét vào túi – “Đừng vậy.”

“Em sớm một chút phục hôn với anh đi, ba chữ “Tần phu nhân” có thể chặn lại tầm nhìn của những kẻ không có ánh mắt, ví như anh bạn trẻ này.”

Đường Y Y không còn gì để nói – “Đây là lần thứ mấy trong tháng này?”

Tần Chính nói – “Lần thứ tư.”

Chính bản thân anh cũng kinh ngạc với con số này.

Anh thực sự không kịp đợi, không muốn bản thân mình nằm trong căn phòng trống rỗng đến sáng choang.

Vu Chu thấy đã đến thời điểm chín mùi, ông nhắc chân bước qua.

“Cậu trai trẻ, sắp đến trưa rồi, uống hai chén với chú Vu đây nhé?”

Vu Chu bước lại chỗ Tần Chính, xoi lời trò chuyện, rồi quay qua chào hỏi Đường Y Y, tựa như ông không thấy sự tồn tại của thằng con trai đang trừng hai mắt muốn lòi ra đứng đằng kia.

Tựa như cậu nhóc vừa chui ra khỏi cống thoát nước.

Mặt Vu Dương tức tái xanh, cậu nhóc nghiêng răng nghiêng lợi – “Ông già, không phải ông đang đi họp bên đất đai hay sao mà xuất hiện ở chỗ này?”

Vu Chu quay lơ đi, không để ý tới.

Vu Dương vén vạt áo sơ mi lau mặt, con tức vòng vo ở đầu lưỡi không bật được ngoài, nghẹn đầy bụng.

Cậu lớn tới từng tuổi này, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có khi nào thì bị tức nghẹn như lúc này!

“Còn đứng đó làm gì?” Vu Chu nghiêm mặt lại – “Nhanh lại đây chào chú Tần, xin lỗi chú!”

Khi ông còn trẻ, biết được cha của Tần Chính trong một lần vượt biển, sau đó ông nghe theo sự sắp xếp của gia đình đi tòng quân, lúc xuất ngũ, thì cha của Tần Chính đã là một thương nhân có chút danh tiếng.

Hai người lập trường bất đồng, giao tình phai nhạt theo năm tháng, diện mạo xã hội dần đổi thay, càng ngày càng phai dần.

Nhưng trong lòng Vu Chu vẫn luôn hiểu rõ, về công về tư, Tần Chính sẽ cho ông một chút mặt mũi.

Vu Dương ngoáy lỗ tai – “Xin lỗi cái gì?!”

Vu Chu nói – “Cô Đường là vợ cũ của chú Tần.”

Về mặt Vu Dương đại ra.

Cậu lấy lại tinh thần, trong lòng mắng mẹ nó, giật giật khóe miệng ngả ngón nói – “VẬY không phải vừa vặn sao? Cha già, cô ấy ly hôn, con trai của cha không có bạn gái, vô cùng thích hợp.”

Vu Chu nghẹn lời.

Cũng đúng.

Nếu đã ly hôn, thì có thể qua lại với người khác bình thường phải không?

Bất quá, ông sốt ruột chuyện khác, con trai mình có hứng thú với một người phụ nữ đã ly dị và lớn hơn thẳng nhóc nhiều tuổi như vậy.

Hết lần này tới lần khác người phụ nữ này lại là vợ trước của Tần Chính.

“Bậy bạ!” Vu Chu nghiêng đầu cười nói với Tần Chính và Đường Y Y – “Xấu hổ quá!”

“Đường tổng, việc lần trước cô tìm tôi, sẵn dịp hôm nay tôi có thời gian, chúng ta bàn tiếp trong buổi cơm trưa đi.”

Đường Y Y hiểu tâm tư của ông, cũng không cự tuyệt, dựa theo thời thế trả lời – “Được.”

Cô vừa nhấc chân bước đi, Tần Chính lập tức bước theo sau, chậm chạp, nhưng luôn bên cạnh, giống như một chú chó ngoan.

Bốn người đến không được bao lâu thì một ông lão đến, tiếng quai trượng xen lẫn tiếng bước chân của ông vang lên từ nền đất.

Vu Dương lười nhác lên tiếng chào hỏi – “Cửu gia gia.”

Nhìn thấy người đến, sắc mặt Tần Chính và Đường Y Y đều xuất hiện vẻ khác thường.

Chung lão gia ho một tiếng – “Tần tiên sinh, Tần phu nhân, chuyện lần trước là lão già này không phải, cho nên khi nghe hai người đến nơi này, thì lập tức đến đây bày tỏ sự áy náy của mình.”

Vu Dương nói – “Cửu gia gia, hai người họ ly hôn rồi.”

Mặt mũi Chung lão gia đây vẻ lúng túng – “Xem xem trí nhớ của lão già này!”

Ông ôi chao một tiếng – “Thất lễ.”

Đường Y Y nói – “Không sao.”

Tần Chính không thốt ra một lời.

Mua không được, thì chuyển hướng đoạt ngọc Phật trên tay anh thì thôi, còn dám đem Đường Y Y ra áp chế anh, rồi bố trí thêm một phen khổ nhục kẻ cho anh chui vào, ông lão này không yên tĩnh chút nào.

Chung lão gia phát hiện khí tràng âm u xung quanh Tần Chính, ông vuốt vuốt chòm râu hoa râm của mình.

Chỉ cần Đường Y Y không để ý là tốt rồi, Tần Chính nghe lời cô ấy.

Lúc ăn cơm, Đường Y Y nói chuyện công việc với Vu Chu, Vu Dương vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Y Y, ông già cậu và Cửu gia gia nhìn cậu mà lo sợ không thôi.

Mặt Tần Chính không chút biến hóa, nhưng khí tràng còn dọa người hơn sấm vang gió giật.

Vu Chu quay mặt về phía con trai vừa răn đe vừa trách móc nói – “Không ăn thì ra ngoài.”

Vu Dương xì một tiếng – “Cũng đâu ai muốn ngồi đồng ở đây.”

Cậu nghênh ngang đứng lên, vòng qua người Chung lão gia và Vu Chu, rồi lại vòng qua Tần Chính đứng trước mặt Đường Y Y.

“Cô muốn ông già nhà tôi giúp sức sao không nói cho tôi biết?”

Ánh mắt Vu Dương nhìn Đường Y Y như nhìn cô bé ngốc – “Cô có thể lợi dụng tôi, chuyện như vậy không phải dễ dàng hơn nhiều sao?”

Đường Y Y cười cười, cô nếu muốn lợi dụng một ai đó, thì không có người nào có tác dụng hơn người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình. Nếu đi nhờ người khác thì tốn công có khi lại không được việc.

Đôi mày rậm của Vu Dương xoắn lại – “Cô cười gì?”

Tần Chính cầm khăn lau miệng, cất tiếng nói trả lời thay cho Đường Y Y – “Cười cậu ngu xuẩn.”

Vu Dương tức giận mắng – “Mắc mớ gì đến chú?”

Tần Chính vươn tay nhả nhận lửa qua mái tóc – “Đầu ngón tay hết đau rồi hả?”

Hai đầu ngón tay sưng vù của Vu Dương run lên, cậu giận xanh mặt mở cửa bước ra ngoài.

Cậu không tin mình so không lại một ông chú trung niên.

Chung lão gia nhìn nhìn qua Vu Chu, ánh mắt như muốn nói “Cậu về nhà dạy lại Dương Dương cho tốt.”

Ánh mắt Vu Chu như muốn trả lời “Về nhà lập tức giam lại.”

Ông điềm nhiên như không bùng chén rượu lên – “Tiếp tục, chúng ta tiếp tục nói chuyện thôi.”

Ăn cơm được một nửa, Tần Chính ra ngoài nhận điện thoại, anh trở lại rỉ tai với Đường Y Y – “Hoàng Tiêu sinh.”

Nhanh như vậy? Cách ngày dự tính còn một thời gian nữa, Đường Y Y hỏi – “Thuận lợi không?”

Tần Chính nói – “Coi như vậy.”

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, cha mẹ nhà họ Hoàng và mẹ Tiết đều ở khu vực trẻ sơ sinh, đứng vây quanh một chiếc giường nhỏ, vừa nói vừa cười.

“Nhìn tay chân của nó kia, mềm mềm dài dài, giống Hoàng Tiêu lúc nhỏ y như đúc.”

“Trên mặt sao có nhiều chỗ bị hồng như vậy?”

“Không sao, mấy ngày nữa là tan thôi.”

Cả hai nhà ai cũng vui vẻ.

Tiết Ngũ đứng một bên mặt căng cứng, anh bị mẹ Tiết một mực lôi kéo đi qua.

“Đã làm cha rồi, sao không nhìn con mình mà xem di động?”

Mẹ Tiết quay đi, vẻ hung dữ biến mất, cười tủm tỉm nói với cháu nội – “Đúng không cục cưng, ba con không biết nghe lời.”

Tiết Ngũ liếc đứa bé nho nhỏ trên giường.

Xấu như vậy, làm sao là con trai anh được, nhưng anh thực sự có con trai.

Anh đã làm cha.

Cảm xúc trong lòng Tiết Ngũ trăm mỗi ngón ngang, từng loại từng loại bị triệt tiêu, không ngừng thông thoáng, chỉ còn lại một loại cảm xúc cổ quái.

Đại khái gọi là tình phụ tử, Tiết Ngũ khom người theo bản năng, duỗi tay bóp bóp bàn tay nhỏ xíu của bé con, nhỏ đến mức không bằng một ngón tay của anh.

Nhớ lại lúc trước bản thân mình động sát niệm với cậu nhóc nhỏ này, Tiết Ngũ mím môi lại.

Giờ nhìn lại, tựa như không phải khó tiếp nhận như vậy.

Mặc dù nhìn khó coi một chút.

Hoàng Tiêu nằm trên giường, sắc mặt không tốt, nhưng nụ cười vẫn nở trên môi.

Con của cô đã bình an đến với thế giới này, cô còn gì mà cảm thấy không đủ...

Tiết Mẫu cười nói cậu bé vẫn nhìn theo Tiết Ngũ.

Tiết Ngũ hừ nhỏ một tiếng – “Con là cha nó.”

Anh hồn nhiên chưa phát giác ra mình đang nói gì và về mặt lúc này ra sao.

Nhưng trong phòng bệnh mọi người đều trông thấy.

Mẹ Hoàng vỗ vỗ mu bàn tay Hoàng Tiêu – “Xem ra, Tiết Ngũ rất thích trẻ con.”

Hoàng Tiêu buông mí mắt, không biết tâm trạng của cô lúc này ra sao.

“Hở dử không ăn thịt con.” Cha Hoàng nói – “Đó là con của cậu ta, cũng không phải của người khác.”

Bàn tay trong chăn của Hoàng Tiêu siết chặt lại, móng tay đâm sâu vào thịt, đầy đau đớn.

Cô nhìn người đàn ông đứng trước chiếc giường nhỏ, ánh mắt đỏ bừng, cô nhắm mắt lại.

Con của mình, càng nhìn càng thuận mắt, khỏe môi Tiết Ngũ giường cao, anh chụp một tấm hình đăng lên, không ngờ có nhiều người bình luận như vậy.

Tiết Thiệu, con trai của cậu sao không giống cậu một chút nào vậy???

Thực sự một chút cũng không giống.

Nói cứ như thật.

Phía dưới bình luận tầng tầng lớp lớp, phần lớn đều nói không giống, một ít thì lấy kinh nghiệm của bản thân ra phân bác, nói vừa sinh ra đều như vậy.

Nhìn bình luận của mọi người, còn chưa đọc hết, chỉ đơn giản lướt qua, đã khiến Tiết Ngũ sinh ra vài phần cảm giác quái dị trong lòng.

Bước ra khỏi phòng bệnh, Tiết Ngũ mặt không đôi sắc hỏi mẹ Tiết – “Mẹ, mẹ nhìn đứa nhỏ này giống con không?”

“Sao lại đột nhiên hỏi vậy? Trẻ con vừa mới sinh ra mặt đều nhăn nhúm, còn chưa có nẫy nở!” mẹ Tiết nói – “Trẻ sơ sinh giống ai, thì càng không có một chuẩn mực nào qui định.”

“Con còn nhớ con gái của chú Trương không? Lúc còn nhỏ thì giống bố như tạc tượng, nhưng càng lớn càng giống mẹ của nó.” Mẹ Tiết nói tiếp – “Còn có nhà của dì Ngô...”

Tiết Ngũ mở miệng cắt lời bà – “Mẹ, mẹ nói xem đứa này có phải là máu mủ của nhà họ Tiết không?”

Sắc mặt bà lập tức thay đổi, lấy tay nện một phát thật mạnh vào lưng Tiết Ngũ – “Con nói điên gì vậy?”

Tiết Ngũ nhàu mày – “Mẹ, con không muốn nuôi con của người khác đâu, mẹ cũng không muốn Tiết gia của chúng ta thành trò cười phải không?!”

Anh thật sự thích đứa nhỏ này, bản thân nhịn không được ôm mấy lần, nhưng đừng nói cho anh biết đứa nhỏ không phải con anh, chỉ do anh tự mình đa tình thôi.

Đầu đội nón xanh, giống như một đứa ngớ ngẩn, ôm con của thằng khác cười toe toét.

“Đứa nhỏ này có phải của con hay không, con là người biết rõ nhất không phải sao? Sinh ra rồi mới hoài nghi, nếu con muốn điều tra thì âm thầm làm.” Mẹ Tiết nói – “Đừng để tiểu Tiêu biết, nếu không nó nhất định sẽ rất đau lòng.”

Bà thở dài, đợi một thời gian lâu như vậy, đừng làm bà mừng hụt.

“Con trai, có lẽ không có chuyện gì đâu, đừng nghe gió bão mưa, trẻ sơ sinh mới ra đời, không giống ba mẹ của mình, chuyện như vậy nực cười biết bao nhiêu, tình cảm tiểu Tiêu dành cho con là chân thành, con bé không thể nào làm vậy.”

Tia sáng lạnh chạy qua mắt Tiết Ngũ – “Con cũng hi vọng chuyện này tốt nhất là không phải.”

Anh nhanh chóng đi làm giám định cha con.

Cùng lúc đó, Tần Chính và Đường Y Y đang chạy vào trung tâm thương mại.

“Mua quà gì cho con Tiết Ngũ đây?”

“Em quyết định.”

Đường Y Y cân nhắc – “Em mua một phần, anh mua một phần, hai chúng ta mua hai món khác nhau.”

Tần Chính tìm chỗ đậu xe – “Cùng nhau mua.”

Anh lái xe vào chỗ - “Phần của anh cũng do em quyết định.”

Mặt Đường Y Y xụ xuống – “Lần này không nên đi cùng với anh.” – Cô rất sợ cái loại tặng quà như thế này, nếu không phải vì mẹ Tiết Ngũ, cô thật sự tặng quà vì mặt mũi cũng không muốn làm, nhiều nhất là đầy tháng đứa bé thì đưa bao lì xì cho bé.

“Hối hận?” Tần Chính trêu cô – “Em lên xe của anh, hối hận cũng đã muộn.”

Anh vòng qua một bên khác mở cửa xe – “Đi thôi.”

Đường Y Y trừng mắt nhìn Tần Chính, đôi mắt anh đầy ý cười, ngay cả nếp nhăn trên khóe mắt cũng nhuốm lên ánh sung sướng.

“Vậy anh ôm em ra ngoài.”

Đường Y Y cầm túi xách bước ra.

Tần Chính vỗ trán.

Dạo trong trung tâm thương mại chóc lát, hai người đều hết đường xoay sở.

Hai người họ đều không phải là người thích đi dạo phố mua sắm, đi cả ngày không biết mệt mỏi là gì.

Quần áo Tần Chính mặc đều có thước tắc, màu sắc, những chi tiết đặc biệt riêng đều ở trong đầu cô, đã in sâu trong nhiều năm tháng, không thể xóa khỏi tâm trí.

Ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hai người cùng lướt di động.

“Mua ngọc thôi.” Đường Y Y nói – “Em mua ngọc.”

Tần Chính ừ một tiếng – “Còn anh thì sao?”

Đường Y Y thả lỏng cơ thể, khi bản thân đã quyết định mua được gì rồi thì dễ xử lý – “Anh tự mình suy nghĩ đi.”

“Mối quan hệ giữa em và Tiết Ngũ khác với anh và cậu ta.”

Tần Chính trầm ngâm – “Vậy để anh mua ngọc đi.”

Đường Y Y đột nhiên ngẩng đầu, đầy bất mãn nói – “Em nghĩ ra món này.”

Tần Chính dùng giọng điệu dụ dỗ nói – “Vậy em mua một cái khóa vàng.”

Anh đưa hình ảnh cho Đường Y Y xem – “Kiểu dáng như thế này, đưa cho trẻ sơ sinh cũng được.”

Đường Y Y nhú mày – “Được rồi.”

Sau khi nghĩ kỹ đồ vật muốn mua, lúc hai người hành động lại phát sinh thêm chuyện.

Đường Y Y muốn mỗi người đi mua mỗi món. Tần Chính không đồng ý.

“Trước tiên anh đi mua với em, sau đó em cùng đi mua với anh.”

Đường Y Y nói – “Lãng phí thời gian.”

Gương mặt Tần Chính lạnh lùng, bất quá anh chỉ muốn ở cạnh cô nhiều thêm một chút lát.

Đường Y Y nâng mi mắt, Tần Chính cúi đầu, mi mắt nửa rủ xuống, góc đứng của cô vừa vặn có thể nhìn vào đôi mắt anh.

Đường Y Y hít sâu một hơi, xoay người bước về phía trước, nói – “Đi thôi.”

Tần Chính ngăn người ra – “Đi đâu?”

Đường Y Y tức giận nói – “Không phải nói là muốn đi mua khóa với em sao?”

Về ngay ngăn lập tức biến mất, khoe môi Tần Chính cong lên.

Sau khi mua xong đồ, hai người trở về công ty của mình, cả buổi chiều cũng không có một tin nhắn hay một cú điện thoại qua lại.

Đường Y Y bận rộn cực kỳ, còn không có thời gian uống nước, Tần Chính còn bận hơn cô, anh còn phải tranh thủ quay về Manhattan.

Hơn chín giờ tối, Đường Y Y lái xe về, nhìn thấy người đàn ông đứng trước cửa nhà cô sững sờ, qua con bất ngờ, cô cất tiếng hỏi – “Anh tới đây làm gì?”

Tần Chính kéo kéo cà vạt – “Uống mấy chén ở bữa tiệc, đầu nhức, nhớ em.”

Đường Y Y không thể nào hiểu nổi, hai sự kiện này liên quan gì đến nhau.

“Anh về đi, gọi bảo quản gia chuẩn bị canh giải rượu cho anh.”

Tần Chính lắc đầu – “Không về.”

Anh ợ ra mùi rượu, bá đạo nói – “Anh muốn em làm cho anh.”

Đường Y Y nói – “Hôm nay em mệt chết đi được, không muốn cùng anh...”

Lỗ tai bị liếm một cái, cô run người lên, hạ thấp giọng cảnh cáo Tần Chính – “Ở đây là ngoài hiên, có camera, chú ý một chút!!!”

Tần Chính kẹp cả người Đường Y Y vào trong ngực, không cho cô chạy khỏi, khàn giọng cười nói – “Vậy chúng ta vào trong nhanh một chút!”

Đường Y Y dùng cùi chỏ đẩy anh một cái, cửa nhà cách vách mở ra, một đôi vợ chồng trung niên đang muốn ra ngoài, ánh mắt tò mò của hai người lướt về phía Tần Chính.

Tư thế hai người ái muội, lại có mùi rượu, dễ dàng khiến người khác hiểu lầm.

Đường Y Y cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô vội vàng mở cửa, tay Tần Chính đang dán trên lưng cô dùng lực đẩy, cả người cô không khống chế được đi về phía trước.

Cửa đóng lại.

“Không cần canh giải rượu, anh muốn uống trà em pha.” Tần Chính đột ngột tỉnh táo như không hề uống rượu, đôi mắt phía sau trông kính thanh minh tĩnh ảo.

Đường Y Y ném túi lên sa lon – “Nói trước, uống trà xong lập tức rời khỏi.”

Tần Chính bắt chéo hai chân – “Đương nhiên.”

Đường Y Y rửa tay pha trà.

Chớp nhoáng trà đã hết, Tần Chính đổi một tư thế thoải mái, nghiêng người dựa vào sofa, không có ý tự di động thân thể.

Đường Y Y nói – “Anh đi đi.”

Tần Chính nhú mày – “Nếu anh không thì sao?”

Đường Y Y duỗi tay túm lấy anh, kết quả phát hiện lòng bàn tay dính sền sệt, vừa nhìn lại đều là máu.

“Sao lại như thế này?”

Tần Chính nhú mi – “Không rõ nữa.”

Lúc anh kéo cửa kính dưới lầu cảm thấy đau một chút, nhưng không chú ý, ngày mai phải gọi người tới xem một chút, tránh cho Đường Y Y bị thương tay.

Trước khi Đường Y Y về người này đã phát hiện ra bị thương, nhưng cố tình để vậy.

Anh cố ý.

Ngồi cạnh Tần Chính giúp anh xử lý vết thương, trong giọng nói của Đường Y Y mang theo oán giận – “Thiệt tình, sao lại không cẩn thận như vậy chứ?”

Cô quan tâm anh - Tần Chính cảm thấy ngực mình nóng lên, đè nén trong lòng – “Anh uống quá nhiều.”

Anh bật ra tiếng rên đau, rõ ràng cảm giác được cô dịu dàng hân đi.

Thừa dịp Đường Y Y thất thần, Tần Chính ôm nàng lên đùi – “Buổi tối anh không đi được không?”

Về mặt Đường Y Y trầm xuống – “Không tốt lắm.”

Về mặt Đường Y Y lộ ra vẻ cổ quái, rồi lại khôi phục bình thường – “Em đang trong thời điểm này, anh không thể làm gì em.”

Đường Y Y ngạc nhiên – “Làm sao anh biết em đang trong thời điểm gì?”

Tần Chính vẫn bày ra ngữ điệu không nhanh không chậm nhịp nhàng – “Cộm trên quần.”

Giương mặt Đường Y Y phất chốc ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tiết ngũ này nhận!

Cuối cùng Tần Chính làm bạn với ghế sofa. Anh chỉ đơn giản là không cần rời khỏi là được.

Đường Y Y ném cho Tần Chính một tầm thâm, rồi đóng cửa phòng, khóa trái, mặt kệ anh chết sống ra sao.

Đêm khuya, Tần Chính nhận được điện thoại từ Tiết gia, từ đầu dây bên kia anh nghe được tiếng khóc kinh hoàng của mẹ Tiết.

“Cậu mau tới đây ... mau khuyên Tiết Ngũ, nó sắp đánh chết người rồi!”

Mí mắt nửa khép nửa mở của Tần Chính bỗng dung mở ra – “Dì à, con tới ngay lập tức!”

Giọng nói của anh trầm ổn, tựa như không có chuyện gì anh không giải quyết được.

Mẹ Tiết khóc thở không ra hơi, nén giọng nói – “Được... được... cậu tới nhanh đi...”

Ngắt điện thoại, Tần Chính vuốt tay lùa vào tóc, vuốt những sợi tóc hỗn loạn ra phía sau.

Anh mò quần áo trên ghế sofa, nhanh chóng mặc vào người.

“Chuyện gì vậy?”

Tiếng của Đường Y Y từ sau lưng vọng tới.

Tần Chính quay đầu lại, nhìn thấy cô đứng trước cửa phòng, mặt bộ đồ ngủ bằng vải bông màu vàng nhạt, hai gò má nhuốm hồng, vẫn còn đáng vẻ buồn ngủ.

“Tiết Ngũ nổi điên.”

Đường Y Y sững sờ - “Nổi điên?”

Tần Chính cúi đầu cài nút áo sơ mi – “Em xem blog của cậu ta chưa?”

Đường Y Y gãi gãi đầu tóc rối tung – “Chưa xem.”

Cô định trở về phòng mình cầm di động lên xem, Tần Chính thấy vậy thì ném điện thoại của anh qua cho cô.

Mở webpage ra, vào blog của Tần Chính, giám sát các bước đăng ký linh tinh, cô không cần tìm cũng thấy được thứ Tần Chính muốn cô xem.

Hình ảnh đứa bé sơ sinh trong hình hoàn toàn không giống Tiết Ngũ một chút xíu nào, nhưng cũng không giống Hoàng Tiêu.

Tiết Ngũ mắt hoa đào, hai mí, Hoàng Tiêu cũng vậy, nhưng đứa trẻ mất một mí.

Bất quá trẻ nhỏ mới sinh mỗi ngày mỗi thay đổi.

Đường Y Y kinh ngạc – “Không lẽ vì mọi người nói không giống, nên Tiết Ngũ phát điên?”

Im lặng vài giây - chỉ trong chớp mắt, mặt mũi Đường Y Y đầy vẻ khiếp sợ - “Không lẽ Tiết Ngũ đã làm giám định DNA?”

Nhận được kết quả...

Tần Chính kéo khóa quần – “E thật sự là như vậy.”

Đường Y Y hít sâu một hơi.

Hoàng Tiêu bị điên rồi sao? Cô ta dùng cách này trả thù thói vô tình vô nghĩa của Tiết Ngũ, như vậy cũng hại bản thân mình, còn có đứa nhỏ vô tội, chuyện đến nước này Hoàng Tiêu sẽ là người nhận hậu quả nặng nề nhất.

Cha của đứa nhỏ là ai?

Tần Chính sai một bước dài, kéo theo Đường Y Y – “Đứng thất thần đó làm gì? Đi thay quần áo nhanh đi.”

Đường Y Y nhú mày – “Em cũng đi sao?”

“Đúng vậy.” – Tần Chính đẩy Đường Y Y vào phòng – “Bên ngoài có sấm lại có chớp, bỏ em lại một mình, anh lo em sẽ sợ.”

Đường Y Y tránh khỏi anh – “Sét đánh thôi có gì sợ hay không sợ, em lại không bước ra khỏi nhà.”

Tần Chính níu cô lại – “Bảo em đi thì cứ đi đi.”

“Em không đi.”

“Là anh sợ.”

Tần Chính không kiềm được bật thốt lời ra khỏi miệng.

Khóe miệng Đường Y Y giật giật.

Lời vừa bật ra khỏi miệng chính bản thân Tần Chính cũng khiếp sợ.

Đường Y Y giật giật khóe miệng – “Anh sợ trời mưa sấm sét thì ở trong nhà đừng đi ra ngoài.”

Sắc mặt Tần Chính nặng nề - “Y Y, hai chúng ta đi chậm một chút thôi thì sẽ có án mạng xảy ra.”

Tia chớp chớp lại với nhau, tiếng sấm vang ầm lên.

Đêm hôm khuya khoắt, trời bên ngoài mưa to gió lớn, sấm sét vang dội, thời tiết kinh khủng như thế này không nên ra ngoài.

Không xảy ra chuyện vô cùng bất đắc dĩ thì không có ai muốn ra ngoài lúc này, quá nguy hiểm!

Xe chạy trên đường đều chuyển đèn sang chế độ sương mù hoặc bật đèn nháy, di chuyển chậm rì rì, có người sợ trong xui rủi bị sét đánh trúng.

Cần gạt nước trên xe gạt qua gạt lại không ngừng, Tần Chính cố tập trung tư tưởng lái xe, trong đời anh lần đầu tiên lái xe nghiêm túc cẩn thận như thế này – xe chạy vô cùng chậm.

Đường Y Y nhìn phía trước, con sâu ngủ trong người đã biến đi không còn chút bóng dáng.

“Hình như phía trước xảy ra tai nạn.”

Nhìn về phía Tần Chính ngồi bên cạnh, Đường Y Y nói – “Có ba chiếc xe tông vào nhau.”

Mất Tần Chính nhìn thẳng – “Trời mưa nhiều phiền toái.”

Đường Y Y kỳ quái hỏi – “Sao lúc này anh sợ chết vậy?”

Cô nhìn ra hồ hấp của Tần Chính mặc dù thông thả, nhưng tay nắm vô lăng vô cùng căng thẳng, tốc độ lái xe cũng giảm thêm một bậc.

Tần Chính im lặng.

Anh đã qua tuổi bốn mươi, cuộc đời còn lại có hạn, điều anh muốn có được còn chưa có - cuộc sống như vợ chồng bình thường với Đường Y Y - anh còn chưa được sống.

Làm sao anh có thể không sợ?

Tần Chính sợ bản thân mình không được sống những ngày như vậy.

“Lái xe trong thời tiết xấu như thế này em có kinh nghiệm hơn so với anh.” – Đường Y Y thuận miệng nói – “Tìm một chỗ ngừng xe lại, để em lái đi.”

Tần Chính lạnh lùng mở miệng – “Trong loại thời tiết như thế này em lái xe ra ngoài làm gì? Còn không chỉ một lần nữa?”

Đường Y Y hé mắt nhìn qua – “Quên rồi ư?”

“Đâu phải tôi không muốn sống, còn không phải là theo lệnh của anh sao?” Cô cười cười – “Qua nhiều lần như vậy cũng không có gì, cũng phải cảm ơn số mệnh của mình không tệ.”

Ngực Tần Chính đau xót, cơ thịt trên mặt căng cứng.

Mọi chuyện đã qua, ngược lại trong lòng Đường Y Y cảm thấy không nghĩ gì, cô không phải cố tình ác ý lôi chuyện cũ ra nói, chỉ do mạch chuyện vô tình trôi đến mà thôi.

Bầu không khí trong xe hăm hực.

Đường Y Y khát nước – “Có nước không?”

Tần Chính nói – “Có.”

Anh tìm bình nước khoáng nhỏ đưa cho Đường Y Y.

Đường Y Y mở bình uống một ngụm, giọng nói không thoải mái – “Sắp đến chưa?”

Tần Chính đáp lời – “Ừm.”

Hai người không nhiều lời thêm, hai chữ “qua rồi” như là kịch độc ẩn nấp sâu trong linh hồn, một khi chạm đến sẽ kích thích suy nghĩ và lý trí, ngay cả lục phủ ngũ tạng đều bị xâm xé khó chịu.

Xe đến nơi ngừng lại, tòa nhà trước mắt đèn đuốc sáng trưng, bao phủ trong mưa gió bão bùng tựa như điểm tụ hội của u linh trong màn đêm.

Tần Chính và Đường Y Y bước vào, phát hiện tất cả trường bối Tiết gia đều tụ tập ở đây, gương mặt ai ai đều nghiêm lại, không khí vô cùng đè nén.

Khi nhìn thấy Tần Chính bước vào, tất cả mọi người đều nhất mực cung kính hô lên một tiếng – “Tần tiên sinh.”

Tần Chính cầm khăn lau nước mưa trên mặt Đường Y Y – “Tiết Ngũ đâu?”

Người giúp việc đỡ mẹ Tiết Ngũ tách đám người bước đến, hai mắt bà sưng như hạch đào.

“A Chính, Y Y, hai đứa đến rồi!”

Tần Chính vỗ vỗ mu bàn tay của bà – “Di à, chuyện gì vậy?”

Mẹ Tiết muốn nói lại thôi, sau cùng khó chịu quá quay đầu đi nức nở thành tiếng.

Tất cả mọi người trong phòng không ai biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghĩ là Tiết Ngũ lại làm chuyện xằng bậy, tính tình của Tiết Ngũ vô kém vô cùng.

“Tiết Ngũ đánh bác hai chỉ còn thở thoi thóp, bây giờ còn nằm trong phòng cấp cứu, chuyện như vậy còn chưa hết, Tiêu Tiêu vừa sinh con là công thần của Tiết gia, cũng bị nó cho người đón khỏi bệnh viện, sau khi đánh người rồi thì kéo Tiêu Tiêu lên lầu.”

Một người có vai vế vừa nói xong những người còn lại cũng lên tiếng oán hận.

“Còn gào lên ai dám bước lên thì đánh gãy chân người đó!”

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Chuyện đêm nay nếu như truyền ra ngoài Tiết gia chúng ta còn mặt mũi gì nữa?”

“Đã là chủ tịch sao còn lỗ mãng như vậy? Hành động bạo lực như một thằng côn đồ.”

Tần Chính mở miệng – “Đề tôi lên xem thế nào.”

Anh nói với Đường Y Y – “Em ở đây với dì, chờ anh.”

Đường Y Y bị mọi người nhìn chăm chú.

Ánh mắt mọi người âm thầm nói lên câu - Nhìn điệu bộ thế này là muốn phục hôn rồi.

Tần Chính bước lên lầu, không có tiếng gây gỗ, đánh chửi, âm thanh đồ vật đập ném, vô cùng yên tĩnh.

Anh nhú mày – “Tiết Ngũ?”

Không có tiếng trả lời.

Tần Chính bước về phía phòng ngủ của Tiết Ngũ, đưa tay lên gõ cửa – “Tiết Ngũ?”

Cửa mở ra, Tiết Ngũ xuất hiện phía sau cánh cửa, trên người đầy máu, điều thuốc lập lờ trên khóe môi, vẻ mặt bất cần – “Mẹ tớ gọi cậu đến à?”

Tiết Ngũ phun ra một hơi khói dài, lộ ra hàm răng trắng – “Cũng chỉ có cậu mới có thể đi lên bằng hai chân rồi xuống bằng hai chân.”

Ánh mắt Tần Chính rơi xuống quần áo Tiết Ngũ, anh cau mày – “Máu này là sao?”

Tiết Ngũ nhún nhún vai – “Là của ông bác hai.”

Tiết Ngũ nhả ra vài vòng khói trắng, giọng điệu đánh lại – “Cậu đã biết.”

Ngoại trừ chuyện Đường Y Y ve sầu thoát xác vào mấy năm trước, thì không có chuyện gì Tần Chính muốn biết mà không biết được.

Tần Chính hỏi – “Cậu định làm gì?”

“Còn làm gì nữa?” Tiết Ngũ cười nói – “Tiểu thiếu gia của Tiết gia sẽ hưởng thụ đãi ngộ của đây tớ.”

“Mẹ của nó chọn cho nó số phận như vậy, tương lai nó sẽ cảm ơn mẹ nó.”

Trong phòng rối loạn vô cùng, Hoàng Tiêu đang ngồi dưới đất dựa vào tường, mắt nhắm lại, thân thể phát run, trên cổ có một vết máu đã đông lại, tựa như là bị vũ khí sắc bén cắt qua, khuôn mặt của cô trắng bệch như tờ giấy.

Tần Chính nheo mắt, đuôi lông mày nhếch lên.

Hơi thở chết lặng trầm thấp trên người Hoàng Tiêu khiến anh nghĩ đến Đường Y Y. Trái tim anh khẽ nhói lên.

Tiết Ngũ cười lạnh – “Hoàng Tiêu, cô không nói gì à?”

“Mẹ nó, khi cô lên giường cùng bác hai của tôi, có phải cô muốn làm thím hai của tôi không? Há?!”

“Còn thằng con hoang kia, muốn tôi gọi nó là gì? Em trai?” Tiếng nói của Tiết Ngũ đề thấp xuống, âm trầm như từ trong địa ngục vang lên khiến người khiếp sợ - “Mẹ của nó vô cùng tuyệt vời, Hoàng Tiêu, một mình cô cũng có thể làm cho họ Tiết loạn cả lên.”

Tiết Ngũ ném đầu thuốc lá xuống, giẫm lên đống lửa, nghiền nát dưới chân – “Cô được lắm, tôi quá coi thường cô.”

Hoàng Tiêu vẫn nhắm nghiền mắt.

Tiết Ngũ quay về phía Tần Chính, trong giọng nói tràn ngập vẻ tự giễu – “Tớ chơi gái nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị gái chơi lại.”

Tiết Ngũ cười ha ha, ngữ quan dữ tợn – “Tiết Ngũ này nhận, thằng này nhận!”

Trên lầu vọng xuống tiếng cười như từ địa ngục của Tiết Ngũ, cả sảnh người đang ngồi phía dưới rợn tóc gáy.

“Y Y, con có nghe A Chính nói chuyện nhà chúng ta ...” mẹ Tiết quả là khó mở miệng – “Sao có thể xảy ra chuyện trái với luân thường đạo lý thế này chứ hả?”

Đường Y Y nhẹ giọng trấn an – “Dì à, dì đừng suy nghĩ lung tung.”

Mẹ Tiết cầm chặt tay Đường Y Y – “Đi chỉ sợ, sợ nó không buông tha cho đứa nhỏ.”

Mặc dù khi bà biết được sự thật thì tức đến hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại vô cùng phẫn nộ và bị thương muốn tìm Tiết Thủ nói lý nói lẽ, hỏi cậu ta đã lớn tuổi như vậy, có thấy xấu hổ hay không? Có phải Hoàng Tiêu bày mưu tính kế muốn làm gia tộc nhà họ Tiết ngóc đầu lên không nổi hay không? Bà muốn để cho con bà đánh loại trường bối không ra gì thế này.

Nhưng trẻ nhỏ vô tội, bà đã chuẩn bị nhiều quần áo trẻ nhỏ như vậy, lần này đi từ hi tới bi, bản thân căn bản không tiếp nhận được.

Đường Y Y trầm tư – “Sẽ không có chuyện như vậy.”

Theo như tác phong của Tiết Ngũ, đứa nhỏ kia sẽ sống thật tốt, nhưng phương diện khác thì khó mà nói được.

Cô không hiểu sao Hoàng Tiêu lại đi một ván cờ thế này, vừa nhìn là biết thua không còn manh giáp.

Lần đầu trong đời Tiết Ngũ chịu sỉ nhục lớn như thế này.

Bản thân Hoàng Tiêu cũng ngoan tay với chính mình.

Tiếng bước chân vọng đến đầu bậc thang, thần kinh mọi người căng lên, đồng thời ngược nhìn lên.

Chỉ có một mình Tàn Chính.

Mọi người ào ào hỏi thăm – “Tàn tiên sinh, như thế nào rồi?”

Tàn Chính ngẩng đầu – “Mọi người về ngủ hết đi.”

Một ánh mắt rét lạnh của anh quét qua, tất cả đều ngậm miệng.

Phòng khách an tĩnh lại, mọi người đều đi hết, mẹ Tiết mới hỏi Tàn Chính tình hình ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Bày trò tuyệt thực

“Tiểu...” Mẹ Tiết lập tức đổi giọng, trong lòng bà vẫn cảm thấy tức giận – “Hoàng Tiêu có sao không?”

Tàn Chính nói – “Tạm thời không sao.”

Mẹ Tiết nhú đôi mày liễu lại, sắc mặt bà không tốt – “Đứa nhỏ này cũng quá ư hồ đồ.”

Lúc này không còn người nào khác, mẹ Tiết cũng không lấp lửng che giấu – “Nó gả vào nhà này không bao lâu thì mang thai, di lo Tiết Ngũ nhất thời xúc động, động tay động chân với nó, ức hiếp nó, di che chở nó trước mặt sau lưng đủ đường, để cho nó có điều kiện dưỡng thai tốt nhất.”

Mẹ Tiết nói, giọng nói tức giận nghẹn ngào – “Nhưng ai ngờ được một đứa xuất thân danh môn thế gia lại làm ra chuyện như vậy!”

Cháu nội của bà là con trai của bác hai Tiết Ngũ, rối loạn luân thường không ra gì!

Trong lòng bà thất vọng vô cùng, khó mà dẫn xuống được, chỉ có thể uất ức che giấu, không dám lộ ra một tí gì.

Chỉ sợ khi sự thật bị phanh phui, bị mọi người nhạo báng, người lớn như bà mất thể diện thì thôi, nhưng với trẻ nhỏ thì tạo thành bóng ma tâm lý, cả đời cũng không ngóc đầu lên được.

Cho nên bí mật này phải vĩnh viễn bị chôn vùi.

“A Chính, con có thể làm chuyện này lắng xuống mãi mãi không?”

Chân mày Tàn Chính khẽ nhướng lên, anh bước lên sân thượng gọi điện thoại, trở lại nói với bà mọi chuyện đã an bày thỏa đáng.

Mẹ Tiết cất tiếng đầy cảm kích – “Cảm ơn.”

“Hai đứa ngồi đi, đi đi pha trà cho hai đứa.”

Mẹ Tiết vừa rời khỏi, Đường Y Y mở miệng hỏi Tần Chính – “Giờ đã hơn 3 giờ sáng, không về nhà sao?”

Sấm sét vẫn ầm ì ùng bên ngoài, Tần Chính xoa xoa thái dương – “Sáng sớm rồi về.”

Anh muốn ngồi cảm chùng một lát.

Một lát sau, Tiết Ngũ bước từ trên lầu xuống – “Đi hết rồi à?”

Mẹ Tiết gật đầu, thờ dãi cất tiếng – “May là A Chính tới, nếu không bọn họ sớm muộn gì cũng xông lên lầu.”

“Không dám đâu,” Tiết Ngũ cười lạnh – “Ai dám mò lên, con cắt đứt chân kẻ đó, bọn họ dư biết con nói được làm được.”

Mẹ Tiết liếc Tiết Ngũ một cái.

Tiết Ngũ liếc mắt về phía Đường Y Y – “Trò khôi hài này cô có nói cho cô ấy nghe không?”

Đường Y Y biết ý Tiết Ngũ là chỉ Lưu Đình Vân.

Mặt mũi cô lạnh tanh – “Chuyện này thì có liên quan gì đến anh?”

“Có! Sao lại không có!” Tiết Ngũ ngồi trên ghế sofa, nhấc chân tùy ý gác lên – “Cô ấy không phải thích nhất nghe chuyện tôi bị xấu mặt hay sao, nghe chuyện này bản thân tôi còn phải cười đến ngu người, nói gì cô ấy.”

Sự châm chọc trong lời nói của Tiết Ngũ quá mãnh liệt, cả ba người đều hiểu ý.

Chuyện này xảy ra thì với ai cũng là trò cười.

“Con tiện nhân kia muốn gặp cô.” Tiết Ngũ cong tay sờ sờ khóe miệng – “Đang coi cô là cứu tinh đó.”

Về mặt Đường Y Y không có chút cảm xúc nào, một lúc lâu sau, cô nói với Tần Chính – “Đề em lên gặp cô ấy một chút.”

Tần Chính ngẩng đầu – “Có chuyện gì gọi anh.”

Đường Y Y ừ một tiếng.

“Hỏi xem nó tính ra sao?” – Mẹ Tiết níu chặt tay Đường Y Y – “Đứa nhỏ vừa mới sanh ra, chuyện này đường nào thì cũng phải tìm cách giải quyết.”

Vỗ vỗ vai bà, Đường Y Y bước lên lầu.

Căn phòng tối om.

“Hoàng Tiêu, nghe nói cô muốn gặp tôi? Có chuyện gì muốn nói cùng tôi sao?”

Tiếng tách vang lên, đèn được bật lên, ánh sáng xé toang căn phòng từ trong bóng đêm u ám.

Hoàng Tiêu dựa người vào đầu giường, ánh mắt trống rỗng dần có thần thái, tia sáng trong mắt ngày càng mãnh liệt, Hoàng Tiêu dùng ánh mắt nóng bỏng có chút ít quý dị đó nhìn Đường Y Y.

“Chị Y Y, chị đến rồi.”

Đường Y Y bước đến, ánh mắt cô rơi trên gương mặt tiều tụy chật vật của Hoàng Tiêu – “Hoàng Tiêu, nước cờ này của cô là một bước cờ sai.”

Hoàng Tiêu lắc lắc đầu – “Không phải là một bước.”

Hoàng Tiêu cười nhẹ, gương mặt hiện lên vẻ khổ sở - “Đã sai ngay từ khi bắt đầu.”

Nếu như Hoàng Tiêu cô không yêu Tiết Ngũ, thì chuyện liên hôn gia tộc chỉ là lời nói đầu môi, không trở thành sự thật.

Trong đầu Hoàng Tiêu chỉ nghĩ đến việc phải gả vào nhà họ Tiết, bất chấp sự chán ghét của Tiết Ngũ đối với mình và lời khuyên can của bạn bè.

Cho nên dẫn đến kết cục hiện tại.

Đường Y Y hỏi – “Vết thương trên cổ cô có sao không?”

“Không sao.” Hoàng Tiêu sờ sờ vào vết thương, giọng đầy trào phúng – “Muốn chết cũng không dễ đâu.”

Đường Y Y nhú mày, giọng nói toát lên vẻ thăm dò – “Chú hai của Tiết Ngũ ở bệnh viện...”

“Vẫn còn đang cấp cứu, tình hình nguy kịch.”

Tay Hoàng Tiêu run lên, cô dùng sức nắm tay mình lại, không cho Đường Y Y nhìn ra vẻ dị thường của bản thân mình.

Đường Y Y nhạy cảm phát giác ra hành động đó, trong lòng cô cả kinh! Chỉ sợ là đứa bé kia không phải chỉ do hai người đơn thuần hiểu lầm ở một lần nào đó mà có được.

“Cô yêu ông ta?”

Nét mặt Hoàng Tiêu đột ngột thay đổi- “Nói bậy!”

“Ông ta là chú hai của Tiết Ngũ, cũng là chú hai của tôi, làm sao tôi có thể có loại tình cảm như vậy với ông ấy!”

Ngực Hoàng Tiêu phập phồng kịch liệt, cố gắng kiềm nén cơn kích động của bản thân.

Hôm đó là do Hoàng Tiêu uống say.

Khi tỉnh lại Hoàng Tiêu phát hiện mình đang nằm cạnh Tiết Thú, người không mảnh vải che thân.

Hoàng Tiêu muốn giết Tiết Thú, vừa đánh vừa mắng, Hoàng Tiêu biết ông vài chục năm, chưa từng nói nhiều lời khó nghe như vậy với ông.

Mà Tiết Thú chỉ đứng một chỗ để cô tùy ý đánh chửi, không rên một tiếng.

Sau lần đó nhiều lần Tiết Thú quan tâm cô, khi cô yếu đuối, tịch mịch, cô đơn ông chăm sóc trông nom cô.

Tình cảm không thể dùng tư duy phân tích hay không chế được.

Ngay thời điểm cô biết mình mang thai, Hoàng Tiêu vừa cười vừa khóc.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Hoàng Tiêu là cái thai này không thể giữ lại.

Ý nghĩ thứ hai trong đầu Hoàng Tiêu là cơ hội cô trả thù Tiết Ngũ đã tới.

Ý niệm đó lóe lên rồi nhanh chóng nuốt chửng mọi thứ.

Hoàng Tiêu không thể chờ được muốn nhìn thấy vẻ mặt của Tiết Ngũ khi biết rõ chân tướng mọi việc.

Một thời gian sau cô lại cảm thấy hối hận.

Đứa bé là con của Tiết Thú, tương lai không thể lớn lên bình thường, thậm chí cả đời sẽ bị mọi người chỉ chi trỏ trỏ.

Nhưng khi Hoàng Tiêu hối hận vì ý nghĩ trả thù của mình thì đứa bé trong bụng đã hình thành, một sinh mệnh cùng sống với cô, có những hoạt động riêng của bé với cô, loại cảm giác này kỳ diệu vô cùng, cô...không nỡ!

Trong đầu Hoàng Tiêu vẫn ôm tâm lý may mắn.

Hoàng Tiêu nghĩ Tiết Ngũ sẽ không coi trọng đứa nhỏ, đến thời điểm thích hợp của sẽ mang đứa bé ra ngoài.

Nhưng ai ngờ được, Tiết Ngũ lại gần gũi đứa nhỏ, từ ngôn hành cử chỉ của anh đều hiện lên ba chữ “Thích vô cùng”.

Lòng ngờ vực của Tiết Ngũ nặng vô cùng, chỉ vì người khác nói đứa nhỏ không giống mình thì lập tức điều tra.

Trên gương mặt của Hoàng Tiêu là một chuỗi bi thương.

Rốt cuộc vẫn dẫn đến tình huống khó chịu nhất.

“Chị Y Y, xin chị giúp tôi một chút.”

“Tôi không giúp được cô.”

“Cho dù chị muốn tôi trả giá bất cứ điều gì cũng được.” Hoàng Tiêu dùng giọng điệu khẩn cầu – “Tôi chỉ cần Tiết Ngũ buông tha cho tôi và đứa bé.” Những thứ khác cô đều không cần.

Hoàng Tiêu không còn nhớ được bộ dạng của mình lúc trước khi không phải Tiết Ngũ thì không cần là bộ dạng gì nữa.

Tình yêu như vậy, cũng có thể chôn vùi vào dĩ vãng.

Tình yêu đã qua – cụm từ này chính xác vô cùng.

Đường Y Y tỉnh táo phân tích tình hình hiện tại, không có tình người xen vào – “Tiết Ngũ đã biết tình hình thực tế, tôi và cô đều biết tính tình của cậu ta, cậu ấy sẽ không dùng tay.”

Hoàng Tiêu im lặng.

Trong căn phòng yên tĩnh lại, cảm giác hít thở không thông chèn ép vào bầu không khí.

“Nghe nói chị muốn miếng đất Đông Lâm.” – Hoàng Tiêu đột ngột cất tiếng nói – “Tôi có giấy tờ đất.”

“Nếu như chị không tin, muốn có chứng cứ xác thực, hiện giờ tôi có thể đưa cho chị xem.”

Lông mi Đường Y Y khẽ run lên, hiển nhiên là cô không đoán được Hoàng Tiêu có thể đưa ra điều kiện như thế này, cô rũ mắt xuống, một lúc sau trừng mắt lên – “Nếu như vậy, tôi là kẻ giàu đồ bìm leo rồi.”

“Không phải vậy.” Hoàng Tiêu cười khỏ - “Là tôi muốn cầu cạnh chị.”

Đường Y Y im lặng, Hoàng Tiêu muốn gặp cô, có lẽ là vì chuyện này.

“Tôi với cô cũng không tính là bạn bè gì.”

“Cũng không phải là kẻ thù, không phải vậy sao?”

Trong tiếng nói của Hoàng Tiêu chỉ nghe thấy giọng mũi – “Người làm mẹ như tôi quá ích kỷ.”

Đường Y Y nghĩ đến đứa bé đã mất của mình – “Để tôi suy tính một chút.”

Đường Y Y bước trở lại phòng khách, liếc về phía Tàn Chính, anh nhú mày, hiểu ý cô, đứng dậy bước vào toilet.

Tiết Ngũ cũng không phải người ngu, anh biết Đường Y Y ra hiệu cho Tàn Chính đi nơi khác, ngoài mặt Tiết Ngũ cười cười nhưng trong lòng không cười – “Nếu như cô muốn làm thuyết khách cho Hoàng Tiêu, vậy thì cầm miệng lại đi.”

“Cậu không yêu Hoàng Tiêu.” Đường Y Y nói – “Bất quá cậu chỉ cảm thấy bản thân mình bị một người đàn bà coi như thẳng góc rồi đùa bỡn, bị cấm một cái sừng lớn trên đầu, đánh nát tự tôn của bản thân.”

Bị một câu nói của Đường Y Y nói toát ra vấn đề của bản thân, sắc mặt Tiết Ngũ trầm xuống – “Im miệng!”

Đường Y Y không chút hoang mang nói tiếp – “Nhà họ Hoàng chỉ có một mình Hoàng Tiêu, cô ấy có chuyện gì, thì nhà họ Hoàng không chỉ ngồi không nhìn thôi.”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Cô không phải muốn tôi buông tha cho hai mẹ con cô ta phải không? Có thể!” Tiết Ngũ mỉm cười – “Tôi muốn Lưu Đình Vân.”

“Không bằng như thế này đi, cô đưa Lưu Đình Vân lên giường của tôi, như vậy thì có thể thương lượng tiếp.”

Đồng tử Đường Y Y co rút lại.

“Cậu đừng hòng có ý đồ gì với cô ấy!”

Tiết Ngũ hất tay lên, nước trà vun vãi trên mặt thảm xa xỉ - “Đường Y Y, tôi không phải Tàn Chính, chọc tới tôi...”

Giọng nói của Tiết Ngũ im lặng đột ngột, nhìn sắc mặt Đường Y Y đại biến, bước chân bối rối chạy lên lên lầu.

Nghĩ đến điều gì, Tiết Ngũ lớn tiếng chửi thề, rồi cũng nhanh chân chạy theo.

Hoàng Tiêu tự sát.

Khi Đường Y Y bước chân vào phòng, thì Hoàng Tiêu đã nằm trên giường, cổ tay bị cắt, tiếng máu rơi đập đập trên sàn.

Cũng may là kịp thời cứu chữa, nín kéo được hơi thở mong manh suýt đứt.

Đối với truyền thông bên ngoài chỉ có thể tuyên bố là do hội chứng u buồn hậu sản nên Hoàng Tiêu mới cắt cổ tay.

Hoàng Tiêu ắt hẳn là đã dự định chết.

Cô để lại ba bìa giấy, một là thư gửi cho cha mẹ mình, mong muốn họ giúp cô chăm sóc cho con, một là di chúc, gửi cho con mình trong tương lai, còn lại một cái gói cho Đường Y Y.

Đường Y Y mở ra túi giấy, bên trong có một tờ giấy chứng nhận đất đai.

Không một tiếng động nhưng lại nhắc cô nhớ đến lời khẩn cầu của Hoàng Tiêu.

Khép túi giấy lại, Đường Y Y mân đôi môi mím chặt, chỉ vì một tia cảm xúc hứng thú của cô lộ ra ngoài, Hoàng Tiêu mới an tâm buông tay tự tử.

Nhà họ Hoàng đón Hoàng Tiêu về, lấy lý do là chăm sóc cô lúc ở cữ, còn đứa nhỏ thì Tiết Ngũ không mở miệng đồng ý ai cũng đừng hòng mang đi.

Cho tới bây giờ, việc Tiết Ngũ đánh chú hai là đại nghịch bất đạo, nhưng loại tin tức này khi đã bị tuồng ra ngoài thì thị trường chứng khoán lập tức bị dao động.

Chỉ có mẹ Tiết, Tiết Ngũ và chú hai của anh là Tiết Thú biết chuyện của đứa bé, ngoài ra còn có Đường Y Y và Tàn Chính.

Chuyện này không thể để giới truyền thông biết được, Tiết Ngũ hiểu rõ ràng, không thể làm lớn chuyện, nếu không Tiết gia sẽ trở thành trò cười trong lúc trà dư tửu hậu ở thành phố C.

“Để cho mọi người thấy trò khôi hài này rồi.”

Tàn Chính mở miệng nói – “Đối với trẻ sơ sinh nên bao dung một chút.”

Tiết Ngũ sững sờ, Đường Y Y cũng vậy, lời này được thốt ra từ một người đàn ông máu lạnh đến tàn khốc khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

“Sinh mạng rất đáng quý.” – Tàn Chính nói một cách thần nhiên – “Bé chỉ vừa ra đời, tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến bé.”

Tiết Ngũ khoa tay múa chân chà chà xát xát da gà trên người – “Đúng là chịu không nổi mà!”

“Cậu từ khi nào trở thành một người đại thiện như vậy hả? Tớ còn là người đầu tiên được lãnh phát đạn nhân từ của cậu...”

Một kích ánh mắt đông lạnh bắn lại, Tiết Ngũ thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Tàn Chính dùng tay kéo Đường Y Y đang ở trong trạng thái đại người ra tỉnh dậy.

Vài ngày sau, Đường Y Y đi thành phố H công tác, người vừa đi là đi nửa tháng.

Phía đầu dây bên kia Tàn Chính cất giọng thật nhỏ – “Anh rất nhớ em”

Giống nói anh càng đề thấp bao nhiêu, lời tự tình càng ni non bấy nhiêu – “Thằng nhỏ còn nhớ em hơn anh.” Anh thật sự không biết đã bao lâu rồi, đúng là khổ! Không biết bản thân anh còn trông mong đến bao lâu nữa.

Đường Y Y không hiểu anh đang nói gì – “Ai nhớ?”

Tàn Chính nói mấy chữ.

Mặt Đường Y Y đỏ lên, lập tức cúp điện thoại – “Tên già lưu manh!”

Cô cất di động vào trong túi, đang định bước về phía khách sạn, một chiếc motor phân khối lớn đánh một đường cong là lướt dừng trước mặt cô. Chiếc mũ bảo hiểm được tháo xuống lộ ra gương mặt bướng bỉnh bất tuân của Vu Dương – “Thật sự là cô, sao cô đến thành phố này?”

Đường Y Y phun ra mấy từ – “Đi công tác.”

Vu Dương không đếm xỉa đến sự lãnh đạm của cô – “Đi uống rượu đi, tôi mời cô.”

Đường Y Y nói – “Không cần.”

Vu Dương huýt sáo, vài chiếc motor từ nhiều phía khác nhau rồ ga chạy lại gần, trai gái tuổi trẻ thanh xuân đầy sức sống, đều nhìn sang Đường Y Y bằng đôi mắt đầy ái muội, cô nhún mi.

Vu Dương đột nhiên nghiêng người, một tay tóm lấy Đường Y Y lôi lên xe, cưỡng chế cô đội mũ bảo hiểm vào – “Ngồi chắc, ôm chặt eo tôi!”

Các chiếc xe khác rồ ga chạy theo phía sau.

Dọc đường đi, tiếng gào thét điên cuồng của những thanh niên nam nữ trên đường quỵên vào trong gió, tung hoành ngang dọc, muốn làm gì thì làm.

Xe dừng trước cửa tiệm rượu, ánh mắt của Vu Dương toát ra hai đốm lửa, nhìn sâu vào mắt Đường Y Y như muốn thiêu rụi cô – “Cảm thấy sao? Kích thích không?”

Tim Đường Y Y đập rất nhanh – “Rất kích thích.”

Chưa bao giờ như vậy!

Thoát khỏi những ràng buộc vô hình trong cuộc sống, không lo không nghĩ, những điều này so với cuộc sống trong khuôn khổ và bị khống chế của cô hoàn toàn khác biệt.

Vu Dương nhếch khóe môi, cười khoe khoang tự đắc – “Đi, tôi đưa cô đi một vòng nữa.”

Đường Y Y lắc đầu, để mũ bảo hiểm lại trên xe – “Chị đây già rồi!”

Mặt Vu Dương tối sầm lại.

Vu Dương hướng về phía bóng lưng cao gầy của cô gào lên – “Bà chị, bỏ qua cơ hội này không còn có dịp may khác đâu!”

Dưới ánh mặt trời chói chang không ai trả lời Vu Dương.

Đường Y Y cười một cái, nếu như cô trẻ lại mười mấy tuổi, cô có thể cảm thấy kích thích mê muội vì loại cảm giác sôi sục mà tốc độ mang đến.

Cho dù thời gian lùi lại vài chục năm trước, cô cũng không gặp được Vu Dương, trong số mệnh của cô cũng chỉ có người đàn ông kia, hút lấy máu của cô, găm nhăm xương tủy của cô, cuối cùng hòa vào thành cùng một thể với cô.

Hai ngày sau,

Tại sân bay.

Người đàn ông dựa vào thân xe, một tay bỏ vào túi quần, tay kia kẹp một điếu thuốc đang cháy.

Đôi mắt anh sâu thẳm thẳm, ánh mắt của anh dán chặt vào lối cửa ra vào, ngẫu nhiên rít một ngụm thuốc, nhẹ nhàng nhả khói vào không khí, cả người toát lên vẻ cao quý.

Vừa trông thấy người con gái cầm hành lý bước ra, Tần Chính nhếch môi cười, lập tức dụi thuốc bước về phía trước.

Khuôn mặt Đường Y Y đầy nét mệt mỏi, đang đắn đo điều gì đó với trợ lý đi phía sau mình, bất thành linh có một bóng râm áp đến, trong tầm mắt cô xuất hiện đôi giày da làm thủ công tinh xảo, ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt mình, cô lập tức bị chấn trụ ngu ngơ.

“Sao anh lại đến đây?”

Cổ họng Tần Chính im hơi một lúc, trả lời – “Đến đón em.”

Đường Y Y nói – “Rõ ràng em gọi tiểu Trần tới đón.”

Đôi môi mỏng của Tần Chính thoáng mím lại.

Lục Sơn đột ngột cất tiếng – “Mấy ngày qua tiền sinh không nuốt nổi cơm, hai ngày trước bệnh đau bao tử tái phát, nhập viện...”

Tần Chính lạnh lùng mở miệng – “Cậu đừng nhiều chuyện.”

Lục Sơn không tiếp tục nhiều lời.

Đường Y Y nhú mày – “Vi sao không ăn được cơm?”

Tần Chính trả lời – “Không muốn ăn.”

Gương mặt Đường Y Y lạnh lẽo, cất lời không chút nghĩ ngợi – “Anh đã đến từng tuổi này, còn không lo dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, mà còn bày trò tuyệt thực nọ kia, không muốn sống nữa hả?”

Bị khiển trách trước mặt mọi người, sắc mặt của Tần Chính không phải là phần nộ mà là sung sướng.

Anh nhìn chăm chăm vào người con gái trước mặt, dùng loại ánh mắt như nói cho cô biết anh muốn khám cô vào xương cốt của mình.

Trợ lý rụt rụt cổ lại, cô chưa từng thấy Đường tổng nổi giận lớn như vậy bao giờ, nhất thời cảm thấy bối rối vô cùng!

Lục Sơn mím môi, như muốn cực lực nín nhịn một điều gì đó.

Đường Y Y bất giác phát hiện ngữ điệu và ý nghĩa của lời nói bản thân bật thốt lên trong vô thức, cô mất tự nhiên vuốt vuốt lại mái tóc.

“Còn đứng đó làm gì?! Đi ăn cơm!”

Khóe môi Tần Chính giương lên, anh phát phát tay, Lục Sơn kéo trợ lý và hành lý cùng rời khỏi.

Không còn chuyện gì khác, Tần Chính đuổi bước theo Đường Y Y, cô đi nơi nào, anh theo đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nếu như có kiếp sau...

Khi nhìn thấy Đường Y Y ngay dưới mí mắt mình, lệ khí trong lòng Tần Chính rút đi toàn bộ và được lấp đầy bằng một loại cảm xúc khác.

Tim của anh đã quay về với lồng ngực của mình, mọi thứ đều ổn.

Tần Chính xoa nhẹ thái dương, quay người nhìn sang – “Em muốn ăn gì thì gọi, không cần để ý đến anh.”

Đường Y Y nhú mày, cô gọi vài món, đều là những món Tần Chính thường ăn – “Cho thêm một phần gan ngỗng.”

Nhân viên phục vụ đang ghi món ngỗng đầu lên – “Vâng ạ.”

Hai đầu lông mày của Tần Chính nhú lại – “Sao gọi ít vậy?”

Đường Y Y ngăn Tần Chính đang có ý định gọi phục vụ quay lại, cô uống một ngụm nước – “Em không đói.”

Tần Chính bỗng dừng nở nụ cười, anh vuốt ngón tay, nhìn chăm chăm vào Đường Y Y, ánh mắt anh vô cùng sắc bén, tựa như có thể xuyên qua bộ quần áo đơn bạc trên người Đường Y Y nhìn thấy từng mảnh xương từng tấc da thịt của cô.

Anh quá mức cường thế, không thể ngăn lại được.

Đường Y Y bị Tần Chính nhìn mà sợ hãi, cô liên tục uống từng ngụm nước.

Uống quá nhanh, vài giọt nước tràn ra từ khóe miệng của cô, chạy xuống chiếc cằm nhỏ xinh trắng nõn.

Một giây trước khi giọt nước vùi sâu vào ngực áo cô thì nó lập tức bị một bàn tay to lớn gạt đi.

Bàn tay lớn đó gạt xong cũng không chịu rời khỏi nơi ấy, mà chậm rãi phủ dần mờ mẫm.

Đường Y Y bị sặc!

Cô ho khù khụ, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh cáo – “Làm gì đó?”

Tần Chính rút tay lại gãi gãi ấn đường – “Xin lỗi.”

Nhất thời không kiểm soát được.

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Y Y đảo qua, ôm tay nhìn cửa sổ.

Tần Chính đột ngột hỏi – “Có mang quà về cho anh không?”

Đối mặt với ánh mắt đầy mong đợi của Tần Chính, Đường Y Y nghẹn lời, cô đột nhiên cảm thấy chột dạ - “Không có.”

Cô mua quà cho Lưu Đình Vân, cả Lý Mi cũng mua, trực tiếp gọi đến cho hai người họ, cũng mua quà cho nhân viên trong công ty là hàng thủ công mỹ nghệ của địa phương, nếu không chậm trễ thì ngày mai quà sẽ về đến, chỉ có không mua cho người đàn ông ngồi trước mặt này thôi.

Tần Chính bủi môi, lộ ra vẻ mặt “Anh đây cũng biết là vậy mà!”, nhìn có chút mất mát.

Đường Y Y bật thốt – “Lần sau đi công tác nữa sẽ mua cho anh.”

Tiếng “ừ” bật ra từ trong mũi Tần Chính.

Đường Y Y gạt gạt khóe miệng, anh ấy muốn gì mà không có, vậy mà còn mở miệng đòi quà của cô.

Sau khi ăn xong rời khỏi nhà hàng, Tần Chính đi lấy xe, Đường Y Y đứng ở ven đường, nhìn dòng người như nước thủy triều tụ lại rồi giao thoa trên phố xá.

Bước lên xe, Đường Y Y hỏi – “Có thuốc không?”

Tần Chính nhú mồm – “Không có.”

Đường Y Y ngựa quen đường cũ tìm được bao thuốc và cái bật lửa trên xe.

Mặt Tần Chính trầm xuống, nặng giọng ra lệnh – “Đưa cho anh!”

Đường Y Y nói – “Em chỉ rít một ngậm thôi.”

Tần Chính đánh nhẹ tay cô một cái, lấy bật lửa và thuốc lá đi.

Đường Y Y nói – “Đưa em rít một ngậm.”

Tách một tiếng, tiếng vang của kim loại vang lên trong khoang xe chật chội, một đốm lửa màu xanh nhạt xẹt qua, Tần Chính nhắm mắt rít một hơi thuốc, anh giữ chặt cằm của Đường Y Y đẩy một luồng hơi đầy nicotin vào khoang miệng của cô.

Bất ngờ bị tập kích không kịp chuẩn bị, Đường Y Y hít đầy cả lồng ngực, trong đó lấp đầy mùi vị của Tần Chính.

Đường Y Y tức giận trừng mắt nhìn Tần Chính.

Tần Chính dụi thuốc đi – “Đừng ngồi chờ người ra như vậy, thất đại an toàn đi.”

“Đừng để anh biết em lên hút thuốc sau lưng anh, biết chưa?”

Anh nghiêng người, thất đại an toàn cho Đường Y Y – “Về nhà hay đi đâu khác không?”

Đường Y Y nhắm mắt lại – “Về nhà.”

Bên tai vang lên giọng nói của Tần Chính – “Anh muốn nhìn em già đi, tóc trắng xóa, đến ngày em bước chân không nổi.”

Đường Y Y không lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Tần Chính nghe được tiếng nói kể bên cất lên – “Vậy thì đừng ăn uống, làm việc nghỉ ngơi rối loạn cả lên như vậy.”

Trong đôi mắt anh nhu tình mặt ý cuộn cuộn dâng trào, anh cất tiếng trả lời – “Được.”

Tám tây.

Đường Y Y tham dự hôn lễ của Bạch Bân và Tôn Quân, Tần Chính cũng đi cùng cô.

Không nhớ rõ đây là hôn lễ thứ bao nhiêu hai người cùng tham dự với nhau, nhưng lúc này thì thân phận của hai người đã khác. Vợ và chồng trước của nhau.

Bạch Bân nhìn thấy Tần Chính, nụ cười trên gương mặt Bạch Bân lập tức tắt ngấm, sự phản cảm của Bạch Bân bật ra theo bản năng không che lấp một chút gì.

Nếu như ngay lúc này không phải là hôn lễ của chính mình, sợ mọi việc ầm ĩ ảnh hưởng đến khách đến tham dự, thì Bạch Bân đã nổi điên yêu cầu Tần Chính lập tức rời khỏi tiệc cưới của mình.

Tần Chính đứng bên cạnh Đường Y Y, tư thái ưu nhã tôn quý, khí chất của anh hoàn toàn không hợp với tiệc cưới đang diễn ra, mặt anh không đổi sắc lơ đãng ánh mắt bất thiện và lạnh lùng của Bạch Bân và những cái nhìn tò mò xung quanh, anh chỉ lưu ý nhất cử nhất động của người bên cạnh – Đường Y Y.

Đường Y Y bước tới trước mặt Bạch Bân – “Chúc mừng.”

Bạch Bân mân mân đôi môi, mặt Bạch Bân căng lên, nghiêm nghị, Bạch Bân muốn nói Đường Y Y cẩn thận dè chừng, đừng quay về con đường lúc trước, Bạch Bân cũng muốn nói cho Đường Y Y biết, người đàn ông Tần Chính này là kẻ nguy hiểm, cách càng xa càng tốt.

Lời nói đầy cá bụng, nhưng lời không thể bật ra khỏi khóe môi.

“Cảm ơn.” – Tiếng nói ra chỉ có hai lời này.

Bạch Bân nói – “Chị có thể đến tham dự lễ cưới của tôi, tôi thật sự rất vui.”

Bạch Bân nói tiếp – “Cha mẹ tôi muốn gặp chị, hai người họ muốn chính miệng nói lời cảm tạ với chị, chị có thời gian không?”

Đường Y Y nói – “Có thời gian.”

Bạch Bân mang Đường Y Y đi đến gặp cha mẹ anh ở phía bên cạnh, hai vợ chồng già vừa nghe con trai nói đây là ân nhân của cả nhà thì kích động không thôi, kiềm nén cảm xúc của bản thân rồi cầm tay Đường Y Y cất tiếng cảm ơn.

Đường Y Y cười nói – “Bạch Bân cũng giúp cháu một việc lớn.”

Hai vợ chồng già chỉ coi lời cô nói như lời khách sáo.

Có một đồng nghiệp đến gọi Bạch Bân, Đường Y Y nói – “Cậu đi theo họ đi.”

Bạch Bân đi vài bước thì quay đầu lại nhìn Đường Y Y, rồi nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô một chút, trong mắt cậu dịch ý vô cùng mãnh liệt.

“Ai cũng nghĩ là anh sẽ ăn em.” Tần Chính đứng bên cạnh Đường Y Y cúi đầu, thờ dài nói – “Anh đáng sợ như vậy sao?”

Đường Y Y liếc mắt một cái, người đàn ông đứng bên cạnh nho nhã cao quý không nói nên lời – “Sau này anh ăn mặc giống mọi người một chút.”

Tần Chính bỗng dung hăng hái lên – “Không mặc thì sao?”

Đường Y Y hừ lạnh – “Cầm thú.”

Gân xanh trên trán Tần Chính giật giật.

Phía trên là trời xanh mây trắng, hai người sống vai đứng cạnh nhau, gió từ từ thổi nhẹ, thảm cỏ xanh rì, hoa dại đung đưa.

Tôn Quân đứng cách đó không xa, nhận lời chúc phúc từ bạn bè và đồng nghiệp, cô đứng cạnh Bạch Bân với gương mặt ngập tràn hạnh phúc.

“Người đàn ông đứng cạnh chị Y Y là ai vậy?”

“Không nên hỏi nhiều.”

Câu trả lời của Bạch Bân khiến Tôn Quân sững sờ, cô đoán đến một khả năng, sắc mặt có chút thay đổi.

“Ánh mắt người đó khi nhìn chị Y Y đầy cung chịu yêu thương, không giống như...”

Giọng nói của Bạch Bân bỗng ngưng trong trẻo nhưng lạnh lùng hẳn lên – “Như vậy không có nghĩa là những gì anh ta làm không hề tồn tại.”

Tôn Quân nghĩ thầm trong bụng – Vậy cũng đúng!

“Nếu anh ta biết sai, hối lỗi và sửa chữa thì chị Y Y có thể tha thứ cho anh ta, như vậy cũng không phải là chuyện xấu.”

Bạch Bân nhìn qua, Tần Chính cúi đầu chỉnh váy cho Đường Y Y, e là hai người họ cũng không phát hiện ra cử chỉ như vậy trong mắt người khác có bao nhiêu thâm mật, cử chỉ chỉ có ở những cặp đôi đã ở cạnh nhau qua năm dài tháng rộng.

Khi hôn lễ kết thúc, Đường Y Y và Tần Chính đến tiệm trà cụ của Trần sư phụ, hai người không cho người đi theo, trong ngõ hẻm nhỏ bị tập kích.

Thủ đoạn của Tần Chính tàn nhẫn, không chút nương tay, bao nhiêu năm qua anh đắc tội với rất nhiều người, nhất thời không đoán được nhóm người này do ai phái tới.

Anh bảo hộ Đường Y Y sau lưng mình, đá văng một người rồi lại một người, vung quả đấm lên mặt những kẻ còn lại tới tấp.

Đường Y Y định báo cảnh sát, một kẻ phát hiện ra ý định của cô, túm cô lên ném văng ra xa.

Trong ngõ hẻm chỉ có tiếng ma sát của quần áo, tiếng cơ xương ầu ẩu va vào nhau, tiếng rên la âm ỉ.

Dần dần sau một lúc, sức phản kích của Tần Chính không còn nhanh nhạy.

Anh vừa phải bảo vệ Đường Y Y, vừa phải chống lại sự tập kích của mười mấy người, cả hai mặt đều phải bận tâm chú ý, thể lực và tinh thần tiêu hao rất nhanh.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh chợt lóe lên, gương mặt Tần Chính đột ngột xanh mét, anh ôm cổ Đường Y Y, cả đoạn côn thiết nện thẳng vào lưng anh.

Đường Y Y cảm thấy người đàn ông đang ôm mình cơ thể căng chặt, tiếng rên rỉ bật ra từ miệng anh kẻ bên cạnh tai cô, đôi môi cô run lên rất nhẹ, đột ngột không biết phải làm sao.

Tần Chính rí tai với Đường Y Y – anh bảo cô chạy trước.

Nhìn vết thương trên người Tần Chính ngày càng nhiều, mặt Đường Y Y trắng toát không còn chút máu.

Sau mấy lần giao phong, Tần Chính tranh thủ được một cơ hội cho Đường Y Y chạy trốn, anh đưa mắt ra hiệu cho cô, Đường Y Y tái mặt bỏ chạy.

Cô chạy đến xe, cả người hoảng loạn lục lọi tìm đồ trên xe, tìm cô đập ầm ầm như sấm, lòng bàn tay dính chất lỏng sền sệt, trong đó có mồ hôi của bản thân và có máu trên người Tần Chính.

Một lát sau, Đường Y Y lấy từ trong xe ra một vật, cô nắm chặt trong tay, liều mạng chạy về ngõ hẻm, ngã sấp xuống thì lập tức đứng lên, hoàn toàn không để ý đến đau đớn trên người.

Chạy đến gần con hẻm, Đường Y Y nhìn thấy mắt kính trên sống mũi Tần Chính bị đánh rớt xuống, tên đàn ông đưa chân đạp nát kính rồi cầm đoạn côn thiết đưa lên đập về phía đầu Tần Chính.

Một tiếng nổ vang lên, đoạn côn thiết bị đánh bật ra.

Không gian đột ngột im lặng trong nháy mắt, ngõ hẻm nhỏ tĩnh mịch hẳn đi.

Tất cả mọi người ngừng thở nhìn người con gái đã chạy đi rồi lại chạy về, trên tay cô cầm thêm vũ khí, vẻ mặt trầm tĩnh.

Người đàn ông tròn tròn mắt, cười giễu cợt nói – “Con điểm thúì, có giỏi thì nổ súng đi!”

Hắn ta cười ha hả, chỉ vào ngực mình – “Đến đây đến đây, bắn vào đây nè!”

Răng Đường Y Y cắn lên môi, vẻ ngoài điềm tĩnh chỉ là giả bộ, cô đang phát run, đang sợ hãi, Tần Chính biết rõ điều này.

Vuốt vài sợi tóc ra sau đầu, Tần Chính đứng thẳng người, một lần nữa bị đoạn côn thiết đập vào người, đầu gối cong cong, anh lại ưỡn người đứng thẳng lên.

Ánh mắt lạnh như băng của anh quét về phía những người xung quanh, những kẻ đó rùng mình một cái, da đầu tê dại.

Trong cơn sợ hãi cực độ, có người thủ thế bảo vệ bản thân, có người sẽ làm ra chuyện mất khống chế, có người không nghe theo sự chỉ huy mà vùng dao găm lên.

Một tiếng đoàng vang lên, lúc này không phải bắn vào dao găm, mà là trên bả vai người cầm dao.

Đường Y Y nhìn những kẻ đang vây quanh Tần Chính, hòng súng đao qua – “Còn ai dám động vào anh ấy thử xem!”

Tần Chính hít mắt lại, ra vẻ tán thưởng, anh không để ý chút nào đến hiểm cảnh trước mặt, trong mắt anh lúc này chỉ có Đường Y Y.

Cô chạy trở về, ngoài dự liệu của anh, nhưng cũng trong dự liệu của anh.

Người đàn ông cầm đầu nhóm người ra vẻ khinh miệt giễu cợt, khi đoạn côn thiết đưa lên còn chưa kịp hạ xuống người Tần Chính thì chân hắn bị trúng đạn.

Đường Y Y lạnh lùng nói – “Phát súng tiếp theo là đầu của mày!”

Con đau mãnh liệt ập đến, chân của hắn chảy máu không ngừng, hắn ta cắn răng – “Mẹ nó! Mày cũng có gan!”

Khi đám người đã bỏ đi hết, tay Đường Y Y mềm nhũn, súng rơi xuống đất, vẻ ngoài điềm tĩnh không còn nữa.

Tần Chính ngồi xổm trước mặt Đường Y Y – “Em có bị thương không?”

Mặt anh toàn là máu lại mờ miêng hỏi Đường Y Y có bị thương không, mũi Đường Y Y chột cay xè, cô đột ngột chụp tay của Tần Chính cắn mạnh vào hổ khẩu.

Một lúc sau đã thấy máu ứa ra, tựa như có thể nghe thấy tiếng răng của cô cùng với máu huyết của anh va chạm.

Khoang miệng của cô đều là mùi máu tanh, Đường Y Y nuốt nước miếng, ánh mắt cô nhìn về nơi khác, ánh nhìn của cô định vị một lúc lâu trên mảng tường đá phủ kín rêu xanh, sau đó mới chuyển qua mặt Tần Chính.

Cô vờn tay sờ sờ gương mặt của Tần Chính.

Cả người Tần Chính chấn động, cơ hồ là lập tức giương mắt lên, ánh nhìn nóng rực của anh khiến tim người khác cũng phải tan chảy.

Thời gian như bị đóng băng tại thời khắc này.

Âm thanh của Tần Chính khàn khàn lắm ba lắm bả – “Y Y ...”

Trong ánh mắt của cô có quá nhiều điều chất chứa.

Cô nâng một cánh tay khác lên, hai tay dùng sức ôm lấy đầu Tần Chính, trán cô đỡ lấy trán anh.

Cô chấp nhận định mệnh của kiếp này.

Cô không có cách nào gột bỏ quá khứ thời rửa đã bị Tần Chính ăn mòn đau đớn.

Ngay thời khắc lúc này, đúng là cô đã bỏ chạy, nhưng rồi lại quay trở lại, thấy Tần Chính bị người khác đánh, cô cảm thấy bản thân mình phần nộ chưa từng có, thậm chí cô đã nổ súng.

Mà sự thật là, trong thời khắc đó cô thật sự muốn giết những tên đó.

Cô vậy mà động sát niệm vì Tần Chính.

Loại cảm giác đau lòng đó rũ bỏ thế nào cũng không vứt được.

Đường Y Y nhẹ giọng nói – “Nếu như có kiếp sau, em không muốn gặp lại anh.”

Trái tim đang kích động hăm hập như muốn nổ tung của Tần Chính đột ngột bị kết băng nứt tung, vỡ thành từng mảnh nhỏ, những mảnh vụn sắc bén cứa vào người anh, không chỗ nào không đau, máu tươi đầm đìa.

Nhưng ngay sau đó, anh cảm thấy trên môi mình mềm nhũn.

Hô hấp của anh cứng lại, dồn dập nặng nề, Tần Chính tựa lên môi Đường Y Y, vừa gặm vừa cắn kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Anh đang bị sốt

Vì sao không nổ súng?

“Tôi... tôi không làm được!”

Đường Y Y nắm chặt khẩu súng trong tay, lòng ngón tay ấn cò súng, cơ thể không ngừng run rẩy, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Không làm được?” Tần Chính nâng nhẹ cằm Đường Y Y, cường chế cô ngẩng đầu nhìn anh, thu hết dáng vẻ khủng hoảng của cô vào đáy mắt – “Muốn là người nổ súng hay là làm bia ngắm, tùy em chọn.”

Gương mặt Đường Y Y trắng bệch, gương mặt cô cơ hồ toát lên vẻ cầu khẩn – “Tần... Tần đại ca, em không muốn ở chỗ này, van anh...”

Sắc mặt Tần Chính vẫn lạnh lùng – “Cần tôi lập lại lần nữa ư?”

Cả người Đường Y Y như nhũn ra, đôi môi không còn chút máu của cô mấp máy, đầu lắc không ngừng lập lại lời mình – “Tôi làm không được...”

Tần Chính nhíu mày, đưa tay tóm Đường Y Y đang định bỏ chạy về chỗ cũ, anh vòng người từ phía sau áp lên đôi tay lạnh buốt của cô, ép cô ngấm vào người đang làm bia ngắm – “Bắn vào tim nó cho tôi.”

Anh vừa dứt lời, ngón tay Đường Y Y bị ép buộc cong lại, bóp cò súng.

Đoàng!

Âm tiết lạnh lùng đánh vào lồng ngực, Đường Y Y mở to hai mắt nhìn, tai nghe trên lỗ tai được lấy xuống, giọng nói của Tần Chính vọng vào màng nhĩ, ngữ điệu của anh không nhanh không chậm, tựa như vọng về từ địa ngục – “Tôi cho em thêm một cơ hội nữa.”

“Nếu như lần này không bắn trúng, chính bản thân em thế vào chỗ đó.”

Cả người Đường Y Y run lên, cô nâng tay lau mồ hôi tươm ra như tắm trên mặt, hô hấp rối loạn vô cùng.

Tần Chính lui sang một bên, ôm cánh tay nhìn cô.

Sau lưng Đường Y Y ướt đẫm, cô sợ run cả người, nếu như lần này cô lại xảy ra sai sót, người đàn ông này sẽ thực sự đem cô ra làm bia đỡ đạn.

Đoàng... đoàng... ùng... keng... ke... n... g...

Tiếng vô đạn rơi trên nền đất, dây thần kinh kéo căng ra trong đầu Đường Y Y cuối cùng cũng rung lên một nhịp, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh đang nổ súng.

Tư thái của anh trầm ổn, thông dong, mỗi một cử chỉ của anh đều cho thấy anh đang nắm cả thế giới trong tay mình.

Thời gian trôi qua từng phút một, hai mắt Đường Y Y khẽ hít, một giọt mồ hôi trượt theo khóe mi rơi xuống, cô dùng tay gạt đi, tầm mắt mơ hồ khôi phục lại như bình thường.

“Đến lượt em.”

Tiếng súng ngừng lại, trên đỉnh đầu của cô vang lên giọng nói của anh, Đường Y Y hít sâu một hơi, trức trặc thay đổi bằng đạn.

Cô giờ cánh tay lên một cách chậm chạp, cánh tay phải giữ thẳng, nhắm thẳng vào vị trí trái tim, trong cơn hoảng loạn của cô, viên đạn phóng ra ngoài, trong nháy mắt đó cô cảm thấy không khí như đông cứng lại.

“Khá tốt.” Tàn Chính ngẩng đầu – “Tiếp tục.”

Trên người Đường Y Y mồ hôi tươm không ngừng, cô kéo cổ áo sơ mi tùy tiện lau trên quai hàm, tiếp tục nhắm thẳng vào bia súng.

Liên tục đổi vài băng đạn, tỷ lệ bắn trúng bia của Đường Y Y ngày càng tăng, tay cô càng ngày càng run rẩy.

Ngay lúc Đường Y Y buông lỏng, Tàn Chính phát tay, lập tức bia ngắm được lấy đi, thay vào đó là một người sống sờ sờ - Lục Sơn.

Cô biết rõ Tàn Chính muốn làm gì, đồng tử Đường Y Y co rút lại, cô bắt đầu lùi bước về phía sau.

Tàn Chính dùng sức mạnh kèm chế cổ tay thon dài của Đường Y Y, giam cô vào trong lòng ngực của mình, lòng bàn tay anh vuốt nhẹ làn mồ hôi ướt rượt trên cổ cô.

“Hắn ta sống hay chết, quyền quyết định đều trên tay em.”

Hai mắt Đường Y Y đỏ ngầu, cô luống cuống nhìn Lục Sơn, còn Lục Sơn thì đứng đó với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không có bất cứ biểu hiện sợ hãi hay căng thẳng gì hết.

Tàn Chính vén một đám tóc ướt sau gáy Đường Y Y lên, anh cúi người, đôi môi khẽ liếm nhẹ - “Em chuẩn bị xong chưa?”

Đường Y Y sụt khóc, trong lòng cô vô cùng rõ ràng, một khi Tàn Chính gặp nạn, bản thân là thư ký của anh sẽ trở thành lá chắn cho anh, cô tuyệt đối không thể an toàn lui thân.

Cô phải trở nên mạnh mẽ, vì Tàn Chính, cũng vì bản thân mình.

Từ đó về sau, kéo dài khoảng nửa năm, Đường Y Y đều luyện tập tại bãi bắn bia, độ chính xác khi nhả súng của cô ngày càng cao, càng nhanh, cuối cùng cũng đạt đến trình độ Tàn Chính yêu cầu.

Con đau trên chân khiến Đường Y Y thu hồi lại suy nghĩ của bản thân đang bị lạc vào trong quá khứ, cô rũ mắt xuống, nhìn Tàn Chính đang cầm mất cá chân của mình, hai đầu mày nhíu lại thành hai đường thẳng song song.

Hôm nay là lần thứ hai cô nổ súng trực tiếp vào người, lần đầu tiên là vì sinh tồn, lần này lại là vì Tàn Chính.

Hai lần cách xa nhau gần mười năm, Đường Y Y không nhớ nổi phong thái thuần thực tự tin khi luyện tập của bản thân, mà nỗi sợ hãi run rẩy thì lại quay trở về.

Cũng may bản thân cô không quên cảm giác khi bóp cò, kể cả những điều Tàn Chính dạy cho cô khi nổ súng, trong nháy mắt mọi thứ bùng lên như pháo hoa trong não cô.

Nhờ vậy mà cô không bắn sai mục tiêu.

“Trầy da một chút thôi, đừng nhìn.” Đường Y Y muốn lui chân về phía sau, nhưng lại bị đè lại.

Giọng nói trầm trầm của Tàn Chính vang lên – “Giày em đâu?”

Đường Y Y sững sờ, không để ý nói – “Mất rồi.”

Vừa rồi cô vội vã chạy nhanh, vấp ngã mấy lần trên mặt đất, cuối cùng cô dứt khoát vứt giày cao gót, chạy chân trần.

Tàn Chính im lặng, quai hàm nghiến chặt, gương mặt lạnh lùng, người con gái này không hề biết hai lòng bàn chân của mình có bao nhiêu lỗ bị đá mài trầy trụa, đầu gối thì sưng đỏ một mảng lớn còn rỉ máu.

Không chỗ nào là không cho thấy khi đó cô lo lắng và hoảng loạn ra sao.

Trong lòng anh vừa vui vừa đau.

Thấy Tần Chính định đưa tay qua, Đường Y Y đẩy tay anh ra – “Có thể tự đi được.”

Tần Chính trực tiếp ôm ngang Đường Y Y lên.

Đường Y Y nhắc nhở anh – “Còn đang bị thương đó!”

Tần Chính lùi về phía sau, che kín vết thương trên tay và vẫn tiếp tục hành động mình muốn làm.

Ngõ hẻm im ắng, không còn tiếng huyền ảo, chỉ còn lại tiếng bước chân vững vàng, mạnh mẽ. Trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không sẽ không ai tin đó là tiếng bước chân của người đang có thương tích, máu chảy chưa ngừng.

Đoạn đường này không hề dài, Đường Y Y được Tần Chính ôm, có vài giọt chất lỏng nhỏ giọt xuống mặt cô, trên mũi, trên mắt cô đều là máu.

“Thả em xuống.”

“Không thả.”

Hơi thở của Tần Chính hơi nặng nề, khuôn mặt anh trắng bệch, nhưng giọng nói kiên quyết vô cùng, cũng có sự cố chấp không cho cô cự tuyệt.

Đường Y Y cũng không tranh cãi hơn thua với anh.

Đặt người con gái trong ngực vào trong xe, lỏng mảy Tần Chính nhú lại, lồng ngực anh phập phồng trên phạm vi lớn, dựa cả người vào cửa xe hơi đang mở.

Đường Y Y thấy vậy, lập tức đỡ Tần Chính vào chỗ ngồi phía sau, nhanh chóng tìm khăn giấy lau vết máu trên mặt anh, bất thành linh trông thấy vết máu trên đầu chảy xuống. Mí mắt cô nháy một cái.

Tần Chính giương mắt, chạm phải phải đôi mắt đang phấp phồng ứa lệ của cô.

“Sau này ra ngoài phải mang theo người, đừng ra ngoài một mình nữa.” Đường Y Y nhú hai đầu lông mày lại, trong lòng cô khó chịu vô cùng, nhưng ngoài miệng còn chanh chua nói cứng – “Anh làm quá nhiều chuyện thất đức, người đầy xui xẻo, coi chừng có ngày phơi thây ngoài đường.”

Tần Chính mỉm môi.

Trên đường lái xe về, cách một đoạn Đường Y Y lại lay Tần Chính, sợ anh ngủ mất, không tỉnh dậy được.

“Anh không chết đâu.” Tần Chính dựa người vào thành ghế, mi mắt hơi khép lại – “Em đừng lo lắng.”

Trong xe tràn ngập mùi tanh của máu, Đường Y Y mỉm môi, cho đến khi đến bệnh viện, cô mới thở nhẹ ra một hơi dài.

Tần Chính được băng bó kỹ vết thương xong, không nhìn thấy Đường Y Y, anh hỏi người đầu.

Lục Sơn thấp giọng trả lời – “Đường tiểu thư đã về nhà.”

Lông mi Tần Chính nhú một cái – “Vết thương trên chân cô ấy đã băng lại chưa?”

Lục Sơn gật đầu – “Rồi.”

Tần Chính nhỏ kim tiêm ra khỏi người, sải chân bước ra ngoài, anh vuốt vuốt thái dương đang đau nhức, tiếp tục bước về phía trước.

“Chuẩn bị xe, kêu quản gia thu dọn quần áo của tôi đưa đến nhà trọ Thế Lâm.”

Lục Sơn không hỏi thêm gì chỉ nói – “Vâng.”

Nhà trọ Thế Lâm

Đường Y Y đang ngồi ở đầu giường xử lý công việc, laptop đặt trên đùi cô, mười ngón tay của cô như đang múa trên bàn phím, thỉnh thoảng lại nhắm nhĩ anh đào trên màn.

Chuông cửa vang lên được một lúc, Đường Y Y mở cửa, Tần Chính đứng bên ngoài, trên đầu anh còn quấn một đám vải xô, trong tay lại là một vali hành lý màu đen.

Liếc nhìn vali hành lý một cái, Đường Y Y lại liếc ngược lên người đàn ông đứng trước mặt – “Anh không ở bệnh viện mà đến đây tìm em làm gì?”

Tần Chính cong môi – “Bác sĩ bảo anh phải giữ tâm tình vui vẻ, như vậy mới có lợi cho việc hồi phục.”

Đường Y Y ngăn người ra – “Vậy là sao?”

Anh nhìn cô một lúc, nghiêm túc trả lời – “Chỉ có nhìn thấy em, anh mới cảm thấy vui vẻ.”

Bị nhìn tới mức cảm thấy mất tự nhiên, Đường Y Y cũng nghiêm túc trả lời anh – “Em không có thời gian quan tâm anh.”

“Không cần em quan tâm.” Tần Chính đột ngột bước tới gần, cất bước đi vào, trở tay khóa cửa.

“Anh chỉ cần nhìn thấy em, thì lập tức khỏe lên.”

Đường Y Y nổi da gà khắp người – “Tùy anh.”

Cô không chịu nổi khi Tần Chính dùng ánh mắt chăm chú nóng rực nhìn cô chằm chằm.

Tần Chính để vali qua một bên, hỏi – “Buổi tối anh ngủ ở đâu?”

Đường Y Y chỉ lên ghế sofa.

Tần Chính vỗ trán – “Anh đang là bệnh nhân.”

Anh lại nói tiếp – “Bác sĩ còn bảo là ban đêm có thể sẽ phát sốt.”

Án ý của anh là, anh đang rất suy yếu, cần được chăm sóc trông nom

Đường Y Y tròn trắng mắt.

Buổi tối hai người hai chén cháo, một đĩa trứng xào cà chua.

Tần Chính chủ động dọn bàn, rửa bát.

Đường Y Y nhìn nhìn bóng lưng anh trong bếp, rồi quay lưng về phòng.

Không lâu sau, cửa phòng bị gõ hai tiếng, Tần Chính bước vào – “Em có thể giúp anh bôi thuốc hay không?”

Đường Y Y nhìn Tần Chính, không nói một lời.

Một lúc lâu sau, cô lấy laptop ra khỏi người.

Khóc môi Tần Chính giương lên, cất bước lại bên giường, đưa lưng về phía Đường Y Y ngồi xuống.

Đường Y Y vén áo Tần Chính lên, vết thương sau lưng hiện lên trước mắt cô.

Bị thương từ đầu vai phải kéo dài xuống eo, chia lưng ra làm hai nửa.

Vết thương này đáng lý ra là ở trên người cô, Tần Chính đã đỡ cho cô.

Nén lại suy nghĩ của bản thân, Đường Y Y cúi đầu bôi thuốc cho Tần Chính, đầu ngón tay cô nhẹ nhàng xoa xoa.

Tần Chính cảm thấy ngứa ngáy, tựa như có một sợi lông vũ quét tới quét lui nhẹ nhàng trên lưng anh, trêu chọc anh, gầy nhẹ lên tim anh.

Dần dần, hô hấp của Tần Chính ngày càng nặng nề, anh bỗng dưng bắt lấy tay của Đường Y Y, một tay thì kéo cô ngồi lên đùi anh, ánh mắt anh sâu thẳm.

Đường Y Y như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Cả nửa người trên tinh trắng của Tần Chính bây giờ đang trần trụi, hơi thở anh phun ra nóng ẩm nặng nề, anh dùng ánh mắt của mình lột sạch y phục trên người Đường Y Y – “Chúng ta làm đi.”

Đường Y Y khẽ cong môi, thừa dịp Tần Chính còn đang ngu ngơ thất thần cô vòng tay ra phía sau, đặt tay lên vết thương của anh, Tần Chính đau bật ra tiếng rên.

“Bị thương thì lo dưỡng thương cho tốt.” – Sắc mặt Đường Y Y lạnh xuống, ánh mắt dời đi, rơi vào đũng quần của Tần Chính – “Nếu không quản lý được thằng em của mình thì dọn dẹp đồ đạc rồi về đi.”

Tần Chính thản nhiên trước ánh mắt của cô, thậm chí vô tình một cách cố ý ườn eo ra phía trước.

Mặt Đường Y Y nóng lên, xoay người vào toilet.

Ban đêm cả người Tần Chính phát sốt, anh cố lê người đứng dậy, dựa vào cửa phòng Đường Y Y gọi – “Y Y.”

Kêu một lúc lâu sau, Đường Y Y mới tỉnh dậy, cô vén chăn bước xuống giường, gối đầu mở cửa – “Sao vậy?”

Giọng nói của Tần Chính khàn khàn – “Anh bị sốt rồi.”

Anh cầm tay Đường Y Y đặt lên trán mình – “Anh rất khó chịu.”

Tay Đường Y Y đụng vào nhiệt độ trên trán anh bị hù giật cả mình – “Để em xem nhiệt kế để ở đâu.”

Tần Chính mắt nhắm mắt mở đi theo đuôi Đường Y Y.

Qua nửa đêm, nhiệt độ của Tần Chính hạ xuống, Đường Y Y mới thở ra một hơi nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Chính bừng chậu, cất lên giọng điệu của người đàn ông gia đình – “Y Y, quần áo em thay ra để ở đâu?”

Đường Y Y vẫn còn buồn ngủ nằm trên giường, nghe Tần Chính hỏi mà ngây người, cô ho khan một tiếng trả lời – “Không có quần áo thay ra.”

Tần Chính ngạc nhiên – “Em tắm rửa không thay nội y ra sao?”

Đường Y Y lắc đầu – “Không thay.”

Về mặt Tần Chính đầy vẻ khó tin.

Anh bước tới cửa, trong mắt chợt lóe qua một tia sáng, bỗng dừng anh lùi người về, vào phòng tắm tìm tìm, sau đó tìm được vật mình muốn tìm dưới đồng quần áo.

Khóe mắt Đường Y Y liếc qua, phát hiện trong chậu là vải vóc màu đen, nhìn quen mắt, sau một giây, cô đột ngột ngồi bật dậy.

“Đưa đây!”

Lúc này đã không thấy bóng dáng Tần Chính.

Khi cô kịp phản ứng lại, thì lập tức lê dép ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đừng nhắc lại chuyện đã qua

trên sân thượng.

Tần Chính để chậu đồ xuống, vịn vò mở nước.

Đường Y Y bước nhanh qua – “Lấy nội y của em ra để bên cạnh, lát nữa em sẽ tự giặt.”

Tần Chính thả lỏng hai tay, ngẩng đầu lên nhìn cô – “Hai tay của em đều bị thương, giặt như thế nào?”

Đường Y Y nói – “Vậy thì cho vào máy giặt.”

Tần Chính nhú mày – “Quần áo bỏ vào máy giặt rất dơ, nội y không thể bỏ vào cùng được.”

Gương mặt Đường Y Y cứng lại – “Vậy thì không cần nữa, vứt đi.”

Tần Chính xoay người, dùng ánh mắt trên tức nhìn Đường Y Y – “Ngại ngại?”

Đường Y Y không trả lời.

Tần Chính thông thả ung dung – “Trong khoảng thời gian em nằm viện, đều là do anh làm, em yên tâm, anh sẽ không làm hỏng hai mảnh vải này của em.”

Mắt Đường YY mở lớn, hô hấp của cô ngừng một nhịp, sau đó lại dồn dập lên, cô vẫn nghĩ là người giúp việc làm những việc này giúp cô. không ngờ là người đàn ông này đã làm.

Nghĩ lại cũng không có gì là kỳ lạ, toàn thân của cô, đều do anh chăm sóc vệ sinh, không sót một nơi.

Nhưng khi đó bản thân cô trong hoàn cảnh như vậy, tình huống vô cùng bất đắc dĩ, không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp nhận những gì anh làm, rồi dần dần thích ứng với nó.

Giờ nghĩ lại, Đường YY cảm thấy vô cùng lúng túng, cô cảm giác tất cả lỗ chân lông trên người đều đang mở ra.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh người đàn ông này lau người cho cô, mặt cô nóng lên như lửa đốt.

“đi đánh răng rửa mặt đi, đừng đứng nghịch ra đó.”

Tay Tần Chính đang xoa xoa vò vò nội y của Đường YY, rất ra dáng của một kẻ đã có “kinh nghiệm”, thái độ vô cùng lạnh nhạt, không có chút nào ghét bỏ và bài xích.

“Em không cần nhìn anh bằng ánh mắt đó.” – anh chớp mắt khẽ cau mày, giọng nói trầm thấp – “Em không phải không biết là đàn ông không có năng lực không chế vào buổi sáng hay sao?”

“Còn nữa, em đừng vui mừng quá sớm, trong một tháng anh chỉ giặt giúp em giặt mấy ngày này thôi.”

Ai vui mừng?! – Trong lòng Đường YY châm chọc.

Mấy ngày này trong tháng?! – Là những ngày...

cô cảm giác máu toàn thân mình đều tụ lên mặt.

“Mặt em sao đỏ như vậy?” – Tần Chính đưa tay chạm vào mặt Đường YY, bọt nước từ tay anh run run rẩy rẩy chảy xuống.

Ánh mắt nóng bỏng của anh chạy theo giọt nước đang chảy vào trong cổ áo của Đường YY.

Đường YY nghe thấy âm thanh nuốt nước bọt của Tần Chính, cô chà xát hai cánh tay, lạnh lùng cảnh cáo anh.

Tần Chính sờ sờ chớp mũi, quay đầu đi.

Sau khi cô rửa mặt xong đi ra, tiếng nước chảy trên sân thượng vẫn còn, anh vẫn đứng bên cạnh bồn nước, lưng khẽ cúi, sống mũi cao thẳng nghiêng xuống, đôi môi mỏng nhấp nhẹ, trên gò má là vẻ mặt nghiêm túc của anh.

Xoay cổ liếc nhìn, khoe mắt Đường YY khẽ giật giật, Tần Chính lật từng mép vải chà chà xát xát, giặt còn sạch hơn so với Đường YY.

Giặt xong quần áo, Tần Chính lại quét dọn vệ sinh, Đường YY ngồi trên ghế sofa, rảnh rỗi đến mệt rã rời.

Hôm nay là cuối tuần, cô không có việc gì phải làm, bản thân định ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, buổi chiều thì đến quán trà đang thi công.

“Nâng chân em lên.”

Bên tai cô vang lên tiếng nói của Tần Chính, Đường YY nhấc chân, để phía dưới đùi, ngồi xếp bằng lại.

Tần Chính lấy máy hút bụi ra – “Bữa sáng sẽ xong nhanh thôi.”

Đường YY nhìn mớ vải xô màu trắng còn quần trên đầu anh, lớp phía ngoài thấm ra một ít máu, không biết khi nào thì rướm ra, dưới lớp quần áo anh đang mặc còn vết thương do côn quất vào.

Người đã như vậy mà còn không chịu ngồi yên.

“Để em làm đi.”

Tần Chính nói – “không cần.”

Đường YY bĩu môi – “Em chỉ sợ anh đột ngột ngã vật ra, miệng sùi bọt mép, lúc đó bị tình nghi là kẻ giết người chính là em.”

Về mặt Tần Chính run rẩy, anh đột ngột ngừng đầu, đôi mắt phía sau tròng kính sâu không thấy đáy – “Người con gái như em, khi quan tâm anh thì nói dễ nghe một chút không được sao?”

Mặt Đường YY không đổi sắc – “anh nghĩ nhiều.”

Tần Chính hí mắt – “VẬY sao?”

anh buông máy hút bụi trên tay, ngồi sát vào người con gái trên ghế salon..

Mùi hương bạc hà nhẹ ập vào mũi cô, Đường YY ngửa người ra sau – “Làm gì vậy?”

Tần Chính duỗi tay vén mái tóc lộn xộn của Đường YY, ngón tay anh nhẹ nhàng gõ gõ vào một điểm – “Bên trong này có một hạt đậu đang nảy mầm.”

anh không chế cả người cô chìm vào hơi thở của mình, dùng ánh mắt tùy ý miêu tả những gì anh đang nghĩ.

Tư thế của anh cực kỳ áp bức, lưng Đường YY đã dán sát vào ghế salon – “Sốt rồi hả?”

Ánh mắt Tần Chính nháy một cái, áp người gần hơn, hơn thở nóng ảm phun lên trên đôi môi Đường YY, anh đè thấp âm thanh của mình xuống, trong đó ẩn chứa tình cảm đang bùng nổ nhanh chóng – “không chỉ một hạt.”

Khoảng cách giữa hai người đã vượt qua phạm vi bình thường, sắc thái ái muội vây quanh, tình cảm nam nữ đang lên men, chỉ cần một chút chất xúc tác sẽ xảy ra phản ứng.

Nắng ngày hè chói chang, quần áo mỏng manh, cảm giác trong cơ thể thay đổi, nhiệt độ tăng cao, tất cả những điều đó rõ ràng.

Đường YY bỗng dừng duỗi tay, ngăn cản hành động tiếp theo của Tần Chính, dùng sức đẩy anh ra.

Đầu đang bị thương, lại bị tập kích bất ngờ, Tần Chính bị đẩy lùi về phía sau một bước mới đứng vững lại được.

Nơi sâu thẳm trong đôi mắt anh lóe lên một tia sáng rất nhanh, hầu kết rung lên – “Có phải em đang mời gọi anh không?”

Đường YY nhìn theo ánh mắt của Tần Chính, phát hiện áo T-shirt của mình bị cuốn lên lộ ra một khoảng da bụng trắng nõn.

cô lập tức kéo áo xuống, ngực phập phồng thở kịch liệt.

Ánh mắt nóng bỏng của Tần Chính dời lên phía trên, dĩ nhiên vẫn đầy trêu chọc, gợi tình.

Bầu không khí xung quanh hai người có chút vi diệu.

Đường YY không chịu nổi bầu không khí này, cô đứng dậy rời khỏi phòng khách.

cô có cảm giác ở trước mặt Tần Chính, bản thân mình trần trụi không mảnh vải che thân.

Khóe môi Tần Chính ngoéo lên một cái, tiếp tục quét dọn vệ sinh.

anh không tưởng tượng được bản thân mình có một ngày sẽ vì một người nào đó làm những chuyện như thế này, tự tay nấu ăn làm việc nhà, có vẻ những việc như thế này cũng không khó tiếp nhận cho lắm.

một lát sau, Đường YY vào bếp lấy cây kéo, lên sân thượng cắt lá của cây bạc hà xanh tốt rậm rạp, bỏ vào túi.

Tần Chính nhướn mày – “Là gì vậy?”

Đường YY nói – “Bạc hà.”

“anh lấy vài lá rửa sạch sẽ bỏ vào ly.”

Về mặt Tần Chính đầy nét nghi vấn – “Ăn trực tiếp?”

Đường YY gật đầu – “Đúng vậy.”

Tần Chính bán tính bán nghi, lựa vài lá thuận mắt, rửa sạch rồi bỏ vào ly nước rồi uống vào.

Cảm giác mát lạnh chui vào mũi anh, anh hít sâu một hơi, cảm thấy quả nhiên không tệ.

Đường YY lấy những lá bạc hà còn dư trái trên sân thượng hong dưới nắng mặt trời.

Tiếng chuông cửa vang lên, ông quản gia mang theo bữa sáng và hai chú mèo đến.

Khi ông bước vào, phát giác thấy bầu không khí vô cùng vi diệu trong nhà, cũng may có hai con mèo theo ông, nhảy tới nhảy lui trong phòng khách, khiến bầu không khí thoải mái hơn hẳn.

Phụ Quý nằm trong ngực Đường YY, móng vuốt bầu vào áo T-shirt của cô, cọ tới cọ lui.

Tần Chính nhìn vậy con giận bốc lên, dùng sức ném Phú Quý ra xa, dùng tay kéo kéo áo T-shirt hơi nhả lại của Đường YY ra, cảm giác trơn mềm trượt qua tay, anh không kháng cự được tăng thêm sức trên tay.

Đường YY tức giận đẩy tay Tần Chính ra xa, động tác y hệt lúc anh dùng tay đẩy Phú Quý ra xa.

Phú Quý ngược đầu lên nhìn Tần Chính kêu meo meo hai tiếng, rồi cùng với Cát Tường bỏ đi chỗ khác, tựa như muốn khoe mẽ với anh – ‘cậu đây có người yêu nhé!’

Gân xanh trên trán Tần Chính như ần như hiện, anh vuốt nhẹ ngón tay – “Con mèo mập đó có phải cần giảm cân hay không?”

Đường YY sững sờ - “Giảm cân?”

Tần Chính liếc xéo – “Nó bự gấp đôi Cát Tường.”

Đường YY nhìn nhìn cục bông trắng muốt đang đi ngoe nguẩy trước mặt – “Đúng là mập.”

Phú Quý đang nằm trong ổ trái tim đột ngột run lên một cái.

Ông quản gia đang định quét tước căn phòng, lại phát hiện hình như đã dọn dẹp rồi, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, ông đưa tay sờ sờ mặt bàn gần với mình nhất.

Vẫn còn ẩm ướt, còn vết nước, có dính chút sợi vải.

Ông nhìn về phía Đường YY, giọng nói cất lên mang chút ít hà khắc – “Khi lau bàn, lau xong bằng khăn ướt thì phải lau lại bằng khăn khô, nếu không thì sẽ không thật sự sạch.”

Ông vừa nói xong, phát hiện giọng điệu của mình không ổn lắm, đang định giải thích thì nghe thấy Đường YY nói – “không phải dùng khăn ướt lau thôi là sạch đâu nha!”

Quản gia trợn mắt há hốc mồm, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Tần Chính.

Tần Chính đang húp cháo – “Còn phải dùng khăn khô lau lại?”

anh nhú mày – “Quá phiền!”

Nén cảm giác khiếp sợ đang bùng lên trong trái tim mong manh của mình, quản gia lập tức nói – “Để tôi cho người đến làm.”

Tần Chính khoát tay.

Ông lão ngậm miệng lại, trong đáy mắt của ông đều hiện lên mấy chữ - không tin được.

Sau đó ông không biết mình đã rời khỏi căn nhà đó như thế nào.

Tuổi tác đã lớn, không chịu được kinh hãi, tạm thời vẫn còn trong dư chấn.

Buổi sáng hai người ngồi ở phòng khách xem tivi, hai con mèo ngồi xõm trên ghế sofa, Cát Tường đi đâu thì Phú Quý lèo đèo theo sau móng tới đó.

Đường YY lấy giấy tờ đất ra – “Đây là Hoàng Tiều đưa cho em hôm đó.”

Tần Chính nhìn lướt qua – “Em lấy?”

Đường YY mím môi – “Ừm.”

Tần Chính thản nhiên nói – “Em có biết khi mình lấy nó thì có ý nghĩa gì không?”

“Biết rõ.” Hai tay Đường YY chống xuống đầu gối, cả người nghiêng về phía trước – “Ngay cả quỷ từ thiện em có thể mở, thì nói gì một đứa bé, không tính là gì.”

Tần Chính đột nhiên nói – “Nếu con của hai chúng ta còn thì...”

Đường YY cắt tiếng cắt lời anh – “Đừng nói!”

Tần Chính giữ chặt tay cô, bao đôi tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay mình – “anh xin lỗi.”

Về mặt Đường YY lạnh lùng – “Chuyện trong quá khứ không cần nhắc lại.”

“Nếu nhắc lại những chuyện đã qua, từng chuyện từng chuyện thì bốn chữ ‘hỉ nộ ái ố’ chỉ thấy hai chữ tiêu cực trong đó thôi.”

Tần Chính giật mình.

“không có chuyện gì đáng để em nghĩ lại sao?”

“không có.” – Đường YY trả lời – “Nếu anh muốn cùng em chung sống tâm bình khí hòa, sau này đừng nhắc về chuyện cũ trước mặt em.”

cô nói trắng ra những gì mình muốn, tựa như một con dao sắc đâm một nhát vào tim Tần Chính, khiến anh đau không thở nổi.

Tần Chính lấy mắt kính xuống, nhéo nhéo sống mũi, trên người anh tỏa ra cảm giác mát mát lạnh lạnh, khí tức u ám khiến người khác không dám lại gần.

Trước mặt anh bỗng xuất hiện một miếng hồng, kèm theo là giọng nói ôn nhu – “Có ăn không?”

Tần Chính không đưa tay lấy, mà đưa miệng đến bên tay Đường YY ngậm miếng hồng vào, ăn vào rồi nói – “Ngọt.”

Đường YY đem mấy miếng hồng còn lại bỏ vào miệng anh.

“anh trông Phú Quý và Cát Tường đi, em đi gọi điện thoại.”

Đường YY gọi điện cho cha của Vu Dương, thám thính xem tình hình như thế nào.

Thái độ Vu Chu đối với cô rất nhún nhường, không có ý định lấp liếm với Đường YY, biết gì thì nói đó.

Chuyện giấy tờ đất Đường YY chỉ nói cho Tần Chính biết, không tiết lộ cho người khác.

Chuyện công đã xong, Vu Chu nhắc đến việc riêng – “Thằng nhỏ Vu Dương tính tình không tốt, nếu như có làm gì không phải, mong Đường tổng bỏ qua cho nó.”

Đường YY nói – “An tâm.”

“Được vậy thì tốt quá.” Vu Chu nói – “Nó dạo này đang luyện bút lông ở nhà ông ngoại nó, để kiểm chế tâm tính lại, tôi dự định sắp xếp cho nó ra nước ngoài.”

Đuôi lông mày của Đường YY khẽ nhướng, mới hiểu ra vì sao dạo này Vu Dương không xuất hiện.

Cúp điện thoại, Đường YY chớp mắt một lát, Tần Chính cầm di động lại đưa cô xem ảnh chụp.

Trong tấm ảnh là một đứa bé trắng trẻo mập mạp, là con gái của Trương Tiểu Huy, nửa tuổi. Ngồi trong cũi đang đưa miệng cắn chiếc tát màu sắc rực rỡ trên chân mình.

Trương Tiểu Huy và Quý Thời giờ đã có trai gái.

“thật đáng yêu.” – Đường YY cười nói – “anh gọi qua máy cho em.”

Tần Chính cúi đầu gọi ảnh qua cho cô.

Đường YY cúi đầu nhận ảnh, trên lỗ tai cảm thấy ẩm ướt, khuỷu tay cô thúc ngang, lập tức nghe thấy tiếng rên của người đàn ông bên cạnh.

Ngày hôm sau, Đường YY đi một chuyến ra quán trà thảo luận với nhà thiết kế về ý tưởng của mình, Tần Chính đội mũ lưỡi trai, toàn bộ quá trình anh luôn ở bên cạnh cô, anh không mở miệng, nhưng khí tức mạnh mẽ của anh khiến không ai không để ý tới.

“Xong việc rồi?”

“Em còn gặp một người khách nữa.” Đường YY nhìn đồng hồ – “anh về nhà trước đi.”

Mặt Tần Chính không đổi sắc nói – “Cả ngày nay anh không có việc gì phải làm.”

Đường YY liếc mắt nhìn sang – “Khách là nữ, 40 tuổi.”

“Được rồi.” – Trong mắt Tần Chính xẹt qua một tia lạnh – “Vậy anh đi làm một số việc.”

Chuyện hôm trước anh muốn đích thân nghe kết quả.

Tách khỏi Tần Chính, Đường YY lái xe rời khỏi, cô đi nửa đường thì nhận được điện thoại của Lưu Đình Vân.

Nhắc máy lên đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu thì vang lên tiếng khóc đầy lực của Lưu Đình Vân.

Sắc mặt Đường YY lập tức căng thẳng lên – “Sao vậy? Nín khóc, có gì từ từ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Anh ấy không rời khỏi tớ

Luân Đôn.

Đường YY tìm thấy Lưu Đình Vân ở bệnh viện, cô đang ngồi ôm cánh tay của mình, đầu rũ xuống thấp hết mức, cả người lộ ra cảm giác hoảng loạn và bất lực cùng cực.

“Đình Vân.”

Nghe thấy tiếng Trung Quốc, còn là giọng điệu vô cùng quen thuộc, Lưu Đình Vân ngẩng đầu lên nhanh chóng, một đôi mắt khóc đến sưng đỏ ngược lên nhìn Đường YY ánh lên vẻ khó tin.

một lúc lâu sau, đôi môi Lưu Đình Vân khẽ mấp máy – “Sao cậu lại tới đây?”

Đường YY không phải đến một mình, bên cạnh cô còn có hai người bạn nước ngoài – “Tớ không yên tâm về cậu.”

Sau khi cô nhận được điện thoại thì lập tức đặt mua vé máy bay, không nhìn thấy người thì trong lòng không an ổn được.

Mũi Lưu Đình Vân chọt dâng lên cảm giác đau xót, Lưu Đình Vân cảm động đến mức không biết nên nói gì, tựa như không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng của cô ngay lúc này.

Lưu Đình Vân ôm chặt lấy Đường YY, hàng loạt cảm giác uất ức và mê mang đều được trút ra ngoài ngay thời khắc này.

Đường YY vỗ vỗ lưng Lưu Đình Vân, im lặng động viên.

Sau khi tâm tình trở lại bình thường, Lưu Đình Vân nhìn kỹ hai người nước ngoài hơi quen mắt trước mặt mình – “Đây là ai?”

“Chuyên gia khoa não.” Đường YY trả lời một cách ngắn gọn, rồi hỏicô – “Ben đâu?”

Lưu Đình Vân đưa Đường YY đi gặp bạn trai của cô.

Chàng trai người Pháp đang thương lượng với bác sĩ, mẹ của anh ta đang nằm trên bàn phẫu thuật, bệnh viện đang nói cho anh ta biết đang xảy ra biến cố, từ ngữ chuyên ngành y học mù mờ khó hiểu, anh ta có cảm giác bản thân mình không thể nào tỉnh táo được.

Người đàn ông từ trước đến giờ luôn mang dáng vẻ lịch thiệp nho nhã, lúc này lại đi qua đi lại liên tục, trong miệng phun ra đầy những từ ngữ thô lỗ.

Khi anh ta nhìn thấy Lưu Đình Vân, ánh mắt xanh thẳm lập tức bắn ra tán loạn những tia nhìn tức giận đến mức đáng sợ, anh ta sai bước lướt qua Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân vô thức núp phía sau Đường YY, trong mắt Đường YY toát lên vẻ kinh ngạc không dễ gì thấy được.

Người đàn ông người Pháp to con vô cùng, anh ta mặc áo T-shirt màu xám, cả người đầy cơ bắp, mỗi một khối cơ trên người anh ta đều cho thấy sức bật của sức mạnh.

anh ta nhìn rất tuấn tú, ngũ quan rõ nét, hơi thở nam tính nồng nặc, không thua gì người mẫu trên tạp chí, nhưng vẻ mặt không hề tốt chút nào, thậm chí hơi dữ tợn, tựa như muốn động tay động chân với Lưu Đình Vân.

một chuỗi tiếng Trung không lưu loát đầy âm tiết tiếng Pháp nhay ra từ miệng anh ta, anh ta dùng tay múa may để diễn tả những điều mình muốn thể hiện, cử chỉ táo bạo vô cùng – “Lưu Đình Vân, tình hình của mẹ tôi xấu vô cùng, em làm tôi quá thất vọng!”

Lưu Đình Vân ngược đầu nhìn lên – “anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, không phải tôi làm!”

Người đàn ông người Pháp định túm lấy y phục của Lưu Đình Vân, nhưng bị Đường YY đứng một bên đẩy ra.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm, Đường YY và Lưu Đình Vân đứng trước mặt anh ta, vừa gầy vừa nhỏ, hoàn toàn không có tí cân lượng nào.

Hai người bạn ngoại quốc bước lên, đẩy người đàn ông người Pháp trong cơn thịnh nộ ra xa, sau một trận võ mồm nảy lửa, thân phận của hai người bạn ngoại quốc cũng nhận được sự tôn trọng cần thiết, sau đó hai người mới đi cùng bác sĩ thảo luận tình hình của bệnh nhân.

Lưu Đình Vân thở ra một hơi đầy bức bối trong lòng, cô nhỏ giọng nói với Đường YY – “YY, tớ thật sự không đẩy mẹ anh ta.”

Khi đó hai người nảy sinh mâu thuẫn dẫn đến tranh chấp, không biết xảy ra chuyện gì, mẹ Ben đột ngột té xuống cầu thang.

Lưu Đình Vân bị chuyện xảy ra đột ngột dọa đến mức bối rối.

Trong cơn hoảng loạn cô thông báo tình hình cho Ben, cho tới lúc này đầu óc của Lưu Đình Vân vẫn nằm trong mớ hỗn loạn.

Đường YY đột ngột vén tóc trên trán của Lưu Đình Vân lên.

Lưu Đình Vân muốn cản đã không kịp.

Trong thấy những vết máu ứ đọng trên trán của Lưu Đình Vân, Đường YY hít sâu một hơi, không trách được vừa rồi Lưu Đình Vân sợ người đàn ông kia đến như vậy.

Trước khi cô đến, hai người bạn họ nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trải qua một trận khắc khẩu thì không còn giữ được giới hạn bình thường nữa.

Tất cả sự tín nhiệm, lòng bao dung, tình yêu, sự tôn trọng đều biến mất, thay vào đó là gương mặt đáng ghét của đối phương.

Đường YY xoa xoa tay vào nhau, trước đây cô đã gặp người đàn ông người Pháp lúc này, cũng nghe Lưu Đình Vân kể về anh ta rất nhiều lần, hạnh phúc không thể nào ngụy trang được. Lưu Đình Vân ở cạnh anh ta thật sự hạnh phúc.

Trong lúc nhất thời, Đường YY bỗng dưng trầm mặc xuống.

Lưu Đình Vân cũng không nói gì.

“Cậu đừng suy nghĩ lung tung.” Đường YY nói – “Đợi người tỉnh dậy, thì chuyện gì cũng rõ ràng ra.”

Lưu Đình Vân cười cười tự giễu.

Cách hai người không xa, người đàn ông người Pháp đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Pháp, Lưu Đình Vân nghe không hiểu, nhưng Đường YY nghe rõ ràng, sắc mặt cô bỗng dưng trở nên khó coi vô cùng.

“Cậu ngồi đây chờ tớ.”

Đường YY đứng dậy, bước về phía người đàn ông người Pháp.

Lưu Đình Vân nghe được tiếng nói của Đường YY vang lên, hai người lờ đi qua tiếng lại.

Lưu Đình Vân không thích tiếng Pháp, cũng học không được, khi cô nói tiếng Pháp tựa như đầu lưỡi bị xích lại, không mở miệng nói chuyện được, giọng điệu hai người lại quá nhanh, nghe thôi đã lộn xộn nói gì đến hiểu.

Bỏ qua những suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu mình, Lưu Đình Vân nhìn thấy Ben không ngừng xoa tay múa chân, đây là động tác anh ta thể hiện trong tình huống bị áp chế đến cùng cực.

Sau một khắc, Lưu Đình Vân nhìn thấy Ben ghì chặt cổ tay Đường YY, cô lập tức đứng lên.

một tiếng “Chát” vang lên, Đường YY mạnh tay đánh qua.

Lưu Đình Vân ngu ngơ đứng sững lại, cô chưa bao giờ gặp một Đường YY như vậy, gương mặt lạnh như băng, khí áp quanh người âm trầm như từ địa ngục.

Đến cùng lời nói của Ben khó nghe đến mức nào mà làm cô ấy không chịu được đến mức như vậy? Mối khiến cho Đường YY lộ ra biểu hiện như thế?

Lưu Đình Vân cất bước tới gần, vuốt mặt, lạnh lùng lên tiếng – “Ben, đây là bạn tốt của tôi, anh cũng biết.”

Người đàn ông người Pháp trợn mắt lên nhìn Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân cười lạnh – “Sau khi mẹ anh tỉnh lại, anh thu dọn đồ đạc rồi rút đi đi.”

Đường YY kéo tay Lưu Đình Vân – “Đình Vân, không nên xúc động.”

Lưu Đình Vân nói – “Tớ rất tình tảo.”

“YY, trên đường đến bệnh viện, hai người chúng tớ đã không thể nói chuyện bình tĩnh với nhau.”

Nhưng không ngờ được người đàn ông người Pháp đề nghị muốn cùng Lưu Đình Vân thanh toán tài sản.

Về mặt Đường YY như bị nghẹn lại, hiển nhiên cô bị kinh hãi tột cùng.

Thanh toán tài sản? Hai người vẫn chưa kết hôn, sao có thể đến mức này?

Lưu Đình Vân cũng không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cô cười rộ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói – “Được thôi.”

Hai người ở cùng nhau một năm lẻ ba tháng, cô cũng muốn biết, người đàn ông này có phải nhớ hết tất cả những khoản thanh toán đã chi ra, muốn đem từng món từng món ra tính toán với cô hết thảy.

Và trên thực tế, người đàn ông này lại làm cho Lưu Đình Vân một lần nữa đại khai nhãn giới.

Khi cô được người đàn ông này liệt kê ra từng món từng món ở từng thời điểm, với dáng vẻ đầy nghiêm túc nghiêm cẩn, gương mặt của anh ta khiến cô chán ghét cùng cực.

một người đàn ông tính toán đến trình độ như này, quả là hiếm có.

Lưu Đình Vân có toàn đống phải hàng cực phẩm trên đời.

Người đàn ông này sau khi nói ra tất cả những vật phẩm đã mua ra, còn thì trả lại, không còn thì quì ra giá, Lưu Đình Vân giận quá hóa cười, cô không hỏi thêm bất cứ điều gì, tất cả những món anh ta tặng cho mình cô xem như rác rưởi ném trả lại cho anh ta.

Ben bắt chéo đôi chân dài, bộ dạng như một quý ông lịch lãm – “Nhà là của em, tôi sẽ trả tiền thuê nhà.”

Lưu Đình Vân nhìn anh ta như người bị bệnh thần kinh, muốn nhào lên tát anh ta vài cái, cô lúc này hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình thương tâm khổ sở ra sao, mà chỉ cảm thấy buồn cười.

Và cũng cảm thấy mình may mắn.

Khi phát hiện ra điều này thì cũng không tính là quá muộn.

Đường YY không tiện can thiệp vào, cô ngồi ở phòng khách, trong lòng không yên.

Sau một lúc, Lưu Đình Vân bước ra, người đàn ông người Pháp cũng mang theo hành lý của mình rời khỏi.

Khi đóng cửa lại, Lưu Đình Vân đến ngồi bên cạnh Đường YY – “Hôm nay tớ thực sự ghét anh ta vô cùng.”

“Ngay cả chiếc váy mấy tháng trước anh ta tặng cho tớ đến bây giờ anh ta vẫn còn nhớ giá tiền.”

Khóe miệng Đường YY giật giật.

“Tớ đúng là bị thiệt.” Lưu Đình Vân chắc lưỡi – “Trí nhớ của tớ quá kém.”

Đường YY hỏi – “Có cảm thấy khó chịu không?”

“không khó chịu.” Lưu Đình Vân thở dài – “Trước hôn nhân thấy được bộ mặt thật của một người đàn ông, đối với tớ mà nói là một điều may mắn.”

Hơn một năm ở cạnh nhau, chẳng khác nào một người bạn qua đường.

“Xem như là tùy duyên đi.”

Lưu Đình Vân buộc tóc lên – “đi, hai chúng ta ra ngoài kiếm gì ăn đi.”

Đường YY xoa xoa ấn đường, tựa như bản thân đã quên mất điều gì mà vẫn không nghĩ ra.

Buổi chiều, khi Ben tìm đến Lưu Đình Vân, nói cho cô biết mẹ anh ta ở bệnh viện đã tỉnh, hơn nữa bà đã nói cho anh tình hình thực tế như thế nào.

“anh thật sự xin lỗi.”

Sau khi nói xong thì bước tới ôm Lưu Đình Vân, điệu bộ như muốn hôn cô.

Lưu Đình Vân đẩy Ben ra.

Ben cúi đầu, lưng khom xuống, anh ấn bả vai Lưu Đình Vân, nhìn thật sâu vào mắt cô, ánh mắt anh ta như biển rộng sâu thẳm, đầy thâm tình trong đôi mắt ấy.

Đường YY đứng ngoài quan sát, không thể không thừa nhận, người đàn ông người Pháp này rất có mị lực.

Nhưng là một người không phân biệt tốt xấu động tay động chân, quả thật là một người không thích hợp để gắn bó dài lâu.

Lưu Đình Vân ôm cổ người đàn ông người Pháp, thừa dịp anh ta không chú ý, hung hăng lên gối.

"FUCK!"

Người đàn ông người Pháp đau đến mức phát điên.

Lưu Đình Vân kéo tay Đường YY quay về nhà.

Lúc rạng sáng, Đường YY nằm trên giường, đột nhiên nhớ ra điều gì, cô lập tức mở túi xách, cầm di động lên nhìn, thấy trong điện thoại có mười cuộc gọi nhớ, tất cả đều là Tần Chính gọi đến.

Đường YY vuốt vuốt mái tóc, cho đến khi cô ý thức được mình đang làm gì thì điện thoại đã gọi qua đầu dây bên kia.

Chuông reo tiếng đầu tiên đã có người nhắc máy, nhanh đến mức tựa như đối phương lúc nào cũng cầm điện thoại trên tay, đã chờ thật lâu, thật lâu.

"Di động để ở chế độ im lặng." – Đường YY mở miệng giải thích trước – "Em vừa nhìn thấy báo cuộc gọi nhớ."

Thành phố C lúc này đang là buổi sáng, chuông reo lập tức có người nghe máy, chỉ sợ anh đã một đêm không ngủ.

Giọng nói cất lên từ đầu dây bên kia, âm thanh khàn vô cùng – "Khi nào em về?"

Đường YY xoay người, nằm lỳ xuống giường – "Em muốn ở đây vài ngày."

cô vừa nói xong, trong óc đột nhiên hiện lên hình ảnh người đàn ông bên đầu dây bên kia đang nhiu mày hút thuốc

"Vài ngày là bao lâu?" Tần Chính trầm giọng hỏi – "Hai ngày? Ba ngày?"

Đường YY bị anh ép hỏi cảm thấy thật bất đắc dĩ – "Ngày kia em sẽ về."

Giọng nói của Tần Chính càng trầm xuống – "Ngày kia?"

Đường YY nghe thấy tiếng nói không nhanh không chậm bên đầu dây kia, cảm thấy bản thân mình hơi uể oải.

Cho đến khi có một cụm từ chui vào màng nhĩ của cô thì cơn buồn ngủ lập tức bay biến đâu mất – "Hẹn hò?"

Tần Chính đáp – "Ừm."

anh hi vọng hai người sẽ giống như tất cả những đôi trai gái yêu nhau trên đời này, cùng nhau đi xem phim, cùng nhau đi mua sắm, cùng nhau đi dạo, cùng nấu ăn.

"anh...lần đầu tiên làm những việc thế này, nếu em thấy có gì không ổn, nói cho anh biết."

Đường YY sờ sờ tìm ly uống miếng nước, cô cũng lần đầu làm những chuyện như thế này á.

"anh quên mất." Tần Chính cúi đầu nở nụ cười, trong tiếng cười của anh không nén được sự sung sướng – "Em cũng là lần đầu tiên."

Làm bầm vài câu, Đường YY nói – "Bên này đang là rạng sáng."

Tần Chính vẫn cười như cũ – "Ngủ ngon."

Nhưng anh không có ý định cúp máy.

Đường YY nghe tiếng hít thở từ đầu dây bên kia vọng vào tai mình, dần dần thiếp đi.

Buổi sáng, Đường YY còn mơ mơ màng màng nhìn di động của mình, phát hiện điện thoại đã hết pin, cô lẩm bầm – "Chẳng lẽ mình ngủ không tắt điện thoại đến mức hết pin?"

Ngoài cửa vang lên tiếng nói của Lưu Đình Vân – "YY, Tần Chính đến đây."

Đường YY nghe không rõ – “Ai?”

Lưu Đình Vân cười nói – “Tần Chính.”

Động tác chỉnh sửa lại quần áo lúc vừa ngủ dậy của Đường YY dừng lại.

“anh chàng này, cậu vừa đến đây một ngày thôi anh đã đuổi theo đến tận đây rồi” – Lưu Đình Vân giục cô – “Nhanh đi, mau ra đây, tớ không chịu nổi khí áp phát ra từ anh ta.”

Đường YY bước ra ngoài, dùng ánh mắt hỏi thăm Tần Chính.

Tần Chính nhét tay vào túi, đôi môi mỏng mở ra đóng lại, phun ra vài chữ - “Đến hẹn với em.”

Đường YY ngạc nhiên – “anh không nói là hôm nay.”

Tần Chính bấu môi một cái – “Có.”

Đường YY hoang mang, tối hôm qua anh có nói sao?

Chuyện đó hình như lúc này không còn quan trọng nữa, quan trọng là hình như cô không có đồng ý thì phải?

Cánh tay dài của Tần Chính vươn qua, anh đem người con gái anh mong nhớ cả một đêm ôm vào trong ngực, khắc chế cảm xúc của bản thân mình muốn xiết chặt cô đến tận xương vào người mình xuống.

Đường YY cảm giác đôi tay Tần Chính cọ cọ lên người cô, cảm giác ấy xuyên qua áo sơ mi khiến cô cảm thấy mất tự nhiên vô cùng.

cô đè tay Tần Chính lại, gỡ nó ra.

Tần Chính nhú mày lại thành khe rãnh, anh dùng sức gấp đôi ôm Đường YY, lần này thì cô muốn tránh cũng tránh không thoát.

Tiếng ho khan bỗng vang lên phá vỡ bầu không khí áp lực trong phòng, Lưu Đình Vân cười nói – “À, tôi có hẹn với bạn, hai người...”

Đường YY nhú mày – “không phải cậu nói với tớ là sáng nay sẽ đi trang trại làm rượu hay sao?”

“A?” Lưu Đình Vân nháy mắt – “Trang trại làm rượu?”

cô nhìn qua Tần Chính, âm thầm quan sát thần sắc của anh.

trên mặt Tần Chính không có biểu hiện gì, nhìn không ra anh có nổi giận hay không.

Đường YY sờ sờ khuyên tai xanh ngọc của mình – “Vậy đi trang trại làm rượu trước đi.”

Nửa câu sau cô không nói tiếp.

Nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng.

Lập tức Lưu Đình Vân thấy được đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ của Tần Chính càng thêm âm trầm.

Hơi thở lạnh lùng quanh người anh cũng trở như nhu hòa hơn.

một lúc lâu sau, Lưu Đình Vân mới hoàn hồn trở lại.

“Vậy tớ đi gọi điện thoại.”

Tiếng bước chân vừa biến mất, Tần Chính lập tức ôm Đường YY, giam cô trong vòng tay của mình, cầm anh để trên đỉnh đầu cô.

“Tối hôm qua em có mơ thấy anh không?”

“Hôm qua không có nằm mơ.”

Vẻ mặt của Tần Chính xụ xuống, anh thở dài, tựa như bản thân đáng thương vô cùng – “Em không ở cạnh, anh không ngủ được.”

Đường YY nói – “Quen rồi thì sẽ hết.”

Tần Chính thấp giọng nói – “anh không muốn quen.”

Đường YY hết cách với anh.

nói chuyện xong, Lưu Đình Vân mang Đường YY và Tần Chính đi xem trang trại rượu của cô.

Xe chạy không đến mười phút đồng hồ, Tần Chính tựa đầu vào Đường YY, hô hấp đều đặn.

Lưu Đình Vân nhìn qua kính chiếu hậu, nhỏ giọng hỏi – “anh ta ngủ thiếp đi?”

Đường YY lèm một tiếng, hơi thở của anh phun lên cổ cô, làm cô ngứa vô cùng, cô xê dịch thân mình, nhưng eo bất thành linh bị ôm chặt, buộc cả người cô lại.

“Đừng động đấy.” Người đàn ông đó mắt vẫn nhắm lại, lông mi dài rũ xuống, quảng thâm do không nghỉ ngơi tốt hoàn toàn phô bày ra bên ngoài.

Cho dù bản thân anh đang ngủ thiếp đi, cũng giữ lại một tia ý thức, bảo đảm cô vẫn ở cạnh anh.

Đường YY không cử động nữa, tay chân cô tê dại.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

không biết qua bao lâu sau, Lưu Đình Vân chuyển tay lái, cô đột nhiên hỏi – “YY, cậu thích Tần Chính không?”

Tuy là câu hỏi nhưng lại hỏi bằng giọng điệu chắc chắn.

Có một số việc, người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê.

Từ ánh mắt của Đường YY nhìn Tần Chính có thể nhìn thấy được được điều đó, ánh mắt cô không còn giống như trước kia, không còn phản cảm và chán ghét.

Đường YY im lặng, rất lâu sau cô mới nghe thấy giọng nói của chính mình cất lên – “Phải, thích.”

Hơi thở của người đàn ông bên cạnh ngưng một nhịp, nhưng lại khôi phục rất nhanh như lúc ban đầu.

Lưu Đình Vân không lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, mà là vẻ lo lắng – “Tần Chính có nói với cậu người phụ nữ anh ta tìm là ai không?” Người đó giống Đường YY như tạc, cô nhớ rất rõ.

Sắc mặt Đường YY cứng đờ – “không có người phụ nữ đó.”

Trong giọng nói của cô đầy vẻ áy náy – “Đình Vân, là tớ lừa cậu.”

“Người phụ nữ đó là tớ.”

Lưu Đình Vân sững sờ – “Tớ đã bảo mà, làm gì có người giống như vậy...”

“Vậy cậu và Tần Chính thật sự là dây dưa không rõ.”

Lưu Đình Vân không hỏi những chuyện đã xảy ra với Đường YY, mặc dù Lưu Đình Vân là một người hiểu kỳ, nhưng cô không muốn vạch trần vết sẹo của Đường YY, đành tự để bản thân tiêu hóa lòng hiểu kỳ của chính mình.

Đường YY nhắm mắt lại – “Cho nên tớ và anh ấy biết nhau.”

“Cả đời người nói dài thì cũng dài, nói ngắn thì cũng sẽ rất ngắn.” Lưu Đình Vân nói – “Tớ nhìn Tần Chính thế này, anh ta căn bản không thể rời khỏi cậu.”

Đường YY cong khóe môi – “Tớ biết rõ điều đó.”

“anh ấy không rời bỏ tớ, tớ cũng không có cách rời khỏi anh ấy.”

Lưu Đình Vân nhìn vào kính chiếu hậu, cô phát hiện khi Đường YY nói những lời kia thì vẻ mặt của cô ấy đang vui cười, không có bi quan, càng không có sự tự giận.

Người với người, uống nước tự biết ấm lạnh, ai cũng không hiểu được cảm nhận của Đường YY ngoại trừ bản thân cô ấy.

Lưu Đình Vân chợt nhớ ra điều gì, bật thốt – “Hôm nay cậu và anh ta hẹn hò mà, chuyến đi này cũng là một dịp.”

Mình hẹn hò với Tần Chính, bản thân Đường YY không tưởng tượng nổi ra tình cảnh sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Không cho anh chạm vào

Xe chạy đến trang trại rượu, tay chân Đường YY tê dại, cô đẩy đẩy người đàn ông ngủ trên cả đoạn đường dài dầy.

“Đến nơi rồi?”

Tần Chính lười biếng mở mắt ra, mặt anh chôn trên cổ Đường YY nhe nhằng cọ xát.

Động tác trong vô thức của anh khiến bầu không khí trong xe thay đổi.

Lưu Đình Vân nháy mắt về phía Đường YY, cô xoay người bước xuống xe trước.

Đường YY nhận lấy ánh mắt đầy ái muội của Lưu Đình Vân, cảm thấy bản thân mình không còn gì để nói.

Hai tai cô nóng lên, Tần Chính hôn lên vành tai cô, mút lấy nó một cách không mạnh không yếu.

Đường YY hít sâu một hơi, cô nhéo lên bàn tay đang muốn duỗi sâu vào trong áo mình – “anh muốn làm gì?”

Giọng nói Tần Chính khàn khàn, ẩn chứa dục vọng đầy lôi cuốn – “Muốn làm em.”

Từ lúc chính tai anh nghe được tiếng “thích” kia, máu trong người Tần Chính sôi trào, có trời mới biết anh phải dùng biết bao nhiêu sức lực mới có thể khắc chế bản thân không lập tức ập đến hôn cô, âu yếm cô, mà phải tiếp tục giả bộ ngủ, tựa như không nghe thấy gì hết.

Về mặt Đường YY lạnh lùng băng sương.

Tên già này càng ngày càng vô sỉ.

Sau lưng cô đột ngột chợt lạnh, Đường YY thấy Tần Chính nhìn mình không chớp mắt, ánh mắt anh thâm trầm không nói nên lời, trong đó có điều gì đó phun trào mãnh liệt khiến cho tóc gáy cô dựng đứng lên.

Phát hiện cô đang sợ, Tần Chính bỗng dừng thói lui, anh dựa lưng vào ghế da, cười mê hoặc – “Đừng tức giận, anh chỉ đang nhớ lại một số chuyện.”

Sắc mặt của Đường YY cũng không chuyển biến tốt đẹp, bởi vậy cô cảm thấy nguy cơ vẫn còn tồn tại.

không biết vì sao, cô cảm thấy người đàn ông này muốn đem cô ra ăn tươi nuốt sống.

“không cho anh chạm vào, cũng không cho anh tưởng tượng sao?” Tần Chính duỗi tay sửa sang lại cổ áo của Đường YY, lòng bàn tay anh xẹt qua cổ cô, rồi đến xương quai xanh, anh mở miệng, giọng nói từ tính có vài phần tử thần thờ dài – “Rất đau lòng.”

Ánh mắt lạnh lùng của Đường YY quét qua, mặt không đỏ tim không nháy – “anh tự mình xoa xoa.”

Mặt mũi Tần Chính đen thui, anh cười bỏ hai nút áo sơ mi trên người, hầu kết lẫn lên lộ xuống, anh tựa người lại gần, đôi môi chạm vào vành tai Đường YY – “Em giúp anh, được không?”

âm thanh cuối cùng vọng ra từ cuống họng, vô cùng gợi cảm, quyến rũ và dụ hoặc, rất dễ khiến người khác ý loạn tình mê, không kiềm chế được cảm xúc của bản thân mình.

Đường YY quay đầu lại, nhanh chóng mở cửa xe, không quên quăng lại một câu cho anh – “Khi nào đầu óc tỉnh táo rồi xuống xe.”

Tay Tần Chính chống thái dương, lắc đầu cười cười.

Chỉ có người con gái này mới có thể hành hạ anh đến mức này.

Dường như nhớ ra điều gì đó, khóe môi Tần Chính giương cao, trong đôi mắt anh ánh lên tình cảm ôn nhu.

Mắt anh khép hờ, tự bản thân lẩm nhẩm lại từ “thích” kia, trong ngực anh như có một luồng nước ấm len đến toàn thân.

Loại cảm giác tốt đẹp này khiến Tần Chính không kiềm chế được, nụ cười bật ra trên khóe môi.

anh đang chờ cô tiếp nhận anh, chờ cô yêu anh.

Đến ngày đó, Đường YY không còn dè chừng anh, không còn cố kỵ, chần chừ, sợ hãi, khi đó cô sẽ đứng trước mặt anh, rõ ràng rành mạch, khi đó cô sẽ nói cho anh biết, cô thích anh, cô muốn cùng anh trải qua quãng đời còn lại.

Đường YY và Lưu Đình Vân đứng giữa vườn nho mênh mông hưởng thụ cảnh đẹp trước mắt.

“Sao rồi? Mọi chuyện ổn không?”

“Rất tốt.”

Lưu Đình Vân nói – “Trước kia tớ không biết uống rượu nho, trang trại làm rượu này là lấy từ ý tưởng của Ben.”

Đường YY nhìn trang trại phía sau lưng – “không định mở nhà hàng sao?”

Lưu Đình Vân lấy sợi tóc rối ra – “Vài năm nữa xem sao.”

Lần đầu tiên Lưu Đình Vân gây dựng sự nghiệp, khó khăn tầng tầng, Ben đã giúp cô rất nhiều, cung cấp cho cô tài nguyên ở nhiều phương diện khác nhau, nhiều lần khích lệ cô, hướng dẫn cô vào thế giới của rượu vang.

Từ từ, Lưu Đình Vân cô dần dần trầm mê vào nó.

hiện tại trang trại rượu nho đang vận hành ổn định, ngày càng tốt, thiquan hệ của hai người lại bị đóng băng.

Đường YY hí híp mắt, rồi bỗng sáng rực lên – “Nho chín!”

Về mặt Lưu Đình Vân thoải mái – “Đến mùa rồi.”

“Dây nho này rất ngọt, dây phía bên kia có chút chua, lát nữa cậu nếm hết xem.”

Đường YY rất hào hứng – “Được.”

Lưu Đình Vân nhìn về phía xe – “Tần Chính còn ngồi trong xe làm gì vậy?”

Về mặt Đường YY có chút kỳ lạ.

“Có lẽ là đang gọi điện thoại.”

Lưu Đình Vân nghi ngờ nhìn Đường YY, Đường YY bị cô nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên.

“Đình Vân, nơi này cậu chỉ trồng nho thôi sao?”

“Đỏ và xanh đều có trồng.” – sự chú ý của Lưu Đình Vân bị dời đi – “Tớ nhớ là cậu thích vang trắng phải không?”

“Đợi lát nữa tớ lấy vài bình cho cậu thưởng thức, nếu cậu thích uống thì mang về một ít.”

Đường YY cười nói – “Vây tớ không khách sáo.”

Cửa xe mở ra, Tần Chính bước xuống, hai đầu lông mày bao hàm loại khí chất chững chạc và lãnh đạm, cao quý lạnh lùng, cực tuyệt người khác ngoài ngàn dặm, khác một trời một vực với người đàn ông không có tiết chế lúc này.

anh sai bước lại gần Đường YY, ngẩng đầu nói – “đi thôi.”

Đường YY hờn anh một cái, Tần Chính ngoéo khóe môi với nàng một cái, bộ dạng ôn tồn lễ độ.

Tiếng di động vang lên, Tần Chính đi chậm lại vài bước lùi về phía sau nghe điện thoại, biểu cảm trên mặt không chút thay đổi, nhưng trong giọng nói lại âm trầm không có chút nhiệt độ.

Đường YY và Lưu Đình Vân đi ở phía trước.

“anh ta bây giờ làm gì cũng hỏi ý cậu sao?”

“Đúng vậy.” So sánh với con người trong quá khứ, tốt hơn khá nhiều.

“Vây còn được.” Lưu Đình Vân nhỏ giọng nói – “Loại người như Tần Chính, luôn có thói quen được người khác ngưỡng mộ, luôn ở vị trí cao cao tại thượng, luôn thích khống chế mọi thứ trong tay, phải từ từ dạy dỗ mới được.”

Đường YY nghe thấy một từ quý dị, cô hỏi lại – “Dạy dỗ?”

Lưu Đình Vân gật đầu – “Đúng vậy.”

Lưu Đình Vân vừa muốn cất cao giọng thao thao bất tuyệt thì đột ngột im bặt.

“Tớ lúc nào cũng thất bại, chưa khi nào thành công.” – Về mặt Lưu Đình Vân đầy vẻ tiếc nuối – “không có kinh nghiệm để truyền đạt lại cho cậu.”

Lưu Đình Vân nhếch miệng cười – “Bạn tốt, cậu chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.”

Mặt Đường YY đờ lại.

Muốn cô dạy dỗ Tần Chính, chỉ sợ đây là vấn đề khó khăn lớn nhất mà cô từng gặp phải.

Hơn nữa, một loại gạo nuôi ra trăm loại người, không thể nào nhất nhất đúng như sách giáo khoa đi tu chính, hiệu chỉnh, cải biến.

Vì Lưu Đình Vân đã thông báo từ trước, nên nhân viên trong trang trại đã sớm chuẩn bị và mang rượu nho đến.

Đường YY nhấp một ngụm rượu nho, để cho vị chua khuếch tán ở đầu lưỡi, từ từ thẩm thấu rồi vị ngọt lan ra.

“Đến thứ bảy trang trại sẽ tổ chức một buổi hoạt động phẩm rượu.” – Lưu Đình Vân lắc nhẹ ly rượu – “Cậu có muốn ở lại tham gia không?”

Đường YY trầm ngâm, vậy là hai ngày sau – “Cũng được á.”

Hai người chạm cốc, vừa nói vừa cười, Tần Chính ngồi trên ghế, ánh mắt anh luôn luôn không rời khỏi Đường YY.

đi dạo một vòng trang trại rượu, Đường YY và Tần Chính rời đi.

“Hương vị của vang trắng ở đây thật được, em rất thích.”

Tần Chính nghiêng đầu nhìn cô, không nói.

Đường YY lái xe – “Em dự định cùng hợp tác với Lưu Đình Vân.”

Lông mày Tần Chính nhú lại vài phân, đường cong sắc bén – “À?”

anh nhích người đến gần hơn – “Em không thuyết phục anh gia nhập liên minh sao?”

“Thuyết phục anh?” Đường YY cảm thấy vô cùng cổ quái, cất tiếng hỏi – “Sao? anh cũng có hứng thú?”

Nếu như SLM đầu tư, quả thật là có lợi rất lớn cho trang trại rượu nho.

Tần Chính thản nhiên nói – “anh không có hứng thú với rượu vang.”

“Nhưng hứng thú đối với em vĩnh viễn không bao giờ giảm.”

một lát sau, Đường YY gọi điện cho Lưu Đình Vân đem chuyện nói rõ.

Lưu Đình Vân nghe được Đường YY và Tần Chính muốn đầu tư, cô kích động thiếu chút nữa làm ngã ly rượu.

“Hay là hai người nhập cổ phần đi, mặc dù trước mắt trang trại rượu nho của tớ không có gì đặc sắc, nhưng tớ rất có lòng tin với nó, tương lai nhất định có thể có chỗ đứng trong ngành.”

“không được, chúng tớ không phải là người lành nghề trong việc kinh doanh rượu.” – Đường YY nói đùa – “Chỉ muốn thu tiền thôi.”

Lưu Đình Vân chao ôi một tiếng, tiền trong tay cô đã đập hết vào trang trại này vào giai đoạn trước, sao hai người này có thể như cứu tinh giải nạn khó khăn cô thế này.

“Tối nay tớ mời hai người ăn cơm, lúc đó sẽ nói cặn kẽ chi tiết.”

Trước khi tắt điện thoại, Lưu Đình Vân chợt nhớ ra điều gì – “YY, hôm nay hai người định đi xem phim phải không? Tớ đề cử vài rạp chiếu phim cho cậu nhé: Electricme ở hàng đầu tiên là giường dành cho hai người nằm xem phim, cảm giác mới lạ vô cùng, còn có The Lexi, vừa bí ẩn vừa tình cảm, có kèm theo rượu vang rất...”

“Cất.”

Đường YY nhấn nút tắt điện thoại.

Khóe mắt cô liếc nhìn qua Tần Chính đang cúi đầu lướt điện thoại, rồi thu lại tầm mắt của mình, có lẽ anh ấy không nghe thấy.

Tần Chính nghe thấy.

một chữ cũng không sót.

Hơn nữa đang lướt điện thoại tìm thông tin từng rạp chiếu phim lớn ở Luân Đôn.

Ánh mắt anh dừng lại đoạn quảng cáo giới thiệu giường thiên nga dành cho hai người, Tần Chính tuyệt đối không muốn người khác nhìn thấy Đường YY nằm trên giường.

Cho nên rạp chiếu phim đó không nằm trong sự chọn lựa của anh.

Với lại, cho dù muốn ngủ, thì hai người bọn họ có thể đóng cửa lại ngủ, cần gì ngủ trước mặt công chúng.

Sau khi chọn được rạp chiếu phim, Tần Chính lại tìm thông tin xem phim hiện tại đang chiếu là phim gì, xem phản hồi của công chúng ra sao, tránh phải việc xem nhầm một bộ phim nát.

Lần đầu tiên anh đi xem phim cùng một người con gái, cảm giác xa lạ vô cùng, có chút kích động, có chút hưng phấn, có chút căng thẳng và cũng có chút kích thích.

Ở trung tâm mua sắm tráng lệ, nơi thời thượng và tiền tài hòa hợp với nhau, sau khi đi dạo hơn nửa giờ, Tần Chính giữ Đường YY lại – “Em không mua gì sao?”

Đường YY nói – “không có gì muốn mua.”

Lông mày Tần Chính nhíu lại, tựa như việc Đường YY không mua được gì đó khiến anh vô cùng khó chịu.

“Túi xách, giày, quần áo, trang sức, tất cả đều không muốn mua?”

Đường YY đáp trả hai chữ - “không thiếu.”

Tần Chính vỗ trán, đáp án của cô hoàn toàn nằm trong dự đoán của anh.

Đôi mắt của anh khẽ nhếch, im lặng nhìn Đường YY.

Khóe môi Đường YY khẽ động đậy – “Nếu đã không mua được gì, vậy thì rời khỏi nơi này đi.”

Giọng điệu Tần Chính nguội lạnh – “anh muốn mua.”

Đường YY ngẩng đầu – “Cái gì?”

Vài phút sau, hai người đứng trước một cửa hàng quần áo độc quyền dành cho phái nam.

Nhân lực của nhân viên trong cửa hàng xuất sắc vô cùng, nhiệt tình giới thiệu cho Tần Chính vài kiểu trang phục, trên gương mặt xinh đẹp lại thoáng đồ ùng.

“Tiên sinh, với vóc dáng của ngài, những kiểu dáng này rất thích hợp.” – Nhân viên cửa hàng không nói ngoa, cô hoàn toàn nói thật, chân dài như vậy, dáng người lại đẹp, khiến người khác không không chế được nhìn nhiều thêm vài lần.

Hai tay Tần Chính nhét vào túi, anh nhìn qua ý bảo Đường YY xem quần áo cho mình.

Đường YY chỉ nhìn một cái rồi nói – “nhỏ.”

cô nói ra một cái số đo.

Hành vi của cô là vô thức, quen thuộc thành một loại bản năng của mình.

Người trong cuộc thì không thấy gì, người ngoài thì cảm thấy kinh ngạc.

Đáy mắt Tần Chính thoáng chốc sâu thẳm, trong ánh mắt đó tình cảm ôn nhu đang lưu chuyển.

Trước mắt Đường YY bỗng dưng xuất hiện một bóng râm, hơi thở mát lạnh đột ngột xông đến.

Môi cô khẽ nhếch, âm thanh trong cổ họng còn chưa kịp nhảy ra đã bị chặn lại, sau đó là hương vị của Tần Chính xộc vào trong đó trộn lẫn hương vị thuốc là nhẹ nhẹ.

Tay anh ôm ngang hông áo sơ mi cô, nhiệt độ nóng hổi, Đường YY càng phản kháng, thì sức mạnh của Tần Chính càng tăng.

Tuyệt đối đầy áp bức và không chế.

Gương mặt của nhân viên trong cửa hàng lập tức thay đổi thành màu rực rỡ, đến khi kịp phản ứng lại thì vội vã đi lấy quần áo.

Đến khi hít lại được không khí vào lồng ngực, Đường YY trừng mắt nhìn Tần Chính, đôi mắt cô vì kích động mà đỏ ửng, còn có một chút ẩm ướt.

Ngực cô phập phồng lên xuống kịch liệt, người đàn ông này không chịu để ý hoàn cảnh xung quanh là gì, xúc động đến mức này, căn bản không là loại người trầm ổn, lãnh khốc, lúc nào cũng lý trí – tóm lại không phải là một Tần Chính lúc trước cô biết.

“anh phát điên phải không?”

“Đúng vậy.” Tần Chính để lại cánh môi Đường YY, xóa đi vết ẩm ướt còn vương lại – “đã nổi cơn điên từ rất sớm.”

Đường YY muốn bỏ đi thì lại bị anh kéo lại.

“Xin lỗi, vừa nãy anh không nhận được.” – Đầu lưỡi Tần Chính quét qua vách miệng – “Lần sau không được cần anh.”

Phát hiện thấy vài nhân viên trong cửa hàng đang đỏ mặt nhìn qua phía bên này, Đường YY ngại tới mức muốn đào một cái hố mà nhảy xuống.

Tần Chính một tay cầm quần áo, tay còn lại kéo Đường YY bước đi – cô bước đi trong ánh mắt vừa soi mói vừa hâm mộ của mọi người.

Sau đó Tần Chính lại kéo Đường YY đi mua đồ đặc từ trên tới dưới cho cô.

Đường YY nhìn bao lớn bao nhỏ trên tay anh – “anh nhiều tiền tới mức không có chỗ tiêu xài phải không?”

Nụ cười thấp thoáng trên mặt Tần Chính, rất dễ biết để biết rằng tâm tình anh lúc này khá tốt.

Hai người đi đến tiệm bánh ngọt, đi dạo đông dạo tây một lúc lâu, hai người mới ngồi trong rạp chiếu phim.

Cảm giác đầu tiên của Đường YY là thật trống trải.

Tần Chính lấy mắt kính xuống, vuốt vuốt tóc rồi lại đeo lên.

Sau vài chục phút quảng cáo, phim được bắt đầu, là một bộ phim tình cảm kinh dị, bầu không khí có chút rờn rợn, bầu không khí không thích hợp ngay từ lúc ban đầu khiến người xem cảm thấy căng thẳng thần kinh.

cô bé nữ sinh bên cạnh bỏ nhào vào lòng bạn trai, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Bạn trai vừa ôm vừa hôn, ôn nhu trấn an cô bé.

Thu hồi lại ánh mắt, gương mặt Tần Chính xụ xuống, người con gái ngồi bên cạnh anh lạnh nhạt vô cùng.

cô cho rằng Tần Chính bị tình huống bên cạnh ảnh hưởng, nên cất tiếng nói – “Chỉ là hiệu ứng thôi.”

Tần Chính được an ủi mà dờ khóc dờ cười – “anh biết.”

anh thừa nhận, bản thân mình ghen tỵ với thằng nhóc bên cạnh.

Nếu như Đường YY cũng bỏ nhào vào lòng anh thì tốt biết bao.

Có lẽ do không phải là cuối tuần, nên người xem chỉ có 1/3 rạp, còn trống hơn phân nửa rạp.

trên màn hình lớn không có phụ đề của phim, chỉ cần thất thần thì có thể không theo kịp nội dung phim.

Chỗ ngồi tùy ý chọn, Đường YY và Tần Chính ngồi ở một góc xó xĩnh cô uống ly nước cóc-tai được nhân viên phục vụ đưa đến, mắt thì dán chặt vào màn hình.

So với những người đàn ông lười nhát như không có xương, ngồi rung chân, nghiêng người dựa vào thành ghế thì Tần Chính ngồi thẳng lưng, tư thế vô cùng đoan chính.

anh dịch người về phía Đường YY, thấy cô không có chút ý hợp tác nào, một chút ý tứ dựa vào anh cũng không có, anh dứt khoát ấn đầu cô lên vai mình.

Đường YY vừa muốn giãy giụa, thì nghe thấy giọng nói đầy mệnh lệnh cất lên trên đầu mình – “Đừng động đây.”

Khóe miệng cô giật giật – “Ngồi thế này em không thoải mái.”

Tay Tần Chính luồn qua eo cô siết chặt lại – “Dựa vào một lúc là thoải mái.”

một lúc sau, giọng anh nhỏ xuống rất nhiều – “Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần tiên anh hẹn hò, có điều gì anh làm không tốt, em nói cho anh biết.”

Dần dần, anh cảm giác người con gái trong lòng mình không còn mất tự nhiên nữa, Đường YY chủ động nhích người lại gần Tần Chính, mí mắt trầm xuống.

anh cảm giác trên cổ mình bị ẩm ướt, cơ thể Tần Chính chấn động, hô hấp hơi nặng nề, anh khàn giọng nói – “Đừng làm rộn.”

Nhưng anh chợt phát hiện có điều gì đó không bình thường, Tần Chính cúi đầu nhìn lại, mặt anh đen thui – Người con gái trong lòng anh ngủ thiếp đi, còn chảy nước miếng, vậy mà anh còn tự cho là cô đang hôn anh.

Cảm giác căng thẳng phấn khích nửa ngày, chuẩn bị kéo người vào xe “xử lý” thì ai ngờ là bản thân mình tự mình đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đây không phải là tình yêu

Sau khi phim kết thúc, người xem phim thỏa mãn rời khỏi rạp.

Đường YY và Tần Chính vẫn ngồi ở vị trí cũ, người thì ngủ thiếp đi, người thì xem người kia ngủ, ai cũng không để ý đến phim chiếu gì, có gì hay ho không.

“Kết thúc phim là kết thúc mở.” Tần Chính thân nhiên nói – “Có dấu hiệu sẽ có phần hai.”

Đường YY che miệng ngáp một cái – “anh có xem?”

“không xem.” – Tần Chính nói tình rui – “trên mạng nói vậy.”

Khóe miệng Đường YY mím mím cười cười.

Ánh sáng trong rạp khiến cô buồn ngủ, nếu không cô cũng không ngủ say như vậy.

Bất thành linh, Đường YY nghe Tần Chính nói – “Bình thường em ngủ sẽ không chảy nước miếng.”

Tần Chính đưa tay, gạt nhẹ cổ áo của mình, trên đó còn có vết nước.

Đường YY sửng sốt, cảm thấy rất lúng túng.

Tần Chính đứng dậy – “đi thôi.”

Nhìn Đường YY còn đứng đăm chiêu, anh cúi người, kéo cô vào lòng mình.

Hai người đi vào nhà hàng, ăn món Pháp, nhìn quang cảnh sông Times.

Lưu Đình Vân gọi điện thoại tới, Đường YY nói hai người đang dùng bữa tại nhà hàng, nên sẽ về khá trễ.

“Vậy cũng tốt, chú ý an toàn.”

Hai người ở trong thành phố trong đoạn thời gian ồn ào náo động nhất của đêm, khi Đường YY và Tần Chính trở lại nhà của Lưu Đình Vân, thì Lưu Đình Vân đang ngồi ở phòng khách chờ hai người.

Bất lấy cơ hội, Lưu Đình Vân tóm Đường YY hỏi chuyện hai người làm gì cả ngày.

Đường YY ngồi bên cạnh vừa rót nước vừa nói – “Như mọi người.”

Lưu Đình Vân tròn mắt – “Như là như thế nào?”

Đường YY nhấp một ngụm nước đun sôi để nguội, cảm giác nhột nhạt được cuốn trôi đi – “không có lúng túng như tớ nghĩ.”

Lưu Đình Vân cười đến bả vai rung rung – “Vậy có nghĩa là khá tốt.”

Đường YY không phân bác.

Từ chỗ ngoặt, người đàn ông cao lớn bước ra ngoài.

nói giản lược về chuyện đầu tư, ba người ai về phòng nấy.

Đêm càng về khuya, tiếng động nhỏ cũng bị phóng đại lên.

Tiếng máng chửi từ lầu dưới truyền lên, Đường YY dừng lại động tác lau tóc, rồi cô lại tiếp tục.

Tần Chính cảm máy sấy bước lại gần – “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đường YY hỏi – “Có lẽ Lưu Đình Vân đang tranh cãi với Ben.”

Tần Chính nhướn mày, không hỏi thêm gì nữa.

Tiếng máy sấy vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Đường YY có thể cảm giác được đầu ngón tay của Tần Chính thông thả luồn qua từng sợi tóc của mình, ma sát da đầu của cô, động tác không mạnh không yếu.

cô thoải mái híp mắt lại, cả người cảm thấy hơi mệt mỏi.

Giọng nói của anh đột ngột vang lên trên đầu cô – “anh muốn uống trà.”

Đường YY dùng tay chống đầu – “Khuya lắm rồi.”

Nhìn từng sợi tóc mềm mại của cô len giữa ngón tay của mình, Tần Chính mím môi – “không uống anh không ngủ được.”

Trong giọng nói của anh có tiếng thở dài trong im lặng.

Đường YY nghiêng đầu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Tóc đã hong khô, Đường YY cảm lược tùy ý chải vài cái, Tần Chính bước đi chuẩn bị nước nóng và trà cụ.

Pha trà là việc Đường YY quen thuộc nhất, chẳng những vậy mà cô còn làm chủ cả quá trình pha trà, khi tay chạm vào bộ trà cụ nhẵn nhụi, động tác của cô như mây bay nước chảy, vẻ mặt đầy nghiêm túc, trầm tĩnh.

Tần Chính ngồi đối diện Đường YY, ngón tay thon dài của anh đánh nhịp lên tay vịn của ghế, dưới ánh đèn thủy tinh, sâu thẳm trong đôi mắt anh là tình cảm ôn nhu đang lưu chuyển.

“Được rồi.”

Giọng nói của Đường YY quện trong hương trà, cắt đứt luồng suy nghĩ của Tần Chính.

anh nâng ly trà lên, thổi thổi lá trà đang lơ lửng, khẽ nhấp một ngụm, trên gương mặt lộ ra vẻ thỏa mãn, tựa như từng lỗ chân lông từng mạch máu của anh đang rung lên vì sung sướng.

“Em nói xem vì sao anh chỉ có thể uống được trà của em pha?”

Đường YY cũng bưng một ly trà, nghe anh nói vậy, cô giương mắt nhìn lên, ánh mắt người đàn ông đối diện đang híp lại phân nửa, cô không biết anh đang nghĩ gì.

Tần Chính vuốt vuốt huyệt thái dương.

Ngoài trừ khả năng anh bị điên thì không còn lý do gì khác.

Đời này của anh, nhất định nằm trong tay Đường YY.

âm thanh ồn ào ở tầng dưới kéo dài hơn 1 giờ đồng hồ thì yên ắng lại.

Đường YY bước xuống lầu, Lưu Đình Vân ngồi chồm hổm trên đất lảm bầm lảm bầm, còn chưa thoát khỏi cảm xúc của cuộc tranh cãi vừa rồi.

“Cậu không sao chứ?”

Lưu Đình Vân vuốt mặt, chép chép miệng, nhìn về phía Đường YY cười cười – “không có gì.”

Lưu Đình Vân đứng lên, đưa tay vuốt lại đầu tóc – “Muộn như vậy rồi mà cậu còn chưa đi ngủ?”

Đường YY đứng ở đầu bậc thang – “Chuẩn bị ngủ.”

“Vậy thì mau đi ngủ đi.” – Lưu Đình Vân sờ sờ mặt Đường YY – “Nhớ đắp mặt nạ tờ đưa cho cậu, không cần rửa lại, bổ sung độ ẩm cho da.”

Đường YY gọi cô lại – “Đình Vân, thật sự không có gì sao?”

Lưu Đình Vân im lặng một lúc mới quay đầu lại trả lời – “thật sự không có chuyện gì.”

cô khoát khoát tay với Đường YY – “Ngủ ngon.”

Đường YY nhẹ thở dài một hơi.

Chuyện tình cảm chính là một mớ bòng bong, càng muốn tính toán rõ ràng ai sai ai đúng nhiều hơn, càng muốn biết ai là người trả giá nhiều hơn, thì càng tính không rõ được.

Đường YY trở về phòng, bình trà trên bàn đã thấy đầy, trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

cô dọn dẹp bàn, đang định đi nằm thì di động rung lên.

Cầm lấy chiếc quần đang đặt trên ghế, cô lấy di động ra.

trên màn hình hiển thị người gọi đến là Tiết Ngũ.

Mặt cô không chút biểu cảm đặt điện thoại về chỗ cũ.

Vừa đắp mặt nạ lên, Đường YY nhận được một cú điện thoại, là số từ thành phố C.

“Đường tiểu thư, tôi là Tiết Thú.”

Nghe được giọng nói của một người không ngờ tới, Đường YY tạm hoãn cuộc trò chuyện, cô liếc nhìn về hướng phòng tắm, đẩy cửa bước ra ngoài, đứng ở một đầu hành lang, cô nhìn bóng đêm bên ngoài qua cửa kính, lúc này thành phố C vừa rạng sáng, đối phương dùng điện thoại của Hoàng Tiêu để gọi cho cô, khiến cô cảm thấy việc này không hề tầm thường.

“Chú Tiết, có chuyện gì không?”

“cô ấy bị đưa vào bệnh viện tâm thần.”

Sắc mặt Đường YY thay đổi – “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Trong giọng nói của Tiết Thú đầy vẻ thất bại và lo âu – “Hôm qua.”

Ông vận dụng tất cả tài nguyên mình tích lũy tất cả những năm qua cũng không thể thay đổi được cục diện, ngược lại càng khiến cho mọi chuyện ngày càng diễn biến phức tạp.

Đường YY xoay người, nhìn về hướng phòng ngủ – “Vậy chú tìm tôi vì cái gì?”

Đầu dây bên kia yên tĩnh trong chớp mắt, Tiết Thú nói – “Tôi muốn kính xin Đường tiểu thư giúp tôi mang cô ấy ra ngoài.”

Đường YY từ chối – “Chuyện này tôi không thể giúp được.”

“cô không giúp được, nhưng Tàn Chính có thể.” – Giọng nói Tiết Thú đầy kích động – “Chỉ cần cô có thể nhắc việc này trước mặt Tàn Chính, thì việc này có khả năng chuyển biến tốt đẹp.”

Đường YY lãnh đạm nhắc nhở – “anh ấy và Tiết Ngũ là anh em đũa cày chực năm.”

Giọng nói Tiết Thú đầy vẻ chắc chắn – “Tàn Chính nhất định đứng về phía cô.”

Đường YY im lặng.

“Chú Tiết, xin lỗi, tôi không thể nhận lời.”

“Tôi đồng ý đánh đổi tất cả những gì mình có.” – Tiết Thủ trầm giọng nói – “Kể cả cổ phần ở Tiết Thị của mình.”

Đường YY nói – “Ông có thể trực tiếp dùng cổ quyền của mình nói chuyện với Tiết Ngũ.”

Tiết Thủ cười khỏ - “Tôi không tin được thằng cháu trai của mình.”

Đường YY nói – “Nhà họ Hoàng không có ai ra mặt?”

“Tiết Ngũ không muốn buông tha cô ấy.” – Tiết Thủ nói trong tức giận – “Tôi không biết Hoàng gia tính toán ra sao, nhưng theo tình hình trước mắt, thì người nhà đó sẽ lấy đại cục làm trọng, sẽ bỏ rơi cô ấy.”

“Chuyện này đều trách tôi, nếu như không phải tôi, thì chuyện cũng không đến nỗi như ngày hôm nay.”

Đường YY hỏi điều khác – “Tình trạng tinh thần của Hoàng Tiêu như thế nào?”

“cô ấy không có điên, cô ấy vô cùng bình thường!” Tiết Thủ thở hắt hắt, phun ra hai ngụm trọc khí, trong giọng nói đầy vẻ yếu ớt – “Chỉ cần rời khỏi Tiết Ngũ, cô ấy sẽ trở lại là một người bình thường.”

Đường YY nghe đầu dây bên kia có tiếng nói của y tá, cô đoán là tình hình của Tiết Thủ cũng không tốt lắm.

Cửa phòng ngủ đột ngột mở ra, bóng dáng Tàn Chính xuất hiện trước mặt cô, Đường YY mặt không đổi sắc nói với người trong điện thoại – “Trước hết cứ như vậy đi.”

cô bước tới, nghe thấy Tàn Chính hỏi – “nói chuyện điện thoại với ai?”

Đường YY cũng không giấu diếm – “Chủ hai của Tiết Ngũ.”

trên gương mặt của Tàn Chính không lộ chút biến hóa nào, tựa như việc đó không liên quan đến mình – hờ hững.

Trước khi ngủ, Đường YY thuận miệng hỏi – “anh nói xem Tiết Ngũ có ly hôn với Hoàng Tiêu không?”

Dự liệu được câu hỏi của cô, Tàn Chính tháo kính trên sống mũi xuống – “Chỉ cần Tiết Ngũ yêu một người con gái nào đó, cậu ta sẽ muốn xây dựng gia đình với người con gái đó và sinh một đứa nhỏ.”

“Đến lúc đó, Hoàng Tiêu, Tiết Thủ và đứa bé kia, đều không nằm trong sự chú ý của cậu ấy nữa.”

Đường YY cảm thấy hoang đường vô cùng – “Tiết Ngũ làm sao có thể yêu ai?”

Tàn Chính nhéo nhéo đầu ngón tay Đường YY – “không có gì là tuyệt đối.”

Chính bản thân anh cũng yêu một người con gái, thì làm gì có chuyện gì tuyệt đối không thể.

đang đêm, Tàn Chính bỗng dưng mở mắt ra, cả người anh đều là mồ hôi, anh vô thức sờ vào chỗ nằm bên cạnh – lạnh như băng.

Từng màn từng màn trong giấc mộng hiện về như lật sách, quấy rối tim anh, nỗi khủng hoảng không lồ ập đến, lý trí anh sụp đổ ầm ầm.

Khi tìm khắp phòng ngủ, cũng không tìm được cô, hơi thở Tàn Chính bắt đầu khản trương lên.

Đúng dịp khi đó Lưu Đình Vân đang thức dậy rót nước uống, cô nghe thấy động tĩnh trên lầu, đang do dự xem có nên lên xem một chút hay không, thì gặp Tàn Chính bước xuống lầu, vẻ mặt cực kỳ không bình thường, tựa như thất hồn lạc phách.

Nhìn thấy vãi xô trên đầu Tàn Chính ứa máu ra một mảng lớn, không biết anh đã va chạm ở đâu, Lưu Đình Vân vô cùng khiếp sợ, ban ngày anh đội mũ cô không nhìn ra.

“Sao...”

“cô ấy đâu?” – Bất lấy cánh tay Lưu Đình Vân, Tàn Chính hỏi một cách nghiêm nghị - “cô ấy đi đâu?”

Lưu Đình Vân đau đến hắt khí – “không phải là cô ấy ở cạnh anh...”

“không có.” – Tàn Chính cắt đứt lời cô nói – “cô ấy không ở trong phòng.”

không có trong phòng? Lưu Đình Vân hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn thấy lệ khí trong mắt Tàn Chính, cô khiếp sợ kinh hoàng.

“anh...anh trước tiên bình tĩnh lại đã.”

Lưu Đình Vân lớn tiếng hướng về trên phòng gọi – “YY!”

không có người trả lời.

Đôi mắt đỏ tươi của người đàn ông trước mắt nhìn cô chăm chăm, mùi máu tanh càng nồng nặc lớn vờn trong không khí, da đầu Lưu Đình Vân run lên, cô cố gắng nặn ra một nụ cười méo xẹo – “cô ấy có thể ở ngoài vườn hoa.”

Tần Chính bỏ lại Lưu Đình Vân xoay người bước đi mở cửa.

Bên ngoài cửa, tay đẩy cửa của Đường YY dừng trên không trung, miệng chưa kịp thốt ra lời thì bị một vòng tay ôm áp giam cả người cô lại, đôi cánh tay ôm cô thật chặt, sức lực vô cùng mạnh bạo, siết cổ đến mức cả xương cũng đau.

Từ góc nhìn của Lưu Đình Vân có thể thấy từng tia biến hóa trên mặt Tần Chính, cô kinh hãi đến mức không thốt ra lời.

Tình yêu của Tần Chính quá đáng sợ.

Đây không phải là yêu, mà là một loại bệnh.

Tần Chính đã bệnh đến mức nguy kịch.

anh xem Đường YY như mạng của mình.

Đời này hai người họ hoặc là tổn thương lẫn nhau, hoặc là yêu thương nhau sống cạnh nhau, không có khả năng thứ ba xuất hiện.

Mặt Tần Chính chôn trong hõm vai của Đường YY, anh điên cuồng hít sâu vào lồng ngực hương vị của cô, giọng nói anh khàn khàn – “Em đi đâu vậy?”

Đường YY không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng từ trong giọng nói của anh cô đoán tâm tình của anh lúc này hết sức không ổn định – “không ngủ được, em xuống lầu đi loanh quanh một lúc.”

Ban ngày ngủ quá nhiều, khiến cô nằm xuống suy nghĩ lung tung, nhiều hình ảnh liên tục xuất hiện trong đầu không biến mất, cô không thể làm gì khác, nên mới muốn ra ngoài hóng mát để cho bản thân tỉnh táo một chút.

Cổ cô nhói đau, Tần Chính cắn, không buông.

Đường YY đau đến hít khí, mà người đàn ông đang cắn cô đột nhiên run lên rất nhẹ, cô ngăn người – “anh gặp ác mộng?”

Tất nhiên là mơ thấy cô bỏ trốn.

Chỉ có thể nghĩ đến điều này, ngoài ra, cô không nghĩ ra chuyện gì có thể khiến cho anh mất khống chế đến mức này.

“Ừm.” Tần Chính liếm liếm miệng vết thương anh vừa cắn, dưới mi mắt anh, nỗi kinh hoàng ngưng kết lại – “anh mơ thấy em rời bỏ anh, anh không đồng ý, em lập tức nhảy từ trên lầu xuống.”

anh rất ít khi nằm mơ, anh lại nằm mơ trong mộng.

Khi giật mình tỉnh dậy, cả người vẫn còn chìm trong giấc mộng.

Thực sự ngay giây phút giật mình tỉnh dậy, Tần Chính vẫn chìm trong nỗi thống khổ mong chờ mà không có được, anh lại phát hiện Đường YY không có bên cạnh.

Cho nên anh mới bối rối như vậy.

anh không còn phân biệt được đâu là mộng đâu là thật.

một lúc lâu sau, Đường YY cất tiếng nói – “Chỉ là mơ thôi.”

trên chóp mũi mùi máu tanh thoáng qua, cô muốn đẩy Tần Chính ra nhìn xem, thì bản thân càng bị siết chặt đến mức cơ hồ không hít thở được.

“Vết thương trên đầu anh cần băng bó lại.”

Mũi anh cọ cọ vào người cô, hai tay vẫn siết chặt, không có dấu hiệu buông lỏng một chút nào, tựa như sợ cô chạy mất.

Đường YY tức giận – “Tần Chính!”

“Ừm...” Trong cổ họng Tần Chính hộc ra một âm tiết, giọng điệu khiến người khác kinh hãi không thôi – “không được rời khỏi anh!”

Nếu không anh thật sự không biết bản thân mình sẽ làm ra điều gì.

Đường YY rũ mắt xuống.

“Nhiều năm qua em luôn liên tục theo bên cạnh anh, nhưng...” Tần Chính cúi đầu thờ dài – “Cho đến giờ anh thực sự chưa bao giờ có được em trong đời.”

rõ ràng cô ở ngay dưới mí mắt mình, nhưng lại có cảm giác xa xôi như vậy.

Xa đến mức anh không có một giây cảm thấy chân thực.

Lông mi Đường YY rung rung, cô bỗng dưng mở mắt ra, ánh mắt cô nhìn bức tường trắng xanh đối diện, cô cảm giác mình có chút mê mang.

Hàm dưới của Tần Chính tựa lên vai Đường YY – “anh biết em vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của quá khứ, em sợ anh, sợ mình lại bị tổn thương.”

Khóe môi Đường YY chậm rãi cong lên, kéo thành một đường thẳng.

cô quả thật sợ hãi.

Những chuyện đã xảy ra trong hơn hai mươi năm qua, không phải nói quên là quên, không phải chỉ đơn giản quên đi, thì những chuyện đã xảy ra sẽ không tồn tại.

Đó là dấu ấn Tần Chính để lại trong đời cô, mặc kệ cô dùng cách gì để chằng nữa – xé rách, đốt cháy kể cả thời niên – thì dấu ấn đó vẫn còn đó!

Chỉ cần chạm nhẹ, thì nỗi tuyệt vọng đã trải qua sẽ ngóc đầu trở lại.

“YY, anh có thể chấp nhận em thăm dò anh, cũng cho phép em tùy ý làm bậy với anh, anh bằng lòng đem tất cả những gì mình có phơi bày trước em, cho đến khi em triệt để tin tưởng anh, bỏ xuống sự đề phòng với anh, cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh.”

Tần Chính vẫn duy trì tư thế như vậy, sống lưng anh khẽ cong, không để cho Đường YY nhìn thấy vẻ mặt của chính mình, cũng không để ý vết thương trên đầu mình – “Nửa đời sau của anh, anh muốn làm rất nhiều điều, mỗi một sự kiện trong đời anh, mỗi một nơi anh đi qua anh đều muốn có em trong đó.”

“Đừng để anh đợi quá lâu, anh không còn là một chàng thanh niên hai mươi tuổi, không còn nhiều thời gian để lãng phí, anh sợ mình không đủ thời gian để yêu em thật tốt.”

trên cổ có chất dịch ẩm áp chày trên làn da cô, cảm giác rất rõ ràng, Đường YY giật mình.

anh đang khóc.

không khóc khàn cả giọng, tiếng nghẹn ngào của anh hầu như bị tiếng hít thở bao phủ.

Đường YY cảm thấy hơi luống cuống, một lúc lâu sau, cô mới nâng hai tay lên, để trên lưng của anh, vỗ vỗ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Quý trọng người trước mắt

Sau nửa đêm ai cũng không buồn ngủ.

Nhìn thấy sự cố chấp đáng sợ của Tần Chính dành cho Đường YY, Lưu Đình Vân bị đã kích rất lớn.

Ai cũng muốn theo đuổi tình yêu hoàn mỹ, bản thân cô cũng vậy.

không có lòng thành ý thật, đôi bên tình nguyện, thì hai người làm sao có thể cùng nhau đi cùng đến khi đầu bạc răng long?

Cho dù người trong nhà có thúc giục đến như thế nào đi chăng nữa, cho dù thân thích châm chọc đủ điều, nhìn bạn bè người này đến người khác tiếp nối nhau làm cha làm mẹ.

Tựa như tất cả mọi người đều vậy lấy cô nói rằng – “Lớn tuổi thế này rồi, mà một người đàn ông cũng không có, thì còn gây dựng sự nghiệp làm gì!” – Lưu Đình Vân quả thật không muốn thỏa hiệp với tình hình thực tế, cô không muốn tùy tiện tìm một người đàn ông sống cho qua ngày đoan tháng.

Cho nên cô luôn tin tưởng, nhất định sẽ có một người thuộc về mình sẽ xuất hiện.

Nhưng chuyện vừa xảy ra trước mắt cho cô thấy được, mỗi một cuộc tình chưa hẳn đã có kết quả như cô mong muốn.

Khi cô nghĩ mình đã có được, thì lại mất đi.

Tình yêu sâu sắc thì trở thành tình yêu đã qua.

Lưu Đình Vân nằm trên ghế sa lon tìm phim điện ảnh ngược luyến tình thâm để xem, rồi khóc nức nở, khắp nơi đều là khăn giấy, dùng nó để phát tiết uất nghẹn trong lòng mình.

trên lầu, Đường YY tựa người vào đầu giường, Tần Chính gói đầu lên chân cô, ôm eo cô, tư thế này đã duy trì mấy chục phút.

Đôi tay đang siết trên eo cô như kim sắt, cô cắn bản gỗ không ra.

Nhìn người đàn ông nằm trên đùi mình nhắm mắt lại, tựa như ngủ thiếp đi, Đường YY chuẩn bị lấy đôi tay trên eo xuống, ai ngờ vừa đụng vào, anh liền tỉnh dậy.

không mở mắt ra, Tần Chính vùi người vào quần áo Đường YY cọ cọ, sát sát, cánh tay lại siết chặt lại.

Đường YY đẩy anh – “Đứng lên cho em.”

Tần Chính vẫn không nhúc nhích.

Đường YY nhiu mày – “Em tê chân.”

Tần Chính mở mắt ra – “Tê chân?”

Xê dịch cơ thể, Đường YY nói – “Muốn ngủ thì nằm bên cạnh ngủ.”

Tần Chính nghiêng người, nằm dài trên giường, một tay ôm Đường YY vào trong lòng, chân kẹp lên, quần cô như một con lười.

“anh có biết mình rất nặng hay không?”

“Ừm.”

“Tần Chính, bộ dạng hiện giờ của anh vô cùng bất thường.”

“Ừm”

“Về nước anh phải đi gặp bác sĩ.”

“Ừm...”

Tiếng hít thở bên tai cô dần dần kéo dài, đôi mắt Đường YY vẫn nhìn chòm đèn tình xảo.

một lúc lâu sau, ánh mắt cô chuyển sang người đàn ông đang tựa lên hõm vai mình.

không biết có phải do ánh sáng hay không, mà góc cạnh trên gương mặt người đàn ông này không còn lạnh lùng như trước nữa, mà trở nên nhu hòa hơn một chút.

Đường YY rũ mắt xuống, nhìn gương mặt quen thuộc nhiều năm, vẻ mặt cô thay đổi phức tạp, lặp lại câu vừa nói.

“Tần Chính, anh như vậy thật không bình thường.”

một lúc lâu sau, Đường YY lẩm bẩm tự nói.

“Thực sự không biết anh yêu em, là bất hạnh của em, hay là bất hạnh của anh.”

Ngày trang trại rượu tổ chức hoạt động, Lưu Đình Vân mặc váy đỏ cúp ngực vừa gợi cảm vừa ngọt ngào.

cô chuẩn bị cho Đường YY một chiếc sườn xám màu ánh trắng, may thủ công, từ móc khóa đến đường thêu, mỗi chi tiết đều tinh tế mỹ lệ.

Bất luận là bản thân chiếc sườn xám hay người mặc chiếc sườn xám đều không chỗ nào không khiến hai mắt người nhìn sáng rực lên.

Khi Tần Chính nhìn thấy, trong mắt anh thoáng qua tia kinh diễm, ngay sau đó chân mày anh cau lại, giọng nói trầm thấp âm lãnh, độc đoán không cho phép người khác trái lời cất lên – “Đối bộ khác.”

Đường YY nhủ mày – “Tâm tính anh có vấn đề.”

Tần Chính đặt tay lên đôi chân trắng nõn của Đường YY, đi theo đường cong của cô dờ tay lên trên, môi dán vào tai cô nói – “anh dùng tâm tính của một người đàn ông bình thường nói với em.”

Mặc dù chiếc sườn xám không hở bất cứ chỗ nào, cũng không thiết kế trễ nải hở hang nhưng người con gái khi mặc sườn xám đều đem dáng người gợi cảm của mình hiện ra ngoài vừa phô trương vừa thâm lặng.

Bất cứ người đàn ông nào gặp phải cũng không thể chỉ nhìn lướt qua thôi.

“Em đổi bộ khác đi, nhé?”

“Hay là em bao cả người bằng bao tải đi, nhé?” Giọng nói của Đường YY không nhanh không chậm – “Sau đó mang thêm một cái khẩu trang?”

Thái dương Tần Chính giật giật.

anh đứng trước mặt cô, bản thân thật sự rất muốn xé tan chiếc sườn xám này.

Tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo là tiếng nói của Lưu Đình Vân. Đường YY đẩy bàn tay đang chuyển đến móng mình ra, xoay người bước ra ngoài.

Tần Chính cúi vào án đường mình vài cái.

Chết tiệt!

Ngoài cửa, Lưu Đình Vân đang tán dương Đường YY thì khí lạnh đột ngột ập đến từ sau lưng cô, theo phản xạ thần kinh thông thường công thiêu đầu nhìn ra sau, thì cảm giác lạnh càng lúc càng mạnh.

“YY, Tần Chính có nói gì không?”

“không có.” Đường YY lại nói thêm – “Chỉ bảo tớ thay bộ sườn xám này thôi.”

Về mặt Đường YY có chút không vui.

Lưu Đình Vân nhin không được bật cười ha ha - “Do anh ta ghen đó.”

Đường YY cảm thấy quái dị vô cùng – “Ghen?”

Lưu Đình Vân vừa đi vừa nói – “anh ta không muốn cậu mặt đẹp như thế này xuất hiện trước công chúng, sợ những người đàn ông khác nhìn chằm chằm cậu, phát ra hooc-môn giống đực khi thấy cậu, anh ta không cho phép những người đàn ông khác dòm ngó người phụ nữ của riêng mình.

“Tớ nói cho cậu biết, người đàn ông này rất nhỏ nhen.”

Khóe miệng Đường YY giật giật.

Khi bước xuống cầu thang, Lưu Đình Vân giữ chặt Đường YY đang thất thần lại – “Chậm một chút.”

Khi hai người cùng xuất hiện trong sảnh, thì đồng thời nhận được ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Trong hoạt động lần này hầu hết khách mời là vương công quý tộc, một số danh nhân trong nhiều lĩnh vực khác nhau, cùng một số bậc thầy phẩm rượu.

Bầu không khí vô cùng nhẹ nhàng.

Lưu Đình Vân là người đứng đầu trang trại rượu, cô cần tiếp đãi khách khứa, cùng họ trao đổi, trong men rượu nho mọi người chuyện trò vui vẻ.

Mà Đường YY thì tự do tự tại hơn nhiều, cô bung một ly vang trắng, thưởng thức một mình.

Cho đến khi cô cự tuyệt sự tỏ tình của người đàn ông thứ ba thì cuối cùng sắc mặt Đường YY cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn, cô muốn đi vào vườn nho hít thở hóng gió, thì thấy Lưu Đình Vân vẫy vẫy tay về phía mình, lộ vẻ khó xử.

Đường YY cất bước đi qua – “Sao vậy?”

Lưu Đình Vân nhủ chặt đuôi lông mày – “Phiên dịch của tớ tạm thời có chút việc.”

Đường YY hiểu ý – “không sao, còn có tớ.”

“Cậu giỏi không?” Lưu Đình Vân hé miệng – “Tớ còn không biết tiếng nước nào nữa.”

Đường YY cười nói – “Cậu yên tâm đi.”

Hơn một giờ đồng hồ trôi qua, trái tim lơ lửng của Lưu Đình Vân cuối cùng cũng quay về vị trí vốn có của nó.

Lưu Đình Vân thở nhẹ một hơi, cất lời cười giỡn – “YY, tớ thật không ngờ cậu so với anh chàng phiên dịch của tớ còn mạnh hơn nhiều.”

Đường YY mân mê miệng ly rượu nho – “Tớ là thư ký.”

Lúc trước Tần gia tiêu tốn rất nhiều nhân lực tài lực vật lực lên người cô, hao hết tâm tư để bồi dưỡng cô thành trợ thủ đắc lực của Tần Chính, làm việc cho anh.

Lưu Đình Vân cười đến cong cong khóe mắt – “Trong lòng tớ bây giờ cậu chính là siêu nhân.”

“Tớ cần bỏ thêm thời gian để nạp thêm kiến thức mới được.” Lưu Đình Vân chắc chắn hai tiếng – “Tiền của người nước ngoài đúng là không dễ kiếm như vậy.”

“thật sự là không ổn, tớ tới tuổi này rồi, đầu óc không còn như lúc trước.” Lưu Đình Vân nhớ tới quãng thời gian đi học, trong đầu hồi tưởng lại – “Giờ học lại từ mới, cứ như là sống không bằng chết.”

“thật vậy đó nha, lúc trước Ben dạy tiếng Pháp cho tớ...”

Lưu Đình Vân đột ngột im bặt, cô muốn cắn đầu lưỡi của mình, gượng cười lấp liếm – “không nói nữa.”

Người thất tình vô cùng mất cảm, lại vô cùng yếu ớt, hiện tại Lưu Đình Vân đang ở trong trạng thái này.

Điều Lưu Đình Vân cần nhất chính là thời gian.

“Tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha hay bất kỳ ngôn ngữ của nước nào, đều có kỹ năng nhập môn của nó.” Đường YY nói – “Để tớ soạn lại ít tài liệu rồi gửi cậu xem.”

Lưu Đình Vân sững sờ, nhìn về phía Đường YY cười cười rồi dựa vào người cô – “Chỉ có cậu là tốt với tớ nhất.”

Đường YY bất đắc dĩ lắc đầu.

Lưu Đình Vân đột nhiên nói một câu – “YY, nếu cuộc đời này của cậu không gặp phải Tần Chính, thì sẽ ra sao?”

Đường YY giật mình.

Có lẽ cô sẽ có một tuổi thơ vô tư vô lự, có thời kỳ phản nghịch muốn làm theo ý mình, cảm giác mình không gì không làm được, sẽ liều mạng thi vào một trường đại học lý tưởng, chăm chỉ làm việc, đầu trí đầu dũng với đồng nghiệp và ông chủ, tích góp tiền bạc, chú ý tới con số thay đổi trong thẻ ngân hàng, cũng có người mình thâm yêu, cũng có người thâm yêu mình.

Đến cuối cùng, cô sẽ kết hôn với một người đàn ông nào đó, rồi cũng có một gia đình bình thường, mỗi ngày lo lắng củi gạo dầu muối rồi cãi vã gây gổ, giằng hòa rồi lại khác khẩu.

Nửa đời sau sẽ kẹt trong hai bên cha mẹ và con cái, bôn ba trong công việc, vất vả ngược xuôi.

Thu lại suy nghĩ của bản thân, Đường YY nói – “Làm gì có nhiều chuyện nếu như vậy chứ.”

Lưu Đình Vân thở dài nói – “Cũng phải.”

Hai người tán gẫu trong chốc lát, rồi lại đi chào hỏi khách khứa.

Tần Chính bị thương trên đầu, anh không xuống lầu, chỉ ngồi trên ghế sa lon trên lầu hai, tầm mắt bao quát hoạt động dưới sảnh.

Lục Sơn đứng một bên, khép mi rũ mắt.

Chân Tần Chính nhấc lên, ngồi ngã ngửa ra sau, một tay lắc lắc ly rượu, ánh mắt anh luôn dõi theo một bóng dáng cao gầy phía dưới.

Cho nên phàm là người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh Đường YY đều bị ánh mắt sắc bén như đao của anh tập kích.

Đường YY bước ra từ toilet, Lục Sơn đứng trên hành lang – “Tiên sinh có việc phải ra ngoài.”

Đường YY ở một tiếng.

Lục Sơn nói tiếp, giọng nói trầm trầm không có chút gì lên giọng xuống giọng – “Là Chương tiểu thư.”

Bước chân Đường YY ngừng một nhịp – Chương Ngọc ở Luân Đôn?

cô bước trở lại bên cạnh Lưu Đình Vân, không có bất cứ điều gì không bình thường.

Sau khi hoạt động kết thúc, Đường YY vẫn không thấy bóng dáng của Tần Chính.

Gặp lại bạn cũ, có lẽ sẽ hỏi tường lại nhiều điều, có nhiều điều muốn nói với nhau – cô thầm nghĩ.

Lưu Đình Vân cảm thấy kỳ quái hỏi – “Tần Chính đâu rồi?”

Người đàn ông đó quản Đường YY gắt gao, hận không thể khống chế cả suy nghĩ của Đường YY, vậy mà nửa ngày rồi không thấy bóng dáng đâu.

Hai người không phải gây gổ với nhau đó chứ?

Đường YY nói – “anh ấy có việc.”

Lưu Đình Vân còn muốn hỏi thêm, thì Lục Sơn bước lại báo cáo tình hình – “Tiên sinh và Chương tiểu thư ở khách sạn Sách Vi”

Sắc mặt Đường YY bỗng dưng lạnh lẽo – “Tôi có kêu anh điều tra hành tung của anh ấy sao?”

Lục Sơn lên tiếng – “không có.”

Bầu không khí ngột ngạt, Đường YY không nói thêm lời nào, về mặt tâm u.

Lưu Đình Vân phát tay để nhân viên lui xuống, cô mở miệng điều tiết không khí – “Lục Sơn sợ cậu lo lắng.”

“Đúng không Lục Sơn?”

Lục Sơn một chút ý tứ cảm kích cũng không có.

Lưu Đình Vân trợn trắng mắt.

Lưu Đình Vân nhìn nhìn di động của mình – “Sắp tám giờ rồi, cô nam quả nữ ở chung cùi khô lửa bốc...”

Đường YY nghiêng đầu qua nhìn Lưu Đình Vân.

Lưu Đình Vân ho khụ một tiếng – “Tần Chính tuyệt đối sẽ không phản bội cậu, điều này tớ tin tưởng tuyệt đối.”

“Nhưng cậu cũng nên biết một điều, nếu phụ nữ đã muốn đạt được điều gì đó, thì có rất nhiều biện pháp.”

Đường YY bóp bóp khớp ngón tay – “Hai người đó chỉ là bạn bè bình thường.”

Lưu Đình Vân kéo dài giọng, ẩn ý sâu xa – “Bạn bè bình thường à...aaa...”

“Tớ ra vườn nho một lát.”

nói xong Đường YY bước ra ngoài.

Lưu Đình Vân quay mặt lại nói với Lục Sơn – “Tần Chính thực sự đi thuê phòng với người phụ nữ khác hả?”

Lông mày Lục Sơn nhíu nhíu, rất khó thấy được biểu cảm đó – “Thuê phòng?”

Lưu Đình Vân hí mắt lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc – “không phải cậu vừa nói sao?”

Mặt mũi Lục Sơn vô cùng nghiêm túc – “Tôi chưa nói.”

Lưu Đình Vân trừng mắt nhìn bóng lưng của Lục Sơn.

Vậy là sao?

Tám giờ mười phút, Đường YY xuất hiện trước cửa khách sạn Sách Vi, cô trực tiếp lên lầu bốn, dừng ở phòng số 403.

Cửa mở ra, Chương Ngọc mặt áo choàng tấm màu trắng, trên mặt vẫn là biểu tình ưu nhã – “đã nhiều năm không gặp.”

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Chương Ngọc quan sát cả người Đường YY, ẩn đường Đường YY nhủ lại một cái, Tàn Chính không có trong phòng này.

Đường YY xoay người bước đi, chợt nghe tiếng nói của Chương Ngọc vọng lên từ phía sau – “không vào xem một chút để biết anh ta có đây không à?”

Đường YY quay đầu bước đi, trong giọng nói trong trẻo hiện lên vẻ lạnh lùng – “không cần.”

“Ngược lại rất tự tin.” Chương Ngọc cười hừ hừ - “Trùng phùng nơi tha hương, tôi cũng rất muốn anh ấy ở lại, tối nay cùng anh ấy tâm sự cho thỏa, ôn lại quá khứ, nhưng anh ấy vậy mà cửa phòng cũng không bước vào.”

Chương Ngọc khoanh hai tay lại – “Đường YY, trân trọng người trước mắt.”

“cô đừng quên, anh ấy đối với cô không là gì cả, nhưng có rất nhiều người vẫn ngóng chờ, trông mong.”

không là gì cả? Vậy cô xuất hiện ở nơi này làm gì? Làm ra loại hành động không giống với tác phong của cô như thế là sao? Gương mặt Đường YY xụ xuống, không nói tiếng nào bước đi.

Khi trở lại chỗ ở, bước lên lầu, mở cửa phòng ra, đập vào mắt cô là hoa hồng đầy đất, rượu đỏ, ánh nến, và có một người đàn ông đang ngồi trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Hèn mọn

Cánh hồng vùng khắp nơi, bắt đầu từ dưới chân Đường YY, trải thành một tấm thảm đỏ tươi trên sàn nhà.

Mùi hương của rượu đỏ tinh khiết xen lẫn trong hương hoa nhẹ nhàng len vào trong không khí, làm lòng người nhộn nhạo.

Lãng mạn và mê say.

“Em đi đâu vậy?”

âm thanh dồi dào từ tính của anh rơi vào tai cô, bao hàm nhiều xúc cảm không nói thành lời, ánh mắt Đường YY lóe lên – Tên này biết rồi mà còn cố hỏi.

Chuyện cô đến khách sạn nhất định anh biết rõ.

Biết rõ cả nguyên nhân.

Tàn Chính ngẩng đầu lên – “Sao không nói gì?”

Đường YY đóng cửa, không tránh né, thỏa mãn yêu cầu nhỏ của anh – “Em mới đến khách sạn Sách Vi về.”

“Thanh Sơn nói anh ở cùng với Chương Ngọc, và em đến đó.”

Nếu cô đã làm, thì cũng không cần phải che giấu giấu.

Đường YY vừa dứt lời thì nhạy cảm phát hiện thấy một ánh mắt nóng rực trên người mình.

Căn phòng tựa như có một ngón đũa vừa ném vào, phụt lên, bầu không khí nóng rực.

Giờ khắc này, đôi mắt sau tròng kính của người đàn ông ngồi trên ghế sâu thẳm, hô hấp nặng nề.

Khóe môi anh không kiềm được vểnh lên, nơi nào đó trên người bành trướng, hầu kết rung động lên xuống, giọng nói nén lại cực thấp – “Lại đây.”

Chân Đường YY đạp lên cánh hoa, bước về phía anh.

cô cúi đầu, Tàn Chính ngẩng đầu, hai người cách nhau giữa luồng không khí xao động, ánh mắt chạm vào nhau.

anh đẩy ghế phía sau ra, sàn nhà vang lên tiếng động rồi im bật, chỉ còn lại âm thanh của người nam đang nuốt lấy từng hơi thở của người nữ.

Chiếc bàn không chịu nổi sức nặng vang lên tiếng ken két, rượu đổ trong ly song sánh dưới ánh nến.

Cả người Đường YY bị buộc ngửa ra sau, cầm bị anh nắm chặt, hơi thở của anh len vào người cô.

một tay nắm lấy eo Đường YY, Tàn Chính dùng sức kéo người sát vào ngực mình, cọ sát qua lại trên môi cô, vẻ ôn nhu và cường thế hòa thành một thể nhất quán trên gương mặt anh.

Cảm giác thiếu đường khí ngày càng mãnh liệt, Đường YY không ngừng vỗ vào lưng Tàn Chính

Mi mắt đang khép hờ của Tàn Chính khẽ nhướng lên, tình dục đang sôi trào sâu trong mắt anh, đáng sợ vô cùng, khiến Đường YY hít một ngụm khí lạnh.

Bàn tay với lớp chai mỏng của anh ve vuốt khắp người cô, mỗi nơi đi qua khiến cô run rẩy, Đường YY đột nhiên cứng đờ người.

“Tàn Chính, đừng sờ...”

cô chưa dứt lời, thì động tác của đối phương đã đi trước một bước.

Tay Tàn Chính bỗng dừng khựng lại, khi xác định bản thân sờ phải cái gì, thì gân xanh trên thái dương nổi lên.

Mặt anh đen lại – “Vì sao không nói anh biết?”

“anh cũng đâu có hỏi.”

Đường YY đứng lên chỉnh sửa lại chiếc váy bị anh làm loạn, tựa vào góc bàn thờ dốc.

cô đã cản, nhưng không kịp.

Tàn Chính bóp bóp sống mũi, tên đã lên dây, nhiệt lưu còn đang chạy loạn trong người khiến anh như muốn nổ tung.

“Lần trước không phải vừa mới tới sao? Sao lại tới nữa?”

Đường YY hơi sụ mặt xuống – “Mỗi tháng tới một lần.”

Tàn Chính kéo cổ áo sơ mi ra, anh thở dốc nặng nề, ôm lấy Đường YY đặt lên bàn, hai tay chống hai bên, khom lưng xuống, dùng ánh mắt nóng hừng hực chạy khắp người cô.

Đường YY cố gắng đứng lên nhưng không thành công.

Hơi thở nóng ướt của Tàn Chính phun lên mặt cô – “Em có biết cảm giác của anh bây giờ ra sao không?”

Đường YY lắc đầu “không muốn biết.”

Tàn Chính vuốt nhẹ vành tai cô, mi anh nhàu chặt, trong giọng nói lại không có chút lệ khí nào, ngược lại còn có vẻ trêu đùa với cô.

“Đau chết mất.”

anh hít sâu, cố gắng áp chế ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng.

Đường YY giãy giụa, ly rượu phía sau bị chao đảo, được một bàn tay lớn kịp thời cầm lấy.

Tàn Chính nhấp một chút rượu, cúi người, chống lại môi Đường YY

Nhìn cô nhấp môi nuốt xuống, rồi trong vô thức liếm liếm môi mình, hô hấp của anh căng thẳng, dục vọng vào lúc này có xu hướng tăng không giảm.

“anh bị em hại lắm.”

Tàn Chính dờ khóc dờ cười bước vào toilet.

Đường YY thở phào, cô từ trên bàn ngồi dậy, hơi thở thoang thoang mùi rượu.

cô làm bầm một câu gì đó, rồi rót thêm một ly rượu, chậm rãi uống xong rồi rót thêm ly thứ hai.

Đem một bình rượu uống hơn phân nửa, tâm tình Đường YY cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Mong đợi một đêm kích tình cuối cùng không có phát sinh, Tàn Chính nhìn người con gái đang nằm trên giường, ánh mắt anh dừng trên gương mặt xanh tái nhợt của cô lộ ra vẻ lo lắng.

“Có cần đi bệnh viện không?”

Đường YY bực chán quanh người, giọng rầu rĩ – “không cần.”

Tàn Chính nhàu mày – “Bình thường đều khó chịu như vậy?”

Đường YY mím môi – “không phải.”

Mỗi lần đến kỳ ngày đầu tiên đều không giống nhau, có khi rất nhẹ nhàng, có khi đau muốn đập tường.

So với những lần trước thì lần này cũng không quá nghiêm trọng, trong phạm vi cô chịu đựng được, cũng không cần uống thuốc giảm đau.

“Đừng để ý đến em.”

Tàn Chính xoay người bước đi, bưng nước vào – “Mới nấu, rất nóng, đợi lát nữa nguội một chút rồi uống.”

Đường YY ừ một tiếng, tinh thần uể oải.

Tàn Chính ngồi ở đầu giường, đuôi tay vén tóc Đường YY ra sau tai, im lặng nhìn cô.

một lát sau, Đường YY không chịu được mở mắt ra – “Em bị đau bụng kinh, đây là hiện tượng phổ biến, không phải sắp chết.”

Tàn Chính cũng không phải nghe được lời cô nói mà bớt lo lắng, mà càng nhàu nhĩ lại – “Rất đau sao?”

Gương mặt anh đầy nét đau lòng, Đường YY sững sờ – “không đến nỗi.”

Tàn Chính nghiêm giọng nói – “Chúng ta đi bệnh viện đi.”

Đường YY không chút do dự nói – “Em không đi.”

Tàn Chính kéo chăn trên người cô xuống, không cho phép cự tuyệt – “Nghe lời.”

anh xoay người qua, chuẩn bị vòng tay ôm lấy tay cô, Đường YY rút người lại phía sau trốn, một giây sau đó, cả người cô cứng đờ.

“anh ra ngoài ngay.”

Gương mặt Tàn Chính vẫn đầy căng thẳng – “Hà?”

Đường YY nghiêm lệnh, gằn nhẹ lên – “đi ngay!”

Tàn Chính giật mình, anh không hiểu vì sao cô đột ngột kích động như vậy.

Bỗng dưng anh nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt đầy quái dị, nhấc chân bước khỏi phòng.

Người vừa đi, Đường YY vén chăn lên, dịch người qua một bên, nhìn về phía sau.

Quả nhiên là dính trên giường.

không còn người lại nhai động tay động chân, Đường YY kéo chăn đơn xuống, nhìn khắp bốn phía, nhét vào một góc hẻo lánh nhất trong phòng vệ sinh. Đột nhiên nhớ tới chuyện đồ lót lần trước bị tìm được ra sao, cô kéo chăn đi, đổi chỗ.

Sau đó tiếng đập cửa vang lên, Lưu Đình Vân bước tới, tinh thần đang căng của Đường YY buông lỏng xuống, cô đối tư thế nằm lại.

Mắt Lưu Đình Vân sắc lẹm – “Chặn đâu?”

Đường YY không có tinh thần trả lời – “Có lẽ do lúc sang uống nước có gas, lần này ra hơi nhiều.”

Sau khi cô ra ngoài về thì nó mới tới, nhưng không ngờ nhiều như vậy.

“Chịu nổi không?” - Lưu Đình Vân hỏi, rồi nói tiếp – “Tàn Chính muốn tớ khuyên cậu đi bệnh viện.”

Đường YY nằm sấp xuống – “không có gì, chịu đựng hai ngày là được.”

Lưu Đình Vân bày ra vẻ mặt – ‘Tớ biết mà.’

Ra khỏi phòng, Lưu Đình Vân nhìn người đàn ông đang đứng ở hành lang nói – “YY nói không cần đi, vậy thì có nghĩa cô ấy có thể chịu được.”

cô nói tiếp – “Mấy ngày này để cho YY nghỉ ngơi, nhất là đêm nay mà đêm mai.”

Tần Chính ở bên ngoài hút một điếu thuốc, để gió thổi tan mùi thuốc trên người rồi mới quay về phòng, người nằm trên giường đã ngủ thiếp đi, đầu nghiêng qua một bên, mặt cọ vào gối, cánh mũi dao động nhẹ nhàng, có chút đáng yêu.

không còn bộ dạng trong trẻo lạnh lùng như khi tỉnh.

anh nhìn cô thật sâu trong giây lát, lấy điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc này.

Lưu ảnh lại, anh hôn lên trán Đường YY.

Sợ ban đêm xoay người làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, anh qua sofa kế bên ngủ một đêm.

Trước khi về nước, Chương Ngọc mời Đường YY và Tần Chính ăn cơm.

cô là bạn học nhiều năm của Tần Chính, khi đó Đường YY còn chưa vào Tần gia.

Từ tiểu học cho đến đại học, giao tình của hai người theo năm tháng không cạn, sau này hai người tốt nghiệp cùng nhau, có bạn bè riêng của nhau, dần dần không còn liên lạc với nhau nữa, không còn xuất hiện trong cuộc sống của nhau.

Lần này ngẫu nhiên gặp lại, cơ hội khó có được.

Bầu không khí trên bàn ăn từ đầu đến cuối khá tốt.

Chân trước Đường YY bước vào toilet, chân sau Chương Ngọc Chân và bước vào cùng cô, còn nói rõ có điều muốn nói.

“Những năm gần đây tôi coi như cũng là một người có sự nghiệp thành công, giá trị con người thuộc hàng xa xỉ, nhưng mà...” Chương Ngọc vừa rửa tay vừa nói – “Nhìn thấy cô tôi mới thấy cô thành công hơn so với tôi nhiều.”

Động tác trang điểm của Đường YY không hề dừng lại.

“cô thuận phục được anh ấy.”

Tiếng nước chảy đột ngột im bặt, Chương Ngọc cười rộ lên – “Đường YY, cô có thể khiến cho một thiên chi kiều tử cúi đầu vì mình, và động tình với cô.”

Khi nói những lời này, thần sắc Chương Ngọc không hề thân mật, thậm chí còn tràn ra lãnh ý.

Đường YY vênh môi lên cao, màu môi đỏ càng khiến cô lạnh lùng xa cách – “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Chương Ngọc nhìn Đường YY từ trong gương – “Chuyện của hai người tôi có biết một chút.”

“nói thật lòng, nếu như tôi biết trước anh ấy sẽ yêu cô, lúc trước tôi nhất định giúp cô rời khỏi anh ấy dù có tàn gia bạn sản.”

Mặt Đường YY không đổi sắc.

“Cuộc sống là vậy, cô sẽ không bao giờ biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.”

Có ý tứ!

Chương Ngọc sửa sang lại đầu tóc của mình. cô cái gì cũng có, trừ một người đàn ông, không phải cô là người bất bẽ, mà cô có tiêu chuẩn của mình, không có người thứ hai có thể đạt đến.

Đường YY nhướn khóe môi không chút cảm xúc. cô thấu hiểu rất rõ việc không biết trước chuyện gì sẽ xảy ra trong cuộc sống này.

“cô có biết Tần Chính đã nói gì với tôi ngày hôm đó không? cô muốn biết là gì không?”

Từng chữ của Chương Ngọc nhấn nhá lọt vào tai Đường YY, sắc mặt cô càng kém – “anh ấy đang hạch toán tất cả tài sản của bản thân.”

Đầu ngón tay Đường YY giật giật, cô siết chặt lại, giọng Chương Ngọc lại vang lên – “anh ấy nói mình lớn hơn cô chín tuổi, sợ ngày nào đó mình không còn, cô sống không tốt, cho nên muốn đem những gì có thể đều để lại cho cô.”

“Hai người đã ly hôn, anh ấy còn lo lắng cho cô.” Chương Ngọc nói bằng giọng điệu không tin được – “Tần Chính đang chờ cô phục hôn với anh ấy.”

Nếu không phải đây là tin tức chính xác, dù chết Chương Ngọc cũng không muốn tin đây là thật.

Trong ấn tượng của cô, Tần Chính sinh ra đã tôn quý, cao cao tại thượng, sao có thể lưu lạc đến độ hèn mọn đáng thương như vậy được.

Chương Ngọc nhìn Đường YY, trong mắt ánh lên tia oán hận.

Nhớ tới lần đầu tiên khi cô nhìn thấy Đường YY, chỉ là một cô nhóc gầy gò, mắt to vô cùng, sợ người lạ, nhোáng một cái đã qua vài chục năm, thế nhưng cô ấy lại có được Tần Chính, trở thành đối tượng hâm mộ của vô số người con gái khác.

“cô rất thành công, cho nên cô có thể khoe khoang và đắc ý với mọi người.”

“Chương Ngọc, cô không phải là tôi, những gì tôi trải qua, cô không biết, cũng như tôi không thích nghe những lời giáo điều của cô.”

Cũng như cô không muốn nghe người thứ ba nói về cô và Tần Chính, cảm giác đó không thoải mái, hơn nữa bản thân cô không thể làm lơ được, Đường YY cảm lấy túi bước ra ngoài.

cô sợ mình không đi thì bản thân sẽ thất thố sẽ làm ra những hành động mà mình không kiểm soát được, hoặc nói là những lời quá khích.

Chương Ngọc nhìn theo bóng lưng của Đường YY nói – “Đường YY, cô hãy đối xử với anh ấy tốt một chút.”

Bước chân Đường YY chậm nửa nhịp, không dễ dàng thấy được.

trên đường về, Đường YY liên tục nhắm mắt lại, dường như cô đang ngủ thiếp đi.

Tần Chính cũng không quấy rầy cô, chỉ cầm tay cô, vuốt ve nhẹ nhàng, vẽ mặt dịu dàng.

Người con gái ngồi bên thềm linh thốt ra một câu – “Sau này anh muốn nói gì, hỏi gì, có thể hỏi trực tiếp, không cần phải nói với người ngoài.”

Tần Chính không kịp phản ứng, đôi mắt anh chuyển sắc âm trầm, anh nén tâm tình kích động của bản thân, cười nhẹ mở miệng giọng điệu đầy cương chịu – “Được, sau này chuyện của anh, chỉ nói với em.”

Bộ dạng vâng lời tuyệt đối.

Đường YY bật ra một âm tiết từ trong mũi – “Ừ.”

Phía trước xe, Thanh Sơn nhìn vào kính chiếu hậu thấy được nụ cười của Tần Chính, tay anh run lên, tay lái vững vàng từ trước đến giờ đảo xe một đường hình chữ S.

Bị tác động đột ngột, Đường YY va đầu vào cửa xe, nhưng cảm giác đau đớn như dự tính không có áp đến. Tần Chính dùng lòng bàn tay bảo vệ đầu cho cô.

Ghé ngồi phía sau vang lên âm thanh lạnh băng của Tần Chính – “Thất thần một lần nữa thì xuống xe, đi bằng hai chân về khách sạn.”

Thanh Sơn nuốt nước miếng – “Dạ.”

Đoạn đường còn lại, mắt anh chỉ dám nhìn thẳng.

Trở lại thành phố C, Đường YY đi đến bệnh viện tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tiếp nhận trị liệu

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, Đường YY bước vào trong song sắt, gặp Hoàng Tiều.

cô ấy tăng cân, dưới tác dụng của thuốc người ngây ngốc, khó mà tìm được nét thanh nhã trên gương mặt cô, khí chất cao quý của danh gia vọng tộc cũng biến mất không còn.

sự u buồn, lo âu, do dự cũng biết mất.

Nhìn người trước mặt Đường Y Y bị đả kích không nhỏ, cô không tránh khỏi sinh ra cảm khái trong lòng.

Chỉ một thời gian ngắn, đã khiến cho một người không còn bộ dáng như cũ, như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Bác sĩ cất tiếng – “Đứng dậy, có người tới thăm cô!”

Hoàng Tiêu cuộn người lại không phản ứng.

Bác sĩ nhìn bộ dạng của cô này muốn la muốn mắng cũng không cất được lời – “Vừa ăn xong một tô mì, có lẽ cô ấy buồn ngủ.”

Đường Y Y nhú mồm, muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên môi, thì nuốt xuống.

Bác sĩ bước đi, căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Đường Y Y dựa vào gần tường, cúi đầu gọi – “Hoàng Tiêu.”

Hoàng Tiêu không nhúc nhích.

Ấn đường Đường Y Y nhú lại, dứt khoát duỗi tay lại phía đầu vai Hoàng Tiêu, đẩy đẩy cô ấy.

một lúc lâu sau, từ trong miệng Hoàng Tiêu thốt ra một câu – “Tôi không điên.”

Đường Y Y sửng sốt.

một giây sau, Hoàng Tiêu đột ngột nhảy xuống giường, Đường Y Y giật mình, thì thấy cô ấy chạy lại cửa gào lên.

“Tôi không điên.”

Lập đi lập lại chỉ có mấy chữ này, không có âm điệu lên xuống, như một máy ghi âm được ấn nút phát.

Cả người Đường Y Y sợ hãi, không biết vì sao, từ hình ảnh Hoàng Tiêu cô thấy bóng dáng của Tần Chính.

Có khi nào đến một ngày nào đó anh cũng bị nhốt lại như vậy, trong một song sắt nhỏ hẹp, trong bầu không khí lớn vờn mùi thuốc nặc nồng khiến người ta muốn nôn.

Trong bầu không khí ngột thở thế này, mỗi ngày chỉ biết ăn ngủ, tỉnh ngủ rồi lại tiếp tục ăn. Nuôi thành một người khờ khạo mập mạp, quên mất mình là ai, cũng quên người khác, không nhớ được gì, chỉ có quên.

Ngày này qua ngày nọ, cho đến hết quãng đời còn lại.

Tìm cô như thất lạc, Đường Y Y mím môi, ổn định lại suy nghĩ rối loạn trong lòng.

Ngày mai cô sẽ đưa Tần Chính đi gặp bác sĩ, nhất định phải thuyết phục anh tiếp nhận trị liệu.

cô âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Tiếng thều thào của Hoàng Tiêu còn văng bên tai, Đường Y Y kéo đôi bàn đang nắm đầu mình của Hoàng Tiêu, nhìn vào sợi máu tứa ra trên trán cô.

“cô thật sự không biết tôi là ai?”

Hoàng Tiêu mấp máy môi, lập đi lập lại câu nói cũ – “Tôi không điên.”

“Phải, cô không điên.” – Đường Y Y nói một cách nghiêm túc – “Tôi biết, cô hoàn toàn bình thường.”

một lát sau, Hoàng Tiêu cầm lấy tay Đường Y Y, gật đầu liên tục.

“không có điên, không điên.”

Cánh tay Đường Y Y bị nắm hơi đau, cô hít một hơi, giọng cô thấp xuống, vừa nói vừa quan sát về mặt Hoàng Tiêu – “cô còn nhớ con trai của mình không?”

Hoàng Tiêu lẩm bẩm – “Con trai...”

Đường Y Y lấy điện thoại ra, mở hình con trai của Hoàng Tiêu ra giờ đến cho cô nhìn.

“Đây là con trai cô.”

Nhìn vào hình ảnh trong điện thoại, ánh mắt Hoàng Tiêu phát sáng lên một chút, sau đó trừng rất lớn – “Tôi nhớ rồi, còn nhớ, con trai - tôi có con trai.”

Đường Y Y không lên tiếng, cô đang chờ Hoàng Tiêu tiếp tục nhớ, nhưng không có đoạn sau.

“Còn nhớ Tiết Thú không?”

Ánh mắt Hoàng Tiêu chuyển động.

Đường Y Y hỏi tiếp – “Tiết Ngũ thì sao? Có nhớ hay không?”

Hoàng Tiêu vẫn giữ tư thế cũ, nhìn chăm chăm vào di động, tựa như chỉ cần mắt cô chớp một cái thì hình ảnh biến mất lập tức.

Đường Y Y lắc đầu.

Qua vài phút nữa, bác sĩ đến.

“Hoàng Tiêu, cô có gì muốn nói với tôi không?” - Đường Y Y hỏi Hoàng Tiêu.

Khi cô nghĩ rằng đối phương sẽ không đáp lại mình, thì Hoàng Tiêu chậm rãi quay đầu lại.

“Có.”

“Cái gì?”

Hoàng Tiêu nói – “Đề tôi suy nghĩ.”

Đường Y Y thờ dãi – “Lần sau nói tiếp đi.”

Khi cô chuẩn bị cất điện thoại vào trong túi, thì ngay thời khắc này Hoàng Tiêu bỏ nhào về phía cô, dùng sức giật lấy điện thoại, về mặt lỏng lên sự điên cuồng.

Bác sĩ thấy vậy, lập tức gọi hai người y tá nam đến, cường chế lấy tay Hoàng Tiêu ra, đè cô ấy nằm lên giường, giữ chặt cả người cô ấy lại.

Mặt Hoàng Tiêu bị áp lên giường, vịn vịn cả người về phía Đường Y Y.

Thả lỏng cánh tay, Đường Y Y siết chặt điện thoại trong tay mình. cô và Hoàng Tiêu không thân thiết, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt cô vẫn xúc động.

Bác sĩ lên tiếng nhắc nhở, Đường Y Y nhấc chân bước ra ngoài.

Hoàng Tiêu nhìn qua cửa, dường như không hiểu được, vì sao Đường Y Y vừa rồi còn đây lại đột ngột biến mất rồi.

Gương mặt dờ dẩn của cô bỗng dưng kè qua điều gì đó, cô dùng sức bình sinh giãy giụa gào lên.

“Chị Y Y, hãy giúp em, em muốn ra ngoài...”

Hoàng Tiêu lập tức bị ấn trở lại giường, cô gào khàn cả giọng – “Em nhớ ra rồi, em nhớ ra hết rồi!”

Đến cửa sắt, Đường Y Y chợt khựng lại, lúc xuống bậc tam cấp, cô gặp thoáng qua một vị phụ nhân.

Khóe mắt lướt qua lơ đãng, cô nhận ra đó là mẹ của Hoàng Tiêu.

cô cũng không định chào hỏi hay trò chuyện gì.

Đường Y Y đi xa, bà Hoàng mới vòng lại đường cũ, nhìn vào bóng lưng của cô một lúc lâu.

Giấu đi suy đoán của bản thân vào trong lòng, bà cất bước đi gặp bác sĩ chủ trị của Hoàng Tiêu.

“Bác sĩ, tình trạng của con gái tôi hôm nay ra sao?”

“Tinh thần của bệnh nhân bất ổn vô cùng.” Bác sĩ nói – “Vừa tiêm thuốc an thần cho cô ấy.”

“Bất ổn?” – Bà Hoàng nóng nảy – “Có phải có người kích thích nó không?”

Trong đầu bà lập tức nghĩ tới Đường Y Y.

Tiết Ngũ quá độc ác, không cho phép họ thăm con gái, mỗi lần bà Hoàng tới, đều chỉ có thể hỏi thăm tình hình của con mình với bác sĩ điều trị.

Nhưng lần này bà gặp Đường Y Y có thể bước vào. Bất ngờ nhưng vẫn nằm trong suy đoán.

Có lẽ Tần Chính động tay chân.

Bác sĩ nắm hai tay lại với nhau, dùng giọng điệu trần thuật nói – “Lúc này bạn của bệnh nhân đến thăm cô ấy, hai người trò chuyện vài phút.”

“Hai người nói gì, thì tôi hoàn toàn không biết.”

Sắc mặt bà Hoàng càng thay đổi.

“Bác sĩ, con gái tôi có thể xuất viện.”

Bác sĩ ho khan một tiếng – “Với bệnh trạng trước mắt, vẫn không thể.”

Bà Hoàng cố gắng tìm hiểu thêm thông tin – “Bệnh trạng ra sao?”

“không phải tôi đã nói rồi sao? Con tôi căn bản không có bệnh! Mà do con rể tôi. . .”

Bà Hoàng đột ngột khựng lại, bà biết bản thân mình thất thố, tốt khoe xấu che, nói ra lại càng mất mặt.

“Vậy ngày mai tôi lại đến xem sao.”

Sáng ngày thứ hai, bà Hoàng lại đến, nghe bác sĩ sẽ dẫn bà đi gặp Hoàng Tiêu, bà cũng người không kịp phản ứng.

“Tôi. . .tôi có thể vào trong???”

Bác sĩ nói – “Tôi hôm qua cấp trên có dặn dò – có thể.”

Cấp trên? Bà Hoàng không nghĩ nhiều, trên gương mặt đầy vẻ vui sướng, không chờ được đi gặp con gái mình.

Khi bước vào, bà vội vã đến trước giường bệnh – “Tiểu Tiêu, mẹ tới thăm con.”

Hoàng Tiêu ôm đầu gối ngồi trên giường, trong miệng lẩm bẩm điều gì đó không nghe được.

Bà Hoàng ngồi sát lại – “Con nói lớn một chút, mẹ không nghe được.”

Hoàng Tiêu lập lại – “Đói.”

Hốc mắt bà Hoàng ửng hồng, bà vừa rơi nước mắt vừa đánh Hoàng Tiêu – “Con nghĩ mình là một đứa điên sao???”

“Mẹ nuôi con lớn như vậy, để con sống cuộc sống tốt nhất, con đối xử với mẹ như vậy sao? Hả?”

Hoàng Tiêu chậm rãi giơ tay lên, vỗ vỗ đầu bà Hoàng – “Mẹ.”

Tiếng khóc ngừng bật, bà Hoàng run run tay sờ tóc Hoàng Tiêu – “Tiểu Tiêu, con của mẹ.”

“Con hết bệnh rồi phải không?”

“Mẹ lập tức đi gặp bác sĩ, đi gặp ba của con, chỉ cần chuẩn đoán con hết bệnh, không có vấn đề gì, thì con có thể về nhà rồi.”

Hoàng Tiêu lại ngồi im.

Hoàng Mẫu nhìn vào mắt con gái mình, vẫn đờ đẫn như cũ, không có một chút sức sống, lòng bà chợt hẫng – “Tiểu Tiêu, hôm qua Đường Y Y nói gì với con?”

“Hai đứa nói gì với nhau? Có phải cô ấy đồng ý giúp con nói với Tiết Ngũ. . .”

Hoàng Tiêu buồn ngủ.

Nước mắt bà Hoàng rơi xuống, lúc trước đón con về nhà chăm sóc, chưa hết tháng thì người đột ngột biến mất.

Sau này mới biết được con bà chạy về nhà họ Tiết, vì đứa nhỏ mà xảy ra tranh chấp, thậm chí đánh nhau, con bà ngộ thương mẹ Tiết Ngũ. Tiết Ngũ báo cảnh sát, phát hiện trong túi xách của con bà có chứa benzen.

Sau khi được vài chuyên gia thần kinh chuẩn đoán, thì con gái bà vào ở trong này.

Từ khi con bà sinh con, chuyện nợ tiếp nối chuyện kia, không yên tĩnh được phút giây nào.

“Tiểu Tiêu, con sinh cho nhà họ Tiết một đứa con trai, họ đối xử với con như vậy sao!”

Bà Hoàng nức nở - “Tại ba con hết, nhất định muốn liên hôn cùng nhà họ Tiết.”

“Con cũng vậy, một lòng muốn gả cho Tiết Ngũ, mẹ đã nói với con, con không có bản lĩnh buộc chặt nó lại, nhưng con vẫn không nghe lời mẹ.”

Bà Hoàng càng nói càng cảm thấy tức giận – “Tiết Ngũ là một thằng tồi, nó làm gì có bộ dạng của một người làm cha!”

“Lúc trước không hiểu vì sao nó bỗng dưng đánh chú hai nó tới mức nhập viện, lần này thì nó vì mẹ mình mà không nghĩ tới tình cảm vợ chồng, muốn nhốt con ở đây cả đời, nó bị...”

Thuốc ngấm dần, Hoàng Y Y ngủ thiếp đi.

Bà Hoàng nhìn thấy vậy ngậm miệng lại, ngừng nói, lo lắng trùng trùng thờ dài.

Tiết thị.

Trợ lý đẩy xe lăn Tiết Thú đến gặp Tiết Ngũ.

Tiết Ngũ ngồi trên ghế da sau bàn làm việc phê duyệt văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên – “Chú hai không nằm trong bệnh viện mà đến đây làm gì?”

“Tuổi lớn, dễ dàng bị vấp té, nếu xảy ra chuyện gì ban giám đốc lại nói tôi bất kính bề trên.”

Tiết Thú không thèm đếm xỉa đến lời châm chọc khiêu khích – “Cậu tính như thế nào với tiểu Tiêu?”

“Tiểu Tiêu?” – Tiết Ngũ quăng văn kiện trong tay sang một bên, ngẩng đầu lên – “Chú hai không nằm trong bệnh viện mà tới đây tìm tôi làm gì?”

“Tuổi chú lớn rồi, dễ bị té, nếu xảy ra chuyện gì ban giám đốc lại nói tôi không kính trọng bề trên.”

Tiết Thú không thèm đếm xỉa đến lời châm chọc khiêu khích của Tiết Ngũ – “Cậu định làm gì với Tiêu nhi?”

“Tiêu nhi?” Tiết Ngũ quăng văn kiện trong tay qua một bên, ngẩng đầu lộ ra hàm răng trắng – “Gọi thân thiết nhỉ?!”

Tiết Thú nói – “Nếu ba cậu còn sống biết cậu dùng loại thủ đoạn này đối phó với một người con gái ông ấy sẽ thất vọng vô cùng.”

Tiết Ngũ gào lên – “Ông đừng nhắc ba tôi trước mặt tôi!”

anh đứng lên, đẩy toàn bộ đồ trên bàn ra, cười khẩy nói – “Nếu ba tôi biết em ruột của ông ngủ với con dâu của mình, đã vậy còn mang thai, sinh ra một thằng con trai, thì ông nghĩ xem ông ấy sẽ thế nào?”

“Tôi nghĩ là ông ấy sẽ bị thằng em ruột của mình làm tức chết thêm một lần nữa.”

Tiết Thú cứng cả người lại, như bị một bàn tay thít ở cổ, một hơi cũng không thốt ra khỏi miệng.

Tiết Ngũ nở một nụ cười khiến người khác khiếp đảm – “Ông chú hai của tôi, sao không nói gì đi?”

Tiết Thú nhắm nghiền hai mắt lại – “Chú hai có lỗi với con, nhưng cô ấy vô tội.”

“Con không yêu cô ấy, sao lại hành hạ như vậy, còn bày mưu kế hãm hại cô ấy đến nông nỗi như ngày hôm nay.”

Lòng ngực Tiết Thú phập phồng, ông vịn tay cầm xe đứng dậy, xương tay trắng bệch như sắp đâm khò lóp da mỏng manh – “cô ấy là một người con gái lương thiện, không có ý ngộ thương mẹ của con, con lợi dụng điều đó để trút giận lên cô ấy.”

Tiết Thú hít sâu một hơi, mặt càng trắng hơn – “cô ấy căn bản không có bệnh, con rõ ràng điều này hơn bất cứ người nào khác.”

“Có bệnh hay không, đó là chuyện của bác sĩ, đừng lại đây thuyết giáo nhân nghĩa đạo đức với tôi.” – Tiết Ngũ đưa một điều thuốc ngậm vào miệng, nở nụ cười – “Chú hai à, đứng trước chú, tôi còn non lắm.”

Tiết Thú khó chịu mím chặt môi.

Chuyện đã đến nước này, ông không có gì để giải thích, cũng không muốn trốn tránh.

“Ông nên cảm thấy mình may mắn vì tính tình tôi hiện giờ nhân hậu hơn lúc trước rất nhiều, không có phát điên lên mà đã đem mọi chuyện của nhà họ Tiết này ếm nhem xuống.” Tiết Ngũ cười giễu – “Nếu không tôi cho mọi người chơi cho đã.”

Tiết Thú đột ngột bắt đầu ho khan, ông cong lưng, cả gương mặt thống khổ, ho như muốn nổ tung cả phổi ra ngoài.

“Con...con đừng ép chú...nổi điên...”

Tiết Ngũ hí hí mắt, phun mây nhả khói – “Sao? Uy hiếp tôi?”

Tiết Thú uống hai viên thuốc vào, cả người hơi ổn định lại, mở miệng nói – “Lúc trước con thích nghe chú hai kể chuyện, con còn nhớ chú hai đã từng nói với con ...”

Tiết Ngũ lên tiếng chặn lời ông lại – “Cút.”

Hai chú cháu nhìn hai gương mặt đáng ghét của nhau.

Là một người bị người khác ép đến tuyệt lộ, là chuyện một vô cùng đáng sợ.

Tiết Thú bị cưỡng chế mang đi.

Tiết Ngũ đá mạnh vào bàn làm việc – “Mẹ kiếp!”

anh rít một hơi thuốc, nhấn đầu thuốc vào gạt tàn, ngồi trên ghế sofa gọi điện cho Tần Chính – đầu dây bên kia không ai nghe máy.

Lúc này, Tần Chính đang tiếp nhận trị liệu, anh đồng ý với Đường Y Y, vô cùng phối hợp cùng bác sĩ, hỏi gì nói đó, chi tiết nhất có thể.

Cho dù anh cố gắng thể hiện mình là một người tinh táo trầm ổn, nhưng khi bác sĩ bám lấy hai từ “không chế”, quanh co lẩn quẩn trong đề tài này là một loại ham muốn không chế vô cùng cố chấp.

Ngồi nghe bác sĩ phân tích từ góc độ y học, sắc mặt Tần Chính ngày càng âm trầm, anh nhắm mắt lại, vẻ mặt ngày càng âm u.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Muốn có người con gái như vậy

“Nếu người yêu của mình đi công tác ở vùng khác, khoảng một tháng không thể gặp mặt nhau, anh sẽ làm gì?” Bác sĩ nói *“Có phải anh sẽ cảm thấy không thể chịu đựng được? Nhất định phải đến đó tìm cô ấy? Để cô ấy lúc nào cũng phải ở trong tầm mắt của mình?”*

Tần Chính bỗng dưng cảm thấy mình muốn hút thuốc, miệng đắng lưỡi khô, anh cuối đầu sửa lại ống tay áo – “không phải vậy.”

“Chỉ cần giữ liên lạc với nhau qua điện thoại thôi, biết tình hình của cô ấy vẫn ổn là được.”

Bác sĩ ghi chép lại, ngẩng đầu nhìn anh hỏi – “cô ấy có cần mỗi ngày phải báo cáo hành tung của mình với anh không?”

Hồ hạp của Tần Chính bỗng dưng bị nghẹn lại, anh thể hiện ra tư thái như không có gì ảnh hưởng đến mình cả, giọng anh trầm thấp xuống – “Tôi không cần cô ấy phải làm như vậy.”

“cô ấy có cuộc sống riêng của mình, có vòng tròn quan hệ của mình, tôi nghĩ rằng hai người yêu nhau, điều kiện quan trọng khi ở bên nhau là lòng tin.”

“Đương nhiên, nếu cô ấy hi vọng tôi có thể quan tâm cô ấy nhiều hơn, tôi sẽ làm cô ấy hài lòng.”

Cây bút trên tay bác sĩ lại xoay vài vòng, ông hỏi tiếp.

“Nếu một ngày nào đó người con gái anh yêu vô cùng, nói cho anh biết, cô ấy không muốn tiếp tục với anh nữa, anh có buông tay không?”

không có một ngày như vậy, anh cũng không cho phép ngày đó xảy ra, nhưng Tần Chính không nói câu đó ra miệng, đôi môi mỏng của anh mân thẳng tắp, sít sao một chỗ, hàm răng cắn chặt, gân xanh trên thái dương như ẩn như hiện, cơ thịt cả người căng lên. anh toát lên hơi thở đè nén tận cùng.

Tựa như lúc nào cũng có thể đánh mất lý trí, nổi giận, tàn phá mọi thứ.

Bác sĩ nhìn chằm chằm vào Tần Chính, khi ông nghĩ rằng anh sẽ lắc đầu và cho câu trả là “không”, thì lại nghe thấy giọng nói anh vang lên – “Nếu có một ngày như vậy, tôi sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.”

Mấy chữ kia, anh dùng hết sức bật ra từ đầu lưỡi, hầu hết phía dưới lẫn lộn, ngón tay anh đặt trên đùi run rẩy, dùng sức xoa nhẹ lại, bỏ vào túi quần, anh nắm chặt nắm tay lại.

một lúc lâu sau, Tần Chính mới chậm rãi buông tay ra, lòng bàn tay rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, trên mặt anh điềm nhiên như không có

gì, không đếm xỉa trả lời những vấn đề tiếp theo.

đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Tần Chính phát giác sau lưng mình ướt đẫm.

Từ trạng thái tập trung thần kinh cao độ rồi thả lỏng, anh cảm thấy mình hơi mệt.

Tựa như bản thân mình vừa kết thúc một trận chiến ác liệt.

Nhìn Tần Chính bước ra, Đường YY lập tức đứng dậy – “Sao rồi?”

Tần Chính nói lòng cô áo – “không có gì.”

Đường YY đưa tay – “Đưa bệnh án cho em.”

Tần Chính đưa bệnh án qua, chữ bên trong không khác gì gà bới, anh nhìn cũng không hiểu là viết gì, thì Đường YY cũng không hiểu.

Quả nhiên, ấn đường của Đường YY nhấn lại – “Viết gì thế này...”

cô khép bệnh án lại – “Để em hỏi lại một chút.”

Tần Chính túm cô lại – “Hỏi gì?”

Cả người Đường YY bị túm lão đảo – “Sao không kê đơn thuốc cho anh?”

“không cần.” Tần Chính kéo Đường YY vào trong ngực, hai tay ôm lấy eo cô – “Em có tác dụng hơn bất cứ loại thuốc nào.”

Má Đường YY dán vào lồng ngực Tần Chính – “Em không đùa với anh.”

Tần Chính sờ sờ tóc cô – “anh cũng nghiêm túc.”

Đường YY thoát khỏi ngực anh, ngẩng đầu nhìn lên – “Hôm qua em đến gặp Hoàng Tiêu, cô ấy mập lên rất nhiều, ánh mắt vô thần, ngo ngoe ngẩn ngẩn, thuốc làm cho trí nhớ cô ấy giảm sút, ngủ gật liên tục, không nhớ ra bất cứ điều gì.”

“Nơi đó đều bị cửa sổ song sắt giam khép kín lại, ra vào có nhiều lớp phòng hộ, là một cái nhà giam khổng lồ.”

Đưa tay luồn một loạn tóc lộn xộn ra sau tai, Đường YY nói tiếp – “Em không muốn vào nơi đó gặp anh.”

Khóe môi Tần Chính vểnh lên – “Yên tâm, anh bảo đảm với em, tuyệt đối không có một ngày như vậy.”

Đường YY cũng không vì lời anh nói mà thả lỏng tinh thần.

cô biết Tần Chính giấu cô một ít chuyện, cho dù khi đối mặt với bác sĩ cũng không nhất thiết là nói thật.

“Đừng suy nghĩ lung tung.” Tần Chính nói – “Buổi tối ăn cùng nhau.”

Đường YY nói – “Tối nay em có một buổi tiệc.”

Tần Chính nhú mày một cái – “Khi tiệc kết thúc gọi điện thoại cho anh.”

Đường YY suy nghĩ một chút – “Lần sau rồi...”

Môi đột ngột bị đau, giọng nói của cô bị lấp đi thay bằng giọng nói khàn khàn của Tần Chính – “Đừng cự tuyệt anh nữa.”

Đường YY nói – “Để xem tình huống lúc đó như thế nào, nếu thời gian còn sớm, em sẽ gọi cho anh.”

Tần Chính cong môi – “Được.”

Ra khỏi bệnh viện, hai người đều bận việc của mình.

Tần Chính lái xe theo Đường YY cho đến khi cô ngừng xe bước hẳn vào công ty du lịch, anh mới quay đầu xe về công ty mình.

Mở lịch sử cuộc gọi nhờ trên di động, Tần Chính gọi lại – “Có chuyện gì không?”

Tiết Ngũ nói – “Tớ ở chỗ cậu.”

Tần Chính nhướng mày.

Đại sảnh công ty tầng một, Thạch Tiến nói chuyện với một người con gái xinh đẹp, mắt nhìn chăm chăm vào người đối phương.

Sắc mặt cô gái bỗng dưng thay đổi, nụ cười thu lại thật nhanh.

Thạch Tiển vẫn đang vui vẻ - “Sao không nói tiếp đi?”

cô gái mở khẩu hình miệng nói với anh - “Tổng tài đến.”

Thạch Tiển còn không biết chuyện gì đang xảy ra - “Cái gì?”

anh đột ngột phát hiện bầu không khí của tầng một bỗng dưng yên lặng hẳn đi, áp suất không khí quen thuộc đập vào mặt, mặt anh đơ cứng, lập tức xoay người lại.

“Tổng tài.”

Tần Chính xoay bước về phía thang máy.

Thạch Tiển bước theo sau, trong lòng đang tự tán dương bản thân vì khả năng phản ứng linh hoạt của mình, vừa nói - “Tiết thiếu đã đến được nửa giờ.”

Nét mặt Tần Chính không chút thay đổi - “Lần sau không được như thế này nữa.”

Thạch Tiển nén xuống kinh ngạc trong lòng - “Dạ.”

đang trong giờ làm việc, anh không làm việc mà chạy xuống tám chuyện trên chộc đồng nghiệp nữ. Nếu là trước kia, không tránh khỏi việc bị khiển trách.

hiện tại chỉ cảnh cáo đơn giản, Thạch Tiển cảm thấy không thể tin được - Tổng Tài trở nên nhân tính hóa.

Bước ra khỏi thang máy, Tần Chính nói - “Đưa hai ly cà phê lên.”

Thạch Tiển cúi đầu lên tiếng - “Dạ.”

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiết Ngũ nghiêng đầu nhìn lại, để khung ảnh trên tay về bàn làm việc - “Tám ảnh này của cậu được đó.”

Tần Chính cười đồng hồ ra vút lên bàn.

Tám ảnh là anh thừa dịp Đường YY đọc kinh thánh chụp trộm, quả thực rất thích, lập tức đem đi rửa, mua khung ảnh lồng vào, đặt cạnh máy tính, giương mắt lên là nhìn được.

Trong nhà cũng có một bức, trong ví cũng có một bức.

“Cậu tìm tờ có phải vì chuyện của nhà họ Hoàng?”

Tiết Ngũ đốt thuốc, cười khinh miệt - “Nhà họ Hoàng còn có thể có chuyện gì.”

“Cậu đi Luân Đôn với Đường YY mấy ngày nay ra sao? Vui không?”

Tần Chính ngồi vào ghế dựa - “Hơn cả dự tính.”

Tiết Ngũ buồn bực lấy thuốc ra hút, phun ra từng đợt khói trắng, cuối cùng anh cũng nói rõ mục đích của mình - “A Chính, nói tớ biết chuyện của Lưu Đình Vân đi.”

Tần Chính bắt chéo đôi chân lại - “Cậu muốn biết ở phương diện nào.”

Có tiếng gõ cửa, Thạch Tiển bưng cà phê bước vào, lập tức rời khỏi.

Tần Chính nháp một hớp cà phê - “Lưu Đình Vân có bạn trai - người Pháp.”

Tiết Ngũ nhướng mày - “Cái gì?”

Tần Chính ngửa người ra sau - “Chia tay tháng trước.”

Bộ mặt Tiết Ngũ run lên - “Cậu có thể nói hai câu một lượt.”

“Đường YY qua cũng là vì việc này” Tần Chính nói ngắn gọn - “Bạn trai cô ấy hiểu lầm cô ấy đánh mẹ mình, đẩy mẹ anh ta xuống lầu, ra tay đánh cô ấy.”

“Cái gì? Đánh?!” Ánh mắt Tiết Ngũ trở nên hung hãn, anh cắn đầu thuốc “Thằng đó tên gì?”

Tàn Chính nói – “Ben.”

Tiết Ngũ âm thầm ghi nhớ - “VẬY cô ấy thảm hại hết sức.”

Tàn Chính thân nhiên nói – “Quy mô trang trại rượu của cô ấy không nhỏ, kinh doanh cũng tạm được.”

“Tớ và Đường YY chuẩn bị đầu tư, mấy ngày nữa sẽ ký hợp đồng với cô ấy.

Tiết Ngũ giật giật khóe miệng.

sự nghiệp thuận lợi, tốt thật.

“Tớ nghe nói Hoàng Tiêu đang ở trong bệnh viện tâm thần.” – Tàn Chính cắt lời.

Nghe Tàn Chính nhắc tới Hoàng Tiêu, Tiết Ngũ rít mũi hơi thuốc, khói thuốc phủ kính gương mặt.

Tàn Chính đột ngột hỏi – “Đứa nhỏ biết bò chưa?”

“Bò? Còn nhỏ mà.” Tiết Ngũ nói – “Vừa biết xoay người.”

Nhắc tới đứa nhỏ, vẻ mặt anh có chút dễ chịu mà bản thân anh cũng không biết. Nhưng cuối cùng cũng không phải con của anh.

Tiết Ngũ cười lạnh, anh không có cảm giác gì với trẻ nhỏ, chưa từng nghĩ bản thân mình có một đứa con với bất cứ người phụ nữ nào.

Khi chuyện xảy ra, thời điểm anh ôm đứa bé kia, Tiết Ngũ không cảm thấy ghét bỏ, thậm chí anh muốn làm gì đó cho đứa nhỏ.

Trong khi anh vừa cảm nhận được một chút gì đó gọi là tình phụ tử, thì kết quả là một trò hài, ông trời cố ý trêu đùa anh.

“không phải con ruột.” - Tàn Chính nói – “Giữ bên cạnh cũng chẳng làm gì.”

“Tương lai biết rõ mọi chuyện, cũng không tránh khỏi việc sẽ phản bội cậu.”

Tiết Ngũ nghe ra một chút ẩn ý – “Đường YY nói gì với cậu?”

Tàn Chính cũng đốt một điếu thuốc – “không nói gì.”

Tiết Ngũ chắc chắn hai tiếng – “Trình độ ăn ý của hai người đã đến mức này?”

Về mặt Tàn Chính dịu dàng.

Tiết Ngũ hí mắt nhìn, thật sự hâm mộ – “Huynh đệ, chúc mừng cậu đã qua những ngày gian khổ.”

Nhìn vết thương trên đầu Tàn chính, muốn có được một người con gái như Đường YY, không chết cũng lột một lớp da.

Tàn Chính hấp một hơi thuốc – “Kiên trì là con đường dẫn đến chiến thắng.

anh gợi ý – “không tin cậu thử xem.”

Tiết Ngũ run run bả vai, cười không đứng lên được – “Ok, vậy tớ cũng sẽ kiên trì.”

Buổi tối, khi Tàn Chính nhận được điện thoại của Đường YY cũng sắp mười giờ.

Đường YY đã uống vài chén rượu, vẫn tỉnh táo.

Tàn Chính không uống lấy một ngụm rượu, nhưng anh ngửi mùi trên người Đường YY – say.

anh ôm cô, muốn đem cô vuốt ve đến nhập vào xương cốt.

Cho dù Đường YY giãy giụa như thế nào, nói gì, Tàn Chính cũng không buông tay ra.

Hai người cứ như vậy cho đến hừng đông, thu hết cảnh đẹp mặt trời mọc vào tầm nhìn.

Ngày mười ba, Lưu Đình Vân về nước, đi thẳng về nhà cũ.

cô vừa vào cửa, chưa kịp uống ngụm nước – “Ba, xảy ra chuyện gì? Mẹ đâu?”

“Nằm trong phòng.” Ông Lưu thở dài – “Mẹ của con cả đời đều không bỏ được tật xấu tham mọn.

Lưu Đình Vân bỏ giỏ xuống, nghe thấy vậy, mặt cô biến sắc – “Có phải mẹ lại bị lừa đi hội nghị thực phẩm bảo vệ sức khỏe?”

Bà Lưu gạt đầu.

“Sao trong điện thoại ba không nói rõ với con?” – Lưu Đình Vân khoát tay – “Thôi được rồi, dù gì cũng mua rồi, lấy ra cho con xem một chút, xem coi cái nào có thể dùng được.”

Bà Lưu trầm giọng nói – “Lần này ... mua hết mười mấy vạn.”

Lưu Đình Vân trừng mắt – “Mười mấy vạn?”

cô vuốt mặt mình, đổi giọng nói, trấn an ông – “Ba, tiền không còn thì thôi, người không có gì là mừng rồi.”

“Hôm trước, mẹ con cùng mấy chị em của bà ấy ra ngoài uống trà.” Bà Lưu than thở “Về lập đi tức vào giường nằm, không thiết ăn uống.”

Lưu Đình Vân nghe xong không biết nói gì cho phải, chuyện đều như vậy, còn không nói hết cho cô biết, còn kêu cô lập tức quay về.

“Mấy người đó có phải nói gì với mẹ không?”

“Mẹ con biết được mình bị gạt.”

Lưu Đình Vân hít sâu một hơi, cô biết rõ nguyên nhân tại sao.

Người già tính tiết kiệm, bình thường mất một chút tiền, nhắc đi nhắc lại vài lần, nhưng lại cố chấp, căn bản không nghe lời khuyên của người khác, thà mua cái gì đó chỉ cần nghe nói ăn uống vào không phải đi bệnh viện là tin, người nhà nói gì cũng không nghe.

“Ba, chuyện này ra sao ba nói cho con biết một chút đi.”

Bà Lưu lộ ra vẻ mặt áy náy – “Ba ngày ngày đi câu cá, đánh cò, không có đi nghe giảng với mẹ con, cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Lưu Đình Vân xoa trán.

Ngồi thật lâu, cô bước vào trong phòng – “Mẹ.”

Mẹ Lưu nằm trên giường xoay người lại – “Đình Vân à, sao con lại quay về? Có phải ba con gọi điện thoại cho con không?”

“Nhìn vẻ mặt con gái cam chịu, bà Lưu tức giận hướng ra ngoài cửa la to – “Lão Lưu!”

Lưu Đình Vân nói – “Đừng gọi, ba ra ngoài rồi.”

Mẹ Lưu nằm xuống, sắc mặt kém cỏi – “Con nghe ba con nói rồi phải không?!”

“Tục ngữ nói ngã một lần khôn hơn một lần.” Lưu Đình Vân nói – “Mẹ, sau này chúng ta không bị lừa nữa là mừng rồi.”

Hốt mất bà Lưu nóng lên – “Mười mấy vạn!!!”

“Ba con với bẹ dành dụm cả đời, còn có tiền con cho, tiền bán phế liệu nữa.”

Bà bật khóc.

Lưu Đình Vân vội vàng cầm khăn giấy “Mẹ, con gái của mẹ mở trang trại rượu ở nước ngoài, làm ăn lớn, tiền không thành vấn đề, chúng ta không đau lòng.”

“Sao mà giống nhau được.” Mẹ Lưu khổ sở - “Mẹ giận bản thân mình.”

Bà là người cật lực, chịu đả kích như vậy, trong lòng khó chịu, khuyên giải bình thường không tác dụng.

Lưu Đình Vân nói không được, đành phải cất bước ra ngoài.

Cho đến bữa cơm tối, mẹ Lưu vẫn không động đũa, nói – “không ăn.” “không có khẩu vị.”

Hai cha con ngồi nhìn cả bàn thức ăn, mặt mày ủ rũ.

Ngày hôm sau, Lưu Đình Vân hồ hởi nói – “Đám người kia bị bắt rồi mẹ, tiền được trả lại rồi.”

Mẹ Lưu kích động ngồi bật dậy – “Thực sự?”

Lưu Đình Vân vui vẻ - “Thực sự! Mẹ, có người tố cáo.”

Tình thần mẹ Lưu lập tức phấn khởi, cho đến khi Lưu Đình Vân đi vệ sinh trở lại, vừa định nằm xuống nghỉ ngơi thì ba Lưu gọi cô ra ngoài.

“Đình Vân, mẹ con vừa gọi điện cho mấy chị em của bà, mẹ con biết con lừa bà ấy rồi.”

Lưu Đình Vân – “...” – Sao cô có thể quên không nghĩ tới điểm này!

Buổi chiều, có một người thanh niên tới nhà, anh không nói gì thì quỳ trên đất.

Ba Lưu đang quét dọn, nhìn thấy trận thế này, cây chổi cầm trên tay rớt xuống đất, ông vội vàng gọi Lưu Đình Vân ra.

Lưu Đình Vân cũng giật mình – “Cậu là ai?”

Người thanh niên cứ quỳ đó không đứng dậy “Tôi là tiểu Trương, tôi...tôi là người giới thiệu đi mua sản phẩm.”

Bầu không khí trong nhà lập tức thay đổi.

Ba Lưu vỗ bàn, Lưu Đình Vân giữ chặt ông lại – “Ba, con đi gọi mẹ ra.”

Mẹ Lưu vừa ra, người thanh niên dập đầu từng cái từng cái nện xuống nền đất – “Dì, con xin lỗi, con không nên lừa dì, con không bằng heo chó, con là đứa không ra gì, là đồ vô liêm sỉ.”

anh ta mở chiếc túi mang theo ra – “Đây là 147 nghìn của dì, sản phẩm đưa dì lúc trước đều tặng dì hết, không cần trả lại con.”

“Dì ơi, con biết sai rồi, xin dì tha thứ cho con, cho con một lần hối lỗi làm người, cho con một cơ hội.”

Mẹ Lưu nhìn bạn già của mình, rồi nhìn con gái – “Sao...?! Sao lại thế này?”

Ba người đều ở trong trạng thái khiếp sợ không thôi.

Trong đầu Lưu Đình Vân lóe lên suy nghĩ, bản thân cảm thấy không khả năng, mặc dù nghĩ vậy, nhưng chính bản thân cô cũng không tìm ra cách lý giải nào khác. cô đang đứng ở cửa, thì phát hiện cách nhà mình không xa dừng một chiếc xe.

cô bước tới, nhìn thấy Tiết Ngũ đang vắt hai chân trên tay lái. Nhìn thấy cô, anh cười lộ ra hàm răng trắng – “Hello.”

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Em Có Đồng Ý Gả Cho anh không?

Từ xưa đến nay, cảm giác khi chinh phục một điều gì đó luôn luôn không bị ràng buộc, không ép uống.

Đối với Tiết Ngũ mà nói, Lưu Đình Vân chính là người duy nhất anh muốn có được, lại không có được.

không chiếm được, luôn luôn có sức hấp dẫn khó cưỡng lại.

Như ăn cá, nếu vướng phải xương, không nhìn thấy, sờ không được, nhưng không thể nào bỏ lơ được. Thỉnh thoảng lại đâm một lần, rướn đau nhẹ dây thần kinh.

Nếu không nhổ bỏ, cứ đau rướn âm ỉ, rồi có ngày đau chết sống do viêm nhiễm.

“Ở nước ngoài một thời gian không còn như trước kia nữa.” – Tiết Ngũ dựa vào cửa xe, cả người áp về phía Lưu Đình Vân vài phân, cười nghiêng ngả, nói tiếp.

“Cả gương mặt đều non mịn hơn xưa.”

Lưu Đình Vân lạnh mặt – “Người đàn ông đó, có phải anh bắt tới không?”

Tiết Ngũ liếc cô một cái – “Chẳng lẽ em nghĩ loại lừa cả người già như hấn ta còn lương tâm sao?”

Lưu Đình Vân không đếm xỉa tới lời trào phúng của anh – “Làm sao anh biết chuyện của gia đình tôi?”

Về mặt cô đầy ghét bỏ, chợt cô nghĩ đến điều gì – “Mười mấy vạn đó là của anh?”

Tiết Ngũ phun một làn khói về phía cô – “Có thể là của nhà em.”

Lưu Đình Vân vừa định nói tiếp, từ cánh cửa nhà phía bên trái xuất hiện một bác gái – “Đình Vân à, con mang bạn trai về rồi!”

Giọng bà rất lớn, mọi tiếng cất lên cả xóm đều nghe thấy, mấy nhà xung quanh tò mò ra nhìn xem.

“Xe xịn quá.”

“Phía trước xe là con trâu phải không? Là ký hiệu xe? Tôi chưa thấy qua bao giờ.”

Có người hiểu biết nói – “Là Lamborghini.”

Người nọ còn chi tiết nói luôn giá xe, càng làm cho mọi người xôn xao.

Ánh mắt mọi người nghiêng nhìn về phía Tiết Ngũ, đang ước lượng từ món trên người anh có giá cả ra sao.

Trong chớp mắt, Tiết Ngũ đã được cân lượng trong mắt mọi người thành – người giàu.

“Tôi đã nói rồi mà, Đình Vân lên tivi, còn ra nước ngoài, ánh mắt rất cao, bình thường không lọt vào mắt được.”

“Mẹ của Đình Vân chỉ lo hão, sớm chiều cứ lo không ai thèm lấy con gái mình.”

“Đình Vân, bạn trai ở đâu? Làm gì?”

“Bạn trai của cô cũng làm việc kinh doanh ở nước ngoài phải không?”

Mọi người bầy miệng tám lòi, ánh mắt thân mật nhìn qua Tiết Ngũ, thanh niên nam nữ ánh mắt tỏa sáng, nam xem xe, nữ xem Tiết Ngũ.

Đầu Lưu Đình Vân đau muốn nứt.

Người cùng trang lứa với cô trong thôn xóm cũng làm mẹ vài đứa con, chỉ có cô là chưa kết hôn. không ngoài ý muốn, cô chính là đối tượng được lấy ra tiêu khiển trong cuộc trà dư tửu hậu.

Tính huống này đột ngột phát sinh, khiến mọi người kinh động, cô cũng sững sờ.

Nhìn cảnh này, điều thuốc trên môi Tiết Ngũ run rẩy, anh cúi đầu vỗ vỗ bụi bám trên ngực, dùng âm lượng chỉ có Lưu Đình Vân có thể nghe thấy nói – “Bạn trai?”

Về mặt Lưu Đình Vân tựa như ăn phải một con ruồi.

Chỉ trong chốc lát, chuyện được truyền đi. Mọi người đều biết Lưu Đình Vân có bạn trai, bề ngoài soái ca, chạy xe sang, là người giàu có.

Mọi người chạy đến xem mặt, cửa sắp bị chèn vỡ.

Ba mẹ Lưu trở tay không kịp, hai người quan sát người con trai đang đứng cạnh con gái mình, rồi nhìn nhau trao đổi bằng mắt.

“Nhìn có vẻ lớn tuổi hơn Đình Vân.”

“Lớn hơn một chút không sao, cũng không phải lớn hơn một hai chục tuổi.”

“Nhìn thấy tóc mai hai bên của cậu ta bạc không ít không?!”

“Có thể là do di truyền, nhìn rất có sức sống.”

“Lần đầu Đình Vân dẫn bạn trai về nhà, hài lòng lắm phải không?”

“Đĩ nhiên.”

Hai người thu hồi ánh mắt, ba Lưu lấy bình trà tốt trong nhà ra pha đãi Tiết Ngũ, mẹ Lưu mặt mày hớn hờ, cầm lại tiền bị lừa, con gái cũng có nơi có chốn, song hỷ lâm môn.

Nhìn cậu, mợ, bác, đi nghe tiếng đồn rồi lại hỏi chuyện, Lưu Đình Vân muốn điên.

cô rất muốn sập cửa bước thẳng ra khỏi nhà, hay là không quan tâm ngó ngang gì hoàn cảnh xung quanh nói ra sự thật, những nghĩ cảnh cha mẹ mình lúng túng, khó xử. Hàng xóm trong thôn ngượng ngùng tan rã không vui. cô không muốn.

cô không còn là trẻ nhỏ bảy tám tuổi, cô có suy nghĩ và cũng có lý trí. Hành động bốc đồng xốc nổi không gọn được trong cô.

Nhìn vào trong sảnh, trong vườn, cửa nhà, đều là người.

Khóe mắt Lưu Đình Vân giật giật.

Thừa dịp mẹ Lưu vào bếp, cô vội xoay người chạy vào.

“Mẹ, con và Tiết Ngũ không phải trai gái yêu nhau.” – Lưu Đình Vân nói – “Thậm chí không phải là bạn bè.”

“Hả?” Mẹ Lưu ngừng đôi tay đang xắt thức ăn lại – “Vậy mà còn đem người đưa về nhà?”

Lưu Đình Vân hừ lạnh – “Là anh ta tự tìm tới.”

Mẹ Lưu không tin – “không phải bạn bè, vậy sao cậu ấy biết địa chỉ nhà chúng ta?”

Lưu Đình Vân á khẩu không trả lời được.

“Mẹ, tạm thời con không nói rõ cho mẹ được, nhưng thực sự con và anh ta không có gì.”

Mẹ Lưu nhìn chằm chằm con gái mình, một lúc lâu sau, bà đem thức ăn bỏ vào tủ, tức giận cất giọng – “Làm mừng huyệt một hồi.”

Lưu Đình Vân nhẹ giọng dụ dỗ – “Mẹ, sau này con sẽ mang một người con rể vừa cao lớn vừa đẹp trai về.”

“Sau này?” Mẹ Lưu nói – “Mẹ của con còn không biết sống được tới khi nào đâu.”

“Mẹ nói gì vậy?” Lưu Đình Vân xùy xùy vài tiếng – “Nhật định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Mẹ Lưu chao ôi một tiếng – “Vậy làm sao bây giờ? Ba con, nhà bác cả, bác hai đang ngồi nói chuyện cùng Tiết Ngũ, bọn họ đều nghĩ Tiết Ngũ là con rể nhà ta rồi.”

“Đình Vân, con đừng nói gì, sau này có dịp mẹ sẽ nói hai đứa bận công việc chia tay rồi.”

Lưu Đình Vân trợn trắng mắt.

“Nhưng mà,” Mẹ Lưu nói tiếp – “Biết đâu chừng hai đứa thành đôi thì sao? Vậy thì cũng đỡ phải giải thích.”

Lưu Đình Vân chém đĩnh chặt sắt nói – “không có chuyện đó!”

“Duyên phận là thứ không thể nào biết trước được.” Mẹ Lưu cười nói – “Mẹ nhìn hai đứa có tướng phu thê.”

“Tướng phu thê?” Nét mặt Lưu Đình Vân kinh hãi – “Mẹ, mẹ đừng dọa con.”

cô trốn luôn trong phòng bếp, ăn hết vài trái cà chua, một quả dưa chuột, hai củ cải trắng.

“Đình Vân, cậu Tiết đâu rồi?”

Tiếng của ba Lưu vọng vào từ cửa – “Ra ngoài nghe một cuộc điện thoại thôi sao không thấy đâu nữa rồi?”

Lưu Đình Vân bĩu môi – “anh ta có tay có chân, muốn đi muốn đứng con cũng không xen vào được.”

Ba Lưu tức giận – “Con nhỏ này, cậu ấy lần đầu đến nhà chúng ta, chưa quen hoàn cảnh khu này, lạc đường thì sao?!”

Lưu Đình Vân nói thào trong bụng – “Lạc càng tốt.”

Tiết Ngũ chẳng những không lạc đường, mà anh còn mang theo quà biếu sang quý trở về – “Chú, đi, con vừa lại xe lấy quà.”

anh vừa gọi trợ lý đi mua, đều là những vật thích hợp cho người lớn tuổi.

Mẹ Lưu nhìn bạn đời mình.

Ba Lưu lúng túng ho khan vài tiếng, khi ông còn trẻ đại đến nhà phụ huynh hai tay trống trơn, không biết lễ nghĩa.

Do ông không biết

Mẹ Lưu nhìn quà biếu được gói lại sang trọng, không phải là những mặc hàng thông thường, bà vội dùng ánh mắt ra hiệu cho bạn đời của mình.

Ba Luru nhăn nhu mi lại – “*Khiến cho cậu Tiết tốn kém rồi.*”

Tiết Ngũ cười khéo léo – “*Nèn như vậy.*”

Luru Đình Vân đứng một bên, bực bội giật giật khóe miệng.

Tiếng trò chuyện ồn ào đến chạng vạng mới kết thúc.

Chỉ đơn giản là vì Ba mẹ Luru mời Tiết Ngũ ở lại dùng cơm tối, đã khiến cho Luru Đình Vân cảm thấy mây đen phủ đầy đỉnh núi.

Tiết Ngũ được bà nuôi lớn, biết cách lấy lòng người lớn, khiến họ vui vẻ, có duyên với họ. Mẹ Luru càng nhìn anh càng thấy thuận mắt, ba Luru cũng tươi cười vui vẻ, từng lời nói ra đều có ý tán thưởng.

Luru Đình Vân cảm thấy cha mẹ mình bị Tiết Ngũ tẩy não.

Hơn tám giờ, Tiết Ngũ đứng dậy rời khỏi, mẹ Luru nháy mắt với con gái – “*Đình Vân, tiễn cậu Tiết đi con.*”

Luru Đình Vân đang ngồi uống nước trái cây, mắt điếc tai ngơ.

Mẹ Luru cưỡng chế lấy ly nước trên tay cô, đẩy cô về phía cửa, ầm một tiếng – cửa đóng lại.

Luru Đình Vân – “*...*”

Ban đêm ở nông thôn, côn trùng kêu vang như một ban nhạc siêng năng hòa tấu giữa đất trời.

Tiết Ngũ bỏ tay vào túi quần – “*Mẹ em nấu ăn không tệ.*”

“*À, đúng rồi, trước khi đi, ba em nói anh khi nào rảnh thì ghé chơi, ngồi lại đánh cờ uống trà với ông.*”

Luru Đình Vân quay đầu lại nhìn anh – “*Làm vậy có ý nghĩa không?*”

Nghe giọng điệu của cô, Tiết Ngũ giận tái mặt – “*Luru Đình Vân, đừng lếch lác, anh đang giúp em, nếu không có anh, thì buổi chiều hôm nay em đã chết đuối vì nước miếng của những người trong thôn, còn liên lụy ba mẹ mình. Vì em, mà sáu tháng cuối năm tâm không an được.*”

Luru Đình Vân vuốt mặt, cắn môi dưới – “*Tiết Ngũ, tôi nói thật với anh, tôi là người hết sức tục tũn.*”

“*Những điểm xấu của phụ nữ anh đều có thể thấy được ở tôi, như ham mê hư vinh, già mồm cái lão..*”

Tiết Ngũ nói – “*Màu son của em hôm nay nhìn được đó.*”

Đột ngột bị cắt lời, Luru Đình Vân vẫn tiếp tục nói – “*Tiết Ngũ, với tôi mà nói, anh tựa như một đứa bé khi muốn ăn một món gì đó mà không được ăn luôn luôn tưởng tượng mùi vị món đó trong đầu, nghĩ rằng khi ăn món đó ngon ra sao, cảm giác như thế nào. thì đến khi ăn được thì hương vị đúng như trong tưởng tượng.*”

“*một món ăn vặt mà thôi, trên đời này có nhiều mà, anh có thể chọn món khác, cần gì chăm chăm vào một món.*”

“*Đúng vậy, em nói có lý.*” – Về mặt Tiết Ngũ hồ hởi – “*Vậy em cứ đến với tôi, để xem khi nào tôi chán em.*”

Cái tán tay của Luru Đình Vân bay qua.

Tiết Ngũ bắt lấy cổ tay cô, giật mạnh vào xe, cả người áp giữa hai chân cô.

Động tác liền mạch nhanh nhẹn.

Luru Đình Vân mất sức lực giãy giụa nhưng không có tác dụng.

cô càng phản kháng, càng khiến Tiết Ngũ nổi điên – “*Mẹ nó!*”

anh cúi đầu, ngấu nghiến lấy đôi môi của Luru Đình Vân.

cô trừng to mắt, tiếng chữ nỉa thoát ra khỏi miệng trở thành âm thanh ái muội.

một lát sau, Tiết Ngũ liếm sạch máu trong môi, hơi thở ấm nóng phun lên mặt Luru Đình Vân.

“*Tiết Ngũ này muốn loại phụ nữ nào mà không có?*” Lờn nói anh thốt ra, tay vỗ vỗ lên má Luru Đình Vân, rồi dùng sức béo má cô – “*Em đã nhiều lần không biết phân biệt tốt xấu, Đình Vân, đừng thấy tôi nhúng nhường mà em lén lút.*”

Mặt Luru Đình Vân bị bóp méo, cô tức giận chữ ằm lên.

“anh cho là đám phụ nữ đó bám lấy anh là yêu anh à? Họ bắt quá là bám lấy tiền của anh thôi.”

“Tiết Ngũ, anh tốt nhất là cầu nguyện cho Tiết Thị đừng bị phá sản, nếu không, anh không là cái gì hết.”

Tiết Ngũ đẩy mạnh Lưu Đình Vân vào trong xe, tốc váy cô lên cao, dùng sức ngang tàng bạo ngược hung ác với cô.

Sắc mặt Lưu Đình Vân trắng bệch, cô hét đá lại đánh – “Tiết Ngũ, loại người như anh, cho đến hết đời cũng đừng mong có một người thật lòng với mình.”

Tiết Ngũ đột ngột ngừng lại, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn bao quát Lưu Đình Vân, nhìn rõ nỗi căm hận và uất ức trong mắt cô.

Khi cùng gia đình cô dùng cơm chiều, chung đụng với cha mẹ cô, cô như một cô gái nhỏ, biết làm nũng, chơi xỏ lá. Vì sao khi ở cùng với anh cô như một người điên?! một chút tươi cười vui vẻ cũng không muốn chia sẻ với anh?!

Tiết Ngũ đứng dậy, ngồi bên cạnh, tà áo mở rộng, lộ ra lồng ngực rắn rỏi – “Xuống đi.”

Lưu Đình Vân không để ý đến quần áo xộc xệch, bất chấp bước xuống xe, một giây cũng không muốn nán ná.

Bên trong xe không còn hơi thở ấm nóng, Tiết Ngũ híp mắt hút thuốc – thật lòng?

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh của một người con gái.

cô ấy nói yêu anh.

Sao lại không có? – Có một người.

Qua ngày hôm sau, Tiết Ngũ đến bệnh viện tâm thần.

“Hoàng Tiêu, tôi tới thăm cô, vui không?”

Vẻ mặt Hoàng Tiêu ngu si.

Sờ sờ lên chiếc cằm mềm mướt, Tiết Ngũ chắc chắn hai tiếng – “Nhìn cô sống ở đây cũng tốt quá, béo lên thế này mà.”

Hoàng Tiêu đột ngột cắn tay Tiết Ngũ.

“Mẹ nó!” Tiết Ngũ chửi nhỏ - “cô dám cắn tôi?”

“cô nhả ra ngay cho tôi!”

Hoàng Tiêu không buông miệng.

Tiết Ngũ vận khớp hàm cô, buộc cô buông miệng ra.

Nhìn mu bàn tay của mình có một hàng dấu răng rướm máu, Tiết Ngũ tức điên, gào lên – “Mẹ nó, Hoàng Tiêu cô đừng giả ngây giả dại trước mặt tôi, cô nên biết cảm ơn Lưu Đình Vân, nếu không phải bị cô ấy nguyên rủa, tôi cũng không nhớ ra cô.

Hoàng Tiêu bị anh rống co người lại phía sau.

Tiết Ngũ nhướn nhướn môi – “Được rồi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút đi, nói tôi nghe xem cô thật lòng đối với tôi ra sao, rồi đang đầu với bác Hai của tôi ra sao.”

“cô chỉ có cơ hội lần này thôi, nhớ cho kỹ.”

Nửa giờ sau, Tiết Ngũ rời khỏi, bác sỹ bước vào kiểm tra, trán Hoàng Tiêu vừa bầm vừa chảy máu, do đâm vào vật cứng.

không tới một tuần, một số chuyên gia đến khám bệnh cho cô, nói cô không có vấn đề gì nữa, có thể làm thủ tục xuất viện.

Ngày Hoàng Tiêu xuất viện, chủ tịch Tiết thị công bố với truyền thông, anh và vợ mình tình cảm không hợp nên ly hôn, đứa nhỏ được phía mẹ nuôi nấng.

Mấy tờ báo lớn muốn đào sâu tin tức độc quyền, nhưng không tìm thấy tung tích của Hoàng Tiêu.

Bỏ tờ báo xuống, Đường YY nhấp một ngụm trà. Thời gian trước, cô nhận được một bưu kiện từ Tiết Thú, ông ta bỏ hết mọi thứ đi tìm Hoàng Tiêu.

“Đây là hiệp nghị chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của Tiết Thú, chỉ cần ký tên là có hiệu lực.”

Tần Chính nhẹ giọng nói – “Em quyết định đi.”

“So với việc này.” – Đường YY nói – “Em càng muốn biết làm sao Tiết ngũ có thể nghĩ thông?”

Tần Chính nhìn cô.

Hai người cùng bật thốt lên – “Lưu Đình Vân.”

Hai người nhìn nhau cùng cười xùy một tiếng.

Mặt trời lặn hoàng hôn buông xuống, bớt phần oi bức.

Đường YY và Tần Chính đi tản bộ trong vườn hoa, hai chú mèo đi theo sau, rồi lên lên phía trước, chui vào trong bụi hoa.

“Khi nào khai trương quán trà?”

“Dự định ngày mười một.”

Tần Chính nhướn mày – “không chờ đến Trung Thu được sao?”

Lễ Quốc Khánh anh đã lên kế hoạch đi du lịch với cô.

Đường YY lắc đầu – “Nếu khai trương vào Trung Thu quá gấp gáp.”

Tần Chính xoa xoa sống mũi.

đi một đoạn, Đường YY ngồi vào ghế gỗ, Tần Chính ngồi bên cạnh cô.

“Ngày mai em đi công tác, anh đem Phú Quý và Cát Tường đi tiêm vắc-xin phòng bên được không?”

“Được.” – Tần Chính nhìn hai con mèo đang lẩn lộn trênthảm cỏ, anh cầm tay Đường YY để lên đùi, vuốt nhẹ vài cái – “Em đem vật dùng cần thiết đưa cho anh.”

cô nhìn về một phía vườn – “Bên đó có nhiều lựu.”

Tần Chính cũng nhìn sang – “anh phát hiện em đối với đồ ăn đặc biệt dễ tâm.”

Đường YY vô ý thức mím miệng.

Gió phát qua nhẹ nhẹ, hoa cỏ nhảy múa, người đàn ông bên cạnh cúi đầu, ánh mắt anh rơi vào người con gái bên cạnh, khóe mắt đuôi mày dịu dàng khôn xiết.

Bầu không khí tốt vô cùng.

Tần Chính không chuẩn bị bất cứ điều gì, bởi anh khôngmuốn đường YY phát giác bất cứ điều gì không bình thường.

Bình thản mà trực tiếp, nhưng có tác dụng đánh sâu vào nội tâm.

Đường YY trước giờ vô cùng mẫn cảm, sức quan sát tỉ mỉ, nhưng lần này không có chút dấu hiệu gì.

cô sững sốt.

Tần Chính nhìn người con gái đang bối rối trước mặt mình – “Đêm giao thừa anh đã muốn làm thế này, nhưng đêm đó em trước anh một bước, nói muốn ly hôn với anh.”

Đường YY mím môi nhớ lại chuyện cũ.

Tư thái Tần Chính thành kính, giọng anh khàn khàn – “Bên nhau hơn hai mươi năm, anh làm nhiều chuyện có lỗi với em.”

Hầu kết trên cổ anh lẩn lộn – “Mong em cho anh cơ hội để có thể chăm sóc em vài chục năm tiếp theo.”

Đường YY lẳng lẳng nhìn anh.

Ánh mắt Tần Chính đông đầy tình cảm, từ chữ anh nói ra đều tận đáy lòng – “Đường YY, em có đồng ý lấy anhkhông? Làm vợ của anh?”

Hai con mèo cũng đi lại, một trái một phải ngồi cạnh, nhưmột đôi chứng nhân.

Chương 72: Bị bệnh

Đường YY từ chối lời cầu hôn của Tần Chính.

cô đã thích nghi với tình trạng hiện tại, chưa chuẩn bị tốt cho việc thay đổi.

Ngày hôm sau, Đường YY đi công tác ở thành phố B, ném hai chú mèo cho Tần Chính.

Sau khi cầu hôn thất bại tâm trạng của người đàn ông này rất không tốt, một đêm không ngủ, đầy mắt thâm quầng xanh, cả người toát ra hơi thở u ám, khiến cho Phú Quý và Cát Tường cup đuôi làm mèo, không dám tung tăng nghịch ngợm như ngày thường.

Ông quản gia không an tâm về anh – “Tiên Sinh, có cần tôi đi cùng cậu không?”

Tần Chính dùng ngón tay trở đẩy đẩy mắt kính – “không cần.”

Nhìn bóng lưng của anh bước ra cửa, ông thở dài.

Nhất định là có chuyện gì không vui với đứa nhỏ kia.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại không đến mức cực đoan.

không khí buổi sáng mát mẻ, trong sạch, khiến người khác không bị phiền lòng, nóng nảy.

Xe còn chưa ngoặt vào đoạn rẽ, hai chú mèo ngồi phía sau đã kêu khàn cả giọng.

Gân xanh trên trán Tần giật giật liên tục – “Yên lặng.”

Hai chú mèo bị kính hãi, chúng nó không biết “yên lặng” là gì, và chúng nó cũng không sợ Tần Chính cũng như áp suất bị đè nén quanh người anh, chỉ biết cắm đầu xuống chui rít vào trong suy nghĩ của loài mèo và run lấy bầy.

Tần Chính cúi nhỏ một tiếng, ai không biết mà nhìn vào cũng nghĩ anh là người ngược đãi hai chú mèo này!

Suốt cả chặn đường meo meo liên tục nhưng khi đến bệnh viện hai chú mèo yên tĩnh lại.

Bộ mặt Tần Chính run rẩy.

Trong bệnh viện, y tá đang ngáp, nghe tiếng cửa mở nhìn không được ngẩng đầu nhìn qua, gặp được một người đàn ông tuấn lãng mang theo hai chú mèo bước vào – còn nhìn ngậy người.

May kịp thời phản ứng, y tá lập tức chuyển thái độ sang trạng thái làm việc – “Tiên sinh, anh mang mèo đến tìm vắc-xin phòng bệnh phải không?”

Tần Chính tháo kính râm xuống, lộ ra gương mặt góc cạnh rõ ràng – “Đúng vậy.”

Y tá nuốt xuống một ngụm nước miếng – “Xin mời đi lối này.”

Tần Chính đem biên bản vắc-xin phòng bệnh để trên bàn, đôi môi mỏng mím lại thành một đường cong sắc bén, lộ ra nét không kiên nhẫn trên mặt anh.

Những người đang “ngắm” anh ở xung quanh lập tức thu cúp mắt xuống.

Y tá đem theo biên bản tiêm vắc-xin đưa cho Tần Chính – “Phòng thứ nhất phía bên trái.”

Tần Chính mang mèo bước qua.

Bác sĩ hỏi thăm tình trạng gần nhất của Phú Quý và Cát Tường, đuôi lông mày của Tần Chính nhếch lên – “Chờ một chút.”

anh gọi điện thoại cho Đường YY.

Ở thành phố B, Đường YY vừa bước xuống sân bay, nhìn số điện thoại gọi đến hiển thị trên màn hình, cô nghe máy, vừa đi vừa hỏi – “Sao

vậy?”

Tần Chính nói – “Hai đứa nó không có bị cảm, sốt, tiêu chảy phải không?”

“không có.” – Bước chân Đường YY không dừng lại – “không có bệnh.”

Tiếng hít thở của Đường YY ở bên tai, không khí u ám xung quanh người Tần Chính tán đi – “Tôi đang ở bệnh viện.”

Đường YY nở nụ cười – “Vất vả cho anh rồi.”

Nghe tiếng Đường YY dặn dò trợ lý về một số mục trong hợp đồng, Tần Chính dậm dậm trán, anh muốn cô đừng liều mạng như vậy, anh nuôi cô là chuyện vô cùng dễ dàng và vô cùng cam tâm tình nguyện.

Nhưng có những lời không thể nói ra, tối thiểu ở tình trạng hiện tại.

cô ấy không phải là con chim hoàng yến, là chim ưng, mục tiêu là bầu trời tự do trên cao. Tần Chính hiểu rõ điều này.

“Có chuyện gì em không giải quyết được cứ gọi cho anh.”

“Được.” Đường YY nói – “Khuya em sẽ gọi lại cho anh.”

Tần Chính bỏ đi động vào túi quần, thuật lại những lời Đường YY vừa nói với bác sĩ ngồi trước mặt.

Khi xác định tâm trạng người trước mặt khá vui vẻ, bác sĩ tiến hành kiểm tra nhịp tim, đo nhiệt độ và kết thúc kiểm tra sơ bộ.

Phú Quý bắt đầu tiêm trước.

Tần Chính dựa theo hướng dẫn của y tá, kiểm chặt cả cơ thể trước sau của Phú Quý.

Đây cũng là lần đầu tiên anh đi tiêm vắc-xin cho thú nuôi. không mất nhiều thời gian, chỉ mất vài giây, nhưng tâm trạng của vật nuôi dao động rất lớn.

Phú Quý bị ấn xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên, kinh thiên động địa.

Cát Tường sợ hãi ẩn vào một góc, dùng sức phản kháng, nếu không phải Tần Chính phản ứng mau lẹ, có lẽ trên tay anh sẽ thêm một vết mèo trảo.

Sau khi tiêm vắc-xin phòng bệnh, hai chú mèo đều ỉu xìu, không còn tinh thần, bộ dáng vừa bị ức hình hành hạ. Tần Chính lái xe đưa 2 chú mèo về nhà, lấy đồ hộp ra an ủi tụi nó, rồi đi rót nước cho hai nhóc.

Từ nhỏ Tần Chính đã không thích những loài động vật nhỏ, mặc cho người khác nói mèo con, chó con đáng yêu như thế nào, anh đều mang tâm lý phản nghịch.

Bây giờ thì yêu ai yêu cả đường đi lối về.

anh bước về phía chiếc giường trong phòng ngủ, Tần Chính ngửi mùi hương còn vương vấn trên mền gối, thở dài ra một hơi.

thật lâu rồi anh chưa trải qua cảm giác vui sướng đầm đìa với cô, giờ nằm trên giường của cô, nghĩ tới cô ngủ trên chiếc giường này với nhiều tư thế khác nhau, áo ngủ mỏng manh, đường cong là lướt trên người cô hé lộ.

Trong đầu anh dần chuyển qua cảnh tượng khi anh đưa cô lên đỉnh, vòng eo nhỏ của cô nằm gọn trong tay anh, lắc lư liên tục, tựa như cánh liễu chấp chờ trong gió và còn có làn sóng tuyết trắng nhấp nhô khi cánh liễu đu đưa, hơi thở Tần Chính bỗng ngưng nặng nề, nhiệt độ trên người dần dần cao lên, lan tỏa rồi tập trung xuống bụng dưới. Sóng lưng anh cọ trên chăn mền, Tần Chính ngửa đầu ra sau, tựa người vào giường, ngửa đầu ra sau, ánh mắt sau tròng kính khẽ khép lại.

một lát sau, Tần Chính rên lên một tiếng đau đớn, anh rút khăn giấy lau tay, rồi chỉnh sửa lại quần áo trên người. anh đứng dậy bước đến bàn máy tính của Đường YY ngồi xuống.

Hình nên máy tính là một con gấu.

Khóe môi Tần Chính nhếch lên, anh nhấp vào một tập tin văn kiện.

Cho đến buổi trưa, anh vẫn không đến công ty, dự định trốn việc nghỉ phép một ngày.

Thạch Tiến mang cơm trưa đến cho anh, cẩn thận hỏi – “Tổng tài, anh bệnh sao?”

Tần Chính vuốt vuốt mớ tóc lộn xộn trên đầu – “Bệnh tình nguy kịch.”

“...”

Mắt Thạch Tiến mở lớn, trong đó ánh lên sự chưa xót...

Ra vậy...

Tần Chính vừa gấp thức ăn, vừa thuận miệng nói – “Tôi có một người bạn, anh ta ...”

Thạch Tiến bật thốt lên tiếng, vẻ mặt hóng chuyện – “Cầu hôn?”

một kích mắt lạnh của Tần Chính bắn qua phập vào Thạch Tiến vừa nhanh vừa mạnh như dao găm.

Sau lưng Thạch Tiến toát mồ hôi lạnh – “anh nói tiếp đi Tổng tài.”

Tần Chính nhai kỹ thức ăn trong miệng, giọng nói mơ hồ - “Bạn gái cậu ấy từ chối lời cầu hôn.”

Trong lòng Thạch Tiến lóe lên suy đoán vô cùng vô cùng phi lý – nhưng điều phi lý nhất đột nhiên thành có lý nhất – Tròng mắt anh thiếu điều rớt xuống, anh khép lại khuôn miệng đang mở to của mình, trong lòng thì đang trợn trắng mắt phỉ nhổ người trước mặt - Người bạn này chính là người trước mặt mình không phải ai khác.

“Tổng tài, theo kinh nghiệm của mình, tôi nghĩ người bạn gái ấy không phải là không yêu người con trai kia, mà do quá đột ngột, còn chưa chuẩn bị tâm lý xong.”

Đáy mắt Tần Chính lóe lên, anh nói một cách không đếm xỉa – “Vậy à?”

Thạch Tiến gãi gãi mặt – “anh của tôi cầu hôn lần đầu cũng bị chị dâu từ chối, lần thứ hai mới đồng ý.”

Tần Chính vẫn im lặng nhai thức ăn trong miệng, nhưng không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Cho nên tôi nghĩ, cứ tiếp tục cầu hôn thêm vài lần nữa, càng nhiều càng tốt.” – Thạch Tiến lừa dối ông chủ mình một cách nghiêm túc trịnh trọng – “sẽ đến lúc thiên thời địa lợi nhân hòa – tâm tưởng sự thành.”

Gương mặt Tần Chính không có chút biến hóa gì, nhìn không ra bất cứ biến tình gì cứ như chuyện không liên quan đến mình.

Sau giờ nghỉ trưa, ánh mặt trời hùng hực thiêu đốt.

Đường YY gặp được Lý Mi đang ra ngoài đi dạo với chồng mình, ba người ngồi trong một phòng riêng của một nhà hàng, gọi cả bàn món ăn.

Lý Mi đã từ chức vài tháng trước, cách ngày dự sinh của cô còn hai tháng, nhưng nhìn cô không có chút gì là béo phệ ngơ ngẩn của thai phụ, nhìn cô phần chấn đẫy sinh lực.

Gạt bỏ chồng qua một bên, Lý Mi hào hứng tán gẫu với Đường YY những chuyện lý thú ở công ty cũ.

“YY, cậu còn nhớ Hoàng Vi không?”

Đường YY nhấp một ngụm bia – “Có ấn tượng.”

Trong tất cả đồng nghiệp cùng phòng lúc trước, Hoàng Vi có địch ý với cô nhất.

Lý Mi nói – “Tớ gặp cô ấy vào tháng trước trong tiệc cưới của một người bà con xa.”

“cô ấy thay đổi rất nhiều, không còn như lúc trước, nụ cười không còn sắc như dao, suốt ngày chỉ biết gây chuyện thị phi. Tớ và cô ấy còn tán gẫu một lát.”

nói đến đây, Lý Mi chắc lưỡi – “Cậu nói xem vì sao một người có thể thay đổi hoàn toàn như vậy?”

Đường YY tiếp lời – “Đúng vậy...”

Lý Mi đột nhiên hỏi – “YY, hiện tại cậu có quen ai không?”

Đường YY nghiêng đầu – “Sao vậy?”

Lý Mi nháy mắt ra hiệu với cô – “Khải Chính còn chưa có bạn gái.”

cô dùng cùi chỏ đẩy đẩy chồng mình – “Đúng vậy không ông Điền?”

“Phải, gia đình cậu ấy thúc giục cậu ấy liên tục, cũng sắp xếp người xem mắt” – Chồng Lý Mi lộ ra nụ cười thật thà chất phác – “Nhưng cậu ấy luôn viện cớ tránh đi.”

Lý Mi múc cho Đường YY một muống canh ngô – “Cậu không muốn thử một chút sao?”

Đường YY nói – “Tớ và anh ấy không thể được.”

Lý Mi nhìn ra thái độ của cô có ẩn ý – “VẬY bỏ qua đi.”

Trong tình cảm, không phải một là một, hai là hai, không nói rõ được.

Sau khi tạm biệt hai vợ chồng Lý Mi, Đường YY đi du hóm một mình.

cô ngồi ở mũi thuyền, tâm thật bình tĩnh.

Thuyền rung động theo mái chèo, gợn sóng nước hình tròn lan tỏa trên mặt hồ, Đường YY giờ điện thoại ra, tự chụp mình, gửi ảnh qua cho Lưu Đình Vân, khi lướt qua một cái tên trên điện thoại, đầu ngón tay cô tạm dừng, nhấp vào.

Tần Chính đang chìm cả người vào ghế sofa mở điện thoại lên, nhìn người con gái giữa sông nước tươi xanh, xinh đẹp linh động lòng người, không giống như người con gái luôn trầm lặng trong quá khứ mà anh biết.

anh để điện thoại sang một bên, gối tay lên đầu – “Tụi bây có nhớ cô ấy không?”

Phú Quý và Cát Tường vùi đầu một bên, không thèm để ý anh.

anh ngồi lăm bằm lằm bầu – “Tao nhớ cô ấy.”

Chưa đến một ngày, anh nhớ cô muốn chết, nhưng cô không phải là người con gái nhỏ bé tình cảm yếu ớt.

cô có vòm trời của mình, có sự nghiệp của mình, không có khả năng chỉ biết quanh quẩn trong nhà, ngồi bên mâm cơm chờ anh tan sở, sáng sáng chuẩn bị bữa sáng cho anh, đeo caravat cho anh đi làm, trước khi anh bước ra khỏi cửa sẽ hôn tạm biệt anh.

Tần Chính vuốt nhẹ ngón tay, cô ấy là con người như thế này, là do anh một tay đào tạo nên. không biết thế này có gọi là gieo gió thì gặt bão không?!

Ở thành phố B ba ngày, đêm trở về Đường YY phát sốt. Tần Chính nấu thức ăn cháo cô, gạo và nước trong nồi thành một hỗn hợp hỗn loạn, nước quá nhiều, gạo ra gạo, nước ra. Trong veo.

“anh gọi người giao đồ ăn tới đi.”

“Ăn vậy được rồi.”

Tần Chính nhướn mày – “Em nói thật?”

Đường YY bảo anh bùng lại.

Tần Chính đến phòng bếp múc nửa chén cháo, anh đổi tay bùng lấy thêm một chiếc ghế ngồi cạnh giường.

Đường YY hiểu ý đồ của anh, cũng không biết nên nói gì cho phải trong lúc này – “Em chỉ bị cảm thôi.”

Ánh mắt anh sâu thẳm, Tần Chính thấp giọng nói – “anh muốn dứt em ăn.”

Đường YY đối mặt với anh, hai người giằng co, một lúc lâu sau cô mở miệng bắt đầu – “VẬY anh dứt đi.”

Về mặt Tần Chính như được quà đầy sung sướng – “Đợi một chút, nóng lắm.”

anh cầm muống múc cho cô, cúi đầu thổi, khi hết nóng mới đưa đến miệng Đường YY.

Đường YY mở miệng ăn vào.

không quá nóng quá nguội, vừa ăn.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng muống va chạm vào tô, và tiếng động khi cô ăn cháo.

Người dứt quen tay, người ăn cũng quen nhịp.

Khi chén cháo đã thấy đáy, Đường YY đột nhiên gọi tên của anh – “Tần Chính.”

Tần Chính ngược mặt lên, trong mắt đầy nghi vấn – “Sao?”

Đường YY nói – “anh ngồi lại gần đây một chút.”

Tần Chính không hỏi nguyên nhân, anh khom người cúi đầu dựa lại gần, hơi thở lạnh lùng của anh bao phủ cả người cô.

Đường YY rướn người khỏi đầu giường, môi cô hôn nhẹ Tần Chính, khẽ khàn như lông vũ quét qua.

Chiếc muống từ rãnh tay Tần Chính rơi vào keng vào chén cháo.

anh sững sốt.

anh cân gò phải kiểm chế, để chén lên ngăn tủ, tay anh chống mép giường, cúi người áp lên Đường YY, ngậm mồm cô.

Bạn đang đọc truyện *Khống Chế Thành Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Sức lực kinh người

Cả đời người dài đằng đẵng, nhưng cũng ngắn ngủi vô cùng. Hầu như ai cũng sẽ trải qua nhiều giai đoạn khác nhau.

Mỗi một giai đoạn đều khác nhau, có đắng, có cay, có chua, dĩ nhiên cũng có ngọt.

Đường YY và Tần Chính có hơn mười năm đầy máu và nước mắt, căm ghét không muốn nhìn mặt nhau, người chết kẻ sống, không lời nào tả được.

Những ký ức đầy máu và nước mắt đó dần dần bị dòng sông ký ức nhấn chìm.

Vị chua, đắng dần tan đi, còn lại hậu ngọt chậm chậm thấm dần.

Khi nó vừa đến, Tần Chính giữ chặt trong tay, giấu vào trong lòng, bao bọc tầng tầng lớp lớp.

anh sẽ ném dần vị ngọt đó trong tương lai, cất giấu kỹ lưỡng và tận hưởng một cách tỉ mỉ, cho đến ngày anh không còn nữa.

Những năm tháng chung đụng bên nhau, Tần Chính hiểu tận tường tính cách của Đường YY, từ cách cô xử lý công việc - quả quyết, tự tin. Nhưng đời sống cá nhân của mình cô luôn rối rắm không xử lý được.

anh vô cùng mong đợi về tương lai của hai người.

Cuối tuần, anh đưa Đường YY về nhà, quản gia và những người giúp việc đều vui mừng, vui nhất là Tần Chính.

Buổi sáng thức giấc, khi mở mắt ra có thể nhìn thấy cô trong ngực mình, chấn gối thấm đẫm mùi hương của hai người, vành tai tóc mai vẫn vút nhau. Buổi tối trước khi đi ngủ nói với nhau tiếng ngủ ngon, sau đó nghe tiếng hít thở của cô chìm dần dần vào giấc ngủ.

Cảm giác này anh không biết dùng từ ngữ nào để hình dung.

Trước khi thừa nhận bản thân mình yêu Đường YY, Tần Chính không biết rằng, khi yêu một người anh chỉ hận mình không thể đem tất cả những gì mình có được đều cho người ấy.

Hai người đã ở chung một nhà với nhau từ rất lâu về trước, nhưng cảm giác hiện tại không giống trước kia, có nhiều điều không thể nói bằng lời, cũng không thể phân tích bao nhiêu biến đổi đã xảy ra.

Những tiểu tiết ngập tràn trong ký ức, mỗi khi nhớ lại trong lòng lại cảm khái một lần và lại cảm thấy bầu trời ngày hôm nay xanh hơn bầu trời ngày hôm qua.

Đồng hồ sinh vật của Đường YY cứ đúng sáu giờ là rời giường. Thói quen được hun đúc từ nhiều năm, cô không cần đồng hồ báo thức, cứ đúng khoảng thời gian đó sẽ tỉnh dậy.

Ôm chặt người con gái cạnh mình trong khuỷu tay, giọng nói Tần Chính ngái ngủ - “Ngủ thêm một chút.”

Bị anh siết chặt, Đường YY không nhúc nhích được - “Hôm nay trời đẹp, em muốn ra bờ sông chạy bộ khoảng 1 tiếng.”

“Chạy làm gì?” - Môi Tần Chính ma sát theo đường cong cổ cô - “Ngày hôm qua vừa mới chạy xong.”

Khóe miệng Đường YY giật giật - “Hôm qua anh ăn cơm rồi, hôm nay có ăn nữa không?”

“...”

“không ăn, ăn em.”

Ngón tay Tần Chính linh hoạt cởi bỏ nút áo, vừa cởi vừa đẩy nó lên trên, không kiềm chế được.

Đường YY mặc đồ ngủ mỏng manh, bàn tay bị đau vỗ vào đầu Tần Chính.

“Đau chết mắt!”

Nắm lấy tay cô, Tần Chính đưa lên môi hôn một cái, anh trừng mắt lên, trong mắt có nhiều sắc thái khó diễn tả thành lời –
“Vậy thì nhẹ một chút.”

Ngoài miệng anh nói vậy, nhưng không giảm chút sức lực nào.

một giờ dự định chạy bộ ngoài bờ sông của Đường YY đều bị Tần Chính chiếm lấy, địa điểm hoạt động chuyển từ bờ sông qua đồi anh.

Khi cô mang cả người ướt mồ hôi bước vào phòng tắm, vừa định đóng cửa thì Tần Chính chen một tay ở cửa rồi lách người vào trong.
anh ôm chặt eo Đường YY, nâng cả người cô dậy rồi thả lên bàn.

“Chúng ta tiếp tục đi.”

Đường YY không biết có phải tất cả đàn ông trên đời đều như vậy hay không – nhu cầu không liên quan tới tuổi tác.

Nhưng Tần Chính là một người như vậy.

anh không cần dùng tới kỳ xảo hay đạo cụ gì, chỉ cần một bộ động tác phổ thông đã khiến cô chịu không nổi.

Từ phòng tắm bước ra ngoài, đã hơn tám giờ. Đường YY một bên vừa thay quần áo vừa nói – “Em hôm nay có một buổi họp rất quan trọng.”

Tần Chính ôm cô từ phía sau, giam cô vào trong lòng ngực mình – “Vẫn còn kịp.”

Đường YY mặc váy suông – “Kéo khóa giúp em.”

Đầu ngón tay Tần Chính đặt trên mảng lưng trắng nõn của cô, lướt dọc theo xương sống lưng đi xuống, cúi người mút một dấu rất sâu sau gáy cô, đầy tham lam chiếm hữu.

Khóe mắt Đường YY lướt nhìn bộ dạng “trung thực” của Tần Chính, cô quay đầu đi, nhiệt độ ở hai gò má tăng cao. Lần đầu cô thấy một người trắng trợn như vậy.

“Váy của em quá chật.”

Giọng nói bên tai khiến Đường YY sững sờ, cô cúi đầu nhìn bản thân mình một chút – “không nhỏ.”

Kích cỡ rất vừa người, chút eo vừa khít, lớn hơn một chút sẽ thùng thình.

Ánh mắt Tần Chính nhìn từ cổ áo cô trở xuống, nóng rực và mãnh liệt – “Em chắc là không chật sao?”

Đường YY xoay người bước ra ngoài.

Tần Chính liếc mắt nhìn qua đồng hồ quả lắc trên tường, đưa tay vuốt vuốt ấn đường. Khi đã ôm được cô vào lòng, anh căn bản không muốn bước ra khỏi phòng, chỉ muốn cả ngày chết đi trong phòng.

Tần Chính bước xuống lầu, nhìn bàn ăn đã được dọn lên như mọi ngày cùng với một tờ báo. Nhưng hôm nay có thêm một người.

Dùng xong bữa sáng, hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi cửa chính.

Đường YY ngồi bên trong chiếc xe chạy trước, lấy điện thoại từ trong túi xách ra nhận cuộc gọi – “Sao vậy?”

Tần Chính ngồi ở bên trong xe chạy sau, anh dựa vào ghế xa – “Lúc nãy quên nói với em, hôm nay em qua chỗ anh cùng ăn cơm trưa.”

Đường YY nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ – “Được.”

Tần Chính khép mắt lại – “Muốn ăn gì nói cho anh biết.”

Đường YY nói – “Gì cũng được.”

Vừa dứt lời, cô chợt nhớ ra, có một lần cô đến nhà hàng với Tần Chính, cô cũng nói “gì cũng được”, khi Tần Chính gọi món lập tức gọi món “gì cũng được”.

Kết quả làm cho quản lý nhà hàng đơ mắt ra không biết làm sao.

Dứt khỏi dòng suy nghĩ, Đường YY cười nói – “Gọi mấy món ăn gia đình là được rồi.”

Khóe môi Tần Chính vênh lên – “Trưa nay anh nói Tần Sơn qua đón em.”

Cúp điện thoại, khóe môi anh vẫn vênh như cũ, độ cong vẫn giữ cho đến công ty khiến cho nhân viên tiếp tân không tin vào mắt mình. một số nhân viên ngẫu nhiên chờ thang máy nhìn thấy anh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Thạch Tiến bình tĩnh nhất, đầy bộ dạng của kẻ xem kịch vui.

Nhìn bộ dạng “ta biết hết” của anh, một số người tình ý kéo anh vào phòng trà nước hỏi nhẹ.

“Trợ lý Thạch, nhìn mặt Tổng Tài hơn hử vậy, có phải hạng mục đang quy hoạch ở khu Hồng Lưu đã nằm trong tay chúng ta rồi không?”

“Tôi nghĩ không phải như vậy, có lẽ liên quan đến phụ nữ.”

Em gái nhỏ vừa dứt lời, thì những người khác đang đứng hóng chuyện trong phòng cũng dựng lỗ tai lên.

Thạch Tiến ho nhẹ một tiếng, anh háng giọng – “nói như thế nào nhỉ? Sau này mọi người sẽ thường xuyên thấy bộ dạng này của sếp.”

anh dùng ngón cái và ngón tạo thành hình chữ V men theo khóe môi.

Mọi người đồng loạt rùng mình, khó tin được những gì anh vừa nói.

Cho đến buổi trưa, chủ đề tám của tất cả phòng ban đều xoay quanh Tổng tài, có nhiều phiên bản khác nhau, đa dạng phong phú. Cho đến giờ dùng cơm, tin tức bùng nổ từ quầy tiếp tân.

Đường YY đến công ty.

Nhân viên mới không rõ tình hình như thế nào, nghe được chuyện từ nhân viên kỳ cựu, mới biết là đồng nghiệp làm lúc trước ở phòng thiết kế chính là phu nhân Tổng tài

Khi Đường YY xuất hiện dẫn đến một trận xôn xao không ngoài dự đoán.

Bầu không khí ở phòng ăn hùng hực như bếp lò.

Mọi người bàn luận xôn xao việc Đường YY xuất hiện ở công ty, nước bọt văng tứ tung bốn phương tám hướng. Suy luận đến sự khác thường vào buổi sáng của Tổng Tài thì nguyên nhân của nó được mọi người miêu tả sinh động.

Hai người nhất định đã phục hôn với nhau!

Trong phòng làm việc, Đường YY nhìn người đàn ông đứng phía trước mặt đang dùng tay xoa xoa tóc mình thì mục đích anh gọi cô đến công ty đã rõ rành rành trước mắt.

Tần chính hôn mặt Đường YY, thấp giọng hỏi – “Em giận sao?”

Đường YY lắc đầu – “không có.”

cô nói không, vậy có nghĩa là không! Tần Chính thở nhẹ ra một hơi.

anh muốn cô đến, là có tâm tư riêng của mình.

Có Trời mới biết anh muốn cho cả thế giới này biết cô là của anh, từ đầu đến chân chỉ thuộc về anh như thế nào.

“Chúng ta ăn cơm đi.”

Tần Chính chuyển đĩa gấp thức ăn cho Đường YY, đầu tiên là gấp rau cho cô.

“Cải bó xôi rất tốt cho cơ thể.”

Trong chén cơm của Đường YY có một đĩa rau cải bó xôi.

Tần Chính vẫn tiếp tục gấp thức ăn cho cô – “Cà rốt cũng rất tốt.”

Trong chén của Đường YY lại có thêm cà rốt.

Tần Chính nói tiếp – “Trong mầm đậu xanh rất giàu vitamin E.”

Trong chén Đường YY lại thêm một ít mầm đậu xanh. Từ sau khi người kia chết anh, anh đặc biệt chú ý đến tình trạng sức khỏe của cô, chú ý đến ẩm thực của cô. Ngược lại chính bản thân cô lại không để tâm.

“Đừng gấp cho em nữa, ăn không hết, rất lãng phí.”

“Ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.” Tần Chính gấp tiếp cho Đường YY một tai nấm – “Em ăn nếu dư anh sẽ ăn.”

Giọng điệu anh không để tâm, thậm ý nghe ra được là chuyện thường ngày. Đường như anh không phát hiện những gì anh vừa nói nếu gắng liền trên người anh có bao nhiêu lạ lùng.

Đường YY giật mình.

Cho đến khi Tần Chính bung lấy chén cơm của cô, gấp thức ăn còn thừa của cô vào miệng, Đường YY ngáy người ra chỉ biết nhìn anh.

Tần Chính ăn bao lâu, cô nhìn chăm chăm anh bấy lâu.

Sau khi ăn trưa xong, hai người ngồi nghỉ trong chốc lát thì Tần Chính gọt táo cho Đường YY – “Buổi chiều em nhớ ăn thêm cam, quýt và quả hạch.”

Đường YY vừa lật tạp chí vừa trả lời – “Nhớ rồi.”

Tần Chính đưa quả táo cho cô – “Sắp đến trung thu rồi, em thích quà gì?”

Đường YY cắn một miếng táo – “không thích gì.”

Tần Chính nhú mày lại – “Nghĩ xem.”

Tần Chính ôm Đường YY lên đùi mình, giữ chặt ót cô lại, cọ cọ chóp mũi với cô – “Cho anh cơ hội thể hiện đi, được không?”

Đường YY bật thốt ra – “Bánh trung thu.”

Lông mày Tần Chính co lại, tương đối tự tin – “anh làm cho em.”

Đường YY liếc nhìn anh – “Vây em chờ ăn.”

Đến ngày trung thu, Tần Chính thật sự đem thành phẩm của mình đến trước mặt Đường YY, chẳng những vậy mà ra khuôn ra dạng.

Đường YY cắn một ngụm, vị ngọt tan ra xen kẽ vị béo ngậy thơm tho của lòng đỏ trứng.

Hơi ngán một chút, nhưng vẫn khiến người ta muốn ăn thêm một chút.

Tần Chính ở cạnh cô, nhìn chăm chăm vào Đường YY – “Như thế nào?”

anh tập luyện rất nhiều lần, mỗi một bước đều cẩn thận vô cùng, đầu bếp Trịnh cũng nói khá tốt, như vậy có lẽ cũng không đến nỗi nào.

Gương mặt Đường YY đầy ý cười – “Ăn ngon.”

cô vô ý thức liếm vụn bánh rơi trên khóe môi, lộ ra đầu lưỡi, đôi mắt Tần Chính tối sầm lại.

“Chúng ta đi chỗ khác ăn tiếp.”

Tần Chính ôm Đường YY bước vào thư phòng, anh càng dần thân càng rút ngắn khoảng cách để có thể chạm vào nội tâm của Đường YY thì càng thấy văn kiện kinh doanh không có gì thú vị dù là hợp đồng trị giá mấy trăm ngàn USD cũng không bằng một giờ đồng hồ được ở cạnh cô.

Ở dưới lầu, quán gia trăm năm.

Tiền sinh không phải là thanh niên tuổi đôi mươi, càng không phải là một cậu nhóc bốc đồng sao có thể thiếu kiềm chế như vậy? Có lẽ cần phải bồi bổ mới được.

Ngày hôm sau, trên bàn cơm có thêm vài món ăn, hai chén canh – một là canh xương nấu với bắp, còn chén còn lại không biết là canh gì.

Đường YY với tay định lấy uống, thì bị quản gia cản lại – “Chén canh này dành cho tiên sinh.”

Tần Chính giương mắt lên – “Cho tôi?”

Quản gia gật đầu – “Đúng vậy, là chuẩn bị cho tiên sinh.”

Ông đưa mắt liếc nhìn vài cái về phía Đường YY.

Sắc mặt Tần Chính đen xuống – “Dọn xuống.”

Sắc mặt quản gia chần chừ, nhìn Tần Chính với ánh mắt đầy quan tâm – “Nhưng mà...”

Tần Chính nghiêng đầu, mím môi nhìn về phía Đường YY cười – “YY, em nghĩ anh cần uống chén canh này không?”

Đường YY ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

một lúc lâu sau cô mới chợt ý thức được chuyện gì đang xảy ra, trừng mắt về phía người đàn ông đang trêu chọc mình một cái, sau đó lại nhìn về phía quản gia.

Nhu cầu và thể lực của Tần Chính không khác gì còn một thú hoang, còn bồi bổ?! Vậy thì cô đừng nghĩ tới chuyện xuống giường.

Quản gia từ trong ánh mắt Đường YY lĩnh hội được có cảnh cáo, có bắt đắ đĩ, có nài nỉ, ông mới thả lỏng cơ mặt ra rồi gọi người dọn chén canh xuống.

Tiếng cười bật ra từ lồng ngực Tần Chính.

Đường YY không còn gì để nói!

Tần Chính cầm khăn lau miệng – “Tối nay chúng ta đến phòng tập đi.”

Đường YY chợt nhớ lại cảnh tượng mấy giờ đồng hồ trong phòng tập thể hình của hai ngày trước, cô nhấp một ngụm canh – “anh đi một mình đi.”

“Có một số động tác một mình anh không thực hiện được.” – Tần chính nghiêm trang nói – “anh đẩy, còn em kéo dây chần, đặc biệt là động tác tập chân.”

Đường YY vừa mình mọ miệng, thì quản gia đã bước đến gần, có lẽ ông đã nghe thấy hết. cô ngậm miệng lại, mặt đỏ tới mang tai.

Cuối hè đầu thu, dâm bụt nở hoa, màu sắc tươi đẹp.

Nhiệt độ tuy có giảm xuống, nhưng sức nóng chưa tan.

Tần Chính và Đường YY đến thành phố A, hết bận chuyện công việc, thì chính là việc riêng.

Hai người ngừng xe vào trung tâm thương mại, mua đồ cho hai đứa con của Trương Tiểu Huy và Diệp Thờì.

Bạn đang đọc truyện *Không Chế Thành Nghiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.